

Giới thiệu Thái Tử Phi Tham Ăn

Truyện Thái Tử Phi Tham Ăn của tác giả Đăng Đãi Quả Đa là một câu chuyện ngôn tình cổ đại sạch sùng, ngọt, hài. Đã từng trải qua tận thế, An Thù Sắc cảm thấy không có gì đáng sợ hơn đói và khát.

Cho nên đối với việc bị tử hôn cho Thái tử, cái mà nàng nghĩ là: nghe nói mỗi bữa cơm của Thái tử phi có thể có hai mươi món ăn, không biết có phải là thật không? An Thù Sắc: Thái tử, người yên tâm, chỉ cần người cam đoan mỗi bữa cơm có hai mươi món ăn, ta cam đoan giúp người quân tốt hảo hậu cung.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Edit: Diệp Nhược Giai Tây bắc Đại Hạ, tháng 8 năm 145, mùa thu sắp đến, nhất là năm nay, gió tháng 8 lạnh như đao cắt, tàn nhẫn quét qua khắp nơi, giống như muốn cuốn đi cả một tầng đất.

Hoàng hôn, bầu trời một màu đỏ như máu, ánh tà dương vắng lặng lạnh lẽo, đình đài lầu các bị bao phủ trong bóng tối âm u, có tiếng quạ thê lương vang lên đầu đầu khiến người ta phải run sợ, người đi đường nhìn nhìn bầu trời không có một tia ấm áp nào, nhìn không được rụt rụt cổ, thời tiết kiểu này thì được nằm trên giường vẫn là thoải mái nhất.

Vậy mà với thời tiết như thế này, trong một sân nhỏ trống trải, chiếc lá gập con gió xoáy thổi mạnh, run rẩy lung lay rồi rơi xuống, cam chịu trôi giạt theo gió.

Một nam tử khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi đã đứng lặng thật lâu trong gió, tuy rằng mang theo vẻ tiêu tụy làm cho người khác đau lòng, nhưng khuôn mặt vẫn đẹp như ngọc, màu da trắng như tuyết, vạt áo phất phơ như thiên tiên.

Trong viện phía trước có một lư hương thật lớn, bên trong cắm một cây nhang to bằng cánh tay, đốm lửa đỏ thoát ẩn thoát hiện trong hoàng hôn, giống như một con mắt màu đỏ đậm. Một tiểu hòa thượng mười ba mười bốn tuổi đang nhắm hai mắt gõ mõ, miệng lầm bầm niệm kinh, gió tuy lớn, nhưng vẫn có thể nghe rõ tiếng niệm kinh, giống như ở sát bên tai vậy, khiến lòng người không nhịn được mà trầm tĩnh lại, rơi vào một khoảng không mờ mịt.

Nam nhân như thiên tiên vẫn không nhúc nhích nhìn bàn đá phía trước, trên bàn đá bày một cái gói hình tròn, dùng vải bông bao kín từng lớp một, nghiêng về phía trước bàn đá là một tấm bình phong, kỹ lưỡng che chắn không để gió lọt vào, không cho một chút khí lạnh nào xâm nhập vào cái gói đó.

Nhưng mà hiển nhiên là tâm tư của nam tử tuần mỹ đã trở nên uổng phí, bởi vì một lão hòa thượng cả lông mày cả râu đều bạc trắng, tay cầm thiền trượng đã đứng ở phía trước bàn, cũng không niệm kinh gõ mõ vị tiểu hòa thượng kia, mà nâng cao thiền trượng như không biết mệt, nhìn chăm chú vào mặt trời đang dần dần khuất sau dãy núi, thần kỳ nhất chính là gió lạnh xung quanh dường như đều né tránh chỗ này.

Tuy rằng “lão hòa thượng” này lông mày và râu đều trắng xóa cả, nhưng thoạt nhìn ông ta không hề giống như một lão nhân năm sáu mươi tuổi, màu da hồng nhuận rắn chắc đàn hồi, gân xanh trên đôi tay đang nắm quyền trượng kia lộ ra trông còn mạnh mẽ có sức lực hơn cả một nam tử tráng niên độ tuổi ba mươi.

Nam nhân tuần mỹ thấy gió không thể xâm nhập vào đây, cẩn thận mở mấy lớp bọc quanh cái gói ra một chút, một khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt hiện ra, trong cái bọc rõ ràng là một tiểu cô nương 3 tuổi!

Nam nhân triu mến nhìn tiểu cô nương, phía dưới bàn là than củi đang cháy, nên bàn đá vô cùng ấm áp, so sánh với bên dưới, toàn thân hẩn lộ ra trong gió rét càng cảm thấy lạnh hơn, nhưng nam nhân lại không hề phát giác ra.

Bóng đêm dần dần sâu, từng ngôi sao một bắt đầu xuất hiện trên bầu trời, động tác của nam tử và hòa thượng gần như chưa từng thay đổi, gió càng lúc càng lạnh, nam tử không hề lưu ý đến một chút nào, chỉ thường thường nhìn về phía đứa nhỏ trên bàn đá có hơi thở rất nhẹ, giống như có thể chết đi bất cứ lúc nào.

Ánh mắt nam nhân cay xé đau đớn, đây là nữ nhi của hắn, nữ nhi duy nhất của hắn, là khuê nữ duy nhất của bốn đời An gia, cho dù phải trả cái giá đắt đến đâu đi chăng nữa, hắn cũng nhất định không để cho nàng phải bi thảm chết đi như vậy.

Cả một đêm, lão hòa thượng lông mày dài như râu đều niệm niệm gì đó, sao trên bầu trời chớp nháy chớp nháy, mọi tiếng động đều tĩnh mịch, bỗng nhiên nam tử cảnh giác ngẩng đầu lên, trên bầu trời một ngôi sao xẹt qua không trung, mang theo cái đuôi thật dài, sao băng?

Lão hòa thượng râu bạc trắng không dám tin mở to hai mắt, sao lại có thể như vậy?

Tuy rằng lông mi lão hòa thượng chỉ hơi giật giật, nhưng nam tử lại vô cùng nhạy cảm cảm giác được: “Phổ Tuệ đại sư, có chuyện gì vậy?”

Sẽ không phải..... Sẽ không phải thất bại chứ, vừa nghĩ tới vô số đại phu khuyên hấn bỏ cuộc, cũng báo cho hấn biết nữ nhi không thể sống lâu nữa..... Hấn liền cảm thấy đau đến tê tâm liệt phế.

“Không có gì, chỉ là có chút phiền toái mà thôi.....” Thanh âm lão hòa thượng bình tĩnh, nhưng trong đầu lại ra sức chuyển động, có nên làm như vậy hay không, nhưng nếu không làm thì chỉ sợ ông sẽ phải hối hận, sau này cũng không tìm ra được một người có phúc duyên sâu như vậy nữa.....

Tại sao có thể như vậy? Rốt cuộc vì sao cô nương này lại đầu thai vào thân thể này? Để làm cái gì? Vì sao trên người lại có thể mang theo một số mệnh to lớn như vậy? Phở Tuệ không kịp nghĩ nhiều lắm, An Tam gia thật sự rất sâu sắc, không thể để cho hấn nhìn ra một chút không thích hợp nào..... Chiều theo vận khí cuộn cuộn trên người cô nương này thì có thể bù lại cho vận mệnh của Đại Hạ.....

Ánh mắt nam tử tuấn mỹ tựa người trời phóng ra như mũi tên, tay không kiềm được siết chặt, mặc dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng hấn sâu sắc cảm giác được lão hòa thượng có chút không thích hợp.....

Ánh mắt An Tam gia hơi mang theo sát ý, nếu như lão đầu tử này dám làm cái gì với nữ nhi của hấn, hấn không ngại giết người, cho dù là ông ta có là quốc sư Đại Hạ đi chăng nữa.....

Trong đầu lão hòa thượng đã chuyển qua trăm ngàn ý niệm, nhưng ngoài mặt đã bình tĩnh trở lại, “Chỉ là có chút phiền toái, chắc là An Tam gia cũng biết hồn của lệnh ái đã rời khỏi thể xác, càng gay go hơn nữa là linh hồn của nàng không ở Đại Hạ, hay nói chính xác hơn là không ở thế giới này..... Nếu muốn gọi hồn quay trở lại thì cái giá phải trả không phải là rẻ.”

“Nói!” Nam tử gắt gao theo dõi ông ta, “Phải trả cái giá gì!”

“Một đôi chân của lệnh ái.” Lão hòa thượng có chút không đành lòng nói, “Lệnh ái sẽ không thể đi lại được nữa.”

Nam nhân trầm mặc, “Cái giá này có thể chấp nhận được, nhưng phải đổi người!”

Quả nhiên! Lòng mi thật dài của lão hòa thượng run lên, lập tức áp chế sự không đành lòng đang nổi lên trong lòng, ông là Quốc Sư của Đại Hạ, cần phải làm tất cả vì Đại Hạ, “Còn nữa, Thập Nhất tiểu thư không thể lập tức tỉnh lại, muốn nàng tỉnh lại thì cần phải có thời cơ, 3 năm sau ở Uyên Thành.....”

Lão hòa thượng làm phép, tuy rằng trong lòng nam nhân mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng trên khắp Đại Hạ này, người có thể giúp nữ nhi tỉnh lại, ngoại trừ Phở Tuệ đại sư pháp lực thâm hậu thì không còn ai khác.....

“Sư phụ, người làm sao vậy?” Hòa thượng thiếu niên có dung mạo tuấn tú kinh hoàng nhìn sư phụ vốn dĩ có một màu da hồng nhuận, tinh khí dồi dào trở nên già nua với một tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường, thậm chí trên mặt còn nổi lên một tầng hắc khí.

“Đây là do bị phản phệ.....” Lão hòa thượng cười khổ, “Quan Chân, sư phụ tính kế cha con nhà An gia, tuy nói là sư phụ không có tư tâm, nhưng phúc vận của cha con An gia, nhất là An Thập Nhất Nương, một tiểu nữ tử như nàng lại có thể mang một vận khí cuộn cuộn như vậy trên người, sư phụ nổi lên lòng tham, mạnh mẽ đoạt lấy để bù lại cho vận mệnh quốc gia của Đại Hạ.....”

Quan Chân không cho là đúng, “Sư phụ, nếu giết một người mà có thể cứu được thiên hạ, cũng là đáng giá.”

Phở Tuệ thờ dài, “Đạo trời không thể tính toán như vậy, phúc duyên của An Thập Nhất Nương vô cùng thâm hậu, cho dù không cần sư phụ làm phép cũng sẽ thuận lợi trở về.....” Lão hòa thượng Phở Tuệ tự lầm bầm, “Sư phụ tước đoạt vận khí của Thập Nhất Nương và một đôi chân của An Tam gia, ngày này 3 năm sau nàng sẽ tỉnh lại, 3 năm sau ở Uyên Thành nếu có thể giúp đỡ bọn họ, có lẽ An Tam gia có thể bù lại một chút vận khí của nữ nhi.....”

Quan Chân cắn răng, “Sư phụ người bề quan tu dưỡng cho thật tốt đi, những gì sư phụ nợ cha con An gia, đồ nhi sẽ trả lại thay ngài.....”

Phở Tuệ mệt mỏi nhắm lại hai mắt, lòng Quan Chân đau như dao cắt, không cần sư phụ nói, hấn cũng biết sư phụ không còn sống được bao lâu, rõ ràng hấn đã tính qua cho sư phụ, sư phụ ít nhất vẫn còn ba mươi năm tuổi thọ.....

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Edit: Diệp Nhục Giai

Học sinh tiểu học được tan học sớm, An An 12 tuổi đi trên phố phường tấp nập người qua lại, vừa nhìn thấy mấy tiệm bánh, lập tức nhìn không được dùng chân, đứng trước cửa kính trong suốt nhìn bánh ngọt bên trong mà chảy nước miếng ào ạt. Người đi lại trên đường nhìn thấy một đứa bé gái béo béo trắng trắng đang dùng nước miếng điên cuồng lau rửa cửa sổ, bước chân không tự giác đánh một vòng đi vào trong cửa tiệm, ủa, thấy bé gái béo

tròn này thêm đến như vậy, chắc chắn bánh ngọt trong tiệm này cực kỳ ngon.

“Anh, em muốn ăn bánh ngọt chocolate.” Một bé gái 3 tuổi làm nũng nói với một bé trai khoảng hơn 10 tuổi.

“Được, ăn bánh ngọt, nhưng chỉ có thể ăn một cái, không thì đến tối em lại ăn không ngon.” Bé trai nghiêm túc nhìn em gái nói.

“Được được.” Bé gái mập mạp gật đầu mạnh, nuốt nước miếng.

Chỉ một lát sau, bé gái từ trong cửa tiệm đi ra, cười đến nổi mắt cũng cong lên, vui vẻ cầm cái hộp nhỏ tinh xảo, bé trai đi theo phía sau cô bé, ánh mắt không rời khỏi cô bé.

“Anh ơi, anh nhìn này, chị này đang khóc.”

Bé trai nhìn cô gái nhỏ lớn tuổi hơn so với hắn, hơi do dự đưa bánh ngọt bơ trong tay qua, “Chị này, cái này cho chị, có thể ăn được”.

An An lúc này mới phục hồi lại tinh thần, tay mập mạp mãnh liệt khua khua, “Không cần, cảm ơn.” Tưởng rằng mình vì không có bánh ngọt ăn mới khóc sao? Mình tham ăn đến thế sao?

“Anh, bánh ngọt ăn ngon thật, thích anh trai nhất.” Bé gái vừa cắn bánh ngọt vừa đi, bé trai thường thường lấy ra giấy ăn lau khuôn mặt nhỏ nhắn vì ăn bánh mà nhem nhuốc của em gái.

Anh trai?

An An nhẫn nại chịu đựng cơn đau đầu, liệu mạng nhớ lại, cô cũng có anh trai, hình như là ở kiếp trước, trong trí nhớ mơ hồ hiện lên một bóng dáng mặc quần áo cổ trang, thấy không rõ gương mặt, mang máng chỉ thấy được nụ cười như ánh mặt trời của thiếu niên tuổi mười bảy.....

Đúng vậy, cô sống hai đời, rất nhiều sự việc trong đời trước cô đã không còn nhớ rõ, bởi vì đời trước cô chết khi mới được 3 tuổi, nhưng cô còn nhớ rõ cô có cha mẹ có anh trai, cho dù cô không tài nào nhớ lại được hình dáng diện mạo của bọn họ, nhớ không nổi, An An gõ đến nỗi đầu đau như muốn nứt ra, thế này thì ông nội sẽ lo lắng lắm.

“Ông nội, cháu đã trở về.” An An hoạt bát đi vào một gian phòng khám Đông y trong ngõ hẻm, ngõ nhỏ này rất dài, cây xanh rợp bóng, nhà cửa bên trong cũng không cao lắm, nhiều nhất là ba tầng, đại đa số nhà ở đây đều có sân ở phía sau. Lầu một của nhà An bé mập là phòng khám Đông y, do lâu năm nên mùi thuốc Đông y thoảng thoảng khắp nơi.

Ở quầy thuốc là một lão nhân khoảng bảy mươi tuổi đang bắt mạch cho một soái ca tính anh tằm hai mươi tuổi. Lão nhân tóc đã bạc trắng, nhưng ánh mắt vẫn rất trong trẻo, ánh mắt đang đầy vẻ nghiêm túc khi nhìn đến An An thì cong lên, thấy vẻ mặt bệnh nhân tỏ vẻ ngạc nhiên, ông vội vã ho khan một tiếng, trở lại vẻ mặt ổn định nghiêm túc theo đúng kiểu mẫu, “Đã trở lại rồi sao, đi thấp một nén nhang cho Bồ Tát trước đi.”

Bé mập mạp ngoan ngoãn chạy ra cửa sau, đi làm chuyện mà mỗi ngày cô đều phải làm – thấp nhang cho Quan Âm Bồ Tát, àn, mỗi ngày cô đều lầm bầm cầu xin: Hy vọng ông nội sống lâu đến hai trăm tuổi! Tốt nhất là còn trường thọ hơn cả bà và ba ba, còn nữa, An An cũng muốn được trường thọ giống như ông nội, không thể để cho ông nội phải người đầu bạc tiền người đầu xanh.....

Sau khi thấp xong nhang, bé mập lại lao tới: “Ông nội, đêm nay ăn cái gì? Thím Chu nấu đồ ăn ngon gì thế? An An muốn ăn bánh ngọt, có được không? Đường nhiên nếu có thể ăn kem thì không còn gì tốt hơn, ông nội dễ thương.....” An An làm nũng, “Thân thể cháu bây giờ thật sự vô cùng khỏe mạnh rồi, ăn kem làm sao mà bị cái gì hàn khí nữa?”

Bị cháu gái làm nũng đến không còn cách nào, ông lão cố gắng giữ nguyên cơn mặt cho nó không cong lên, “Con gái không thể ăn nhiều đồ lạnh, nhưng hình thoảng ăn một lần không sao, khụ, ông nội gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp của cháu, nói lần này lên được năm bậc, hôm nay có thể ăn Häagen-Dazs..... Khụ, cũng chỉ có hôm nay.....”

Ánh mắt bé mập tỏa sáng, “Thật sao?”

Bệnh nhân ngồi chờ khám bệnh trong quán mỉm cười nhìn hay ông cháu, con trai con dâu của An lão gia từ bị tai nạn xe, chỉ còn lại duy nhất một cô cháu gái này, may mà thuật của An lão gia từ cao minh, nuôi sống cháu gái cũng không có vấn đề gì, nghe nói thường xuyên có bệnh nhân đi xe hơi sang trọng từ thủ đô vượt đường xa đến tìm An gia gia để xem bệnh.

Nếu An An biết người chung quanh tán dóc về chuyện gì, cô khẳng định sẽ đắc ý dào dạt nói, chỉ xe hơi sang trọng thôi thì tính là cái gì, cô còn thường xuyên thấy có người lái máy bay tới đón ông nội đi xem bệnh nhân kia, chẳng qua ông nội không cho phép cô nói ra, nói cái gì mà phải khiêm tốn.

An An vô cùng hạnh phúc ăn món kem cực kỳ ngon này, không biết vì cái gì, cô đặc biệt cố chấp với việc ăn uống, bụng nhất định phải được ăn no thật no, một khi bụng đói cô liền kịch liệt hoảng sợ, cảm giác kinh hoàng như thể mình có thể đói chết..... Có thể nói đồ ăn chính là thứ có thể bảo đảm cho hạnh phúc của cô! A a a, Häagen-Dazs ăn quá ngon, nếu như ông nội bằng lòng để cô đều được ăn mỗi ngày thì đời này có chết cũng không có gì đáng tiếc!

Trong mắt ông nội mang theo ý cười tràn đầy nhìn cháu gái trắng mập đang ăn kem cực kỳ vui vẻ, cháu gái này nuôi cũng thật dễ, 12 tuổi nhưng chẳng khác gì đứa nhỏ 3 tuổi, chỉ cần có đồ ăn ngon thì liền vui vẻ. Nhưng mà, An gia gia có chút sầu lo, cháu gái nhỏ có phải là sẽ bị quá..... hơi béo? Tuy rằng cháu gái nhỏ cũng không quá đề ý về dáng người giống với mấy đứa nhỏ nhà khác, nhưng cho dù như vậy thì đến lúc dậy thì, quá béo cũng không phải là chuyện tốt gì đối với thân thể.

Nhìn cháu gái ăn xong kem rồi lại ngón thêm hai cái đùi gà, lộ ra nụ cười vô cùng hạnh phúc thỏa mãn, An gia gia im lặng một chút. Quên đi, có thể ăn là phúc, chờ đến khi cháu gái bắt đầu cảm thấy thích chum điện rồi lại giảm cũng không muộn.

Ăn uống no đủ, An An ngáp một cái, tùy tay cầm lấy [Bản thảo cương mục] (1) lật lật, tuy rằng ông nội hy vọng An An có thể học Đông y với ông, nhưng An An cảm thấy nếu có một loại nghề nghiệp thích hợp nhất với cô, thì phải là – nhà phê bình ẩm thực! Chẳng qua An An là một đứa nhỏ hiểu thuận, vì để cho ông nội được vui vẻ, ngẫu nhiên cô cũng sẽ câu được câu mắt xem xem sách thuốc.

(1): Là một từ điển bách khoa về dược vật của Trung Quốc, do thầy thuốc Lý Thời Trân biên soạn vào thế kỷ 16 đầu nhà Minh, được coi là tác phẩm y học hoàn chỉnh và chi tiết nhất trong lịch sử Đông y, có tổng cộng 52 quyển (theo wikipedia).

An An 12 tuổi bẹ miệng chảy nước miếng mà ngủ, trong mộng của cô nơi nơi là bánh ngọt ngon lành, chân gà mỹ vị, nước ngọt có ga và nước trái cây.....

Trong lúc An An đang ngủ say mơ giấc mộng đẹp, một cơn mưa sao băng rơi xuống trên toàn thế giới, tại nhà xác trong bệnh viện, thi thể mất hết gần nửa cái đầu do tai nạn xe cộ xóc lên vãi trắng trên người chui ra.

Tận thế năm thứ 3, trong căn phòng ẩm của một căn cứ bí mật nào đó, đồ ăn bày đầy khắp nơi.

Một đôi tay nhỏ bé trắng nõn tinh xảo hết lần này tới lần khác vuốt ve một vật gì đó bị đẩy lại bên dưới tấm thủy tinh, khi nhìn kỹ thì hóa ra đó là một củ khoai tây tròn vo, khiến cho người ta cảm thấy hết sức không thích hợp, hẳn là thứ mà đôi tay xinh đẹp này cảm nên là châu báu ngọc thạch mới đúng.

Nhưng điểm này cũng không kỳ quái lắm, bởi vì bây giờ là tận thế, lương thực quan trọng hơn so với bất cứ thứ gì.

“An An, con đừng chơi với khoai tây nữa, nếu muốn ăn thì đêm nay trong căn tin vẫn còn nhiều mà.” An gia gia càng ngày càng già yếu hô lên, “Lại đây giúp ông nội chuẩn bị thuốc tăng cường thân thể.”

An An 15 tuổi thờ phỉ phò xoay qua, “Ông nội, người cũng không phải là không biết hương vị khoai tây ở căn tin là kiểu gì, còn nữa cháu không phải đang chơi, độc tố bên trong khoai tây này đã bị cháu loại bỏ gần hết, đem nó trồng ở trên đất không bị ô nhiễm, rất nhanh chúng ta sẽ thu được khoai tây ăn còn ngon hơn so với trước tận thế.”

An gia gia cúi đầu nhìn thuốc Đông y trong phòng ẩm, nói thầm, “Có thể ăn là được rồi, hiện tại chủ yếu xem sản lượng, ai còn đi quản hương vị làm gì.”

An An không thuận theo dạm chân, “Ông nội, hương vị khoai tây vừa chua vừa tanh, còn khó ăn hơn so với thuốc độc, bởi vì sau khi tận thế đồ ăn liền trở nên kỳ quái như vậy, cháu mới gầy đến nỗi không còn nhìn ra được hình dạng nữa.”

“Đồ ăn có độc tố thì cũng có sao đâu, dù sao sau khi tận thế thân thể mọi người cũng đều tiến hóa, không cần lo lắng trúng độc.....” An gia gia có chút đau lòng nhìn An An gầy đến nỗi thất lưng chỉ còn bằng hai nắm tay, chẳng qua may mà gầy thì gầy, thân thể cháu gái có phúc nhận được dị năng, nên vô cùng khỏe mạnh.

“Hừ!” An An hừ một tiếng, “Đúng thật nha, chính phủ chúng ta quả là nhìn xa trông rộng nha, trước tận thế mọi người đều có thói quen cho thêm vào đồ ăn các loại chất phụ gia hóa học, cho nên bây giờ chúng ta mới giống như thỏ, sống sót nhiều nhất, thích ứng nhanh nhất.....” An An thối thối nói, “Nhưng mà cho dù trên trời trong nước dưới đất chúng ta không có cái gì là không ăn, nhưng hương vị đồ ăn biến thái đến như vậy, thậm chí đến bất đại thái hệ (1) mà cháu cũng không chịu được.....”

(1): 8 món ăn truyền thống nổi tiếng của ẩm thực Trung Quốc, thuộc về 8 vùng miền khác nhau: Tứ Xuyên, Quảng Đông, An Huy, Sơn Đông, Phúc Kiến, Giang Tô, Hồ Nam, Chiết Giang

“Đồ ăn khó ăn cũng không sao, tất cả mọi người đều có đồ dễ ăn không sợ chết đói là được.” Ông nội vô cùng trấn định nói.

Loài người sau tận thế đã tiến hóa hơn, thân thể cường tráng hơn so với trước tận thế, nhất là người nào có được dị năng, thân thể một khi trúng độc đều sẽ tự động lọc rồi loại bỏ ra ngoài cơ thể, một người hai người làn da đều đẹp đến không thể tưởng tượng được, kết quả sau tận thế phần lớn người mang dị năng đều biến thành soái ca mỹ nữ.

Nhưng ông nội cảm thấy An An trở nên tinh tế thon thả tuyệt đối không phải bởi vì dị năng, mà là do cô rất kiêng ăn!

Năm đầu tiên sau khi tận thế, bởi vì nơi nơi là zombie mà quả thật mọi người khủng hoảng không nghĩ đến chuyện sản xuất lương thực, may mà vẫn còn lại một ít lương thực đã được dự trữ trước đây, nhưng không có bao nhiêu người nhận ra được những hạt giống bình thường lúc trước hoặc là sẽ chết đi hoặc là sẽ bị biến dị.

Tận thế năm thứ hai, các đại căn cứ được thành lập, vô số người dị năng thuộc hệ mộc thúc đẩy các loại hoa màu rau dưa cho nhanh chín, nên mọi người cũng không thiếu lương thực, điều duy nhất khiến cho người ta đau đầu là lương thực rau dưa bị thay đổi mùi vị, đa số nếu không phải trở nên vừa chua vừa chát thì chính là vừa tanh vừa hôi, bác gái nấu cơm ở căn tin thường xuyên té xỉu khi đang nấu, do bị mùi thối hun đến xỉu!

An An vô cùng kiên định nhìn về phía ông nội, “Mấy thứ khó ăn gì đó thì không nên gọi là đồ ăn!” Mấy thứ còn khó ăn hơn so với hoàng liên (một vị

thuốc đắng) mà vẫn được gọi là đồ ăn sao?

Lương thực bị thay đổi mùi vị là do đất đai gặp phải phóng xạ do sao băng phát ra, may mà loài người gặp phải phóng xạ đó cũng biến dị theo, nên độc tính trong lương thực đối với loài người sau tận thế mà nói chỉ là chuyện nhỏ. An An thực cảm thán, nếu trước tận thế thân thể loài người cũng cường tráng được như vậy thì tốt quá rồi, dầu nước công (1) phẩm nhuộm Sudan 1 (2) đều sẽ tuyệt đối cực kỳ bổ dưỡng nha! Mỗi một bữa cơm của loài người sau tận thế cũng đều có thể độc chết một con trâu trước tận thế!

(1): ‘Dầu nước công’ là từ dùng để chỉ thứ dầu ăn được tinh chế từ nước công và các loại thức ăn thừa được thu gom từ các nhà hàng. Theo các nhà khoa học Trung Quốc, “dầu nước công” chứa nhiều kim loại và độc chất có sức phá hoại cơ thể con người gấp 100 lần Asen – thứ kim loại gây ra những làng ung thư ở nước này.

(2): dùng để nhuộm màu thực phẩm, có khả năng gây ung thư

“Ăn không chết người là được, cháu cũng đừng dùng dị năng để loại bỏ độc tố trong khoai tây một cách không bài bản như vậy.....” An gia gia lắc đầu, có chút sầu lo, thế giới sau tận thế càng ngày càng tàn khốc, tuy loài người tiến hóa nhưng dường như vẫn không đuổi kịp sự tiến hóa của zombie và động vật, “Cố thời gian không bằng nghiên cứu được tính của mấy dược liệu biến dị này với gia gia, thuốc tăng cường thân thể đều phải dựa vào chúng nó.”

“Ông nội, không phải như thế.” An An cố gắng dùng chút dị năng nhỏ nhoi của mình loại bỏ độc tố trong củ khoai tây mà cô đang cầm trên tay, “Đúng là tế bào trên cơ thể loài người có thể đề kháng được độc tính, nhưng nếu như lương thực không có độc, tế bào trên cơ thể loài người nhất định có thể càng trở nên tốt hơn nữa.....”

An gia gia không khách khí nói, “Mấy điều cháu nói cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi..... Hơn nữa dựa vào trình độ sử dụng dị năng để tinh lọc của cháu, đến khi thu được lương thực đã tinh lọc thì loài người cũng chết cả rồi, ông nội cảm thấy cháu vẫn nên học giỏi y thuật với ông nội đi, ông nội cũng sống không được vài năm nữa, aiz, nếu cháu không học được thành một thần bản lĩnh, đến khi ông nội đi rồi còn có ai có thể che chở cho cháu đây.....” An gia gia vừa nghĩ tới tình cảnh của cháu gái nhỏ sau khi mình chết thì liền nóng lòng, ông đi đến trước bức tượng Quan Âm, cúi đầu hướng Bồ Tát cầu nguyện: Bồ Tát, cả đời tôi theo nghề thuốc, cứu được vô số người, chiếu theo công đức xin Người che chở cho cháu gái tôi được vĩnh viễn bình an tự tại! Nếu được như vậy thì giá nào tôi cũng nguyện ý trả.....

An An cúi đầu nhìn khoai tây trên tay, dị năng hôm nay của nàng đã dùng hết, nhưng cô có dự cảm khoai tây này rất nhanh sẽ trở nên càng ngon càng dinh dưỡng hơn so với trước tận thế.

Khả năng chữa bệnh khác với dị năng thúc đẩy lương thực nhanh lớn của hệ mộc, dị năng của An An thường xuyên làm cho những người mang dị năng khác tự tin và có cảm giác mạnh mẽ về sự ưu việt. Dị năng của nàng tuy rằng cũng có thể cứu người, nhưng những người mang dị năng thuộc hệ mộc khác, cho dù trên ngực có bị thủng một lỗ như cái động thì vẫn trị khỏi, về phần cô, ha ha, miệng vết thương do bị kim đâm thì vẫn còn có thể trị được..... Những người mang dị năng thuộc hệ mộc khác có thể thúc giục ra một gốc cây cái trắng trong vòng 1 tiếng, mà An An, đừng nói hai ba ngày, cho dù mười ngày nửa tháng thì hạt giống vẫn cứ là hạt giống, chỉ là độc tố bên trong ít hơn mà thôi.

Đây là nguyên nhân khiến An gia gia lo lắng, chính là dị năng của cháu gái cực kỳ hiếm có, nhưng cũng cực kỳ vô dụng, hai năm trời cũng vẫn không thể tẩy trừ độc tố trong một củ khoai tây, dị năng như vậy.....

Lão nhân thở dài một hơi, ông chỉ có thể cố gắng phát minh chất lỏng giúp tăng cường thân thể, hy vọng căn cứ xem xét những công hiến của ông mà có thể chiếu cố đến sau khi cháu gái ông qua đời.

An An là một đứa bé ngốc chỉ biết sống vô tư vô lự, nàng cảm thấy thiên hạ không có dị năng nào là không có ích, chỉ là phải xem xem người dùng như thế nào mà thôi, khi cô phát hiện dị năng mà ở trong mắt người khác là vô dụng của mình có thể giải trừ độc tố trong hạt giống thực vật, thực sự là cô mừng như điên, cho dù chậm cũng không hề gì, cho dù cô mất hai năm cũng không thể tẩy trừ độc tố trong một củ khoai tây, nhưng cô tin tưởng vững chắc vào sự kiên trì bền bỉ, sớm hay muộn thì cũng có một ngày cô sẽ thành công.

Tận thế năm thứ tư, loài người liên tiếp bại lui trước zombie, cuối cùng An gia gia đã có thể chế tạo ra thuốc tăng cường thân thể tồn ít chi phí hơn nhưng có tác dụng cao hơn, mỉm cười mà đi.

Tận thế năm thứ năm, sau khi An An lau khô nước mắt thì vội đầu vào nghiên cứu, rốt cuộc tìm ra được phương pháp dùng dị năng hệ mộc để tẩy trừ độc tố trong hạt giống, cũng chứng minh được nếu ăn thức ăn không có độc trong thời gian dài, trình độ cường hóa của thân thể loài người sẽ càng cao.

An An vui tươi hơn hờ ăn một chén mấy viên gạo nếp có vẻ càng ngon càng dinh dưỡng hơn sau khi đã được loại bỏ độc tố, cô cảm thấy núi lại xanh nước lại trong trở lại rồi, cuối cùng đồ ăn cũng giống như đồ ăn, sau đó..... Không có sau đó, bởi vì An An đã chết, bị nghẹn gạo nếp nằm mà chết.

Nhiều năm sau, thủ lĩnh của chính phủ liên hiệp vô cùng đau đớn xót xa tưởng niệm An An, bởi vì nhờ dị năng riêng biệt và nỗ lực mấy năm của nàng, mà phần lớn độc tố trong hạt giống thực vật đã được tẩy trừ, những cây thực vật không có độc tố nên tiến hóa càng ngon càng dinh dưỡng, khiến cho cơ thể loài người tiến hóa với mức độ mạnh, cuối cùng đã bại được zombie, công lao của nàng vô cùng to lớn, loài người trên toàn thế giới sẽ luôn luôn ghi nhớ sâu sắc công lao và thành tích của nàng!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Vô kích nhỏ:

Sách sử: An An quả là người có tầm nhìn xa, trông rộng, ánh mắt của nàng đều hướng về tương lai của nhân loại, nàng lo lắng cho thiên hạ, dám làm người đi tiên phong, trước nàng vì thiên hạ lo lắng mà lo lắng theo, sau nàng vì thiên hạ vui vẻ mà vui vẻ theo..... Chính bởi vì những đức tính quý giá đó mà nàng mới trở thành người cứu vớt cho nhân loại!

An An:..... Kỳ thật ta chỉ là muốn được ăn ngon hơn một chút mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Edit: Diệp Nhược Giai

Hoàn toàn không biết bản thân mình ‘Sống vĩ đại, chết vinh quang’, An An mơ mơ màng màng nhìn những biến hóa trên người mình, vốn dĩ thân thể cô đang được vây quanh bởi một luồng ánh sáng bảy màu âm áp, nhưng dần dần vầng ánh sáng bảy màu sắc này giống như bị một cái động tối sâu hút đi mất, theo bản năng An An cảm thấy bất an, ánh sáng bảy màu âm áp này mi có thể bó chặt lại một chút được không, không thấy ta đang lạnh chết đây à? Vào thời điểm đang lo lắng thì cô phát hiện ánh sáng bảy màu lại chậm rãi ngưng tụ bên cạnh mình, mặc dù ít ỏi hơn nhiều so với lúc này, thật giống như vốn dĩ đang là chân mền dày cộm âm áp thì chờ chỉ còn lại một cái túi hình chữ nhật.....

Thôi dù sao không lạnh chết thì tốt rồi, An An ngáp một cái, đang định ngủ thì phát hiện phía trước xuất hiện vô số bậc cầu thang màu trắng nổi bật trong không gian tối tăm, giống như có ma lực hấp dẫn người ta tiến về phía nó, An An hoàn toàn không thể khống chế được bước chân đang tiến về phía trước, cầu thang thật dài nha, hơn nữa lại còn rất lạnh, đến nỗi chân đều đã đông lại không cất bước nổi, cô nhìn ánh sáng bảy màu đang bọc quanh mình, nếu vẫn còn dày như lúc trước thì quá tốt rồi, bây giờ chỉ còn lại một tầng mỏng tang thật sự không giữ ấm nổi, trong đầu đang mơ hồ hiện lên ý niệm như vậy thì bỗng nhiên An An giẫm một cước vào khoảng không.....

(Bắt đầu từ đây do đã xuyên về cổ đại nên đổi xưng hô từ “cô” thành “nàng”)

“A --!” An An vừa mở ra mắt ra, vật đầu tiên nhìn thấy chính là một cây anh thương dài đang đâm về phía mặt của nàng, nàng cố gắng xê dịch cơ thể nhưng lại phát hiện cơ thể vốn đã được luyện thành vô cùng linh hoạt trong thời tận thế, bây giờ giống như bị đội xi măng lên vậy, không thể nào cử động được, nàng phát ra một tiếng kêu thảm thiết vốn tưởng rằng long trời lở đất như thật ra lại không khác tiếng mèo kêu là mấy.

Cơ thể của người đang ôm nàng trong nháy mắt cứng đờ, dường như không dám tin cúi đầu nhìn nàng một cái.

Không còn là đôi mắt luôn nhắm chặt như trước đây, bây giờ cái hấn thấy là một đôi mắt trắng đen rõ ràng, đen còn hơn cả viên hắc diệu thạch trong treo nhất, trắng còn hơn cả hòn ngọc thạch ôn nhuận nhất, một đôi mắt còn sáng rực hơn cả ngôi sao trên bầu trời kia.

Trên khuôn mặt của thiếu niên ôm nàng hiện ra vẻ mừng rỡ như điên, giống như nàng là châu báu hiếm thấy trên thế gian vậy, nhưng cũng còn may là thiếu niên nọ chưa quên mất kẻ địch cầm cây anh thương dài kia. Có lẽ là do An An tỉnh lại, thiếu niên vui mừng quá đỗi nên tay chân càng linh hoạt, chém ngã mấy người nam tử ăn mặc như người Hồ cổ đại đang bao vây xung quanh họ, hơn nữa còn là một kiếm một người, hết sức nhanh nhẹn, nếu như An An có thể cử động thì chắc chắn nàng đã vỗ tay khen ngợi rồi.

Không, không phải chỉ có mấy người Hồ kia, mà ngay cả thiếu niên cũng mặc thứ quần áo cổ trang vừa quen thuộc vừa xa lạ này. Nằm ở trong lòng thiếu niên, An An ra sức trợn to đôi mắt đen láy muốn nhìn rõ thiếu niên hơn một chút.

Thiếu niên đang cầm kiếm chém giết kẻ địch này nhìn vô cùng đẹp mắt, khí chất xuất chúng, khiến cho chúng ta nhìn một cái là nghĩ đến ngay mấy từ ‘ôn nhuận như ngọc’, tuy rằng bây giờ trên mặt đang lạnh lẽo và nghiêm túc, nhưng không biết vì sao An An cảm thấy khi hấn cười lộ lên nhất định rất đẹp, nhất định sáng ngời như ánh mặt trời khiến người khác không mở được mắt.

Máu nhỏ lên trên mặt An An, nhưng nàng không lau đi, thật ra là không có cách nào lau được. Ngoại trừ đôi mắt nàng còn có thể cử động, những nơi khác đều cứng ngắc, không khác gì một linh hồn bị nhồi nhét vào một con búp bê rách nát.

“Ca..... Ca.....” Nàng cố gắng muốn nói gì đó, lại không thể phát ra thanh âm. Cho dù đã trải qua một đời, nàng vẫn nhận ra thiếu niên tuấn mĩ vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt, nước mắt không kiềm được chảy xuống.

“Thập Nhất Nương.....” Thiếu niên vội vàng vuốt ve mặt nàng, “Muội tỉnh rồi, vẫn còn nhận ra được ca ca sao?”

Nàng muốn gật đầu, lại phát giác cổ không thể chuyển động, chỉ có thể liềm mạng nháy mắt.

An Tam Lang như trút được gánh nặng, ôm nàng thật chặt, “Thật tốt quá, rốt cuộc muội cũng tỉnh, ca ca vẫn luôn tin tưởng vững chắc một ngày nào đó muội sẽ tỉnh lại được.” Trong thanh âm của thiếu niên 13 tuổi mang theo nghẹn ngào cùng với vui mừng vô tận, nói năng lộn xộn, “Phò Tuệ đại sư nói 3 năm sau muội sẽ tỉnh lại tại Uyển Thành, nhưng bây giờ Uyển Thành đã bị chiếm đóng mà muội lại không tỉnh, ca ca lo lắng gần chết.....”

Uyển Thành? Thập Nhất Nương mờ mịt, bây giờ đầu nàng muốn nghĩ cũng không nghĩ được, chỉ có ánh mắt là có thể quay vòng vòng, cho nên hoàn

toàn không hiểu lời của An Tam Lang, thực sự lúc này đầu nàng không khác gì một đồng hồ dán, đợi một chút, nàng nhớ trước đó nàng đang ăn một nắm gạo nếp..... Hình như là đã nghẹn chết? Sau đó thì nằm mơ, trong mơ nàng đi trên một cầu thang dài vô tận như là không có giới hạn, sau đó..... Mơ mắt ra lại quay trở lại đời trước?

“&*,%.....*!” Xa xa truyền đến một trận tiếng gào, vài người Hồ nói gì đó bằng thứ ngôn ngữ mà Thập Nhất Nương nghe không hiểu rồi cầm đại đao chém về phía này.

Tuy rằng tay trái An Tam Lang ôm muội muội nhưng tay phải vẫn vô cùng lưu loát, một kiếm một người chém bốn người Hồ như đang bỏ dưa. May mà hiện tại trên tay hắn chính là danh kiếm Long Tuyền mà ông nội để lại, nếu không thật đúng là hắn không bảo hộ muội muội nổi.

Lại có thêm vài người Hồ chú ý tới góc này, hai mắt của bọn họ nhìn chăm chăm vào thân binh trong tay An Tam Lang, lộ ra vẻ mặt đầy tham lam.

An Tam Lang ôm Thập Nhất Nương chạy tới một góc tối, sự tham lam của bọn chúng khiến hắn nảy ra một ý định, người Hồ muốn độc chiếm thân binh thì sẽ không gọi thêm người khác đến, chỉ cần không phải đánh luân phiên, hắn cũng không sợ hãi, huống chi hiện tại người Hồ còn lại ở Uyển Thành không nhiều lắm, đại quân thì chưa đến, hắn có đủ tự tin có thể thành công thoát khỏi Uyển Thành.

Lo rằng sẽ làm muội muội sợ, An Tam Lang cố gắng dùng phương thức không dọa người nhất để giải quyết kẻ địch, để lại cho kẻ địch một cái đầu còn nguyên vẹn chứ không chém cho óc hắn bắn ra bốn phía, làm muội muội ngây thơ của hắn sợ quá thì sẽ không tốt, hắn bớt chút thời gian cúi đầu cười cười trấn an tiểu nha đầu trong lòng, lại phát hiện hai mắt muội muội sáng rực nhìn hắn, hay chính xác hơn là nhìn Long Tuyền trong tay hắn.....

An Tam Lang ngăn người, tình cờ giết thêm một người Hồ, ánh mắt muội muội càng sáng. Nếu không phải trước mắt vẫn còn kẻ địch, khoe miệng An Tam Lang co rút, muội muội, muội có cần phải hưng phấn đến vậy hay không.....

Thập Nhất Nương thực sự rất kích động, giải quyết kẻ địch rất nhanh, kiếm này làm bằng gì vậy, sao lại sắc bén đến thế?! Nhớ tới đời trước chém zombie, thật sự làm cho người ta muốn khóc, trừ phi chặt bỏ đầu, nếu không cho dù có chém mười đao tám đao cũng không tài nào chết được, chán ghét nhất chính là lúc chém đầu mà khí lực không đủ thì con dao còn bị mắc kẹt ngay cổ, lần đầu tiên nàng chém zombie đặc biệt không có kinh nghiệm, dao kẹt ở trên đầu rút như thế nào cũng rút không ra, nàng chỉ có thể dùng chân giẫm bẹp lên đầu tên zombie đó, dùng sức mà kéo dao ra, con zombie vẫn còn chưa hết hy vọng giãy giụa dưới chân nàng, há miệng thật to muốn cắn nàng.

Lúc này Thập Nhất Nương gần như sùng bái mà nhìn ca ca mình, thật là lợi hại nga, cứ mỗi một kiếm lại tiêu diệt một kẻ địch.

Hiện tại An Tam Lang cũng không có tâm tư đầu mà lo lắng muội muội thích xem hắn giết người có phải là do tâm lý bị biến thái hay không, tuy muội muội nghe không hiểu người Hồ nói cái gì, nhưng hắn nghe hiểu được, những người đó nói là, “Mau đi tìm cháu trai của An nguyên soái, nghe nói hắn đang ở Uyển Thành, tranh thủ bắt hắn, chúng ta sẽ lập công lớn! Mau, trước khi đại quân đến chúng ta phải bắt cho bằng được hắn.”

An Tam Lang thừa dịp không ai chú ý chạy trốn tới một ngôi nhà bày hàng buôn bán, ở sân sau tìm được phòng bếp, đưa tay nắm lấy một nắm bụi trét đầy lên mặt, tuy bởi vì mang theo Long Tuyền mà lỡ không được bao lâu nhưng dù sao có thể giấu được thêm một khắc thì tốt một khắc.

Thập Nhất Nương cũng hiểu được tình cảnh nguy hiểm của An Tam Lang, con người đen lấy của nàng đổi theo hắn, tuy rằng không có cách nào nói chuyện, nhưng trong ánh mắt đều tràn đầy tín nhiệm.

An Tam Lang gắt gao ôm lấy Thập Nhất Nương, tính mạng của muội muội quan trọng hơn so với hắn, hắn nhất định che chở nàng an toàn rời khỏi Uyển Thành, phụ thân biết trước Uyển Thành sẽ bị chiếm đóng nên đã khuyên người dân nơi này chạy nạn đi, dưới tình trạng tiền phương đã bị chiếm đóng, Uyển Thành trở thành một nơi biệt lập, đánh dễ thủ khó, chỉ bằng đề cho dân chúng rời đi, đối với chiến trường Đại Hạ cũng có lợi hơn.

Phụ thân thành công thuyết phục mọi người bỏ thành mà chạy, chỉ là nhất định ông ấy không nghĩ tới người Hồ lại có thể đến nhanh như vậy.

“Thập Nhất Nương, lạnh không? Dừng lại một chút ca ca đi tìm vài bộ quần áo để giữ ấm, chúng ta mau rời khỏi Uyển Thành, nơi này không an toàn, người Tây Hồ rất nhanh sẽ đánh tới đây, yên tâm, ca ca sẽ không để muội phải gặp nguy hiểm.” Vì muốn làm vui bớt hoảng sợ của muội muội mà một người chưa bao giờ thích lời nhai như An Tam Lang cứ nói dông dài suốt trên đường đi.

An An nhắm lại hai mắt, cố gắng nhớ lại, đúng vậy, nàng thật sự đã trở lại đời trước, đầu hơi vầng vất, nàng chỉ có một vài ký ức vụn vặt về kiếp này, ngoại trừ An Tam Lang trước mắt ra, những gì nàng còn có thể nhớ được chính là tên mình. Đời này nàng tên là An Thủ Sắc, vì trong nhà có mười người ca ca, nàng đứng hàng thứ mười một, nên mọi người đều gọi nàng là An Thập Nhất Nương.

“Thập Nhất Nương, muội hôn mê đã 3 năm, mọi người đều lo lắng gần chết, nhưng ca ca và cha vẫn luôn cho rằng sớm hay muộn cũng có một ngày muội sẽ tỉnh lại, có còn nhớ rõ những chuyện trước khi hôn mê không?” Trước giờ An Tam Lang không thích nói nhiều mà nay miệng lại không ngừng nghỉ, hắn sợ muội muội tỉnh lại chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ đẹp để ngăn ngủ.

An An dựa vào những thông tin trong lời của An Tam Lang mà nhớ lại người nhà của kiếp này, mà cũng không thể dùng từ “kiếp này” để mà nói, bởi vì nàng chỉ là trở lại, trước khi đầu thai làm An An thì nàng chính là An Thủ Sắc, An Thủ Sắc sống đến 3 tuổi, nàng tưởng bản thân mình đã chết, ai ngờ nàng chỉ là đi dạo qua một vòng ở thời tận thế xong thì trở lại, hơn nữa đời trước nàng sống 17 năm, cũng chỉ tương đương với 3 năm trong đời này, năm nay nàng 6 tuổi, cứ cho là nàng bị hôn mê 3 năm làm người thực vật đi.

An Tam Lang đem lương khô nhét vào trong túi hành lý, lại đi đến tiệm bán quần áo tìm được một bộ da lông lớn màu trắng, chính là vài bộ da con thỏ được may lại với nhau, có lẽ đang định làm áo lông thì người Hồ đến trong lúc vội vàng không kịp thu thập.

An Tam Lang quần bộ da lông lớn màu trắng quanh thân người nhỏ gầy của muội muội, “Thập nhất nương, đây là da thỏ, ấm không? Đáng tiếc không

phải da chồn, không thì càng ẩm áp hơn nữa, may mà bây giờ mới tháng 8, chưa quá lạnh, da thỏ là đủ rồi, ẩm hay không? Bây giờ Thập Nhất Nương có còn lạnh không?” Nam thần cao quý ở trước mặt muội muội hoàn toàn biến thành vú em lải nhải, ánh mắt An Tam Lang ẩm áp, ngọt như thoa mặt nhìn chăm chú vào Thập Nhất Nương.

“Ấm.....” An An -- Thập Nhất Nương cố sức từ yết hầu nhả ra một chữ.

“Ta quên mất muội nói chuyện vẫn còn khó khăn, vậy chỉ cần nháy mắt là được rồi.”

Thập Nhất Nương nháy mắt mấy cái, bọn họ đã quy ước tốt lắm, được thì chớp mắt một lần, không được thì là hai lần.

Thật là đáng yêu! An Tam Lang nhìn không được hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn vàng như nến của muội muội, quần cả người lẫn đỉnh đầu muội muội trong bộ da thỏ màu trắng, chỉ lộ ra khuôn mặt, thoát nhìn giống như một con thỏ cỡ lớn. Hắn cột muội muội vào trước ngực, cầm kiếm chuẩn bị cướp ngựa thoát khỏi Uyển Thành.

Thập Nhất Nương khó hiểu nhìn hắn, vì sao không công năng ở đằng sau, như vậy không phải ít tổn sức hơn sao?

An Tam Lang giống như biết trong lòng nàng nghĩ gì, giải thích nói, “Trên lưng ca ca không có mắt, ca ca vẫn phải là nhìn thấy Thập Nhất Nương thì ca ca mới an tâm được.....”

Thập Nhất Nương chợt hiểu, thì ra là vì an toàn của nàng, mũi tên của người Hồ cũng không phải chỉ dùng để ngắm, Thập Nhất Nương thấy vô cùng cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Edit: Diệp Nhược Giai

Đêm tối chậm rãi buông xuống, bên ngoài người Hồ càng ngày càng nhiều, lòng An Tam Lang trầm xuống, bọn họ đêm nay phải ra được khỏi thành, nếu không khi đại quân người Hồ đến đây, bọn họ chỉ có thể làm cá trong chậu.

Có người? An Tam Lang nắm chặt kiếm trong tay, ánh mắt tàn khốc, một kiếm chém xuống, vốn cho rằng đã giết được người vừa tới, “Di?” An Tam Lang thốt lên ngạc nhiên, thân thủ người này rất lưu loát.

“Tam công tử, là người một nhà.” Nam nhân suýt bị chém thành hai đoạn kinh hãi tột độ, nhìn cái bàn đã bị chém thành hai phần, không hổ là Long Tuyền, rất sắc bén.

“Thuộc hạ phụng mệnh quân sư tới đón ngài và Thập Nhất tiểu thư.” Hai người đang núp trong chỗ tối nhảy ra giải thích.

An Tam Lang nhìn hai người, quả thật là thuộc hạ của cha hắn, nhẹ nhàng thở ra, càng thêm tin tưởng vào khả năng thoát ra khỏi Uyển Thành.

“Chỉ có hai người các người thôi sao?”

“Không, Tam gia an bài thuộc hạ và vài vị huynh đệ nữa, vì muốn tìm Tam công tử nên bọn thuộc hạ đã chia nhau ra.” Nam tử trông ít tuổi hơn có gương mặt trẻ con rút cuộc nhìn không được liếc nhìn Thập Nhất Nương trước ngực An Tam Lang, lập tức trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, bởi vì Thập Nhất Nương đã tỉnh lại rồi, “Chúc mừng Tam công tử, tiểu thư đã tỉnh lại, thật sự thật tốt quá, Tam gia nhất định sẽ rất cao hứng.”

Nam tử lớn tuổi hơn, gương mặt cực kỳ bình thường đến nỗi nếu vút vào trong đám người sẽ không thể nào tìm ra được, cũng mang theo vẻ mặt kinh hi, “Thân thể Thập Nhất tiểu thư có khỏe không?”

Thập Nhất Nương dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hai người.

“Thuộc hạ Lâm Đại bá kiến tiểu thư.” Tuy rằng diện mạo của nam nhân lớn tuổi hơn rất bình thường, nhưng Thập Nhất Nương đã từng trải qua tận thế nhìn ra được nam tử này là một người tinh quang nội liễm, chính là một tay lành nghề lão luyện.

“Lâm Nhị bá kiến tiểu thư.” Nam nhân mặt trẻ con cũng có lễ nói.

Thập Nhất Nương mở to hai mắt nhìn, nàng biết Lâm chính là họ của mẫu thân nàng, lại nói tiếp, đời này nàng chỉ sống đến 3 tuổi, rất nhiều ký ức đều đã mơ hồ, ngay cả cha mẹ đời này có hình dáng diện mạo như thế nào cũng không nhớ rõ.

Lâm ĐạiLâm Nhị vui vẻ nhìn Thập Nhất Nương, cho dù bọn sống nội tâm, nhưng khi thấy Thập Nhất Nương có thể tỉnh lại, hai người đều phấn chấn ra mặt.

“Tiểu thư có thể tỉnh lại, đúng là chuyện mừng, chủ nhân nhất định rất cao hứng.....” Lâm Đại nhớ tới chủ nhân nhà mình, 3 năm qua Thập Nhất tiểu thư chỉ khá hơn một chút so với người chết, không biết đã hao phí bao nhiêu bạc chỉ để duy trì mạng sống của nàng, có không ít người khuyên chủ nhân bỏ cuộc, nhưng chủ nhân chưa từng buông tay, cuối cùng thì cố gắng của chủ nhân đã được hồi báo rồi.

“Công tử, theo như thuộc hạ được biết, ngày mai đại quân sẽ đến Uyển Thành, hôm nay chúng ta phải rời đi Uyển Thành.....” Lâm Đại lấy ra một tấm bản đồ đơn giản, “Chuyện công tử ở Uyển Thành không biết vì sao lại bị truyền ra ngoài, hiện tại người Hồ tìm công tử khắp nơi.....”

Vài người đang thương lượng làm sao mới trốn đi được, tay An Tam Lang cầm một chén ‘cháo’ được làm từ bánh bao khô ngâm nước bón cho nàng từng muỗng, nhìn muỗng muỗng giống hệt chim non, mở lớn miệng cố gắng nuốt, An Tam Lang cảm thấy khó chịu, nếu không phải tình hình lúc này đang rối loạn, hẳn là muỗng muỗng đã có thể có tổ yến ngân nhĩ để bồi bổ thân thể.

Thập Nhất Nương lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc, hu hu, đã lâu lắm rồi mới lại được nếm lại hương vị này, thật tốt quá, không phải là mấy thứ vừa chất vừa tanh kia nữa, nàng tham lam nuốt ‘cháo’, chỉ cảm thấy chén ‘cháo’ chỉ có độc một vị muối này lại vô cùng ngon.

An Tam Lang nhìn muỗng muỗng ăn đến ngon lành, sắc mặt hơi trầm xuống, trong vòng 3 năm nay muỗng muỗng gầy hầu như không lớn nổi, hẳn nhất thời đau lòng không thôi, người Hồ chết tiệt, Thập Nhất Nương thật vất vả mới tỉnh lại được, đây chính là thời điểm cần chất dinh dưỡng nhất, vậy mà hắn lại không thể tìm được mấy thứ thức ăn ngon lại dễ tiêu hóa cho nàng.

Ăn xong chén ‘cháo’, Thập Nhất Nương cười cười với An Tam Lang, cũng khó cho ca ca rồi.

“Công tử, chúng ta đi thôi.” Lâm Đại nhỏ giọng nhắc nhở An Tam Lang, “Thuộc hạ vừa mới liên lạc với mấy vị huynh đệ khác, đợi trời tối chúng ta lập tức rời đi.”

An Tam Lang buông chén xuống, lại cẩn thận cột muỗng muỗng vào trước ngực, lấy tấm da thô dày dận quần Thập Nhất Nương chỉ lộ ra nửa khuôn mặt.

“Công tử, không bằng giao tiểu thư cho bọn thuộc hạ ôm đi.....” Lâm Nhị khuyên nhủ, tiểu thư tuy rằng vừa gầy vừa nhỏ, nhưng công tử cũng chỉ mới 13 tuổi, thân thể chưa được cao lớn lắm, đường đi gian nan lại xa như vậy, công tử làm sao chịu nổi.

“Ta làm được.” An Tam Lang lắc đầu cự tuyệt, hắn không thể lại giao mạng của muỗng muỗng cho bất cứ ai nữa, mặc kệ là ai thì cũng không giống như hắn, tự mình che chở muỗng muỗng mới an tâm được, hơi đau lòng nâng nâng mông nhỏ của Thập Nhất Nương, muỗng muỗng thật sự quá gầy, hầu như không nặng bao nhiêu.

“Công tử.” Sắc mặt của mấy nam nhân đến hội họp với An Tam Lang có chút không tốt, “Theo như thuộc hạ tìm hiểu, chuyện Tam công tử và tiểu thư ở đây bị người Hồ biết được, người Hồ sắp điều ra một đội quân đến đây trước để bắt công tử, uy hiếp nguyên soái.”

Sắc mặt Lâm Đại cực kỳ khó coi, trước đó thì còn tốt, bọn họ còn dễ dàng trốn thoát, nhưng ngựa của người Hồ vốn lợi hại, nếu có nhiều người chạy theo đuổi giết, thì chuyện tới Trung Châu an toàn quả thật là nói dễ hơn làm.

“Yên tâm, ta nghĩ cha chắc sẽ có cách an bài.” An Tam Lang lấy lại bình tĩnh, phụ thân thông minh gần như là yêu quái, chuyện ở Uyển Thành tuy nằm ngoài dự kiến của ông nhưng chắc hẳn vẫn còn nằm trong sự khống chế của ông.

“Công tử, trên công thành đều là người Hồ, ta nên tìm đường khác.” Lâm Đại trầm ngâm.

“Ta biết một đường đi bí mật.” An Tam Lang nói, thời gian hắn nán lại Uyển Thành cũng không ít, hẳn quen thuộc tòa thành này chẳng khác gì hậu hoa viên trong nhà.

“@#%.....” Một người Hồ tinh mắt trong nháy mắt hoa viên ác gái mấy vị huynh đệ khác được, kinh hi kêu lên, Lâm Đại một tên bán xuyên qua hắn, tuy rằng đã bị mất mạng, nhưng vẫn khiến cho một đội người Hồ chú ý, vài người Hồ dùng ánh mắt như đang xem con mồi kinh hi vỗ ngựa đuổi theo.

“Mùi còn thính hơn cầu.” Lâm Nhị nguyên rủa không thôi.

Dưới bóng đêm, ánh mắt An Tam Lang sáng ngời sắc bén như phản chiếu lại cả một bầu trời sao, Thập Nhất Nương nhìn khuôn mặt tuần mỵ không có một chút khuyết điểm nào, mê muỗng muỗng không thôi. Vị thiếu niên cho dù giết người vẫn luôn tao nhã đến kỳ lạ này chính là ca ca của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng kề sát ở trước ngực của hắn, ở trên chiến trường sống còn này, tiếng tim đập vững vàng của hắn lại càng thêm rõ ràng, Thập Nhất Nương nhìn không được ngáp một cái.

Xem ra không cần lo lắng, bên ta toàn thắng, thật buồn ngủ, đời trước không ít lần nàng ngủ trong mùi thối của mấy bạn zombie, bây giờ thì cứ xem mấy tiếng kêu la thảm thiết này như khúc hát ru đi.

“Thập Nhất Nương! Thập Nhất Nương!” An Tam Lang kinh hãi vỗ mặt muỗng muỗng, người Hồ đang ào ạt xông tới, sao muỗng muỗng có thể ngủ được, chẳng lẽ.....

Thập Nhất Nương mơ hồ mở to mắt, “Dạ?”

An Tam Lang nhẹ nhàng thở ra, lại có tâm tình giết người, một người Hồ kêu thảm ngã xuống, hắn bình tĩnh áp đầu muỗng muỗng vào trong ngực, “Không có gì, nếu mệt thì cứ ngủ đi.”

Thập Nhất Nương nghiêng răng nghiêng lợi, đánh thức nàng xong lại không cho nàng nhìn xác chết, thật quá đáng, hừ, loại trình độ này thì tính là cái rắm gì, đời trước, vào thời điểm đáng sợ nhất, trong một lần nàng nhìn đến hơn trăm vạn xác chết (zombie).

‘Ba cây chụm lại nên hòn núi cao’, có bọn họ giúp, thoát khỏi Uyển Thành trở nên dễ dàng hơn. An Tam Lang đã giết không biết bao nhiêu người Hồ, Thập Nhất Nương ở trước ngực hấn an ổn ngủ, sờ đi hấn xác định nàng là ngủ mà không phải là quay lại tình trạng người thực vật như trước đây, là bởi vì hấn đã đánh thức Thập Nhất Nương vài lần. Vào lần cuối cùng đánh thức nàng, hấn thấy ánh mắt muối muối như bốc hỏa, An Tam Lang muốn cười, tức giận cũng được, hấn đã chịu đủ chuyện muối muối cứ nằm ở trên giường giống như đã chết rồi.

Vì không ngủ được, Thập Nhất Nương nhắm mắt lại, rõ ràng cảm giác được những kỳ quái trong huyết mạch của mình. Mỏng manh, quen thuộc, giống như một dòng nước nhỏ..... Thập Nhất Nương vốn không ôm hy vọng gì, nhưng trong một đám người đang vội gần chết thì nàng lại vô cùng nhàn rỗi, dứt khoát thử xem thân thể có thể điều động dị năng hay không, kết quả thật làm cho nàng mừng như điên, quả nhiên dị năng của nàng theo nàng cùng trở lại đời này, dị năng mà ở trong mắt mọi người đời trước là vô dụng của nàng.

Nàng cũng là người mang dị năng thuộc hệ mộc, nhưng không giống người khác đẩy nhanh thời gian thu hoạch, cũng không thể chữa thương cho người khác, chuyên duy nhất nàng có thể làm là tẩy đi một ít độc tố trong cây trồng khiến mùi vị ngon hơn một chút, đời trước bởi vì dị năng vô dụng này mà nàng bị mọi người nhạo báng.

Nhưng sự thật lại chứng minh dị năng của nàng vô cùng hữu dụng, vừa nghĩ tới một bàn gạo nếp chưa kịp ăn xong kia, Thập Nhất Nương lập tức oán niệm không thôi, nàng đã dùng dị năng tẩy sạch toàn bộ độc tố trong gạo nếp nha, so với đồ ăn trước tận thể thì ngon hơn nhiều, vậy mà nàng chỉ vừa ăn được một nắm đầu tiên thì đã bị nghẹn chết, nàng nàng..... Nàng chết không nhắm mắt!

Nhưng mà hình như dị năng bây giờ thiếu rất nhiều, Thập Nhất Nương thử một chút, chân mày cau lại, còn không bằng một phần mười đời trước. Thập Nhất Nương thở dài, đời trước lúc dị năng của nàng vừa mới xuất hiện thì cũng có khoảng chừng này, chẳng qua sau đó có tinh thạch trong đầu zombie làm nguồn cung cấp năng lượng, nên dị năng của nàng mới thăng cấp, đời này muốn thăng cấp xem ra tương đối khó khăn.

Nhưng ngược lại thể giới này không có ô nhiễm, Thập Nhất Nương vẫn cực kỳ vui vẻ, dị năng tuy ít nhưng lại có đủ loại lương thực rau dưa, vừa nghĩ tới về sau có thể ăn đến loại đồ ăn mỹ vị đã dùng dị năng xử lý qua, Thập Nhất Nương liền vui vẻ không thôi, đương nhiên không chỉ có như thế, điểm tốt nhất của dị năng vẫn là thân thể của người mang dị năng tốt hơn nhiều so với người bình thường, sự trao đổi chất cũng tốt hơn nhiều so với người bình thường, độc tố sẽ được chậm rãi bài tiết ra ngoài, không ở lại trong thân thể. Thập Nhất Nương nhẹ nhàng thở ra, sau 3 năm làm người thực vật, hiện tại ngay cả nuốt nước miếng nàng cũng không làm được, nhưng cuối cùng thì có hy vọng rồi.

An Tam Lang ngồi trên lưng ngựa nhìn Uyển Thành xa xa, nếu không phải người Tây Hồ xâm nhập, thì lúc này chính là thời điểm khói bếp lượn lờ trong Uyển Thành, khắp nơi tràn đầy sức sống, còn bây giờ Uyển Thành chỉ còn lại sự tĩnh mịch đến đáng sợ, có khói bốc lên ở một vài nơi, nhưng khói này lại chính là bằng chứng lớn nhất cho hành vi phạm tội của người Hồ.

Thời tiết năm nay đặc biệt giống với 3 năm trước, tháng 8 lạnh lẽo khiến người ta cảm nhận rõ ràng mùa thu đã tới. Mùa đông năm nay khẳng định sẽ rất khó trải qua, khó trách người Hồ cách thời gian 3 năm lại tới đốt giết cướp bóc.

Được bao bọc trong bộ lông thú tuyết trắng, Thập Nhất Nương hoàn toàn không hề thấy lạnh, đất đai rộng lớn, bầu trời xanh thẳm trong vắt. Một bàn tay to đem đầu nàng nhét trở lại vào trong bộ da thú.

“Gió quá lớn, sẽ bị cảm lạnh.”

Được rồi, Thập Nhất Nương rất biết nghe lời ngoan ngoãn tựa đầu vào trước ngực ca ca, tiếng tim đập an ổn làm cho nàng cảm thấy an tâm vô cùng, quên hết mọi đau quang kiếm ánh dọc trên đường đi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Edit: Diệp Nhục Giai

“Chậm! Ngừng!” Sắc mặt An Tam Lang ngưng trọng kéo cương ngựa ngừng lại gần như vuông góc với mặt đất, “Lâm Đại, các người nghe một chút xem có phải đằng sau có truy binh hay không?”

Lâm Đại dấn lỗ tai trên mặt đất nghe xong, sắc mặt cũng không tốt lắm, “Công tử, động tĩnh này nghe như có hai ba mươi con ngựa, xem ra người Hồ đã phát hiện ra thân phận công tử, phái người đuổi theo.”

“Thật sự là theo đuổi đến cùng!” Lâm Nhị nguyên rủa một tiếng, “Công tử, trên núi phía trước là một rừng cây lớn, hay là vào trong đó đi.”

An Tam Lang lắc đầu, “Tuy núi này rất cao, rừng cây rậm rạp rất dễ đặt bẫy này nọ, nhưng ngựa lại không thể đi lên.”

Lâm Đại trầm tư một hồi: “Công tử, ngựa của người Hồ tốt hơn của chúng ta, nếu cứ đi trên đường lớn chúng ta có nguy cơ sẽ bị đuổi kịp trong vòng một khắc chung nữa, thuộc hạ thấy không bằng chúng ta vứt bỏ ngựa chuyển sang đi bằng đường núi đi, bản về trình độ quen thuộc đường núi thì người Hồ không bằng chúng ta.”

An Tam Lang chậm rãi gật đầu, hẳn vốn là một người quyết đoán, lập tức bảo Lâm Đại bọn họ cột tảng đá gì đó vào ngựa rồi để ngựa chạy vội dọc theo đại lộ, trông giống như phía trên vẫn có người, hẳn không mong đợi mảnh khóc nhỏ này có thể giúp hắn thoát khỏi người Hồ, chẳng qua chỉ để tranh thủ chút thời gian.

Thập Nhất Nương sùng bái nhìn An Tam Lang, ca ca thật thông minh nga, vừa đẹp trai vừa thông minh, mà quan trọng nhất là hiện tại có thể ở gần hắn như vậy cũng chỉ có mình, thật hạnh phúc.

Quy củ giang hồ chính là ‘gặp rừng đừng vào’, nhưng khi gặp truy binh thì tiến vào rừng cây mới là lựa chọn tốt nhất.

Cái này gọi là rừng cây sao? Rừng rậm mới đúng. Thập Nhất Nương kinh sợ nhìn một gốc đại thụ phải mấy người ôm mới hết, rõ ràng bây giờ còn chưa đến chạng vạng, nhưng do cây cối rậm rạp quá mức đến nỗi che khuất cả bầu trời, trong rừng âm u quỷ ảnh dày đặc.

“Ca.....” Thập Nhất Nương có chút lo âu, rừng rậm rất nguy hiểm, đời trước không ai dám một mình đi vào rừng rậm, muốn vào thì phải tạo thành một nhóm.

“Đừng sợ, Thập Nhất Nương, có ca ca ở đây.” An Tam Lang giẫm lên đám lá rụng, nhìn rừng cây rậm rạp tối om om phía trước, nơi này chẳng khác gì nơi u linh thường lui tới, từ xa xa còn truyền đến tiếng kêu y hi thảm thiết như quỷ đang gào khóc. Nếu người bình thường đi trong một khu rừng như vậy nhất định sẽ bị hù chết. Cũng khó trách Thập Nhất Nương lại sợ hãi.

“Do bây giờ mặt trời sắp xuống núi nên hơi tối mà thôi, đến hừng đông là tốt rồi.” An Tam Lang trấn an muội muội đang khấn trương quá độ.

Thập Nhất Nương lúc này mới nghĩ tới, thời đại này không phải tận thế, không sợ thực vật bị biến dị: Bất kể là hút máu ăn thịt hay tha người về ồ ồ làm lương thực dự trữ... đều không có.

Đi hết gần nửa tiếng, cây trong rừng càng cao lớn rậm rạp, An Tam Lang mới bảo mọi người dừng lại, chuẩn bị nghênh đón người Hồ, hẳn không kỳ vọng mưu kế đơn giản nhỏ trước đó có thể lừa gạt người Hồ.

Lâm Đại Lâm Nhị chuẩn bị các loại cạm bẫy ở trong rừng, Thập Nhất Nương nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của mấy con chim không biết tên, thật sự không khác gì quỷ kêu, co rúm lại một chút. An Tam Lang chạy nhanh lại, vỗ vỗ lưng nàng, trấn an nàng, “Đừng sợ, Thập Nhất Nương.”

“Đã..... Thú.....”

“Có đôi khi, người còn đáng sợ hơn cả mãnh thú.” An Tam Lang nói mang theo vài phần trúc trắc, trên gò má tuấn mỹ lộ ra thần nhiên tươi cười, “Yên tâm, ca ca sẽ khiến bọn người Hồ này có đi không về, phiên rừng cây này chính là bãi tha ma của bọn họ!”

Thập Nhất Nương sùng bái nhìn thiếu niên 12 tuổi ôn nhuận nội liễm, huynh trưởng nhà mình thêm vài năm nữa có thể trở thành nam thần nha.

Lâm Đại dẫn theo một đám người cẩn thận làm tốt cơ quan trên một thân cây, chỉ cần tới gần sẽ bị tên gỗ bắn thành con nhím, bọn họ vốn chính là xuất thân từ dân săn bắn, thiết lập cạm bẫy ở trong rừng chính là sở trường.

Bố trí tốt cạm bẫy, Lâm Nhị ngẩng đầu, bất giác ý khen ngợi của công tử và ánh mắt sùng bái của tiểu thư. Tiểu thư bởi vì nhiều năm hôn mê, xanh xao vàng vọt, nhưng đôi mắt to kia lại như hắc thủy tinh, thật sự rất xinh đẹp, Lâm Nhị phản xạ có điều kiện cười cười với tiểu thư, ân, cạm bẫy này rất hung tàn, hy vọng không làm tiểu thư sợ.

Thập Nhất Nương cũng cười, thật tốt quá, những người này sức chiến đấu rất mạnh, sau khi hạ sạch kẻ địch phải bảo bọn họ đi bắt gà rừng thỏ hoang ăn mới được, ô ô, nàng đã lâu chưa ăn qua thịt bình thường. Nhớ tới thời sau tận thế mấy loại thịt đều bị biến vị, không chua thì đắng, không đắng thì thối, nàng rất muốn khóc, nàng thề đáng người tình tế thon thả của đời trước thật sự không phải là nàng cố ý giảm cân vì muốn xinh đẹp, chỉ là do ăn không vô, đói bụng lâu ngày mới trở thành như vậy mà thôi.

Lâm Nhị, nhanh đi săn thú đi, lợn rừng, gấu hay lão hổ, ta cũng không yêu cầu, chỉ cần gà rừng thỏ hoang là tốt rồi, nếu vẫn không được thì cho ta con chim ta cũng không từ chối.

Được ánh mắt sùng bái tha thiết nhìn như vậy, Lâm Nhị có chút ngây ngất, tiểu thư thật đáng yêu, ân, tuy rằng hiện tại sắc mặt vàng như nến, tóc giống cỏ khô, đáng người chỉ khoảng hai lượng thịt, nhưng về sau nuôi cho béo hơn chút chắc chắn sẽ rất đáng yêu.....

An Tam Lang ánh mắt mị lên, “Lâm Nhị, người nhảy xuống cạm bẫy thí nghiệm một chút.....”

Lâm Nhị tuân mệnh, sau đó một thân bùn từ bên trong đi ra, An Tam Lang vừa lòng, sờ sờ đầu muội muội, “Một ám vệ tốt chỉ cần dùng ánh mắt nhìn là đã biết cạm bẫy này tốt hay không tốt, Lâm Nhị vẫn còn kém lắm.”

Lâm Nhị, xong.

Một lần nữa nhận được ánh mắt sùng bái của muội muội, An Tam Lang cảm thấy mỹ mãn, Lâm Đại im lặng, đệ đệ ngốc, ai kêu đệ dám biểu hiện ở trước mặt muội muội của người ta, một khi ca ca ghen thì không thể trâu vào.

“Công tử, ta vừa mới thuận tiện bắt được mấy con gà rừng.” Lâm Đại cười tủm tỉm mang theo con mồi đang chảy máu đầm đìa, “Theo như tính toán, người Hồ nhất định đã phát hiện ra rằng chúng bị lừa, chúng ta dĩ dặt dãi lao (1) xếp đặt cạm bẫy ở trong rừng, sau đó một lưới bắt hết bọn chúng, đám người Hồ tiếp theo không thể bị phái ra nhanh như vậy, chúng ta có thể dừng lại ăn vài thứ nghỉ ngơi một chút.”

(1): dùng khoẻ mạnh đối phó với một mồi; đợi quân địch một mồi rồi tấn công.

Ở Uyển Thành chưa được nghỉ ngơi, sau khi từ Uyển Thành trốn ra thì vẫn luôn luôn ngồi trên lưng ngựa, chắc công tử phải mệt chết đi được.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, không qua bao lâu, từ những cạm bẫy ở nơi xa kia truyền đến tiếng kêu thảm thiết làm người ta sồn tóc gáy, An Tam Lang nhủ nhủ mảy, ngừng lại động tác trong tay, bịt lỗ tai muội muội lại, mấy thứ này rất ảnh hưởng đến tâm lý trưởng thành khỏe mạnh của tiểu cô nương.

Thập Nhất Nương khó hiểu liếc hần hột một cái, trong đôi mắt như hắc thủy tinh tràn đầy hoài nghi.

An Tam Lang cười khổ buông hai tay ra, tuy nói người Hồ lấy cướp bóc làm mục đích sống, hầu như mỗi người bọn chúng đều dính đầy máu tươi của dân Đại Hạ bọn họ, chết chưa hết tội. Nhưng muội muội, muội mang về mặt hưng phấn mà nghe tiếng kêu thảm thiết của người Hồ thì cũng quá..... An Tam Lang bỗng nhiên cảm thấy con đường trở thành một ca ca tốt sao mà xa xôi.

Thập Nhất Nương hết sức bình tĩnh nghĩ gà rừng mà Lâm Đại bắt về nhất định rất ngon, nàng cảm thấy có lẽ do nàng đã trải qua giết chóc thời tận thế, nên đối với đủ loại chuyện xảy ra từ sau khi tỉnh lại đến giờ cũng không hề có một chút không thích ứng, thậm chí đối với loại tiếng kêu thảm thiết “dễ nghe” này còn mơ hồ cảm thấy..... hả giận?

Cạm bẫy chết người dù sao cũng có hạn, rất nhanh người Hồ đã đuổi kịp, nhưng lại bị Lâm Đại Lâm Nhị đang ẩn núp âm thầm bắn tên, hai người giết vui đến nổi quên trời quên đất.

Chuột túi mẹ An Tam Lang ôm tiểu chuột túi Thập Nhất Nương liên tiếp một đường ‘ngược dãi’ người Hồ, Thập Nhất Nương đếm đếm, rơi xuống cạm bẫy chết đi có tám người, bị tên gỗ khó lòng phòng bị kia xuyên thành một chuỗi xong đột có sáu người, bị đao của Lâm Đại Lâm Nhị từ phía sau chém chết có chín, cuối cùng là chuột túi mẹ giỏi giang nhất, một bên che chở tiểu chuột túi, một bên chém hai!

“Công tử, toàn bộ truy binh đều đã ở đây, chúng ta ở trong rừng nghỉ ngơi một đêm, sáng mai hăng chạy tiếp.”

An Tam Lang gật đầu, người Hồ sẽ không phái binh đến đây nhanh như vậy, cho dù lại phái binh đến, đám người Hồ chết đi này chính là tám gương. Hắn đã nhiều ngày chưa được nghỉ ngơi, thật sự mệt không chịu nổi.

An Tam Lang đặt Thập Nhất Nương ở bên cạnh đồng lửa, lại cẩn thận dùng lông thỏ quần nàng kín mít, buổi tối tháng 8 ở tây bắc rất lạnh, Thập Nhất Nương nhất định không thể cảm lạnh.

“Đói.....” Thập Nhất Nương đáng thương hề hề nói với An Tam Lang.

“Lâm Nhị nhanh lại đây nấu cơm, còn mấy người các người canh gác đi.”

Lâm Nhị vội vàng mang mấy con gà rừng lại, Lâm Đại cũng không nhàn rỗi, hắn định đi tìm một sơn động vừa có thể tấn công vừa có thể phòng thủ để trú, gió trong rừng quá lớn, mấy người bọn họ da thô thịt ráp thì không sao, nhưng làm sao tiểu thư chịu được.

Ở nơi dã ngoại, cách nấu nướng thuận tiện nhất vĩnh viễn là nướng. Lâm Nhị xoay xoay con gà rừng ở trên đồng lửa, hai mắt Thập Nhất Nương tỏa sáng, nước miếng đều chảy ra, đã lâu không được ăn thịt gà không bị biến vị, thịt gà oi ta đến đây!

Một ám vệ chém mấy ống trúc mang đến, An Tam Lang bỏ gạo, nước và muối vào, lại cắt ra chút thịt gà bỏ vào, Thập Nhất Nương nuốt nuốt nước miếng, com ống trúc, nàng thực hoài niệm.

Lâm Nhị chăm chỉ nướng gà rừng, một mình hần mà có thể nướng cùng lúc bốn con gà rừng, Thập Nhất Nương có chút bội phục nhìn, đây chính là bản lĩnh thật sự.

Bỗng nhiên phía trước truyền đến một tiếng chim kêu, Lâm Nhị cảnh giác đứng lên, “Công tử, có người ngoài!”

An Tam Lang lập tức lại cột Thập Nhất Nương vào trước ngực, đứng dậy thăm dò. Thập Nhất Nương có thể cảm nhận được cơ thể căng thẳng của ca ca, thăm mắng, người Hồ chết tiệt, để bọn họ ăn cơm xong mới đến thì sẽ chết sao!

Phía trước lại truyền đến vài tiếng chim kêu khiến An Tam Lang thoáng thả lỏng. “Là Lâm Đại, còn có tiếng bước chân của mười mấy người nữa, hay là người mà ca phái tới đón chúng ta?”

Quả nhiên là Lâm Đại, còn có một đám hắc y nhân, nhìn thấy dẫn đầu là một thiếu niên thanh tú 10 tuổi, An Tam Lang hoàn toàn bình tĩnh lại.

Trên mặt Lâm Đại mang theo vẻ vui mừng tiến lên đón, “Công tử, vị này là Tư công tử, bọn họ đặc biệt đến giúp chúng ta.....”

Thập Nhất Nương tò mò nhìn vị Tư công tử tuy tuổi không lớn nhưng khí thế không nhỏ kia, khoảng chừng trên dưới 11 tuổi, môi hồng răng trắng, da trắng như tuyết, trong ánh mắt mang theo một vẻ tôn quý trong trẻo nhưng lạnh lùng, thanh tú đẹp đẽ như một bức tranh thủy mặc. Nếu nói trên người An Tam Lang ngưng tụ ánh mặt trời ấm áp, thì vị thiếu niên này chính là ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, ả, hẳn là sản phẩm của thế gia Đại Hạ, hàng

chính phẩm không có chỉ nhánh.

An Tam Lang cảm thấy rung mình, khí thế của thiếu niên này rất cường đại, từ khi nào trong kinh thành xuất hiện một thiếu niên có khí thế như vậy? Đầu óc cấp tốc chuyển động nhưng cũng không gây trở ngại đến sự giao thiệp của hắn. Bởi vì đang ôm muội muội trong lòng, An Tam Lang chỉ có thể giả làm tư thế hành lễ, “Đa tạ Tư công tử cứu viện, tại hạ là An Thủ Cần, An gia Tam Lang, đây là xá muội, Thập Nhất Nương.”

Thiếu niên mở miệng nói, “Ta ở nhà đứng hàng thứ tư, Tam Lang huynh gọi ta Tứ Lang là tốt rồi.”

An Tam Lang lộ ra tươi cười, “Vậy không khách khí, Tư công tử, không biết trên người ngài có tín vật của cha ta hay không?”

An Tam Lang sau khi kiểm tra tín vật xong, còn nói bóng nói gió hỏi ra được rất nhiều tin tức từ đối phương thì mới hoàn toàn yên tâm lại.

Quả nhiên tâm tư đủ tinh tế, Tư Tứ Lang âm thầm toát ra vài phần tán thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Edit: Diệp Nhược Giai

Ánh mắt Tư Tứ Lang lơ đãng lướt qua con thỏ bụi Thập Nhất Nương đang bị quần cứng ngắc kia, vừa đúng lúc nhìn thấy đôi mắt to đen trong suốt như hạt bồ đào đang hiếu kỳ nhìn hắn, thiếu niên ngẩn người, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một đôi mắt trong suốt không khác gì ánh mắt trẻ sơn sinh như vậy, đôi mắt ngập nước như biết nói, khuôn mặt vốn dĩ xanh xao vàng vọt nhưng cũng không xấu. Mà quan trọng nhất là bây giờ nàng đang bị quần trong lớp lông thô mềm mại, chỉ lộ ra đôi mắt tròn nhiên không biết gì đến thế sự đó, khiến cho Tư Tứ Lang nhớ lại con thỏ mà hắn nuôi năm đó, cũng là đôi mắt không hề phòng bị người khác giống như vậy.

Tư Tứ Lang trước khi xuất hành đã điều tra qua, nên đương nhiên biết tiểu cô nương này là ai. Đây chính là An Thập Nhất Nương đã hôn mê 3 năm, không ngờ lần này bọn họ đến Uyển Thành cầu y lại có thể thành công.

“Tứ Lang bá kiến Thập Nhất tiểu thư.” Con cháu xuất thân từ thế gia thường khá đa lễ.

Thập Nhất Nương cười cười với tiểu soái ca thanh nhã kiêu ngạo, cố gắng hết sức nói, “Xin..... chào.”

Thực sự là càng nhìn càng thấy giống con thỏ hắn nuôi năm đó, ánh mắt Tư Tứ Lang hiện lên một tia dị sắc.

An Tam Lang kỳ quái nhìn hắn một cái, lúc Tư Tứ công tử này nhìn muội muội nhà mình, cái cảm giác chộn rộn mà lại có áp lực mạnh mẽ này là có chuyện gì xảy ra? Hiện tại thì hắn tưởng chỉ là ảo giác, cho đến nhiều năm sau mới cực kỳ hối hận, đến nỗi tim gan phèo phổi gì gì đó đều vô cùng đau đớn, đây căn bản chính là ánh mắt thêm muốn vô độ một con tiểu động vật lông mềm vô tội đáng yêu không có sức chống đối, muốn xuống tay nhưng tiếc thay lại bị vương phải ông chủ của con vật đó!

Tam Lang đặt muội muội ở bên cạnh đồng lửa, để nàng thoải mái dựa vào, thành thạo bao bọc nàng lại. Được lông thô mềm mềm trắng như tuyết bao quanh, thêm ánh lửa chiếu rọi, ánh mắt Thập Nhất Nương sáng ngời như hắc diệu thạch, thật đúng là một con thỏ bụi đáng yêu, Tư Tứ Lang nhìn không được liếc nhìn thêm lần nữa.

“Tư công tử từ Trung Châu đến phải không, vậy tình hình bên kia như thế nào rồi?”

“Tam Lang huynh không cần khách khí như thế, gọi ta Tứ Lang là tốt rồi.” Tư Tứ Lang phục hồi tinh thần lại, mỉm cười nói.

“Vậy ta đây cung kính không bằng tuân mệnh, đánh gọi một tiếng Tứ Lang.” An Tam Lang cũng mỉm cười, cho dù hai ngày không ngủ, nhưng lễ nghi đã khắc vào xương tủy từ lâu, cử chỉ của An Tam Lang vẫn văn nhã, phong độ nhẹ nhàng như một vị công tử không nhiễm thế tục.

Tư Tứ Lang âm thầm cảm thán trong lòng, không hổ là người An gia được xưng là nho tướng của Đại Hạ, khí độ này so ra còn có phần nhỉnh hơn mấy công tử xuất thân từ những gia đình danh gia vọng tộc mấy trăm năm trong kinh thành, “An Tam Lang, mọi chuyện ở Trung Châu đều rất rõ ràng trật tự, không cần lo lắng, nhưng thật ra lệnh tôn vẫn luôn lo lắng cho huynh, có chuyện gì xảy ra ở Uyển Thành vậy? Đã bị sụp đổ rồi sao? Còn bao nhiêu dân chúng không kịp chạy ra?”

“Hầu hết dân chúng Uyển Thành đều đã trốn ra được, chỉ còn một ít lão nhân không muốn rời đi cố thổ nên đào hố bẫy cố gắng chống cự ở Uyển Thành, chiến lược ‘vườn không nhà trống’ đã bắt đầu được thực hiện, người Hồ tìm không thấy đồ ăn của cải khẳng định sẽ vượt qua rừng Đạt Mộc, chúng ta dĩ dật dãi lao (1), hắn là có thể diệt sạch người Hồ.” Nói tới đây ánh mắt An Tam Lang toát ra màu đỏ, An gia bọn họ thù hận biên cương, không biết bao nhiêu người An gia đã chết trong tay người Hồ, Nhị thúc Nhị thẩm của hắn, còn có nương hắn, bao gồm cả..... Ánh mắt hắn nhìn về phía Thập Nhất Nương, thần sắc có chút thống khô, 3 năm hôn mê của Thập Nhất Nương vốn cũng là do người Hồ, bây giờ người Hồ lại ồ ạt xâm lấn, cho dù không thể diệt sạch thì cũng phải lột được mấy lớp da của bọn chúng! Trong ánh mắt An Tam Lang hiện lên sát ý.

(1): dùng khoẻ mạnh đối phó với mệt mỏi; đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công.

Nhiều người như vậy mà chỉ có mấy que gà nướng thì chắc chắn không đủ ăn, mười mấy thủ hạ của tiểu chính thái Tư Tư Lang cất giữ không ít lương khô trên người, bọn họ phân phát chia đều cho mọi người, mọi chuyện có vẻ đâu vào đấy.

An Tam Lang nhìn hắc y nhân đập lên lá rụng trong rừng mà hầu như không hề gây ra một tiếng động nào, có chút kinh hãi, mười mấy hắc y nhân này đều là những người có năng lực hiếm thấy, giỏi hơn nhiều so với Lâm Đại Lâm Nhị, mà chủ nhân của bọn họ, được bọn họ cung kính tôn sùng – Tư Tư Lang, rốt cuộc thân phận của hắn là gì?

Trong mắt An Tam Lang lóe lên trăm tư, nhắm qua một lượt những người mang họ Tư trong kinh thành, Lễ bộ Thượng thư họ Tư, cả Tư quốc công nay đã gần trăm tuổi nữa, chẳng lẽ Tư Tư Lang xuất thân từ hai nhà này sao?

Tư Tư Lang lấy ra bản đồ, thảo luận cùng với An Tam Lang về tình hình quân sự, Thập Nhất Nương bội phục nhưng lại nhìn không được thờ dài, đúng là người cổ đại trưởng thành sớm thật, cậu thiếu niên 10 tuổi dẫn đầu đám hắc y nhân này tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã giống như người lớn, phải đối mặt với xã hội tàn khốc này. Không, không đúng, kỳ thật thật tận thế cũng giống như vậy, sau tận thế cho dù căn cứ cũng bắt đầu tiến hành bảo hộ cho trẻ vị thành niên, nhưng mấy đứa nhỏ từ 10 tuổi trở lên cũng không hề có tuổi thơ.

Một đám hắc y nhân rất giống xã hội đen lạc vào thời cổ đại đã đi săn thú về, hôm nay trời tối nhanh, cũng không biết từ đâu bọn họ bắt được con lợn rừng. Chờ cho đến khi lợn rừng được xử lý tốt xong đặt lên nướng trên lửa, Lâm Nhị đã nhanh tay nhanh chân nướng xong con gà rừng đầu tiên, cũng chính là con nhỏ nhất mau chín nhất.

Với tư cách là ân nhân đến đây để viện trợ, Tư Tư Lang tự cảm thấy chỉ một con gà rừng thì không là gì cả, An Tam Lang cũng không cảm thấy để cho khách ăn trước thì có cái gì không đúng, nhưng.....

Lung Tư Tư Lang có chút cứng ngắc, còn thủ lĩnh hắc y thì suất nữa đã phản xạ có điều kiện rút đao ra chém, sát khí thật sự rất nồng đậm nha..... Sau đó tay hắn lại buông lỏng ra, bởi vì người phát ra sát khí nồng đậm này lại là vị tiểu cô nương kia, là vị tiểu cô nương hôn mê 3 năm vừa mới tỉnh lại, hiện tại muốn cử động cũng không thể cử động kia.....

Những kẻ giành ăn cùng nàng đều chính là kẻ địch của nàng, Thập Nhất Nương tức giận ngút trời trừng mắt tên thiếu niên không biết xấu hổ kia, không biết cái đạo lý gì gọi là ưu tiên cho nữ nhân trước à, thật sự là uổng phí cho một cái diện mạo đẹp như vậy!

Khỏe miệng Tư Tư Lang co rút dữ dội, hắn có nên ca ngợi nàng không hở là cháu gái An nguyên soái, là nữ nhi của An Tam gia không, một thân sát khí như thế này mà lại tồn tại trên người của một đứa nhỏ 6 tuổi thì cũng thật hiếm có, chẳng qua..... chỉ vì một con gà nướng sao?

Tư Tư Lang có vẻ ngoài phong thần tuấn lệ liền thử giờ con gà nướng về phía bên trái, quả nhiên, đôi mắt hắc bồ đào của con thỏ nhỏ đi theo chuyển tới bên trái, giờ sang bên phải, cặp hắc bồ đào kia cũng chuyển tới bên phải, đơn giản đặt gà nướng ở phía trước hắn, hai hạt hắc bồ đào kia cũng chuyển động theo đồng thời biến thành mắt gà chọi.....

A con thỏ nhỏ này thú vị thật, ánh mắt Tư Tư Lang ngập tràn ý cười, hắn cắn xuống một ngụm, quả nhiên hai mắt của con thỏ nhỏ đều bốc hỏa, hắn cười thâm, vốn đã ăn ngán gà nướng rồi mà bây giờ lại chỉ cảm thấy rất ngon.....

Thủ lĩnh hắc y hết sức đồng tình nhìn tiểu cô nương quần kín như thỏ kia đang nhìn mấy miếng gà nướng không còn lại được bao nhiêu trong tay chủ nhân với ánh mắt bi thương muốn chết, chủ nhân thật sự cũng quá ác rồi. Nhưng mà, quả thực là hiếm có, vậy mà lại có thể thấy một người vô cùng chín chắn như chủ nhân làm ra một hành động trẻ con như vậy..... Hơn nữa, thủ lĩnh hắc y sờ sờ cằm, chủ nhân, người lại có thể chỉ vì muốn chọc vị tiểu thư này mà ăn sạch một con gà nướng, ruột của người..... sẽ không bị no đến bể chứ?

Thập Nhất Nương chưa bao giờ khóc vì mấy chuyện nhỏ nhặt này, ánh mắt nàng chuyển hướng về phía con gà nướng thứ hai trong tay An Tam Lang, nhìn ca ca đang mỉm cười đi về phía nàng, Thập Nhất Nương chờ mong tràn đầy nhìn thân ca ca, gà nướng, ta tới đây.....

Sau đó thân ca ca đi lướt qua bên cạnh nàng, xé ra nửa con gà nướng đưa cho thủ lĩnh hắc y.....

Thập Nhất Nương cực kỳ bi thương, ca, người thật là thân ca ca của muội sao? Hay thật ra muội chỉ được nhặt từ trong đồng rác về?

Thủ lĩnh hắc y không có ham thích khi dễ tiểu cô nương như chủ nhân của mình, hơn nữa tiểu cô nương kia còn đang nhìn chăm chú không chuyển mắt vào nửa con gà nướng này, giống như nửa con gà nướng này chính là toàn bộ tín ngưỡng của cuộc đời nàng, bộ dáng này thật sự là..... Thủ lĩnh hắc y có cảm giác nếu hắn thật sự ăn nửa con gà nướng này, hắn và tiểu cô nương sẽ kết thù lớn, cho nên hắn từ chối nói, “Tam công tử, không cần khách khí, các ngươi một đường thoát khỏi Uyển Thành, truy binh Tây Hồ đuổi theo vô số, vất vả này người ngoài không thể tưởng tượng được, huống hồ còn có nữ quyền ở đây, lệnh muội của công tử cần ăn hơn là tại hạ.....”

Nếu cổ của nàng có thể cử động, nhất định Thập Nhất Nương đã gật đầu như gà con mổ thóc, đúng nha, đã hai đời rồi nàng chưa được nếm hương vị thịt gà bình thường, so với bất cứ ai đều cần ăn hơn cả.

An Tam Lang nhẹ nhàng nói, “Không cần khách khí, xá muội nhà ta có thể ăn cái khác.....”

Thủ lĩnh hắc y nhìn ánh mắt con thỏ nhỏ từ đầu tới đuôi chưa hề rời khỏi con gà nướng cũng chưa hề chớp mắt một cái nào, Tam công tử, tuy rằng công

tử bọc muối muối của người thành một con thỏ, nhưng điều đó không có nghĩa là nằng thật sự chỉ ăn cà rốt, hiểu không?

Thập Nhất Nương rút cuộc nhìn không được, “Ca..... Ô ô..... Gà nướng.....” Cố gắng hết sức phun ra mấy chữ, cho dù cổ họng đau rát cũng phải mở miệng, bằng không nằng thật sự sẽ không được hưởng miếng gà nướng nào, cho dù lúc trước khi đang chạy trốn chết nằng vẫn được ăn nhưng toàn là ‘cháo’ cà, , hiện tại có gà nướng mà cũng không cho nằng ăn thì thật quá đáng.

Thấy mắt Thập Nhất Nương rung rung như muốn rơi lệ, khiến cặp ánh mắt kia càng thêm trong suốt lóng lánh, An Tam Lang mềm lòng suy nghĩ nửa nhìn không được đưa gà nướng cho nằng, nói “không” với ánh mắt này thật sự là một loại cực hình, cuối cùng hắn chỉ phải sờ sờ đầu muối muối, “Ngoan, Thập Nhất Nương, muối không ăn gà nướng được, ca ca nấu cháo ống trúc rồi, đợi một chút là có thể ăn.....”

An Tam Lang xoay người đi, hắn thật sự không đành lòng nhìn vào hai mắt nằng, hắn cũng không có ý chí sắt đá giống như Tư Tứ Lang. Nhưng mà nhắc tới mới nhớ, Tư Tứ Lang đã chạy đi đâu mất rồi, vừa mới còn ở đây mà?

Thập Nhất Nương chỉ có thể dùng đôi mắt ngập nước khẩn cầu nhìn người đang cầm gà nướng..... thủ lĩnh hắc y, cố gắng khơi dậy lòng thương hại của hắn.

Thủ lĩnh hắc y chỉ có thể giơ tay đầu hàng, một người trên tay dính đầy máu tươi, con nít mà thấy sẽ phải khóc thét như hắn, bị một tiểu cô nương nhìn bằng ánh mắt khẩn cầu như vậy, như thể hắn chính là Bồ Tát xuất hiện trong địa ngục, còn con gà nướng mà hắn đang cầm chính là cọng cỏ cứu mạng của nằng, hắc y nhân thật sự là không thể nào ngoan độc nổi, “An tiểu thư, gà nướng này cho tiểu thư.....”

Mắt Thập Nhất Nương phút chốc vụt sáng, quả nhiên vô đáng thương vô cùng có ích, “Cám ơn..... Đại ca..... Ca.....”

An Tam Lang vội vã xoay người đi không để ý đến ánh mắt thất vọng của muối muối, cự tuyệt, “Thập Nhất Nương, thân thể muối không tốt, vừa mới tỉnh lại thì vẫn nên ăn chút thức ăn dễ tiêu hoá thôi, như vậy tốt cho cơ thể của muối hơn, cháo sắp ăn được rồi, trong cháo ca ca cũng có bỏ một ít thịt gà, ăn cũng ngon giống gà nướng thôi.....”

Thập Nhất Nương thất vọng nhìn An Tam Lang, Tư Tứ Lang vừa lặng lẽ đi về về cái dạ dày của mình trở về thấy cảnh này, cảm thấy nếu trên đầu nằng thật sự có hai cái tai thỏ, nhất định lúc này đang rũ xuống.

“Đừng để ca ca phải lo lắng, được không? Chờ thân thể Thập Nhất Nương khỏe rồi, mỗi ngày ca ca đều sẽ cho muối ăn gà nướng thơm nướng.....” An Tam Lang dịu dàng vuốt vuốt tóc Thập Nhất Nương.

Đối mặt với huynh trưởng trẻ tuổi tuấn mỹ như ánh mặt trời, lời nói lại vô cùng ôn nhu nhỏ nhẹ, Thập Nhất Nương chỉ có thể ngây ngốc gật đầu, nằng hoảng hốt nhớ tới, hình như có ai đó đã nói qua rằng, không có một ai có thể đối diện với ánh mắt chuyên chú mà âm áp của An Tam Lang mà nói ra từ “không”.....

Lợn rừng nướng trên lửa phát ra tiếng lẹp bẹp, mùi thơm nức mũi thoang thoang bay lại đây, Thập Nhất Nương quyết đoán dời ánh mắt, nhìn không thấy thì sẽ không phải chảy nhiều nước miếng, ô ô, nằng phải sống trong tình trạng người thực vật nhiều năm, khẩu vị đều bị mất cả, chưa nói gì đến vị, cổ họng lâu năm không nói chuyện bây giờ muốn nuốt cũng khó khăn. Thật đáng giận, chờ nằng khỏe rồi, nhất định phải ăn mười con tám con gà nướng, cả heo sữa nướng nữa, mỗi ngày một con!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Edit: Diệp Nhược Giai

Ngoại trừ những hắc y nhân phải đi trình sát thì hầu hết đều đã trở lại, vây quanh đồng lửa ăn lợn rừng nướng. Lâm Đại Lâm Nhị xẻ ra một khối lợn rừng nướng cung kính dâng lên cho An Tam Lang. An Tam Lang để hai người ăn trước, chuyển đồng lửa qua một bên, đào ra một cái ống trúc bên dưới đám tro.

An Tam Lang bón cho muối muối ăn cháo ống trúc, cháo thơm lừng lướt qua yết hầu, đi vào cái dạ dày đang đói khát, Thập Nhất Nương hết sức cảm động, lệ trên khóe mắt như sắp trào ra, a a, cháo gạo bình thường, hương vị ngọt ngào, còn có thịt gà non mềm, nằng vô cùng thành kính cố gắng nuốt, giống như đây là món ăn ngon nhất trên thiên hạ.....

Tư Tứ Lang thấy vậy cũng nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, thật sự ngon như vậy sao? Vốn dĩ đã ăn gà nướng no đến nứt bụng mà bây giờ lại bắt đầu cảm thấy đói một cách thần kỳ. Thủ lĩnh hắc y rất biết quan sát, bới ra một cái ống trúc bé nhất dưới đám tro ra, gỡ nút dây, lấy dao gọt một cái đũa gỗ đưa cho chủ nhân.

“Chủ nhân, cái này tốt cho tiêu hóa, gà nướng lúc này rất nhiều mỡ, nên uống cháo này để lót dạ dày.”

Tư Tứ Lang nhìn nhìn, quả nhiên không phải là loại cháo đặc sệt, có lẽ do cổ họng Thập Nhất Nương không tốt, nên cháo này được nấu loãng, rất dễ

nuốt.

An Tam Lang thấy muối muối bởi vì được ăn đồ ăn ngon mà mắt híp lại cong cong như trăng non, ánh mắt thâm trầm, không khỏi nhớ tới Thập Nhất Nương trước khi chưa hôn mê, khi đó nàng rất kiêng ăn, còn hiện tại lại có thể giải quyết nhanh gọn một chén cháo như vậy. Nhớ lại trước đây đại phu có nói Thập Nhất Nương hôn mê 3 năm, không ăn cơm trong một thời gian dài như vậy nên bị rối loạn dinh dưỡng, trong thoáng chốc trái tim An Tam Lang lại bắt đầu đau đớn.....

Ông trúc không lớn, hơn nữa bên trong đa phần là nước, Thập Nhất Nương ăn một ống vẫn chưa thấy no, An Tam Lang lại mở thêm một cái ống trúc chậm rãi bón cho nàng.

Tư Tứ Lang có chút chộn rộn, nếu đây không phải là lần đầu tiên gặp mặt, nhất định hắn sẽ yêu cầu được ăn thêm.

Sờ sờ bụng nhỏ của muội muội đã nổi lên gần bằng cái trống, An Tam Lang ngừng bón cháo, “Thập Nhất Nương, ăn bảy phần no là được rồi, ăn quá no không tốt cho sức khỏe.”

Thập Nhất Nương lưu luyến dời mắt khỏi ống trúc trong tay ca ca, lúc này mới nhớ tới ca ca cũng còn chưa ăn, nhất thời đau lòng, “Ca, ăn.....”

An Tam Lang được muội muội quan tâm, cảm thấy ấm áp, liền uống nốt phần cháo trong ống trúc mà Thập Nhất Nương ăn còn thừa lại.

Ăn xong uống xong, một đám người tìm được một sơn động lớn, gác đêm gác đêm, nghỉ ngơi nghỉ ngơi, Thập Nhất Nương mặt đỏ hồng để ca ca bế mình đi tiểu, nàng không được tự nhiên đến nỗi muốn tự vui đầu vào trong cát nhưng ngặt nỗi nàng không có khí lực gì hết a a a.....

Tâm tình của An Tam Lang vô cùng tốt, chọc chọc khuôn mặt đỏ ửng cho dù ở dưới ánh lửa nhưng cũng không tài nào che giấu được của muội muội, cúi đầu cười rộ lên, lấy tấm da thô quần muội muội mấy tầng trong mấy tầng ngoài thật chặt chẽ, sau đó mỹ mãn ôm nàng nằm trước đồng lửa, tiến vào mộng đẹp.

Tư Tứ Lang cũng nhắm hai mắt nghỉ ngơi, trong ánh lửa khuôn mặt hắn sáng óng ánh như loại dương chi ngọc thạch tốt nhất, xinh đẹp khiến người khác không thể dời nổi hai mắt, Thập Nhất Nương ngờ ngác nhìn vài lần, hy vọng nhìn mỹ thiếu niên nhiều một chút thì có thể mơ thấy mộng đẹp.

Trong đêm tối tĩnh mịch, đồng lửa ngẫu nhiên phát ra tiếng “đôm đốp”, Thập Nhất Nương ngẩn ngơ nhìn cây cối trong rừng rậm như đang tán gẫu với nhau, rõ ràng trời tối mịt, nhưng nàng lại có thể “thấy” cây cối khiêu vũ ở trong gió, xào xạc thì thầm.....

Cảm giác thật hạnh phúc, giống như toàn bộ rừng rậm đều đang bầu bạn bên cạnh nàng.....

“Thập Nhất Nương, tỉnh tỉnh.....”

Thập Nhất Nương mở hai mắt, thấy ý cười trong mắt An Tam Lang, “Ngủ mà cũng cười, chẳng lẽ Thập Nhất Nương mơ thấy mộng đẹp gì sao?”

“Àn, thấy..... mộng đẹp.....” Tâm tình Thập Nhất Nương rất tốt, người mang dị năng hệ mộc thân cận với thiên nhiên nhất, nàng cảm giác được dị năng như đang nhảy nhót trong cơ thể mình.

An Tam Lang cảm thấy vô cùng vui mừng, chỉ mới qua một đêm mà Thập Nhất Nương nói chuyện đã lưu loát hơn, thân thể quả nhiên đã tốt hơn so với lúc trước, “Đến đây, uống chút cháo, sau đó chúng ta sẽ xuất phát.”

Đôi mắt Thập Nhất Nương sáng lên, cái mũi quả nhiên ngửi được hương gạo quen thuộc, sáng sớm còn được ăn nữa, thật hạnh phúc.

Tư Tứ Lang trải qua 1 đêm nghỉ ngơi, tinh thần cũng phấn chấn hơn, nhìn giống như cây trúc xanh tươi được tưới đầy đủ nước mưa và ánh mặt trời mùa xuân. Thập Nhất Nương nhìn không được nhìn hắn, rõ ràng hắn mặc quần áo màu đen giống như mấy hắc y nhân khác, nhưng những người khác nhìn như quạ đen, còn hắn thì như thiên nga đen, đáng vẻ khí thế này thật khó mà miêu tả cho được, nàng cảm thấy cho dù thiếu niên này có khoác cái bao tải lên người cũng vẫn đẹp hơn người khác mặc đầy hàng hiệu.

Khỏe miệng Tư Tứ Lang hơi hơi cong lên, cảm thấy vô cùng khoái trá đối với ánh mắt kinh diễm của tiểu cô nương. Thập Nhất Nương hừ một tiếng, chuyển tầm mắt sang ca ca nhà mình, ca ca nàng cũng không kém nha, thậm chí còn tốt hơn. Nếu so sánh với ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, thì ánh mặt trời sáng ngời vẫn khiến người khác dễ chịu hơn.

Bởi vì phải đi bộ trên núi, đường đi vất vả không cần phải nói, Thập Nhất Nương dạo qua một vòng trên lưng hoặc trong lòng của vài người, mặc dù An Tam Lang vẫn muốn tự mình bế nàng chăm cho nàng, nhưng hắn cũng chỉ là một thiếu niên vừa tròn 13 tuổi, đang ở giai đoạn trở mã, thể lực không thể nào bằng được những hắc y nhân mà Tư Tứ Lang mang đến.

Cười khoái mã từ Uyển Thành đến Trung Châu hết năm ngày, nếu đi sơn đạo không gặp vấn đề gì thì hết khoảng nửa tháng, nhưng nếu phía sau có truy binh thì khó nói.

Lần này người Hồ thừa dịp lão hoàng đế của Đại Hạ hôn mê, mấy đứa con của ông thì đang đánh đến người chết ta sống, nên nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, kéo quân ồ ạt sang xâm lấn, nhưng vẫn nhắm chủ yếu vào An gia quân. Trong vài thập niên gần đây, An gia quân suốt ngày bám theo ngang chân

bọn chúng, quả thật là đã tạo thành một mối huyết hải thâm cừu. Nếu không có An nguyên soái, bọn chúng đã sớm đánh tới kinh thành Đại Hạ rồi! Người Tây Hồ hận An gia quân thấu xương, nên sau khi nghe ngóng được cháu trai cháu gái của An nguyên soái từ Uyển Thành trốn thoát, truy binh phía sau vẫn luôn truy đuổi không ngừng, phái càng lúc càng nhiều truy binh theo, may mà đoàn hắc y binh Tư Tứ Lang mang đến cũng không phải ngồi không.

Người Hồ truy đuổi tuy nhiều, nhưng mỗi người trong nhóm người bên này cũng đều có thân thủ cực tốt, kỹ thuật giết người có thể nói là đều thuộc hàng nhất lưu, thậm chí ngay cả Tư Tứ Lang, thiếu niên mới 11 tuổi nhưng động tác giết người vô cùng lưu loát, lưỡi dao chém vào thân thể, máu tươi bắn vào khuôn mặt tuyết trắng tinh xảo của hắn nhưng mặt hắn vẫn không có chút thay đổi nào.....

Thập Nhất Nương nhìn không được rùng mình, tuy rằng đứa nhỏ 10 tuổi ở hiện đại cũng đã bắt đầu học cách giết zombie, nhưng dù sao đó cũng không phải là người sống, còn Tư Tứ Lang thì vô cùng bình tĩnh tìm người có thể lực yếu một chút, cố gắng một đao chém mất mạng, sau khi giết người ánh mắt vẫn không hề dao động.....

Thập Nhất Nương đưa ra kết luận: Thiếu niên này sau khi lớn lên nhất định không dễ chọc, có thể làm bạn với hắn thì liền làm chứ tuyệt đối đừng làm kẻ địch của hắn!

Kỳ thật Tư Tứ Lang cũng âm thầm lấy làm kỳ lạ, trong kinh thành hắn thấy vô số những nữ nhân bị kim thủ đâm một phát đã kêu đau, thấy mấy con sâu, tắc kè, cóc nhái liền hét lên một tiếng rồi té xỉu, chứ còn tiểu cô nương 6 tuổi có thể vô cùng chăm chú xem bọn hắn giết người, máu tươi bắn lên trên mặt mà sắc mặt vẫn không đổi, thì hắn mới thấy có duy nhất một người trước mặt đây.

Không hổ là tây bắc hoang vắng ngàn dặm không người ở, dọc theo đường đi Thập Nhất Nương thấy không phải là hoang mạc thì chính là núi hoang, ngẫu nhiên đi trên đường nhỏ còn thấy cả xương người, Thập Nhất Nương có chút sâu não, bây giờ Đại Hạ thoát nhìn thì chính là nước có chính quyền vững vàng, nhưng vẫn còn cách xa tiêu chuẩn ‘thái bình thịnh thế’.

Những hắc y nhân làm nhiệm vụ trinh sát trong đoàn của Tư Tứ Lang đã trở về, đem về những tin tức hỏi thăm được dưới chân núi cùng với một chút lương thực, dọc theo đường đi bọn họ cũng không thiếu lương thực. Khi nghe được Trung Châu làm tốt công tác chuẩn bị chiến tranh, cũng bắt đầu xuất chinh, thì một đám người đều nhẹ nhàng thở ra, càng thêm vui vẻ đùa giỡn với bọn người Hồ không am hiểu sơn đạo.

Sau khi không cần phải lo lắng tình hình dưới chân núi nữa, một đám người không có cơ hội được ra chiến trường liền hưng trí bừng bừng biến ngọn núi trở thành chiến trường, nơi nơi thiết lập cạm bẫy, thi đấu xem ai làm sụp bẫy, ai chém được nhiều người Hồ nhất. Aiz, nam nhân quả nhiên đều là tranh cường hạo thắng!

Thập Nhất Nương phát hiện rừng rậm ở cổ đại được bảo vệ không tồi, khắp nơi là đại thụ che khuất ánh mặt trời, tuy đang là ban ngày nhưng trong rừng lại âm u vô cùng, không cần lo lắng sau khi giết người không có ai chôn, trong rừng rậm lúc nào cũng có thể nghe được tiếng mãnh thú gầm rống.

Àn, hình như âm thanh này chính là của..... lão hổ?

“Thập Nhất Nương, đừng sợ.” An Tam Lang an ủi, cười cười với muội muội, “Nghe gần vậy thôi, chứ thật ra lão hổ cách chúng ta khá xa.”

“Nga.” Thập Nhất Nương có chút thất vọng, gần đây cổ họng của nàng đã khá hơn rất nhiều, nói chuyện cũng lưu loát hơn, “Muội còn đang tưởng sắp được ăn thịt hổ.” Kim lòng không đậu liếm liếm đầu lưỡi, trước tận thế mà ăn thịt hổ sẽ bị xử phạt, nhưng sau tận thế thì rất nhiều phép tắc đã được thay đổi, chỉ cần có thể ăn là được, ai thêm quân người là động vật được bảo hộ ở cấp thứ mấy! Cũng phải nói, năm đó trong đám thú bị biến dị kia, mùi vị của lão hổ nửa biến dị đó cũng không tệ, vẫn chưa hoàn toàn biến dị, hương vị vẫn là bình thường, nấu trong nồi nửa ngày, bỏ thêm gừng, hạt tiêu, muối cùng với đậu đã cả vỏ, nấu nửa ngày, hương vị thật khiến người khác phải thêm thưởng.

Tư Tứ Lang sững người, lưng cứng ngắc, còn Lâm Nhị thì suýt nữa đã té ngã. Không hổ là nữ nhi An gia, sự gan dạ sáng suốt này, chắc chắn!

An Tam Lang cứng ngắc cười cười với bọn họ, “Ha ha..... Thập Nhất Nương..... đã đói bụng mà thôi!” Cố gắng vẫn hỏi một chút thể diện cho muội muội, chỉ mong muội muội đừng mất hết mặt mũi trước khi đến được kinh thành đi.

Càng tới gần Trung Châu, người Hồ đến tìm chết càng ít, đại khái là đã hiểu ra rằng phái binh đến cũng chỉ để chịu chết, nên hai ngày này hoàn toàn không thấy bóng dáng người Hồ nào, An Tam Lang nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng an toàn.

Một ngày này, bọn họ lại đùa chết một đám người Hồ, một đám người có chút tiếc nuối, theo như bọn họ tính, về sau người Hồ đến tìm chết có khả năng sẽ càng ngày càng ít, quả nhiên ngày hôm sau không nhìn thấy một người Hồ nào, Lâm Đại Lâm Nhị tiếc nuối đến độ muốn dừng lại từ từ chờ bọn chúng. Chúng ta còn chưa có giết đủ đâu, các người nhất định phải tiếp tục đuổi theo đến đây nha!

Màn đêm buông xuống, lúc này bọn họ thực may mắn, vậy mà lại có thể tìm được suối nước nóng ở một nơi mệnh mông không người thăm sơn cùng cốc như thế này, tất cả mọi người lập tức dựng dậy tinh thần, đã rất lâu không được rửa mặt, cuối cùng cũng có thể gột rửa thoải mái rồi. Hai mắt Thập Nhất Nương lại tỏa sáng chói chang, người ta chính là một tiểu cô nương ưa sạch sẽ nha, cuối cùng có thể tắm sạch sẽ rồi.

An Tam Lang buông Thập Nhất Nương xuống, xoa xoa bả vai đau nhức.

Thập Nhất Nương đau lòng không thôi nhìn An Tam Lang, “Ca ca, ngày mai để Lâm Đại Lâm Nhị công muội đi, ca ca vất vả quá rồi.” Thời gian An Tam Lang ôm nàng là nhiều nhất, nàng thật sự rất đau lòng ca ca.

An Tam Lang cự tuyệt, cho dù muội muội là gánh nặng, cũng là một gánh nặng ngọt ngào, hắn công nàng cả đời cũng không thành vấn đề, “Thập Nhất Nương không hề nặng tí nào. Được rồi, muội nghỉ ngơi trước một chút, ca ca đi giúp Tư Tứ Lang.”

Đặt muối muối ở một nơi cách ôn tuyền không xa, do có ôn tuyền mà xung quanh nơi này không hề lạnh, trên mặt đất còn có thể thấy được vài dấu chân của dã thú như là khi hay gấu. Quả là không chỉ có loài người mà ngay cả dã thú cũng biết ngâm ôn tuyền rất tốt cho sức khỏe.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Edit: Diệp Nhược Giai

Đồng lửa được đốt lên, chiếu sáng cả một vùng đen tối xung quanh.

‘Hồ thiên bát nguyệt tức phi tuyết’ (1), Thập Nhất Nương nhìn làn khói trắng phả ra từ miệng mình, chợt nhớ tới câu thơ này.

(1): Một câu trong bài thơ ‘Bạch tuyết ca tống Vũ phán quan quy kinh’ (Bài hát tuyết trắng đưa Vũ phán quan về kinh đô) của Sầm Than, ý của câu thơ này là ‘trên đất Hồ vào tháng 8 tuyết bay đầy trời’.

‘Tứ Lang, phiền đệ giúp huynh đề ý Thập Nhất Nương một chút, huynh đi thăm dò bốn phía.’ An Tam Lang nói, đến địa phương càng an toàn càng không thể khinh thường.

Tư Tứ Lang đã vô cùng quen với việc An Tam Lang là một tên cuồng muối muối, ngồi xuống bên cạnh Thập Nhất Nương.

Thập Nhất Nương có chút bội phục nhìn vị nhi tử của Tư gia này, rõ ràng xuất thân thế gia, có khuôn mặt xinh đẹp hơn cả nữ nhân, vậy mà lại có thể chịu khổ như vậy, lúc xuống ngựa rõ ràng hai chân hắn đều run run rẩy rẩy không thể khép lại, nhưng trên mặt lại không hề để lộ ra chút đau đớn nào.

‘Con thô nhỏ, nhìn gì vậy?’ Thêm một lần nữa cố gắng duỗi thẳng hai chân, Tư Tứ Lang nhắm mắt lại hỏi, trong mấy ngày chạy trốn tìm đường sống, cùng nhau trải qua khó khăn, tình cảm huynh muội giữa bọn họ cũng bắt đầu nảy sinh. Từ nhỏ Tư Tứ Lang đã có một niềm yêu thích đặc biệt với mấy con vật lông xù mềm mại như chó, hắn phát hiện hắn rất dễ dàng mềm lòng đối với Thập Nhất Nương vừa ngốc vừa dễ thương này.

‘Không được gọi muội là con thô nhỏ. Chân của huynh có khỏe không, để người khác giúp mát xa kinh mạch một chút sẽ thoải mái hơn nhiều.’ Thập Nhất Nương chân thành đề nghị nói.

Không cố duỗi thẳng chân nữa, Tư Tứ Lang nhàn nhạt nở một nụ cười cao quý lãnh diễm giống như ánh trăng, ‘Huynh không sao, đường dài bốn ba hay ngồi lâu trên lưng ngựa đối với huynh mà nói chỉ là một bữa ăn sáng.....’

Chết vì sĩ diện, huynh thực cho rằng muội không phát hiện huynh bây giờ đi đường không khác gì con của sao? Thập Nhất Nương quay đầu tư phía nhìn cây cối chung quanh, thân thể đạo này rõ ràng đã chuyển biến tốt, rốt cuộc đã có thể từ tốn quay quay đầu.

Tư Tứ Lang có chút khó chịu với sự quan sát nạy bén của Thập Nhất Nương, cũng chỉ là một đứa nhỏ hơn mười 3 năm mà đã như vậy, chẳng lẽ những người xuất thân từ An gia chỉ toàn thiên tài?

‘Cho muội.’ Tư Tứ Lang lấy ra một cái bao giấy dầu.

Hai mắt Thập Nhất Nương tỏa sáng nhìn bánh trung thu trên tay hắn, ‘Oa, muội quên, hôm nay là 15 tháng 8, khó trách hai ngày này trăng lại lớn như vậy, ách.....’

Thập Nhất Nương được sủng mà sợ, nhìn Tư Tứ Lang nghiêm túc chia bánh thành hai nửa, sau đó lại tiếp tục chia thành bốn phần, ‘Tư đại ca, muội có thể ăn hết toàn bộ, huynh không cần chia nhỏ ra như vậy.’

‘Cho muội.....’

Thập Nhất Nương trầm mặc nhìn mẫu bánh bằng một phần mười sáu cái bánh trung thu kia, chắc còn chưa đủ một ngum.

‘Không muốn ăn?’ Tư Tứ Lang lập tức đem bánh để vào trong miệng chính mình.

‘Quý hẹp hòi.’ Thập Nhất Nương tức giận, ‘Huynh lại còn không biết ngượng chỉ đưa cho muội một miếng nhỏ như vậy!’

Dưới ánh trăng, Tư Tứ Lang cười đến vô cùng mê người, nhưng một khắc này Thập Nhất Nương chỉ cảm thấy hắn đặc biệt vô lại.

‘Chỉ một miếng nhỏ này nhưng mà huynh đã mạo hiểm có thể bị An Tam ca phát hiện mà đưa cho muội, nếu muội không muốn thì vẫn nên tiếp tục ăn thực phẩm cho trẻ con đi.’ Nhìn con chó nhỏ giận mà không dám nói gì, Tư Tứ Lang chợt cảm thấy mọi buồn bực đều tiêu tan.

Con thỏ nhỏ, có một số việc người thấy được thì cũng không nên nói ra, thật không hiểu chuyên nha, cần phải giống như An Tam Lang, ca người tình mắt thấy chân Tur Tur Lang bị tróc da, người xem ca người liền lấy cơ bảo hấn chiếu cô muối muối, để hấn có thể nghỉ ngơi cho tốt.

Thập Nhất Nương rung rung ăn mẩu bánh trung thu bé tí hìn kia, hương vị ngọt ngào tràn ngập trong khoang miệng, là nhân đậu xanh, ô ô, nàng vô cùng quý trọng luyện tức nuốt vào, đã biết bao nhiêu năm chưa ăn qua đồ ngọt gì rồi.

Cuối cùng Tur Tur Lang vẫn mềm lòng, lại cho Thập Nhất Nương thêm một mẩu nhỏ, Thập Nhất Nương cảm thấy mình hấn là nên làm một đĩa nhỏ hào phóng, cho nên liền tha thứ cho hấn.

“Oa, có cây bồ công anh!” Ánh mắt Thập Nhất Nương sáng rực nhìn Tur Tur Lang, “Tur đại ca, huynh có thể hái vài cây bồ công anh cho muối không?”

Tur Tur Lang xoay qua, một mảnh trắng xóa ngập tràn bồ công anh ánh vào mi mắt, có lẽ là do ôn tuyền mà ở vùng phụ cận, thực vật đều sinh trưởng xanh um tươi tốt.

Tur Tur Lang nhú mày khẽ đến độ không thể nhận ra, không biết bên trong đuôi có còn chảy máu hay không?

Hấn đứng dậy bẻ một gốc cây bồ công anh, hoa bồ công màu trắng lập tức bay đi, hấn sững sốt một chút, sau lưng truyền đến tiếng cười khanh khách của tiểu cô nương, hấn không phục, thử hai lần mới bẻ được vài cọng nguyên vẹn.

Thập Nhất Nương đưa ngón tay ra cẩn thận cầm lấy cây bồ công anh, Tur Tur Lang thấy nàng cố sức, đơn giản đem cây bồ công anh thả tới trước mặt nàng, Thập Nhất Nương có chút say mê thổi một hơi, nhìn những sợi bông màu trắng nhẹ nhàng phiêu đảng khắp nơi, thật xinh đẹp, nhớ tới sau tận thế, hầu hết cây cối nếu không bị phóng xạ của sao băng diệt sạch thì cũng trở thành thực vật biến thái giống trong trò chơi thực vật đại chiến cương thi, Thập Nhất Nương vô cùng cảm động, đời này vẫn tốt hơn, đã bao lâu nàng không được thấy thực vật xinh đẹp mà vô hại như vậy, mà quan trọng nhất là, có lẽ do cây cối trong thế giới này hoàn toàn không bị nhiễm bẩn, nên được hiệu mạnh hơn nhiều so với trước tận thế trong đời trước.

Thấy tiểu cô nương chơi vui vẻ, Tur Tur Lang có chút cảm thán, quả nhiên là tiểu cô nương, cô nương kinh thành có người nào sẽ thích cái loại hoa đại rẻ tiền này cơ chứ, mấy loại hoa các nàng thường thức đều là những chậu mẩu đơn thực được hoặc hoa cúc tinh xảo được trồng trong nhà ấm..... Chẳng lẽ do tây bắc quá rét lạnh, những thứ hoa xinh đẹp yêu điệu kia không nở nổi, cho nên cây bồ công anh cũng trở thành bảo bối sao?

Thập Nhất Nương giống như biết được trong lòng hấn nghĩ gì, mặt giãn ra cười nói, “Tur đại ca, cây bồ công anh tuy rằng so ra kém mẩu đơn thực được, nhưng toàn thân đều là bảo vật, lá cây có thể cải thiện bệnh mẩn ngứa, đoá hoa nấu thành thuốc có thể trừ mụn trên mặt..... rễ thì có tác dụng giải nhiệt, có thể chữa phong thấp, lá non cùng với thân cây trung nước sôi, thêm chút dầu vừng cùng tương, hương vị cực kỳ ngon.....” Thập Nhất Nương nuốt nuốt nước miếng, trong mắt Tur Tur Lang ngập tràn ý cười, mấy ngày nay ở chung khiến hấn biết được tiểu cô nương trước mắt là một người đáng yêu thích ăn vặt.

“Đáng tiếc cây bồ công anh này già rồi, hiện tại không phải mùa ăn nó, nhưng đem đi làm thuốc thì cũng được.....” Thập Nhất Nương lưu luyến không rời buông tay ra.

Đang muốn cầm cây bồ công anh đi vứt bỏ, tay Tur Tur Lang chợt cứng đờ, cây bồ công anh có giảm hiệu quả nhiệt? Chữa viêm da, đau nhức khớp xương? Chẳng lẽ đĩa nhỏ này biết bọn họ mang kim sang được không đủ, cho nên đuôi hấn bị thương cũng chỉ có thể chịu đựng sao?

An Tam Lang đã trở lại, Thập Nhất Nương hoan hô làm nũng với An Tam Lang, hỏi buổi tối có thể ăn nhiều hơn mấy miếng thịt gà hay không, Tur Tur Lang nghĩ ngợi, đại khái chỉ là trùng hợp đi.

“Ca ca, nước trong ôn tuyền dễ chịu mà?” Thập Nhất Nương chờ mong hỏi, “Muội vẫn không thể được gội đầu sao?”

An Tam Lang có chút khó xử, “Tắm rửa có thể, gội đầu không được, tóc không khô dễ gây đau đầu.”

Thập Nhất Nương năn nỉ nhìn hấn, “Ca, người ta đã lâu không gội đầu, huynh mỗi ngày ôm muội không ngủi thấy mùi thối trên đầu muội sao?”

“Không ngủi thấy, Thập Nhất Nương rất thơm.” An Tam Lang trầm đĩnh tiết thiết nói, thời tiết này mà nghĩ gội đầu sao, đùa gì thế, nhờ may trúng phong hàn thì cũng không thể gội được.

Chỉ có cái đầu là có thể động, Thập Nhất Nương duỗi thẳng cái mũi dùng sức hít hít, không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng đi vào trong phổi, khiến nàng suýt nữa ho khan, An Tam Lang thấy bộ dáng đáng yêu của nàng, nhìn không được lại ôm nàng lại.

Thập Nhất Nương đảo cặp mắt trắng dã, thật sự cảm thấy khừu giác của ca ca nhà mình chắc là hỏng rồi.

Một đám người đi vào tắm rửa theo từng nhóm, Tur Tur Lang lặng lẽ cầm lấy cây bồ công anh đi ngâm ôn tuyền, An Tam Lang thấy thế thì hơi mềm lòng, thầm nghĩ hấn quả là vẫn còn con nít, đi tắm cũng phải cầm theo một cây bồ công anh để chơi.

Buổi tối, tiểu cô nương hết sức xấu hổ bị huynh trưởng ném vào trong nước tắm rửa sạch sẽ.

“Ca ca, người ta thật không khác gì một con heo nhỏ đang đợi bị làm thịt! Kiểu bị trói lại, muốn cử động cũng không cử động được ấy.” Thập Nhất Nương bĩu môi, mặt vàng như nền do bị hơi nước nóng rực hun cho, nên nổi lên một tầng hồng nhuận hiếm thấy.

Trên mặt An Tam Lang mang theo ý cười rõ ràng, khác với khi cười với người ngoài chỉ như gió xuân thoang thoảng, mà nụ cười này phát ra từ nội tâm, “Qua thêm mấy ngày nữa, thân thể muội tốt hơn rồi thì thích động kiểu gì cũng được.” Thập Nhất Nương từ trước đến nay vốn hoạt bát, mấy ngày nay

chỉ có miệng là nói được, thêm nữa chắc nàng bị nghẹn chết mất.

“Mặc kệ, nếu không động đây được thì ca ca phải hầu hạ Thập Nhất Nương.” Tiểu cô nương dùng bàn tay có thể cử động nắm lấy quần áo của huynh trưởng, trong mắt tràn đầy ý lại.

Trong lòng An Tam Lang mềm nhũn, “Được, chỉ cần muội không ghét bỏ thì ca ca sẽ luôn luôn ở bên cạnh muội.”

An Tam Lang lấy khăn quần quanh toàn thân muội muội đã tắm rửa sạch sẽ, lau đi bọt nước trên người nàng, “Thập Nhất Nương, ca ca biết ngươi thích Tư đại ca, nhưng mà Tư đại ca đến từ kinh thành, gia thế lớn..... Tuy có ân cứu mạng với chúng ta, nhưng ân tình này là vì tổ phụ và phụ thân nhờ vả, cho nên.....”

An Tam Lang cũng không phải kẻ khờ, làm sao không đoán ra được lai lịch của vị thiếu niên dùng tên giả Tư Tứ Lang này. Họ Tư? Hẳn là họ Tư Đồ đi, họ của hoàng thất.

Nhưng An Tam Lang cũng không nghĩ sẽ nói cho muội muội biết những suy đoán của hắn, Thập Nhất Nương còn nhỏ, không thể hiểu được những chuyện quá phức tạp như thế này.

Không chỉ có Thập Nhất Nương, mà An Tam Lang cảm thấy tốt nhất là mình nên làm như cái gì cũng không biết. Hoàng thành là nơi tốt như vậy sao? Từ trước đến nay bọn họ luôn trung thành với quân vương, mặc kệ là ai ngồi trên ngôi vị hoàng đế, những chuyện còn lại, tranh giành ghế rồng gì đó An gia bọn họ chưa từng góp vui.

Thập Nhất Nương sừng sốt nhưng vẫn bắt lấy ý tứ trong lời nói của huynh trưởng, “Ý của ca ca tức là bọn họ không có ý tốt sao?”

“Cũng không đến mức này, chẳng qua là không cùng chí hướng thì không thể nói chuyện được thôi, huống hồ vẫn còn tổ phụ và phụ thân ở đây, chuyện báo ân cũng không tới lượt chúng ta.”

An Tam Lang thản nhiên cười cười, mọi người đều nói trên người hắn mang theo ánh mặt trời ấm áp của ngày xuân, nhưng hắn cũng không phải thật sự là thái dương, sẽ không tùy tiện phát ra ánh sáng và ấm áp giống như vậy đối với người ngoài, “Lai lịch của Tư Tứ Lang rất lớn, nhà chúng ta nhỏ không với tới nổi.....”

Có lẽ tổ phụ và phụ thân cũng có ý tứ muốn âm thầm khảo sát hắn, nhưng mà hiện tại nói những chuyện này thì còn quá sớm, hơn nữa mặc kệ như thế nào đi chăng nữa thì những chuyện này đều là chuyện mà nam nhân phải suy nghĩ lo lắng, còn nữ nhân nhà bọn họ chỉ cần mỗi ngày thật vui vẻ mà sống là được.

Gay rồi, về mặt Thập Nhất Nương đau khổ kể cho huynh trưởng nghe chuyện lúc nãy, nếu biết trước thì nàng sẽ không mềm lòng, sao nàng có thể quên mất nơi này không phải là thời tận thế, chỉ xem xem dị năng của ai mạnh hơn. An gia là gia đình võ tướng, nếu như huynh trưởng nói Tư Tứ Lang có lai lịch lớn, nói ví dụ như là trong hoàng thất chẳng hạn, vậy thì chỉ một chút việc nhỏ cũng sẽ bị bọn họ điều tra đến 8 đời, đồng thời cũng suy đoán ra rất nhiều chuyện vô văn.

An Tam Lang thở dài, an ủi nói, “Đừng lo lắng, ca ca sẽ cố gắng xóa tan hoài nghi của Tư Tứ Lang, chỉ là..... Thập Nhất Nương, muốn kết giao với người khác thì phải có nhiều tâm nhãn, nhất là đối với nam nhân, không phải ai cũng đều quang minh chính đại giống ca ca như vậy.” Không chút khách khí mà tự mình ca ngợi mình vô hạn, cũng cố gắng ở trong lòng muội muội gieo nên một hạt giống ý tưởng nho nhỏ, trên đời ngoại trừ ca ca ra thì không có được mấy người nam nhân tốt.

Thập Nhất Nương có chút đăm chiêu không trả lời lại, An Tam Lang chậm rãi lau khô cơ thể của nàng, trí tuệ của muội muội vượt qua hắn một đũa nhỏ 6 tuổi, đũa nhỏ hơn 3 năm sẽ không có trí tuệ như vậy, nhưng hắn cũng không hoài nghi, hắn vô cùng chắc chắn trong thân thể này chính là Thập Nhất Nương, là muội muội của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Edit: Diệp Nhược Giai

Tư Tứ Lang cảm giác được trong đùi quả thật thoải mái hơn, không ngờ cây bồ công anh này vậy mà lại dùng khá tốt, hắn cố ý đi qua bên người Thập Nhất Nương, nhìn vào đôi mắt to mơ hồ của nàng, Tư Tứ Lang có chút không xác định được, thời điểm nói chuyện với An Tam Lang cũng cảm thấy có chút không yên lòng.

“Tư đại ca, làm sao vậy?” Thập Nhất Nương mở to hai mắt hỏi.

“Không có gì.” Tư Tứ Lang cười cười, sao lại phải truy cứu chứ, mặc kệ An Thập Nhất Nương là thông minh thật hay chỉ là trùng hợp, thì sự thật vẫn là lòng dạ của đũa nhỏ này rất thuần lương.

“Được rồi, các người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi.” An Tam Lang cầm lấy quần áo tắm rửa đi về phía ôn tuyền, “Ngày mai còn phải chạy nữa, càng đến gần Trung Châu càng không thể khinh thường.”

An Tam Lang mệt mỏi tựa vào một tảng đá lớn, không giống như Lâm Nhị càng tới gần Trung Châu càng vô cùng hưng phấn, hắn ngược lại lại đề cao cảnh giác, nếu hắn là người Hồ, nhất định hắn sẽ bắt lấy cơ hội cuối cùng này mà mạnh tay tấn công.

Trăng đêm nay tròn vằng vặc, rừng rậm giống như được phủ kín trong ánh sáng trắng nhu hòa, phải mất một lúc An Tam Lang mới nhớ tới hôm nay đã là lễ Trung thu.

“Đáng lẽ phải mua một cái bánh trung thu cho Thập Nhất Nương.” An Tam Lang chậm rãi thở dài, tưới nước lên trên bả vai, “Nhất định Thập Nhất Nương sẽ rất thích. Nhưng mà trong vòng 3 năm nay nàng đều ăn hầu hết là thức ăn lỏng, không ăn cũng tốt, không thì sẽ gây thương tổn cho dạ dày.”

Tư Tứ Lang, không, Tư Đồ Tứ Lang -- tiểu nhi tử của Hoài vương, rốt cuộc mục đích của hắn là gì? Thân là con Vương gia mà có thể hào phóng tới giúp đỡ con cháu của thần tử như vậy sao?

Hơn nữa hiện tại không phải Hoài vương đang bị nhốt sao? Không lẽ đã được thả ra rồi? Không đúng, với tính tình lạnh nhạt không nề tình của hoàng đế cùng với lòng dạ hẹp hòi của mấy Vương gia khác, Hoài vương không thể nào được thả ra.

Lúc này hoàng đế đang bị hôn mê, mấy người con của ông ai ai cũng đều muốn ngồi lên vị trí kia, bây giờ kinh thành nhất định vô cùng rối ren, dưới dạng tình thế này mà Hoài vương có thể đưa tiểu nhi tử đến Trung Châu..... Ý tứ trong đó quả thật không tầm thường.

Tuy rằng chỉ có 11 tuổi, nhưng tâm tư của đứa nhỏ này cũng quá thâm trầm, nhưng mà có thể khẳng định một điều, từ trong thái độ của hắn có thể nhìn ra được, hắn là hắn có chuyện cần đến mình.

Chỉ là hắn thân là con của Hoài vương, cho dù cha ruột hắn đang bị giam giữ, nhưng dưới sự giám thị của hoàng đế và mấy vị huynh đệ khác mà còn có thể đưa con trai đến Trung Châu..... Hơn nữa còn có cả một đám lớn ám vệ hắc y đi theo.....

An Tam Lang lâm vào trầm tư, Hoài vương xem ra cũng không vô năng giống như bề ngoài, như vậy hắn có chuyện gì làm không được, nhất định phải xin giúp đỡ từ mình đây?

An Tam Lang mặc quần áo, đi đến bên cạnh đồng lửa ôm muội muội vào trong lòng.

Tư Đồ Tứ Lang mở to mắt liếc nhìn bọn họ một cái rồi trở mình tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, sau khi mọi người đã được nghỉ ngơi tốt, tiếp tục đi theo đường núi, sáng sớm và buổi tối tây bắc vô cùng lạnh, nhưng giữa trưa thì vẫn nóng, mặt trời mùa hè chiếu lên trên mặt nóng rát như muốn lột một tầng da, mặt trời mùa thu tuy không đến nỗi như vậy, nhưng không có gì để che thì mặt cũng bị phơi nắng đến phát đau.

“Hai ngày nữa là đến Trung Châu rồi.” An Tam Lang nhìn núi lớn mênh mông trước mặt thì nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng sắp về đến nhà.

Một đám người cũng vực dậy tinh thần, gần nửa tháng nay bọn họ đều phải bôn ba trong núi rừng, mỗi ngày thân kinh đều buộc chặt, hơn nữa trong núi tuy có nhiều thú dễ săn, nhưng người Hồ lại đến từng nhóm từng nhóm một giống mấy con gián giết mãi không hết. Họ thường không có thời gian được thoải mái ngồi xuống ăn cho đàng hoàng, người duy nhất ở đây có thể được bảo đảm ăn uống chính là Thập Nhất tiểu thư, An Tam Lang vạn năng về mặt dự trữ đồ lương thực cho muội muội phải nói là không ai sánh bằng, chỉ cần làm nóng cơm ông trúc lên một chút là có thể ăn được. Sau này Thập Nhất Nương quả thực cũng có phần nương nong vì độc chiếm phần ăn này, mọi người đều phải ăn lương khô cứng ngắt, chỉ có một mình nàng được hưởng quyền lợi đặc biệt.

Tư Đồ Tứ Lang nhìn trên mặt An Tam Lang mang theo ý cười ôn hòa, mấy ngày nay ở chung, hắn mới thấy được người này chính là tiêu biểu điển hình của câu “quan tử đoan chính, ôn lương như ngọc”. Công tử thế gia ở kinh thành không thiếu, được xưng là quan tử đoan chính cũng không thiếu, nhưng không có ai có được sức chịu đựng, lòng dạ cùng ánh mắt so được với An Tam Lang.

Xem ra có một số việc hắn nên thẳng thắn nói rõ với An Tam Lang, nếu thật tình hắn muốn kết giao bằng hữu cùng với An Tam Lang thì không nên giấu diếm gì cả, hắn nghĩ nhất định An Tam Lang đã đoán ra thân phận thật sự của hắn, nhưng đoán được là một chuyện, hắn thành thực nói ra lại là một chuyện khác.

“Giữa trưa hôm nay chúng ta có thể nghỉ ngơi hồi phục một chút, nếu ta đoán không sai, người Hồ hẳn là chờ chúng ta ở trên đèo.” An Tam Lang phân phó tiếp, “Hai ngày này mọi người hãy bồi bổ tinh thần cho tốt, sắp tới còn có một trận ác chiến đang chờ chúng ta.”

“An Tam ca, yên tâm, ta đã đề án vệ đìthăm dò đằng trước, lúc này sắp xảy ra đại chiến, người Hồ vội vã muốn lập công trên chiến trường, có lẽ người đến đuổi giết sẽ không nhiều lắm.” Tư Đồ Tứ Lang bổ sung nói.

“Tốt lắm, nghỉ ngơi ngay tại chỗ.” An Tam Lang phát tay, “Không cần phải gấp gáp, hiện tại đến lượt người Hồ đuổi giết chúng ta phải sót ruột, chúng ta chậm một chút cũng không sao.”

Có những lời của An Tam Lang, đến giữa trưa mọi người đều thành thoi đi săn thú.

Thập Nhất Nương vẫn bị quán trong da thô như trước, An Tam Lang và mấy thủ hạ An gia đang thương lượng chiến lược, còn nàng thì nhìn lộn rừng

đang được nướng trên đồng lửa..... chảy nước miếng

“Tiểu thư, ta vừa mới nhìn thấy một tổ ong rừng.” Lâm Nhị lén lút đưa đầu qua chỗ nàng, nói.

“Ong rừng? Mật!” Thập Nhất Nương nuốt nuốt nước miếng đang chảy ồ ạt: “Có thể tận diệt không? Nhộng ăn cũng ngon lắm.”

Vốn chỉ muốn lấy chút mật ăn, về mặt Lâm Nhị bội phục, “Không hổ là tiểu thư, thuộc hạ còn không nghĩ tới, nhộng cũng có thể ăn sao? Tiểu thư đợi thêm một chút nữa, sau khi đại ca của thuộc hạ trở về thuộc hạ liền đi qua đó đem về.” Tam công tử đã nói, nếu hắn không ở đây, trong số Lâm Đại bọn họ nhất định phải có một người ở lại chăm sóc cho tiểu thư.

Thập Nhất Nương khản cập, “Hiện tại phải đi đi, ta ở đây rất an toàn.” Tư Đồ Tứ Lang đang ở bên kia xem bán đồ, nơi này còn có vài hắc y nhân, có thể gặp nguy hiểm gì chứ.

Lâm Nhị ngẩng lại thấy cũng đúng, đành cầm một cây gỗ dài, một đầu quấn cổ khô, đốt lửa lên, vui tươi hơn hờ chạy tới, “Tiểu thư chờ một chút, sẽ có mật ăn ngay.”

Lâm Nhị làm cái gì vậy? Tư Đồ Tứ Lang nhìn Thập Nhất Nương ngồi một mình, giữa trưa nóng, Thập Nhất Nương cách đồng lửa hơi xa, còn ám vệ hắc y thì đã bỏ lại lộn rừng đang nướng dở đi đâu đó, chắc là giải quyết vấn đề cá nhân.

Tư Đồ Tứ Lang cảm thấy có chút đứng ngồi không yên, nhất định là đã bị cái hành vi hận không thể mỗi thời mỗi khắc đều khám muội muội ở trong lòng của An Tam Lang ảnh hưởng rồi, hắn thăm nguyên rủa một tiếng rồi đi qua.

“Nếu có trứng chim thì tốt rồi, trứng chim xào nhộng là siêu ngon.” Thập Nhất Nương tự lẩm bầm, lơ đãng xoay qua, thấy về mặt Tư Đồ Tứ Lang hiện rõ sự ngạc nhiên.

Ăn nhộng? Ăn sâu? Từ trước đến nay Tư Đồ Tứ Lang không bao giờ để lộ hi giận trên mặt, trong phút chốc sụp đổ.

Thập Nhất Nương xấu hổ cười cười, sau khi đầu thai một lần lại cảm thấy mình giống như ‘điều ti’ (1), lại còn sinh ra ở một đất nước không có gì là không ăn được, hơn nữa sau tận thế những thức ăn ngon thật sự có hạn, Thập Nhất Nương cũng không cảm thấy ăn sâu có cái gì không đúng. Trước kia có rất nhiều sâu bị biến dị, trứng sâu còn lớn hơn cả đầu người, chứa rất nhiều protein, không biết có bao nhiêu là chất dinh dưỡng, trứng chim gì gì đó đều kém hơn..... Nói là nói như vậy, nhưng nhìn thấy tiểu soái ca biến sắc, Thập Nhất Nương cảm thấy không được tự nhiên, “Tư đại ca, chúng ta sắp đến Trung Châu rồi sao? Chờ đến Trung Châu, muội mời huynh ăn món bánh hồ ngon nhất, bên trong có hạt tiêu và thịt bò, ăn vào thơm cực.” Thập Nhất Nương chuyển đề tài, cần phải nói nhiều hơn về mấy món ăn bình thường, nếu không làm hỏng khẩu vị của tiểu nữ nam thì nguy mất.

(1): Là một từ lóng trong tiếng Trung Quốc, thường được sử dụng để mô tả những người kém may mắn, thuộc tầng lớp thấp của xã hội.

Tư Đồ Tứ Lang ngồi xuống bên cạnh nàng, thần nhiên nhìn nàng: “Đến Trung Châu rồi nói sau.” Người mà thấy sâu cũng có thể lộ ra vẻ mặt thèm nhở dài thẽ này, hắn thật sự hoài nghi về vị giác của nàng.

Tư Đồ Tứ Lang hơi hơi điều chỉnh tư thế ngồi, bỗng nhiên rung mình, “Thập Nhất tiểu thư, đừng nhúc nhích!”

Sao vậy? Sau tự nhiên thanh âm nói chuyện lại trở nên vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng như vậy?

Thập Nhất Nương sững sốt một chút, liền phát hiện Tư Đồ Tứ Lang rút ra một cây gỗ từ trong đồng lửa, nhảy dựng lên đánh vào một nơi nào đó đằng sau lưng nàng, Thập Nhất Nương không cử động được, không biết đã có chuyện gì xảy ra, xa xa Lâm Nhị bị dọa đến nổi mặt trắng bệch đã chạy tới, “Tiểu thư, tiểu thư, người không sao chứ, có bị cắn hay không?”

Bị cắn? Thập Nhất Nương ngăn người, cố gắng quay đầu lại, thấy Tư Đồ Tứ Lang đang đốt một con rắn lớn bằng cổ tay.

Chân Lâm Nhị mềm nhũn, núi này nhiều rắn, nếu như tiểu thư bị cắn phải..... Hắn đột nhiên không dám nghĩ tiếp.

Tư Đồ Tứ Lang cũng nhẹ nhàng thở ra, may mà hắn thấy lo lắng Thập Nhất Nương ngồi một mình, chứ không thì cho dù rắn này không có độc, nhưng chắc chắn sẽ dọa sợ một đứa nhỏ 6 tuổi.....

Đang muốn vút con rắn ra chỗ khác để tránh Thập Nhất Nương bị dọa rồi ban đêm lại mơ thấy ác mộng, thì Tư Đồ Tứ Lang nghe được một tiếng hoan hô, “Oa, thật tốt quá, có canh rắn để ăn rồi!”

Sắc mặt Tư Đồ Tứ Lang trở nên vô cùng cổ quái, tiểu cô nương mà hắn nghĩ là sẽ bị rắn dọa sợ đến mức ban đêm nằm mơ thấy ác mộng kia, đang tha thiết nhìn con rắn trên tay hắn, “Tư đại ca, khó có khi nào thấy được một con rắn béo như vậy, cho dù không có đồ gì để nấu canh rắn, nhưng nướng ăn cũng ngon lắm.....”

Rắn béo như vậy? Ngươi xem nó là heo sao?

Lâm Đại trừng mắt liếc Lâm Nhị một cái, Lâm Nhị cúi đầu sám hối, hắn biết sai lầm rồi, hắn quả thực không dám nghĩ, công tử bảo hắn trông tiểu thư, nếu không có Tứ Lang, hắn quả thực không dám nghĩ kết quả sẽ là như thế nào.

An Tam Lang trịnh trọng nói lời cảm tạ với Tư Đồ Tứ Lang, “Tứ Lang huynh đệ, ít nhiều có đệ, nếu không thì có lẽ Thập Nhất Nương đã bị cắn phải, một nữ hài tử nhất gan như nàng.....”

Người hồ lớn muốn ăn canh rắn mà nhát gan? Tư Đồ Tứ Lang kéo kéo khoe môi đang co rút, “An Tam ca, huynh không cần khách khí như vậy, đối với Thập Nhất Nương mà nói, rắn này chẳng qua cũng chỉ là cơm trưa mà thôi, không đến mức kinh sợ.....” Huống hồ toàn thân Thập Nhất Nương đều bị quần kín mít như cái bánh chưng, con rắn kia muốn cắn cũng không tìm thấy chỗ mà cắn.

An Tam Lang yên lặng nhìn Thập Nhất Nương đang chỉ huy Lâm Nhị lấy một phiến đá làm cái chảo muốn xào sâu ăn, nhất thời nói không ra lời.

Cơm trưa hôm đó đặc biệt phong phú, nhộng xào trứng chim, rắn cắt khúc xào, Thập Nhất Nương còn đặc biệt chuẩn bị cho bọn họ chút ít rau dại ăn kèm, tuy rằng Tư Đồ Tứ Lang chết sống cũng không ăn hai loại đồ ăn này, nhưng thấy quân đoàn hắc y cùng với Lâm Đại Lâm Nhị ăn ngon như vậy, hẳn cũng đoán được hương vị của mấy thứ này là như thế nào.

Miệng Thập Nhất Nương phồng lên, đến nỗi có thể treo cả một cái hồ lô trên miệng, quá mức tuyệt vời. Nhưng nàng chỉ ăn được có mấy khúc thịt rắn và vài cái bánh nhộng chiên trứng, sau đó An Tam Lang kiên quyết không cho muội muội ăn thêm sâu nữa, lại lấy thân thể nàng ra làm cái cối.

“Thật không biết hàng.” Thập Nhất Nương nói thầm, “Mấy thứ này chính là sơn hào hải vị đó nha, đúng không biết hưởng thụ.” Nếu Tư Đồ Tứ Lang mà lạc đến thời tận thế thì cứ chờ mà bị đói chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Edit: Diệp Nhược Giai

Giữa trưa hôm sau, một đám người thành thành thoi thoi du sơn ngoạn thủy như cũ, An Tam Lang nói đúng, hiện tại người gấp gáp không phải là bọn họ, nếu như người Hồ sốt ruột thì sẽ tự khắc lên núi tìm bọn họ.

Tư Đồ Tứ Lang quyết định đem thân phận cùng lai lịch của mình nói rõ với An Tam Lang.

An Tam Lang hơi giật mình, hẳn không nghĩ tới Hoài vương lại có thể đưa bạc tới được, ông ta vậy mà lại cung cấp quân phí cho An gia quân. Hiện nay triều đình loạn lạc rồi ren, mấy Vương gia đánh nhau đến người chết ta sống để đoạt ngôi, có ai rảnh đầu mà chú ý tới người Hồ đánh tới đây, cứ như vậy thì Đại Hạ sẽ sớm đi đến kết cục mất nước diệt chủng.

“Huynh rất cao hứng.” An Tam Lang thật sự rất vui mừng vì thái độ thẳng thắn thành khẩn của Tư Đồ Tứ Lang, trên mặt hẳn lộ vẻ ấm áp tươi cười nhìn Tư Đồ Tứ Lang, đứa nhỏ này tuy rằng lạnh lùng, tâm tư cũng thâm sâu, nhưng lại là người có nguyên tắc, làm người làm việc đều rạch ròi.

Tư Đồ Tứ Lang chỉ cảm thấy ấm áp trong lòng, cuối cùng hẳn đã biết vì sao mọi người đều nói không có ai có thể chán ghét nụ cười của An Tam Lang, ấm áp như vậy, giống như ánh mặt trời chiếu vào tận đáy lòng.

“Hiện tại tuy rằng cha ta vẫn còn bị giam cầm, nhưng nhờ thế mà ông ấy không bị kéo vào thế cục hỗn loạn bây giờ.” Tuy vậy Tư Đồ Tứ Lang vẫn cảm thấy có vài phần bất an, “Mặc kệ ai lên làm hoàng đế, chỉ hy vọng đó là một người khoan hồng độ lượng.”

An Tam Lang gật đầu, “Huynh nghĩ đệ không cần lo lắng cho an nguy của lệnh tôn lệnh đường, thật ra Hoài vương là một người đáng để tôn kính, ông ấy mới là người thật sự đặt Đại Hạ trong lòng.” Nếu có thể, hẳn thật sự hy vọng Hoài vương có thể ngồi lên vị trí kia, đó sẽ là phúc khí của dân chúng.

“An Tam ca, ngoại trừ chuyện của cha đệ, thật ra đệ đến Trung Châu còn có một mục đích khác.” Tư Đồ Tứ Lang thành khẩn nói, “An Tam ca, đệ muốn tìm huyết tham.”

An Tam Lang ngây ngẩn cả người, “Huyết tham? Làm sao đệ biết được.....”

Tư Đồ Tứ Lang cười cười, như gió mát lướt qua rừng tùng vậy, “Đệ đoán. Năm đó nhất định Thập Nhất Nương có bị hàn khí xâm nhập, đệ nghĩ An gia chắc chắn sẽ không trơ mắt nhìn nàng chịu khổ.”

An Tam Lang trầm mặc, gật đầu, “Ta cũng phải mất sức chín trâu hai hổ mới đoạt được về tay.” Huyết tham sinh trưởng trong một hoàn cảnh đặc biệt, chỉ có thể tìm thấy trong miệng núi lửa nơi cao nguyên, chịu đủ nóng lạnh luân phiên mới có thể sinh trưởng ra một báu vật của trời đất như vậy, và lại thời điểm hái cũng cần phải vô cùng chú ý, phải hái vào mùa đông khắc nghiệt mới có hiệu quả, lại càng gia tăng thêm giá trị của nó, thế cho nên người trong thiên hạ căn bản không biết đến sự tồn tại của nó.

“An Tam ca, huynh có thể nói cho ta biết đường đi đến huyết tham mà huynh đã đi năm đó.....” Tư Đồ Tứ Lang thành khẩn nói, hẳn muốn thử thời vận.

An Tam Lang thở dài, “Việc này thì không thành vấn đề, chờ về đến Trung Châu huynh sẽ nói.”

Đại khái là ngày hôm qua món nhộng kia đã mở ra một cánh cửa đến một thế giới mới đối với Lâm Nhị bọn họ, nên hôm nay tất cả mọi người vô cùng có

kinh nghiệm đi chợ tổ ong vò vẽ.

Có nhộng chẳng lẽ còn không tìm ra được mật? Về mặt Thập Nhất Nương hết sức vui vẻ nhìn vài cái tổ ong, oa, hôm nay không có trứng chim, nhưng rán lên ăn cũng không tồi.

“Sao lại ăn mấy thứ này rồi?” Tư Đồ Tứ Lang nhìn mấy cái tổ ong, cả mấy con sâu không chết mà rục rịch ngóc đầu ở phía trên, cảm thấy rầu rĩ không nói nổi.

An Tam Lang nhìn mấy con nhộng bò qua bò lại lúc nhúc, cũng cảm thấy xương cốt run lên.

“Ca ca, Tư đại ca, gà nướng sắp ăn được rồi.” Vẫn canh giữ ở bên cạnh đồng lửa, Thập Nhất Nương nhìn con gà vàng rục quay quay trên đồng lửa mà chảy nước miếng, “Cánh, ta muốn ăn cánh ~ Lâm Nhị, người xoa thêm chút mật trên cánh gà ấy ~”

Tư Đồ Tứ Lang mở miệng nói, “Thập Nhất Nương, gọi huynh là Tư Đồ đại ca đi, thật xin lỗi trước đây đã giấu tên.”

Hắc y nhân cùng mấy thủ hạ An gia cả kinh, trên mặt không lộ ra gì, nhưng ai nấy đều nổi lên gợn sóng trong lòng.

Thập Nhất Nương chớp mắt, cười đến vô cùng đáng yêu, “Được, Tư Đồ đại ca, huynh có thể thuyết phục ca ca của muội để muội ăn chân gà được không?”

Lông mày An Tam Lang nhăn lại, “Thập Nhất Nương, ca ca không phải đã nói rồi sao? Muội vẫn chưa thể ăn được mấy thứ đồ ăn khô. Dạ dày của muội sẽ không chịu nổi.”

Về mặt Thập Nhất Nương như muốn khóc mà không khóc được, nhìn thân ca ca của nàng, ánh mắt ướt át, “Ca ca, người ta vẫn luôn phải uống cháo, ô ô, muội muốn được mồm to ăn thịt.....”

An Tam Lang lắc đầu, “Ngày hôm qua không phải cho muội ăn bánh nhộng trứng cùng với thịt rắn rồi sao?”

Thập Nhất Nương hờn hển, “Chỉ ăn có một chút như vậy, chưa kịp nếm được vị thịt nữa, mặc kệ, muội muốn ăn thịt muội muốn ăn thịt ~”

An Tam Lang thật sự hết cách với muội muội, “Được rồi, ăn thịt thì ăn thịt, hôm nay cho phép muội ăn một cái cánh.” Ngày hôm qua ăn mấy thứ quý dị như vậy mà muội muội cũng chưa xảy ra chuyện gì, nghĩ chỉ một cái chân gà nhỏ nhỏ chắc là lại càng không thể xảy ra chuyện gì.

“Muội muốn ba cái, ách, nếu thật sự không được thì hai cái.” Thập Nhất Nương được một tác lại muốn tiến một thước, nói.

Khuôn mặt tuần nỷ của An Tam Lang vô cùng bình tĩnh: “Thập Nhất Nương, muội nói thêm cái gì nữa thì một cái cũng không có.”

Thập Nhất Nương hết sức thỏa mãn cắn chân gà, “Chân gà ăn ngon thật, thế gian hiếm có, quả nhiên cho thêm chút mật ăn sẽ không giống nhau, đúng là mật và nướng là một đôi bạn thân mà ~”

Người chung quanh cũng nhìn không được cảm lấy gà nướng mật, thật ngon như vậy sao? Ân, ăn ngon hơn so với trước kia, thêm vài phần giòn ngọt, nhưng vẫn giữ nguyên vị nướng a.

Một đám người ăn đồ nướng đến phát ngấy, còn không uống ngon bằng cháo, nhưng tiểu cô nương này mỗi lần ăn cái gì thì ánh mắt cũng đều cong lên, giống như đang hưởng thụ tuyệt thế mỹ vị trên thế gian, bộ dáng này khiến bọn họ hoài nghi rốt cuộc là do đầu lưỡi của bọn hắn có vấn đề, hay là tiểu cô nương được ăn quá ít đồ ăn ngon.

Hơn nữa còn đem phiến đá làm thành chảo rán nhộng, tiểu cô nương phi thường khách khí mời Tư Đồ Tứ Lang ăn, Tư Đồ Tứ Lang xanh mặt. Còn về phần An Tam Lang, nếu không phải muội muội nói với hắn, “Nhộng chứa dinh dưỡng cao, ăn nhiều có thể đề phòng phong thấp.” thì hắn cũng không ăn. Thật đúng là không ngờ hắn lại có thể để muội muội ăn sâu lần nữa, nếu ăn nhiều quá sau này dưỡng thành thói xấu ăn sâu thì biết làm sao bây giờ!

Tư Đồ Tứ Lang nhớ tới phụ thân Hoài vương, trong lòng hơi động: “Thật sự có thể chữa phong thấp?”

Thập Nhất Nương gạt đầu, “Đương nhiên, mọi người đều nói ong vàng có độc, mà không biết rằng trên đời có rất nhiều thứ có thể dùng độc trị độc.”

An Tam Lang cười cười, không chút để ý nói, “Thập Nhất Nương luôn như vậy, đặc biệt chấp nhất với thức ăn, chỉ cần là được thì rau dại ngoài đồng cũng không tha.....” Cây bồ công anh cũng là rau dại ven đường, nếu có thể ăn được thì nàng hiểu biết sơ sơ về công dụng của cây bồ công anh cũng sẽ không có gì kỳ quái. Tuy rằng không biết là Tư Đồ Tứ Lang có coi trọng một cô nương thích ăn sâu hay không, nhưng có một số việc có thể tránh được thì tốt hơn là vẫn nên tránh.

Muội muội mới 6 tuổi đã lo lắng bị lừa đi mất... An Tam Lang chính là người nghĩ như thế.

“!@%.....&” Người Hồ thấy đám người An Tam Lang mà còn vui sướng hơn cả thấy mỹ nữ, lập tức vọt tới, nhóm của thằng nhãi với con thỏ nhỏ này đã hại bọn họ đợi không biết bao lâu.

Lâm Nhị đảo cặp mắt trắng dã, quả thực như lời công tử đã nói, đúng thật là một đám người Hồ ngu ngốc đang ở dưới chân núi này ôm cây đợi thỏ.

An Tam Lang không chút hoang mang phóng một cái pháo hoa lên trời làm tín hiệu, một đám người Hồ còn chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị binh lính Đại Hạ đuổi tới trời thành bánh chưng.

“Công tử, thuộc hạ về quý phủ trước để báo tin vui, nhất định lão gia phu nhân sẽ cực kỳ vui mừng.” Phía ngoài trạm dịch, Lâm Đại hành lễ với An công tử xong quát ngựa chạy về phủ trước.

Bên trong trạm dịch, mấy người binh lính uống rượu cùng với An Tam Lang, cảm tạ An Tam Lang đã giúp bọn họ lập được quân công, còn Thập Nhất Nương vẫn chỉ có thể bi thương uống cháo, đương nhiên còn có vài miếng rau xanh hầm nhừ, bởi vì trước đó nàng ăn xong chân gà thì cực kỳ đau thương mà đi tiêu chảy.

Thập Nhất Nương thực bi thương, vô cùng bi thương, cho dù nàng một lần lại một lần bảo đảm với An Tam Lang, tiêu chảy có thể giúp cơ thể loại trừ độc tố, nhưng nguyện vọng muốn ăn thịt của nàng vẫn bị trấn áp một cách tuyệt tình.

Bởi vì một cánh gà nướng dẫn đến tiêu chảy mà từ nay về sau chỉ có thể làm bạn cùng rau xanh cháo hoa, đây thật sự là một chuyện xua hết sức bi thương nào nề.

Sau khi mọi người ăn uống no đủ thì lập tức chuẩn bị lên đường về Trung Châu, Thập Nhất Nương ngây cả người nhìn một đám binh lính tiền hô hậu ủng đưa tiễn, bọn họ quả thực là súng bắn chim đối đại pháo (1), một đám người ăn uống no đủ lại còn được tặng ngựa.

(1): Đại ý là chỉ cần đưa ra một vật nhỏ rẻ tiền mà lại được nhận một thứ có giá trị hơn.

Trung Châu là đại thành ở tây bắc, tuy không có nhiều người như kinh thành, nhưng vẫn rất náo nhiệt, Thập Nhất Nương tò mò nhìn đường phố nhà cửa, không giống với Uyển Thành đơn sơ, kiến trúc ở Trung Châu đơn giản mà hào phóng, cảm thấy vô cùng có khí thế.

Bởi vì đại chiến mà không khí Trung Châu có vẻ nghiêm túc, mấy ngày qua không khí trong phủ An nguyên soái lại ngưng trọng, những người lui tới đều mang tâm trạng chùng chắt nặng nề, lo lắng vì sắp xảy ra đại chiến. Vậy mà hôm nay lại khác, Phương thị đã bảo người làm trong nhà chà lau cửa sổ không biết bao nhiêu lần, cũng bảo người ta quét sân vô số lần, mấy thứ đồ tốt trong kho phòng đều bị chọn ra đưa qua đây, dọn dẹp trang trí thật tốt tiêu viện để đợi tiểu chủ nhân của nó trở về.

“Phòng bếp đưa thực đơn đến cho ta xem thử, đừng quên tìm Hồ đại phu hỏi một chút xem Thập Nhất Nương có cần phải kiêng gì không?”

“Quần áo chuẩn bị tốt chưa? Lần trước không phải ta đã cho người làm một cái áo mới thêu bướm trắng vốn xuân cho Thập Nhất Nương sao, phối với váy hoa hồng tể văn nhất định sẽ rất đẹp.....”

“Bọn họ trở về chắc chắn là một chết đi được, đừng quên đun nước sôi.”

“Đừng quên thu thập sân cho khách.....”

“Ca ca, ta không nhớ được gia gia và bá bá bọn họ thì phải làm sao bây giờ?” Về mặt Thập Nhất Nương buồn rầu, “Thậm chí ngay cả cha, Thập Nhất Nương cũng chỉ nhớ đại khái mà thôi.” Đời này chỉ sống đến 3 tuổi thì đã bỏ chạy đi đầu thai, khi nàng làm An An chỉ nhớ rõ đời trước mình từng có cha có huynh trưởng, sau đó tận thế tàn khốc lại khiến nàng quên đi rất nhiều thứ.

An Tam Lang vỗ vỗ mũm nhỏ của muội muội, cúi đầu lộ ra ấm áp tươi cười: “Không sao cả, mọi người sẽ không vì vậy mà tức giận.” Thập Nhất Nương đã mất đi phần lớn trí nhớ, không phải là hẳn không tiếc nuối, nhưng càng cảm thấy may mắn hơn, những trí nhớ bi thương đó, quên..... có lẽ tốt hơn.

“Về nhà.”

Thập Nhất Nương nhìn qua, thấy ngoài cửa đầy người, lòng của nàng bỗng nhiên yên ổn, có thể nhìn nàng bằng ánh mắt như vậy, nhất định chỉ có người nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Edit: Diệp Nhục Giai

Một đám người chen chúc trong đại sảnh, mọi người như đang khẩn cấp đến độ không thể đợi được nữa, tự tiến lên giới thiệu mình với Thập Nhất Nương.

“Thập Nhất Nương, còn nhớ ta không?” Một nam nhân mang vẻ mặt kích động nhìn nàng. Người này có diện mạo tú lệ, vóc dáng cao, thoát nhìn hết sức nhu hòa, nhìn bề ngoài không thể đoán được tuổi thật, mà chỉ như một thanh niên mới hơn hai mươi.

“Đây là Nhị bá.”

“Chào Nhị bá.” Thập Nhất Nương ngoan ngoãn gọi.

“Thập Nhất Nương.” Nam nhân có diện mạo nhã nhặn thanh tú giống như muốn khóc, “Con trước kia đều gọi người ta là nhị phụ thân mà.”

Oh my god, Nhị bá, người không cần mang vẻ mặt như vậy, người khiến con cảm thấy mình giống tra công (1) quá nha, phi phi, không đúng, thật ra là thấy Nhị bá nhà mình giống nhược thụ (1) hơn. Ha ha, nhất định là ảo giác, nhất định là đói quá hoa mắt rồi.

(1) Tra công, nhược thụ: Mấy từ này dùng trong đam mỹ (tức là nam x nam), trong đó ‘công’ là người đóng vai trò nam, ‘thụ’ là người đóng vai trò nữ. Từ ‘tra’ ở đây có nghĩa là xấu xa đê tiện, ‘nhược’ là yếu đuối mỏng manh... Còn lại thì xin mời mọi người tự tưởng tượng tiếp...

“Nhị phụ thân.” Thập Nhất Nương nhanh nhẹn sửa miệng.

An Tam Lang buồn bực kinh khủng. Nhị bá, người lại trưng cái dáng vẻ này ra để lừa người khác rồi. Còn chưa kịp kháng nghị, thì một tiếng “Nhị phụ thân” đã lọt vào tai, dường như hần vừa phát hiện ra được một âm mưu hết sức thâm hiểm.

“Thập Nhất Nương, gọi ta một tiếng Đại nương đi.” Một phụ nhân hơi đầy đặn mặc quần áo màu lam, vẻ mặt chờ mong nhìn Thập Nhất Nương. Tướng mạo của bà thoát nhìn rất có phúc, mặt tròn mắt tròn, ngũ quan đoan chính mạnh mẽ, khi cười rộ lên thì làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Vậy thì ta đây không phải sẽ trở thành Nhị nương hay sao?” Ánh sáng rực rỡ bắn ra tứ phía. Một nữ nhân khoảng ngoài hai mươi, đôi mắt mang theo vài phần hào khí tươi cười với Thập Nhất Nương. Trên đầu đeo đầy vòng vàng châu báu nhưng lại không hề cảm thấy thô tục, ngược lại khiến bà trông càng ung dung cao quý hơn.

Mắt Thập Nhất Nương đều đã hoa cả lên, thật sự là một mỹ nhân rất đẹp, kiều diễm tựa như một bông hoa hồng đỏ rực, khiến nàng thậm chí không nữa chớp mắt.

An Tam Lang đau đầu, không hề để ý tới một nhà Nhị bá đang vui sướng đến hồ đồ, chỉ vào từng người, nói. “Kêu Nhị bá phụ.”

“Nhị phụ thân!” Nhược thụ lộ ra vẻ mặt như kiểu ‘ngươi là đồ ác độc, lại dám khi dễ ta’, nhìn An Tam Lang.

“Cũng không phải là không thể gọi Nhị phụ thân, chẳng qua Nhị bá phải chờ Tam Lang viết một phong thư gửi cho cha con. Một khi cha con đồng ý thì đương nhiên con cũng không có ý kiến gì.” An Tam Lang chậm rãi nói, thành công thôi đi màu ửng hồng trên mặt An Nhị gia.

Độ đệ của ông, An Tam gia, lòng của hần phải nói là đen sì sì, cộng thêm ham muốn chiếm giữ mạnh mẽ, thì làm sao có khả năng cho phép nữ nhi của mình kêu người khác là cha.

“Nhị bá, không phải là đã khai chiến sao? Sao người vẫn còn ở đây?” An Tam Lang kinh ngạc hỏi.

“À, ta còn phải ở lại để chuẩn bị quân lương, với cả còn một ít lương thực chưa vận chuyển đi hết.” An Nhị gia nhanh chóng quét sạch những uất khí trước đó, nói. May mà còn phải ở lại chuẩn bị quân lương nha, nếu không thì ông đã phải đi đến Du Thành từ lâu. Ở nơi đó chỉ có duy nhất bọn người Hồ không tắm rửa, không đánh răng, không rửa chân, miệng thối, chân thối, nách thối, các loại thối... Hơn nữa, nếu không ở lại, làm sao ông có cơ hội là người đầu tiên được gặp Thập Nhất Nương. Hắc hắc, phụ thân, đại ca, cả Tam đệ nữa, nhất định sẽ hãm mộ mình chết đi được.

An Tam Lang hoàn toàn sáng tỏ, nhất định là Tư Đồ Tứ Lang đã đưa bạc đến đây. Có thêm chút bạc quả là chuyện tốt, nhưng phải đổi bao nhiêu đó bạc thành quân lương thì cũng không phải chuyện dễ dàng.

“Đây là Đại bá mẫu.” An Tam Lang giới thiệu với Thập Nhất Nương.

“Chào Đại bá mẫu.”

Quả nhiên muốn nghe Thập Nhất Nương kêu một tiếng Đại nương thì chỉ có thể nghe trong mơ thôi... Phụ nhân đầy đặn uể oải.

“Đây là Nhị bá mẫu.”

“Chào Nhị bá mẫu.”

“Không phải đã nói là phải gọi Nhị nương sao?”

Trên khuôn mặt xinh đẹp kiều mị của Nhị bá mẫu lộ ra thất vọng, Thập Nhất Nương thấy vậy thì suýt nữa đã sửa miệng, may mà một ‘cục’ tròn tròn trắng trắng mềm mềm nhảy ra, vừa vụn cắt ngang.

“Thập Nhất Nương, huynh chính là Thập Lang ca, muội còn nhớ huynh không?” Tiểu trắng mập vuron móng vuốt trắng tròn tròn trực ra, đưa điểm tâm cho Thập Nhất Nương, “Muội muội, đây là kẹo củ sen mà ca ca phải vất vả lắm mới giữ lại được, cho muội.” Nói xong còn xuyết xoa, chứng tỏ đây là một tên thích ăn vặt, có thể giữ lại điểm tâm đem chia cho người khác, quả thật là không hề dễ dàng.

Thập Nhất Nương quyết định yêu mến tiểu trắng mập, sau này nàng muốn cùng tiểu trắng mập làm một đôi bạn cùng ăn.

An Tam Lang đau đầu, “Thập Lang, đệ cất lại kẹo đi, bây giờ Thập Nhất Nương chỉ có thể uống cháo, lúc trước muội ấy ăn chân gà còn bị tiêu chảy kia kìa.”

Thập Nhất Nương đáng thương hề hề nhìn Thập Lang..... Kẹo củ sen..... Thật muốn khóc, “Ca, không thể cho người ta nếm nếm một chút xiu thôi sao, đã nhiều năm muội không được ăn qua mấy thứ ngon như vậy.....”

Nhị bá mẫu Tôn thị lập tức khóc nức lên, “Thập Nhất Nương đáng thương của ta, ô ô, chẳng trách tại sao con lại gầy như que củi thế này. Sau này đến ăn trưa cùng với Nhị bá mẫu đi, Nhị bá mẫu sẽ nuôi con cho thật béo.....”

Trải qua tận thế, người nào thật lòng người nào giả vờ, Thập Nhất Nương đều có thể nhận biết được, nàng vuron tay sờ sờ mặt Nhị bá mẫu, “Nhị bá mẫu, đừng khóc.....”

An Tam Lang cảm thấy mệt hết sức, lúc trước đánh nhau với người Hồ đến người chết ta sống cũng chưa thấy mệt như vậy. Aiz... Vừa nghiêng đầu sang nhìn thì thấy Tư Đồ Tứ Lang đang nhìn cười đến nghẹn đỏ mặt. Lúc này An Tam Lang mới nhớ tới, còn chưa có an bài gì cho khách đâu.

Phương thị cũng lau lau nước mắt, một lần nữa bày ra tư thế của một đương gia chủ mẫu, lần lượt sắp xếp chỗ ở cho từng người.

Tuy rằng ông nội An nguyên soái, đại bá và cha đều đang ở tiền phương Du Thành tử chiến với bọn người Hồ, và cả mấy đường ca cũng đi theo họ kiếm chút kinh nghiệm, nhưng bọn họ cũng không hề quên để lại quà tặng Thập Nhất Nương. Từ rồi gỗ, búp bê vải, tượng điêu khắc gỗ, đến trầm sai, kim bộ điều... À còn có vài may quần áo nữa. Thập Nhất Nương có cảm giác như mình từ ăn mày vào một cái biến thành tỷ phú.

An Tam Lang đưa muội muội đến sân viện của nàng, giới thiệu nàng với bọn nha hoàn. Bốn nha hoàn tuổi không lớn, dung mạo cũng khá được. Xuân Lan ôn nhu ân cần, Hạ Hà tự nhiên hào phóng, Thu Cúc thanh tú trầm tĩnh, Đông Mai hoạt bát đáng yêu. Xuân Lan lớn tuổi nhất, khoảng 14 – 15 tuổi. Hạ Hà 12 – 13 tuổi. Tuổi Thu Cúc ít hơn khoảng một, hai tuổi. Nhỏ nhất là Đông Mai, trông còn chưa đến 10 tuổi.

“Đây là Xuân Lan, Hạ Hà, Thu Cúc cùng Đông Mai. Các nàng là người đã chăm sóc muội trong thời gian 3 năm hôn mê này.” An Tam Lang tươi cười với mấy nha hoàn, ấm áp như gió xuân, rực rỡ như trăm hoa nở rộ, “Sau này, Thập Nhất Nương cứ giao cho các người chăm sóc.”

Chỉ đáng tiếc cho nụ cười bất phẩm của An Tam Lang, mấy nha hoàn chẳng có một ai nhìn hấn, toàn bộ ánh mắt đều đang kích động tập trung trên Thập Nhất Nương, vị tiểu thư vừa mới tỉnh lại này. Ba người Xuân Hạ Thu đều đỏ mặt, nhưng ít ra vẫn còn có thể khống chế được. Còn Đông Mai thì khóc sụt sùi, lập đi lập lại: “Thật tốt quá, em biết một ngày nào đó tiểu thư sẽ tỉnh mà.”

Ai nha nha, hóa ra nhà nàng là giai cấp địa chủ đại gian đại ác, bóc lột sức lao động của trẻ em nha. Con nít nhà nghèo ở cổ đại thật là đáng thương, không có thời thơ ấu..... Thập Nhất Nương miên man suy nghĩ, nở một nụ cười yếu ớt với các nàng.

Một đám nha hoàn càng thêm kích động, chen lấn vây quanh hỏi han ân cần, đẩy cả An Tam Lang ra ngoài. An Tam Lang cũng không tức giận gì, nha hoàn của muội muội đều do bọn họ ngàn chọn vạn tuyển cho nàng, nên hấn cũng không lo lắng.

“Lộ ma ma đâu?”

Xuân Lan hơi buồn rầu, “Ma ma bị bệnh, sốt mãi. Vì sợ lây bệnh cho tiểu thư, nên mấy ngày nay đều ở lại trong y quán.....”

“Nghiêm trọng lắm sao?” An Tam Lang có chút sầu lo, Lộ ma ma lo liệu mọi việc đều chu đáo thỏa đáng, bà không ở đây, hấn thật sự không yên lòng.

“Bây giờ ma ma đã khỏe hơn nhiều.” Đông Mai tinh thông tin tức nhất nói, “Hai ngày này bà nghe nói tiểu thư đã trở lại, lập tức khỏe hơn một nửa.”

“Vây là tốt rồi.” An Tam Lang nhẹ nhàng thở ra, “Đi đến phòng thu chi nói một tiếng, đưa cho Lộ ma ma bất cứ thuốc gì mà bà ấy cần, thuốc bổ gì đó cũng không thể thiếu, để bà được an tâm dưỡng bệnh.”

Xuân Lan lộ vẻ cảm kích, “Xuân Lan thay mặt ma ma cảm ơn công tử.” Ở An gia không có mấy chuyện bản thủ thối nát giống như đa số mấy nhà thế gia khác, gia phong chính trực, thưởng phạt rõ ràng, chủ nhân đối xử rất tốt, hạ nhân cũng ở chung rất hòa hợp, không có lục đục gì với nhau.

Thập Nhất Nương dùng ánh mắt nghi vấn nhìn An Tam Lang, An Tam Lang trấn an cười với nàng, “Thập Nhất Nương không nhớ sao? Lộ ma ma là ma ma giáo dưỡng của muội. Bà ấy hiểu rõ muội nhất.”

Rốt cuộc Thập Nhất Nương cũng được thỏa mãn gọi đầu. Xuân Lan dùng khăn bông lau khô tóc nàng, may mà không có chấy rận gì cả. Nghe nói người Hồ cực kỳ bẩn, nàng rất sợ trong lúc đánh nhau, người Hồ sẽ nhân cơ hội ném rận về phía tiểu thư.

Thập Nhất Nương suốt nửa thì cười bê cả bụng, “Ha ha, bọn họ cho dù có đàn độn hơn nữa thì cũng sẽ không mang con rận ra làm vũ khí đâu.”

Xuân Lan cười cười, “Người Hồ cả đời chẳng tắm được mấy lần, em lo lắng cũng là có lý do cả.”

Thập Nhất Nương nhìn mặt trời đang khuất sau núi, ngáp một cái. Xuân Lan vội nhắc nhở nàng, “Tiểu thư, bây giờ người chưa ngủ được, tóc chưa khô hẳn mà đi ngủ thì sau này sẽ bị đau đầu.”

Thập Nhất Nương chỉ có thể chán nản nhìn mặt trời đang lặn, ngẩn người, xem ra lần sau nàng chỉ có thể gội đầu vào ban ngày. May mà lúc này tóc nàng còn ít, chắc cũng nhanh khô thôi.

Lúc ăn cơm trưa, bọn họ đều ăn riêng ở trong sân viện của mình, bữa tối thì thường ăn cùng nhau. Vốn dĩ hôm nay định tổ chức một bữa tiệc tẩy trần cho đám người An Tam Lang, nhưng sợ bọn họ vừa trở về mệt mỏi nên dời sang hôm sau.

Thập Nhất Nương thầm khen Phương thị thật biết cách đối nhân xử thế, không phải là loại nhà giàu vì sĩ diện mà tự làm khổ thân như người khác.

Ăn cháo nha hoàn đưa tới, vẫn là loại cháo rau dưa đầy bi thương kia, chỉ có tí ti vài sợi thịt mỏng như sợi chỉ. Thập Nhất Nương vô cùng ai oán.

“Tiểu thư, Tam công tử đã nói, bây giờ người còn chưa ăn được mấy thứ béo ngậy, chỉ có thể uống cháo tẩy ruột.” Xuân Lan ôn nhu khuyên Thập Nhất Nương.

Ai, khi nào thì nàng mới có thể được ăn uống thỏa thích đây, Thập Nhất Nương vừa uống cháo vừa đau khổ nghĩ.

Bóng đêm dần dần buông xuống, Thập Nhất Nương ngáp một cái, Xuân Lan ôm nàng vào phòng. Bây giờ nửa người trên của nàng có thể cử động chậm rãi, nhưng muốn toàn thân đều có thể cử động thì còn rất lâu, nên đành phải tạm thời làm một kẻ tàn phế đi đâu cũng cần có người bế.

Thấy Đông Mai từ trên giường nàng bò xuống, Thập Nhất Nương giật mình. Thì ra ở cổ đại thật sự có chuyện làm ấm giường giống như vậy sao? Nàng vỗ vỗ lớp chăn mềm mại, trên bề mặt thêu hình mấy đóa hoa trĩu tình màu hồng nhạt pha lẫn xanh lam, đậm màu sắc nữ nhân

Thật là ấm áp. Hồi trước, khi đang chạy trời chết, được ca ca ôm tuy cũng ấm áp dễ chịu, nhưng ngày nào cũng bị xem như em bé sơ sinh, quần cứng ngắc trong tấm da thỏ, thật sự rất khó đi vào giấc ngủ, hơn nữa khi ngủ cũng không được thoải mái lắm, rất khó.....

Một giấc ngủ này của Thập Nhất Nương vừa thơm vừa ngọt, không hề mộng mị.

“Có nên gọi tiểu thư dậy hay không? Tiểu thư đã ngủ hết 6 canh giờ.” Hạ Hà nhìn màn lụa, lo lắng nói.

“Đừng. Do tiểu thư quá mệt mỏi nên mới như vậy thôi. Qua hai ngày nữa là ổn.” Giọng Xuân Lan vẫn luôn trầm ổn như vậy.

Thập Nhất Nương nhìn nhìn tấm rèm buông xuống, bên trong giường tối om om, sáng rồi sao?

Xuân Lan thính tai, Thập Nhất Nương mới động một chút là biết nàng đã tỉnh, vội vàng lại gần, xốc lên màn, “Tiểu thư, người tỉnh rồi, đến ăn đồ ăn sáng đi.”

Thập Nhất Nương hỏi Xuân Lan đang mặc quần áo cho mình, “Ta đã ngủ rất lâu sao?”

“Đã ngủ sáu canh giờ.” Xuân Lan trêu mếu nhìn gương mặt vàng như nền của tiểu thư, mang giấy vào cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Edit: Diệp Nhược Giai

Hạ Hà tươi cười đem đồ rửa mặt đến, Thập Nhất Nương kinh ngạc nhìn bàn chải đánh răng kia, cán bằng gỗ, ở bên trên chắc là lông ngựa, còn cả kem đánh răng nữa. Thập Nhất Nương tò mò mở to mắt nhìn Đông Mai lấy ra một cái hộp nhỏ đựng kem đánh răng, lấy ra một chút bôi lên trên bàn chải. Thấy điệu bộ nàng thận trọng như vậy, kem đánh răng này hẳn là không được tiện nghi.

Thập Nhất Nương vẫn cảm thấy răng nanh trắng tinh của An Tam Lang là lý do khiến cho nụ cười đánh cắp vô số trái tim thiếu nữ của hắn càng tăng thêm mỹ lực. Nghĩ mà xem, nếu hàm răng không đẹp thì cho dù có cười đến trật cả quai hàm cũng không thể nào đạt được hiệu quả đó. Cho nên cần phải hết sức biết ơn cây bàn chải đánh răng này.

Về phần kem đánh răng thì vẫn nên quên đi. Quý thì không nói làm gì, còn cái này thì vừa chua vừa chát vừa đắng, rất cần thay đổi, Thập Nhất Nương một bên đánh răng một bên suy nghĩ.

Sau khi chải răng xong, Hạ Hà đưa nước muối cho Thập Nhất Nương súc miệng, “Lúc này Tam công tử có đến xem tiểu thư, nói là chắc tiểu thư sắp tỉnh rồi. Quả thực không hổ là huynh muội ruột, phán đoán rất chính xác.”

“Ca ca đến đây?” Thập Nhất Nương vô cùng vui mừng, mắt cong lên, “Nhanh lên, ta muốn gặp ca ca.”

“Tiểu thư từ từ, phải chải tóc đã.” Xuân Lan vội vàng đề lại tiểu thư đang nhích tới nhích lui, tóc của tiểu thư rối bù, rất khó chải thẳng. Nghĩ đến cũng thật là, dù sao Tam công tử cũng là nam nhân, làm sao biết cách chải tóc, thi thoảng còn nhớ ra mà gọi đầu cho tiểu thư để tránh rận dãi là tốt lắm rồi.

“Được rồi.” Mặc bộ quần áo mùa đông màu phấn hồng, lại khoác thêm một cái áo khoác lông chồn lên cho tiểu thư, Xuân Lan vô cùng hài lòng về thành quả của mình. Tuy tiểu thư vừa vàng vừa gầy, nhưng cũng không thể nào thoát nổi đôi tay khéo léo của nàng. Bây giờ tiểu thư trông hết sức đáng yêu, lại còn treo trên mặt nụ cười rạng rỡ, ngọt ngào như hoa đào ngày xuân.

Thập Nhất Nương ngạc nhiên nhìn tiểu cô nương trong gương, quay đầu nhìn Xuân Lan với ánh mắt bội phục. Tóc của nàng khô không khác gì rơm rạ, còn vừa vàng vừa mỏng nữa. Vậy mà Xuân Lan lại có thể búi ra một cái búi tóc đáng yêu như vậy. Thật lợi hại.

Xuân Lan thuận thực ôm lấy Thập Nhất Nương đi ra phòng ngoài. Xem ra trong 3 năm nàng hôn mê, Xuân Lan vẫn chuyên phụ trách làm máy bay vận tải. Thập Nhất Nương nhận cơ hội sờ sờ cánh tay Xuân Lan, may mà không quá thô. Nếu bởi vì thường xuyên ôm nàng mà Xuân Lan luyện ra được đôi tay như lực sĩ thì sẽ bị ai đến cỡ nào. Thập Nhất Nương âm thầm thở phào, may mà mình còn chưa phá hủy đáng vốc mũi miều của Xuân Lan.

“Ca ca.” Thập Nhất Nương mềm mại kêu lên, vươn hai tay về phía hân.

Thập Nhất Nương có cảm giác sau khi An Tam Lang được ngủ một giấc đầy đủ thì càng thêm tuấn mỹ, nụ cười khiến tim người khác đều nhũn thành nước.

Thập Nhất Nương lại càng vui đến nở gan nở ruột, vội vàng hôn ‘chụt’ một cái. Ai da! Thừa dịp mình còn nhỏ thì nên lợi dụng ăn được bao nhiêu đậu hũ của ca ca thì cứ ăn bấy nhiêu đi, bằng không chờ đến lúc trưởng thành rồi, với tư tưởng cổ hủ ở cổ đại, nàng muốn hôn cũng không được nữa.

An Tam Lang vô cùng cao hứng vì được muội muội thân thiết, ôm vững vàng thân thể nhỏ mềm kia vào trong lòng, “Tối hôm qua ngủ ngon không?”

“Ân, ngủ rất khá, ca ca thì sao? Còn mệt không?”

An Tam Lang mỉm cười nói, “Ca ca cũng ngủ rất khá, bây giờ ăn sáng cùng với ca ca được không?”

Thập Nhất Nương chợt chảy nước miếng ồ ạt, “Được, ca ca, sáng nay ăn gì?”

“Thập Nhất Nương, Thập Nhất Nương……” Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi ầm ĩ, chưa thấy người nhưng đã nghe thấy tiếng.

Thập Nhất Nương không khỏi mỉm cười, vui sướng giơ lên tiểu móng vuốt, vẫy vẫy tay với tiểu trắng mập đã chạy tới gần, “Thập Lang ca.”

Mặt của tiểu trắng mập đầy thịt là thịt, ánh mắt vừa đen vừa tròn, tôn lên làn da trắng nõn, toàn thân bị áo lông thỏ màu trắng quần kín mít, thoát nhìn giống như một con thỏ cỡ lớn. Trên tay con thỏ cỡ lớn này có một miếng bánh son được cao nóng hầm hập, lập tức hoàn toàn hấp dẫn lực chú ý của Thập Nhất Nương.

“Thập Nhất Nương, cùng son được cao đi.” Thỏ béo chờ mong nhìn nàng.

Thập Nhất Nương nuốt nuốt nước miếng, gạt mạnh đầu: “Được, muội muốn ăn.”

An Tam Lang nhíu mày, “Thập Nhất Nương, ăn xong đồ ăn sáng rồi hãy ăn điểm tâm, được không? Bằng không lát nữa muội lại ăn không nổi đồ ăn sáng nữa.”

Thập Nhất Nương chảy nước miếng nhìn son được cao đang tản ra nhiệt khí, “Nhưng, ca ca, nếu không ăn nhanh, son được cao sẽ bị nguội, nguội rồi ăn sẽ không còn ngon nữa.”

“Nhưng xem điểm tâm như đồ ăn sáng thì không tốt cho cơ thể.” An Tam Lang kiên nhẫn nói, trừng mắt liếc tiểu trắng mập một cái. Thật không biết điều.

Tiểu trắng mập trông mong nhìn An Tam Lang, “Tam Lang ca, đệ hỏi qua đại phu rồi, đại phu nói son được cao bổ khí, có lợi cho muội muội, muội muội có thể ăn nhiều một chút.”

An Tam Lang chịu thua hai cặp ánh mắt đen láy này, vô lực vung tay lên, nhìn hai tiểu tham ăn cao hứng phấn chấn bu lại chuẩn bị cùng ăn điểm tâm.

Trên bàn bày ra đồ ăn sáng của ba người. Tây bắc lạnh lùng khiếp, đồ ăn không được tinh tế đa dạng như kinh thành, nhưng đồ ăn sáng của ba huynh muội cùng dọn ra trên một bàn nên nhìn cũng có vẻ rất nhiều.

Thập Nhất Nương vô vị nhìn cháo trên bàn, bây giờ nàng sợ nhất là uống cháo, đòi toàn bộ lực chú ý vào chén son được cao.

“Ngon ngon ngon, cái này dùng mật thay đường phải không?” Điểm tâm mềm dẻo ngọt ngào vừa xuống cổ họng, Thập Nhất Nương liền kinh hi vô cùng.

Thập Lang cười híp mắt, “Đúng vậy, là mật, lại còn là bách hoa mật, đại phu bảo muội ăn nhiều một chút có thể bổ huyết bổ khí này nọ.”

Hai người hoàn toàn ném ca ca sang một bên. An Tam Lang nhất thời chua xót trong lòng. Thập Lang và Thập Nhất Nương không hơn kém tuổi nhau nhiều lắm, về sau hẳn không thể có nhiều thời gian chơi với Thập Nhất Nương, có Thập Lang ở đây, Thập Nhất Nương sẽ không tịch mịch, nhưng..... Về mặt hẳn nhìn không rõ cảm xúc, nhìn đôi bạn tham ăn này đang thề thốt với nhau, đôi này có đồ ăn ngon thì phải ăn chung, đồ ăn dở phải cùng gánh... Bị bắt chứng kiến tình cảm hữu nghị sâu sắc giữa bọn họ, An Tam Lang không vui nheo lại ánh mắt

“Ca ca, ăn không?” Về mặt Tam Lang ca nhìn không được đúng lắm nha, trực giác của tiểu động vật khiến Thập Nhất Nương lưu luyến cầm một khối son được cao đưa cho hẳn.

Bệnh của An Tam Lang nháy mắt được chữa khỏi, hơn nữa lại bị mê hoặc bởi dáng vẻ như đang ăn mỹ vị nhân gian của hai tiểu tham ăn, từ trước đến nay hẳn không ăn đồ ngọt nhưng giờ cũng cắn một miếng, “Quá ngọt.....”

Hai tiểu tham ăn khinh bỉ nhìn An Tam Lang đang nhú mồm, cảm thấy thật đúng là không có có tiếng nói chung, trên đời này làm gì có khoảnh khắc nào hạnh phúc hơn khi được ăn đồ ngọt chứ?

Hai tiểu tham ăn quyết định không thêm đề ý tới hẳn nữa, vừa ăn vừa cúi đầu nói chuyện, “Hoa quế cao thêm hoa quế mật ăn ngon hơn so với chỉ thuần túy dùng đường.....”

“Hoa mai cao thêm chút cánh hoa vào, hương vị cực ngon.....”

“Có thể bị đắng hay không.....”

“Nhờ vị hơi đắng đó nên mới không bị quá ngấy.....”

“A, hai tháng nữa hoa mai sẽ nở, chúng ta cùng ăn hoa mai cao.” Ánh mắt của tiểu trắng mập sáng chói, hẳn thật cao hứng vì muội muội tỉnh lại, hẳn càng cao hứng hơn nữa vì muội muội có cùng sở thích với hẳn.

Ăn xong đồ ăn sáng, no đến không ngồi nổi, An Tam Lang ôm muội muội vào trong ngực đi vòng vòng trong phủ. Tối hôm qua do quá mệt mỏi, đi ngủ sớm, nên Thập Nhất Nương cũng không biết phủ An nguyên soái dài ngắn ra sao.

Thập Lang béo lẻo đẻo theo ở phía sau, “Tam Lang ca, đệ có thể ôm Thập Nhất Nương.” Dứt lời vỗ vỗ bụng nhỏ tròn vo, “Huynh xem, toàn thân đệ đều là cơ bắp, có thể ôm muội muội đi vòng vòng.”

An Tam Lang yên lặng nhìn thoáng qua, đó đều là cơ béo thì có, “Chờ đệ lớn hơn một chút rồi nói sau, bây giờ còn nhỏ lắm.”

Thập Lang béo không phục, “Hiện tại đệ đã đủ lớn rồi. Khoe khoang một chút, hôm nay đệ tăng hơn một cân so với hôm qua đó nha.”

An Tam Lang không muốn đề ý đến hẳn. Tăng thì cũng có tăng đấy, tăng bẻ ngang.

“Thập Lang ca, vẫn nên để Tam Lang ca bế muội thì hơn. Huynh xem, huynh ấy cao hơn Thập Nhất Nương rất nhiều nha.”

Tiểu trắng mập chán nản so chiều cao với An Tam Lang. Cuối cùng hạ quyết tâm, trưa nay phải ăn thêm một chén cơm!

“Đây là sân luyện võ, mỗi buổi sáng ca ca đều luyện tập ở đây..... Kia là sân viện của ca ca.....”

Thập Nhất Nương nghiêm túc nghe Tam Lang giới thiệu phủ An nguyên soái với nàng, khi đến sân viện của An Đại gia và Đại bá mẫu còn đặc biệt ghé vào thỉnh An Đại bá mẫu.

Phụ nhân đầy dẫy yêu thương nhìn Thập Nhất Nương, “Ta đã đến Thái Y Các trong thành, bảo chương quầy đưa vải dệt lại đây cho Thập Nhất Nương lựa chọn. Cô nương trẻ tuổi thì nên ăn mặc xinh xắn một chút.”

Thập Nhất Nương liên tục gật đầu, sau đó vội vàng bảo An Tam Lang đưa đi chỗ khác. Đại bá mẫu vừa mới lấy hộp trang sức của bà ra nữa. Nếu không phải do tóc của Thập Nhất Nương quá ít, e là Đại bá mẫu đã tặng nàng toàn bộ trâm sai của bà ấy.

“Nhị bá mẫu ~” Thập Nhất Nương vào sân viện của An Nhị gia, vẫy vẫy tay với Nhị bá mẫu diễm lệ như thiên tiên.

Mắt Tôn thị hoe đỏ, thấy Thập Nhất Nương thì trên mặt nặn ra một nụ cười.

“Mẹ, sao mẹ lại khóc?” Tiểu trắng mập nhảy dựng, có chút kinh hoàng, “Người cảm thấy không khỏe chỗ nào sao?”

“Ít rửa mẹ con một chút đi, chẳng qua là vừa mới đi tiễn cha con mà thôi.” Tôn thị cảm thấy hơi có lỗi với Thập Lang. Nhị gia cũng thật là, vì không muốn con chiếm dụng thời gian bọn họ ân ái trước khi ly biệt mà đặc biệt đá con đến chỗ của Thập Nhất Nương.

“Nhị bá đi rồi?” An Tam Lang kinh ngạc, “Sao lại không nói sớm, để con đi tiễn ông ấy.”

“Ông ấy sợ mấy người bọn con thương tâm. Các con cũng không phải không biết, ông ấy sợ nhất là tình cảnh tiễn đưa nhau.” Tôn thị than thở.

Tiểu trắng mặt hừ một tiếng, “Sợ bọn con quấy rầy thời gian ân ái của hai người thì đúng hơn. Cha quá đáng nhất, có nương tử là quên con.”

Tôn thị nhớ tới lúc đưa tiễn, trượng phu xem miệng của bà như móng heo mà gặm, mặt đỏ hồng trừng mắt liếc nhìn con một cái.

Tam Lang cũng có chút xấu hổ, tình cảm giữa Nhị bá và Nhị bá mẫu rất tốt, thường xuyên không cẩn thận bị bọn họ bắt gặp, khiến bọn họ ngượng chín người, vội vàng khụ một tiếng, “Nhị bá mẫu, con đưa Thập Nhất Nương trở về, có khi đại phu đến rồi.”

Tôn thị cũng vô cùng xấu hổ, lập tức gật đầu nói, “Đi đi.”

Thập Lang coi tình hình thấy bất ổn, lon ton chạy theo. Chuồn mau, mỗi khi mẹ thẹn thùng thì đều sẽ nổi giận để dời đi lực chú ý của người khác. Hắn phải cẩn thận không thì lại biến thành bao cát mất.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Edit: Diệp Nhược Giai

“Đây là sân viện của cha.” Sau khi An Tam Lang ôm muối muối dạo qua một vòng, trở lại chỗ cũ, chỉ vào một sân viện bên cạnh viện của Thập Nhất Nương, nói.

Thập Lang béo hăm mộ, Tam Lang ca thật là lợi hại, ôm Thập Nhất Nương lâu như vậy mà mặt không đỏ thỏ không gáp. Nhất định là do Thập Nhất Nương rất nhẹ, phải không? Thập Lang nghiêng nghiêng bộ óc nhỏ, nghĩ.

Thập Nhất Nương thấy một mảnh rộng hoa hải đường đang nở rộ, đầy vẻ thư hương, còn có thoang thoảng hương hoa quế. Lúc này Thập Nhất Nương mới chợt hiểu ra vì sao lại ngửi được mùi hoa quế, cha nhất định là một..... sĩ tử nhà nhận đi.

“Cha đâu? Bây giờ có đang ở Trung Châu không?” Thập Nhất Nương hơi do dự hỏi, nàng nghe nói thân thể An Tam gia yếu ớt, vậy thì nên ở nhà mới đúng.

Tay An Tam Lang hơi siết lại, sau đó như không có việc gì buông ra, “Lúc này cha không ở Trung Châu, đang cùng gia gia bố trí chiến lược, sắp xếp nhiệm vụ.”

Thập Nhất Nương chấn động. Tình lại gần hai mươi ngày, nàng chỉ luôn đấu tranh với thân thể bất động của mình, không đặt nhiều tâm tư vào chuyện chiến tranh, “Có nguy hiểm không?” Nhớ tới vùng đất mệnh mông không ai ở và những thành trì vắng vẻ, nàng có chút sầu lo hỏi.

“Đừng lo lắng, không có việc gì.” An Tam Lang thấp giọng an ủi nàng, “Gia gia có hơn nửa đời người là đánh nhau với người Hồ, sẽ không thua bọn chúng.”

Thập Lang cũng phụ họa theo, “Thập Nhất Nương, yên tâm đi, nếu thật sự có nguy hiểm thì gia gia đã không để mấy ca ca cùng đi đến chiến trường.”

Phủ nguyên soái ở Trung Châu có diện tích rất lớn, mang theo vẻ thô kệch đặc hữu của phương bắc. An Tam Lang ôm nàng dạo quanh một vòng trong phủ, đến khi Thập Nhất Nương thấy trong một góc vườn có trồng cây cải củ cùng với loại rau khác thì vô cùng kinh hỉ.

“Đây là ai trồng vậy?”

“Trương bá trồng.” An Tam Lang nói: “Tây bắc không phải là nơi sản xuất lương thực. Gia gia nói, tuy rằng không thể học theo binh lính thời xưa đi làm đồn điền, nhưng trồng một chút rau dưa, tay làm hàm nhai thì vẫn được. Ở tây bắc hầu như trong nhà nào cũng tự trồng một ít rau, ngay cả binh lính cũng không ngoại lệ.....”

Thập Nhất Nương mặt mày hớn hờ, “Muội rất thích phong tục này. Ca ca, liệu Thập Nhất Nương có thể trồng rau không?”

Đối với loại sở thích không hề vĩ đại này của muội muội, An Tam Lang trầm tư thật lâu. Sau đó không cách nào nở nói không với đôi mắt trong sáng không lẫn một tia tạp chất nào của nàng, đành nhu hòa cười cười, “Đương nhiên, nhưng phải đợi thân thể của Thập Nhất Nương khỏe hơn đã.....” Muội muội đã chịu khổ quá nhiều, sở thích bình thường thì cứ bình thường đi, có sao đâu, cũng không có ai dám chỉ trỏ to nhỏ gì với An gia bọn họ.

“Àn, Thập Nhất Nương muốn trồng rau cho mọi người ăn, gia gia, cha, ca ca, Đại bá phụ Đại bá mẫu, Nhị bá phụ Nhị bá mẫu.....” Ở vùng tây bắc lạnh lẽo này, khuôn mặt nhỏ nhắn vàng vọt của đứa nhỏ 6 tuổi sáng ngời, nụ cười rạng rỡ tỏa ra ấm áp như ánh mặt trời.

“Được, đến lúc đó ca ca cũng hỗ trợ.....” An Tam Lang cảm thấy đây thật sự là một chủ ý tốt, khó có khi nào Thập Nhất Nương vui vẻ như vậy.

“Thập Nhất Nương, huynh cũng sẽ hỗ trợ.” Thập Lang cao hứng phấn chấn, “Huynh còn chưa được ăn qua mấy món đồ ăn tự mình trồng đâu.”

An Tam Lang yên lặng nhìn nhìn dáng người béo tròn của Thập Lang, “Thập Lang... Thịt, không thể trồng.”

?? Thập Lang không hiểu ra sao, đến khi hiểu ra được thì tức đến hôn hên, “Tam Lang ca thật quá đáng! Thi thoảng người ta cũng sẽ chịu ăn chút rau xanh mà!”

“Tam công tử, đại phu đến đây.”

“Thập Nhất Nương, ca ca bảo đại phu khám cho muội.” An Tam Lang cẩn thận đặt muội muội lên giường.

Mặt Thập Nhất Nương hiện rõ đau khổ, “Ca ca, cho đại phu khám cũng được, nhưng có thể đừng uống thuốc hay không.....”

Ánh mắt An Tam Lang hơi mơ hồ, thật sự không có biện pháp nói lời dối lòng với ánh mắt trong suốt này, “Khụ, cái này thì phải tùy tình hình.....”

Hồ đại phu tuy không nổi tiếng, nhưng y thuật tương đối cao, đương nhiên bề ngoài thoát nhìn cũng không giống đại phu, sợi râu đen bóng thật dài, vạt áo đón gió, giống một đại nho hơn là đại phu.

Hồ đại phu nhắm mắt bắt mạch, Tôn thị và Phương thị đứng bên cạnh đều kim lòng không đậu, lấy ra khăn tay vắt vắt vắn vắn, ánh mắt nhìn chăm chú vào Hồ đại phu, chỉ sợ từ trong miệng hắn lại toát ra câu gì không tốt.

“Đôi tay trái.”

Thập Nhất Nương chậm rãi vươn tay trái, nàng vẫn luôn hiểu rõ tình trạng cơ thể của mình, nhiều nhất nửa năm là nàng có thể cử động toàn thân.

Thật lâu sau, Hồ đại phu thở dài nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra tươi cười. Lúc này người trong phòng mới nhẹ nhàng thở ra, Tôn thị cũng mỉm cười đứng dậy, bây giờ bà chỉ hận không thể lập tức viết thư báo cho Nhị gia, nhất định ông ấy sẽ rất vui sướng.

“Quả thật quá khó tin, tình hình hồi phục đã vượt ra khỏi tưởng tượng.....” Hồ đại phu hết sức kinh ngạc, trước kia không phải không có ví dụ như vậy, nhưng người hôn mê nhiều năm thường phải trải qua một thời gian dài huấn luyện mới có thể bình phục giống như người bình thường. Trong khi tốc độ hồi phục của tiểu nha đầu thì lại quá nhanh. Bây giờ mà nửa người trên đã có thể cử động, nhiều nhất 1 năm nữa là nàng không khác gì người bình thường.

Tin tức tốt! Mọi người đều hân hoan. Nếu không phải giờ phút này sắp xảy ra đại chiến, thì người một nhà cần phải tổ chức một bữa tiệc ăn mừng thật rình rang.

Tiệc tẩy trần muộn và tiệc ăn mừng được An gia tổ chức cùng một lúc, khi mặt trời vừa xuống núi, hạ nhân trong quý phủ bắt đầu bận rộn.

Trời càng lúc càng lạnh, Thập Nhất Nương mặc quần áo màu phấn hồng, trên cổ áo và lay áo đều có một lớp lông mềm mại, khoác lên áo lông trắng, một lần nữa hóa thân thành thỏ. An Tam Lang kim lòng không đậu xoa xoa đầu muội muội.

“Tur Đồ đại ca.” Nằm trong lòng An Tam Lang, Thập Nhất Nương nhẹ nhàng vẫy vẫy tay với Tur Đồ Tứ Lang, “Huynh nghỉ ngơi tốt không? Sáng nay Thập Nhất Nương được ăn đồ ngon, ăn sơn dược cao, Tur Đồ đại ca có ăn qua chưa?”

Tur Đồ Tứ Lang mỉm cười, nhu hòa như ánh trăng, “Ân, cũng không tệ lắm, ngọt mà không ngấy.”

Thập Lang cũng cao hứng, “Tur Đồ đại ca, huynh cũng ăn được sao? Tam ca nhà ta vậy mà lại ghét bỏ vì quá ngọt. Đúng là không có lộc ăn, sáng mai ăn hồng táo cao, nhất định Tur Đồ đại ca sẽ thích.”

Tur Đồ Tứ Lang nhìn qua trông hơi buồn rầu, “Huynh không thích quá ngọt, có thể làm hồng táo cao ít ngọt hơn được không?”

Thập Lang liên tục gật đầu, “Được, đệ sẽ bảo nhà bếp bớt đường lại.”

Lúc ngồi xuống ăn, Thập Nhất Nương bĩu môi. Thật là tàn nhẫn, nàng vẫn chỉ có thể nhìn không thể ăn. Hồ đại phu vô hùng hải lòng với hành vi ngược đãi ngày nào cũng cho muội muội uống cháo của An Tam Lang, lại còn cố vũ hấn cố gắng tiếp tục ngược muội muội, cố gắng để Thập Nhất Nương uống nhiều cháo, ăn ít mấy thứ khó tiêu.

Người khác thì được ăn thịt, ta thì ngay cả canh cũng không được húp, chỉ có thể ngồi ăn cháo loãng ít muối ít dầu. Thế giới này thực tàn nhẫn. Thập Nhất Nương cảm thấy đau khổ bị thương ai oán đủ loại.

Thịt dê nướng trên bàn tỏa khói nghi ngút, mùi thơm nức mũi, đùi nai hầm này nhìn mê người như vậy, còn cả bánh Hồ như đang vươn tay ra vẫy gọi.....

Thập Nhất Nương thực hận. Bây giờ tuy tay mình cử động được nhưng chân lại không thể di chuyển, khoảng cách với cái bàn quá xa, không có biện

pháp ăn vụng chỉ vì tay quá ngắn. Đây quả là một chuyện xưa vô cùng ai oán.

Người một nhà cố gắng không nhìn về phía Thập Nhất Nương, sợ thấy cặp mắt to ngập nước kia thì sẽ mềm lòng. Thập Nhất Nương, cục cưng, con/muội chờ một chút đi, hiện tại thật sự không thể ăn, đợi đến ngày con/muội được ăn mặn, chúng ta nhất định tặng toàn bộ cho con/muội ăn, được không?

Buổi tối khi đi ngủ, cả một đêm Thập Nhất Nương đều lẩm bẩm lẩm nhảm, Xuân Lan nghe được vừa muốn cười vừa thấy chua xót.

“Ô ô, thịt dê nướng, ô ô, đùi nai hầm.....”

Sáng hôm sau, An Tam Lang cùng tiểu trắng mập lại đến sân viện của Thập Nhất Nương cùng ăn sáng.

Ăn xong, hai người bày ra một ít trò chơi giúp Thập Nhất Nương cử động tay. Hồ đại phu nói, những chỗ có thể cử động được trên người Thập Nhất Nương cần phải được luyện tập thường xuyên.

Hai ca ca không bao giờ chơi mấy trò dành cho nữ nhân bây giờ lại ngồi nửa ngày cùng xé hoa với muội muội. Thập Nhất Nương nảy ra ý tưởng muốn làm tháp hoa, hai ca ca ca vỗ tay tỏ vẻ tán thưởng, Thập Nhất Nương đặc biệt vui vẻ, khuôn mặt đỏ bừng.

Chơi một hồi, An Tam Lang có việc phải làm, nên đưa Thập Nhất Nương đến chỗ của Nhị bá mẫu. Dù sao Nhị bá mẫu trông một cái đứa nhỏ cũng là trông, trông hai đứa thì vừa vận đề cho hai tên tham ăn này cùng trò chuyện về sở thích chung, còn bớt việc đi ấy chứ.

Bởi vì Nhị gia xuất chinh mà Nhị bá mẫu Tôn thị bị mất ngủ, buổi sáng thức dậy đặc biệt muộn. Bà mệt mỏi đuổi người, ở trước gương chải mái tóc dài. Bây giờ An gia do An Đại gia và An Đại nãi nãi làm đương gia, sáng sớm bọn họ không cần thành an trưởng bối, Tôn thị dứt khoát ngủ nướng.

Thấy Thập Nhất Nương, Tôn thị mặt mày hớn hở hôn một cái vào khuôn mặt nhỏ nhắn vàng vọt của nàng.

“Cục cưng, buổi tối ngủ ngon không? Nhị bá mẫu đang nhớ con thì con đã đến đây rồi. Đúng là thần giao cách cảm mà.”

“Mẹ ơi, son của mẹ dính hết vào mặt muội muội rồi kia, hơn nữa thần giao cách cảm cũng không phải dùng như vậy.”

Tôn thị lập tức đỏ mặt sát khí trùng mắt liếc nhìn con mình một cái, “Mẹ đã đọc sách, biết thành ngữ dùng như thế nào.” Sau đó về mặt vô cùng từ ái nhìn về phía Thập Nhất Nương, “Thập Nhất Nương, hồng táo cao hôm nay ăn ngon không? Ta đặc biệt bảo người ta dùng mật hoa táo để chế biến đấy. Ngày mai ăn hoa quế cao được không? Àn, nơi đó còn có một lọ hoa quế mật, phối hợp rất tốt.....”

Thập Nhất Nương sưng sờ nhìn bà, “Cách chế biến hồng táo cao là do Nhị bá mẫu nghĩ ra sao?”

“Ha ha, son được cao hôm qua là do Nhị bá mẫu đích thân xuống bếp làm đấy.” Tôn thị thực tự hào, “Nhà mẹ đẻ của Nhị bá mẫu mở rất nhiều cửa hàng điểm tâm, tổ tiên còn từng làm điểm tâm cho hoàng đế tiền triều ăn nữa.” Tôn thị yêu thương nhìn Thập Nhất Nương, An gia từ trên xuống dưới đều là đàn ông, không có hứng thú với mấy thứ đồ ngọt của đàn bà con gái này. Nhưng bà lại rất thích làm điểm tâm, ngặt nỗi con bà quá béo, không thể cho hán ăn nhiều như vậy. Bà đang phát sầu vì điểm tâm làm ra không ai ăn, Thập Nhất Nương ở đây thật sự là quá tốt.

Quả nhiên Thập Nhất Nương đầy hứng thú nhìn Tôn thị, sum xoe nịnh nọt bà bằng một giọng nói so với mặt còn ngọt hơn, tăng bốc son được cao hôm qua cùng với hồng táo cao hôm nay, bảo là trên trời có dưới đất không. Tôn thị cười phở lớ, cảm thấy mình như trở thành người làm điểm tâm ngon nhất thế giới, lập tức vỗ vỗ bộ ngực, “Ngày mai ăn hoa quế cao, ngày một bạch nễ cao, ngày kia bánh bí đỏ..... Nhị bá mẫu cam đoan với con mỗi ngày đều được ăn ngon.....”

Thập Nhất Nương ngả rạp cả người vào trong lòng Tôn thị, “Con thích Nhị bá mẫu nhất! Nhất định mỗi ngày Thập Nhất Nương đều sẽ đến thăm Nhị bá mẫu. Nhị bá mẫu xinh đẹp như vậy có bản lĩnh như vậy, Thập Nhất Nương cùng Nhị bá mẫu mỗi ngày đều ở cạnh nhau, nói không chừng có thể trở thành người đáng yêu được mọi người yêu quý giống như Nhị bá mẫu.....”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Edit: Diệp Nhục Giai

Sự thật chứng minh, trước mặt đồ ăn, tiết tháo gì đó đối với Thập Nhất Nương chỉ là con số không, lời ngon tiếng ngọt của nàng khiến Tôn thị mừng rỡ cười toe toét, ngũ quan kiều nỷ tỏa sáng khắp phòng: “Nhị bá mẫu cũng thích Thập Nhất Nương nhất. Mỗi ngày đều có thể được nhìn thấy Thập Nhất Nương, Nhị bá mẫu thực hạnh phúc.”

An Thập Lang ngậy người nhìn, chỉ mới quay người một cái mà muối muối đã thay lòng đổi dạ, hấn cảm thấy tim hấn đều đã nát bét. Ô ô, muối muối, lúc này muối vừa mới nói thích ca ca, hy vọng sáng nào cũng đều có thể nhìn thấy Thập Lang ca ca.....

Hừ, không phải chỉ là điểm tâm thôi sao. Hấn mỗi ngày sẽ quan sát mẹ hấn, xem mẹ hấn làm điểm tâm như thế nào, hấn sẽ làm y vậy. Hấn hạ quyết tâm nhất định phải làm ra điểm tâm ăn còn ngon hơn so với mẹ hấn, đoạt lại trái tim của muối muối.

Tôn thị đã búi xong tóc. Nha hoàn đưa hộp trang điểm tới, Tôn thị quý trọng vuốt ve mỗi một cây trâm. Thập Nhất Nương tò mò nhìn nhìn. Do công nghệ chưa phát triển nên trâm ở cổ đại làm ra không được quá tinh tế, đa số làm bằng vàng, trông có vẻ nặng chệt người. Nàng sợ hãi than, nữ nhân cổ đại vì muốn làm đẹp mà không hề e ngại xương cổ bị gãy.

Tôn thị hiểu lầm về mặt của Thập Nhất Nương, đưa hộp trang điểm cho nàng. “Thập Nhất Nương thích không? Thích cái nào cứ nói, Nhị bá mẫu cho con.”

Thập Nhất Nương lắc đầu quầy quậy, “Con không cần, nhìn qua thật là nặng, đầu bị đè nặng quá sẽ cao không nổi.”

Tôn thị vui vẻ cười to, “Đó là vì con còn nhỏ, cổ còn mềm, chờ con lớn lên rồi sẽ biết thế nào là chùng diện.”

Thập Lang béo thẫm dò mò mẫm lại gần, đem kim bộ điều hình bướm của mẫu thân cắm nghiêng nghiêng vào búi tóc của muối muối. Kim bộ điều che khuất hết cả nửa cái đầu của nàng, dưới màu vàng sáng lấp lánh, trông khuôn mặt của muối muối càng vàng vọt hơn, còn tóc thì nhìn có vẻ càng khô càng rối.

“Thật là nặng.” Thập Nhất Nương không thoải mái rướn rướn cổ, muốn nhìn rõ ràng dáng vẻ của bản thân. Đáng tiếc gương đồng ở thời đại này quá mờ, nàng chẳng nhìn ra được cái gì.

“Rất khó coi.” Tiểu trắng mập tổng kết nói, “Vậy mà kim bộ điều này tiêu mất nửa tháng tiền lương của cha. Thật không có lời. Còn không bằng đem tiền đó mua cho con nhiều hơn vài con vịt nướng.”

Tôn thị bị con mình làm cho tức giận đến ngã ngửa. Bà giật phắt lại kim bộ điều hình bướm trong tay hấn, “Xú tiểu tử, nguoi thì biết cái gì, chỉ có biết ăn ăn, ăn một hồi thành heo thì đừng có khóc. Trang sức quần áo chính là thể diện của nữ nhân, có hiểu hay không.....”

Tiểu trắng mập lẩm bẩm, “Vậy thì vẫn không có lợi ích thực tế giống như vịt nướng. Thể diện cũng đâu có phải mấy thứ quan trọng lót bên trong chăn hay tay áo để làm ấm đâu. Con ăn thì tốt xấu gì cũng có thể tăng thêm chút thịt trên người chứ.”

“Tặng thịt? Tặng nhiều như vậy rồi mà còn chưa vừa lòng sao, lẩm thịt để làm gì đâu.” Tôn thị, người đối xử với con mình giống y chang mẹ kế đối xử với con chồng, mắng Thập Lang xong thì lại quay sang Thập Nhất Nương, trưng ra khuôn mặt tươi cười hòa ái tràn đầy yêu thương của mẹ ruột, “Ngược lại Thập Nhất Nương thì cần phải ăn nhiều hơn một chút, con quá gầy.”

Thập Lang không phục nói thảm, “Thịt nhiều thì có cái gì mà không tốt, béo mới phúc khí, con thấy mình còn chưa đủ phúc khí đâu.”

Tôn thị không thèm để ý tới con, tìm tìm trong hộp trang điểm. Cuối cùng tìm được đoá hoa trên châu, “Thập Nhất Nương, hiện tại tóc con còn quá ít, chưa thích hợp đeo kim bộ điều. Bông hoa trên châu này rất xinh xắn tinh xảo, cực kỳ hợp với con.”

Trên châu ôn nhuận quả nhiên vô cùng thích hợp với Thập Nhất Nương. Da mặt nàng vàng vọt, cái đầu nhỏ nhỏ, 3 năm nay nằm trên giường không dậy nổi, thân thể hầu như không lớn lên được, hoa trên châu be bé này cài lên vừa đẹp.

“Quả nhiên rất phù hợp.” Tôn thị nhìn, có chút hoài niệm, “Hoa này là quà sinh nhật 3 năm trước ta chuẩn bị cho Thập Nhất Nương, không ngờ đến tận hôm nay mới có thể đem ra.” Khi đó A Chi tỷ tỷ còn sống, mỗi ngày đều sầu lo, nói tóc của nữ nhi vừa vàng vừa mỏng, tương lai làm sao búi tóc được. Bà liền cười nói, A Chi tỷ tỷ đẹp như vậy, sau này nữ nhi khẳng định giống tỷ, hơn nữa chẳng lẽ không búi được tóc thì không làm kiểu được kiểu tóc khác đẹp hơn sao? Khi đó bà chọn hoa trên châu này chính là vì nghĩ tóc Thập Nhất Nương ít, không xài trâm được, cài hoa nhất định thích hợp, hiện tại xem ra quả nhiên rất thích hợp.....

Thập Nhất Nương rất vui mừng, “Thì ra vốn dĩ chính là cho con sao? Cảm ơn Nhị bá mẫu! Thập Lang ca, huynh thấy được không?”

Lần này rốt cuộc tiểu trắng mập không phản bác, “Cũng được. Hoa trên châu này nhìn không đến nổi, ít ra so với kim bộ điều khiến cho cha huynh phải vất vả nửa tháng thì cũng còn tốt hơn nhiều.”

Tôn thị tức giận trừng mắt liếc con một cái, “Đó là bạc mà cha nguoi nguyện ý cho ta. Nguoi có bản lĩnh thì cũng có thể mua lễ vật tặng muối muối đi, đừng có cả ngày nghĩ cách lừa bạc của cha nguoi để đi mua vịt nướng nữa.”

Tiểu trắng mập lập tức vỗ vỗ bộ ngực nung núc thịt, tỏ vẻ, “Chờ con lớn rồi, nhất định có thể làm đại quan, kiếm thật nhiều tiền. Đến lúc đó ngày nào cũng mua vịt nướng cho muối muối.”

Hai mắt Thập Nhất Nương sáng long lanh, nhìn tiểu trắng mập, “Cảm ơn Thập Lang ca, muối thích nhất là vịt quay, chấm tương quả mơ nữa là hết sảy.”

Thập Lang béo mở to mắt, “Vịt nướng còn có thể chấm tương quả mơ sao? Đúng rồi, quả mơ còn có thể đem đi làm tương sao?”

“Đương nhiên.....” Thập Nhất Nương nuốt nuốt nước miếng, “Vịt nướng quá nhiều dầu mỡ, tương quả mơ chua chua ngọt ngọt, ăn vào có thể giải trừ bớt dầu mỡ. Còn nữa, vịt có thể nướng phần da bên ngoài, bên trong nhồi dưa chuột và rau cải, chấm tương ngọt nữa thì miễn bàn.”

Thập Lang béo chảy nước miếng tí tách, “Chúng ta lập tức thử ngay bây giờ đi. Mẹ, hôm nay liền mua một con vịt nướng trở về làm thử theo cách của muối muối xem.”

Tôn thị cũng thèm thường, “Được, nhưng mà cái gọi là tương ngọt đó là gì, với cả trong nhà có làm mơ muối, có thể dùng mơ muối thay thế được không?”

Thập Nhất Nương gật đầu, “Chắc là được, nếu không được thì lại thêm đường với dấm chua là được.”

“Mẹ, bây giờ con sai người đi mua vịt quay, nói về vịt nướng thì vẫn là vịt nướng của Hồ lão nhân ở đầu đường là ngon nhất, ngoài giòn trong mềm.....”

Tôn thị nghĩ lại một chút, lại hừ một tiếng, thay đổi sắc mặt, “Qua một thời gian nữa rồi nói sau. Đạo này mẹ phải ăn thanh đạm để dưỡng sinh, còn Đại bá mẫu của con thì muốn giảm béo, vịt nướng quá nhiều dầu mỡ.”

Thập Lang suy sụp, “Mẹ à, mọi người cần giảm béo thì cứ giảm, con cảm thấy con đang cần tăng thịt đây, không ăn nhiều một chút thì làm sao cao được.”

Tôn thị dùng sức nhéo lỗ tai béo của con mình, kéo hẳn qua một bên, thấp giọng uy hiếp hẳn: “Người mà nói thêm một câu nữa thì mẹ cam đoan đời này của người không có con vịt nướng nào mà ăn. Hừ, muốn ăn cũng phải chờ thân thể của Thập Nhất Nương khỏe hẳn rồi nói sau.”

Thập Lang vẫn đang ư ử kêu đau nghe vậy thì liền bịt miệng, liếc nhìn về phía Thập Nhất Nương, cảm thấy áy náy. Sao hẳn lại quên mất bây giờ Thập Nhất Nương còn chưa được ăn thức ăn khó tiêu chứ.

“Nhị bá mẫu, vịt nướng chấm tương mơ đúng là hơi nhiều dầu mỡ. Nhưng mà cá chung tương mơ thì lại ngon tuyệt vời, mà lại không giống vịt nướng, ăn nhiều hơn chút cũng không sợ béo.” Hoàn toàn không biết vì sao lại thế này, Thập Nhất Nương vội vàng giải vây cho Thập Lang ca đáng thương.

“Thật sao? Quả mơ còn có thể đem đi chung với cá? Lập tức bảo nhà bếp làm đi. Thập Nhất Nương tuy rằng không thể ăn nhiều thịt, nhưng cá thanh đạm, có thể ăn một ít.” Hai mắt Tôn thị sáng ngời. Hồ đại phu nói Thập Nhất Nương có thể ăn một ít cá nước ngọt phù hợp với dịch tiêu hóa, đại tẩu liền phái người đi mua cá. Tây bắc ít cá, đại tẩu phải bỏ ra bội tiền mới mua được vài con cá ở một từ lâu.

Tôn thị vui tươi hơn hẳn sai người đến phòng bếp làm cá chung. Nhưng mà trước đó phải làm tương mơ mà Thập Nhất Nương nói mới được.

Tiểu trắng mặt ló đầu qua, nhỏ giọng nói, “Lão nương còn bảo ta tham ăn, kỳ thật bà ấy cũng tham, huynh đây là giống bà ấy.....”

Thập Nhất Nương cũng đã nhìn ra, nàng thấp giọng nói, “Suyt, đừng nói ra, bằng không Nhị bá mẫu mất mặt lại tức lên, muối sẽ không được ăn nữa.”

“Được rồi, Thập Lang, Thập Nhất Nương, phải bắt đầu đọc sách thôi. Thập Lang, tiểu thúc của con dặn con phải đọc cuốn sách kia con đã đọc xong chưa?”

Tiểu trắng mặt mặt ủ mày ê cầm sách lên, bên này Tôn thị đã tách từng chữ ra giải thích cho Thập Nhất Nương. Tuy trình độ của bà không được tốt lắm, nhưng dạy vỡ lòng cho một đứa nhỏ thì vẫn là dư sức.

Thập Nhất Nương nhìn chữ trên sách, nhẹ nhàng thở ra. Cũng may, đời trước ánh mắt của gia gia không tốt, thường xuyên bảo nàng hỗ trợ đọc sách thuốc. Rất nhiều sách thuốc của gia gia sử dụng chữ phồn thể, nên khi đó học được không ít, không thì lúc này thật sự thống khổ.

Tôn thị hết sức kích động, hôn chùn chụt lên mặt Thập Nhất Nương. Thiên tài! Không hổ là nữ nhi của A Chi tỷ tỷ và An Tam gia, quá thông minh. Bà quyết định sau này khi dạ dày của Thập Nhất Nương khỏe hẳn rồi, ngày nào cũng mua vịt nướng cho nàng.

“Thập Nhất Nương thật sự là thông minh, Nhị bá mẫu chỉ nói qua một lần đã nhớ kỹ.” Tôn thị say mê nghe Thập Nhất Nương lần lượt đọc ra mấy chữ vừa rồi bà mới dạy. Bây giờ tay của Thập Nhất Nương có thể cử động nhưng còn chưa đủ linh hoạt, đương nhiên Tôn thị sẽ không bắt nàng phải tập viết, mà chỉ dạy nàng nhận biết mặt chữ. Nhưng thật không ngờ Thập Nhất Nương lại cho bà một kinh hi lớn như vậy.

“Thập Lang, tỉnh tỉnh. Đọc sách nhiều một chút, không thì còn không bằng cả muối muối của mình, vậy thì thẹn chết đi được.”

Tiểu trắng mặt buồn bực kinh khủng, nhìn mẹ hẳn, “Mẹ, Tứ thúc vẫn nói con đọc sách không tệ, tương lai nhất định thành Trạng Nguyên.....”

Tôn thị hừ một tiếng, “Đó là Tứ thúc con muốn cổ vũ cho con, nếu hẳn nói con ngốc giống heo thì không phải con sẽ khóc chết sao? Nhanh lên, đọc cho xong cuốn sách mà Tứ thúc giao cho, bằng không món cá chung sẽ không có phần của con.....”

Thập Nhất Nương, tiểu cô nương đã vô tình thành ‘con nhà người ta’, rụt rè giờ lên móng vuốt be bé, “Nhị bá mẫu, kỳ thật heo rất thông minh, không thua câu bao nhiêu đâu.”

“Thật sao?” Tôn thị kinh ngạc tròn to hai mắt, “Ta còn tưởng heo chỉ biết ăn thôi chứ. Thập Lang, con phải siêng năng đọc sách đi, không thể nào kém hơn cả heo được!”

Bị lời của lão nương làm ghen đến sặc sụa, tiểu trắng mặt lại một lần nữa muốn hỏi lão nương của hẳn, thật sự hẳn không phải là được nhặt về chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15

Edit: Diệp Nhược Giai

Sau khi An Tam Lang bón cho muối muối uống hết chén cháo thì lại đưa muối muối đến chỗ của Nhị bá mẫu như mọi khi. Đạo gần đây Thập Nhất Nương không ăn gì nữa, bởi vì cả nhà đều cùng ăn những đồ đạm bạc giống nàng. Ngay cả bữa sáng của hắn cũng đổi thành cháo và bánh bột ngô. Nhớ đến dáng vẻ vô cùng đáng yêu của Thập Nhất Nương khi nàng rối rắm kêu hắn quay về ăn bữa sáng như bình thường, An Tam Lang cảm thấy rất ấm áp.

Cầm theo bình nước nóng mà trước khi ra cửa muối muối đã rót đầy cho hắn, An Tam Lang không nhanh không chậm đi đến viện của Tư Đồ Tứ Lang, gãi sai vật ở đằng sau xòe ô đi theo. Trong tay hắn ôm một bình nước nóng dùng vải bông màu phấn hồng gói lại, đậm chất đáng yêu của nữ nhân, đáng lẽ phải khiến cho người khác cảm thấy quái dị. Nhưng ngược lại màu trắng của tuyết lại càng tôn lên khuôn mặt ngày xuân ấm áp của An Tam Lang, khiến người ta quên cả cái lạnh mùa đông, chỉ cảm thấy đây giống như một thiếu niên đang rong chơi trong vườn hoa hạnh tháng 3.

Khi bước vào trong phòng, cũng không thấy Tư Đồ Tứ Lang đi ra nghênh đón như mọi lần. An Tam Lang nhíu mày, nhìn ngó xung quanh, thấy Tư Đồ Tứ Lang đứng trước cửa sổ đang mở rộng, trông như một bức tượng. Tầng bông tuyết mịn theo gió từ bên ngoài bay vào, chạm vào trên gương mặt trắng nõn tinh xảo của hắn, vào đôi môi đỏ như máu của hắn, toát lên vẻ cô liêu mà diêm lệ, khiến người ngoài nhìn vào nhìn không được mà cảm thấy hoảng hốt.

“Ám Nhất.....” An Tam Lang nhíu mày, nói với Ám Nhất đang ẩn thân ở một bên: “Người cũng không khuyên nhủ chủ nhân của người, thời tiết này mà bị phong hàn thì cũng không phải là chuyện đùa.”

Ám Nhất thấy Tam Lang đến thì âm thầm nhẹ nhàng thở ra, hành lễ rồi lui về phía sau. Có An Tam Lang ở đây, hắn nói một câu còn hơn bọn họ nói trăm câu, tâm tình của chủ nhân sẽ khá hơn.

“Người biết rồi sao?” Tuy là nghi vấn, nhưng trong lời nói của An Tam Lang lại mang theo khẳng định.

Tư Đồ Tứ Lang xoay người lại, trên mặt mang theo vẻ phức tạp, “Đúng vậy, không ngờ Thuận vương thúc lại có thể chết như vậy.” Thuận vương gia là con út của hoàng gia gia, cũng là người con được sủng ái nhất.

“Sự tình càng ngày càng phức tạp. Chắc là Dung quý phi sẽ nổi điên lên, con đã chết thì cũng không thể trông cậy vào điều gì khác. Bây giờ nhất định là đang sốt ruột muốn báo thù. Mấy vị hoàng thúc của người sẽ càng tranh đấu tàn khốc hơn nữa.” An Tam Lang đóng cửa sổ, nhét bình nước nóng vào trong ngực hắn.

Tư Đồ Tứ Lang nhìn bình nước nóng màu hồng nhạt trên tay, tâm tình tốt hơn một chút, “Đây là Thập Nhất Nương làm phải không?”

An Tam Lang gật gù đầu nói, “Hiện tại người cũng đừng suy nghĩ nhiều. Tình trạng của Hoài vương không tệ như người tưởng tượng đâu. Chỉ cần mấy vị hoàng thúc kia của người chưa đầu xong, bọn họ sẽ không rảnh mà nghĩ đến sự tồn tại của phụ vương người. Lúc này nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, dù sao người có trở lại kinh thành cũng không giúp được gì, cần gì phải gấp gáp.”

An Tam Lang có chút thương tiếc nhìn Tư Đồ Tứ Lang, có một vài người có tuổi thơ vô cùng ngắn ngủi, Tư Đồ Tứ Lang không thể nghi ngờ là một trong số đó.

Tư Đồ Tứ Lang thần thờ không thôi: “Cha ta bây giờ còn đang bị giam, mấy vị hoàng thúc của ta quả thật không có tâm tư mà đối phó với ông ấy. Ta biết phụ thân đặc biệt để cho ta rời kinh, mục đích chính không phải là vì quân phí, lại càng không phải vì huyết tham. Chẳng qua ông ấy sợ liên lụy đến ta, nghĩ nếu như thất bại thì ít ra còn có thể cứu được một mạng của ta.....” Hắn biết phụ thân và An gia từng có giao thiệp với nhau mười mấy năm trước. Đưa quân phí chẳng qua cũng chỉ là danh nghĩa, quan trọng nhất chính là muốn thỉnh cầu An gia, nếu như ông ấy thất bại thì tha cho hắn một con đường sống mà thôi.

An Tam Lang thở dài, vỗ vỗ bờ vai của hắn. Những chuyện này mặc dù không nói ra nhưng hắn hiểu. Hắn biết tuy rằng hiện nay An gia chuyên tâm đối phó người Hồ, nhưng vẫn ngầm hỗ trợ cho Hoài vương.

“Nếu bây giờ người hồi kinh thì cũng không được ích lợi gì. Không bằng đi tìm huyết tham trước, thân thể của Hoài vương chắc hẳn là cần đến nó.”

“Còn có đại ca ta.” Tư Đồ Tứ Lang lẳng lặng nói: “Đại ca của ta 3 năm trước bị đẩy vào trong hồ băng, lúc này cũng đang là thời điểm khó khăn nhất của huynh ấy.” Phụ thân và đại ca đều cần đến huyết tham, nhất là đại ca, phát tác càng ngày càng nghiêm trọng. Mùa đông năm ngoái không thể xuống giường. Năm nay nói không chừng lại càng thống khổ. Nếu không phải vì vậy thì sao hắn có thể rời khỏi kinh thành vào lúc này cho được.

Cả nhà đều bị xui xẻo. Trước kia thì phụ thân bị đẩy vào trong hồ tuyết tan. Huynh trưởng càng thảm, vậy mà lại có thể bị ngã vào trong hồ kết băng. Hai người đều bị nhiễm hàn khí, nhất là đại ca của Tư Đồ Tứ Lang -- Tư Đồ Nhật Diệu. Nghe nói hiện tại chính là ốm đau liệt giường, khó trách Tư Đồ Tứ Lang vội vã tìm huyết tham như vậy.

3 năm trước? An Tam Lang chợt giật mình. Sao lại có thể khéo như vậy. 3 năm trước, vào cuối tháng 7, người Hồ xâm nhập, đúng là thời điểm bi thảm nhất của An gia. Tứ nhi tử của An nguyên soái, tức là Tứ thúc của hắn, cả nhà bị người Hồ giết, lúc ấy mẫu thân và Thập Nhất Nương lại trùng hợp đi báỉ phòng Tứ thúc.....

Theo như An Tam Lang phỏng đoán, An gia hẳn là không hề tiết lộ cho ai biết quan hệ giữa An gia và Hoài vương. 3 năm trước là khoảng thời gian bi thảm nhất của An gia, ớc còn không mang nổi mình ớc, nên sau khi Tư Đồ Nhật Diệu bị đẩy vào trong hồ băng, cũng phải mất thời gian rất lâu mới có người phát hiện.....

An Tam Lang không dám suy nghĩ sâu hơn, an ủi Tư Đồ Tứ Lang nói, “Qua mười ngày nữa, chờ chúng ta chuẩn bị tốt rồi thì liền xuất phát. Yên tâm, chúng ta nhất định sẽ tìm được huyết tham”

Gần đây Thập Nhất Nương chỉ có thể gặp An Tam Lang vào buổi sáng và buổi tối. Đúng rồi, còn cả Tư Đồ Tứ Lang thường xuyên đi sớm về muộn nữa, hai người thường cùng nhau đi ra ngoài không thấy tăm hơi. Với sự nhanh nhạy sắc bén của Thập Nhất Nương, nàng biết nhất định là bọn họ có chuyện gì giấu nàng.

“Ca ca.” Thập Nhất Nương nhìn An Tam Lang, có chút bất an, “Ca ca phải đến chiến trường sao?”

“Không phải.” An Tam Lang trầm ngâm một chút, quyết định nói cho muội muội biết một chút về chuyện hắn phải làm, “Ca ca tính tìm một loại thuốc, cùng đi với Tư Đồ Tứ Lang.”

Tư Đồ đại ca? Thập Nhất Nương gắt gao nắm lấy quần áo An Tam Lang, “Là tìm thuốc gì, rất nguy hiểm sao? Nếu không phải thì tại sao Tư Đồ đại ca lại muốn huynh hỗ trợ cơ chứ?”

An Tam Lang kinh sợ vì sự nhạy bén của muội muội, chỉ có thể càng cẩn thận hơn, nói, “Tìm thuốc đó cũng không phải quá nguy hiểm, chính là rất tốn thời gian. Trước kia ca ca từng tìm ra được thuốc này rồi.”

“Ca ca, huynh đừng gạt muội.” Thập Nhất Nương hoài nghi nhìn hắn: “Huyết tham nếu không khó tìm, sao muội lại chưa từng nghe nói qua. Bảo vật trời đất cỡ này, muốn tìm ra thì nhất định phải trả một cái giá không nhỏ.”

Mặt An Tam Lang không chút thay đổi xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Muội đừng có giống như Thập Lang, xem mấy cái thoại bản viết toàn mấy chuyện nhảm nhí đó.”

“Sao huynh biết được?” Thập Nhất Nương vội vàng bịt miệng lại. Ca ca rất giao hoạt, vậy mà lại lừa nàng nói ra.

An Tam Lang buồn bực, đây là thượng bất chính hạ tắc loạn sao? Trong nhà đã có một lão Lục ngày ngày mộng tưởng hảo huyền muốn viết thoại bản rồi, lại còn thêm Thập Lang hoang tưởng mình chính là anh hùng, đã vậy lại còn lòi theo dạy hư cả muội muội.

An Tam Lang trước khi đi ‘tiện tay’ lên lút cầm đi toàn bộ thoại bản của Thập Lang. Hừ, một quyển cũng không để lại, tránh cho lại lòi kéo Thập Nhất Nương hư hỏng theo.

An Tam Lang rời đi hơn một tháng, Thập Nhất Nương cầm trên tay bình nước nóng ấm áp, bất an nhìn tuyết bên ngoài đang rơi to như lông ngỗng.

“Thập Nhất Nương, Thập Nhất Nương.....”

Thập Nhất Nương phục hồi lại tinh thần, thấy vẻ mặt lo lắng của Nhị bá mẫu. Nàng vội vàng cười hi hi với bà. Nhị bá mẫu đang cố gắng tự mình dạy chữ cho nàng, nàng làm như vậy là rất không tôn kính giáo viên.

Tôn thị có chút rầu rĩ. Không cần phải nói, Thập Nhất Nương nhất định rất lo lắng cho Tam Lang. Thậm chí bà cũng cảm thấy bất an. Thời tiết quỷ quái này, khiến bỏ câu đưa tin cũng không bay nổi. Bây giờ một chút tin tức tình hình của Tam Lang cũng không có. So ra Du Thành còn khá hơn, ít nhất các bà năm thì mười họa, thì thoáng cũng có thể nhận được một ít tin tức, cũng có thể nhận được thư tay.....

Thư? Trước mắt Tôn thị sáng ngời, “Thập Nhất Nương, bằng không chúng ta viết thư cho tổ phụ bọn họ đi.”

Thập Nhất Nương chìa tiểu móng vuốt ra, “Nhị bá mẫu, Thập Nhất Nương không viết chữ được.” Thật ra tay nàng đã khôi phục khá lắm rồi, nhưng thời tiết rất lạnh, làm sao Tôn thị có thể chịu cho nàng viết chữ, lỡ tay đông lạnh hồng mất thì làm sao bây giờ? Hơn nữa tay Thập Nhất Nương vẫn còn chưa có hoàn toàn khỏe hẳn đâu.

Tôn thị cười, “Có ai bảo con phải viết đâu. Thập Lang, con tới giúp muội muội viết thư.”

Thập Lang đau khổ buông sách xuống. Kỳ thật hắn không hề thích viết thư cho cha hắn, cho Tam thúc cũng không thích. Mỗi lần nhận được thư gởi về, lão cha chỉ biết mệnh lệnh cho hắn phải chiếu cố mẫu thân, cũng uy hiếp hắn nếu như làm cho mẹ hắn rơi một giọt lệ thôi, lão cha sẽ khiến cho hắn rơi một cân thịt. Còn Tam thúc, trong thư sẽ chỉ hỏi hắn về Thập Nhất Nương, hôm nay ăn cái gì, làm cái gì, vui hay không vui... Cả một đám đều là cuồng nữ nhân. Thật hiếm hoi nhắc được tới hắn thì lại là một loạt tên sách, lại còn ác độc ra lệnh cường chế, bảo hắn phải đọc xong trong vòng bao nhiêu ngày,

càng tàn khốc hơn nữa là muốn hẳn phải viết một bài tập làm văn phát biểu cảm nghĩ.....

Mạng của hẳn quả thực quá khổ quá đáng thương mà. Tiểu trắng mập muốn thờ dài cũng không dám. Nếu không phải do tuổi hẳn còn quá nhỏ, hẳn thật đúng là muốn cùng ra chiến trường đánh nhau.....

“Ra chiến trường?” Tôn thị không cho là đúng, mải mực cho hẳn, “Một thân thịt béo như con, ra chiến trường để cho bọn người Hồ được bổ sung thêm dinh dưỡng sao?”

Thập Lang lại kháng nghị, “Mẹ, con gọi là phúc thịt, đừng lầm!”

Tôn thị vô cùng bất mãn nhìn con mình vừa tròn vừa trắng vừa mềm, không khác gì một nắm gạo nếp. Ngốc thì cũng thôi đi, nhưng thật tình là bà không hề muốn thừa nhận, một mỹ nhân mảnh khảnh như bà mà lại có thể nuôi ra một con heo con, mỗi ngày không phải ăn thì chính là ngủ.

Thập Nhất Nương cũng phụ họa, thời tận thế nàng đã thấy rất nhiều người gầy hơn que tăm rồi, nên thẩm mỹ quan của nàng cũng vẫn vẹo giống hệt như tiểu trắng mập vậy, “Nhị bá mẫu, con cảm thấy Thập Lang ca như vậy cực kỳ đẹp trai. Thời đại bây giờ người gầy nhiều lắm, người có phúc khí như Thập Lang ca thật sự rất hiếm nha.”

Tôn thị thờ dài, đương nhiên lúc này bà còn chưa có nhận ra được thẩm mỹ quan của Thập Nhất Nương có vấn đề, chỉ coi bọn họ là huynh muội tình thâm.

“Bây giờ vẫn còn là đứa nhỏ, có béo một chút người ta sẽ không nói cái gì. Đến khi lớn rồi mà vẫn còn mang cái dáng người như vậy thì ai mà chịu gả cho đây.....” Tôn thị lo xa.

Thập Lang không cho là đúng, “Con nhất định sẽ tìm được một tiểu thư biết thưởng thức một thân phúc thịt của con!”

Tôn thị không muốn đề ý đến hẳn, bảo Thập Nhất Nương đọc, Thập Lang viết thư. Bà cũng lấy ra giấy bút vụng trộm viết thư cho trượng phu, trong đó kèm theo vô số lời ngon tiếng ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Edit: Diệp Nhược Giai

Thập Nhất Nương nhận được thư hồi đáp của các nam nhân An gia rất nhanh chóng. Chiến tranh càng tàn khốc, mọi người lại càng cần có cột trụ cho tâm hồn. Đối mặt càng nhiều với máu tanh, mọi người lại càng khát cầu sự thanh thản. Vì thế, những bức thư mà Thập Nhất Nương gửi khiến những người đang ở trên chiến trường giống như nắng hạn gặp mưa rào vậy, nam nhân An gia mỉm cười đọc thư, thấy tiểu nha đầu giống như đang nói chuyện phiếm, kể về những chuyện nàng làm mỗi ngày, ăn điểm tâm gì, cài châu hoa gì..... Bao gồm cả những oán giận nhỏ nhỏ, như là chỉ có thể uống cháo, không được ăn thịt vân vân.

Thập Nhất Nương, sao con có thể đáng yêu đến như vậy chứ. Ánh mắt của mỗi nam nhân An gia đều rất ôn nhu, bé ngoan, để con có thể mỗi ngày vui vẻ ăn điểm tâm, để con có thể phiền não tóc không đủ nhiều chỉ có thể mang châu hoa, chúng ta nhất định sẽ tận lực bảo vệ tây bắc, không cho người Hồ quấy rầy đến cuộc sống hạnh phúc của con.

Nam nhân An gia hết sức tích cực hồi âm, thậm chí cả An Đại gia không thích viết thư cũng gọi người lấy bút mực tới. Mỗi người đều viết một bức thư hồi âm cho Thập Nhất Nương, nhưng bọn họ đều không hèn mà cùng nhất trí che giấu toàn bộ về những ác liệt trên chiến trường, lời lẽ trong thư đều mang theo vui sướng.

Đương nhiên kèm theo thư còn có cả quà, nhiều nhất vẫn là quà dành cho Thập Nhất Nương.

Quà của An nguyên soái là một tấm thảm Ba Tư, còn kể ở trong thư là bọn người Hồ lại treo thảm này lên như bảo bối, thật sự là quá ngu xuẩn, nên đặc biệt đưa cho bé cưng làm đồ chùi chân.

Thập Nhất Nương kinh hãi nhìn tấm thảm thêu khổng lồ tước tình mỹ mà than thầm. Đẹp như vậy hèn chi người Hồ lại xem như bức tranh mà treo lên tường. Thập Nhất Nương mang về mặt không đành lòng, nhìn Tôn thị kêu người trải thảm ra mặt đất. Một tác phẩm nghệ thuật như vậy mà còn không bằng khăn lau chân, quả là ‘người tài giỏi không được trọng dụng’.

Quà của An Đại gia là vài dệt, nghe nói là lấy được từ trong nhà một quan lớn người Hồ, ở đó người ta lưu hành loại hoa văn màu sắc này. Khóe miệng Thập Nhất Nương co rút dữ dội, vài dệt đủ màu rực rỡ này còn đẹp hơn cả tấm thảm lúc nãy, vậy mà lại đem đi làm quần áo. Thẩm mỹ quan của người Hồ bị cái gì vậy!

“Cái này.....” Đại bá mẫu Phương thị ngượng ngùng. Ánh mắt của Đại gia thật là, màu sắc này có thể để cho Thập Nhất Nương mặc sao, mấy người hát

tuồng còn phải ngại nó quá sắc sỡ đấy! “Ta thấy tấm vải dệt này thích hợp làm thảm hơn, dù sao cũng đủ dày.”

An Nhị gia là tri kỷ nhất, tặng cho Thập Nhất Nương một khối đá quý. Thập Nhất Nương mắt tròn mắt dẹt nhìn khối đá quý đỏ như màu máu, thâm cảm thán, hai mắt đều đã biến thành hình thỏi bạc.

“Cái này, phải suy nghĩ thật kỹ xem có thể làm thành trang sức gì cho Thập Nhất Nương đeo. Kim bộ điều không được, quá nặng.....” Tôn thị chăm chú nhìn khối đá quý, trầm tư nghĩ đến đủ loại trang sức.

Thập Nhất Nương lưu luyến dời đi đôi mắt sắp mù lòa vì mấy bảo vật quý hiếm này, “Đề làm trâm cài cho Đại bá mẫu Nhị bá mẫu đi. Con bây giờ còn nhỏ, không thích hợp dùng mấy thứ này.”

Hai bà không thèm để ý tới nàng, chỉ cúi đầu vào với nhau, cùng thảo luận xem bảo thạch này nên làm gì thì mới hợp với Thập Nhất Nương.

Thập Nhất Nương bắt đầu nhìn mấy món quà khác. Đồ dùng thì có thỏ nhỏ làm bằng ngọc, khi nhỏ khắc từ gỗ trông rất sống động..... Đồ ăn thì có nho khô, thịt khô.....

Thập Nhất Nương thật hoài nghi bọn họ không phải đi đánh giặc mà là đi du lịch rồi gửi diên sản về cho nàng. Phương thị cùng Tôn thị vừa thu thập đồ đạc vừa mắng, “Người nào ngu ngốc như vậy lại gửi cả mộc nhĩ về. Chẳng lẽ ở Trung Châu không mua được mộc nhĩ hay sao. Lại còn cả thịt khô, nho khô..... Đại Lang này thật đúng là ngốc hết thuốc chữa mà.”

“..... Thập Nhất Nương, bọn huynh tặng cho muội mấy đồ hiếm lạ trên chiến trường. Tuy ở Trung Châu cũng có thịt khô nho khô, nhưng mấy thứ này bảo đảm ăn ngon hơn đồ ở Trung Châu nhiều. Đó là mấy món ngon nhất mà bọn huynh có thể tìm ra.....”

Thập Nhất Nương đọc thư mà cảm động. Sau khi biết nàng là một đứa nhỏ thích ăn, mấy huynh trưởng đều gửi về cho nàng thức ăn mà bọn họ cho là ngon nhất.

Thập Nhất Nương mỉm cười: “Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu, không sao cả, Thập Nhất Nương rất thích.”

Bởi vì các ca ca chẳng có một người nào tặng quà cho tiểu trắng mập, nên hần ỉu xiu, quyết định ăn sạch mấy đồ ăn mà bọn họ gửi về. Hần hưng tợn cầm thịt khô lên bỏ vào trong miệng: “Quà của mấy ca ca thật không tồi. Đồ ăn luôn có lợi ích thực tế nhất.”

Mà bọn họ quả thật nói không sai, mấy món thịt khô nho khô này đúng là ăn ngon hơn ở Trung Châu. Thập Nhất Nương suy nghĩ sau này khi viết thư giúp Thập Nhất Nương, nhất định phải cố gắng vơ vét tài sản của vài vị ca ca. Hừ, lần sau nếu chỉ tặng cho Thập Nhất Nương mà không tặng cho hần, hần liền ăn bớt ăn xén, dựa theo độ hài lòng về quà tặng mà quyết định chiều dài bức thư.

Tôn thị tươi cười nhìn Thập Nhất Nương đang vui vẻ đọc nội dung thư gửi cho nam nhân An gia đề Thập Nhất Nương viết.

Hôm trước vừa mới thu được thư báo bình an của Tam Lang, hơn nữa thân thể của Thập Nhất Nương đã khỏe hơn nhiều. Hồ đại phu nói, nàng không cần phải suốt ngày uống cháo nữa, có thể ăn vài món ăn như người bình thường, đương nhiên là không được ăn nhiều..... Tóm lại gần đây Thập Nhất Nương đặc biệt vui vẻ.

Thập Nhất Nương thường ăn cơm trưa cùng với Tôn thị và Thập Nhất Nương, thi thoảng Phương thị cũng sẽ đến ăn chung.

Trời rét mướt, trong viện Tôn thị đã đốt địa long từ lâu, nên vô cùng ấm áp.

Thập Nhất Nương khẩn thiết mong chờ vệt nướng. Nhân tiện đây nói một chút, tây bắc lạnh khủng khiếp, nên món ăn đều rất giản dị, nhất là An nguyên soái phủ, mấy món của chủ nhân cũng không quá 4 mẹt 1 canh cùng với điểm tâm.

Trên bàn có một tô lớn canh thịt dê, rau quỳ luộc, thịt dê nướng....., theo như Tôn thị nói, người tây bắc đều ăn trong bát to, hết sức hào khí, khác hẳn phong cách ăn trong chén nhỏ đĩa bé, đồ ăn tinh tế của Giang Nam.

Thập Nhất Nương ngạc nhiên nhìn món gọi là rau quỳ luộc kia, thật ra đó chính là rau dền. Nàng rất ít ăn rau dền, bởi vì món đó mang tính hàn. Nàng là người thuộc thể chất hàn, ăn mấy món đó dễ bị đi tiêu chảy nên nàng không ăn nhiều. Nhưng rau quỳ có thể thanh nhiệt giải độc trị táo bón cực tốt.

Mùa đông tây bắc mà ăn được rau dưa là vô cùng hiếm. Đa số những nhà có rau ăn mùa đông đều là rau thu hoạch mùa thu đem phơi khô bảo quản, hoặc là những người giàu, trong nhà có suối nước nóng có thể trồng rau trái mùa. . An gia chính là lão đại ở Trung Châu này, rau mùa đông có hiếm hơn nữa thì An gia cũng không thiếu.

Thập Nhất Nương nhìn bánh hồ trên bàn vừa được nướng xong, bên trong nhân tiêu đen, chao, có cả bơ nữa, nên khi lấy ra khỏi lò nướng liền tỏa hương thơm lừng. Nhưng món này ăn sẽ bị nóng. Xem ra thức ăn mùa đông đa số đều có tính nhiệt, dễ bị táo bón, hần chỉ lại phải ăn nhiều rau quỳ.

Nhưng vì Thập Nhất Nương vẫn còn là một nửa bệnh nhân, nên cơm trưa của nàng vẫn chủ yếu là cháo, trong đó có bỏ thêm táo đỏ và câu kỷ, mùi thơm ngọt ngào.

“Ta đã bảo là ở nơi này của các người có đồ ăn ngon mà.” An Đại nãi nãi Phương thị cười đi vào, “Buổi sáng nhiều chuyện quá nên không đến được. May mà bây giờ cũng có thời gian đến thăm Thập Nhất Nương.”

Thập Nhất Nương vẫn không thể đứng lên, chỉ có thể ngồi ngoan ngoãn nhấc tay làm như hành lễ. Đại bá mẫu Phương thị cũng không để ý, bước lại gần bế Thập Nhất Nương lên hôn hôn, “Nghe nói hôm nay Thập Nhất Nương muốn ăn vịt nướng, nên Đại bá mẫu đặc biệt căn dặn người bán hàng chọn một con béo nhất ngon nhất để nướng.”

Thập Nhất Nương cười tươi roi rói, mắt cong cong, “Cám ơn Đại bá mẫu. Chắc người chưa ăn trưa phải không, Thập Nhất Nương chia cho người chút cháo.”

“Không cần cháo của con đâu, món đó ăn không đủ no.” Phương thị thấy Thập Nhất Nương mặc đồ ấm áp, trên khuôn mặt vàng vọt đã có thêm một ít vẻ hồng hào, không khỏi cảm thấy mừng rỡ, “Vội lại món đó phải để cho Thập Nhất Nương ăn nữa. Hồ đại phu là thần y, ông ấy nói là con nên ăn cháo này nhiều một chút để bổ máu.....”

Thập Nhất Nương muốn ăn bánh hồ, Phương thị Tôn thị cũng không dám để nàng ăn nhiều, chỉ cho nàng một chút thấm qua miệng cho nàng đỡ thèm. Ân, thật ra món này cũng không khác gì ở hiện đại, chính là bánh nướng thôi. Thập Nhất Nương ăn vài mẫu xong cảm thấy không hứng thú nữa. Nhưng còn canh thịt để thì uống cả một bát lớn. Mùa đông mà uống canh này thật sự là quá tuyệt, khiến máu toàn thân đều nóng lên ~ chỉ là hương vị hơi nồng mà thôi.

Cuối cùng món vịt nướng cũng lên bàn. Hai mắt Thập Nhất Nương sáng như đèn pha, liên tục gấp thịt nướng chấm muối tiêu ăn. Đùng hiểu lắm, tiêu vào thời này chỉ là hồ tiêu và hoa tiêu mà thôi, còn tiêu ớt thì chưa có đâu.

“Ân, quả nhiên chấm tương mơ mà Thập Nhất Nương nói, ăn có mùi vị khác hẳn.” Tôn thị khen. Phần lớn nữ nhân đều thích ăn chua ngọt, vịt nướng chấm tương mơ ăn ngon hơn nhiều so với chấm muối tiêu.

Thập Nhất Nương cũng gật đầu, “Tương mơ này làm cũng khá tốt, tuy quả mơ ướp rồi nên hơi mặn chút. Món vịt nướng vốn là chấm muối tiêu ăn, nhưng như vậy thì sẽ bị mất hương vị, còn chấm tương mơ ăn thì hương vị vừa đúng.”

Thập Nhất Nương đã rất lâu chưa được ăn thịt nướng, giờ đây cuối cùng cũng được thỏa mãn niềm ham muốn này, tuy rằng vịt nướng này không được ngon lắm.

Tiểu trắng mập ăn vịt nướng đến nổi đầy miệng đều là mỡ, “Thập Nhất Nương nói tương mơ đi với vịt nướng quả thật không sai.”

Thập Nhất Nương cũng ăn liên tục. Tuy rằng không ngon bằng vịt nướng trước tận thế, nhưng thật sự đã rất lâu nàng chưa được ăn qua thức ăn bình thường mà.

Đang định gấp thêm một miếng vịt nướng nữa thì đôi đũa đột nhiên bị Tôn thị chặn lại, Thập Nhất Nương thống khổ nghe Tôn thị nói, “Thập Nhất Nương, con vẫn chưa thể ăn nhiều mấy món đầy dầu mỡ thế này. Dạ dày sẽ không chịu nổi.”

“Dạ dày của con cực kỳ khỏe mạnh, mặc kệ ăn món gì cũng đều tiêu hóa rất tốt.....” Thập Nhất Nương dùng sức vỗ ngực mình, nhưng đáng tiếc là Tôn thị và Phương thị không hề tin tí nào. Nàng vô cùng chán nản buồn bã, chỉ có thể nhìn một đám người không có lương tâm hơn hờ ăn. Nàng biết là đạo gần đây mọi người đều ăn đồ ăn thanh đạm cùng nàng nên cũng có chút thêm mấy món này, nhưng mà..... Thật ra nàng có thể ăn nhiều hơn một ít cùng với mọi người, đáng tiếc ý kiến của nàng đều bị mọi người bỏ qua.

“Hừ, thật ra vịt nướng này chưa đủ ngon, thịt khô, da cũng không đủ giòn, khẳng định là không được bom khí. Hơn nữa độ to của lửa cũng không đúng, hẳn là dùng gỗ táo hoặc gỗ lê rồi.....” Không ăn được nho thì nói nho còn xanh, Thập Nhất Nương cảm phiền ngồi một bên lăm lăm.

Hai mắt tiểu trắng mập tỏa sáng, “Thập Nhất Nương, muội có thể nướng ngon hơn nữa sao?”

“Đương nhiên!” Thập Nhất Nương ưỡn ngực, “Nhưng mà muội sẽ không nói cho huynh biết đâu.” Sau đó hả hê nhìn tiểu trắng mập xụ mặt xuống.

Phương thị trao đổi ánh mắt với Tôn thị, nhưng cũng không hỏi Thập Nhất Nương vì sao hôn mê 3 năm mà lại biết được những chuyện này. Các bà chỉ cần biết rằng Thập Nhất Nương chính là Thập Nhất Nương, không có bị ai tráo đổi là được. An Tam Lang luôn ở cùng với muội muội từ khi nàng tỉnh lại, hẳn biết rõ nhất đây có phải là muội muội của hắn hay không. Hơn nữa sau khi chiến tranh kết thúc, An Tam gia sẽ trở lại. Chuyện của khuê nữ nhà mình, ông ấy là người rõ nhất.

Thật ra các bà cũng mơ hồ đoán ra được một chút. 3 năm trước đại phu nào cũng nói Thập Nhất Nương không còn đường cứu chữa, chỉ có thể chờ chết. Khi đó An Tam gia vượt ngàn dặm xa xôi, đến kinh thành tìm Phổ Tuệ đại sư, cũng không biết ông ấy nói gì làm gì trả cái giá gì với Phổ Tuệ đại sư. Các bà chỉ biết là sau đó Phổ Tuệ đại sư ngày càng tiêu tụy, chỉ trong một đêm mà như già đi 20 tuổi. Còn An Tam gia thì bắt đầu tìm kiếm mọi báu vật trên đời để kéo dài mạng cho nữ nhi, gần như tiêu sạch gia sản An gia. 1 năm trước ông lại khư khư có chấp đòi đưa nữ nhi đến Uyển Thành, cũng ám chỉ cơ hội khiến Thập Nhất Nương tỉnh lại là ở Uyển Thành.

Phổ Tuệ đại sư là quốc sư của Đại Hạ, truyền kỳ về ông rất nhiều. Nói như vậy tức là, cho dù Thập Nhất Nương có biến đổi như thế nào đi chăng nữa, ân, cho dù có biến thành một đứa nhỏ tham ăn như vậy, thì cũng là..... bình thường đi?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17

Edit: Diệp Nhược Giai

Ăn trưa xong, Tôn thị đã tiểu trắng mập ra ngoài bắt hán tản bộ tiêu com.

“Thật tốt.” Thập Nhất Nương hâm mộ nói, “Con cũng hy vọng chân nhanh khỏe một chút để có thể đi tản bộ.” Nàng hôn mê 3 năm, chân và eo đều đã teo rút lại cả. Hiện giờ nửa người trên đã có thể cử động gần như người bình thường, nếu không phải do nàng có dị năng trong người thì chắc bây giờ vẫn còn bị liệt.

Tôn thị đau lòng nhìn Thập Nhất Nương, xoay người ra lệnh cho con trai, “Thập Lang, con công Thập Nhất Nương, chúng ta cùng đi tản bộ.”

Tuy rõ ràng đã đứng dậy chuẩn bị công Thập Nhất Nương, nhưng với một người không bị hành hạ không được thoải mái như tiểu trắng mập, thì phạm là chuyện gì hán cũng đều phải tranh cãi với mẹ ruột mình, “Mẹ à, con yêu kiều nhu nhược như vậy, không công đi xa được đâu.”

Tôn thị ghét bỏ nhìn đứa con ăn thùng uống vại, vừa vào đông đã lại tăng thêm mấy cân của mình, “Với cái thân thể của con mà còn được gọi là yêu kiều nhu nhược, vậy thì heo trong thiên hạ đều có thể thi triển kinh công. Mẹ thấy sau này com nước xong thì con cứ công Thập Nhất Nương đi vòng vòng khắp nơi đi, nói không chừng có thể gầy đi vài cân.”

Thập Lang béo bắt năn nói: “Mẹ thật đúng là người gầy không biết thưởng thức vẻ đẹp của người đầy đặn. Một thân thịt của con là hiếm có trên thế gian mẹ biết không, gầy đi vài cân thì sẽ mất hết phúc khí mất.”

Thập Nhất Nương cười tủm tỉm nhìn mẹ con hai người đầu võ mồm, “Nhị bá mẫu, e là Thập Lang ca không đủ sức công con đâu, để Hạ Hà công con là được.” Hạ Hà có tiếng là khỏe mạnh, trước khi vào phủ Nguyên soái, củi trong nhà đều do một mình nàng chẻ hết.

Tôn thị lại ghét bỏ nhìn con, “Không đủ sức công? Vậy một thân thịt của hán chỉ để làm kiềng à? Được rồi, con cứ lên cho hán công đi, coi như để hán giảm béo.”

Thập Lang lại một lần nữa khẳng định hán không phải là con ruột của mẹ hán. Nhất định là hán được vớt từ dưới sông lên rồi.

Thập Nhất Nương nằm trên lưng của Thập Lang, đi vòng vòng quanh An phủ. Thi thoảng nàng lấy ra khăn tay lau cái trán cái cổ ướt đầm mồ hôi của Thập Lang, cũng thường xuyên nhỏ nhẹ hỏi, “Thập Lang ca, có mệt hay không?”

Thập Lang ngây ngô cười, “Không có gì, Thập Nhất Nương rất nhẹ.” Ha ha, Thập Nhất Nương thật đáng yêu. Mà cũng kỳ quái thật, Thập Nhất Nương nặng hơn 30 cân nhưng hán lại không cảm thấy nặng mấy, trong khi lúc trước đại ca vì muốn huấn luyện cho hán, cũng bắt hán phải công tăng đã 10 cân, hán chỉ công một chút đã mệt không thở nổi.

“Được rồi, để Hạ Hà công Thập Nhất Nương đi.” Tôn thị tính tính thời gian, nói. Thập Lang vẫn chưa nhở giò, vác nặng quá cũng không tốt cho hán.

“Mẹ, con vẫn còn công được.” Thập Lang không vui. Hán dám cá nếu mấy vị ca ca khác biết hán công Thập Nhất Nương thì sẽ ghen tị đến chết. Ân, có thể viết thư cho bọn họ khoe khoang một chút.

“Hạ Hà công ta đi.” Thập Nhất Nương ngoan ngoãn nói, “Hạ Hà cao hơn, Thập Nhất Nương có thể xem cảnh xa hơn một chút.”

Tôn thị nhin không được cười ha ha, “Thập Lang, ai bảo con lùn như vậy. Con nếu không chịu rèn luyện nhiều hơn ấy à, sau này chắc chắn sẽ trở thành đứa lùn nhất bé nhất nhà.”

Thập Lang chỉ có thể chuyển muối muối cho Hạ Hà. Tôn thị thấy vậy, cười nói, “Tam Lang một đường công Thập Nhất Nương từ Uyển Thành về đây, đi đường hơn 10 ngày nhưng cũng chưa từng giao muối muối cho người khác. Con xem con mới công được bao lâu chứ. Quá yếu đi ~”

Thập Lang đỏ ửng mặt, nắm chặt tay thành quyền, nói, “Được! Ngày mai con lại ăn nhiều thêm một chén com. Chờ con lớn lên cao như Tam Lang ca, bảo đảm ngày nào cũng có thể công muối muối đi vòng vòng!”

Tôn thị buồn bực, “Ăn nhiều thêm một chén com thì cũng chỉ có thể tăng bề ngang thôi, làm sao bằng kiên trì rèn luyện được. Người nhà chúng ta đều là võ tướng vùng đao múa thương giết chết bọn người Hồ. Chẳng lẽ con muốn làm một con gà mắc mưa sao?”

Thập Lang luôn không thích vận động lập tức mất điếc tai ngơ, “Mẹ à, người đọc sách chỉ cần dùng đầu lưỡi đã có thể giết người. Con nhất định sẽ dùng võ mồm giết sạch người Hồ!”

Tôn thị không ôm hy vọng nhìn đứa con béo núc: “Dùng võ mồm á? Con định cắn chết kẻ địch sao? Con tưởng con là cầu sao.”

“Nếu con là cầu, vậy mẹ con sinh ra con thì là gì?” Thập Lang lẩm bẩm. Mới nói xong thì thấy Tôn thị neho lại mặt, trong lòng thầm kêu không ổn.

Thập Nhất Nương nằm trên lưng Hạ Hà, cười tủm tỉm nhìn lỗ tai mềm mại của tiểu trắng mập bị mẫu thân hán vừa vịn vừa kéo, liên tục kêu thảm thiết. Hôm nay phủ nguyên soái thật là đầy sức sống.

Cho dù toàn là nằm trên lưng người khác, nhưng tốt xấu gì Thập Nhất Nương cũng đã hoàn thành nhiệm vụ đi bộ sau khi ăn, ngáp một cái. Một ít dị năng được sản sinh ra trong người nàng đều đã bị dùng để tăng cường thể chất, nên không thể có sinh khí dồi dào như đời trước được.

Tùng dãy núi phủ đầy tuyết trắng san sát nhau, độ cao so với mặt biển ít nhất phải hơn 2000 thước đứng sừng sững trong trời đất, xa tí tập nhìn không thấy điểm cuối. Bão tuyết cuộn cuộn giống như phải san bằng toàn bộ dãy núi cao mấy ngàn thước này thành bình địa. Ở nơi ngập tràn băng tuyết lạnh lẽo này, mạng sống dường như cũng biến mất trong màu trắng xóa ấy.

Nhưng trong vương quốc băng tuyết tưởng chừng như không có người sống ấy, có một cái gò tuyết nhỏ nằm tại một nơi khuất gió, bên trong dường như ẩn hiện ánh lửa nhỏ lơ mơ.

Tư Đồ Tứ Lang nghe tiếng gió gào rú bên ngoài, cảm thán, “May mà An Tam ca suy nghĩ chu đáo. Đệ không ngờ băng tuyết có thể dùng để xây phòng ở, thậm chí còn ấm áp hơn so với bên ngoài.”

An Tam Lang nhìn nồi nước đang sôi sùng sục trên đồng lửa nhỏ, thản nhiên cười cười, “Trước kia huynh cũng không biết. Biện pháp này là do những cư dân sống quanh năm trong tuyết nói cho huynh.”

Tư Đồ Tứ Lang cảm thán nhìn căn phòng bằng băng này. Nóc nhà được che lại bằng giấy dầu, nên không sợ hơi nước làm tan băng trên nóc. Hắn thật tình không biết có thể dùng băng làm phòng ở để tránh bão tuyết.

An Tam Lang đưa thịt lại gần lửa nướng sơ qua một chút, sau đó cắt thành mảnh nhỏ ném vào trong nồi, “Nước trên cao nguyên tuy sôi sùng sục nhưng độ nóng lại không cao, cho nên phải nướng thịt sơ qua rồi mới bỏ vào trong nồi cho mau chín.”

Trên mặt Tư Đồ Tứ Lang mơ hồ lộ vẻ bội phục, “An Tam ca, huynh biết nhiều thứ thật.” Giống như trước đó bọn họ phải dùng vải mỏng màu đen trong suốt bị mất lại để không bị quán tuyết (1) cũng là do An Tam Lang đề nghị.

(1): Quán tuyết: Là một loại bệnh. Khi cường độ ánh sáng phản chiếu trên mặt tuyết rơi vào mắt khiến mắt bị đau, quáng gà, chảy nước mắt, hoặc nghiêm trọng hơn nữa là có thể bị mù.

“Chẳng qua là ta đi một ngày đàng học một sàng khôn thôi. Thường xuyên ra ngoài, quen biết nhiều người, đương nhiên cũng biết được nhiều chuyện hơn.” Trước đây Thập Nhất Nương luôn phải dùng được liệu quý hiếm để bảo toàn mạng sống, nên trong 3 năm này hắn đi khắp nơi, không phải là rừng sâu núi thẳm thì chính là hiệu thuốc. Đi nhiều nên đương nhiên hiểu biết cũng nhiều.

“Khó trách các cụ hay nói đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường.” Tư Đồ Tứ Lang cảm thấy hắn không được đi ra ngoài rèn luyện nhiều. Sau khi ra khỏi kinh thành hắn thu được rất nhiều kinh nghiệm, nhưng so với An Tam Lang thì vẫn còn kém xa. Hắn vẫn luôn kiêu ngạo rằng mình là người xuất sắc nhất trong đám bạn bằng tuổi, đến bây giờ thì lại thấy thật mặc cảm tự ti. Phụ thân của An Tam Lang, Trạng Nguyên lang 15 năm trước, có thể dạy ra được một người như An Tam Lang, thì vị An Tam gia này rốt cuộc còn có thể kinh tài tuyệt diễm đến cỡ nào đây?

Tôn thị nhu hòa nhìn hai đứa nhỏ ngủ an lành trên giường, một béo một gầy nắm tay nhau ngủ, khiến người ta cảm thấy thật yên bình.

Tây bắc tháng mười một, trời rét buốt lạnh cóng, ngay cả lỗ tai dường như cũng đóng băng. Nhưng trong phòng được đốt đầy địa long, ấm áp như ngày xuân. Tôn thị gièm góc chăn cho hai đứa nhỏ, cũng kim lòng không đậu mà ngáp một cái, sau đó cũng đơn giản nằm lăn ra giường.

Buổi chiều vẫn tiếp tục học chữ. Vì thời tiết lạnh lẽo ở tây bắc, nên trong An phủ có xây một cái phòng thể dục. Đương nhiên phòng thể dục trong phủ nguyên soái này không được mấy người nam nhân An gia dùng nhiều. An nguyên soái chính là người thờ phụng rèn luyện thể lực, dù nắng gắt hay mưa to, thậm chí mưa đá mùa hạ cũng trở thành công cụ cho ông rèn luyện năng lực phản ứng, nên làm sao có thể cần đến phòng thể dục đây! Nhưng sau khi một đám nam nhân cưới vợ rồi thì lại khác. Người dân tây bắc đông dầy, khi người Hồ đến, cũng có không ít nữ nhân kéo cung bắn tên đánh giặc. Cho nên vợ của nam nhân An gia hầu hết đều có tuyệt học trên người. Vợ của An nguyên soái, tức là tổ mẫu của Thập Nhất Nương, nghe nói còn khỏe hơn cả An nguyên soái. Đùng thấy Phương thị đầy đặn ngày ngày buồn rầu vì dáng người của mình mà lảm, tay bà múa đao còn lưu loát hơn cầm kim châm may vá. Còn Tôn thị thì chính là cao thủ dùng roi, nghe nói năm đó quát cho một tên hảo sắc dám vô lễ với bà phải kêu cha gọi mẹ, khiến An Nhị gia vừa gặp đã yêu.....

Phương thị nghĩ ra một bài tập đồ mổ hôi giảm béo, nhưng không muốn bị người khác thấy bà mổ hôi ướt đầm, dáng vẻ bất nhã như vậy sẽ tổn hại đến uy nghiêm của một đương gia chủ mẫu. Tôn thị cũng muốn thường xuyên được nghịch roi, phải luyện tập nhiều thì mới không tự mình quất mình. Hơn nữa bà cũng không quản được cái miệng của bà, mà sau khi thành thân mỗi lần An Nhị gia thấy được món gì ngon là liền mua về cho bà, nếu không tập thể dục thì sớm muộn gì cũng sẽ béo núc ních ra. Tóm lại, lòng tự trọng kỳ lạ của nữ nhân khiến bà luôn muốn được người khác ca ngợi là nét đẹp trời sinh, chứ không muốn bị người khác biết bà vì bảo trì dáng người mà lên lút ra sức luyện tập. Cho nên phòng thể dục trong An phủ cứ vậy mà được xây nên.

Bên trong phòng thể dục có thể che gió chắn mưa này, Thập Nhất Nương đang bị mọi người yêu cầu thực hiện mấy cử động hồi phục. Thật ra cái gọi là ‘cử động hồi phục’ chính là nhích tới nhích lui nửa thân trên, cố gắng đuổi tay rướn cổ.

Thập Lang bị mẹ ruột đáng sợ bắt nâng hai quả tạ đá đứng gần một canh giờ. Tuy rằng tiểu trắng mập khóc hô muốn bỏ vô theo vãn, tương lai kiên quyết làm một thư sinh tao nhã, nhưng lại bị mẫu thân hung tàn của hắn lấy roi uy hiếp nên đành ngoan ngoãn nâng tạ.

Hai mắt Thập Nhất Nương sáng ngời nhìn nữ vương đại nhân đang vùng vẫy vô cùng sung sướng. Sao không ai nói cho nàng biết, Nhị bá mẫu có lòng mi còn chói mắt hơn cả hoa hồng lại là một cao thủ võ thuật. Xem cái tay đang vùng vẫy kia..... khiến Thập Nhất Nương ca đang nâng tạ đá không dám nhúc nhích ho he gì. Nữ vương đại nhân dùng roi chính xác tuyệt đối, bảo đánh cái gì là đánh trúng cái đó, không sai một li.

“Nhị bá mẫu thật là lợi hại. Nhị bá mẫu thật trâu bò. Thập Nhất Nương cũng muốn bắt chước.....” Thập Nhất Nương vỗ móng vuốt nhỏ đến nỗi đỏ bừng cả lên, hưng phấn không chịu nổi.

Tôn thị lập tức mang về mặt từ ái nói: “Được, chờ thân thể Thập Nhất Nương hoàn toàn khỏe rồi, Nhị bá mẫu sẽ dạy cho con ngay. Thập Nhất Nương có mệt hay không, Nhị bá mẫu sai người làm hồng táo cao rồi. Đến đây, uống chén trà nghỉ ngơi một chút đã, sau đó là có thể ăn điểm tâm.”

Tiểu trắng mập yên lặng giờ hai quả tạ đá nặng như núi đã bị mọi người cho vào quên lãng, hậm hực trong lòng: Ta tuyệt đối không phải là con ruột, ta nhất định là do mẹ nhặt được, nói không chừng là nhặt được trong một ngọn núi hoang vu nào đó.....

Tiểu trắng mập buồn bực quyết định phải chuyển giao nỗi thống khổ của mình cho người khác. Vì thế vào lúc giúp Thập Nhất Nương viết thư cho mấy huynh trưởng, hẳn bắt đầu lên kế hoạch, cũng là bắt đầu đi trên con đường đi tìm chết.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Edit: Diệp Nhục Giai

Thời gian chậm rãi trôi qua, đã rất lâu không có tin tức gì của An Tam Lang, Thập Nhất Nương vừa lo lắng cho hắn vừa lo lắng cho người nhà đang giao chiến với người Hồ trên chiến trường.

Trời ngày càng lạnh, tuyết phủ lên cây trắng xóa. Trong phủ nguyên soái nhiều cây, khi lớp băng đọng lại nhìn khá đẹp. Mỗi ngày người làm trong phủ đều phải quét tuyết trên đường đi, nếu không thì không đi nổi.

Rốt cuộc mấy bộ phận phía dưới thất lưng của Thập Nhất Nương đã có tri giác, thi thoảng còn có thể cử động chân vài cái. Phương thị và Tôn thị hết sức mừng rỡ, đây là một dấu hiệu tốt chứng minh nàng sắp đi đứng được rồi. May mà lần trước nam nhân An gia đã gửi thảm dày về, vừa hay có thể để cho Thập Nhất Nương lăn qua lăn lại trên đó. Ngày nào cũng thấy Thập Nhất Nương dùng tư thế cổ quái uốn tới ẹo lui trên thảm, Phương thị và Tôn thị thật muốn cười. Nàng là sâu lòng chuyên kiếp sao..... Mỗi ngày đến thăm Thập Nhất Nương, hai phụ nhân cũng vui bất đi được phần nào nỗi lo lắng cho chồng con trên chiến trường.

Trời cực kỳ lạnh, đến mức com canh nóng hơi vừa bùng lên bàn đã có thể lạnh ngay được. Vì thế Thập Nhất Nương phát minh ra ‘cái lẩu’. Khi vừa nghe nàng nói xong, Thập Nhất Nương liền bảo, “Đêm nay ăn canh đồ cổ.”

Canh đồ cổ? Thập Nhất Nương không hiểu gì cả, cho đến khi nhìn thấy cái nồi đồng có hình dáng kỳ lạ cùng với than củi cháy hừng hực bên dưới, nàng mới bừng tỉnh hiểu ra. Đây không phải là cái lẩu sao. Nàng quả thật là ngu ngốc, thì ra nồi lẩu đã tồn tại từ lâu.

Khi từng miếng thịt được đổ vào trong nồi phát ra tiếng “tôm tôm”, nàng mới giật mình hiểu ra vì sao tiểu trắng mập lại gọi món này là canh đồ cổ. (1)

(1): Giải thích ở đây một chút, ‘đồ cổ’ trong tiếng tàu là ‘cổ đồng’, còn âm thanh ‘tôm tôm’ là ‘cô đồng’, phát âm na ná nhau.

Thập Nhất Nương lần đầu tiên nhìn thấy nồi này, nên quan sát nó nhiều hơn một chút. Nồi được chia làm 5 ngăn, mỗi ngăn nấu một món khác nhau, so với nồi uyên ương còn đẹp hơn.

“Đây là nồi năm món, bởi vì nó có năm ngăn.” Thập Nhất Nương giải thích cho Thập Nhất Nương đang tò mò nhìn, gấp một miếng thịt thả nóng hơi hổi cho nàng, “Thập Nhất Nương muốn ăn cái gì thì cứ nói với ca ca. Nồi này lửa cháy mạnh, nóng lắm, không an toàn.”

Thịt cực kỳ mềm, chỉ là nước chấm hơi thiếu một chút, chỉ có mỗi tương pha tỏi già. Thập Nhất Nương thích nhất là tương vùng và tương ớt, nhưng đều không có. Thời này chưa có cây ớt, nên quên tương ớt đi, nhưng vẫn có thể làm tương vùng.

Hôm sau tuy tuyết không rơi nữa, nhưng thời tiết vẫn vô cùng lạnh. Nhưng Thập Nhất Nương lại tỏ vẻ: Thời tiết lạnh gì đó chẳng qua chỉ là lấy cớ mà thôi, ý chỉ con người mạnh mẽ, hoàn toàn có thể vượt qua rét lạnh.

Tinh thần tham ăn khiến Thập Nhất Nương mới sáng sớm đã chạy sang tìm Thập Nhất Nương, “Muội muội, chúng ta đi làm nước chấm mà muội nói đi.”

Xuân Lan đang rửa mặt chải đầu cho Thập Nhất Nương, thờ dãi, đúng là chỉ cần nhắc đến ăn là Thập Nhất Nương không thể nhịn được.

Thập Nhất Nương công Thập Nhất Nương đi một mạch đến phòng bếp. Nếu nói nơi nào là nơi mà Thập Nhất Nương thích đi đến nhất, thì đó chắc chắn là phòng bếp.

“Mùi này..... nhất định là có đấm chua.....” Tiểu trắng mặt hít hít mũi.

Thập Nhất Nương cũng cố gắng ngửi ngửi, nhưng cái gì cũng ngửi không được. Nàng không khỏi ca ngợi: “Thập Lang ca thật lợi hại, cái mũi thật thính.”

Thập Lang ngây ngô cười, mũi mũi thật tốt. Trước đây bạn cùng trường với hắn đều chê mũi hắn thính thì có gì hay ho đâu, trừ khi đi so với cầu.

“Nói bậy.” Đối với câu nói của Thập Lang, Thập Nhất Nương mãnh liệt phản đối, “Không có bất cứ cái gì là vô dụng hết. Nếu cái mũi vô dụng vậy thì căn bản nó đã không có trên người. Mũi thính nhất định có cái ích của mũi thính, ít nhất là khi ăn sẽ cảm thấy ngon hơn.....” Thập Nhất Nương nói năng hùng hồn đầy lý lẽ. Đồi trước có những người dị năng có khứu giác đặc biệt nhạy bén, từ rất xa đã ngửi được mùi của zombie. Ai nói mũi thính là vô dụng chứ.

Thập Nhất Nương gắt gao ôm cổ Thập Lang, “Thập Lang ca, lần sau nếu lại có người so mũi huynh với mũi cầu, huynh cứ bảo bọn họ bịt mũi ăn cơm, xem bọn hắn có ăn được hay không.....”

Thập Lang cẩn thận thờ hồn hèn. Hắn không dám thờ quá lớn tiếng, nếu không Thập Nhất Nương sẽ không để cho hắn cống nữa. Ân, mặc dù hơi mệt một chút, nhưng hắn thích công Thập Nhất Nương. Hắn bây giờ đã hiểu vì sao Tam Lang ca có thể công Thập Nhất Nương nửa tháng. Dù Thập Nhất Nương có là gánh nặng, thì cũng là gánh nặng ngọt ngào.

“Khứu giác và vị giác có liên quan đến nhau sao?” Khi ném đồ ăn cũng đâu cần khứu giác.

“Có liên quan chứ. Khứu giác sẽ ảnh hưởng đến vị giác. Huynh nghĩ lại xem, lúc bị cảm mạo nghẹt mũi, có phải khi ăn sẽ không thấy có vị gì hay không?”

Thập Lang bùng tỉnh hiểu ra, “Hèn chi huynh lại thích ăn như vậy. Hóa ra là do cái mũi của huynh quá nhạy bén. Rốt cuộc huynh cũng hiểu ra được.....”

Thập Nhất Nương đỏ mặt hời hợt, nhìn Thập Lang đang hưng phấn bùng bùng nói nốt, “..... Sau này huynh phải nói cho mọi người biết không phải là huynh muốn ăn nhiều, mà là do khứu giác quá nhạy bén nên mới ăn nhiều..... Hừ, để bọn họ khỏi bảo huynh giống heo nữa.....”

Thập Nhất Nương cầm miệng. Quên đi, Thập Lang ca, huynh cứ tiếp tục cao hứng đi.

Tới phòng bếp, Thập Lang cẩn thận đặt Thập Nhất Nương ngồi lên ghế. Toàn bộ phòng bếp như lâm đại địch, ôi mẹ ơi, hai bảo bối phiền phức này sao không đi chỗ khác mà lại chạy đến phòng bếp chứ. Phòng bếp nguy hiểm như vậy, củi lửa cháy rất nguy hiểm, nước sôi sùng sục rất nguy hiểm, dao kéo sắc bén lại càng là nguy hiểm trong nguy hiểm.....

Thấy một đám người đứng trời trông một hồi lâu sau đó bắt đầu hấp tấp luống cuống, tay chân rối loạn thu thập cát toàn bộ mọi thứ mà mấy bà cho là nguy hiểm đi, mặt Thập Nhất Nương chuyển thành xanh lè, khiến nàng tưởng mình đã biến thành zombie, vô cùng mất thể diện.

Thập Lang, người khởi xướng nên chuyện này khụ một tiếng, “Yên tâm, hôm nay ta đến chỉ là đi theo mũi mũi đến mà thôi, sẽ không tự mình xuống bếp.....”

Mọi người đang cực kỳ rối loạn chợt ngừng lại mọi động tác, một nữ đầu bếp đầy đặn khoảng 30 tuổi mừng đến phát khóc, “Thật sự Thập công tử không xuống bếp chứ?”

Thập Lang bắt đắc dĩ gật đầu, “Yên tâm, không xuống bếp.”

Nữ đầu bếp đầy đặn hơi không dám tin, thật cẩn thận mở miệng lần nữa, “Cũng không dùng dao?”

Thập Lang lại gật đầu, “Không cần!”

Nữ đầu bếp đầy đặn vui đến mức nhảy dựng lên, “Cũng không cần nôi niêu xoong chảo phải không?”

Trên mặt Thập Lang béo hiện lên tức giận, “Đều không dùng! Người mà còn nói thêm gì nữa thì ta sẽ xuống bếp nấu cơm chiều!”

Nữ đầu bếp đầy đặn lập tức ngậm miệng. Thập Nhất Nương thấy thật thú vị. Ca ca này của nàng có vẻ thích xuống bếp nấu nướng, nhưng hình như lại vô tình trở thành sát thủ phòng bếp rồi. Thấy mọi người trong phòng bếp ai cũng như gặp sóng thần là biết.

“Hôm nay Thập Nhất Nương muốn làm vài món đồ ăn. Yên tâm, nàng sẽ không xuống bếp.” Nhìn mọi người lại dựng lên tuyến phòng thủ, Thập Lang tức giận nói, “Nàng sẽ chỉ nói mà thôi, các người làm theo lời nàng là được.”

Tuy rằng không có ai tin một tiểu cô nương 6 tuổi có thể nghĩ ra món ngon gì, nhưng chỉ muốn hai tiểu bảo bối này không động tay vào, những chuyện còn lại thì sao cũng được. Nữ đầu bếp đầy đặn tươi cười hơn hớn, “Tiểu thư có thể đến đây hướng dẫn cho bọn nô tỳ cách nấu, thật sự là may mắn ba đời của bọn nô tỳ. Không biết tiểu thư muốn làm món gì?”

Thập Nhất Nương để Thập Lang ôm nàng đi nhìn từng hàng gia vị kia, không những ngửi, mà còn tự mình nếm, đến khi nắm rõ mọi thứ.

“Thập Lang ca, chiều nay chúng ta lại ăn vịt nướng phải không?”

Thập Lang gật đầu, “Àn, mẹ và Đại bá mẫu đều rất thích ăn vịt nướng chấm tương mơ.”

“Chúng ta đổi cách ăn khác đi.” Thập Nhất Nương xoa xoa hai tay, nước miếng tí tách nhớ lại cách làm món vịt nướng Bắc Kinh, “Trước tiên làm một ít tương ngọt đi.”

Mấy giai đoạn giữ ấm lên men này nọ thì thôi quên đi, rất tốn thời gian, nhưng có thể làm sơ sơ đơn giản. “Ca ca, huynh cho người đi hiệu thuốc tìm một ít tử khấu, sa nhân, nhục khấu.....” Trong phòng bếp có hồi có quế, nhưng mấy vị khác đều không có.

Thập Lang lập tức bảo người đi mua, sau đó mang về mặt chờ mong nhìn Thập Nhất Nương, “Muội muội, muội nói nước chấm của canh đồ cổ.....”

Thập Nhất Nương vung tay lên, “Cái đó thì đơn giản thôi, chúng ta có thể làm bơ đậu phộng và tương vừng. A! Có hoa hẹ kìa.....”

Nữ đầu bếp đẩy đà ngượng ngùng cười cười, “Tiểu thư, rau hẹ đều nở hoa cả rồi, không thể ăn.”

Hai mắt Thập Nhất Nương tỏa sáng, “Tại sao không thể ăn, chỉ là các người chưa ăn mà thôi.”

Nữ đầu bếp đẩy đà nhìn bơ đậu phộng, tương vừng và tương hoa hẹ mà Thập Nhất Nương hướng dẫn làm ra, hơi thần thờ lấy một miếng thịt chấm thử. Tuyệt vời! Quả nhiên ngon hơn nhiều so với chỉ dùng tương pha tỏi giã. Bà khiếp sợ tròn to hai mắt, chẳng lẽ tiểu thư chính là vua đầu bếp trong truyền thuyết hay sao? Am hiểu nấu ăn trời sinh?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Edit: Diệp Nhục Giai

Lúc này nữ đầu bếp đẩy đà nhìn Thập Nhất Nương như đang nhìn vua đầu bếp, hai mắt bà sáng lấp lánh nhìn nàng, vô cùng nịnh bợ: “Tiểu thư, còn muốn làm gì thì xin cứ phân phó.”

Đến khi làm tương ngọt, nữ đầu bếp đẩy đà hết sức phối hợp theo, không phải chỉ làm có lệ như khi nãy, hơn nữa còn vô cùng tích cực đẩy mọi người trong phòng bếp ra ngoài. Hừ, tưởng nhìn trộm bí tịch nấu nướng của An gia miễn phí sao, tưởng cũng thật hay! Mấy thứ này đều là công thức bí truyền của An gia!

Hiện giờ Thập Nhất Nương có hơi buồn bực. Thời này đường không phải màu trắng, mà là màu vàng nhạt, cũng không gọi là đường trắng, mà là đường sương. Còn có một loại khác gọi là đường mạch nha, thật ra cũng chính là kẹo mạch nha.

Thập Nhất Nương chợt hiểu ra nguyên nhân vì sao thước cao mà mình ăn có màu ngả vàng, hóa ra là do đường không đủ tinh khiết.

“Được rồi, Thập Lang ca, chúng ta đi thôi.”

Thập Lang chảy nước miếng rờn rờn nhìn thành phẩm của muội muội, “Chờ một chút đi, Thập Nhất Nương, chờ mua được vịt nướng về thì chúng ta nếm thử trước một chút đi.”

“Không được. Thập Lang ca, tương vừng bơ đậu phộng tương hoa hẹ, huynh đều đã nếm qua cả, nếu còn ăn nữa thì sẽ không ăn cơm chiều nổi.” Thập Nhất Nương quả thực là hết cách với độ tham ăn của ca ca mình. Lúc này khi nàng làm tương, Thập Lang lấy thịt luộc chấm ăn đến quên trời quên đất, đến bây giờ còn muốn đợi đám người kia mua vịt nướng trở về, biết đợi đến bao lâu.

Thật ra Thập Nhất Nương cũng muốn ăn, nhưng mấy ngày trước nàng lại bị tiêu chảy. Do thấy nàng quá đáng thương, nên Thập Lang lên kêu người mua một con gà nướng về, hai huynh muội ăn vụng. Kết quả chính là Thập Nhất Nương lại tiêu chảy, khiến cho sắc mặt hồng nhuận thật vất vả dưỡng ra lại biến mất không còn tí nào.

Thập Lang đầu tiên, ngày nào cũng bị Tôn thị chỉnh đến mức gào khóc. Thập Nhất Nương hết sức áy náy, mấy ngày gần đây đều nghĩ cách bù đắp lại một chút tôn thương về cả thể xác lẫn tinh thần của hắn, vì thế mới có chuyện đi đến phòng bếp ngày hôm nay.

Tuy rằng đó là lỗi của Thập Lang, nhưng người trong phòng bếp ai cũng biết dạ dày Thập Nhất Nương không được khỏe, nên các bà cũng bị mắng cho một trận, khiến mỗi lần phải làm đồ ăn cho Thập Nhất Nương là đều như lâm đại địch. Nữ đầu bếp đẩy đà luôn không ngại phiền hà, kể lại chuyện lúc trước Thập Nhất Nương ăn chân gà nướng bị tiêu chảy, sau đó người trong phòng bếp mỗi lần nấu cơm đều nghĩ đến chuyện này, cùng với chuyện ăn nửa con gà nướng liền nằm trên giường không dậy nổi của nàng. Trong lòng khắc ghi mấy chuyện đó, nữ đầu bếp đẩy đà luôn dùng ánh mắt như đang nhìn kẻ trộm mà nhìn nàng. Mỗi khi nàng muốn vươn cái tay tội ác lên lút lấy một hai miếng thịt để ăn, là nữ đầu bếp đẩy đà lại lộ ra vẻ mặt vô cùng đau đớn, giống như thử mà nàng ăn không phải thịt mà là thuốc độc vậy. Thập Nhất Nương nâng tay vài lần, miếng thịt còn chưa kịp thuận lợi cho vào miệng thì nữ đầu bếp đẩy đà lại nhìn nàng bằng vẻ mặt như nàng sẽ chết là có chuyện gì xảy ra? Nàng cũng phải lấp đầy cái bụng mình chứ?

Hừ, nếu như ta không thể ăn, thì mọi người cũng đừng nghĩ có thể ăn được. Thập Nhất Nương bức bối cảm lấy vô-lãng, chính là lỗi tai Thập Lang, rồi khỏi đó.

Thập Lang lưu luyến không rời cổng Thập Nhất Nương ra khỏi phòng bếp. Đại khái là vì vẫn còn đang mê luyến cách ăn vịt nướng mới mà chưa ăn được, nên hẳn hoàn toàn quên đi sức nặng trên lưng mình, không từ bỏ ý định mà nhắc mãi về chuyện ăn vịt nướng theo kiểu mới.

Trong lúc người này đang thèm nhỏ dãi mấy món ăn ngon trong phòng bếp, thì người khác đang thu dọn chiến trường ở nơi trời băng đất tuyết vô cùng giá lạnh.

Du Thành một vùng trắng xóa, đất, cây cối, phòng ốc, không nơi nào là không trắng, như thể trong trời đất này chỉ có duy nhất một màu sắc tinh khôi đó. Nhưng trên chiến trường, màu đỏ au của máu cùng với những thi thể chưa được thu dọn nổi bật lên trong màu tuyết trắng tinh khiết, đâm vào mắt khiến người ta phải nhức nhối.

Gió thổi ào ào, lạnh lẽo thấu xương, khiến nhiệt khí mỏng manh sót lại trên cơ thể những người còn sống nhảy mất đồng lạnh không khác gì những thi thể kia.

Đây là một bức tranh phong cảnh được vẽ nên từ tuyết trắng và máu đỏ, bi ai tới cực điểm, yên lặng đến rợn người. Tuy nhiên, cách đó không xa, ở một nơi gần quân doanh, khói bếp thi thoảng bốc lên khiến bức tranh này thay đổi, mà một thân ảnh chạy băng băng trên đường lại khiến cho mọi thứ như có sức sống hơn.

Thân ảnh tinh tế khiến người khác nghĩ rằng đó là một cô gái thanh tú xinh đẹp, nhưng trên tay lại cầm hai cái lang nha bổng thật to không hề tương xứng với hình thể, không hề để ý đến màu đỏ thẫm dính trên lang nha bổng, cũng như mấy thứ nhìn như là khô thịt gì đó dính trên mặt, chạy băng băng qua một đám binh lính. Có vài binh lính không cẩn thận ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt đầy máu me này, mà trên thực tế màu đỏ thẫm trên lang nha bổng cũng chính là máu tươi, thì đều sợ run cả người, vội vàng tìm đường vòng mà đi.

“Đại Lang ca, Nhị Lang ca, Thập Nhất Nương có viết thư cho đệ không?” Thanh âm trong veo của cô gái xinh đẹp, không, phải nói là của nữ thiếu niên vang lên. An Ngũ Lang mang về mặt chờ đợi nhìn một thiếu niên có diện mạo nhã nhặn.

An Nhị Lang nhìn máu thịt lẫn lộn dính đầy trên lang nha bổng, khóe miệng co rút, “Ngũ Lang, chẳng lẽ đệ không bao giờ tẩy rửa vũ khí của mình sao?”

Thiếu niên mảnh khảnh đầy hào hùng quảng lang nha bổng lên mặt đất, “Hôm nay rửa mai lại bẩn, lãng phí thời gian làm gì đâu.”

Có đôi khi An Nhị Lang cảm thấy có một đệ đệ “không câu nệ tiểu tiết” như vậy thật sự rất buồn nôn: “Ha ha, huynh thấy tôi nay đệ ăn cơm cũng không cần rửa bát nữa, đằng nào hôm nay rửa xong mai ăn cơm lại dơ.”

An Ngũ Lang gật gật đầu: “Có đạo lý, vậy không rửa nữa. Thời tiết quá lạnh đi, trên bát lại có dầu mỡ, rửa rất phiền phức.”

An Nhị Lang bị nghiến sạch sẽ không thể nhìn được nữa, đâm một quyền qua, An Ngũ Lang cũng không tránh né, chỉ cười tủm tỉm nhìn hắn, “Nhị ca, đã 10 ngày rồi đệ không tắm rửa cũng không thay quần áo, huynh xác định vẫn muốn đánh đệ sao?”

An Nhị Lang chỉ đành thu tay trở về, âm thầm thề mai một nhất định phải tìm một cơ hội chính chết tên trướng thời này.

An Ngũ Lang đưa tay xoa xoa lên y phục bẩn thỉu, “Đại Lang ca, thư mà Thập Nhất Nương viết cho đệ đâu?”

Nãy giờ vẫn đưa lưng về phía hai đệ đệ không nói câu nào, Đại Lang nghe vậy liền vút bức thư cho hắn. An Ngũ Lang cũng không để ý, Đại Lang ca tức chữ như vàng, có thể không nói chuyện thì tuyệt đối không mở miệng, quen quá rồi.

An Ngũ Lang vui tươi hơn hớn nhìn hai trang thư: “Thập Nhất Nương thật tốt. Muội ấy nói thịt nai khô lần trước đệ gửi về vô cùng ngon. Muội ấy cũng bảo người gửi đệ một ít thịt bò ngũ vị hương và thịt khô mật ong mà muội ấy tự mình chế biến..... Đệ chỉ biết Thập Nhất Nương nhất định sẽ rất thích thịt khô đệ gửi, àn, Thập Lang cũng nói là ăn ngon, ăn không ít? Hừ, chỉ cần là thịt thì Thập Lang thích ăn tất..... Nhưng mà thư này ít nội dung quá, sao chỉ viết có hai trang giấy. Đệ phải viết thư cho Thập Lang để hắn siêng năng thay Thập Nhất Nương viết nhiều hơn một chút..... Aiz, nếu muội muội viết chữ được thì tốt rồi, muội ấy nhất định sẽ vui sướng viết rất nhiều rất nhiều chuyện kể cho Ngũ Lang ca của muội ấy nghe. Chữ còn để cho Thập Lang viết giùm, chắc chắn hắn đã bỏ bớt đi rất nhiều chữ.....”

An Ngũ Lang còn đang lăm lăm lâu lâu, đột nhiên phát hiện người bên cạnh mình tỏa ra khí lạnh còn lạnh hơn cả thời tiết tây bắc vào tháng 12, khiến An Ngũ Lang sợ run cả người, nhìn mặt An Đại Lang đều đã kết băng: “Đại Lang ca, đừng dọa người như vậy nha. Không phải là chúng ta đã thắng trận sao? Huynh nên cười mới đúng.....”

An Nhị Lang tức giận trừng hắn, “Cười không nổi, đệ xem thư mà Thập Nhất Nương gửi cho bọn huynh thì sẽ biết.”

An Ngũ Lang khó hiểu, không biết Thập Nhất Nương viết gì cho hai huynh trưởng mà khiến cho bọn họ tức giận dữ vậy. Hắn vội đoạt lấy hai phong thư đề tên của hai huynh trưởng.

Trong thư của An Đại Lang có bốn chữ thật to nằm chính ỳnh ngay giữa trang giấy: Hết thấy mạnh khỏe!

Hai tờ trống của An Ngũ Lang như muốn lòi ra. Máu chốt không phải là 4 chữ này, mà máu chốt là ở góc dưới cùng của trang giấy còn thêm vào vài câu: Thư của Thập Nhất Nương đều là do đệ viết giùm, không có quà cho đệ, đệ không vui. Về sau dựa theo số lượng cũng như chất lượng quà tặng

mà quyết định chiều dài của thư – ký tên: đệ đệ Thập Lang đáng yêu.

An Ngũ Lang lại đọc bức thư của An Nhị Lang, nội dung không khác lắm, có thêm được hai chữ “Đừng nhớ”, ở góc thư cũng có một câu y chang như trong bức kia. Lúc này An Ngũ Lang mới giật mình hiểu rõ vì sao thư của hắn lại chỉ có hai trang giấy. Hắn vội vàng cầm lấy thư của mình, tìm ra lời nhắn của Thập Lang ở góc thư:

Thịt khô lần trước không tệ, lại gửi nhiều thêm một chút, tâm trạng người ta tốt thì thư cũng sẽ dài hơn nha – đệ đệ Thập Lang đáng yêu!

Nói vậy là Thập Lang vô cùng vừa lòng với thịt khô lần trước hắn gửi về. Đúng rồi, nghe nói Thập Nhất Nương vẫn chưa thể ăn bữa này nọ, nghĩ đến thịt khô này đều vào bụng Thập Lang tên tham ăn kia.....

Tên trướng thói tham ăn này! Trên mặt An Ngũ Lang cũng tỏa ra nòng đậm sát khí như hai ca ca của mình. Chờ bọn họ về đến nhà, chắc chắn tên Thập Lang kia sẽ bị lột một tầng da!

Gần đây tiểu trắng mập cực kỳ vui vẻ. Oa, cuối cùng các ca ca cũng nhớ phải tặng quà cáp cho hắn, thế mới đúng chứ. Nhưng mà bánh rán này cứng quá, không thể ăn, ă, bị đánh giá kém, xem ra thư lần này gửi cho Nhị Lang ca cũng không thể viết dài được.

Sắp qua năm mới, ở nơi trời băng đất tuyết, mấy huynh đệ An gia đau khổ ngồi ăn cơm tập thể trong quân doanh, nhớ nhưng thịt cá ở nhà, đã vậy lại còn phải tìm kiếm dâng tặng toàn bộ thức ăn ngon ở quân doanh cho cái tên béo núc trướng thói kia. Mấy huynh đệ An gia tỏ vẻ: Thập Lang, rửa cổ chờ lão tử về!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Edit: Diệp Nhược Giai

Rốt cuộc đợi được đến giờ cơm chiều, tiểu trắng mập vô cùng hào hứng công Thập Nhất Nương nhằm thẳng về hướng nhà ăn. Tôn thị ở đằng sau nhìn, hơi dăm chiêu, chẳng lẽ là ảo giác của bà sao? Bà cảm thấy hôm nay sức chiến đấu của con mình tăng mạnh nha, bình thường bảo hắn luyện tập, hắn đều gào to mệt mỏi. Vậy mà hôm nay hắn công Thập Nhất Nương đi nửa vòng quanh phủ, đến giờ vẫn còn khỏe như vâm như thế. Quả nhiên là ca ca tốt..... Công tăng đá thì kêu mệt. Công muội muội nặng ngang tăng đá thì không hề biết khổ.....

Tôn thị chợt sáng tỏ. Xem ra lần sau bà phải tìm cách thay tạ đá bằng Thập Nhất Nương để cho hắn nâng, hoặc là treo Thập Nhất Nương trước mặt hắn để hắn đuôi theo chạy.....

Lúc ăn vịt nướng, trước mặt mọi người đều sáng ngời, nhất là Phương thị cùng Tôn thị. Cách ăn vịt nướng này thật quá tuyệt vời, kẹp một ít hành lá và dưa chuột vào, lại chấm tương ngọt, một ngụm cắn xuống, trong miệng thơm ngát, lớp da béo mà không ngấy, lớp thịt non mịn, cách ăn này quả thật mang một hương vị khác hẳn với chấm tương mơ ă.

“Thập Nhất Nương thật giỏi, ăn ngon cực kỳ.” Ra sức ăn một mạch mấy miếng rồi lưu luyến buông đũa, Phương thị có chút hâm mộ nhìn đáng người yếu điệu của Tôn thị, sao bà ấy ăn kiểu gì cũng không béo thể nhỉ.

Tôn thị gật mạnh đầu, “Đúng! Thập Nhất Nương thực thông minh. Ta còn không biết vịt nướng có thể ăn như thế này đâu. Lần sau khách mà tới nhà, đây sẽ là món ăn mà An gia ta đem ra chiêu đãi khách quý,”

“Thịt chấm tương vùng ăn ngon thật.” Phương thị gấp một miếng thịt trong canh ‘đồ cổ’ cho vào miệng tỉnh tễ thưởng thức, “Ai có thể ngờ canh ‘đồ cổ’ chẳng qua cũng chỉ đôi nước tương thôi là đã có thể cho người ta một cảm giác khác đâu.”

“Hồng ệ.....” Tiểu trắng mập ăn đầy một miệng thịt, nói không rõ chữ, “Hỗn hợp tương vùng và tương hoa hẹ cũng không tệ.”

“Chỉ có hương vị của tương hoa hẹ thôi là đã đủ ngon rồi. Thật sự không nghĩ tới hoa hẹ không thể ăn đó đem làm thành tương lại ngon đến như vậy, ngon hơn nhiều do với tôi già, lại không sợ miệng bị đầy mùi tỏi.....” Tôn thị cũng khen không dứt miệng: “Đều là công lao của Thập Nhất Nương cả. Tiếc mùa đông lần sau không cần phải lo về chuyện thực đơn nữa rồi.”

Nhìn hai vị bá mẫu ăn đến hơn hở, Thập Nhất Nương vô cùng chờ mong hỏi, “Vậy Thập Nhất Nương có được thưởng không ạ?”

Phương thị cùng Tôn thị đều gật đầu, “Đương nhiên, Thập Nhất Nương có công lớn mà. Nói một chút xem, Thập Nhất Nương muốn được thưởng gì? Thập Nhất Nương muốn quần áo mới hay là trang sức mới?”

“Hay là tăng tiền tiêu vặt hàng tháng thêm cho con nhé?” Phương thị từ trước đến giờ luôn cho rằng con gái là phải nuôi lớn trong giàu sang khảng khái hỏi.

“Lại tăng nữa sao?” Tiểu trắng mập không phục, “Đại bá mẫu, người cũng tăng tăng tiền tiêu vặt hàng tháng cho con đi. Tiền tiêu vặt của muội muội đã là cao nhất nhà rồi, trong khi tiền tiêu vặt của con còn không bằng một nửa của muội muội đâu?”

Tôn thị hung hăng trừng mắt nhìn con mình, “Câm miệng. Con trai thì phải nuôi trong nghèo khổ. Mẹ cảm thấy cần phải giảm giảm tiền tiêu vặt của con mới đúng, tránh cho con vừa có bạc là liền trốn đi mua đồ ăn, càng lớn càng béo..... Hừ, con mà muốn có tiền tiêu vặt thật nhiều thì cứ đầu thai thành cô nương đi. Con gái thì phải nuôi trong giàu sang, muội muội cần mua quần áo trang sức, lớn lên còn phải mua son phấn. Còn nhiều món phải tiêu tiêu lắm.....”

Tiểu trắng mập nhanh chóng ngậm miệng. Đứng đứng đứng. An gia bọn họ không sinh được nữ nhi, nữ nhi là quý nhất nhà, nhưng mà..... Chẳng qua hẳn cũng chỉ nói một câu, sao mẹ hẳn lại có thể nói như vậy.

Thập Nhất Nương vội vàng kéo kéo quần áo của tiểu trắng mập, nhỏ giọng nói, “Thập Lang ca, chờ muội nhận được tiền tiêu vặt rồi muội sẽ mua đồ ăn ngon cho huynh.”

Phương thị cùng Tôn thị đều im lặng không nói gì. Thập Nhất Nương dễ thương, khi nói chuyện thì nên nói nhỏ hơn chút nữa, con đã quên mấy người tập võ như bọn ta thì tai thính mắt tinh là điều cần phải có sao?

“Khụ, vậy là Thập Nhất Nương muốn tăng tiền tiêu vặt sao?” Lòng Phương thị đã mềm nhũn ra, cười tủm tỉm hỏi.

“Không phải.” Thập Nhất Nương lắc đầu nguầy nguậy, vẻ mặt thêm nhỏ dãi nhìn nõi năm món (nồi lẩu) trên bàn, “Đại bá mẫu, Thập Nhất Nương hôm nay cũng đã có thể ăn thịt rồi. Hơn nữa bây giờ mùa đông, rau xanh sang quý, hai vị bá mẫu đều luyện tiếu, đều nhường cho con ăn. Thập Nhất Nương cảm thấy chính mình thật bất hiểu, cho nên không bằng bá mẫu ăn nhiều chút rau dưa đi, Thập Nhất Nương có thể ăn nhiều thịt.....” Thập Nhất Nương mong mõi nhìn hai vị bá mẫu. Sau khi ăn nửa con gà nướng bị tiêu chảy, Thập Nhất Nương lại quay trở về những tháng ngày đau khổ uống cháo ăn rau kia, khiến miệng nàng đều nhạt tước cả rồi. Nàng từ tận thế xuyên trở về đây không phải để sống những ngày tháng uống thứ cháo không mỡ không thịt này.

“Không được!” Phương thị và Tôn thị trầm miệng một lời, đồng thanh nói. Hồ đại phu nói Thập Nhất Nương vẫn không thể ăn mấy thứ dầu mỡ, vì dạ dày của nàng quá yếu. Thập Nhất Nương không biết một chén cháo nhỏ nhỏ mà các bà cho nàng uống, bên trong đó là xương thịt hầm mấy canh giờ, sau đó lại còn phải tốn thời gian vớt bỏ hết lớp váng mỡ trong cháo đi. Bát cháo thuốc nhìn giống cháo trắng đó không biết phải hao tốn bao nhiêu nhân lực vật lực mới nấu được.

Thập Nhất Nương thất vọng nhìn các bà, đôi mắt ngập nước. A, chẳng lẽ các bà làm lỗi gì sao? Thấy nàng cực kỳ giống con cún con trước kia nuôi trong nhà, nàng bây giờ giống con cún khi thất vọng cũng nằm ụp sấp xuống sàn, lỗ tai cụp xuống. Nếu trên đầu Thập Nhất Nương có lỗ tai dài như vậy thì nhất định cũng rũ xuống giống con cún con đó.

“Ô ô, con không muốn uống cháo thuốc gì đó nữa, con muốn được sống những ngày ăn thũng uống vại.” Thập Nhất Nương nước mắt lưng tròng nhìn nồi lẩu đang tỏa mùi thơm nức mũi kia.

Phương thị vội vàng an ủi nàng: “Ai nói Thập Nhất Nương không ăn thịt đâu. Hiện tại trong cháo không phải đều có thịt băm sao?”

Thập Nhất Nương càng thương tâm, “Như thế càng ác hơn, nêm được một chút vị thịt so với không ăn càng khiến người ta khó nhịn hơn.” Khiến mọi bản năng ăn thịt của nàng đều bị mạnh mẽ gọi lên cả rồi!

“Vậy hôm nay cho con ăn vài miếng thịt ngon, được không?” Phương thị mềm lòng. Hồ đại phu nói nếu Thập Nhất Nương thật sự muốn ăn thịt thì có thể ăn mấy món thịt được nấu thành súp. Các bà chỉ là lo lắng Thập Nhất Nương được ăn mặn thì lại càng muốn ăn thịt nên mới cấm không cho nàng ăn.

Thập Nhất Nương thành kính nhìn Phương thị giống như bà là Bồ Tát trong địa ngục, “Đại bá mẫu, người ta muốn ăn rất nhiều rất nhiều thịt, vài miếng căn bản không đủ.”

Phương thị cảm thấy thật sự không có cách nào có thể nói không với khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu này, bà chỉ có thể độc ác quyết tâm dời đi tầm mắt. “Thập Nhất Nương, đợi qua một đoạn thời gian nữa, được không? Chờ thân thể con hoàn toàn khỏe mạnh rồi, con muốn ăn cái gì, bá mẫu cũng mua cho con.”

Tôn thị cũng đau lòng không nhịn được, gấp một miếng thịt dê vào trong bát nàng, “Thập Nhất Nương, ăn đi. Hôm nay có thể ăn nhiều hơn hôm qua 5 miếng thịt.”

“Thật không?” Thập Nhất Nương lập tức cao hứng, “Có thể ăn thêm 5 miếng thịt?”

“Đương nhiên.” Phương thị nhẹ nhàng thở ra, bội phục nhìn Tôn thị. Nhị đệ muội, cũng là muội thông minh. Nếu như ngay từ đầu đã nói với nàng là nàng được ăn 5 miếng thịt thì khẳng định sẽ được một tác lại muốn tiến một thước, đòi 10 miếng.....

Được ăn nhiều thêm 5 miếng thịt khiến Thập Nhất Nương kinh hi đến nỗi hoàn toàn quên khuấy đi nguyện vọng được ăn thũng uống vại kia, cố gắng gấp lấy 5 miếng thịt lớn nhất trong đĩa thịt trên bàn.....

“Miếng nào to hơn đây, này hay kia.....” Thập Nhất Nương cẩn thận quan sát từng miếng thịt trong đĩa. Sao tay nghề của nữ đầu bếp lại tốt như vậy chứ, cắt thịt miếng nào miếng này đều nhau tằm tấp.

Thập Lang vô cùng đau lòng. Đối với hẳn, không được ăn thịt chính là thống khổ lớn nhất đời này, mà thậm chí còn thống khổ hơn nữa chính là có người

vây quanh người ăn thịt. Hiện tại hẳn ăn đến sung sướng như vậy thật ra là đang đem niềm hạnh phúc của mình bù đắp cho nỗi thống khổ của Thập Nhất Nương.....

Cho nên..... Thập Lang ăn càng nhiều càng vui mừng. Ân, hẳn muốn thay muối muối ăn nhiều hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Edit: Diệp Nhượng Giai

Thập Nhất Nương đắm chiều nhìn bông tuyết to như lông ngỗng nhẹ bay bay bên ngoài, cùng với hồng mai đỏ rực rỡ nổi bật trong tuyết. Trong phòng chậu than cháy hừng hực, nàng mặc áo khoác lông hồ ly màu trắng, cầm trong tay bình nước nóng ấm áp, không hề cảm giác được một chút hơi lạnh nào của mùa đông. Nhưng nàng biết, lúc này nàng còn có thể đứng đây ngắm cảnh tuyết rơi đẹp thế này là nhờ nam nhân An gia đang ra sức trấn thủ nơi biên cương, chịu đựng rét lạnh và có thể là cả đói khát.....

“Chỗ của Thập Nhất Nương vẫn là ấm nhất.....” Tôn thị mỉm cười vào cửa, còn tiểu trắng mập thì đã chạy vào trước từ lâu.

“Muội muội, muội nhìn đi, áo khoác của tui mình cùng màu nè.” Cho dù trong thời tiết kiểu nào thì tiểu trắng mập vẫn hết sức vui vẻ hoạt bát.

“Ân, Thập Lang ca mặc đồ thật đẹp.” Thập Nhất Nương cười tủm tỉm nói, tiểu trắng mập tròn quay mặc một thân áo lông trắng không khác gì thỏ béo nha, quá đáng yêu đi, thêm cái lỗ tai con thỏ thật dài nữa thì đúng là hết sảy.....

“Nhị bá mẫu, mau vào trong này cho ấm” Tuy rằng chân chưa đi được, nhưng nửa người trên của Thập Nhất Nương vẫn làm một tư thế hành lễ, “Đáng lẽ Thập Nhất Nương nên qua đó..... Thập Nhất Nương láchphen con cháu.....” Trước đó tiểu trắng mập thường hay công nàng đi sang sân viện của Nhị bá mẫu, nhưng gần đây trời tuyết lớn, thời tiết lại cực rét, đường đi trơn trượt nên Tôn thị không để cho Thập Nhất Nương ra ngoài, ngược lại mỗi ngày đều dắt tiểu trắng mập đến đây.

“Đừng nghĩ nhiều, trời rét nên bọn ta cũng muốn vận động nhiều một chút, hưởng chi hoa mai trong sân Thập Nhất Nương nở đẹp hơn mấy chỗ khác, thuận tiện đến đây thưởng thức một chút.” Tôn thị lơ đãng, người An gia ai cũng to lớn, chỉ có thân thể Thập Nhất Nương là yếu ớt nhỏ bé nhất, nếu bất nằng phải ra ngoài mỗi ngày, lỡ như sinh bệnh thì biết làm sao.

Quả nhiên có người ăn cùng, thức ăn cũng có vẻ ngon hơn, Thập Nhất Nương cười tủm tỉm ăn một chén bác thác (1) lớn nóng hôi hổi, thật ra chính là phở, sợi phở to khoảng ngón cái, nước súp gà thơm ngào ngạt, trên đó còn điểm xuyên một ít rau, mộc nhĩ vào nắm hương xắt sợi đã được xào qua trước khi nấu nên vừa giòn vừa dai.

Tiểu trắng mập ăn cực nhiều, ngoại trừ bác thác còn ăn bánh hấp nữa. Thập Nhất Nương nhìn nhìn hai loại bánh hấp khác nhau mà rối rắm vô cùng, hức hức, nàng muốn ăn bánh bao bánh mì hấp mà còn phải nghĩ cách miêu tả nó ra nữa, ví dụ như khi muốn ăn bánh bao thì phải nói là bánh hấp hình tròn bên trong nhân thịt, còn hoa quỳ (2) là bột mì cuộn tròn lại rồi đem đi hấp.....

“Bánh hấp này tuyệt vời thật, không ngờ bánh hành mà ăn cũng ngon thế.....” Cái miệng nhỏ nhắn đỏ sẫm của tiểu trắng mập hoạt động không ngừng nghỉ, ăn vui đến quên trời quên đất.

Mặt Thập Nhất Nương giật giật, “Gọi là hoa quỳ nghe hay hơn”, bánh hành (3) là một món ăn báu vật khác, đừng có cướp đoạt tên người ta như thế.

“Hoa quỳ? Nhưng mà bên trong đâu có hoa hờ gì đâu?” Tôn thị khó hiểu hỏi, hiển nhiên là cũng hết sức vừa lòng với món hoa quỳ này, ân, Thập Nhất Nương thật lợi hại, bánh hấp mà còn có thể làm ra nhiều chủng loại như vậy.

“Huynh vẫn thấy gọi là bánh hành thích hợp hơn.” Tiểu trắng mập có chút rối rắm, muội muội cứ thích gọi mấy món mà muội ấy chế ra hoặc cải tiến bằng mấy cái tên mà hẳn hoàn toàn không quen, nhưng thử nào dùng bột để làm thì đều nên gọi là bánh, không phải sao?

“Bánh hành không phải thế này, hôm khác muội sẽ làm cho huynh ăn thử.” Ca ca đáng yêu à, bánh hành rất đáng thương, huynh buông tha cho nó đi được không?

Mắt tiểu trắng mập sáng như đèn pha, “Thật không? Ăn ngon không?”

“Ân, ăn ngon.” Ít ra cũng ngon hơn bánh hấp này. Hoa quỳ hiện tại thật sự không mềm mịn như kiếp trước mà lại thô ráp cực kỳ, vì lúa mạch không tốt khiến cho bột xay ra cũng không tốt, nếu muốn cải thiện thì đúng là một vấn đề nan giải.

Tôn thị thấy thú vị, cầm lên một cái bánh bí đỏ hấp, “Vậy cái này gọi là gì?”

“Bánh bao!” Thập Nhất Nương thốt ra, “Bánh bao bí đỏ.”

Trên mặt Tôn thị chứa ý cười nhìn hai đứa nhỏ đang nghiêm túc đọc sách, thi thoảng lại ngó xem bọn chúng đọc đến đâu rồi.

“Nhị bá mẫu, chữ này đọc là gì?” Thập Nhất Nương hỏi. Tuy đời trước nàng đọc rất nhiều sách thuốc viết theo chữ phồn thể cho ông nội nghe, nhưng chữ phồn thể không thông dụng như chữ giản thể, vì vậy vẫn có nhiều chữ nàng không hiểu.

Tôn thị vừa giải nghĩa vừa nói cho nàng biết khi nào thì dùng từ đó.

Lúc ăn cơm thì không cần phải nói, lại là canh đồ cổ. Từ sau khi Thập Nhất Nương chế biến ra mấy đồ chấm mới, canh đồ cổ liền trở thành món ăn hàng ngày phải có. Sau khi cẩn thận kiểm tra một lượt thân thể của Thập Nhất Nương, rốt cuộc Hồ đại phu đã tuyên bố, nàng có thể được phép ăn thịt như người bình thường. Không có gì để so sánh thì sẽ không biết được mình là người hạnh phúc, tuy rằng tạm thời lượng thịt được ăn vẫn chưa nhiều, nhưng so với không được ăn tẹo nào thì vẫn sung sướng hơn ngàn lần. Thập Nhất Nương cố gắng tự biết chừng mực, tuy chưa được buông thả thoải mái, nhưng cũng không thể được voi đòi tiên, ăn một lèo cho béo núc được.

“Phải pha một bình trà đắng mới được.” Tôn thị nhún mày, “Không thì người sẽ bị nổi nhiệt mất.....”

Lông mày Thập Nhất Nương lập tức nhăn lại, nàng ghét nhất là mấy thứ vị đắng, vội vàng mở miệng nói, “Nhị bá mẫu, con thấy trà hoa cúc tốt hơn. Trà hoa cúc cho thêm một ít đường uống vừa ngon vừa giải nhiệt.....”

Hoa cúc chậm rãi nở bung ra trong chén trà, hoa vàng tươi, nước trong vắt, thêm một ít táo đỏ và câu kỷ, bắt mắt vô cùng, lại còn mát gan bổ phổi nữa chứ.

Tôn thị nếm thử một ngụm, thời đại này còn chưa có trà ướp hoa, hoa cúc vốn chỉ dùng làm thuốc bán, không ngờ pha trà uống mùi vị cũng không tệ, mà còn đẹp mắt nữa.

Tiểu trắng mặt đã ngủ, Tôn thị nhìn Thập Nhất Nương ngăn người ngắm hoa mai vườn mình trong tuyết lạnh, “Sao vậy? Không ngủ một chút à?”

Ánh mắt Thập Nhất Nương sáng trong nhìn Tôn thị, có thể là do nàng bị hôn mê 3 năm, ánh mắt của nàng đen láy trong suốt không hề nhiễm bụi trần, y hệt như mắt trẻ mới sinh: “Nhị bá mẫu, tổ phụ, bá phụ, phụ thân và các huynh trưởng thật sự sẽ không có chuyện gì chứ? Tuyệt rồi lớn như vậy..... Còn ca ca nữa, tuy rằng huynh ấy không nói với con là muốn đi đâu làm gì, nhưng rét như cắt thế này.....” Nhớ đến Tư Đồ Tứ Lang, Thập Nhất Nương nhìn không được mà suy nghĩ miên man, có phải do hấn cứu bọn họ ở Uyển Thành nên ca ca mới không có cách nào cự tuyệt thỉnh cầu của hấn không.....

“Đừng lo, tổ phụ đã đánh nhau nửa đời với người Hồ.....” Do dự một chút, Tôn thị lại gần an ủi Thập Nhất Nương, “Còn chuyện của Tư Đồ Tứ Lang, Tam Lang đi cùng hấn không phải chỉ vì ân tình, mà còn liên quan đến tương lai An gia.....”

Thập Nhất Nương bỏ nhào vào trong lòng Tôn thị, “Con nhớ ca ca.”

“Tam Lang sẽ về sớm thôi, cho nên Thập Nhất Nương phải cố gắng rèn luyện thân thể cho tốt, khi Tam Lang trở về mà thấy con có thể đi lại được thì nhất định sẽ cực kỳ vui mừng.” Tôn thị khích lệ Thập Nhất Nương, đại phu đã nói, Thập Nhất Nương cần rất nhiều nghị lực mới có thể đi lại được, nên cần phải thường xuyên cố vũ nàng.

“Vâng.” Thập Nhất Nương cố gắng mỉm cười, “Nếu ca ca về, biết được chân con cử động được rồi, nhất định sẽ bị dọa cho nhảy dựng.”

“Đúng rồi.....” Tôn thị chuyển đề tài, “Tổ phụ viết thư về, nói thịt khô Thập Nhất Nương làm ăn rất ngon, khiến ông ấy mỗi bữa đều ăn nhiều hơn một chén cơm, cả Đại Lang, Nhị lang chúng nó cũng rất thích, đặc biệt là món thịt vụn kia. Bọn họ nói muốn thêm một ít, vì lúc trộn vào cơm ăn đặc biệt thơm.”

Mắt Thập Nhất Nương càng ngày càng sáng, “Thật không? Mọi người đều thích sao? Nhị bá mẫu, chúng ta lập tức đi chọn thịt đi, vài ngày nữa lại gửi đến Du Thành.”

Quả nhiên đứa nhỏ này phải có vài chuyện để làm thì mới không ngồi suy nghĩ lung tung, Tôn thị lại cười nói, “Được, lát nữa sẽ bảo Thập Nhất Nương thái thịt cho chúng ta, không biết thái thịt có thể ra được chút mỡ hôi nào không, thời tiết mùa đông thật bất lợi cho việc giảm béo.....”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Edit: Diệp Nhục Giai

Tay Thập Nhất Nương đã cực kỳ linh hoạt rồi, Thập Lang vô cùng phấn chấn, cảm thấy đây chính là nhờ công lao mấy ngày qua hẳn không ngại phiền theo luyện tập cùng với Thập Nhất Nương, vì vậy hẳn muốn được nhận quà, “Muội muội, huynh muốn muội làm cho huynh một cái hà bao, hừ, hồi trước đám trướng thổi trong thư viện suốt ngày cứ khoe với huynh hà bao quần áo do tỷ muội bọn hắn làm cho, giờ huynh cũng có muội muội làm cho huynh rồi.....”

Tiểu thư khuê các ở cổ đại nhất định phải học được một vài kỹ năng, việc luyện chữ bị xem nhẹ hơn thêu thùa, cho nên Tôn thị rất biết tiếp thu ý kiến, bắt đầu dạy Thập Nhất Nương thêu.

Chỉ có điều là.....

Thập Nhất Nương rung rung nước mắt nhìn hà bao, ahhh, hoa sen mẫu đơn thêu trên hà bao này là gì vậy chứ? Cái này mà còn gọi là hà bao sao? Cái này phải gọi là tác phẩm nghệ thuật! Nhị bá mẫu lại còn thêu một con hồ ly trên hà bao dành tặng cho Nhị bá phụ nữa chứ, đó thật sự không phải là đồ để lại cho con cháu đấy chứ?

“Đau.....” Thập Nhất Nương mút vết thương, bị kim đâm lần thứ n rồi.

Tôn thị đau lòng nhìn Thập Nhất Nương sắp đâm lủng tay mình, không khỏi lại hạ tiêu chuẩn xuống lần nữa, “Quên đi, Thập Nhất Nương, không thêu hoa cũng không sao, chúng ta học kỹ thuật may vá là được rồi.”

Thập Nhất Nương hăm mộ nhìn hồ ly mà Tôn thị thêu, nhìn rất sống động, y như thật vậy, “Nhị bá mẫu, con làm được, chúng ta thử lại đi.”

“Tay con sắp bị đâm lủng rồi, Nhị bá mẫu đau lòng lắm” Tôn thị bảo Xuân Lan lấy thuốc mỡ đến, cẩn thận thoa lên.

“Không đau tí nào.” Thập Nhất Nương lo lắng, sau khi trải qua tận thế thì nàng đã không còn thấy đau vì mấy vết thương nhỏ nhặt này nữa.

“Thập Nhất Nương, chúng ta đi ném tuyết đi.” Bên kia tiểu trắng mập vui sướng đập cửa đi vào: “Trước đó mẹ có thêu cho huynh một cái hà bao rồi, muội không cần gấp đâu, cứ từ từ làm cũng được.” Hiển nhiên tiểu trắng mập cũng biết tay muội muội bị thương.

Ném tuyết? Tôn thị tức giận lại gần nhéo lỗ tai hắn, “Tiểu tử thôi, muội muội người còn chưa đi đường được thì ném tuyết gì chứ? Người muốn đem muội muội chưa nhúc nhích được của người ra làm bia cho người ném sao? Ta phải chỉnh người một trận mới được!”

“Đau đau.....” Tiểu trắng mập lớn tiếng kêu lên đau đớn, “Mẹ à, mẹ ruột của con à, tai con bị mẹ vặn sắp rớt ra luôn rồi, tai con còn đang bị nê đó.....”

Tôn thị cả kinh, vội vàng lật lỗ tai tiểu trắng mập lại kiểm tra, “Thôi chết rồi, đúng là bị nê rồi. May mà chưa đến nỗi quá nặng, mau mau, để mẹ đưa thuốc bôi nê cho con, chỉ cần không ra khỏi cửa, không dính nước lạnh, qua nửa tháng là tốt thôi. Đùng rồi, không được gãi, có ngứa hơn nữa cũng không thể đụng vào, càng gãi càng bị loét ra thêm.”

“Mẹ à, ngứa quá không gãi không chịu được, hơn nữa mấy cái thuốc chống nê này tác dụng chậm quá, hiệu quả kém thật đó, con còn phải nhịn ngứa nửa tháng sao?” Tiểu trắng mập oán giận, hẳn biết tình trạng của hắn còn chưa đến nỗi, vừa phát hiện bị nê đã bôi thuốc lập tức, bình thường người ta bị nê da phải mấy tháng mới lành. Bảo một thằng nhóc béo tròn trong phòng hết cả mùa đông không khó, nhưng muốn bảo một thằng nhóc béo xem chuyện ăn uống còn quan trọng hơn cả sinh mạng của mình không được đến phòng bếp chôm ít điểm tâm ăn vụng vài miếng thịt, vậy thì tuyệt đối không thể được! Đó là làm trái với bản năng của loài người!

“Đáng đời, ai bảo con già đầu còn muốn chơi tuyết, lại còn không thèm trùm mũ. Nửa tháng đã là không tồi, thuốc bôi chống nê mà chúng ta dùng là thuốc trong cung đấy.” Tôn thị bức bối, nhưng lại không dám nhéo tai tiểu trắng mập như mọi khi nữa, “Mấy ngày này không được chạy ra ngoài, không thì không chỉ lỗ tai mà cả tay chân của con đều sẽ bị nê, đừng quên bài học năm ngoái.”

Thập Lang run bần bật, nhớ tới mùi vị ngứa phát điên mà không được gãi hồi năm ngoái.....

Thập Nhất Nương quan tâm nói, “Thập Lang ca, không cần đợi đến tận mười ngày nửa tháng đâu, muội sẽ bảo Xuân Lan tìm lá củ cải cho huynh, nấu lá củ cải lên rồi lấy nước cốt đó thoa lên chỗ bị nê, sau đó lấy củ cải nướng lăn lên, chỉ 3 ngày sau là khỏi.”

Tôn thị hoài nghi nhìn Thập Nhất Nương, “Thật á? Thuốc chống nê tốt nhất mà còn phải mất nửa tháng, mà còn là trong tình trạng chưa nghiêm trọng lắm đấy.”

Từ trước đến nay Thập Lang luôn tin tưởng muội muội, lập tức nói, “Mẹ, thử một chút là biết ngay mà, nếu hiệu quả thật, vậy thì không cần mua mấy thứ thuốc bôi này nữa. Hơn nữa dùng củ cải lại còn rất thuận tiện, quân đội có rất nhiều người bị nứt da, tiết kiệm được khối tiền đấy.”

Thập Nhất Nương cười tủm tỉm nhìn tiểu trắng mập, tuy rằng Thập Lang ca nhà nàng bị ngứa là không có một tí thiên phú võ thuật nào, nhưng đầu óc thì rất nhanh nhạy, lại còn biết quan tâm đến kẻ dưới, không chỉ tài giỏi mà còn đặc biệt đáng yêu tốt bụng nữa.

Biện pháp mà Thập Nhất Nương đưa ra tất nhiên là hữu hiệu, tuy rằng vẫn còn hơi ửng đỏ nhưng không còn ngứa nữa, tiểu trắng mập lại bắt đầu bành bạch chạy loạn khắp nơi. Thật ra cũng không hẳn là loạn, chỉ thẳng hướng nhà bếp mà thôi.

Phượng thị mừng rỡ, viết biện pháp này vào thư gửi cho cha chồng.

Đang đau đứt ruột gan vì binh lính bị đông lạnh nứt nẻ khắp người, An nguyên soái đọc thư xong ha ha cười lớn, lập tức ra lệnh cho thuộc hạ đi tìm rễ củ cải và củ cải về. Chuyện này vô cùng thuận lợi, củ cải thì không cần phải nói, mà lá củ cải thì đa số nông dân ở đây vẫn còn lưu giữ lại, không nỡ vứt đi,

thứ này trong mùa đông cũng có thể trở thành một đĩa rau ngon, hơn nữa đem đi phơi nắng còn có thể làm dưa muối.

“Không hổ là bé cưng của ông nội, quá cừ!” Được gọi là mĩ tu công (1), An nguyên soái, một người nếu không mặc khôi giáp thì sẽ cực giống một nhà nho, vuốt ve chòm râu hoa râm của mình, ánh mắt cười híp thành một đường.

(1) Mĩ tu công: Đại khái là ông lão có bộ râu đẹp

“Đúng vậy, bé cưng rất giống con, quá sức thông minh.” An Đại Lang có khuôn mặt nam tính, thân thể cường tráng, phong thái nghiêm túc lạnh lùng như băng sơn, khác hẳn với cha ruột của mình. Ông nở một nụ cười hiếm có, “Nhưng lần sau phải viết thư báo con bé sửa lại mới được, phải gọi là Đại phụ thân, chứ gọi Đại bá nghe chả thân thiết tí nào.”

An Tam Lang chỉ có thể “Ha ha”: Đó là khuê nữ của lão tử!

Mấy ngày sau, Thập Nhất Nương nhận được một đồng lông thú. Chắc là vì khi trốn khỏi Uyển Thành, nàng bị An Tam Lang dùng lông thú quấn lại cứng ngắc cột trước ngực, nên ai nấy đều nghĩ là nàng thích lông thú trắng, cũng cực kỳ tin tưởng rằng nàng vô cùng thích hợp với lông thú trắng, cho nên trong cả một xe ngựa da thú thì da thú là nhiều nhất, đương nhiên cũng có vài tấm da chồn đất đỏ, nhưng cực ít. Có lẽ do hoàn cảnh đánh giặc nơi tiền tuyến, không thể thường xuyên đi săn thú, thú lại nhiều, dễ gặp nên thuận tay bắt lấy kiểm thêm ít đồ ăn, vì vậy da thú mới nhiều nhất.

“Tổ phụ vui lắm, trong thư báo là bây giờ trời đang giá rét nên không có gì hay ho đưa cho Thập Nhất Nương cả, chờ đến lúc xuân về hoa nở, trên núi có nhiều thú hơn thì sẽ có rất nhiều thứ gửi về. Còn đây là thư của Tam thúc, báo là hy vọng có thể nhận được thư do nữ nhi đích thân viết. Tam thúc cũng thiệt tình, chẳng lẽ chữ của huynh xấu lắm sao, chứ mà Thập Nhất Nương viết còn khó coi hơn. Nhưng chắc là Tam thúc cũng không để ý đâu, huynh cảm thấy cho dù chữ của muội muội có xấu như gà bới thì Tam thúc cũng vẫn thích. Ủ, hay là lát nữa Thập Nhất Nương đích thân viết thư trả lời mọi người đi.” Tiểu trắng mập vui tươi hơn hờ đọc thư cho Thập Nhất Nương nghe.

Tôn thị không vui vận lỗi tai con mình, không bị nê thật tốt, lúc nào cũng có thể vận, “Hồi trước tay Thập Nhất Nương không động đậy gì được, nên chữ viết bây giờ khó coi là phải. Chờ đến khi thân thể của Thập Nhất Nương khỏe hẳn rồi, chữ viết nhất định cực kỳ đẹp.”

Thập Nhất Nương hơi chột dạ, Nhị bá mẫu, thật xin lỗi, có thể là người phải thất vọng rồi, cho dù tay của con khỏi hẳn thì viết chữ cũng không đẹp nổi đâu.

Tiểu trắng mập vội vàng cứu cái lỗi tai đầy thịt của mình từ trong móng vuốt của mẹ, lỗi tai càng dày càng có phúc khí, hẳn cảm thấy mẹ hẳn mà cứ vận lỗi tai hẳn như vậy, sớm muộn cũng có ngày tai hẳn sẽ bị bớt thịt đi, vậy thì phúc khí cũng theo đó mà biến đi mất.

“Thập Nhất Nương, lần này muội lập được công lớn rồi. Thập Nhất Nương giỏi quá, bị nứt da thật sự rất khó chịu, ghét nhất làn năm nay mà bị thì qua sang năm có nhiều khả năng sẽ lại tái phát, rất khổ. Nếu công bố biện pháp của Thập Nhất Nương ra ngoài, không biết sẽ có biết bao nhiêu người nghèo được lợi đâu.” Thập Lang ca ngợi nói.

Tôn thị cười cong cả mắt, tiểu trắng mập nhẹ nhàng thở ra, quả nhiên chỉ cần khen Thập Nhất Nương một chút, mẹ hẳn liền cười còn vui vẻ hơn cả chính bản thân bà được khen. Thập Lang mảy ừ mặt chau, gần như đoán ra được sau này mà có kẻ nào có mắt không trông, nói một tí tẹo tèo tèo gì đó không tốt về Thập Nhất Nương thôi, mẹ hẳn nhất định sẽ một roi đánh tớii.

Đang nghiên cứu đường kim mũi chỉ, ánh mắt Thập Nhất Nương phút chốc sáng long lanh, nàng không ngờ biện pháp chữa nê da này lại có thể giúp nhiều người đến thế. Sau đó lại có chút áy náy, sao nàng lại quên mất cơ chứ. Có thể là vì mấy năm tận thế kia khiến nàng có thói quen loài người sau tận thế vô cùng đưng mãnh, quên mất người thời đại này không có sức kháng lạnh kháng nóng mạnh như vậy, hơn nữa lúc này cũng không có bị hiệu ứng nhà kính khiến trái đất nóng lên như ở hiện đại.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Edit: Diệp Nhục Giai

Tuy tiểu trắng mập không giục Thập Nhất Nương, nhưng Thập Nhất Nương vẫn thấy được hẳn đang vô cùng mong đợi, lần nào đến thăm nàng cũng đều ngo vào gió đồ thù của nàng, thấy không có thứ gì giống hà bao thì ánh mắt không khỏi lộ vẻ thất vọng.

Tuy không biết vì sao tiểu trắng mập lại chấp nhất chuyện tỷ muội đích thân làm hào bao quần áo cho mình như vậy, nhưng Thập Nhất Nương quyết định thỏa mãn cho nguyện vọng của hẳn. Hừ, không phải chỉ là vài đường kim mũi chỉ thôi sao, chắc không thể nào khó hơn chuyện chém zombie chứ đúng không?

Thập Nhất Nương bừa bãi cầm đầu ngón tay lại bị kim đâm chảy máu của mình, nha hoàn kinh ngạc giữ lại tay nàng, lấy ra lọ thuốc mỡ nghe

đòn là bôi lên không để lại sẹo như đang lấy vật quý. Thập Nhất Nương nhủ vậy, tuy rằng tiêu độc bằng nước miếng thì hơi bẩn thật, nhưng thuốc mỡ này dùng lần nào Xuân Lan đau lòng lần ấy, chắc chắn không rề, Thập Nhất Nương hết sức nhớ nhưng rượu cồn vừa tiện lợi vừa hiệu quả ở hiện đại.

Chém zombie thật ra chỉ cần vung từng nhát từng nhát dao trắng xuống (Vì sao không phải là dao hồng? Chém zombie thì phải chém đầu, xin dừng lại vài giây ngẫm nghĩ xem nào có màu gì.) Thập Nhất Nương sâu não nhìn hà bao của mình, không thể không thừa nhận chuyện này còn khó hơn cả chém zombie, rõ ràng nàng đã chọn hình hoa hướng dương đơn giản nhất để thêu, nhưng có ai có thể nói cho nàng biết, cái đồng vàng vàng giống thứ mà người ta đại tiện ra này là gì không?

“Cái này.....” Xuân Lan cũng không biết nói gì, nàng chỉ có thể an ủi tiểu thư nhà mình, “Thật ra may quần áo chỉ cần cắt rồi khâu lại thôi, thêu khó lắm, chúng ta luyện may và trước đi.”

Thập Nhất Nương hăm hở trở lại, ân, Xuân Lan nói đúng, bé gái cổ đại không biết thêu hoa cũng có rất nhiều, đặc biệt là mấy cô nương nông thôn, họ chỉ biết may vá mà thôi. Chuyện thêu thùa này cần phải có thầy dạy, nhóm thôn cô thứ nhất là phải làm nông nên tay thô ráp không khéo, thứ hai là không có tú nương (1) hướng dẫn, cho nên chỉ có thể may vá. Thập Nhất Nương cố gắng tự an ủi mình, cũng xin lỗi Thập Lang vì không có hà bao cho hắn, nhưng nàng quyết định may cho hắn một bộ quần áo có một không hai trên toàn Đại Hạ này, cam đoan hắn mặc bộ quần áo này vào có bỏ lên đỉnh núi tuyết cũng sẽ không bị nê da.

(1) Tú nương: Các bác các cô chuyên may vá thêu thùa trong mấy cửa hàng may mặc.

Thập Lang mừng quýnh, không hề để ý đến chuyện hà bao bị đổi thành quần áo. Hắn cũng không phải đũa ngọc, hà bao nhỏ xíu như vậy, muốn khoe cũng rất bất tiện, ai mà đặc biệt chú ý đến hà bao của người đầu, nhưng quần áo thì không giống vậy, mặc trên người ai cũng thấy được!

Vì ánh mắt chờ mong của tiểu trắng mập mà Thập Nhất Nương hưng hực nhiệt huyết. Hừ, nàng không làm được hà bao là vì không biết thêu hoa, chứ còn may may vá vá là sở trường của nàng! Kinh nghiệm tuyệt đối phong phú!

Thập Nhất Nương cẩn thận may bông vào bên trong lớp da thô, sau đó lại may thêm một tầng vải dệt mềm mại. Thời đại này đã có vải bông, chỉ là sản lượng không cao. Không bao lâu sau, nàng đã làm xong một bộ quần áo cho Thập Lang, Thập Nhất Nương vô cùng cảm động, ô ô, hai đời rồi, rốt cuộc nàng cũng kiếm được một ít kỹ năng của hiền thê lương mẫu để mà lặn lưng.

Xuân Lan cũng hết sức kích động, oa, quả nhiên tiểu thư nhà nàng có kỹ thuật may vá không tồi, ít ra không bị kim đâm lỗ chỗ giống cái sàng nữa, mà quần áo này cũng được may rất nhanh.

“Đây là quần áo á?” Khóe miệng tiểu trắng mập hết co lại giật giật, đánh giá khoảng cách từ chỗ mình đứng đến cửa.

Phương thị và Tôn thị ngồi một bên cười đến gấp cả người lại, lại vô cùng khéo léo chặn đường trốn của Thập Lang, “Thập Lang, muội muội con hiếm khi làm quần áo cho con, con mau mặc thử đi.”

Mặt tiểu trắng mập nhăn như khi, đau khổ nói, “Nhưng cái này..... thật sự không giống quần áo mà.” Người có gấp qua con thỏ nào xài chiêu kim thiên thoát xác chưa (1)? Nếu nói cái này là quần áo, không bằng nói là bộ da của một con thỏ khổng lồ bị lột ra đi. Đúng vậy, đây là một bộ quần áo con thỏ, lông thỏ mềm mại ấm áp, Thập Lang là có thể đoán được quần áo này ấm đến cỡ nào, chỉ có điều.....

(1) Kim thiên thoát xác: Nghĩa bóng là lạng lẽ chuồn mất, ví với việc dùng mưu trí trốn thoát mà người khác không kịp phát hiện ra. Ở đây bạn Thập Lang muốn nói theo nghĩa đen, mọi người đều biết khi con ve thoát xác thì còn lại một cái vỏ rỗng nguyên vẹn, thử tưởng tượng điều đó với con thỏ đi

~Ta không muốn làm con thỏ! Làm thỏ cha cũng không muốn! Thỏ tướng công thì lại càng miễn bàn! Trong đầu thoáng hiện vô số những thứ có quan hệ với con thỏ, Thập Lang rất muốn cự tuyệt, nhưng khi hắn nhìn đến bàn tay của Thập Nhất Nương thì lại do dự. Hai tay Thập Nhất Nương bị kim đâm lỗ chỗ, bị Xuân Lan lấy vải quấn kín lại để chống lạnh chống nước.

Thập Lang cầm lấy một đồng da lông kia, dùng tư thế ‘trắng sĩ một đi không trở lại’ vọt vào phòng trong.

“Thập Nhất Nương thật lợi hại.” Tôn thị khen ngợi, chỉ cần nhìn độ dày của bộ quần áo thỏ kia là biết Thập Nhất Nương đứa nhỏ này hao tâm tốn trí thế nào, còn có những đường may tinh tế tỉ mỉ không để lọt tí gió nào, kiểu dáng lại có thể đạt đến trình độ giữ ấm tốt nhất. Nếu không phải đứa nhỏ này thật tình nghĩ đến chuyện Thập Lang khổ sở vì bị nê da thì làm sao có thể nghĩ ra bộ trang phục như thế.

Phương thị cũng mỉm cười, “Bộ quần áo này vừa nhìn là đã biết rất ấm rồi, lại còn cực kỳ đáng yêu nữa. Thập Nhất Nương vất vả rồi.”

Thập Nhất Nương được khen ngượng chín mặt, lúc này, tiểu trắng mập mặc quần áo bước ra, ánh mắt Phương thị và Tôn thị đều sáng ngời, oa, thỏ béo đến rồi, quá dễ thương quá đáng yêu đi.

Thập Nhất Nương kích động, tay nghề của nàng quả thực là quá tốt, có thể biến một tiểu trắng mập thành một con thỏ lớn đáng yêu kinh khủng! Xem lỗi tai thỏ rũ xuống kia kia, xem một thân lông thỏ mềm mại kia kia, lại xem cái đuôi thỏ tròn tròn một cục kia kia.....

Mắt tiểu trắng mập ngập nước, ủy khuất nhìn một đám nữ nhân xem hắn như thỏ mà xoa nắn từ đầu đến chân.

“Bộ này không tệ.” Phương thị thấy tiểu trắng mập chu cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn lại càng giống tiểu kim đồng hầu hạ bên cạnh Bò Tát, trong lòng mềm thành một bãi nước, Nhị đệ muội cứ ghét bỏ Thập Lang béo, thật ra béo đáng yêu biết bao, “Thập Lang, con xem, bộ quần áo này kín mít không hề có kẽ hở nào, ấm áp cực kỳ nha.”

Nhìn không được mà ngắm nghía cục đười trồn xoe sau mông con trai mình, Tôn thị cũng nhin cười an ủi con, “Thập Lang, áo khoác vẫn có thể bị lột gió đàng trước, áo lông thì lại không che được lỗ tai. Con xem, mặc bộ này con sẽ không lo lỗ tai bị nê da nữa.”

Thập Nhất Nương cũng gật đầu thật mạnh, “Đúng vậy, Thập Lang ca, về sau cho dù tuyết rơi cũng không sợ, y phục này cực ấm..... Nhưng sao vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, hình như là vẫn thiếu gì đó.....”

Thập Nhất Nương bảo Thập Lang đi dạo một vòng, mới vỗ tay, “Quên bao tay.” Lại cầm lấy một ít da thỏ lên làm bao tay, vài nữ nhân hai mắt tỏa sáng hứng thú vọt qua trợ giúp, không bao lâu sau, một đôi bao tay da thỏ mềm mềm ra đời.

Thập Nhất Nương vừa lòng nhìn thành phẩm của mình, “Quá dễ thương, Thập Lang ca thật sự là rất dễ thương.”

Một đám nữ nhân cũng kích động đến muốn xiu, “Thập Lang, vẫy tay xem ~”

Thập Lang mặc đồ giống thỏ chu miệng hồng hồng, không tình nguyện giơ lên ‘móng’ thỏ đầy lông vẫy vẫy, cũng cố gắng giấu chân vào dưới cái bàn, hức, nếu Thập Nhất Nương nhớ tới chuyện phải cải biến đôi giày của hân thì thảm rồi. Chỉ cần nghĩ đến chuyện chân mình cũng bọc trong một đồng lông, Thập Lang liền mơ màng, ha ha, đó căn bản chính là ác mộng.

Mấy nha hoàn cũng khen tiểu trắng mập mặc đồ thỏ đến mức hoa nở đầy trời, tiểu trắng mập biết quần áo này chắc chắn không thể không mặc, chỉ có thể cắn răng nói, “Đại bá mẫu, mẹ, nếu bộ quần áo này ấm áp như vậy, không bằng muối muối cũng mặc chung đi.” Hừ, nếu có người chê cười thì ít ra hân cũng có bạn.

“Đúng là ý kiến hay.” Phương thị đồng ý: “Nào, Nhị đệ muội, chúng ta cũng làm cho Thập Nhất Nương vài bộ như thế.”

“Con muốn màu phấn hồng!” Thập Nhất Nương vội nói.

Nàng thật không biết vì sao phải ngược, đời trước vừa đến mùa đông thì nàng liền cosplay thành kính thừa các loại động vật, thỏ thì tính là gì chứ, gấu trúc, gấu Bắc Cực, khi lông vàng thậm chí cả khủng long nàng đều đã từng cosplay qua, ân, dựa theo kinh nghiệm của nàng, lễ mừng năm mới mà cosplay thành động vật đi sang nhà hàng xóm, sẽ được cho đặc biệt nhiều kẹo.

“Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu, Thập Nhất Nương muốn một bộ hồ ly, với cả làm mấy bộ đồ gấu, hổ cho ca ca cũng không tệ.” Thập Nhất Nương cười tùm tùm nói, trong xe lông thú mà tổ phụ đưa đến còn có da gấu hiếm có đó nha.

Phương thị và Tôn thị đều cảm thấy như vừa phát hiện ra được một lục địa mới, mắt sáng ngời ngời, chủ ý này thật sự là quá tốt! Trước kia các bà cũng chỉ nghĩ đến chuyện làm áo khoác dài, áo choàng có nón, áo lông, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện làm một bộ quần áo giống động vật.

Thập Lang vron ngón tay ra, đây là một đôi bao tay có thể để người đeo cử động được như bình thường, khi nào muốn làm việc thì có thể tách ngón tay ra. Thập Lang đảm chiều thứ viết chữ vẽ hình một chút, tuy rằng không đủ thoải mái để làm những thứ tinh tế, nhưng nếu cầm đao bắn cung thì không bị ảnh hưởng gì lớn, nhất là dưới tình hình bị đông cứng vào ngày đông, đôi tay múa đao vùng thương mà không có gì bảo hộ thì rất đau khổ.....

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Edit: Diệp Nhục Giai

Ngày hôm sau, Phương thị cùng Tôn thị bắt đầu sáng tạo ra các loại kiểu dáng quần áo cho hai đứa nhỏ, mở ra một trào lưu trang phục động vật, cố gắng làm sao cho dễ thương nhất.

Nhờ vào sự gợi ý của bao tay, Thập Nhất Nương nhớ tới bộ chụp tai giữ ấm và dép lê bằng lông.

Thập Lang nhìn một thân lông thỏ của mình, sau đó lại nhìn nhìn móng vuốt thỏ của mình, cuối cùng tầm mắt dời đến dép lê thỏ trên chân, trên đó có may một đôi mắt bằng hồng bảo thạch cùng với lỗ tai dựng thẳng lên.....

Thập Lang bị thương, vẫn không tránh được.....

Thập Nhất Nương chỉ cho hai vị bá mẫu làm đồ chụp tai, cuối cùng làm ra được một bộ chụp tai bằng lông hồ ly đỏ, lớp lông mềm mềm cực kỳ xinh đẹp. Hai vị bá mẫu cười khanh khách đeo lên, quả cầu lông màu đỏ nổi bật tươi đẹp hoạt bát trong ngày đông giá rét, tôn lên khuôn mặt vốn xinh đẹp tuyệt trần của các bà, khiến cho vô số nha hoàn cũng động tâm. Không đến hai ngày, ở khắp nơi trong An phủ đều có thể thấy được những nha hoàn mang theo bao tay cùng đồ chụp tai đáng yêu, hơn nữa ngoài phủ cũng nổi gót bắt chước theo.

Sau chuyện cù cái trị nứt da, bao tay Thập Nhất Nương làm khiến cho Phương thị chú ý lần nữa.

Không chỉ có một mình Thập Lang nhìn ra công năng của đôi bao tay này, mà Phương thị cũng đã nhìn ra. Bà là điển hình của một đương gia chủ mẫu, đối với những thứ có thể sử dụng trong chiến tranh đều đặc biệt nhạy cảm, lập tức lệnh cho toàn bộ nha hoàn trong phủ tập trung làm bao tay da, cũng mời tú nương bên ngoài về làm chung, ngoài ra còn sai người thu mua da lông và vải bông ở khắp nơi. May mà bao tay này không quá hao phí vật liệu để làm ra, cách may cũng không khó, vì vậy không quá mấy ngày, trong phủ đã có hàng ngàn đôi bao tay, Phương thị chuẩn bị cho người đưa ra biên cương.

Đương nhiên tốc độ và tay nghề của Phương thị và Tôn thị hơn Thập Nhất Nương rất nhiều, làm ra nhiều bao tay như vậy nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến chuyện may quần áo, chẳng bao lâu nữa bộ quần áo thô trắng của Thập Nhất Nương sẽ được làm xong, còn về phần hồng nhạ thì phải chờ thêm vài ngày nữa, Tôn thị đang bảo người ta cầm đi nhuộm màu rồi.

Thập Nhất Nương hơn hờ mặc mộ bộ đồ thô giống Thập Lang, không khác gì một đôi huynh muội thô yêu thương lẫn nhau.

Thập Nhất Nương vẫn chưa đi được, ngồi dưới tàng cây hồng mai, cầm một bình nước nóng có đôi mắt thô đỏ cùng với lỗ tai thô dài trên tay, miệng phả khói trắng, chỉ huy Thập Lang đáp người tuyết.

Thời này không có máy ảnh, nhưng điều này cũng không ngăn được hứng thú muốn vẽ tranh lưu niệm của Tôn thị. Bà lấy giấy bút, vẽ ra hình ảnh hai con thô đang đáp người tuyết dưới những bông mai đỏ rực. Không, là ba con thô, thử mà bọn Thập Lang đáp ra không phải người tuyết mà là một con thô còn trắng mập hơn so với bọn họ, dùng vải đỏ làm tròng mắt, rất sống động, vô cùng khả ái.

Khuôn mặt Thập Nhất Nương ửng hồng trong tuyết trắng, ánh mắt đen bóng như ngọc trai đen, cười lên trông đáng yêu cực kỳ.

Tôn thị tỉ mỉ vẽ ra, không thể nào dùng bút lại được. Bà muốn vẽ đủ loại hình thái của Thập Nhất Nương..... Sau đó đốt tranh cho A Chi tỷ tỷ xem.

Thập Nhất Nương cười sung sướng, giống như một đóa hồng mai nở rộ trong tuyết trắng.

A Chi tỷ tỷ nhất định sẽ rất vui, điều mà bà luyến tiếc nhất trước khi qua đời chắc hẳn là Thập Nhất Nương..... Khi đó bọn họ mất bao nhiêu sức lực cũng vẫn không thể khép lại hai mắt đang chảy huyết lệ của người mẹ đáng thương kia.....

“Tiếc là không có củ cải đỏ.....” Tiếng cười của Thập Nhất Nương lạnh lạnh như chuông bạc, giống như có thể đem sự vui vẻ lây nhiễm cho những người xung quanh, “Con thô thì nên cầm củ cải đỏ mới giống.”

“Thập Nhất Nương, củ cải trắng không được sao?” Một con thô béo khác hỏi, “Hay là lấy củ cải trắng đi?”

Rõ ràng là hình ảnh vui vẻ như vậy, Tôn thị lau nước mắt, mỉm cười chấm một ít mực màu đỏ tô lên đóa hoa mai, sau đó là đôi mắt thô, liền hoàn thành một bức tranh vẽ hai đứa nhỏ tràn ngập sức sống, hoàn toàn trái ngược với vẻ cô tịch của tuyết trắng mùa đông.

Một nam nhân cực kỳ tuấn mỹ khiến người ta cảm giác ấm áp như gió xuân cầm lấy đôi bao tay bằng da hồ ly màu trắng có viết hai chữ “phụ thân”, ngón tay vuốt ve hai chữ “phụ thân” đó, trong mắt lộ ra ý cười ấm áp.

Nam nhân mở thư ra, phong thư căng phồng, mở ra mới phát hiện là một bức họa, nam nhân sùng sốt, sau đó nhin không được cười ha ha.

An lão nguyên soái kỳ quái, đoạt lấy bức tranh trong tay con trai mình, sau đó cũng nhin không được nở nụ cười, “Tranh này chắc là do Nhị tức phụ vẽ rồi, bộ quần áo này thật hiếm lạ, một đám cháu gái cháu trai của ta đều đã biến thành con thô.....”

Trình độ vẽ của Tôn thị đương nhiên không thể bằng An Tam gia từng thi đậu Trạng Nguyên được, nhưng bức tranh này lại vô cùng thu hút người khác. Trước khi nhập quân, An lão nguyên soái là một thư sinh, đương nhiên ông nhìn ra được người vẽ tranh này dụng tâm thế nào, nếu không phải thật sự yêu quý hai đứa nhỏ kia thì không thể nào vẽ ra một bức tranh ấm áp lại mang máng chứa đựng nỗi buồn như vậy, có thể nói là linh khí trong tranh và tình cảm của người họa sĩ đã bù lại những thiếu sót trong kỹ thuật vẽ, khiến cho bức họa này trở nên trân quý hiếm có.

“Bé cưng gầy quá, rõ ràng là không kém Thập Lang bao nhiêu tuổi, nhưng cơ thể nhìn qua lại chỉ bằng một nửa Thập Lang. Bé cưng đáng thương của ta, chờ ông nội về nhà, mỗi ngày đều sẽ bảo người ta nấu cho cháu thật nhiều món ngon.....” An lão nguyên soái xót xa nói.

An Tam gia cũng không để ý tới lão nhân vừa lái nhai vừa ngắm mãi bức tranh vẽ cháu trai cháu gái nhà mình không biết chán, ông mở ra bức thư do nữ nhi viết, giật bản mình vì chữ viết của nữ nhi mình. Ha ha, nữ nhi biết là ở quân doanh thiếu thốn, nên đặc biệt nhắc cho ông nhớ lại mùi vị móng gà đây phòng? (chú thích: ý là viết chữ như gà bới đây ạ)

Tuy rằng vô cùng ghét bỏ, nhưng động tác của An Tam gia lại hoàn toàn trái ngược, cẩn thận gấp thư lại, dùng giấy dầu chống sâu bọ bọc lại cẩn thận, hàm chứa ý cười cất xuống đáy hòm.

An nguyên soái lưu luyến không rời buông tranh xuống, cầm lấy đôi bao tay da gấu có thêu hai chữ “tổ phụ”, thấy bao tay có thể tách mở ở các đầu ngón tay, không gây ảnh hưởng gì đến chuyện cầm đao cưỡi ngựa, có thể thấy người chế tạo ra thật sự rất cẩn thận. An lão nguyên soái đeo bao tay vào, vuốt ve lớp lông nhỏ mảnh trên tay hơi hơi thờ dãi: “Chỉ riêng chuyện bao tay này thôi, ta đã phải báo chiến công cho bé cưng rồi. Có thứ đồ này, còn có biện pháp trị nê da bằng củ cải nữa, chắc là mấy mùa đông sau này không còn sợ da bị khô nê nữa, tay mấy binh lính cầm vũ khí đều đã khá hơn rất nhiều.”

An Tam gia chậm rãi đeo bao tay vào, nhớ đến mấy lời mà nữ nhi viết trong thư, nhin không được lại mỉm cười: “Phụ thân, chiến công thì không cần, tiểu nha đầu nói muốn được thưởng.”

An nguyên soái hưng trí bưng bưng hỏi: “Ái chà, tiểu nha đầu lại còn muốn thưởng nữa cơ à, nói nghe xem con bé muốn được thưởng gì?”

“Tiểu nha đầu nói muốn ăn đồ ăn ngon, chờ đến mùa xuân, muốn chúng ta gửi cho nàng các loại món ăn thôn quê ở đây.....” Đôi mắt xinh đẹp của An Tam gia tràn ngập ý cười, nhất định là đứa nhỏ này chơi lâu với Thập Lang nên đầu óc cũng chỉ toàn nghĩ đến chuyện ăn thôi.

“Điều đó có gì là khó.” An nguyên soái cười ha ha, “Đúng rồi, gửi thêm da lông về cho bé cưng đi, viết thư bảo Đại tước phụ, Nhị tước phụ đem toàn bộ mấy thứ da lông đó may thành mấy bộ quần áo giống trong tranh này. Lão Tam, con đi xem xem có da hổ không, Thập Lang nói hẳn không muốn làm thỏ.....”

An Tam gia cũng bật cười, không nhìn được mà nhìn bức tranh kia, không biết là do Thập Lang quá béo, hay là nữ nhi của ông gây đến đáng thương đây nữa. Aiz, từ khi nữ nhi tỉnh lại, ông còn chưa được gặp nàng lần nào đâu. Người Hồ chết tiết, sớm nên diệt sạch bọn họ đi, toàn đi gây trở ngại không cho nhà người ta đoàn viên với nhau, xuống địa ngục hết đi!

“Khoan, lão Tam, giao bức tranh ra đây.” An nguyên soái hầm hè nhìn thẳng con trai đang muốn lén lút chôm bức tranh đi, “Đây là tranh do chị dâu con vẽ, con làm em chồng mà cũng muốn chôm sao?”

An Tam gia buồn bực giao tranh ra, vẻ mặt khó chịu nhìn lão đầu ngấm bức tranh cười ngây ngô cả buổi trời, sau đó độc chiếm một mình!

An Nhị gia cũng đến đây náo loạn nửa ngày, lão đầu chỉ cho bọn họ xem chứ không cho lấy. An Nhị gia thanh tú hiếm khi tức giận đến mức thể hiện ra mặt đàn ông của mình, chỉ tiếc là sức chiến đấu kém hơn lão cha buu hẳn lại không biết xấu hổ của mình, cuối cùng chỉ có thể rưng rưng ngồi vẽ vòng tròn trong góc tường. Lão cha thật quá đáng mà, đó chính là tranh do nương tử thân yêu nhà người ta vẽ!

An Tam gia hừ một tiếng, vậy còn nữ nhi của ông thì sao, đó chính là nữ nhi thân yêu của ông! Nhưng ít ra An Tam gia còn thu được bức thư do nữ nhi của ông đích thân viết, ha ha, hàng này chính là hàng độc quyền!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Edit: Diệp Nhược Giai

Tư Đồ Tứ Lang hoảng hốt nhìn con nai nhảy bắn đi xa, hoa tươi nở rộ cùng với đàn bướm lượn lờ không hợp với thời tiết hiện nay.

“Thật là khó tin, rõ ràng bên ngoài đang là tháng mười hai rét mướt.” Nơi này lại có ánh nắng ấm áp như mùa xuân, ngay cả mấy con gà rừng cũng dường như không sợ người, cục cục kêu lớn nhảy qua nhảy lại.

An Tam Lang cười cười, đến gần hồ nước lớn đang bốc khói mù mịt, “Hai năm trước huynh đã đến đây một lần, chắc nơi này vốn dĩ là một miệng núi lửa lớn, sau đó tuyệt động lại, bị tan ra thành hồ nước nóng, có lẽ là vì hồ nước nóng mà nơi này bốn mùa đều như mùa xuân, thu hút không ít động vật đến định cư.”

Lâm Nhị nhìn các loại động vật chạy tới chạy lui, liếm liếm miệng, “Cứ tưởng là năm nay phải ăn lương khô đón năm mới, xem ra không cần phải vậy nữa, thịt dự trữ rất dồi dào nha.”

Tư Đồ Tứ Lang nhìn được liệu trân quý trên tay, cười cười nói: “Huyết tham cũng chỉ có thể mọc lên ở nơi nóng lạnh giao thoa này, nhưng mấy ai có thể chịu mạo hiểm đối đầu với mưa rền gió dữ và giá rét cắt da bò lên dãy núi cao mấy ngàn thước để tìm nó chứ.” Lần này hẳn còn tìm được cả vài đoá tuyết liên trân quý nữa, vừa vặn có thể đưa cho nương và tỷ tỷ dùng, ánh mắt Tư Đồ Tứ Lang tràn đầy cảm kích nhìn An Tam Lang, nhưng cũng không nói ra lời cảm ơn nào, hiện tại hẳn còn chưa có năng lực gì, không phải thời điểm để báo ân.

An Tam Lang thân nhiên cười cười, ánh mắt hiện lên vẻ rầu rĩ, tuy Tư Đồ Tứ Lang không nói, cũng cố gắng giấu diếm, nhưng sao hẳn lại không thấy được thi thoảng Tư Đồ Tứ Lang lại xoa xoa ngực, cả tiếng hít thở càng lúc càng nặng nề. Thời tiết khắc nghiệt này còn phải kéo dài thêm ít nhất hai tháng, băng trên đỉnh tuyết son quanh năm không tan, hai tháng sau làm thế nào để rời đi cũng là một vấn đề lớn, hy vọng nơi bằng lai tiên cảnh này có thể điều trị cho Tư Đồ Tứ Lang khôi phục lại trạng thái tốt nhất.

Hắn biết những người quen sống ở vùng đồng bằng khi lên cao nguyên sẽ buồn ói, nghiêm trọng hơn là có thể bị ù tai chảy máu mũi. Tư Đồ Tứ Lang có ý chí mạnh mẽ, công phu cũng không tệ, nhưng vẫn còn quá nhỏ, hơn nữa bệnh nơi cao nguyên cũng không liên quan gì đến chuyện công phu có cao hay không, hy vọng hai tháng này sẽ thuận lợi.

“Cũng sắp đến lễ mừng năm mới rồi, sao ca ca vẫn còn chưa về chứ.” Thập Nhất Nương nhìn gió tuyết bên ngoài, nói thầm.

“Bọn họ phải đợi tuyết tan rồi mới về được.” Thập Lang biết những chuyện mà An Tam Lang đã trải qua khi tìm huyết tham hai năm trước, nói, “Tuyết lớn như vậy, bây giờ bọn họ mà về thì cũng không an toàn.”

“Ca ca và Tư Đồ đại ca thật đáng thương, không biết năm nay bọn họ phải đón năm mới ở nơi hang hốc nào nữa, cả mấy người ông nội và cha nữa, cuộc sống ở quân doanh nhất định không được tốt, lần trước Ngũ Lang ca viết thư báo bánh trong quân doanh cứng đến mức có thể làm đá chọi người.” Thập Nhất Nương thở dài nói.

Thập Lang vừa nghe lập tức đồng tình: “Hay là, Thập Nhất Nương, chúng ta lại làm thêm một ít thịt khô đưa đến đó đi.” Thịt khô mà Thập Nhất Nương làm không có cứng như đá giống người khác làm, thịt khô ngũ vị hương nàng làm rất mềm, càng ăn càng thơm, cho dù là người già cũng có thể ăn được. Lúc đang làm hân đã lợi dụng ăn qua không ít, cả thịt vụn nữa, trộn với cơm cũng ngon làm bánh cũng ngon, đều là mỹ vị cả.

Thập Nhất Nương cười cong mắt, liên tục gật đầu: “Đúng vậy, làm cả thịt khô nữa, Thập Lang ca cũng đến giúp đi.”

Có lẽ là do sắp đến lễ mừng năm mới mà trong nhà tích trữ rất nhiều đồ ăn, thịt thà gì đó không hề thiếu thốn. Mọi người trong nhà đều bắt tay vào làm thịt khô thịt vụn, dù như vậy, thịt khô thịt vụn làm theo phương pháp bí mật của Thập Nhất Nương vẫn là cung không đủ cầu, vì An nguyên soái dứt khoát đem nó ra làm phần thưởng, nên một đám binh lính chảy nước miếng tí tách vô cùng dũng mãnh đuổi đánh kẻ địch. Xông lên! Vì thịt khô thịt vụn!

Ngoài ra, bánh dày Thập Nhất Nương làm cũng rất tuyệt, bánh dày trắng tinh vốn dĩ cứng ngắt, nhưng ngâm qua nước ấm xong đặt lên lửa than nướng, cả chiếc bánh dày liền phồng lên, vừa mềm vừa dẻo, ăn bao nhiêu cũng không thấy ngán, ăn cùng với nước đường lại càng ngon nghe, không hề thua kém bánh trôi. Mấy huynh trưởng và trưởng bối khen không dứt miệng, An nguyên soái lại cảm thấy nên xin chiến công cho cháu gái nhỏ của mình, bánh dày này vừa thuận tiện mang theo mà phương pháp nấu nướng lại còn đơn giản, mùi vị thơm ngon, làm quân lương rất tốt nha.

Năm mới tết đến, đi cúng bái ở từ đường là chuyện không thể thiếu, tiểu trắng mập là nam nhân duy nhất ở nhà của An gia, liền dẫn đầu tế bái tổ tiên.

Tiểu trắng mập làm người đứng đầu nhà tay tổ phụ, hân bỗng nhiên cảm thấy mình như trở nên cao lớn hơn, vì vậy hân cố gắng tạo ra một không khí trang nghiêm, nhưng khi thấy Tôn thị con cháu đời sau là một quả cầu thịt béo ú như vậy, bà cảm thấy vô cùng có lỗi với tổ tiên An gia.

“Heo thật béo!” Thập Nhất Nương cảm thán nhìn heo nướng vàng óng đặt trên bàn cúng, heo này béo một cách quá đáng rồi, đúng là hiếm thấy.

Tiểu trắng mập mặc một thân đồ cát phục nhỏ giọng nói, “Muội muội, cho dù muội có đói bụng thì cũng không thể cắn đâu đấy, đây chính là đồ cúng cho tổ tiên.”

Thập Nhất Nương trề môi, “Muội cũng không phải là huynh, hơn nữa con heo này béo như vậy, nhiều mỡ lắm. Nếu làm heo nướng thì tốt nhất vẫn là nướng heo sữa, ăn cực thơm, chứ mấy con già thế này thì vị ăn không ngon nữa.”

Tiểu trắng mập cũng đồng ý, “Đúng vậy, cho nên heo này nướng lên chủ yếu là để tế bái tổ tiên và làm quà biếu, chúng ta chỉ ăn tượng trưng vài miếng thôi, còn lại hoặc là chia cho hạ nhân hoặc là phát cho người nghèo.”

Thập Nhất Nương tỏ vẻ đã hiểu, cái này cũng giống như chuyện phát đồ tết vào năm mới vậy.

“Vậy mấy người nuôi heo có thể được lợi rồi. Đúng rồi, muội nghe nói bình thường người ta bày mâm cúng tổ tiên chỉ có mỗi cái đầu heo mà thôi, do thịt heo rất quý nên chỉ dùng đầu heo thôi sao? Chỉ có mỗi cái đầu heo đón năm mới thì không phải là cung không đủ cầu sao?”

“Cũng không hẳn.” Thập Lang nói, “Chúng ta tế bái tổ tông vẫn có thói quen cúng nguyên con, không giống người khác chỉ cúng mỗi cái đầu heo, để bữa nào huynh lật gia phả ra xem thử xem có tìm ra nguyên nhân không. Đầu heo quảng ra ngoài trời tuyết thì muốn để bao nhiêu ngày cũng được, cho nên có rất nhiều người mua đầu heo từ năm trước trữ sẵn vì sợ đến tết không mua được, nhưng người nuôi heo không ít, cho dù đến tết heo quý hơn so với bình thường một chút nhưng vẫn không đến nỗi nào.”

Thập Nhất Nương sờ sờ cằm, có chút khó hiểu, thịt heo không cao quý giống như thịt dê, vậy vì sao tế bái không cúng dê mà lại cúng heo chứ.

“Chắc là do heo rất bự, nhìn đập vào mắt hơn. Nghe nói người xưa rất sùng bái sức mạnh của lợn rừng trâu rừng, cho nên hồi xa xưa khi mới bắt đầu, người ta hay cúng đầu heo hoặc đầu trâu. Nhưng trâu rừng rất hiếm, hơn nữa trâu phải để lại để cày ruộng không được phép tùy ý bắt giết, chắc vì thế nên mới chỉ có thể dùng đầu heo đi.” Thập Lang nói không được chắc chắn cho lắm.

Phương thị khụ một tiếng, Thập Lang vội vàng đứng thẳng người lại chờ nghi thức bắt đầu.

Tôn thị ôm lấy Thập Nhất Nương đang ngồi trên ghế đi theo phía sau Thập Lang. Ừ, nặng hơn rồi, Tôn thị vô cùng vừa lòng, da mặt của nàng cũng mịn màng hơn trước rồi, thịt mềm mềm non nớt, giống như một quả táo chắc nịch mọng nước. Phương thị Tôn thị yêu thích không buông tay, thường xuyên nhịn không được mà xoa nắn.

Tóm lại Thập Nhất Nương có thể tỉnh lại đều nhờ tổ tiên phù hộ cả, lát nữa nhất định phải báo nàng dâng hương cho tổ tiên An gia.

Thập Nhất Nương nằm trong lòng Tôn thị, dáng vẻ nghiêm túc nhìn một rừng bài vị trước mắt. Tổ tiên An gia sinh sống ở tây bắc đã hơn hai trăm năm, những thế hệ cha ông trước thời An nguyên soái đều theo nghiệp văn là chính, cho đến khi An gia bị người Hồ giết hại đến mức gần như bị diệt tộc, chỉ còn lại An nguyên soái cùng một vị tộc thúc, thù hận khắc vào trong máu thịt của An nguyên soái, vì vậy ông bỏ văn theo võ quyết sống mái một phen với bọn người Hồ.

Nhìn gia phả thâm đẫm máu tươi, hai trăm người An gia bị tàn sát, trong đó có cả đứa nhỏ chưa được đầy tháng.....

Thập Nhất Nương sờ sờ ngực, cảm thấy máu mình nóng lên, là vì nàng cũng là người An gia sao, nàng cảm giác được sự phẫn nộ cùng oán hận như khắc vào xương mình.....

Đồ ăn đón tết chắc chắn là vô cùng phong phú, lăm lăm cá, mỗi ngày béo thêm ba cân không phải là chuyện không thể, vì thế Thập Lang tham ăn lại béo núc ních thêm vài vòng, cả người giống một quả cầu thịt tròn lẳn.

Thập Nhất Nương hớn hờ nhìn từng mâm thức ăn ngon được bê lên, thịt heo ướp tỏi hấp, không tẻ, chỉ là hơi béo chút thôi. Thịt dê hoàng kỳ (1)? Thật ra chính là canh thịt dê hoàng kỳ thôi, mùa đông ăn thịt dê là hợp nhất, canh nóng hôi hổi uống rất sướng.

(1) Hoàng kỳ: là rễ phơi hay sấy khô của cây hoàng kỳ, là một vị thuốc đông y.

Khiến Thập Nhất Nương phải sợ hãi than lên chính là một món ăn gọi là ‘hồn dê chột mắt’, sau khi làm sạch ngỗng và dê, làm lông moi nội tạng, rồi nhét gạo nếp và thịt đã được nêm gia vị vào trong bụng ngỗng, sau đó lại nhét ngỗng vào trong bụng dê, đem nguyên con dê đi nướng, cuối cùng lấy con ngỗng ra ăn. Nhưng đây là cách ăn của mấy người thích khoe khoang trong kinh thành, còn người An gia thì thịt dê này họ cũng ăn tuốt luốt, nếu chỉ ăn con ngỗng thôi thì quá xa xỉ đi. Người bên nhị phòng An gia ai nấy đều thích ăn ngon, những món ăn của bọn họ khá là tinh xảo, nhưng điều đó không có nghĩa là đi lãng phí thức ăn, đó là lý do vì sao An Nhị gia và Thập Lang tham ăn đã cải biến đi một chút, cho nên thịt dê nướng bên ngoài ăn cũng vô cùng ngon.

Tết đến chỉ có ăn ăn và ăn, Thập Nhất Nương cười tủm tỉm chờ. Tuy bây giờ mấy món nàng ăn vẫn phải ít dầu ít muối, nhưng Hồ đại phu nói dạ dày nàng không có vấn đề gì nữa, ăn nhiều chút cũng không sao. Phương thị chia cho nàng vài miếng thịt dê, đương nhiên không thể thiếu phần thịt ngỗng ngon nhất, ngoài ra còn có nửa chén xôi trong bụng ngỗng. Nói là nửa chén nhưng thật ra cũng chỉ có vài miếng, bởi vì chén của nàng được chế tạo đặc biệt, nhỏ cực kỳ luôn!

Thập Nhất Nương oán thầm, ai bảo con nít thì phải ăn chén nhỏ chứ, điều này không công bằng chút nào!

An Tam Lang an ủi muối mè, “Thập Nhất Nương, chờ khi nào muối khỏe hẳn thì sẽ được ăn, hơn nữa xôi tuy ăn ngon nhưng không dễ tiêu, ăn bột là được không?”

Bột là? Thập Nhất Nương tò mò, đến khi com được bê lên thì mới hiểu, đây không phải là com nắm hoa quả sao? ‘Hồn dê chột mắt’ tuy ăn ngon thật, nhưng giống với thịt dê nướng, thịt heo và canh thịt dê, đều vô cùng béo, còn com nắm hoa quả có vị thanh đạm chua chua, hơn nữa còn có rau quýt trộn trong đó, rất tốt cho tiêu hóa. Thập Nhất Nương không khỏi cảm khái về năng lực của An Nguyên soái, ngày tết mà vẫn có hoa quả làm com nắm, lại còn có rau tươi mà ăn, thật sự rất hiếm có.

Ngoại trừ mấy món chính này, trên bàn còn bày quýt, hồng, mấy loại hoa quả được lưu trữ tốt từ mùa thu, cùng với món điểm tâm gọi là cứt thặng nô, thật ra chính là bánh rán, bột mì với mật và mỡ dê, trên mặt rắc thêm một ít hạt mè. Thập Nhất Nương ăn thử một khối nhỏ, cũng khá được nhưng vẫn không bằng bánh rán, lại còn hơi bị ngấy quá. Thập Nhất Nương đã ăn quen mấy món điểm tâm ở hiện đại, cảm thấy sơn được cao ăn buổi sáng vẫn ngon hơn. Vì thế nàng dồn hết tinh lực tập trung ăn món com nắm hoa quả, tuy gọi là com nắm, nhưng vẫn dùng thìa để ăn, chung quy mọi người vẫn cảm thấy dùng tay bốc có vẻ hơi thô bỉ.

Thập Nhất Nương cầm thìa ăn từng miếng từng miếng com nắm ngon lành, đôi mắt bắt đầu cong lên như trăng rằm. Thập Lang thì lại càng không cần phải nói, chỉ thiếu nước chưa cầm luôn đầu vào trong mâm thôi. Phương thị cùng Tôn thị tuy thấy đồ ăn ngon nhưng không dám ăn tùy ý, chỉ sợ ăn xong lại hối hận, chứ nếu mà ăn lung tung thả cửa như hai tên tiểu tham ăn kia, thì sau đó chắc chắn phải càng thêm cực khổ mà tập thể dục.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Edit: Diệp Nhục Giai

Tiểu hài tử luôn thích lễ Tết, mặc quần áo mới mang mũ nón mới. Năm ngoái tuy Thập Lang không thích người nhà bắt hắn phải mặc một bộ đồ đỏ au, nói dễ nghe là giống như kim đồng hồ hạ bên cạnh Bồ Tát, còn nói khó nghe một chút, thì chính là một quả cầu thịt, lại còn là một quả cầu thịt màu đỏ! Nhưng so ra thì Thập Lang vẫn còn ưa bộ đồ đỏ hơn là bộ quần áo hồ ly toàn thân lửa đỏ như năm nay. Ha ha, não nhiệt thì cũng có não nhiệt, rục rờ thì đúng là rục rờ, nhưng còn mặt mũi của hắn thì biết bỏ vào đâu! Gi chứ, hồ ly tinh nam sao! Thò tay mò mẫm đuôi hồ ly sau lưng, một nỗi niềm bi thương tự dưng dâng lên trong lòng Thập Lang.

Thập Nhất Nương thờ dài, tên gốc này còn chưa phát hiện chỗ hay của loại quần áo này đâu.

“Thập Lang ca, chúng ta đến phòng bếp xem một chút đi.”

Phòng bếp? Lỗi tai hồ ly của Thập Lang lập tức dựng đứng lên, gật đầu liên tục, “Được được, huynh nghe nói thực đơn hôm nay có món nem rán.”

Thập Nhất Nương cười tủm tỉm nói, “Vậy chúng ta đến phòng bếp xem nem rán họ làm có phải là nem rán chính thống hay không.”

“Ái chà, tiểu thư và Thập công tử đến rồi à.” Vừa nhìn thấy hai tiểu hồ ly đáng yêu, nữ đầu bếp béo cười đến mức mắt híp lại thành một đường thẳng, “Mau mau tới đây nếm thử xem nem rán này ngon hay không.”

Thập Lang ngậy ngần cả người, Thập Nhất Nương nhét nem rán vào miệng hần trước, hần há miệng theo phản xạ rồi mới phản ứng lại kịp. Sao hôm nay nữ đầu bếp béo lại dễ chịu như vậy, hồi trước mỗi lần hần chạy tới ăn vụng, đều phải vừa dụ vừa lừa bà ấy thì mới có thể chia được một miếng đồ ăn.

“Ăn ngon.” Mắt Thập Lang sáng rực, “Tuy chiên nhưng lại không hề nhiều dầu, hơn nữa bên trong còn có củ cải xắt sợi. Không ngờ củ cải khó ăn như vậy mà bây giờ lại ngon đến thế, thật là quá khó tin đi.”

Nữ đầu bếp béo mừng đến mức thịt toàn thân rung rung lên, “May mà có công thức của tiểu thư. Đúng rồi, đến đây ăn thử một miếng thịt tô (1) đi, thịt tô này cũng do tiểu thư đưa công thức chế biến đó.”

(1) Thịt tô: Là tên một món ăn truyền thống của dân tộc Hán, xốp xốp, trơn mềm, ngon miệng, béo mà không ngấy. Khi nấu phải chiên thịt ba chỉ nhúng bột trước, sau đó nấu lên với mộc nhĩ, đậu hũ, rau xanh (hình ở cuối chương) (nguồn: baike.baidu.com)

Thập Lang làm tỏ trong phòng bếp, mấy món ăn dù ngon hay dở hần cũng nếm thử qua một lượt toàn bộ, cuối cùng mới mỷ mẩn rời đi.

Xoa xoa cái bụng tròn lẳn, lần đầu tiên tiểu trắng mập phát hiện chỗ tốt của bộ đồ hồ ly này, ít nhất cái bụng có ăn nhiều hơn nữa cũng sẽ không bị ai phát hiện, bộ lông hồ ly dày cộm đã che mất cái bụng nhỏ lén của hần.

“Ngốc, chỗ tru việt không chỉ có thế đâu.” Thập Nhất Nương nói, “Huynh không phát hiện hôm nay ăn vụng có gì khác với thường ngày sao?”

Tiểu trắng mập nghĩ nghĩ nói, “Hôm nay béo lắm đặc biệt hào phóng, hồi trước chỉ cần huynh ló mặt vào phòng bếp là bà ấy liền phòng huynh như phòng trộm.”

Thập Nhất Nương cười tủm tỉm nói, “Đó là bởi vì hôm nay Thập Lang ca mặc đồ đặc biệt đáng yêu đó.”

Thập Lang có chút đắc chí, nếu mặc bộ đồ này mà có thể ăn được rất nhiều đồ ăn ngon, vậy cũng không phải là không thể chấp nhận được ha. Vì đồ ăn mà Thập Lang vô cùng vui sướng vứt sạch tiết tháo của mình.

Tây bắc tháng hai vẫn rét căm căm, mùa xuân nơi đây luôn tới trễ như vậy, đến tận tháng ba mới thấy được một ít màu xanh. Chiến tranh ở Du thành vẫn đang trong tình thế giằng co, nam nhân An gia tiếp tục ở tiền phương sống mái với người Hồ.

“Lạnh quá, quả nhiên tuyết tan lạnh hơn so với tuyết rơi.” Thập Nhất Nương nhìn làn khói trắng do mình phả ra, nói.

Thập Lang gật đầu, ngơ ngác nhìn con thỏ tuyết dưới tàng cây mai bị tan chỉ còn hai chân. Hần cũng có chút bất an, đã đến tháng ba rồi mà sao Tam Lang ca vẫn còn chưa về.

Đến tháng tư, rốt cuộc xuân cũng về hoa cũng nở ở vùng Tây bắc. Ngoài cửa thành là một bãi cỏ bao la xanh rì rì, hoa xuân nở rộ khắp nơi nơi, mấy con chim không biết tên sung sướng hót véo von trên những cành non xanh ngát.

Thập Nhất Nương đỡ tường thờ hồn hèn từng hơi thật to, ngẩng đầu nhìn cây ăn quả nở hoa rực rỡ, ong mật cần cù múa lượn xung quanh. Thập Lang thích ăn, cho nên trong An phủ đa số là cây ăn quả, xem tình hình sinh trưởng của mấy cây này, xem ra năm nay khẳng định không sợ thiếu trái cây ăn.

“Tốt lắm, Thập Nhất Nương, đi thêm hai vòng nữa đi.” Thập Lang ở đằng trước đưa hai tay ra làm động tác như đang ôm đỡ, phòng ngừa Thập Nhất Nương bị ngã sắp xuống.

Thập Nhất Nương cắn răng đỡ tường bước thêm hai bước, cảm giác trên người bắt đầu đồ mồ hôi.

Đúng vậy, Thập Nhất Nương có thể đi đường, vì mỗi ngày nàng đều cố gắng điều động dị năng trong người.

Thời tận thế, sao băng mang đến virus, nhưng đồng thời cũng mang đến năng lượng. Zombie xuất hiện, cơ thể loài người cũng tiến hóa cả một bước dài, mà dị năng chính là một trong số đó. Tuy rằng hiện tại dị năng của Thập Nhất Nương chỉ bằng một phần mười đời trước, nhưng cơ thể nàng đang trở nên ngày một khỏe hơn. Thập Nhất Nương mơ hồ có cảm giác: Chắc bột thạch tín cũng không độc chết nàng nổi.

Phương thị và Tôn thị cực kỳ vui mừng, Hồ đại phu thật đúng là thần y, ông ấy nói Thập Nhất Nương chỉ cần tập đi thêm ba, bốn tháng nữa là có thể hoàn toàn giống như người bình thường vậy. Đây quả đúng là do Bò Tát phù hộ, các bà cảm thấy cần phải thấp cho Bò Tát nhiều nhang thêm một chút.

“Thập Nhất Nương, có tin của Tam Lang.” Mặt Phương thị ngập tràn ý cười đi tới.

Thập Lang và Thập Nhất Nương kinh hãi nhìn bà, Phương thị cười nói, “Tam ca của con bảo, phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa mới về được. Từ

Đồ Tứ Lang bị bệnh, không thể đi nhanh được.”

Thập Nhất Nương không thể tin được, vừa mừng vừa sợ: “Ca ca không ngã bệnh chứ? Tư Đồ đại ca bị bệnh gì? Nghiêm trọng không ạ?”

Phượng thị có chút sầu lo, “Thấy bảo là bị cảm phong hàn, Tam Lang đang mang theo hần tranh thủ đi về, đến lúc đó để Tư Đồ Tứ Lang dưỡng bệnh một thời gian ở nhà chúng ta. Tam Lang nói, hần phải mất cả nửa cái mạng rồi.”

Nửa cái mạng? Chỉ là cảm phong hàn thôi mà. Lòng Thập Nhất Nương xoắn lại, nàng quên mất, cảm phong hàn cũng là một loại bệnh nặng ở cổ đại.

Sau khi đã đi lại được, ngày nào Thập Nhất Nương cũng vịn tường tập đi, sau đó thì không cần vịn tường nữa, chỉ là không đi được quá xa, hơn nữa vẫn còn lắc lắc chập chững như con vịt bầu.

Rốt cuộc sau đó An Tam Lang cũng về đến nhà, mặt hơi tiêu tụy, đại khái là do cao lên nên nhìn thân hình có vẻ gầy đi, nhưng tinh thần thì rất tốt.

Thập Nhất Nương nước mắt lưng tròng nhìn thương tổn do giá rét cùng với mấy vết xước trên người hần. Tay, lỗ tai, cằm, cổ, mấy địa phương này đều có thể thấy được rõ ràng. Nàng thật sự không dám nghĩ đến, dưới quần áo hần còn có bao nhiêu vết thương như vậy.

Thấy ánh mắt muối muối vẫn luôn dán chặt trên tay trên mặt mình, đau lòng nhìn mấy vết thương trên đó, An Tam Lang an ủi nàng nói: “Huynh khỏe lắm, qua một thời gian là hết thôi, ngay cả sẹo cũng không có.”

Đến khi Thập Nhất Nương nhìn thấy Tư Đồ Tứ Lang yếu đến mức chân không bước đi nổi, cuối cùng nhịn không được khóc lớn lên. Nàng quả thực không thể tin được hai mắt của mình, Tư Đồ Tứ Lang có thể thân nhiên không đổi sắc mặt xem người Hồ như dưa chuột mà chém, vậy mà bây giờ bệnh đến nỗi chỉ còn da bọc xương.

“Đừng khóc.” Tư Đồ Tứ Lang nhịn lại cơn ho khan, cố gắng vươn tay ra sờ sờ đầu nàng, “Huynh chỉ bị phong hàn thôi, yên tâm, rất nhanh sẽ khỏe……”

Thập Nhất Nương khăng khăng ngồi trong phòng, nhìn bọn người hầu bận rộn ra ra vào vào. Vết thương trên người Tư Đồ Tứ Lang không nghiêm trọng như An Tam Lang, nhưng bệnh phong hàn của hần thì lại rất nặng, ho mãi không dứt.

“Tình trạng chưa đến nỗi quá xấu. May mà đồng thuốc trước đó các người cho hần uống coi như cũng có hiệu quả, chứ không để bệnh thêm vài ngày nữa thì e là sẽ chuyển thành ho lao.” Chân mày Hồ đại phu cau lại, “Bây giờ nghỉ ngơi thật tốt trong vài tháng, không thì bệnh tình sẽ nặng thêm, đến lúc đó chẳng còn ai cứu nổi……”

Nhìn một chén thuốc đắng chết người được bung vào, Thập Nhất Nương cảm thấy khó khăn thay cho hần, thật đáng thương, thuốc Đông y là khó uống nhất.

“Khụ khụ khụ……” Tư Đồ Tứ Lang vội vàng cầm lấy khăn tay che miệng lại, Thập Nhất Nương còn ở trong phòng, hần ho khan thế này rất dễ lây bệnh.

“Thập Nhất Nương, khụ khụ…… Muội về trước đi được không?” Tư Đồ Tứ Lang mỉm cười với nàng, “Trước khi huynh khỏi bệnh thì vẫn nên tránh xa thôi, thân thể muội kém như vậy…… lỡ như bị lây bệnh thì nguy, khụ khụ……”

Thập Nhất Nương bỗng nhiên nhớ tới một bộ phim điện ảnh mà nàng xem hồi trước, trong đó có một người bị mắc bệnh mà ho đến văng cả phôi ra, mặt nàng lộ ra vẻ rầu rĩ, không thèm đếm xỉa tới, nói: “Ho khan sẽ không lây bệnh……”

Tư Đồ Tứ Lang đau đầu nhìn nàng, “Ai nói là không, phong hàn chính là bệnh truyền nhiễm……”

“Bệnh phong hàn của huynh lúc này còn tốt, sẽ không lây.” Thập Nhất Nương nghĩ nghĩ, chọt vỗ tay một cái, “Muội nhớ ra rồi, đường phèn ngăn nhĩ tuyết lê đều có thể trị ho khan, để muội bảo phòng bếp làm cho huynh, mỗi ngày ăn hai chén.”

Mỹ nhân ánh trăng ốm yếu mỉm cười lắc đầu, “Huynh chưa từng nghe nói lê có thể chữa bệnh. Thập Nhất Nương, hiện tại thân thể muội còn chưa khỏe đâu, đừng ép buộc quá. Tuổi huynh còn trẻ, căn cơ tốt, sẽ bình phục nhanh thôi.”

Lê quả thật không dễ tìm, nhưng Thập Nhất Nương vẫn tìm được. Loại hoa quả trái mùa này thật đúng là quý chết người, một lượng bạc một quả chưa chắc đã mua được.

Thập Nhất Nương cầm quả lê đất đỏ trên tay, chậm rãi phóng thích dị năng của mình. Đồi trước, dị năng của nàng có thể tiêu trừ độc tố trong thức ăn, tăng thêm độ thơm ngon và chất lượng, hy vọng đồi này cũng có công dụng tương tự.

Đồi trước dị năng của Thập Nhất Nương rất yếu, đồi này tuy rằng cũng không khả quan hơn được tí nào, nhưng mỗi ngày tinh lọc một quả lê thì vẫn nằm trong khả năng của nàng. Nàng bảo người đưa lê đã được tinh lọc đến phòng bếp, nấu cùng với ngân nhĩ đường phèn và xuyên bối (1).

(1) Xuyên bối: Một loại dược thảo quý, vị đắng, tính hơi hàn, có tác dụng nhuận phổi trừ đàm, trị ho, thanh nhiệt mát hầu, được trồng nhiều ở Tứ Xuyên (theo suckhoedoisong)

“Thật đúng là không hiểu nổi tiểu thư.” Đông Mai khó hiểu nói, “Chúng ta đều biết lê này rất quý giá, nhưng chúng ta cũng sẽ không ăn vụng a, vì sao tiểu thư nhất định phải để lê trong phòng của người chứ? Hơn nữa, trước khi đem nấu lê, người còn lưu ý không rời mà cầm trên tay xem qua xem lại. Lê

này trân quý dữ vậy sao? Có quý hơn nữa thì Đại nãi nãi cũng cam lòng mua cho người mà.”

Xuân Lan gõ gõ đầu nàng, “Hiện giờ có bạc cũng không mua nổi lê, đương nhiên tiểu thư không nỡ ăn. Tư Đồ công tử là ân nhân cứu mạng của tiểu thư, tiểu thư muốn làm chút chuyện cho hắn thì có gì lạ đâu.” Đưa ngốc, tiểu thư nhất định là muốn ăn lê nhưng lại không nỡ ăn, bởi vì lê này quá hiếm, người muốn giữ lại cho Tư Đồ Tứ Lang, cho nên mới cất lê này trong phòng, sợ nó bị thiệt hại gì, hơn nữa trước khi ăn còn phải bìn rịn sờ sờ vài cái.

Xuân Lan hoàn toàn hiểu lầm đối với Đông Mai thiếu tâm nhãn chỉ cảm thấy hận sắt không thể rèn thành thép, tiểu thư dù sao cũng là một cô nương, người muốn che giấu chuyện mình là một tên tham ăn, vậy mà lại bị Đông Mai vạch trần. Aiz, đồ ngốc này biết đến khi nào mới có thể tự mình đứng vững đây.

Đến tận lúc này Đông Mai mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, tiểu thư thật sự..... rất đáng thương. Chờ đi, tiểu thư, chờ lê vừa ra chợ thì cho dù Đông Mai có tiêu sạch tiền lương tháng cũng phải mua về cho người.

Nữ đầu bếp béo cười tùm tùm đi đến: “Xuân Lan, Đông Mai, hôm qua ta đi chợ tóm được một con lợn sữa. Con lợn sữa này cũng quá khủng khiếp đi, chạy trốn nhanh như thỏ, khiến cả chợ gà bay chó sủa, làm hỏng biết bao nhiêu là đồ của mấy người đi họp chợ..... Hết sức vất vả mới tóm được nó, người bán heo vội vã khoe, bảo đây là heo sữa hương cực kỳ hiếm thấy, ngon vô cùng, chất lượng thịt cũng không phải là thứ mà lợn sữa bình thường có thể sánh với. Người hỏi tiểu thư một chút xem, người muốn ăn hấp hay là nướng.”

“Sao lại không hỏi ta.” Thập Lang ló đầu đi đến, thấy Đông Mai đang gọt vỏ lê, nhất thời nuốt nuốt nước miếng, “Mùa này mà cũng có lê à?”

Đông Mai bày ra vẻ mặt phòng vệ nhìn Thập Lang: “Thập công tử, lê này không thể ăn được, đây là dùng để làm thuốc cho Tư Đồ công tử, tiểu thư nói nó có thể trị ho khan.”

Thập Lang chợt cảm thấy mất mặt, “Đừng nói ta như thế ta đi cướp thuốc của bệnh nhân như thế. Đúng rồi, ta vừa nghe thấy lợn sữa gì đó, lợn sữa bao nhiêu tuổi thế?”

“Người bán nói là heo sữa hương ba tháng, mới 13 cân, thịt vô cùng non mềm, hơn nữa đặc biệt thơm.” Vẻ mặt nữ đầu bếp béo giống như vừa chiếm được món hời lớn, “Heo sữa hương không phải lúc nào cũng có bán đâu, lần này đúng là quá may mắn.”

13 cân? Ăn chưa được hai miếng là đã hết. Mặt Thập Lang nhăn như khi, “Nếu đây quả thật là heo sữa hương, vậy thì nuôi thêm một chút đi, chứ thịt ít quá, ăn không đủ.”

“Nhưng trong phủ chúng ta làm gì có chỗ nào để nuôi lợn chứ?” Nữ đầu bếp béo đau khổ nói.

“Heo bé xíu có 13 cân thì sao mà không nuôi được. Ta thấy cứ dứt khoát nuôi ngay ngoài phòng bếp đi, vừa vận phòng bếp có đồ gì còn thừa thì cho nó ăn. Mau mau nuôi cho nó béo chút rồi nướng lên ăn, ta nghe nói heo sữa hương ăn ngon lắm” Tiểu trắng mặt suýt nữa chảy nước miếng, thịt heo rất rẻ, nhưng heo sữa hương thì không giống vậy, đây chính là món dùng để tiến cung, chỉ có hoàng tộc mới được ăn thôi.

“Thập công tử nói cũng có lý. Đúng rồi, nô tỳ đem vỏ lê này cho nó ăn.” Đông Mai cũng hiểu kỳ, tìm ra một cái cớ để đến đó. Heo sữa hương này không phải là giống ở phương bắc, nghe nói chỉ bán ở phía nam thôi, nàng cũng muốn nhìn một phát xem nó khác heo thường chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Edit: Diệp Nhược Giai

Xuy diện bất hàn dương liễu phong (1), Tư Đồ Tứ Lang cầm một quyển sách trong tay ngồi trước cửa sổ, nhưng rất rõ ràng là tâm tư của hắn hoàn toàn không đặt vào cuốn sách, vì mắt hắn đang nhìn về phía con đường nhỏ trồng liễu ở đằng xa.

(1): Một câu thơ trong bài “Tuyệt cú” của Chí An thiền sư. (nguồn: thivien.net)

Bản gốc:

Cổ mộc âm trung hệ đoản bông,

Trương lê phù ngã quá kiều đông.

Triêm y dục thấp hạnh hoa vũ,

Xuy diện bất hàn dương liễu phong.

Dịch nghĩa:

Buộc chiếc thuyền con dưới bóng cây cổ thụ,

Chống gậy cỏ lê đi qua phía đông cầu.

Áo dường như ướt vì mưa xuân,

Gió xuân thổi vào mặt nhưng không lạnh.

“Chủ nhân.” Về mặt Âm Nhất không tán đồng, đóng cửa sổ lại, “Người còn chưa khỏi hẳn bệnh, sao lại mở cửa sổ ra, không tốt cho cơ thể đâu.”

“Trong phòng rất buồn.” Tư Đồ Tứ Lang ho hai tiếng, nói, “Tuy than này không bị khói, nhưng mà vẫn không quá thoải mái.”

Âm Nhất lắc đầu nói, “Chủ nhân, người vẫn nên đợi khỏi bệnh hẳn đi đã rồi hẳn nói.”

Ánh mắt Tư Đồ Tứ Lang đặt trên cửa sổ bị đóng chặt, “Hiện giờ đã khỏe nhiều rồi. Thật vất vả cho Thập Nhất Nương, tuyết lê đường phèn mà nàng bảo người ta làm rất có hiệu quả.”

Vì lê mùa này rất quý mà Thập Nhất Nương không nỡ ăn, lần nào cũng sờ sờ soạng soạng một lúc mới bảo người ta đem đi nấu, chuyện này hẳn cũng có nghe nói. Được người quý trọng..... Trên mặt Tư Đồ Tứ Lang lộ ra một nụ cười xinh đẹp ấm áp, khiến Âm Nhất nhìn mà suýt nữa ngượng. Mặt hẳn hơi nóng lên, vội vã quay đầu đi. Chủ nhân bình thường đã rất đẹp rồi, giờ lại cười như thế, nụ cười khuynh quốc khuynh thành chắc cũng chỉ đến mức này mà thôi. May mà bình thường chủ nhân không hay cười.

“Hôm nay trong phủ có chuyện gì à?” Tư Đồ Tứ Lang hỏi.

Âm Nhất chợt hiểu rõ, nhìn Tư Đồ Tứ Lang, hóa ra ngài vẫn luôn ngồi bên cửa sổ là vì muốn nhìn thấy Thập Nhất tiểu thư. Ừ, quả thật ngày nào vào giờ này Thập Nhất Nương cũng sẽ đến đây, nhưng không biết sao hôm nay lại đến muộn.

“Chủ nhân, đây là búp bê cùng với ngọc khắc mười hai con giáp mà người bảo thuộc hạ đi mua.....” Âm Nhất bày ra vài thứ trên bàn.

Ngọc khắc mười hai con giáp cực kỳ khéo léo đáng yêu, cũng rất sống động, là đồ chơi thích hợp nhất dành cho tiểu cô nương. Ngón tay bạch ngọc của Tư Đồ Tứ Lang lướt qua một loạt mấy khối ngọc, trên mặt hiện ra nụ cười thần nhiên.

“Chủ nhân, Thập Nhất Tiểu thư đến.”

Trong đôi mắt vì bị bệnh mà càng thêm đen bóng của Tư Đồ Tứ Lang dâng lên ý cười, “Ta đã thấy.”

Một thân quần áo thô con đáng yêu, lỗ tai thô thật dài, và cả tướng đi bành bạch như vịt bầu kia, ngoại trừ Thập Nhất Nương ra thì còn ai vào đây nữa.

“Vịt nhỏ, lại đây.” Tư Đồ Tứ Lang cười, dùng giọng nói dụ dỗ trẻ em gọi Thập Nhất Nương.

Thập Nhất Nương tức giận đến chết khiếp: “Không cho phép gọi muội là vịt nhỏ.” Hiện giờ nàng đi đường còn chưa được vững lắm, đợi đến khi chân nàng khỏi hẳn, nàng nhất định phải để cho mọi người được chiêm ngưỡng dáng đi tao nhã của nàng.

“Khụ, vậy thì, thô nhỏ.” Ánh mắt Tư Đồ Tứ Lang tràn ngập ý cười, biết tiếp thu mà sửa miệng.

Thập Nhất Nương tức giận bùng bùng: “Cũng không cho phép gọi muội là thô nhỏ!”

“Ai bảo muội mặc nguyên một bộ đồ thô đến đây chứ.”

Thập Nhất Nương đầu khò, “Muội cũng đâu còn biện pháp nào, ai mà biết mùa xuân mà vẫn lạnh dữ dội vậy đâu.” Mùa xuân và mùa thu Tây bắc còn lạnh hơn cả mùa đông ở Giang Nam, rốt cuộc thì Thập Nhất Nương cũng đã cảm nhận được điều đó.

“Lông thô có đủ ấm không, da chồn hình như ấm hơn.” Tư Đồ Tứ Lang nhìn một thân đồ thô trắng bóc của nàng, nói, “Đặc biệt là áo khoác da chồn tím, đó là hiếm thấy nhất, không chỉ giữ ấm mà còn rất đẹp nữa.” Ừ, phải nhớ bảo Âm Nhất đi hỏi thăm ở đâu có bán da chồn tím mới được.

Thập Nhất Nương làm ra vẻ ‘xin miễn thứ cho kẻ bất tài’, “Lông thô là tốt rồi, hiện tại cũng không phải quá lạnh, hơn nữa bên trong còn có bông mà.” Tuy nàng không phải là người theo chủ nghĩa bảo vệ môi trường, nhưng chỉ vì thích mặc đẹp mà khiến chồn tím tuyệt chủng thì quên đi. Thỏ thì không giống vậy, thỏ có năng lực sinh sản cực khỏe, cho dù có mặc nhiều áo khoác lông thỏ hơn nữa thì cũng không cần lo nó bị tuyệt chủng.

Thích thô đến mức đó sao? Tư Đồ Tứ Lang hoàn toàn hiểu lắm, trên mặt lại lộ ra nụ cười, hẳn cũng thích thô nhất, im lặng, đáng yêu, vô hại.....

“Vậy lần sau huynh bảo người ta may bộ đồ thô cho muội bằng da chồn tím, được không?” Ừ, thô tím tuy hiếm thấy, nhưng không phải Thập Nhất Nương còn nghĩ đến chuyện nhuộm bộ đồ thô thành màu phấn hồng sao, vậy nàng mà mặc đồ thô tím thì nhất định sẽ hết sức đáng yêu.

Thập Nhất Nương mang về mặt cổ quái nhìn hán, “May bộ đồ thô bằng da chồn tím? Vậy thì chồn tím sẽ khóc thét lên mất. Mà vì sao cứ phải nhất định dùng da chồn tím chứ, dùng lông thỏ cũng quá tốt rồi.”

Tư Đồ Tứ Lang cười cười, “Dùng da chồn tím thì càng cao quý hơn. Mấy người có thân phận trong kinh thành đều mặc áo khoác da chồn cả.” Ngụ ý là, dùng lông thỏ không được đẳng cấp lắm.

“Hừ, người có thân phận cao quý chân chính không cần da chồn tím cũng vẫn sẽ được người khác tôn kính.” Đôi mắt tròn xoe đen láy của Thập Nhất Nương trừng hẳn, “Còn nhà giàu mới nổi thì cho dù mặc đồ vàng đồ bạc trên người cũng chỉ khiến người ta cảm thấy toàn thân hắt đầy mùi tiền. Muội thấy da thỏ là được rồi, không cần biết người khác kẻ giá muội là bao nhiêu. Hơn nữa Đại bá mẫu và Nhị bá mẫu đều nói muội mặc như vậy là đáng yêu nhất.” Thập Nhất Nương đắc ý dào dạt nghĩ, tổ phụ, nhóm bá phụ, cha và các ca ca đều bảo nàng như thế này là đáng yêu nhất.

Đứa nhỏ này tuy còn ít tuổi, nhưng thật sự hết sức thông hiểu. So ra, vị tỷ tỷ sinh đôi Tư Đồ Tinh Huy có lá gan bé như chim cút của hân kém hơn nàng nhiều.

“Huynh chưa từng nói là không đáng yêu.” Tư Đồ Tứ Lang cười nói, “Thập Nhất Nương như vậy rất tốt.” Tuy rằng thông hiểu nhưng lại không mất đi nét ngây thơ hồn nhiên của một đứa trẻ con, Thập Nhất Nương như vậy thực sự rất tốt.

Con thỏ nhỏ thực ngây thơ thực hồn nhiên lập tức nói ra một câu nói khiến Tư Đồ Tứ Lang thực chán ghét, “Tư Đồ đại ca, thuốc đến rồi.”

Thập Nhất Nương nhìn đầu lông mày xinh đẹp của mỹ nam bệnh hơi chau lại, cố gắng giấu diếm vẻ vận vẹo trên mặt. Cuối cùng nàng cũng cảm thấy mệt mỏi, hừ, mỗi ngày nàng bành bạch đi đường như con vịt chết dễ dàng lắm sao, nếu không phải vì muốn nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của hân khi uống thuốc thì nàng vất vả như vậy làm chi.

Thập Nhất Nương áy mà, có một điều quái gở, không, phải nói là An An đời trước có một điều quái gở. Đời trước nàng học tiểu học ở trấn nhỏ phía trên, lúc mấy nữ sinh trong lớp học xì xào bàn tán với nhau về “giáo sư” đẹp trai thế này thế kia, nàng nhìn chăm chăm bơ bánh ngọt; khi các nữ sinh thảo luận về các loại nam thần, nàng chảy nước miếng với vịt nướng; khi các nữ sinh thảo luận về thiên vương siêu sao, nàng nghĩ đến hôm nay nên uống trà sữa vị gì.....

Khi mấy cô cậu học trò nhỏ đến tuổi bắt đầu nói chuyện yêu đương, An An lại giống như mấy đứa con nít vẫn còn đi nhà trẻ, mỗi ngày chỉ thèm muốn được ăn ngon uống ngon. Ngoại trừ cậu nhóc nhà hàng xóm béo ục ịch nhỏ hơn nàng 4 tuổi là cũng thích ăn uống giống nàng ra, thì nàng, một kẻ có số tuổi tâm hồn siêu thấp, hầu như không có bạn bè đồng lứa.

Không thể cứ để mặc như vậy, An An cố gắng muốn chen chân vào trong nhóm nữ sinh để kết bạn, nếu không có chủ đề chung để nói thì liền sáng tạo ra một cái thôi: bánh ngọt chocolate trong một tiệm bánh ngọt mới khai trương ăn đặc biệt ngon đấy, hôm nay Little Sheep (1) giảm giá 20% nè, có muốn cùng đi uống trà sữa hay không, phần ăn thứ hai của McDonald được giảm nửa giá nha.....

(1) Little Sheep: Chuỗi cửa hàng thịt cừu lớn nhất Trung Quốc, được mở lần đầu tiên vào năm 1999 ở Mông Cổ, đến năm 2006 mở cửa hàng ở Trung Quốc và các nước khác như Ma Cao, Hồng Kông, Mỹ, Canada và Nhật Bản; có tổng cộng hơn 721 cửa hàng, là một trong 500 thương hiệu có giá trị nhất của Trung Quốc (nguồn: zh.wikipedia.org)

Nhưng đó là thời đại mà mọi người đều đua nhau giảm béo, không có ai cùng hưởng thụ sự tuyệt vời của bánh ngọt chocolate vịt nướng kem lạnh với nàng..... Đáng thương An An mũm mĩm vẫn chỉ có cậu em trai béo nhà hàng xóm là tri kỷ.

Ông nội cực kỳ lo lắng, hình như không có ai chịu kết bạn với An An nhà mình nha, nhất định là vì toàn bộ tinh thần của con bé đều đặt trên đồ ăn rồi. Làm sao có thể để vậy được!

Bị ông nội yêu cầu phải hòa đồng thật tốt với bạn học, An An cố gắng nghiên cứu về mấy chủ đề chung mà bọn nữ sinh quan tâm--- các nam thần: phim điện ảnh, ca hát, khiếu vũ trên TV..... nhất định luôn luôn có một nam thần thích hợp với bạn.

May mà có ông nội. Tuy ông chỉ là một thầy thuốc đông y, nhưng ông lại được mọi người tung hô thành thần y trong thời buổi đông y đang xuống dốc này, mà càng là những người có tiền có quyền thì càng sợ chết. Tóm lại, người ông có mối quan hệ cực rộng này tìm về vô số ảnh chụp của các nam thần cho cô cháu gái nhỏ, cực kỳ vui sướng nhìn An An đem hình đi kết bạn với mọi người. Nhưng vô cùng bất hạnh là, mọi người chẳng có ai thích nam thần trong hình: Mẹ ơi, ai mà thích nổi mấy loại nam thần ngây ngô mũi cay móng chân gàu bay đầy trời lông chân lông ngực rậm rạp nhỏ nước miếng chảy nước mũi được đây..... phải nói là kính thưa các loại hình ảnh bất nhã luôn nha.

Vì thế, An An được xưng là “người đập tan ảo tưởng về các nam thần”, ông nội sáng nắng chiều mưa cảm thấy hết sức hài lòng, cháu gái mình tuổi này mà đuổi theo nam thần cái rắm ấy, hừ, lỡ sơ sẩy một phát khiến con bé yêu sớm thì biết làm sao.

Tóm lại, hậu quả của chuyện này chính là từ đó về sau, người nào càng hoàn mỹ thì An An càng thích nhìn thấy người đó bị xấu mặt, điều đó khiến cho lòng nàng đạt được một loại cảm giác thỏa mãn biến thái.

Người bình thường đều không thể lý giải loại tâm lý kiểu này, thật giống như cá tươi ngon nghề không thích, lại đi thích một con cá muối; đậu hũ trắng ngon không thích, nhất quyết phải là loại có mùi như đậu hũ thối mới chịu ăn. Chỉ một câu thôi, An Thập Nhất Nương chính là một loài hiếm có!

Thấy hân uống xong thuốc, tiểu nha đầu hơi lộ ra dáng vẻ thất vọng. Khóe miệng Tư Đồ Tứ Lang giật giật, lúc đầu hân còn tưởng con thỏ nhỏ này cũng giống như mấy tiểu thư khuê các ở kinh thành, thích kết giao với mấy nam nhân ưu tú, cứ thấy hân là dán mặt lại gần. Nhưng sau đó hân mới phát hiện con thỏ nhỏ này có một niềm đam mê kỳ lạ, cư nhiên thích nhìn khuôn mặt vận vẹo khốn khổ khi uống thuốc của hân. Đây là cái tật xấu gì vậy!

May mà thỏ nhỏ chưa hoàn toàn mất lương tâm, sau khi hân uống xong thuốc, thỏ nhỏ sẽ đưa cho hân một chén mút tuyết lê xuyên bối, hương vị ngọt ngào hòa tan đáng chất trong miệng. Đây chính là thỏ nhỏ vì để đảm bảo hiệu quả mà tự tay chọn lê và xuyên bối, còn quan sát xem phòng bếp nấu thế

nào, mùi vị khá tốt, hần uống vào cũng không bị ho quá nhiều nữa.

“Sao hôm nay đến muộn vậy?” Tư Đồ Tứ Lang giả vờ như lơ đãng hỏi.

“À, người bên phòng bếp đến hỏi muội có muốn ăn heo sữa quay bây giờ luôn không. Đầu bếp khó khăn lắm mới tìm được một con heo sữa hương, vốn định nuôi béo thêm chút nữa rồi mới giết thịt, nhưng càng nuôi càng gầy.....” Thập Nhất Nương hơi ưỡ ỏi, “Muội đã nói mà, heo sữa hương là giống ở phương nam, muốn nuôi béo ở Tây bắc khó lắm”

“Ồ? Heo sữa hương thật à?” Tư Đồ Tứ Lang nói: “Thật đáng ngạc nhiên, thịt heo này ngon cực, tiếc là số lượng rất ít.”

“Đúng vậy, cho nên muội mới phiền não, nhỏ như vậy ăn chả được mấy miếng, không bằng nuôi cho tốt tốt một tí, ít nhất cũng phải nuôi đến 30 cân.” Heo nặng 10 cân bỏ máu huyết và nội tạng ra chỉ còn khoảng 5 cân, mỗi người được một miếng là hết sạch. Đây chính là heo sữa hương hiếm có đó, là heo sữa hương mà ngay cả hoàng đế cũng không thể ăn hàng ngày đó.

“Nuôi bao nhiêu ngày rồi?”

“Hơn nửa tháng, một cân cũng chưa tăng.” Thập Nhất Nương chán nản nói.

“Nửa tháng? Nếu vẫn còn sống thì hẳn là có cách nuôi được mới đúng.”

“Uh, Thập Lang nói heo sữa hương này được nuôi ngay trước cửa phòng bếp, chắc là ngày nào cũng giết gà mổ vịt nên bị dọa sợ rồi.”

“Đây không phải rõ ràng là điển cố giết gà dọa khỉ sao? Nhưng mà heo cũng biết sợ à, nó có thông minh dữ vậy không?”

Thập Nhất Nương lắc đầu, “Chỉ số thông minh của heo không khác chó mấy đâu, nó là một động vật rất thông minh.”

Tư Đồ Tứ Lang không bình luận gì, hần chưa từng nghe nói đến chuyện này.

Thấy hần không tin, Thập Nhất Nương cũng không nói gì, chỉ là hơi buồn bực. Nhị bá mẫu không tin thì thôi đi, sao ngay cả hần cũng không tin chứ. Hừ, nàng thật muốn đi tìm bằng chứng chứng minh mấy lời nàng nói đều là thật cả.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Edit: Diệp Nhục Giai

“Đúng rồi, cái này cho muội nè, Âm Nhất mua vài thứ trên phố, được tặng khuyến mãi.” Tư Đồ Tứ Lang đưa ngọc khắc mười hai con giáp cho nàng, bỏ sung thêm, “Không đáng bao tiền, nhưng mấy thứ này điều khắc cũng không tệ.”

“Khuyến mãi? Thời này mà cũng có người biết đạo lý mua một tặng một sao?” Thập Nhất Nương yêu thích không buông tay vuốt ve khối ngọc xinh xắn tinh xảo, “Tặng cho muội thật à? Đáng yêu quá đi, mấy thứ này đúng là đồ mỹ nghệ tinh xảo. Tư Đồ đại ca, muội có thể tặng con ngựa này cho Thập Lang ca không? Huynh ấy cảm tình con ngựa, tuy mọi người đều cảm thấy Thập Lang ca cảm tình con heo mới đúng. Mà thật ra huynh ấy lại cho rằng cảm tình con heo thì có vẻ phúc khí hơn, hay là con heo này cũng đưa cho huynh ấy luôn đi.”

“Khụ, đương nhiên có thể, huynh đã tặng cho muội thì chính là của muội. Nhưng mà, Thập Nhất Nương, muội gọi ta là Tinh La ca ca được không?” Tư Đồ Tứ Lang giống như không quá để ý, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ chờ mong, “Huynh còn một người ca ca nữa, huynh ấy tên là Tư Đồ Nhật Diệu. Muội cứ gọi là Tư Đồ đại ca thì không biết là đang kêu ai cả.”

“Tinh La?” Lần đầu tiên nghe thấy tên của Tư Đồ Tứ Lang, Thập Nhất Nương cười tủm tỉm nói: “Tên của Tư Đồ đại ca nghe thật hay. Ủ, sau này muội sẽ gọi huynh là Tinh La ca ca. Trong nhà Tinh La ca ca có nhiều huynh đệ tỷ muội lắm à? Giống Thập Nhất Nương rồi.”

“Ủ, cha mẹ huynh sinh được bốn người, đại tỷ huynh tên Tư Đồ Minh Nguyệt, sau đó là nhị ca Tư Đồ Nhật Diệu, huynh còn có một tỷ tỷ sinh đôi tên là Tư Đồ Tinh Huy.....” Bọn huynh đệ tỷ muội mà hần thừa nhận chỉ có vài người này, còn về phần một đồng họ hàng do mấy hoàng thúc sinh ra, đâu có quan hệ gì với hần.

Thập Nhất Nương hâm mộ nói: “Cha mẹ huynh đặt tên con hay thật đấy, không giống muội, tên gì mà kêu là Thù Sắc.” Thập Nhất Nương có chút chán nản nói: “Huynh nói xem, đặt tên gì không đặt, sao lại đặt tên Sắc chứ?”

Tư Đồ Tứ Lang nhin không được nở nụ cười, “Tên của Thập Nhất Nương rất dễ nghe, Thù Sắc có thể hiểu là đặc biệt xuất sắc, cũng có thể hiểu là đặc biệt xinh đẹp.....”

.....

“Tên của Thập Nhất Nương là An Thù Sắc, là vì hy vọng khi Thập Nhất Nương lớn lên vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, ai ai cũng thích.....” Một giọng nữ ôn nhu tràn đầy yêu thương bất chợt vang lên.

Ai vậy? Ngực Thập Nhất Nương đột nhiên tê rần.

“Thập Nhất Nương, làm sao vậy?!” Tư Đồ Tứ Lang kinh hãi, vội vã tiến lên ôm lấy nàng.

Sắc mặt Thập Nhất Nương tái nhợt, “Không có gì, hình như vừa mới nhớ ra được cái gì đó.....” Lòng nàng vừa hoảng loạn lại vừa đau đớn như bị xé rách, cứ mỗi lần nàng nhớ đến ký ức trước khi ba tuổi thì trái tim lại vô cùng đau đớn.

“Nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa.” Về mặt Tư Đồ Tứ Lang lo lắng, đưa nước đến bên miệng nàng. Hắn cũng không phải đứa ngốc, sao lại không thấy được Thập Nhất Nương đã quên đi quãng ký ức trước ba tuổi, nghe nói người bị mắc chứng ly hôn thường hay bị mất đi ký ức trước kia. Sau khi biết được nguyên nhân vì sao Thập Nhất Nương bị mê man 3 năm, hắn còn cảm thấy Thập Nhất Nương không nhớ được gì là một chuyện may mắn.

“Ừ, không được nghĩ nữa, muội cũng không muốn bị mắc bệnh tim đâu.” Thập Nhất Nương lăm bầm lâu bầu, thấy bộ dáng lo lắng của Tư Đồ Tứ Lang ngay cả chuyện phải đứng cách xa nàng để tránh lây bệnh cho nàng mà cũng quên bém đi mất, nàng vội vàng vỗ vỗ tay hắn, “Tĩnh La ca ca, muội không sao, chỉ tự dưng choáng đầu mà thôi. Nhất định là do sáng nay chưa ăn no.”

Ánh mắt Tư Đồ Tứ Lang tối sầm, chưa ăn no sẽ khiến người ta lộ ra biểu cảm thống khổ bị thương như vậy sao?! Hắn mỉm cười nói, “Vậy lại đây ăn một ít điểm tâm đi, mấy điểm tâm này huynh chưa đụng đến đâu.”

Thập Nhất Nương trừng mắt hắn: “Tĩnh La ca ca, muội đã bảo là bệnh của huynh sẽ không lây, mỗi lần huynh nói chuyện với muội đều đứng cách xa cả dãy ngân hà thì thôi đi, làm gì đến độ một miếng điểm tâm cũng không ăn, sợ lây bệnh cho muội.”

Tư Đồ Tứ Lang á khẩu không trả lời được, hắn có thể nói mấy điểm tâm này chỉ là mồi treo dụ dỗ thôi sao?

“Huynh vốn không thích ăn đồ ngọt lắm, hơn nữa dạo này thường hay ăn tuyết lê đường phèn, ăn nhiều quá nên cũng không muốn ăn điểm tâm nữa.”

Thập Nhất Nương bỗng nhiên hiểu ra, “Vậy Tĩnh La ca ca thích ăn điểm tâm mặn à?”

Tư Đồ Tứ Lang gật đầu, “Điểm tâm mặn có vẻ hợp khẩu vị huynh hơn. Thật ra cũng không phải là ghét điểm tâm ngọt, chỉ là đừng quá ngọt thôi.” Không hiểu sao cuối cùng đề tài lại chuyển qua chủ đề ăn uống, không lẽ ngày nào cũng ở cùng với một kẻ tham ăn nên hắn cũng bị lây bệnh tham ăn xù nó rồi?

“Vậy huynh nhất định sẽ thích bánh lưỡi trâu (1) và bánh tô thịt (2), bánh gà con (3) thì vừa ngọt vừa mặn, nhưng lại hơi nhiều dầu.....” Thập Nhất Nương lăm bầm một mình.

(1) Bánh lưỡi trâu: Một loại bánh mì ngọt của Trung Quốc (hình cuối chương).

(2) Bánh tô thịt: Bánh mì thịt chiên, ngoài giòn, trong mềm, có thể nhân heo, bò hoặc gà (hình cuối chương).

(3) Bánh gà con: Nguyên liệu làm bánh giống bánh trung thu, nhân thịt lợn ướp đường muối tiêu, khi ăn vào có cảm giác thơm mềm, trong mặn có ngọt, hương vị độc đáo (hình cuối chương).

Tư Đồ Tứ Lang mỉm cười nhìn Thập Nhất Nương vì hắn mà suy xét về mấy món điểm tâm mặn, thật ra ham thích ăn uống của hắn không quá mạnh, nhưng khi ở cùng với Thập Nhất Nương, cảm giác như nếu không vui về ăn ngon thì dường như quá có lỗi với đồ ăn, khiến hắn cũng bắt đầu ngày ngày chờ mong xem hôm nay ăn gì.

“Tư Đồ đại ca, mấy món này đều cho muội, vậy là muội có thể tự mình quyết định đúng không.” Thập Nhất Nương cầm lấy con trâu, nói, “Cho ca ca con này, huynh ấy cầm tinh con trâu. Con này cho Nhị Lang ca, huynh ấy tuổi chuột. Ai da, hình như Đại Lang ca cũng tuổi chuột, làm sao bây giờ?”

Tư Đồ Tứ Lang nhìn tay Thập Nhất Nương vô thức vuốt ve mấy con giáp bằng ngọc, gương mặt nhăn lại, ho một tiếng, nói: “Nếu không để huynh sai người đi tìm xem còn con chuột nào không, mua thêm một con nữa là được.” Ừ, để bảo Âm Nhất đi tìm người thợ điêu khắc ra bộ ngọc mười hai con giáp này, ra giá cao mua về.

“Sao muội có thể không biết xấu hổ như thế chứ.” Thập Nhất Nương liên tục xua tay.

“Không sao đâu, chắc là còn thôi, đã bảo là hàng khuyến mãi thì sao có thể chỉ có duy nhất một bộ được.” Tư Đồ Tứ Lang trợn mắt nói dối, không nói cho Thập Nhất Nương biết ‘hàng khuyến mãi’ này là do hắn tiêu vài trăm lượng bạc mua mấy thứ chả để làm gì về, chương quầy mới đưa cho hắn bộ ngọc này.

Thập Nhất Nương nghe vậy mới thoáng an tâm, “Vậy hỏi một chút xem có thể mua con lẻ được không, không cần đến cả bộ đâu. Mà Tĩnh La ca ca là con gì? Muội cũng đưa huynh một con nhé?”

Tư Đồ Tứ Lang cười nói, “Huynh tặng cho muội, muội lại tặng ngược lại huynh à?”

Thập Nhất Nương chơi xấu: “Mặc kệ, đã đưa cho muội thì chính là của muội, muội muốn đưa cho ai thì kệ muội chứ. Tinh La ca ca còn chưa nói cho muội biết huynh tuổi con gì đâu?”

Tư Đồ Tứ Lang ho một cái, nói: “Huynh tưởng muội kém Thập Lang ca của muội hai tuổi, không ngờ đến tận 3 tuổi.”

Thập Nhất Nương trừng mắt nói: “Kém hai tuổi thôi, bọn muội một người sinh đầu năm, một người sinh cuối năm.”

“Vậy Thập Nhất Nương là con gì?”

Thập Nhất Nương lấy con khi ngọc ra, “Con này, muội chính là một con khi thông minh lanh lợi, ha ha, Tề Thiên đại thánh chính là tổ tông của muội!”

Tề Thiên đại thánh? Là ai vậy? Tư Đồ Tứ Lang khó hiểu hỏi, “Tổ tiên An gia có người gọi là Tề Thiên đại thánh sao?” Tên khí phách như vậy, ngay cả hoàng đế còn không dám tự xưng nữa là.

Thập Nhất Nương đắc ý dào dạt nói, “Ừ, Tề Thiên đại thánh là mĩ hầu vương, là nhân vật chính trong một truyện thần thoại xưa.” Sau đó lại kể chuyện Tây Du kí một phen.

Quả nhiên không ai có thể chống cự được mị lực của Tây Du kí, Tư Đồ Tứ Lang nghe đến mê mẩn, mỗi khi thấy Thập Nhất Nương hơi mệt là hẳn lại lập tức hỏi, “Tiếp đi, sau đó thì sao?” Thập Nhất Nương buộc lòng phải kể tiếp.

Cuối cùng thấy Thập Nhất Nương đã nói đến nỗi miệng khô lưỡi đắng, Tư Đồ Tứ Lang cũng có chút áy náy, hình như hẳn hơi quá đáng quá rồi, cho dù muốn nghe chuyện như thế nào thì cũng không nên bắt nàng kể liên tục như vậy.

Đến lúc ăn cơm chiều, Thập Nhất Nương điên cuồng uống nước, Tôn thị có chút kỳ quái, “Thập Nhất Nương, hôm nay con khát dữ vậy sao?”

Thập Nhất Nương gật đầu, “Hôm nay con kể chuyện xưa cho Tinh La ca ca nghe, nói quá nhiều nên miệng bị khô.”

Thập Lang ngẩng đầu lên từ trong bát, trên mặt còn dính hạt cơm, ánh mắt mờ thật to, “Thật quá đáng, Thập Nhất Nương vậy mà lại chỉ kể cho một mình Tư Đồ đại ca nghe. Huynh cũng muốn nghe.”

“Vậy ngày mai Thập Lang ca ca cùng đi thăm Tinh La ca ca với muội đi, huynh ấy suốt ngày ngồi ngây người trong phòng, rất đáng thương.”

Tôn thị chẳng thấy Tư Đồ Tứ Lang đáng thương chỗ nào, mà bà bị chấn động bởi “Tinh La ca ca” đầy trong miệng Thập Nhất Nương.

“Thập Nhất Nương, khu, thân phận của Tư Đồ Tứ công tử rất cao quý, gọi hẳn là Tinh La ca ca có phải không được thích hợp lắm hay không.....” Tôn thị vất sạch óc mình nói bóng nói gió. Thập Nhất Nương mới 7 tuổi, tính khí vẫn còn rất trẻ con, nhưng ở kinh thành có rất nhiều tiểu thư trưởng thành sớm, mới 10 tuổi cũng đã bắt đầu chú ý đến người khác phái. Nếu Thập Nhất Nương bị diện mạo của Tư Đồ Tứ Lang mê hoặc rồi đột nhiên trở thành mối tình đầu..... Tôn thị càng nghĩ càng bất an.

Về mặt Thập Nhất Nương mơ hồ, “Nhưng mà Tinh La ca ca nói, huynh ấy còn một người ca ca nữa, nếu cứ gọi huynh ấy là Tư Đồ đại ca thì không biết là đang kêu ai cả.”

Tôn thị lại ho một cái, “Chuyện xưng hô đó thì thôi bỏ qua đi, nhưng mà, Thập Nhất Nương à, thân thể của Tư Đồ công tử không được tốt, con cứ đi qua quây rầy hẳn hoài như vậy cũng không được.....”

Thập Lang cũng chen vào, “Đúng vậy, Thập Nhất Nương, hồi trước ngày nào muội cũng đi theo huynh, giờ thì ngày nào cũng đi theo hẳn, thật quá đáng.”

Thập Nhất Nương vội vàng dỗ ngọt tiểu trắng mập đang tức giận, “Thập Lang ca, muội chỉ đi sang xem huynh ấy uống thuốc mà thôi. Huynh không biết đâu, thật ra Tinh La ca ca rất ghét uống thuốc đắng, mỗi lần như vậy, mặt huynh ấy đều vằn vẹo hết cả, cực kỳ buồn cười.....”

Tôn thị nghe mà tròn mắt há mồm, trời cao ơi, đất rộng ơi, vậy mà bà lại sinh ra mấy loại lo lắng như vậy đối với Thập Nhất Nương, đúng là quá ngốc mà.

An Thập Lang trưng ra vẻ mặt đồng tình, tiện thể tò mò, biểu cảm khi uống thuốc của Tư Đồ Tứ Lang thật sự kỳ dị đến vậy sao? Ừ, ngày mai hẳn cũng muốn đi cùng muội muội đến đó xem một chút.

Ngày hôm sau, Tư Đồ Tứ Lang mặt xanh lè uống thuốc đông y, a a, hai huynh muội mắc dịch này, lại có thể bày ra vẻ mặt há lòng há dạ, vui sướng khi người gặp họa mà xem hẳn uống thuốc, chuyện gì đang xảy ra vậy! Có thể đuổi bọn họ cuốn xéo đi được không?

Tiểu trắng mập cực kỳ thỏa mãn, hẳn đã bảo mà, mặt mũi có xinh đẹp hơn nữa thì vẫn phải có lúc không thể xinh đẹp nổi. Trước đó hẳn thấy diện mạo Tư Đồ Tứ Lang còn có chút đồ kị, nhưng hiện tại hẳn cảm thấy mặt mình vẫn phức tạp hơn. Ha ha, khi hẳn uống thuốc đông y nhìn tuyệt đối đẹp hơn so với Tư Đồ Tứ Lang!

Truyện Tây Du kí quả nhiên vô cùng hấp dẫn, tiểu trắng mập nghe mê mẩn. Chẳng qua hẳn vô cùng bất mãn với chuyện của Trư Bát Giới: “Thập Nhất Nương, sao muội có thể tả Trư Bát Giới yếu kém đến thế..... Truyện này phải sửa, vẫn nên cho Trư Bát Giới làm nhân vật chính thì hơn, Trư Bát Giới đại náo Thiên cung đại náo Long cung thu phục Hằng Nga gì gì đó cũng không tệ nha.”

“Thập Lang ca, huynh không hiểu rồi, tuy Trư Bát Giới không phải nhân vật chính, nhưng trong truyện này thì hắn chính là người thông minh nhất, câu ‘già heo ăn thịt hổ’ chính là do hắn mà ra. Huynh ngắm lại xem, trên đường đi Tây Thiên, Trư Bát Giới chính là người được cấp trên thích nhất, ăn nhiều nhất, ngủ ngon nhất, làm việc ít nhất..... Tôn Ngộ Không xui hơn, làm việc nhiều nhất, lần nào cũng tấ bật đi cứu người đến chết đi sống lại, mà lại là người không được cấp trên ưa nhất.”

Tiểu trắng mập cân nhắc hồi lâu, cuối cùng vỗ tay đồng ý: “Đúng vậy, rất có đạo lý, Trư Bát Giới là kẻ am hiểu nghệ thuật bọ dít người khác nhất, mặc kệ làm sai bao nhiêu chuyện cũng vẫn được tha thứ, bởi vì ngay từ đầu hắn đã gây cho người ta cái cảm giác rằng hắn chỉ là một kẻ vô dụng tham ăn háo sắc..... Cho nên mỗi lần có được cái công lao rảnh thời gì đó đều sẽ được người ta thối phồng đần vô cùng vô tận. Quả nhiên đứa nhỏ nào khóc nhiều thì sẽ có sữa uống.”

Tiểu trắng mập quả nhiên thích nhất con heo có hình thể giống hắn nhất, mỗi lần nghe thấy đoạn nào có Trư Bát Giới xuất hiện thì lập tức háng hái hẳn lên.

Khỏe miệng Tư Đồ Tứ Lang co rút dữ dội, bởi vì hắn nghe tiểu trắng mập nói: “Bởi vậy mới nói, cấp trên cũng không thích người hoặc vật quá hoàn mỹ, khiến bọn họ trở thành kẻ làm nèn, cấp trên hẹp hòi nhất định phải giẫm bẹp cấp dưới xuất sắc để làm nổi lên vẻ cao lớn của mình, trước giờ mấy thần tử thanh danh quá tốt không thể không tự bôi nhọ mình cũng là vì cái lý lẽ này, mà mấy kẻ công cao hơn chủ cũng chả có kết cục gì hay ho.....”

Quả nhiên mọi người An gia không có ai là ngọn đèn cạn dầu cả, Tư Đồ Tứ Lang nhìn tiểu trắng mập toàn thân thịt béo mà nghĩ thầm như vậy. Hắn càng ngày càng muốn biết An Tam gia được cho là xuất sắc nhất An gia rốt cuộc là loại người như thế nào, có thể một tay dạy dỗ ra đám công tử nhà An gia rốt cuộc là người tài hoa tuyệt điểm đến đâu.....

An Thập Lang là kẻ cực kỳ thích tìm cảm giác tồn tại, hắn đặc ý đào dật viết lại câu chuyện mà Thập Nhất Nương kể, gửi cho mấy vị huynh trưởng. Hừ, muốn nghe sao? Muốn nghe tiếp thì lần sau săn thêm nhiều thứ về đi, rồi đệ mới cân nhắc xem có nên viết tiếp hay không...

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Edit: Diệp Nhục Giai

Từ khi Thập Nhất Nương bắt đầu kể chuyện xưa, sân viện của Tư Đồ Tứ Lang trở thành nơi mà hai người nhất định phải đến. Thập Lang dứt khoát đòi tổ, mang một đồng sách phải đọc đến chỗ Tư Đồ Tứ Lang, như vậy thì có thể vừa đọc sách vừa tìm Tư Đồ Tứ Lang thảo luận. Khụ, nói là thảo luận, kỳ thật là thỉnh giáo nhiều hơn. Tư Đồ Tứ Lang chẳng qua cũng chỉ lớn hơn hắn hai, ba tuổi, nhưng khi ở trước mặt hắn thì luôn có cảm giác như một ngọn núi cao khiến ai cũng phải ngước nhìn.

Thập Lang cực kỳ buồn bực, thật ra hắn vô cùng thông minh, nhưng từ nhỏ trước mặt hắn đã có một ngọn núi lớn, không, phải nói là trước mặt mấy đứa nhỏ An gia đều có chung một ngọn núi lớn, và ngọn núi đó tên là An Tam Lang.

Mọi đứa bé An gia đều có sở trường riêng, đặc sắc riêng, nhưng cho dù là học văn hay tập võ thì An Tam Lang đều bỏ xa bọn họ, mà đáng ghét nhất chính là diện mạo huynh ấy còn vượt qua người một khoảng lớn!

Bầu trời Tây bắc không quá cao rộng, lòng dạ con người cũng đặc biệt còi mõi, bị An Tam Lang đã kích cho một vỏ đau như vậy, mấy huynh đệ của hắn dứt khoát không thêm so với An Tam Lang, mà chuyển sang đi khi dễ người khác! Kết quả khi so với mấy đứa bạn cùng tuổi ở bên ngoài, mấy kẻ bị trở thành cặn bã nếu đem so với An Tam Lang, cư nhiên đều là người kiệt xuất? Là thiên tài?

Vì thế, lòng hư vinh của đám nhi tử An gia được thỏa mãn, hừ, chúng ta so với người bình thường đều là thiên tài cả đấy, vì thế một người hai người bắt đầu tự tin bùng nổ.

Nhưng mà Thập Lang, một kẻ tự cảm thấy khi không so sánh với Tam Lang ca của hắn thì hắn cũng chính là một thiên tài, ở trước mặt Tư Đồ Tứ Lang lại cảm thấy như chỉ số thông minh của mình bị miệt thị. Ta hận, loại người như An Tam Lang và Tư Đồ Tứ Lang mà sống trên đời quả thực chính là để chà đạp chỉ số thông minh của người khác.

Thập Lang buồn bực nghĩ, tiếp tục đau khổ đọc sách.

“Không tệ, chân đã khôi phục còn tốt hơn so với ta tưởng tượng.” Hồ đại phu vui mừng, “Nhưng tốt nhất là Thập Nhất tiểu thư nên học Ngũ cảm hí (1), như vậy thân thể mới có thể càng cân đối hài hòa, mà tốc độ khôi phục cũng nhanh hơn.”

(1) Ngũ cảm hí: Là một bài khí công cổ đại, tương truyền do danh y Hoa Đà thời Tam quốc sáng chế ra, mô phỏng điệu bộ của năm loài thú là cạp, nai, gấu, khỉ và chim hạc. Người tập Ngũ cảm hí có thể có được sự uy mãnh của con hổ; an nhàn thoải mái của con Nai; trầm tĩnh của con Gấu; linh hoạt của con Vượn; và nhẹ nhàng sắc bén của con Chim Hạc; có tác dụng khai thông kinh mạch, điều hòa khí huyết, từ đó nâng cao thể trạng cơ thể, giúp con

người khỏe mạnh, vững chắc, nhanh nhẹn.

Ngũ cầm hí? Chính là bài tập thể dục thần kỳ trong truyền thuyết, có bệnh chữa bệnh không bệnh trường sinh đó sao? Chính là Ngũ cầm hí được thêm vào hình ảnh ánh sáng thần kỳ trước ngực trong mấy cuốn tiểu thuyết đó sao? Là thủy tổ của công phu vô địch thiên hạ Thái Cực quyền? Ánh mắt Thập Nhất Nương tỏa sáng nhìn Hồ đại phu.

Hồ đại phu chảy ra một giọt mồ hôi lớn: “Ngũ cầm hí không có lợi hại giống như người nói như vậy, chỉ dùng để cường thân kiện thể thôi, thậm chí nó còn chả đánh chết được bọn đạo tặc.”

Yếu dữ vậy á? Còn không bằng bài tập kiện thể sau tận thể đâu, sau khi luyện lâu rồi, đánh lại đạo tặc được hay không thì không dám nói, nhưng ít nhất chạy trốn thì không thành vấn đề.

Thập Nhất Nương thờ dài hỏi: “Hồ đại phu, vậy ông thấy con khiêu vũ có được không? Dù sao cũng đều dùng để rèn luyện thân thể.” Ừ, thuận tiện còn có thể cho thêm vài động tác của bài tập kiện thể vào.

Hồ đại phu gật đầu, Ngũ cầm hí là bắt chước động tác của động vật mà nên. Học động tác của hạc cũng không tồi, dù sao rắn và khí cũng không được nhà nhận cho lắm, khó trách tiểu cô nương không thích, nhưng mà, “Thật ra Ngũ cầm hí còn có thể dưỡng sinh giảm béo, có rất nhiều ưu việt.....” Hồ đại phu cuối cùng vẫn nhìn không được mà biện hộ cho Ngũ cầm hí.

Thập Nhất Nương không cho là đúng, bài tập thời tận thể cũng rất có lợi cho việc rèn luyện thân thể.

Tôn thị vừa nghe thấy có thể giảm béo, mắt lập tức sáng rực lên, “Thập Lang, đi theo luyện tập cùng với Thập Nhất Nương đi.”

Thập Lang thật muốn khóc, tại sao người xui xẻo luôn là ta, “Mẹ à, Thập Nhất Nương nói là khiêu vũ, không phải Ngũ cầm hí.”

Thập Nhất Nương cười tủm tỉm nhìn hân, đôi mắt cong cong, “Điều nhảy của muội cũng có hiệu quả giảm béo như Ngũ cầm hí vậy.” Luyện lâu ngày thân thể sẽ trở nên cực kỳ linh hoạt.

Tôn thị vô cùng quyết đoán, “Vậy thì dứt khoát quyết định như thế luôn đi, mỗi ngày con theo muội muội cùng khiêu vũ.”

“Mẹ ơi, con là nam nhân, nhảy múa cái gì chứ, sẽ bị người khác cười cho thối mặt.” Thập Lang không ưa vận động xem roi nước mắt.

“Nam nhân? Chưa đủ lông đủ cánh mà dám nói mình là nam nhân?” Tôn thị xì mũi, “Hon nữa con cũng không phải là khiêu vũ, là thầy y ngu thân (1).”

(1) Thái y ngu thân: Có thể dịch nôm na là ‘áo hoa rực rỡ vui cha mẹ’. Tương truyền thời Xuân thu, một ẩn sĩ tên Lão Lai Tử của Sở quốc cực kỳ hiếu thuận với cha mẹ, nghĩ mọi biện pháp khiến cha mẹ được vui vẻ, để bọn họ được khỏe mạnh trường thọ. Khi ông 70 tuổi, cha mẹ ông vẫn còn sống rất khỏe mạnh, vì không muốn để cha mẹ thấy con già nua mà đau buồn, ông làm ra một bộ quần áo năm màu sắc sỡ, mặc ở trên người, giả làm con nít ca múa trước mặt cha mẹ để bọn họ được vui vẻ.

“Đối tượng để người ta thái y ngu thân là mấy lão nhân si ngốc, mẹ ít nhất phải chờ thêm 50 năm nữa.”

Tôn thị giận dữ, dùng sức vịn nhéo lỗ tai Thập Lang, “Đúng là con bất hiếu mà, cho dù có qua 50 năm nữa thì mẹ người vẫn xinh đẹp động lòng người như trước.”

Thập Lang bị Tôn thị làm cho bó tay luôn, Thập Nhất Nương vội vàng chạy lại an ủi hân, “Thập Lang ca, nếu huynh khiêu vũ thì Nhị bá mẫu sẽ không bắt huynh phải nâng tạ đá với đứng trung bình tấn nữa.”

Thập Lang nghĩ nghĩ, có lý, quả thật hân đã chán ngấy chuyện mỗi ngày đều phải đứng trung bình tấn nâng tạ đá rồi, một thân phúc thịt của hân mà nâng khóa đá nữa thì sẽ biến thành cơ thịt mất, thật là đáng sợ, hân thà làm một kẻ mập mập mềm dẻo còn hơn phải làm một tráng hán cơ bắp đầy người.

Thập Lang miễn cưỡng an ủi chính mình: Thật ra thời này cũng có không ít nam nhân khiêu vũ, nam nhân múa mấy bài chiến vũ, kiếm vũ còn nhiều hơn so với nữ nhân. Về phần người Hồ thì lại càng không cần nói, cứ ba ngày hai bữa là lại múa hát tung bừng.

“Úi da, đau chết ta rồi.....” Tiểu trắng mập kêu cha gọi mẹ, xương cốt khắp người bị Xuân Lan chinh toàn diện, “Ô ô, không phải bảo là khiêu vũ sao? Vì sao ta phải kéo xương chứ?”

Thập Nhất Nương hơi chột dạ, nhưng vẫn rất có dáng vẻ muội muội ngoan, lấy ra khăn tay lau mồ hôi cho hân: “Thập Lang ca, xương huynh cứng quá, không kéo ra thì khi múa động tác sẽ không đúng.”

“Không đúng thì không đúng.....” Tiểu trắng mập lại hét lên, “Xuân Lan, người nhẹ chút..... nhẹ chút, ta đau đến sắp chết luôn rồi.”

Thập Nhất Nương cũng đang kéo xương vô cùng kiên định nói, “Vậy thì không được, động tác không đúng thì phí hết cả công.” Bài tập kiện thể thời tận thể thật ra chính là khiến cho người ta sử dụng linh hoạt đến mỗi một tác trên cơ thể, nếu không kéo xương thì rất dễ bị thương. Cho nên mới nói, luyện bài này càng sớm từ bé thì thân thể càng tốt. Thập Nhất Nương cắn răng cảm nhận đau xót truyền từ xương cốt đến, tuy tuổi nàng còn nhỏ, nhưng thân thể nằm liệt ba năm chưa từng động đậy, nên xương hơi bị cứng. May mà nàng có dị năng trong người, không thì hiện giờ kéo xương càng đau hơn.

Tư Đồ Tứ Lang vừa uống trà vừa thỏa mãn ngồi xem, chỉ cảm thấy bức bối trước đó đều đã biến sạch, cười người hôm trước hôm sau người cười chính là cái lý lẽ này đây, cho người ngồi xem ta uống thuốc, cho người vui sướng khi người gặp họa!

Sau khi kéo xương xong, Thập Lang vốn cho là toàn thân mình đều sẽ đau đến chết đi sống lại, nhưng cuối cùng lại không đau như trong tưởng tượng? Thập Lang trầm mồi ngón ngang, đến khi thấy Xuân Lan lấy ra một bộ đồ thổ thì mặt xanh mét, “Thập Nhất Nương, này này..... Mặc đồ này không dễ khiêu vũ đâu.”

Thập Nhất Nương mặc một thân đồ thổ màu hồng phấn cười tủm tỉm nói, “Hôm nay muội luyện vũ đạo gọi là điệu múa thổ, mặc bộ này múa có vẻ có hình tượng hơn.”

Thập Lang mặt từ xanh biến thành đen, hẳn không hề cảm thấy chuyện có hình tượng giống con thỏ tốt chỗ nào.

“Thập công tử, người nhận mệnh đi.”

Xuân Lan ôn nhu dễ thân một chút cũng không ôn nhu lột quần áo hần ra, hần trốn kiểu gì cũng không được. Thập Lang tuôn lệ ào ào: Tam thức à, vì sao người toàn chọn nha hoàn có võ công cho Thập Nhất Nương không vậy, hơn nữa lại còn rất lợi hại. Thân là cô nương mà vũ lực dữ dội như vậy để làm chi, mai một gả không được đâu.

“Xuân Lan tỷ, ta tự mặc không được sao?” Thập Lang vội nói, “Ta nhất định sẽ mặc.”

Thập Lang cảm thấy tối nay mình nhất định phải ăn thỏ nướng, thỏ chiên, bánh nhân thỏ, canh thỏ..... Hắn quyết định đời này hẳn và thỏ không đội trời chung.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Edit: Diệp Nhược Giai

Thập Nhất Nương cúi người xuống, tay chạm bàn chân. Hạ Hà vô cùng vừa lòng, tuy tiểu thư nhà nàng mê man 3 năm, nhưng thân thể vẫn vô cùng mềm mại.

Sau đó, Thập Nhất Nương cố gắng hết sức uốn người về phía sau, tiếc là cổ như thế nào cũng không thể lộn nhào được, thân thể vẫn chưa đủ linh hoạt. Nàng động động tay chân mình, hiện giờ nàng đã có thể đi đứng như người bình thường, nàng rất hy vọng mình có thể chạy có thể nhảy múa, thêm vào điệu múa thổ của bài tập kiện thể thời tận thể chính là để luyện cho cơ thể nhịp nhàng linh hoạt.

Thập Nhất Nương bắt đầu chậm rãi múa. Thật ra cũng không tính là múa, chỉ là đơn giản xoay cổ xoay hông, lại nhảy nhảy hai cái, chỉ mấy động tác đơn giản đó thôi, nhưng vì mặc một thân quần áo thổ nhìn có vẻ đặc biệt đáng yêu.

Tư Đồ Tứ Lang xem không dời mắt, phát hiện tay mình lại rục rịch chộn rộn, nhìn lỗ tai thỏ vụt qua vụt lại kia, cái đuôi nhỏ tròn tròn lúc lắc kia, thật muốn tóm chặt lấy nó.....

“Chu chọa oi, múa thật hay, Thập Nhất Nương thật lợi hại, đây là vũ đạo gì?” Tôn thị từ cửa đi vào ca ngợi, “Tư Đồ công tử, cứ ngồi là được rồi, không cần đặc biệt đứng lên chào hỏi đâu.”

Tư Đồ Tứ Lang cười cười, chừa ra chỗ ngồi ngay chính giữa bàn trà, mình thì ngồi vào bên cạnh.

Khuôn mặt trắng nõn của tiểu nha đầu hiện lên nụ cười tươi tắn, lộ ra hàm răng trắng tinh đều đặn như gạo nếp, “Điệu múa thổ, Nhị bá mẫu thấy có được không, giúp thân thể vừa khỏe mạnh vừa linh hoạt.”

Mắt Tôn thị sáng rực, “Có thể giúp cơ thể linh hoạt sao?” Quả nhiên đề Thập Lang tập chung là hết sức chính xác. Loại người nào có thể có thân thể linh hoạt chứ, chính là người gầy nhai! Người có gặp qua người nào mập mạp mà thân thể linh hoạt chưa?

“Đúng vậy, có thể khiến thân thể mềm dẻo, còn có thể giảm béo. Thập Lang ca, mau tới đây nhảy cùng nhau đi?”

Thỏ béo ỉu xiu xiu đi tới, “Được rồi, huynh đến đây. Nhưng khiêu vũ mà không có nhạc thì không hay cho lắm, hay là để lần sau hẵng.....”

“Không lo, nhạc thì đơn giản thôi, muội hát là được.” Thập Nhất Nương cười tủm tỉm nói.

“Vậy làm sao được, vừa hát vừa nhảy sẽ bị sốc hông, vẫn nên để lần sau.....” Thập Lang chưa từ bỏ ý định nói.

Tư Đồ Tứ Lang ở một bên cố gắng nhịn cười, “khụ” một tiếng rồi nói, “Để ta thổi sáo.”

“Được, sẽ rất vui nha.” Vui vẻ trong mắt Thập Nhất Nương như muốn tràn ra ngoài, “Nếu không thì muội hát cũng được.”

“Quá tốt rồi, Thập Lang đứng sau Thập Nhất Nương nhảy theo đi. Hạ Hà, đi pha một ấm trà mang tới, đứng rồi, có hạt dưa điểm tâm gì đó thì cũng mang tới luôn, với cả nếu Đại nãi nãi có rảnh thì bảo tỷ ấy đến đây một chuyến.....” Tôn thị hăng hái bùng bùng ngồi xuống.

Mắt tiều trắng mập tối sầm, mẹ à, đây là mẹ đang đợi xem hát tuồng sao, hơn nữa còn gọi bạn kéo bè đến cùng nhau xem hát tuồng nữa, con không phải con ruột của mẹ đúng không?!

Thập Nhất Nương cao hứng phấn chấn vừa hát vừa nhảy, “Trái ba vòng, phải ba vòng, cổ xoay xoay mông xoay xoay.....”

Tư Đồ Tứ Lang xoay người lại, bả vai run bần bật, Thập Lang nhìn thấy mà ánh mắt bốc hỏa. Đứng tưởng hần không biết Tư Đồ Tứ Lang đang cười, tên lòng dạ hẹp hòi này, nhất định là đang trả thù chuyện bọn họ hàng ngày đều vây quanh hần xem hần uống thuốc đây mà.....

Cười cho đã xong, Tư Đồ Tứ Lang cầm lấy cây sáo thổi lên giai điệu mà Thập Nhất Nương vừa mới hát. Hần cũng xem như là một người tài ba, chỉ nghe hai lần đã nhớ kỹ làn điệu, tuy bài mà Thập Nhất Nương hát có vài chỗ không thổi sáo được, nhưng cũng không cản trở đến chuyện hần cải biên đi.

Tôn thị xem không dời mắt, a a, sao Thập Nhất Nương nhà các bà lại có thể đáng yêu đến thế chứ, lỗ tai thỏ dài thoảng ắn thoảng hiện kia, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng đầy sức sống kia, cả vẻ mặt ngốc ngốc nghiêm túc kia nữa.....

“Thập Lang, nếu không múa nghiêm túc thì lát nữa sẽ tiếp tục nâng tạ đá.” Tôn thị nhướn mi nhìn Thập Lang biếng nhác sa sút phía sau, nói.

Động tác chậm như rùa bò của Thập Lang lập tức biến thành động tác tiêu chuẩn, hần là một người thông minh, dù sao mặt cũng mất hết không còn mống nào rồi, vẫn nên hóa đau thương thành sức mạnh, đem về ích lợi lớn nhất cho mình thì tốt hơn.

Đau quá..... Mặt Thập Lang hơi vắn vẹo, ai có thể nói cho hần vì sao điệu múa thô có vài động tác lặp đi lặp lại như vậy thôi mà khi làm lại đau dữ vậy không. Lúc Thập Nhất Nương xoay người, hần thấy Thập Nhất Nương cũng cắn răng, Thập Lang chỉ có thể lấy quyết tâm đè bẹp nghi vấn, cố gắng đuổi kịp.

An Tam Lang nghe tiếng nhạc đi tới, thấy hai kẻ đang mặc đồ thô nhảy múa điên cuồng vũ điệu con thỏ thì ý cười hiện ra như nắng ngày xuân. Hần cố nín cười, nhờ giọng sai người đem giấy bút đến. Phụ thân bọn họ nhất định sẽ rất thích, hồi trước tranh Nhị bá mẫu vẽ bị tổ phụ cướp đi, phụ thân phàn nàn cực nhiều, hần thu được một đồng thư yêu cầu hần vẽ Thập Nhất Nương do mọi người gửi. Mà khiến hần đau đầu là không chỉ phụ thân, mà Đại bá phụ Nhị bá phụ thậm chí cả mấy huynh đệ của hần đều tặng bức hần thành họa sĩ đệ nhất thiên hạ, mục đích cũng chỉ có một: Muốn tranh vẽ Thập Nhất Nương.

Tư Đồ Tứ Lang cảm thấy sắp không thổi sáo nổi nữa, vừa hồi sáo vừa nhin cười thật sự rất khó khăn có biết không. Vũ đạo đương thời tập trung vào ý cảnh, đều có vẻ dịu dàng tinh mịch, còn loại vũ điệu điên cuồng banh chân lác mông như đang câu dẫn người như thế này, trong thanh lâu cũng không có, hơn nữa nhìn cực kỳ bất nhã, ngay cả người Hồ vô cùng cởi mở mà cũng không nhảy mấy điệu ướt át như thế. Nhưng khi mặc vào bộ đồ thô, không hề thấy câu dẫn bất nhã gì đó, chỉ làm cho người ta cảm thấy vô cùng khôi hài, mấy động tác vốn càng câu dẫn người thì giờ càng khiến người khác muốn cười to, ha ha, hai con thỏ múa diêm vũ.....

Đến cuối cùng tiếng sáo của Tư Đồ Tứ Lang đã lạc hết cả tông cả điệu, nhưng hai con thỏ béo cũng không phát giác, chỉ hết sức phấn khởi nhảy loạn một trận.

Sau khi dừng lại, Thập Nhất Nương nhìn thấy An Tam Lang, nàng vui vẻ nhào vào trong ngực hần, “Ca ca, huynh đi đâu vậy? Đã lâu lắm rồi ca ca không ăn sáng cùng Thập Nhất Nương.”

“A, thật có lỗi, dạo này phải đi xem cửa hàng, vốn là chuyện của Nhị Lang ca, nhưng Nhị Lang ca không ở đây.” An Tam Lang ôm lấy con thỏ nhỏ, nhìn khuôn mặt trắng nõn đầy mồ hôi của nàng, giống như một quả táo căng đầy mọng nước, “Thập Nhất Nương nặng hơn rồi, hôm nay ăn có ngoan hay không?”

“Àn, ăn rất nhiều đồ ngon.” Thập Nhất Nương hớn hờ, “Ca ca, muội nói cho huynh nghe, Thập Lang ca cho nuôi heo sữa hương, giờ đã béo hơn nhiều rồi, không bao lâu nữa là chúng ta có thể ăn heo quay, ừ, thật ra lấy một ít thịt đi làm thịt kho tàu cũng không tệ.” Đông Mai ngày nào cũng đi xem heo sữa hương, thường hay báo tin về cân nặng của heo sữa hương. Thật không hổ là heo sữa hương mà, mức độ nuôi béo quả là khó hơn so với heo thường.

“Ồ, vậy sao?” An Tam Lang thuận miệng nói, “Huynh mua oản đậu hoàng (1) và phù dung cao (2) cho Thập Nhất Nương.....”

(1) Oản đậu hoàng: là món ăn vặt truyền thống của Bắc Kinh, được chế biến từ đậu trắng, màu vàng nhạt, mịn, vừa vào miệng là tan, hương vị ngọt ngào, mát rượi thơm ngon (hình cuối chương).

(2) Phù dung cao: Một loại bánh ngọt, khi ăn cảm giác xốp, mềm, ngọt, thơm (hình cuối chương).

Tiểu trắng mập gấp rút nhảy tới, “Tam Lang ca, phần của đệ đâu?”

An Tam Lang cười nói: “Sao huynh lại quên Thập Lang được, của đệ là thịt dê muối, huynh đã bảo người thái mông cho đệ.....”

“Ca ca, muội cũng muốn ăn thịt.” Thập Nhất Nương lập tức kháng nghị.

An Tam Lang buông nàng ra, vỗ vỗ đầu nàng: “Được, ăn thịt, muội không sợ bị béo phì sao.” Gần đây Thập Nhất Nương đưa tham ăn này nặng hơn rất nhiều, sau này sẽ không tăng bệ ngang chứ, An Tam Lang lo lắng nghĩ.

“Không sợ, béo chút mới có phúc khí.” Ánh mắt Thập Nhất Nương sáng chói, “Muội cảm thấy giống Thập Lang ca là tốt nhất, rất có phúc phần.”

Thập Lang đắc ý ưỡn ngực, hẳn đã nói Thập Nhất Nương và hẳn là người cùng một bè phái mà, thâm mỹ quan của bọn họ nhất trí cỡ nào nè, bọn họ có tướng huỳnh muội đến cỡ nào nè. Lúc trước nhất định là Thập Nhất Nương đầu thai nhằm chỗ rồi, đáng lẽ phải nhảy vào bụng mẫu thân hẳn mới đúng.

An Tam Lang nhìn Thập Lang một thân đầy thịt là thịt, khỏe miệng co rút. Có một tên đệ đệ mập thì thôi đi, nhưng hẳn thật không muốn có một muội muội mập. Mà quan trọng nhất là, Thập Nhất Nương mà béo thì sẽ phải giảm béo, quá trình này gian nan cỡ nào nha.

“An Tam ca, huynh về thật đẹp.” Tư Đồ Tứ Lang cảm thán nhìn, ý cảnh trong tranh toàn bộ đều hiện ra, nhất là Thập Nhất Nương tình nghịch hoạt bát đáng yêu, làm cho người ta nhìn không được muốn ôm về nhà.

Tiểu trắng mập ló đầu nhìn bức tranh trong tay An Tam Lang, “Tam Lang ca, sao huynh vẽ đệ béo dữ vậy, gần đây người ta gầy nhiều rồi.”

“Gầy? Sao huynh cảm thấy béo hơn mà?” An Tam Lang hồ nghi nhìn con thỏ béo ú tròn vo.

“Gầy thật mà, đệ sút hai lạng!” Tiểu trắng mập kiên trì nói, cực kỳ phẫn nộ với đôi mắt hoài nghi của An Tam Lang, “Đệ gầy thật, chẳng lẽ Tam Lang ca không thấy được sao? Hừ, nhất định là Tam Lang ca không đặt người ta trong tim nên mới không để ý thấy.”

Thập Nhất Nương vội vàng an ủi tiểu trắng mập, “Thập Lang ca, mọi người đều tin là huynh gầy mà.”

“Thật á?” Tiểu trắng mập phấn chấn vui mừng.

Một đám người: “.....”

Cuối cùng thỏ muội muội trái lương tâm tròn to mắt nói dối, “Thập Lang gầy thật, chỉ là không thấy rõ mà thôi.”

“Vẫn là Thập Nhất Nương thương ta nhất.” Thỏ béo nắm chặt lấy móng vuốt của thỏ hồng phấn.

Tư Đồ Tứ Lang nhìn hai con thỏ béo tương thân tương ái, đột nhiên phát hiện có chỗ không được thích hợp cho lắm. An Thập Lang cũng mặc bộ đồ thỏ giống vậy, cũng có lỗ tai thỏ thật dài, đuôi ngắn tròn xoe, nhưng sao hẳn cảm thấy Thập Nhất Nương đáng yêu hơn. Hơn nữa vì sao khi hẳn thấy Thập Nhất Nương thì tay rục rịch muốn chụp lấy cái đuôi nho nhỏ kia, còn đối với Thập Lang thì lại không hề có loại xúc động này?

Ừ, đây nhất định là cái mà Thập Nhất Nương nói là cùng giới đẩy nhau khác giới hút nhau rồi, Tư Đồ Tứ Lang nghĩ thầm.

“Nhị nãi nãi, tiểu thư, Đại nãi nãi sai người đưa rất nhiều vải dệt đến đây, bảo là cho mọi người may quần áo.” Thu Cúc tiến lên nói.

“Vải dệt này rất hợp với Thập Nhất Nương, màu hồng đào này mặc vào nhất định là tôn màu da, còn màu xanh ngọc này nữa, trên đó mà thêu vài cành hoa đào chắc chắn sẽ rất tuyệt vời.....” Phương thị chọn vải dệt, lòng đầy vui thích tưởng tượng bộ dáng của Thập Nhất Nương khi mặc vào.

“Con có rất nhiều đồ thỏ rồi, hơn nữa còn một bộ hồ ly đồ nữa.” Chưa kịp coi đồ thỏ ra, Thập Nhất Nương giơ lên bao tay lông thỏ mềm mềm, “Mấy vải dệt này đẹp thật đấy, nhưng không đủ ấm”

“Thập Nhất Nương ngốc.” Tôn thị cười nói, “Con tưởng là Tây bắc không có mùa hè à, mấy thứ này đều là trang phục mùa hè cả.”

“Trang phục hè? Nhưng bây giờ vẫn còn rất lạnh mà.” Thời tiết Tây bắc đặc biệt hổ cha (1), giống như chỉ có hai mùa là đông và hè vậy.

(1) Hổ cha: Một thuật ngữ mạng thông dụng, được sử dụng để châm biếm nhạo báng, thể hiện sự bất mãn của mình.

“Quần áo phải được may trước, nếu không đến lúc trời nóng sẽ không kịp nữa. Đợi đến khi làm xong trang phục hè, đến lúc đó mặc là vừa.”

“Nhưng mà cũng quá nhiều rồi.” Thập Nhất Nương nhìn một đống vải dệt mà choáng váng, nàng mặc đến tận sang năm vẫn còn thừa.

“Không nhiều, không hề nhiều, vẫn còn chưa đủ để mỗi ngày đổi một bộ đâu.” Phương thị không cho là đúng, trong An gia cũng chỉ có duy nhất một khuê nữ, không ăn mặc cho tốt thì sao được, hơn nữa Thập Nhất Nương còn đáng yêu đến thế cơ mà.

“Quần áo của con nhiều lắm, năm trước có rất nhiều quần áo vẫn còn mới nguyên.” Thập Nhất Nương ngây người nói.

Tôn thị độc tài kiêm thời thượng hơn người không cho là đúng nói, “Kiểu dáng thịnh hành mỗi năm đều thay đổi, ví dụ như mùa xuân năm ngoái quần áo lưu hành kiểu xuân về liễu xanh yến bay rộn ràng, còn năm nay khuê tú kinh thành mặc toàn là hoa đào hồng phấn, Thập Nhất Nương nhà ta cũng không thể ăn mặc kém hơn các nàng được.....”

Thập Nhất Nương là con gán đất, tò về hoàn toàn không rõ quần áo thì có quan hệ gì với hoa đào hay chim yến, vì thế nàng chỉ phụ trách chuyện làm

người mẫu để Phương thị úm thử vài dệt lên người nàng

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Edit: Diệp Nhược Giai

“Tám vải này rất hợp, mà tám này cũng hợp nốt, chà chà, lần này Thái Y các thật là có mắt nhìn, mấy tám vải mang tới đều hợp với Thập Nhất Nương nhà chúng ta.” Về mặt Phương thị đầy ý cười.

Thập Lang to đầu (1) nhìn mấy người phụ nhân này, hần vỉnh vỉnh không hiểu vì sao mỗi lần nữ nhân bàn luận về quần áo là không tài nào dừng lại được, “Mẹ, con không may đồ đâu.”

(1) To đầu: Nghĩ nát óc cũng không ra

Tôn thị cũng không ngẩng đầu lên, “Vây thì quá tốt, cứ mặc đồ thô đi, bớt tốn vải.”

Thập Lang lập tức cảm miệng. Hiện tại ngày nào hần cũng mặc đồ thô nhảy với Thập Nhất Nương, lúc đầu hần quả thật ngượng chín người nhưng riết rồi cũng trở mặt bình tĩnh như thường, cho nên điểm mấu chốt không phải là ở đó. Mà là, nếu mặc đồ đó mùa hè, hần chắc chắn sẽ chết vì nóng. Thập Nhất Nương nói, dù làm một tên béo thì cũng phải làm một tên béo dẻo dai, nhưng một tên béo cả người nhể nhại mồ hôi, thối om chua lè thì rất là thô tục, không hề đáng yêu chút nào, muốn đi ăn vụng cũng khiến cho người ta thấy phiền.

“Í da, đại tẩu, tẩu thấy cuộn vải màu hồng hoa đào này được không?”

“Rất đẹp, thật hợp với màu da của Thập Nhất Nương. Thập Nhất Nương xinh lắm, hồi trước gầy nhom, cuối cùng giờ cũng có được tí thịt rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đáng yêu hơn.” Phương thị nói xong nhìn không được ôm lấy thân thể nhỏ nhắn mềm mại kia, hôn cái chụt lên khuôn mặt hồng hồng như quả táo, đây đều là công của La trù nương (1) cả, đến Tết phải thưởng cho bà ấy thật nhiều bạc mới được.”

(1) Trù nương: Nữ đầu bếp.

Thập Nhất Nương mỉm cười ngọt ngào, khuôn mặt trắng nõn vô cùng khả ái, “Đại bá mẫu thưởng nhiều nhiều một chút, Thập Nhất Nương thường hay làm phiền La trù nương lắm.”

Xuân Lan ở một bên cười nói, “Bà ấy còn phải cảm tạ tiểu thư nhiều ấy chứ, gần đây tài nấu ăn của bà tiến bộ hơn nhiều lắm.”

“Đúng đúng, đều có công cả, Thập Nhất Nương của ta vẫn có công lớn nhất.” Phương thị sung sướng cười to, mỗi lần trong nhà có người xuất chinh, mấy nữ nhân như các bà đều ở nhà thấp thỏm. Lần này Thập Nhất Nương và Thập Lang ở nhà, suốt ngày đi sang phòng bếp làm ô bên đó, ngược lại khiến lực chú ý của các bà chuyển dời, ngày tháng trôi qua cũng không còn quá gian nan.

“Đệ muội, chúng ta cũng phải làm vài bộ cho Tư Tứ công tử. Đúng rồi, cả Tam Lang nữa, năm nay Tam Lang lại cao thêm cả một đoạn rồi, quần áo năm ngoái nhất định không vừa nữa. Còn Thập Lang, aiz, tăng thì cũng có tăng, nhưng là tăng bề ngang. Cũng phải may thêm quần áo cho Đại Lang Nhị Lang nữa, chiều cao nhất định cũng tăng thêm nhiều rồi, nhưng ở trong quán doanh lại không thể mặc quần áo quá mới quá đẹp.....” Phương thị lái nhà lái nhai, bà là đương gia chủ mẫu, mỗi ngày đều phải lo lắng suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Thập Lang không phục ưỡn ngực, huynh đệ nhà hần đều là tăng theo chiều dọc, chỉ có một mình hần là tăng chiều ngang, hần là độc nhất vô nhị, hần hết sức kiêu hãnh!

“Đại nãi nãi, Tam công tử với Tư Đồ công tử đang chơi cờ, bọn họ nói quần áo không có gì quá quan trọng, nhờ ngài chọn giúp, đừng quá hoa hòe hoa sỏi là được.” Nha hoàn đáp lời.

Phương thị buồn bực, “Ta biết mà, nam nhân đều có cùng một cái đức hạnh, bảo bọn họ chọn vài may quần áo giống như là muốn lấy mạng bọn họ vậy. Cho nên mới nói, Thập Nhất Nương, từ giờ con phải bắt đầu học đi, tiểu thư khuê các không chỉ phải biết cách ăn mặc trang điểm cho mình, mà còn phải biết nam nhân mặc đồ gì đeo dây chuyền nào trong trường hợp nào thì thích hợp, chọn vài vóc bảo quần lông thú như thế nào, trang sức trang phục có bị phối hợp sai hay không..... Mặc kệ là quần áo của mình hay là của phu quân, một khi không hợp thì người bị chê cười chính là nữ nhân chúng ta, mà phu quân cũng cảm thấy bị mất mặt, sau này sẽ ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng.....”

Tôn thị che miệng cười, “Đại tẩu, giờ này mà tẩu đã nói mấy thứ này, nàng sẽ thẹn thùng, ặc..... Không thẹn thùng?”

Đôi mắt tròn xoe đen láy của Thập Nhất Nương trừng lớn, làm gì có vẻ thẹn thùng, thậm chí nàng còn cười hết sức đáng yêu, “Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu, vậy có nghĩa là khi con chọn phu quân thì phải chọn ai có diện mạo thật đẹp, thế thì bất kể hần mặc quần áo kiểu gì cũng sẽ không bị khó coi, ‘người đẹp không kén đồ’ đại khái chính là đạo lý này.”

Phương thị cùng Tôn thị quay sang nhìn nhau, một lúc lâu sau vẫn không thốt nên lời, còn tiểu trắng mập thì hấp tấp chạy lại tìm chút cảm giác tồn tại, “Thập Nhất Nương, muội cũng có thể chọn người giống Thập Lang ca, bất kể mặc quần áo kiểu gì, ấn tượng đầu tiên của người ta với mình vẫn là một thân thịt đầy phúc hậu, như vậy muội cũng không cần phải phiền lòng vì chuyện chọn quần áo nữa.”

Thập Nhất Nương nghiêng đầu nghĩ nghĩ, rồi tươi cười, “Thập Lang ca thật thông minh, về sau muội sẽ nuôi phu quân thành béo phì, không cần đau đầu suy nghĩ hẳn phải mặc đồ gì đeo trang sức gì nữa.” Dù sao có mặc thì người ta cũng chẳng thèm để ý, mà quan trọng nhất là còn được mọi người ca ngợi là nàng có phương pháp nuôi phu quân.

Mặt Tôn thị như thể bị đau răng, nhìn Phương thị, “Đại tẩu, Thập Nhất Nương nhà mình còn rất nhỏ, muội thấy không biết đến ngày tháng năm nào chúng ta mới cần phải lo lắng đâu.....” Tôn thị lần nữa cảm thấy mình đúng là quá ngốc, trước đó lại còn sợ mối tình đầu của Thập Nhất Nương là Tư Đồ Tứ Lang nữa chứ? Ha ha, chắc phải đợi thêm 10 năm 8 năm nữa thì bà mới cần quan tâm.

Phương thị cũng vô cùng đồng ý, “Khi nào Lộ ma ma quay lại thì bảo bà ấy dạy Thập Nhất Nương đi.”

“Khi nào thì Lộ ma ma quay lại?”

Phương thị nói, “Tẩu đã cho người đến thăm hỏi rồi, chắc không bao lâu nữa là quay lại thôi. Lộ ma ma dưỡng bệnh một lần là dưỡng nửa năm, aiz, bà vẫn cứ ngây ngốc bên ngoài không chịu hỏi phủ, bảo là sợ lây bệnh cho mọi người. Khó khăn lắm mới chuyển biến tốt hơn, thì con dâu nhà bà lại mang thai, đại phu nói có thể sẽ bị khó sinh. Thấy đáng về khó xử của bà, vừa không nỡ bỏ Thập Nhất Nương vừa không yên lòng con dâu, tẩu thật sự nhìn không được, nên ra lệnh cưỡng chế cho bà về nhà chăm sóc cho con dâu trước, Thập Nhất Nương nhà mình thì khỏe rồi, nhưng con dâu của bà sinh con chính là chuyện liên quan đến hai sinh mạng.....”

Tôn thị mỉm cười, “Đại tẩu đúng là người phúc hậu. Vậy bây giờ con dâu của Lộ ma ma thế nào rồi?”

Phương thị thư thái nở nụ cười, “May mà có Lộ ma ma đích thân chăm cho, nghe nói lúc ấy nguy hiểm ghê lắm, Lộ ma ma phải tự mình đỡ đẻ cho con dâu, cuối cùng sinh ra được một nhóc con béo ú nặng 9 cân, khó trách lại khó sinh như vậy. Lộ ma ma còn oán trách con trai không biết quản cái miệng của vợ mình, kết quả thai nhi quá to, suýt nữa đã một xác hai mạng. Aiz, cho dù như thế, sau này con dâu Lộ ma ma cũng không thể sinh được nữa.”

Tôn thị hơi tiếc nuối thờ dài, nhưng lại lập tức vực dậy tinh thần, “Lộ ma ma nhất định là thất vọng lắm, con dâu nhà bà đã sinh ba thằng rồi, đang trông mong một khuê nữ. Muội nói xem, sao trên đời này có nhiều nhà muốn có con trai mà không được, còn nhà mấy người chúng ta muốn có một khuê nữ mà lại khó như hái sao trên trời thế chứ?”

Phương thị cũng thờ dài, “Chúng ta không sinh được, hy vọng đám con cháu sẽ tranh nhau mà sinh khuê nữ, chúng ta chỉ có thể chờ mong ôm cháu gái mà thôi.”

“Chủ nhân, kinh thành báo tin, Tần vương đã qua đời.”

Tư Đồ Tứ Lang ngây ngẩn cả người, “Chết như thế nào?” Tần vương mới gần 30 tuổi, lưng hùm vai gấu, một lần có thể ăn hơn nửa thùng cơm, không hề giống như người đoan thọ.

“Nghe nói Tần vương đi đường gấp rút, tuy mưa không lớn, nhưng lại rơi liên tục vài ngày, khiến núi lở.....” Âm Nhất nói.

“Ta hỏi là lý do chết thật sự kia?” Tư Đồ Tứ Lang cười lạnh, “Bị bùn đất đè chết à? Tần vương thúc của ta tuy không thông minh, nhưng bên người ông vẫn có vài người phụ tá vô cùng lợi hại, lý do chạy trong mưa như vậy nghe là biết già.”

“Dung quý phi.....”

Tư Đồ Tứ Lang hiểu ra: “Cái chết của Thuận vương thúc có liên quan tới ông ấy à? Hay là bị giá họa?”

Âm Nhất sùng bái nhìn hân: “Là giá họa, người đứng sau sai sử là mấy Vương gia khác, nhưng chắc Dung quý phi cũng phải tra ra được mới đúng.” Chung quy cảm thấy Dung quý phi bị điên rồi, giống như chó điên thấy người là cắn ngay.

Tư Đồ Tứ Lang cười lạnh, “Xem ra, hoàng gia gia bất công khiến bọn họ bất an.” Ngoại trừ Thuận vương ốm yếu do ‘tình yêu đích thực’ Dung quý phi sinh ra là khiến lão hoàng đế hải lòng nhất, thì người được sủng ái đứng sau Thuận vương chính là Tần vương. Tần vương cao lớn cường tráng, võ công có tiếng là xuất sắc nhất trong đám Vương gia, nhưng đầu óc ngu si tứ chi phát triển chính là nói ông ta. Hoàng đế là một người có lòng nghi ngờ sâu nặng, một đứa con “ngu dại” như thế khiến ông thấy yên tâm, không khỏi thiên vị hơn vài phần. Ai ngờ chỉ vài phần thiên vị này lại hại Tần vương.

Tư Đồ Tứ Lang thần nhiên cười, như vậy thì hân an tâm rồi, cha hân là cái gai trong mắt lão hoàng đế, có lẽ sẽ không có ai xem ông như địch thủ.

“Ca ca ta khỏe hơn chưa?” Tư Đồ Tứ Lang có chút sầu lo hỏi.

Âm Nhất cúi đầu không dám nhìn hân: “Cũng có hiệu quả, nhưng đại phu nói thời gian đã quá lâu.....” Dù cho Tư Đồ Nhật Diệu sống sót được, thì nửa đời sau cũng chỉ có thể ở trên giường, hơn nữa hân khí trong người quá nặng, đời này đừng nghĩ đến chuyện có con.

Tư Đồ Tứ Lang siết chặt tay, chặt đến nỗi gần như khiến lòng bàn tay chảy máu. Sau khi phụ thân hân bị nhốt lại, bọn họ vẫn không tha cho. Căn bản là

do năm đó Hoài vương rất được lòng người, cũng quá tài giỏi, có nhót lại cũng vẫn có thể được thả ra, nhưng nếu Hoài vương không có con trai, hoặc con trai của Hoài vương xảy ra vấn đề gì, tuyệt đối không thể nào bước lên ngôi đại bảo được, đến lúc đó bọn họ mới có thể an tâm.

Sắc mặt Tư Đồ Tứ Lang lạnh như băng, đại ca hắn vô tội biết bao..... Cả hắn nữa, long phượng thai rất hiếm, cha mẹ hắn sợ hắn bị hại, từ nhỏ để hắn học cách giả bệnh, tỷ tỷ sinh đôi Tinh Huy thì thân thể quả thật không được tốt, ba ngày hai bữa lại phải mời đại phu, cho nên nhóm hoàng thúc của hắn đều nghĩ cặp song sinh này chả biết khi nào sẽ toi, nên âm mưu nhằm vào hắn mới ít như vậy.

Cuộc đại chiến giữa các Vương gia xảy ra ở kinh thành đương nhiên không thể qua mắt người An gia được, dù sao thì hoàng tôn cũng rõ ràng đang sống ở An phủ.

Biết Tư Đồ Tứ Lang có thân phận bất phàm, nhưng mọi người trong An gia cũng không quá để ý, An gia bọn họ vốn dựa vào thực tài để đi lên, mặc kệ tương lai ai sẽ thương vị thì cũng đều được trọng dụng, không cần phải a dua nịnh hót khiến gia phong nhà bọn họ có vẻ thấp kém.

Tư Đồ Tứ Lang cũng cảm thấy thoải mái, An gia quả nhiên giống như cha nói. Mà khiến hắn vừa lòng chính là họ an bài cho hắn một tiểu tử vừa kín miệng vừa biết hầu hạ người, nha hoàn cũng thành thật có bốn phen, Phụng thị quản gia không tệ, quý phủ to như vậy lại hết sức chỉnh tề, hạ nhân cũng không làm chuyện bỉ ổi gì. Tuy An phủ là nhà võ tướng, nhưng gia phong còn tốt hơn nhiều so với mấy nhà được gọi là danh môn thế gia ở kinh thành.

“Khụ khụ.....” Có lẽ là tin tức thu được mấy ngày trước khiến cảm xúc của hắn dao động quá mãnh liệt, Tư Đồ Tứ Lang bị cảm cúm, ho khan vốn dĩ đã đỡ hơn phần nửa, giờ lại quay trở lại.

Sắc mặt Hồ đại phu không tốt, ông cực kỳ chán ghét bệnh nhân không chịu phối hợp với mình, “Không phải đã bảo ngươi cần tĩnh dưỡng sao? Tiểu hài tử còn nhỏ tuổi mà lại suy nghĩ quá nhiều không thọ đâu.”

Thập Nhất Nương cũng hung tợn trừng mắt hắn, còn cả mấy trái lê ngon lành của nàng nữa, ăn nhiều như vậy mà vẫn ho cho được.

“Thật có lỗi.” Tư Đồ Tứ Lang bày ra vẻ mặt xin lỗi nhìn Thập Nhất Nương.

“Thập Nhất tiểu thư, làm phiền ngươi tiếp tục hầm cách thủy đường phèn xuyên bối tuyết lê, may mà bệnh tình không tăng thêm.....”

Thập Nhất Nương mặt ừ mày ê, đó là dị năng quý giá của nàng đó, vốn dĩ nàng còn muốn dùng để trồng rau, may mà bây giờ nàng đi được rồi, chân không cần dùng đến dị năng nữa, một ngày tỉnh lọc hai quả lê thì không thành vấn đề.

“Thập Nhất Nương vất vả rồi.” An Tam Lang sờ sờ đầu nàng nói, “Nhưng cũng không thể trách hắn được, giờ nhà hắn đang loạn.....”

An Tam Lang hoàn toàn không xem muội muội mình như một đứa nhỏ 7 tuổi, kể sơ lược về tình hình hỗn loạn ở kinh thành cho nàng nghe, quả nhiên, muội muội nghe hiểu.

Thập Nhất Nương tròn mắt há mồm nghe Cửu Long tranh đoạt phiên bản hiện thực, lòng thông cảm dâng lên, rất đáng thương, giới quyền quý thật loạn.

An Tam Lang cười sờ sờ đầu nàng, hiện giờ hắn có hơi tò mò không biết 3 năm vừa rồi linh hồn của muội muội mình trốn đi đâu, trải qua những gì. Trước kia hắn đã từng nghe nói đến một ví dụ như vậy, một phụ nhân vì quá nhớ chồng mình, mà linh hồn theo sát bên chồng, cho đến khi chồng mình trở về, linh hồn của nàng mới trở về trong thân thể.

Xem ra trong 3 năm linh hồn Thập Nhất Nương rời đi, cũng đã học được rất nhiều thứ. Nhưng chẳng lẽ nơi nàng đến là phòng bếp của một đầu bếp vô song à? An Tam Lang tự hỏi, không thì vì sao phần lớn thời gian Thập Nhất Nương toàn là ăn cá?

Ngày nào cũng sớm tối hai bữa ăn đường phèn tuyết lê, chẳng bao lâu Tư Đồ Tứ Lang đã không ho nữa, nhưng Hồ đại phu vẫn bảo hắn phải an tâm tĩnh dưỡng thêm nửa tháng.

Tư Đồ Tứ Lang hết sức phối hợp uống thuốc đáng đến chết người, hắn định hơn nửa tháng sau sẽ đến Du Thành một chuyến, dù sao cũng không thể tới Trung Châu mà lại không đi xem lính Đại Hạ giết địch được. Trước giờ người Hồ vẫn luôn là mối đe dọa lớn của Đại Hạ, căn cứ vào tin tức mà Âm Nhất vừa thu được cùng với suy luận của hắn, chiến tranh lần này cho dù Đại Hạ có thể thắng cũng chỉ có thể duy trì hòa bình được nhiều lắm là 10 năm 8 năm..... Cơ hội khó có được, hắn nhất định phải tận mắt nhìn xem người Hồ và Đại Hạ có bao nhiêu chênh lệch.

Thật ra thời gian này hắn sống cũng khá thoải mái. Buổi sáng An Tam Lang đi ra ngoài xem cửa hàng, người thích việc buôn bán trong An gia vốn chỉ có An Nhị gia, những người khác đều là bộ dáng không nhiễm khói lửa nhân gian, cho đến khi Thập Nhất Nương mê man, mỗi ngày cần vô số trân quý được liệu để kéo mạng, mấy người An Tam Lang mới phát hiện tầm quan trọng của ngân lượng. Đương nhiên giữa một đám người nghĩ biện pháp kiếm bạc, An Nhị Lang là lợi hại nhất, hoàn toàn kế thừa bản lĩnh của cha hắn An Nhị gia, thậm chí còn giỏi hơn cả cha mình. Bởi vì hắn cực kỳ khôn khéo trong việc buôn bán, mà nhận được danh hiệu “An vất cổ chảy ra nước”, nhưng bản thân hắn lại không xem đó là hổ thẹn, ngược lại còn thấy hết sức quang vinh, ô hô, rốt cuộc cũng vượt qua được Tam Lang, Tam Lang có lợi hại đến đâu cũng không thể kiếm tiền nhiều bằng hắn. An vất cổ chảy ra nước vô cùng đặc ý tiêu tiền cho muội muội, cảm thấy vô cùng mỹ mãn!

Tóm lại, mặc dù ở tiền phương đánh người Hồ, nhưng lo liệu chuyện buôn bán từ xa thì luôn luôn có chỗ không được chu toàn, vì thế An Nhị Lang chỉ có thể van xin nhờ cậy An Tam Lang hiện tại đang rảnh rỗi. Tuy An Tam Lang không có thiên phú buôn bán, nhưng dù sao trước đó vì muội muội mà cũng đã từng học qua, xem sổ sách gì đó đều không thể làm khó được hắn. Mặc dù vậy, mỗi ngày An Tam Lang cũng không thể không đi sớm về muộn, Nhị Lang ca buôn bán gì mà hỗn tạp lắm thứ thế cơ chứ. An Tam Lang bây giờ mới bừng tỉnh hiểu ra, vì sao Thập Nhất Nương có thể lấy tổ yến súc miệng

hàng ngày.

Sau khi nhảy điệu con thỏ được hơn nửa tháng, Thập Lang nhéo nhéo thịt béo trên người mình, ừ, gần đây khiêu vũ quá mệt mỏi, ăn càng nhiều, nhưng không biết có phải hấn bị ảo giác hay không, mà thấy dạo này cơ thể mình linh hoạt hơn nhiều, có vài lần còn tránh được ma trảo véo lỗ tai của mẹ hấn?

Thập Nhất Nương cười tủm tỉm nói, “Muội đã nói nó có thể khiến thân thể linh hoạt hơn mà.” Cho dù bây giờ Thập Lang ca của nàng vẫn béo nhưng lại là một tên béo nhanh nhẹn.

Thập Lang cười đến rất đắc ý: “Dạo này huynh đến phòng bếp trộm đồ ăn cũng không có ai bắt được huynh nữa, huynh cò tưởng mình bị ảo giác chứ.”

Vừa nói đến ăn vụng này nọ, Thập Nhất Nương liền đói bụng, “Thập Lang ca, hôm nay phòng bếp có đồ ăn gì ngon không?”

Mất Thập Lang sáng ngời, nói, “Hôm nay có thịt chiên, đi thôi.”

Sau khi Thập Nhất Nương có thể đi có thể nhảy thì lại hóa ra hoạt bát quá mức, hợp lại cùng với tên tiểu ma vương Thập Lang, gần như phá hỏng cả An phủ, khiến ma ma nha hoàn cáo trạng khắp nơi, nhất là phòng bếp, thịt chiên bị mất một hai khay, gà nướng bay mất một hai con cũng không tính là gì, mà đáng giận nhất chính là đầu heo dùng để cúng giỗ ông cố bị mất nửa cái lỗ tai, Tôn thị tức đến mức lấy roi quát thẳng con hồn dân của mình tới tấp. Còn về phần Thập Nhất Nương à? Tôn thị phản ứng như thế này, “Đều là lỗi của tên tiểu tử mắc dịch nhà ngươi, Thập Nhất Nương ngoan như vậy thì sao có thể làm ra chuyện gì xấu được……”

“Oa oa, mẹ, nhẹ nhẹ chút, con thấy hương vị của đầu heo này có vẻ không đúng, nên muốn ném thử xem có bị vấn đề gì hay không, nếu lấy đầu heo bị hỏng đi cúng ông cố thì không ổn, nếu ông cố báo mộng cáo trạng, bảo là ăn đầu heo bị tiêu chảy, vậy thì chúng ta vô cùng có lỗi với ông cố đó nha……”

Tôn thị tức giận đến chết khiếp, tìm roi khắp nơi, bà nhất định phải quát tên tiểu tử hồn dân này thật nhiều mới được, “Còn cái, đầu heo cúng tổ tiên này đều là đi thể nào về thế ấy, nếu ông cố hiển linh hiện ra ăn đầu heo thật thì chẳng phải là hủ chết người sao?”

Tiểu trắng mập cây ngay không sợ chết đứng, “Mẹ, nếu mẹ biết ông cố sẽ không thật sự ăn đầu heo, vậy thì sao mẹ còn phải lo lắng đầu heo kia hoàn chỉnh hay không hoàn chỉnh chứ?”

“Ngươi cái thằng bất hiếu này, ngươi cũng không sợ ông cố ngươi nửa đêm báo mộng chửi bất hiếu à?”

Thập Lang cẩn thận nhìn tay mẹ hấn, may mà hôm nay bà không mang theo roi bên người, “Con còn ước như vậy nữa ấy chứ, đến lúc đó con nhất định mời ông cố ăn đầu heo cùng con, con dám chắc lão tổ tông của con sẽ không ngại cho con một cái lỗ tai heo, ông ấy chắc chắn không keo kiệt giống mẹ.”

Rót cuộc nhìn thấy vũ khí, Tôn thị tiện tay bẻ gãy nhánh cây liễu làm roi quạt tời, tên trướng thối này, tưởng bà không có roi không đánh được sao!

Thập Nhất Nương vội vàng nhảy ra, “Nhị bá mẫu, thực xin lỗi, đây đều là lỗi của con, con không nên nói với Thập Lang ca là gỏi tai heo ngon cỡ nào, đều là lỗi của con.”

Tôn thị bày ra vẻ mặt mẹ ruột, ôn nhu thân thiết tươi cười nhìn Thập Nhất Nương, “Ta đã hỏi qua rồi, Thập Nhất Nương bày ra cách làm gỏi tai heo, nhưng cắt lỗ tai heo là chủ ý của Thập Lang, xuống tay cũng là hấn. Thập Nhất Nương ngoan ngoãn đi ăn điểm tâm đi, đừng ở đây nghe Thập Lang gào thét, tiếng này còn khó nghe hơn cả tiếng mõ lợn, sẽ bị ác mộng đó……” Vừa quay đầu lại lập tức chuyển sang khuôn mặt mẹ ghê, “Thập Lang đứng lại cho ta, ta đánh mười cái thôi, không thì tháng này ngươi ăn cháo với rau răm béo đi!”

Tiểu trắng mập khóc kêu động trời, thật sự là bất công, vì sao người bị thương luôn là hấn! Ô ô, hấn nhất định là được nhặt về, hay là mẹ hấn nhặt được hấn trong nhà xí!

Thập Nhất Nương áy náy, thật ra rất nhiều chuyện xấu đều có phần nàng trong đó, hơn nữa còn do nàng đầu têu ra. Kê áy náy Thập Nhất Nương quyết định bảo người giết con heo sữa hương chưa đủ béo kia đi, hai ngày nữa ca ca và Tư Đồ Tứ Lang cũng sẽ xuất phát đi đến Du Thành, vừa vận mớ tiệc tiền bọn họ lên đường.

Tiểu trắng mập da dày thịt béo ngay lập tức tỏ vẻ chi cần để hấn đi vào phòng bếp thì bệnh tật này nọ sẽ biến mất hết, cả thể xác và tinh thần đều được chữa lành.

Thời này ăn thịt dê là có thân phận nhất, nhưng theo Thập Nhất Nương thì tuy thịt dê ăn ngon, nhưng không thể ngày nào cũng ăn được, hơn nữa thịt dê ăn xong còn bị lưu mùi trên người, phải cực lực súc miệng mới xóa được hương vị đó. Ngoài ra ăn thịt dê dễ bị nhiệt, bây giờ sắp đến mùa hè, không quá thích hợp để ăn. Thập Nhất Nương cảm thấy mình vẫn thích thịt heo hơn, nhất là heo sữa quay ngoài giồng trong mềm.

Đa số heo thời này đều được nuôi bên cạnh nhà xí, hôi không nói nổi, cho nên thịt heo ở cổ đại mới bị coi là chỉ có người nghèo hèn mới ăn. Vì heo sữa hương được nuôi theo kiểu sang chảnh nên người ta không cảm thấy thịt heo này ti tiện. Thập Nhất Nương tham ăn tỏ vẻ: Trên đời này không có gì sang trọng hay ti tiện, chỉ có ăn ngon hay không.

Tiểu người hầu Thập Lang cười đến mức mắt híp lại thành một đường thẳng, hấn thích nhất là khi Thập Nhất Nương xuống phòng bếp, luôn luôn có đồ ăn ngon ~ ừ, không biết Thập Nhất Nương định xử lý heo sữa hương này như thế nào.

Tâm tình của Đông Mai khá trầm trọng. Thập Nhất Nương có chút lo lắng nhìn nàng, “Đông Mai, em làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?”

Đông Mai lắc đầu, “Không có, thân thể em tốt lắm, tiểu thư, mấy ngày nay em vẫn hay dứt cho heo sữa hương ăn.” Ngày nào cũng lấy vỏ lê dứt nó ăn, con heo nhỏ kia rất thông minh, mỗi lần vừa nghe thấy tiếng bước chân của nàng thì liền ụt ịt xông lại.

Thập Nhất Nương giật mình, “À, ta đã biết, yên tâm, ta nhất định lưu lại cho em vài miếng thịt.” Không nghĩ tới Đông Mai cũng sẽ bởi vì chuyện ăn uống mà phiền não, thật đáng yêu.

Đông Mai muốn nói lại thôi, chỉ có thể tăm tức đi theo sau Thập Nhất Nương.

“Mau, mau bắt lấy nó.....”

“Đừng để nó chạy ra ngoài phòng bếp.....”

“Ồi, thất lung của ta bị vẹo rồi.....”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Vừa đến phòng bếp đã nghe thấy tiếng hỗn loạn, Thập Nhất Nương cùng tiểu trắng mập nghi hoặc liếc nhau.

Một thân ảnh hồng nhạt chạy vụt qua bên cạnh bọn họ, Thập Nhất Nương suýt nữa bị một đám nha hoàn ma ma chạy đến tông ngã, may mà Thập Lang nhanh tay lẹ mắt kéo nàng qua một bên.

“Thình an Thập công tử cùng tiểu thư.” Một đám người vội vàng đứng thẳng, vừa hành lễ vừa lo lắng ngó ra bên ngoài.

“Sao vậy?”

“Heo, heo sữa hương mà tiểu thư muốn bắt đem đi nướng chạy mất rồi!” Mấy nha hoàn ma ma trong phòng bếp rung rung khóc, các nàng chưa từng thấy con heo nào mạnh mẽ mãnh liệt như vậy đâu.

“Xin tiểu thư thứ tội.....” Nữ đầu bếp béo chạy đến, vẻ mặt ảo não, “Lão nô không ngờ con heo này bé thì bé thật, nhưng khí lực lại không bé tí nào, cứ tưởng dễ giết thịt lắm.”

Thập Nhất Nương cũng không tức giận gì: “Heo này mạnh như vậy, chứng tỏ thịt của nó nhất định rất chắc, Thập Lang ca, muối cũng giúp họ tìm.....”

Người này truyền người kia, cuối cùng toàn bộ nha hoàn gã sai vặt trong phủ nguyên soái đều gia nhập. Không thể không nói con heo nhỏ này quả thật rất bản lĩnh, Thập Nhất Nương cảm thán nhìn heo sữa hương hồng phấn khiến khắp cả phủ rối loạn.

“Bên này, cẩn thận đừng làm cho nó chạy vào phòng.....”

“Không còn kịp rồi, mau chặn nó lại, đó là phòng ngủ của phu nhân!”

“Bồ Tát ơi, bình hoa mà Nhị phu nhân thích nhất.....”

“Ô ô, cả con ngựa bằng ngọc lưu ly cũng bị rút rồi, đó chính là đồ ngự ban.....”

Thập Nhất Nương trợn mắt há mồm, nàng thật không ngờ con heo này lại giỏi đến thế.

Cuối cùng vẫn là An Tam Lang bị kinh động bắt được heo nhỏ, An Tam Lang chỉ dùng một tay đã tóm gọn phần thịt trên cổ heo nhỏ, bốn chân heo nhỏ gãy dựa một cách tốn công vô ích.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Edit: Diệp Nhược Giai

“Oa, ca ca thật là lợi hại.” Thập Nhất Nương sùng bái nhìn An Tam Lang, lực phá hoại của heo sữa hương rất mạnh đó, nhưng kết quả ca ca nàng vừa ra tay đã tóm được, hơn nữa chỉ dùng có một tay!

“Được rồi, có mỗi con heo thôi mà bắt không xong, Thập Lang phải tập luyện nhiều hơn nữa.” An Tam Lang nhú mày nhìn con heo nhỏ vì chui khắp nơi mà bản ghê gớm, lắc đầu giao heo nhỏ cho nữ đầu bếp béo.

Nữ đầu bếp béo vỗ ngực một cái, bà sắp bị dọa xỉu rồi, bình hoa, ngà bằng ngọc lưu ly được ngự ban..... Đây là trách nhiệm của ai đây.

“Nô tỳ lập tức làm thịt nó.” Nữ đầu bếp béo nghiêng răng nghiêng lợi, “Đề cho nó lấy thịt ra mà đền.”

Thập Nhất Nương nhìn heo sữa hương nhiều nhất là được gần hai mươi cân, “Thịt ít quá, sợ là không đền nổi.”

Nữ đầu bếp béo trưng ra vẻ mặt lấy lòng nhìn Thập Nhất Nương, “Vậy làm thịt heo mười tám món đi.”

“Thịt không đủ, mười tám món ít nhất cần bốn, năm mươi cân thịt mới được, đem quay nguyên con coi bộ thỏa đáng nhất.” Thập Nhất Nương hơi ghét bỏ nhìn heo sữa hương, nuôi lâu như vậy mà vẫn bé tẹo, hiện giờ nàng vô cùng nhớ đồ ăn tăng trọng.

Nữ đầu bếp béo xoay người đi, “Đem đao mổ lợn lại đây, khỏi phải đem dài lắm mòng.”

Heo sữa hương liều mạng giấy dựa, nữ đầu bếp béo suất nửa không giữ được, “Heo sữa hương này là cái giống gì thế, sao khí lực lại lớn dữ vậy.”

Thập Lang hoan hô chạy lại, “Ta đến giúp.”

Càng đến gần phòng bếp, heo nhỏ kêu càng thêm thê lương, giấy dựa đến mức đầu bếp nữ sắp tuột tay, Thập Lang vội vàng chạy lại bắt lấy bốn chân đang vùng vẫy của nó.

“Thật là khó tin.” Thập Lang cảm thán nhìn heo nhỏ giấy dựa kêu thảm, “Nhỏ như vậy mà có thể giãy vò người ta đến cỡ này.”

“Thập công tử yên tâm, lát nữa nô tỳ lập tức giết nó, lần này nhất định sẽ không để nó chạy thoát nữa.”

Đại khái biết là vận mạng sau đó của mình không được tốt lắm, heo nhỏ cũng không vật lộn nữa, ánh mắt đen láy ngập nước nhìn xung quanh, cuối cùng đem tầm mắt tập trung ở trên người Thập Nhất Nương.

Ặc, ánh mắt heo có thể nói ư? Thập Nhất Nương xoa xoa mắt, nhìn kỹ lại lần nữa, đúng vậy, ánh mắt con heo nhỏ này đang nói: Cứu heo với!

Thập Nhất Nương sững sốt một chút, heo này không khỏi cũng thông minh quá đáng rồi. Nhưng nghe nói heo vốn chính là một động vật cực kỳ thông minh, chỉ số thông minh cũng cao như cá heo hay tinh tinh vậy.

“Sao lại không giãy nữa?” Thập Lang buông ra một bàn tay, “Nhận mệnh rồi à?”

Giữa ánh mắt nhìn trừng trừng của một đám người, từ đôi mắt đen láy của heo nhỏ rơi ra một giọt lệ.

“Má ơi, yêu quái heo!” Nữ đầu bếp béo sợ tới mức tay cũng lỏng ra.

“Nhị sư huynh?!” Thập Lang lại hết sức vui vẻ kêu lên, cũng buông tay ra.

Đã không còn ai tóm chặt nữa, nhưng heo nhỏ vẫn không chạy trốn, ánh mắt ngập nước vẫn cầu xin nhìn mọi người như vậy.

Nữ đầu bếp béo run lấy bầy, cắn răng tóm lấy heo nhỏ, “Tam công tử, tiểu thư, mọi người chạy mau đi, lão nô bắt được con yêu quái heo này rồi.”

Thập Lang vội vàng ôm heo nhỏ lại, cũng không ghét bỏ nó bán, “Trừ nương, đây không phải là yêu quái heo, nó chính là Thiên Bồng Nguyên Soái biến thành đó.”

Khóe miệng Thập Nhất Nương co giật, vẫn trốn tránh không đành lòng nhìn heo sữa hương. Cuối cùng Đông Mai rút cuộc nhìn không được, “Tiểu thư, em thấy heo sữa hương này thông minh lắm, mỗi lần em bón vò lê cho nó ăn, nó đều chạy ra đón em. Hay là đừng giết nữa, cứ nuôi nó đi.”

Thập Nhất Nương ngậy ngậy cả người, “Vò lê? Chính là vò của mấy quả lê mà ta làm đường phen tuyết lê cho Tinh La ca ca sao?”

Đông Mai gật đầu, “Đúng vậy, heo nhỏ này thích ăn lắm.”

Tìm Thập Nhất Nương đánh bộp một phát, chính là lê được tinh lọc bởi dị năng đại biểu cho phương hướng tiến hóa của loài người..... Chắc là không có quan hệ gì đâu nhỉ.

“Trừ nương, đừng giết heo sữa hương này, nó chính là Trư Bát Giới hạ phẩm đó.” Thập Lang nghiêm trang nói.

“Đây thật sự không phải là yêu quái heo sao?” Giọng của nữ đầu bếp béo vẫn còn hơi run rẩy, thật sự đến tận bây giờ bà vẫn chưa thấy động vật nào biết mình phải chết mà còn có thể khóc.

“Đương nhiên không phải, đây là một con heo bình thường.” Thập Nhất Nương nói, “Chẳng qua là thông minh chút mà thôi, chỉ số thông minh của heo có thể so với chó mà.”

Vừa nói như vậy thì nữ đầu bếp béo cũng không sợ nữa, bà hơi do dự hỏi, “Vậy vẫn làm thịt hay sao?”

Heo nhỏ hơi run lên, tiếp tục dùng đôi mắt ngập nước cố gắng tỏ vẻ đáng yêu đáng thương.

“Đương nhiên không thể giết.” Thập Lang thờ phỉ phò nói, “Sao có thể giết Thiên Bồng Nguyên Soái được, Hằng Nga tiên nữ sẽ khóc đó.”

Thập Nhất Nương cũng có chút không đành lòng, “Heo này nhỏ quá, chả được mấy lượng thịt, đừng giết.” Chờ nuôi béo rồi nói sau.

Nữ đầu bếp béo nhẹ nhàng thở ra, “May quá, heo mà khóc nữa thì chắc lão nô cũng không xuống tay nổi.”

Người phòng bếp vây quanh, ngạc nhiên nhìn giọt lệ vương trên khóe mắt heo nhỏ, “Heo cũng khóc à?”

“Trước kia ta từng nghe nói, có người lúc giết trâu, trâu khóc. Còn heo khóc thì đúng là hiếm thấy.”

“Nhưng mà heo với trâu cũng không khác nhau mấy, trâu có thể khóc, vậy heo có thể khóc cũng không quá ngạc nhiên.”

Đông Mai cười với Thập Nhất Nương: “Tiểu thư từng nói heo rất thông minh, còn thông minh hơn cả chó, hay là chúng ta nuôi nó làm thí nghiệm đi.”

Thập Lang cũng gật đầu như gà mổ thóc, “Đúng vậy, người đời ai cũng bảo heo là ngu nhất, chúng ta đem con heo này ra thí nghiệm đi, nếu thật sự chứng minh được heo rất ngốc, lúc đó giết cũng không muộn.”

Thập Lang hưng trí bừng bừng, nếu thực chứng minh được heo thông minh giống chó, vậy thì xem làm sao sau này mẹ hắn có thể cả ngày bảo hắn ngu như heo đây.

Heo sữa nhỏ được thoát khỏi số kiếp, kêu ụt ịt, cũng không vùng vẫy gì, vô cùng có mắt nhìn mà bỏ nhào chạy về phía Thập Nhất Nương, Thập Nhất Nương ghét bỏ thối lui, “Bẩn chết đi.”

Chạy trốn cả một buổi như vậy, heo nhỏ đã bản kinh khủng, vốn là heo hồng phấn giờ biến thành heo nhỏ nhiều màu.

Nữ đầu bếp béo vô cùng hiểu chuyện, “Tiểu thư, lão nô lập tức sai người đem nó đi tắm sạch.”

Đông Mai cười tiến lên, “Trù nương, ta làm là được, người bận gì thì cứ làm đi.”

Đông Mai cười tủm tỉm cầm bàn chải kỳ cọ cho heo hồng phấn, heo sữa hương cũng nhận ra đây chính là người tốt hàng ngày cho nó ăn vò lê, hăng hái vây quanh làm nũng, quần áo Đông Mai ướt sũng cũng không để ý, chỉ vui mừng nói, “Heo nhỏ, thật tốt quá, về sau người phải biết nhìn một chút, lấy lòng tiểu thư rồi thì sẽ không cần phải lo lắng bị nguy hiểm tính mạng nữa.” Cần thận nghĩ nghĩ đến tính tham ăn của tiểu thư nhà mình, Đông Mai lại hạ giọng nói, “Sau này người cũng đừng ăn uống thả cửa, biết không, heo tham ăn sẽ rất béo, bảo đảm bị bắt đi làm thịt ngay.”

Thập Lang và Thập Nhất Nương đi thay quần áo, Xuân Lan là một nha hoàn vô cùng đạt tiêu chuẩn, sao có thể dễ dàng dễ yên cho tiểu thư chơi với heo một hồi mà không tắm rửa không đổi quần áo.

“Đồ thô à?” Thập Nhất Nương nhìn mặt trời chói sáng bên ngoài, Tây bắc tháng năm rét cuộc khiến người ta cảm giác được một ít ấm áp của mùa xuân, giờ mà mặc đồ thô thì hơi nóng.

“Yên tâm, bên trong không có bông, hơn nữa hiện giờ sáng sớm với tối muộn vẫn đều rất lạnh, không mặc dày chút thì rất dễ bị cảm phong hàn.” Xuân Lan tin chắc tiểu thư nhà mình mong manh như giấy, vô cùng kiên trì.

Được rồi, Thập Nhất Nương gắng gượng làm theo, thật ra ngày nào cũng mặc đồ thô khiến nàng hơi chán rồi. Hay là, đổi sang đồ gấu trúc? Bảo vật quốc gia béo núc ních, đáng yêu biết bao nha.

Bên này Thập Lang cũng thay xong quần áo, Thập Nhất Nương ghen tị nhìn hắn mặc một thân quần áo mùa xuân mỏng manh.

Thập Lang đắc ý ưỡn ngực, “Biết béo tốt chỗ nào chưa! Giữ ấm, tiết kiệm vải!”

Thập Nhất Nương không vui bĩu môi, thật ra bây giờ nàng cũng không ít thịt, nhưng khung xương quá nhỏ, cho nên nhìn có vẻ không có thịt mấy, cách từ béo vẫn còn xa lắm. Nàng cũng muốn mập mập giống như Thập Lang ca ấy, nhiều phúc khí lắm đó.

Vừa đến phòng bếp đã thấy vẻ mặt tươi cười của nữ đầu bếp béo, không cần phải nói, nữ đầu bếp béo nhất định đã đuổi sạch người trong phòng bếp đi rồi.

Vốn dĩ không biết mấy món ăn mới này trân quý chỗ nào, Thập Nhất Nương cảm thấy nữ đầu bếp béo đã làm quá lên rồi, kết quả nữ đầu bếp béo mang về mặt kích động nói, “Tiểu thư, mấy thực đơn công thức này thật sự vô cùng quý giá, nếu để lộ ra ngoài, thì sẽ mang đến tổn thất rất lớn cho quý phủ chúng ta. Người biết Bách Vị lâu không? Đây chính là quán rượu do Nhị công tử mở, nhờ mấy công thức nấu ăn của tiểu thư mà hiện giờ mỗi ngày thu một đấu vàng.....”

Thập Nhất Nương trầm mặc một hồi, nàng mê man 3 năm, ăn vô số báu vật nhân gian, suýt nữa khiến An phủ phá sản, chuyện này nàng cũng đã mơ hồ đoán ra. Nếu không thì làm sao có thể giải thích rõ được lý do mà 3 năm trước An gia bỗng nhiên vô cùng nhiệt tình với chuyện buôn bán, và cả danh hiệu “An vất cổ chày ra nước” của An gia Nhị Lang nữa.

Nữ đầu bếp béo mang về mặt kiêu ngạo nói, “An gia chúng ta chính là thế gia trăm năm, mấy công thức nấu ăn này đều là bí truyền trăm năm, hết sức trân quý, bình thường nô tỳ nấu ăn đều phải cẩn thận đề phòng.”

Thập Nhất Nương: Bí truyền trăm năm? Vậy trên tay ta chắc được xem là bí truyền ngàn năm rồi.

“Thập Nhất Nương, không thể ăn Nhị sư huynh được, còn phải giữ nó lại để nó đi Tây Thiên lấy kinh nữa.” Thập Lang dạo này mê luyện Tây Du kí đến tẩu hỏa nhập ma hồi, “Vậy tối nay ăn gì? Hay là bảo người ta đi mổ con heo khác đi?”

Thập Nhất Nương nhìn phòng bếp, An gia nhiều người, gà vịt phải giết mỗi ngày nhiều vô kể, nàng xem qua một loạt vịt đã mổ xong, chọn vài con thích hợp: “Vịt nướng giòn đi, bảo đảm ăn ngon hơn so với mấy con bán ngoài đường.”

“Tiểu thư, Tam công tử.....” Nữ đầu bếp béo vội vàng chạy lại giành lấy công việc trên tay Thập Lang, “Mấy thứ này đều để lão nô đi làm đi.”

“Không cần, ta có thể làm, nếu ta làm không tốt thì sẽ gọi người.” Thập Lang lấy khay tay đẩy bà ra, lấy ra một đồ quét nhỏ nhỏ, quét nước tương từ màu đỏ đậm biến sang màu đen lên khắp con vịt nướng.

Thập Nhất Nương nghiêng người trên ghế, Thập Lang rất có mắt nhìn, sợ nàng ngồi không thoải mái, còn đặc biệt xách đến chiếc ghế Hồ, khá giống với ghế quý phi mà lão nương Tôn thị thích nhất. Chỉ là Tôn thị vốn xinh đẹp vô cùng, tùy tiện nằm ra đó cũng là phong tình vạn chủng, giờ này lại cho một con thỏ nhỏ nằm lên đó, miệng không ngừng nhai dẫu, quả dẫu đậm màu gần như màu đen nhuộm miệng nàng thành đen thui, nhìn thế nào cũng khiến người ra buồn cười.

“Dùng miệng thổi khí vào trong con vịt qua mỏ của nó, da của vịt nướng mà mọi người mua hồi trước không đủ giòn là bởi vì không thổi khí.”

Thập Lang lập tức dừng tay, tươi cười rạng rỡ nói với nữ đầu bếp béo, “Việc này chắc chắn ta không làm tốt được, trừ nướng, cái này giao cho người.”

Khỏe miệng trừ nướng co giật, cũng không nói gì, chỉ cầm lấy con vịt banh mỏ thổi khí. Chả sao, chỉ là thổi khí cho vịt thôi, chờ khi Nhị công tử mở quán vịt nướng, bà sẽ đi xem đầu bếp hôn môi với vịt hàng ngày.

Thập Nhất Nương lại nuốt thêm một quả dẫu, thật ngọt, dẫu không bị nhiễm bản cực ngọt, tiếc là tên Tư Đồ Tư Lang kia không biết thưởng thức, bày ra vẻ mặt ghét bỏ, lại còn đề nghị nàng đừng ăn, tránh cho đầu lưỡi đều bị nhuộm thành đen sì sì. Thập Nhất Nương chả thèm để tâm gì đến hắn, ăn dương mai rằng sẽ bị ê, ăn sầu riêng mũi sẽ bị tịt, muốn ăn chao phải chịu đựng mùi đại tiện, ăn quả dẫu rằng miệng lưỡi bị nhuộm đen quả thực chỉ là chuyện nhỏ!

Nữ đầu bếp béo vô cùng đau đớn, đũa hỗn đản nào trong phòng bếp lại đi hái dẫu, một mình ăn vụng thì thôi đi, lại còn để tiểu thư thấy, bây giờ miệng bị nhuộm đen sì sì thế này..... Nữ đầu bếp cảm thấy mình sẽ bị Đại nãi nãi mắng chết.

“Dầu này không tệ, hái ở đâu vậy?” Thập Nhất Nương ăn đến mặt mày hớn hờ, nói, “Hái thêm một ít đi, ta đem đi ủ rượu dẫu.”

Ủ rượu? Thứ dẫu không lên được mặt bàn này mà lại đem đi ủ rượu? Nữ đầu bếp béo đơ cả người, đến lúc đó có khi nào bị người ta nói, An phủ bị phá sản, chỉ có thể đi uống rượu dẫu không.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Edit: Diệp Nhược Giai

Tương được chế biến đặc biệt, cách nướng cũng không giống bình thường, đến khi vịt nướng xong rồi, toàn bộ phòng bếp đều thơm lừng, Thập Lang dính chặt vào phòng bếp, lời kiều gi cũng không đi được.

Nữ đầu bếp béo hít một hơi thật sâu, nuốt xuống nước miếng đang không ngừng chảy ra, lại một lần nữa xúc động vì chỉ số thông minh ưu việt của mình. Bà đuổi mọi người ra khỏi phòng bếp, thật đúng là có khả năng dự đoán trước được nha, nếu không thì không phải công thức thần kỳ này đã bị lộ ra ngoài rồi sao.

“Bây giờ còn chưa ăn được, Thập Lang ca, huynh quên chúng ta còn phải đi nhảy vũ điệu thô sao?” Tuy Thập Nhất Nương cũng là một kẻ tham ăn, nhưng nàng là một kẻ tham ăn theo đuổi yêu cầu cao, hành, bột bánh, tương ngọt gì đó đều chưa chuẩn bị xong, nàng không vội ăn, vì sao có thể ăn ngon 100% lại không chịu, chỉ muốn ăn 80% chứ.

“Muội muội, muội muội, một miếng, huynh chỉ ăn một miếng!” Tiểu béo giấy dựa, ô ô, vịt nướng thơm quá, vậy mà hắn chỉ có thể ngửi, quá tàn nhẫn rồi.

Thập Nhất Nương hừ một tiếng tóm lấy cổ áo Thập Lang, đừng coi thường sức lực của nàng, từ sau khi nàng có thể đi, dĩ năng không cần chỉ tập trung trên đùi nữa, sau khi cả người được tẩy qua bởi dĩ năng một lần, thể chất của nàng tốt hơn nhiều so với đa số người thời này, mà thể hiện rõ nhất là về mặt sức lực, nàng rất dễ dàng lôi Thập Lang đi khỏi đó.

“Không được, đó là vịt quay nguyên con, cho huynh cắn một miếng, chắc chắn sẽ thấy rõ, đến lúc đó có thể bùng lên bày trên bàn sao?” Đồ ăn bình thường cắt ra thì thỏ vãi miếng cũng không sao, nhưng còn vịt nướng nguyên con và cá thì đều phải bày đủ ra bàn mới được có biết không.

“Huynh nhớ ra rồi, phao câu, huynh ăn phao câu vịt, ăn chỗ đó không nhìn thấy được.” Tiểu trắng mập chưa từ bỏ ý định.

Thập Nhất Nương cực kỳ vô tình nói, “Thật ngại quá, muối vớt phao câu đi từ lâu rồi.”

Về mặt tiểu trắng mập như cha mẹ chết, “A a, sao muối lại ném phao câu đi, không lẽ muối không biết câu gì gọi là phao câu gà nướng ăn ngon nhất sao.....”

“Phao câu vịt quay không ăn được. Được rồi được rồi, nhảy đi, lát nữa đến bữa cơm rồi ăn.”

Xa xa, Tư Đồ Tứ Lang nhìn thấy chính là cảnh một con thỏ lớn tóm lấy tiểu trắng mập đang gầy dựa kịch liệt bỏ đi, nếu hắn từng trải qua những chuyện giống Thập Nhất Nương thì nhất định có một câu có thể hình dung tình hình trước mắt: trẻ trâu nhiều sức!

“Chiếu tướng!” Bàn tay như ngọc của An Tam Lang hạ quân cờ đen xuống.

Tư Đồ Tứ Lang cười khỏ, “An Tam ca, huynh không thể nhường đệ chút sao?”

“Người khiến mình thua là chính mình.” An Tam Lang mỉm cười nói.

“Tiểu thư, Thập công tử, heo sữa hương đã tắm sạch rồi.” Đông Mai cười ôm heo nhỏ đến.

“Oa, thì ra Thiên Bồng Nguyên Soái có màu hồng phấn à?” Thập Lang cảm thán, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, “Nó là đực hay là cái vậy?” Nếu là cái thì không phải là Thiên Bồng Nguyên Soái.

“Đương nhiên là đực.” Đông Mai cười tủm tỉm nói, “Không tin nổi luôn, heo nhỏ hồng phấn mũm mĩm đáng yêu như vậy mà lại là đực.”

Thập Lang lập tức phản bác, “Thiên Bồng Nguyên Soái chính là hồng phấn mũm mĩm đáng yêu như thế, không thì làm sao có thể câu hồn nhiều mỹ nữ như vậy, ngay cả Hằng Nga tiên tử cũng đều mê đắm nữa là.”

Thập Nhất Nương đầu đầu, rất muốn nói cho Thập Lang biết, thật ra Trư Bát Giới là một kẻ mập mạp đáng khinh, “Thập Lang ca, đừng nói là huynh định gọi nó là Thiên Bồng Nguyên Soái luôn chứ, muối không đồng ý, muối đã quyết định gọi nó là Trư Bị Lương (lương thực dự trữ).”

Tươi cười của Đông Mai lập tức cứng đờ, đồng tình nhìn heo sữa hương, quả nhiên nàng nói đúng rồi mà, heo nhỏ à, người nhất định đừng để quá béo, tiểu thư thật sự định đem người đi làm lương thực dự trữ đó.

“Thập Nhất Nương, tên Trư Bị Lương này không hay, vẫn nên gọi là Thiên Bồng Nguyên Soái, nghe uy phong hơn.”

Thập Nhất Nương nhìn heo hồng nhỏ đang hăng hái chạy vòng quanh bọn họ, bày ra điệu bộ đáng yêu cực hạn, hoàn toàn không thể nhìn ra chỗ nào uy phong giống Thiên Bồng Nguyên Soái, “Vẫn nên kêu là Trư Bị Lương đi.”

“Nếu không kêu Trư Bát Giới đi.” Thập Lang miễn cưỡng nhượng bộ.

“Đã bảo là Trư Bị Lương.”

“Vậy Nhị Sư Huynh thì sao?”

“Trư Bị Lương.”

Hai người vừa đi vừa tranh luận, heo nhỏ chạy loăng quăng phía sau.

“Nếu không thì để heo nhỏ tự quyết định đi.”

Thập Lang cười tươi, “Thiên Bồng Nguyên Soái lại đây.”

Heo nhỏ thông minh vừa nghe tên này thì biết, hình như là đang kêu nó, điên cuồng tung móng xông tới.

“Trư Bị Lương lại đây.”

Mặt heo nhỏ mang theo nghi vấn, xoay vòng vòng, rốt cuộc tên nó là gì đây?

“Trư Bị Lương, có muốn ăn đường không?”

Thập Nhất Nương ung dung lấy ra một cục đường trong hà bao bên người, heo nhỏ lập tức chạy tới.

Thập Nhất Nương cười tủm tỉm xoay người vuốt heo sữa hương thơm tho sạch sẽ, “Thật thông minh, về sau nhớ kỹ, người tên là Trữ Bị Lương.”

Thập Lang buồn bực chịu không thấu, “Thập Nhất Nương, muối thật ăn gian.”

Đến bữa cơm chiều, cuối cùng Thập Lang cũng được như mong ước, hân vồ vồ cái bụng tròn vo, “Muội muội, muội nói đúng thật đấy, hừ, vịt nướng Hồ gia kia quả thật là thiếu thiếu gì đó, còn bảo là tiệm cổ trăm năm gì chứ, còn phải bái muội làm sư phụ.”

Tôn thị nhìn đĩa vịt trống không, nhìn không được cũng âm thầm sờ sờ eo mình, gần đây hình như béo hơn rồi, Thập Nhất Nương thật sự rất biết cách nấu ăn, khiến quần áo bà đạo này chật ních rồi.

Trên mặt An Tam Lang hiện lên tươi cười kiêu ngạo chỉ huynh trưởng mới có, “Thập Nhất Nương là giỏi nhất.”

Tư Đồ Tứ Lang cũng gật đầu khen ngợi, tối nay hân cũng ăn nhiều hơn, dưới tình huống bên người đều là những kẻ tham ăn, độ ngon của đồ ăn cũng tăng hơn gấp bội.

Thập Nhất Nương ngưng ngừng, sau tận thể nàng thường hay nhìn mấy món trên sách dạy nấu ăn của thời trước tận thể mà chảy nước miếng, thuộc lâu lâu cách nấu, lúc ấy bị gia gia mắng gần chết, hiện giờ nghĩ lại, không có chuyện gì trên đời là vô dụng trăm phần trăm.

“Cám ơn Thập Nhất Nương.” Tư Đồ Tứ Lang sờ sờ đầu nàng, “Đây là vịt nướng ngon nhất mà huynh từng ăn. Tinh La ca ca chuẩn bị xuất phát đi Du Thành, hy vọng khi trở về có thể ăn vịt nướng mà Thập Nhất Nương làm lần nữa.”

Về mặt Thập Nhất Nương không nở, nhìn hân nói, “Tinh La ca ca nhất định phải cẩn thận, đao thương trên chiến trường không có mắt.....”

“Yên tâm, hân chỉ đi nhìn thôi, không có cơ hội ra chiến trường.” An Tam Lang lại gần ôm lấy Thập Nhất Nương, “Ca ca phải đi, Thập Nhất Nương có nhớ ca ca không?”

Thập Nhất Nương khóc lên, “Ồ ô, bây giờ mà muội đã không muốn xa ca ca rồi, muội không thể đi Du Thành cùng với ca ca sao.”

An Tam Lang ôn nhu lau nước mắt cho Thập Nhất Nương, “Không được, nếu Thập Nhất Nương đến Du Thành, mọi người đều sẽ lo lắng, ngoan ngoãn ở nhà đợi ca ca về, được không?”

Thập Nhất Nương nhìn xuống nước mắt, “Àn, muội sẽ chờ ca ca trở về, trồng rất nhiều rau xanh ngon lành chờ ca ca về ăn.”

An Tam Lang cứng người một chút, sao muội muội vẫn chưa buông tha cho ý tưởng trở thành nông dân vậy. Nhưng..... nếu muội ấy có chuyện để làm, chắc sẽ không phải miên man suy nghĩ cả ngày.

“Được, ca ca thật mong đợi rau do Thập Nhất Nương đích thân trồng.”

Một đám người đi tiễn An Tam Lang và Tư Đồ Tứ Lang lên đường, ánh mắt của Phương thị cùng Tôn thị đều hồng hồng, Thập Nhất Nương lại không khóc, nàng giống một kẻ lảm nhảm, lải nhải dậm dò, “Đây là khô bò tương, bây giờ trời bắt đầu nóng rồi, phải nhớ kỹ, sau khi mở hũ thì phải ăn xong trong vòng hai ngày. Đây là chà bông, lúc nấu cháo trên đường có thể cho một ít vào ăn chung..... Còn đây là kim sang được mà muội tự chế, cảm máu cực kỳ hiệu quả.”

Tư Đồ Tứ Lang ngạc nhiên nhìn Thập Nhất Nương: “Thập Nhất Nương thật là lợi hại, còn biết làm cả kim sang được nữa.”

“Cũng không có gì quá giỏi đâu, có toa thuốc là chế ra được thôi.” Thập Nhất Nương thuận tay giao cái túi nhỏ cho Tư Đồ Tứ Lang, “Tinh La ca ca, Thập Nhất Nương sẽ cầu nguyện cho mọi người trước mặt Bồ Tát.”

Tư Đồ Tứ Lang cảm thấy tim mình mềm nhũn, khuôn mặt tinh xảo nở một nụ cười lóa mắt, “Cầu nguyện Tinh La ca ca sẽ không bị thương sao? Yên tâm, Tinh La ca ca sẽ tự bảo vệ mình thật tốt.....”

“Không phải, là cầu nguyện Tinh La ca ca tuyệt đối đừng bị phong hàn.” Thập Nhất Nương lo lắng nói, “Hơn nữa cũng đừng bị ho khan, đến lúc đó không có Thập Nhất Nương ninh đường phen tuyết lê cho ăn mỗi ngày thì biết làm thế nào?”

Tư Đồ Tinh La bị ghen cứng, không thốt ra lời.

“Được rồi, ca ca phải đi đây.” An Tam Lang tươi cười còn sáng ngời hơn cả bầu trời Tây bắc, “Ca ca sẽ chờ ăn rau mà Thập Nhất Nương trồng.”

Tư Đồ Tứ Lang cùng An Tam Lang vừa rời khỏi chưa được bao lâu, Phương thị liền nhận được tin chiều nay Vinh tuần phủ sẽ tới Trung Châu.

“Nhanh nhanh, bảo người phi ngựa đuổi theo bọn Tam Lang, để bọn họ từ từ, đợi Vinh tuần phủ đi Du Thành chung.” Phương thị vội vàng sai người phi

ngựa ngăn An Tam Lang lại.

“Vinh tuần phủ phu nhân cùng với con họ cũng đến Trung Châu à?” Tôn thị có chút khó hiểu, lập tức lại nghĩ ra, “Khó trách, trận chiến này không biết kéo dài đến bao lâu. Xem ra Vinh phu nhân cũng thật lợi hại, có thể cùng bọn ba cả chặng đường dài cùng với phu quân mình. Nhưng mà, đại tẩu à, để bọn Tam Lang chờ có thỏa đáng không? Vinh tuần phủ đến Trung Châu không nghỉ ngơi vài ngày mà đã lên đường ngay sao?”

Phương thị nói, “Đây là nguyên nhân vì sao tẩu bảo bọn Tam Lang đợi một chút. Vinh tuần phủ mang theo nữ quyến, đi xe ngựa cả một đường như vậy, thế mà Vinh tuần phủ cũng không biết mệt, không muốn nghỉ ngơi hồi phục mà muốn lập tức đi đến Du Thành, còn nữ quyến thì phởn phác cho chúng ta chiều dài.”

Vinh tuần phủ quả nhiên là người rộng rãi, vừa nghe thấy An Tam Lang đang chờ ở phía trước, lập tức bỏ lại vợ con mình ở đây, trút bỏ gánh nặng vui mừng đuổi theo, giống như người đang đợi ở phía trước là tiểu tam mà ông nuôi vậy.

Phương thị không thốt nên lời, bà còn chưa kịp bày tỏ lòng chân thành, thế thốt nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho vợ con ông ấy đâu.

Một đám người được mời đến phòng khách dâng trà.

“Đây là Vinh Nhị Lang à? Quả là người tài.” Phương thị cười tủm tỉm khích lệ, “Nếu đem so với hai con khi con nhà chúng ta, thì đúng là ổn trọng đoàn chính.”

Bởi vì ca ca đi rồi, Thập Nhất Nương tâm tình còn rất kém, nhìn Vinh Nhị Lang béo núc ních mà lại mang vẻ mặt nghiêm túc, nằng bịu môi, chả đáng yêu gì cả, Thập Lang ca của nàng tuy rằng cũng vừa béo vừa trắng, nhưng cả ngày đều nở nụ cười tươi, ngọt ngào như kẹo đường vậy. Còn Vinh Nhị Lang này rõ ràng không hơn kém bọn họ bao nhiêu tuổi, tuy diện mạo đáng yêu nhưng lại là mặt đá, hừ, ta cũng đâu có thiếu tiền người.

Vinh Phụng thị là nữ tử Giang Nam, xinh đẹp ôn nhu như một dòng sông xuân, nhưng không ngờ tính cách lại thẳng thắn kiên nghị, cảm giác tương phản hoàn toàn khiến trên người bà lại tăng thêm vài phần mị lực. Phương thị có chút hiểu ra, vì sao bà ấy lại ngàn dặm bên ba đi theo trượng phu đến Tây Bắc.

“Đâu có, tính cách Nhị Lang rất thẳng, khuôn mặt lại còn vừa già vừa nghiêm nghị, ta còn thường xuyên thấy hao tâm tổn trí ấy chứ.” Vinh Phụng thị có chút đau đầu nhìn con mình, “Nếu như có thể học theo Thập Nhất tiểu thư cùng với Thập công tử thì tốt rồi.” Cũng chẳng biết con mình giống ai, mới tí tuổi đầu mà mặt lúc nào cũng như người già, nếu không phải vì thế, thì lần này phu quân cũng không đặc biệt dẫn hắn đến Trung Châu, chính là hy vọng một nơi buơ hủ như Trung Châu có thể làm giảm bớt vẻ tài khí cổ hủ trên người con trai mình.

Tôn thị cười cười, “Nếu Nhị công tử mà thật sự giống Thập Lang nhà ta, đến lúc đó sợ là phu nhân lại phiền lòng.”

Vinh Phụng thị cười khổ, “Nếu thật sự giống Thập Lang nhà người, thì ta sẽ hết sức vui mừng.” Giống An thập công tử, trắng trắng mềm mềm tròn tròn, vô cùng khả ái, phu quân nhà bà nhất định sẽ cực kỳ vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Edit: Diệp Nhục Giai

Người lớn bàn luận với nhau bên kia, bên này bọn nhỏ cũng bắt đầu tán dóc.

“Ta thích ăn đồ ngon, người thích gì?” Thập Lang là một kẻ khoái đi kết bạn, hắn vô cùng nhiệt tình bảo nha hoàn đem đồ ăn ngon đến chiều dài Vinh Nhị.

“Ta thích đọc sách.” Vinh Nhị có chút khinh thường liếc nhìn An Thập Lang, lần đầu tiên hắn thấy có người đỉnh đặc khoe thói tham ăn của mình như thế.

“Ta thích xuống phòng bếp nấu ăn.” Thập Nhất Nương cũng vực lại tinh thần, tiến đến tiếp đãi Vinh Nhị, nàng là một đứa bé ngoan, cũng không thể đem bi thương vì ca ca đi phát tiết lên người khác.

Cả hai kẻ này đều chả có yêu thích gì hay ho đặc biệt, Vinh Nhị hừ một cái, nói, “Ta thích đọc sách, tương lai ta muốn làm quan lớn, Phụ tướng là lý tưởng của ta. Hiện giờ ta đã xem hết một nửa sách trong thư viện ở nhà rồi, vài năm nữa ta sẽ đi thi đồng sinh (1), sau đó là tú tài, cử nhân.....”

(1) Đồng sinh: Là danh hiệu mà thời Minh Thanh gọi học trò chưa thi tú tài hoặc chưa đậu kỳ thi tú tài.

Thập Nhất Nương bội phục, rõ ràng là một học bá (1), hóa ra Vinh Nhị béo đích thị là một tên thuộc dòng năng cấp nha.

(1) Học bá: Ngôn ngữ mạng thông dụng của Trung Quốc, ‘bá’ trong từ ‘bá đạo’, ‘học’ là học hành, ý chỉ những người ra sức học tập, cày như trâu.

“Vậy ngày nào ngươi cũng đọc sách vất vả như thế, nhất định là phải ăn rất nhiều đồ ăn ngon để bồi bổ đúng không? Ngươi thích ăn gì nhất?”

“Oân đầu hoàng, không đúng.....” Vinh Nhị tức nổi phẫn, chẳng lẽ bọn họ không thể vì lý tưởng rộng lớn của hắn mà càng thêm sùng bái sao, sao tự nhiên đề tài lại vào một phát chuyển sang vấn đề thức ăn như thế chứ, “Ta không hề thích ăn, ta thích đọc sách nhất.....”

Thập Nhất Nương ở một bên vui sướng đâm thọt, “Vậy ngươi nhất định là không thể nào so được với Thập Lang ca của ta, Thập Lang ca có phúc khí hơn ngươi nhiều.”

Vinh Nhị giật mình, lòng hiếu thắng nổi lên, “Thập Lang ca nhà ngươi cũng đọc sách à?”

Biết rõ ý trên ghẹo của muội muội, Thập Lang đi đến bên cạnh Vinh Nhị, ưỡn ngực, “Ý muội muội ta muốn nói là, ta béo hơn ngươi, so về cân nặng thì ta thắng!”

Mọi nó, ai thêm so thể trọng với ngươi chứ! Vinh Nhị chưa bao giờ ăn nói thô tục, giờ khắc này cũng thầm nghĩ đủ loại câu thô tục, hết câu này đến câu khác. Hơn nữa, hắn chỉ hơi béo tí tẹo thôi có biết không? Cũng không xem cho kỹ, hiện giờ hắn đang mặc đồ dày cộm như gấu thôi, ai mà biết trời Tây bắc kỳ quái như vậy, sáng sớm tối muộn gì đó đều lạnh gần chết, rõ ràng là mùa xuân mà chả khác gì mùa đông. Chẳng qua là do mấy hôm trước hắn bị phong hàn, giờ phải mặc một đồng đồ nên mới có vẻ mập mạp như thế, biết chưa?

Mấy người lớn bên này vẫn luôn nghiêng tai lắng nghe xem mấy đứa nhỏ nói gì, nghe xong thì mặt ai nấy đều biến xanh. Tay Tôn thị lại ngứa ngáy, heo con, lần đầu tiên gặp mặt, ít ra ngươi cũng phải chừa lại chút mặt mũi cho mẹ ngươi chứ. Lúc này bà thật sự không dám nhìn tới mặt Vinh Phụng thị, ha ha, con mình chỉ có mỗi chữ ăn trong đầu lại đi nói chuyện với đứa con thích xem sách có lý tưởng là làm quan của nhà người ta.....

Vinh Phụng thị lại hết sức vui sướng, “I da, đứa nhỏ của quý phủ thật sự là hồn nhiên đáng yêu, tốt hơn nhiều so với thằng Nhị Lang cả người toàn mùi văn thơ thối hoặc nhà chúng ta. Thập Lang, Thập Nhất Nương, làm phiền các con chơi chung với Nhị Lang nhiều một chút, ta cũng không cầu gì khác, chỉ cần có được một nửa hoạt bát đáng yêu như các con là được.” Vinh Nhị Lang bị mẹ chồng của bà nuôi thành một thân toàn mùi cỏ hủ chua loét, ngoại trừ [chi, hồ, già, dâ] thì cái giống gì cũng không biết, khiến bà thật lo lắng. Nếu có thể học theo Thập Lang thì thật sự không còn gì tốt hơn.....

Không thêm đề ý là tốt rồi, Phụng thị cười, nhìn nhìn hai huynh muội đang hăng hái muốn thảo luận đồ ăn gì ngon với Vinh Nhị, không phải bà muốn nói gì, nhưng phàm là người dính vào đứa nhỏ nhà bà thì hơn phân nửa là sẽ bị lây nhiễm tính xấu gì đó, ví dụ như hay làm trò mèo ngu ngốc.....

“Khụ, Thập Lang, Thập Nhất Nương, hai con đi chơi với Vinh gia Nhị Lang ca đi.”

Thập Lang béo từ trong đĩa điểm tâm ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngây thơ hỏi: “Chơi gì cũng được sao? Vinh Nhị ca, có muốn chơi trò điều hâu bắt gà con với bọn ta không? Ừ, không thì chơi với heo cũng được, hoặc là nhảy điệu thờ.”

Muốn chơi với heo? Nhảy điệu thờ? Chân mày Vinh Nhị Lang cau lại, thật không ngờ một đời anh hùng vang dội như An nguyên soái lại sinh ra một đứa cháu ăn chơi trác táng như thế. Vinh Nhị Lang cố gắng giấu điểm vẻ khinh bỉ chực trào, nghiêm chỉnh nói: “Không biết thư phòng của quý phủ ở đâu, ta có thể mượn một ít sách hay không, chúng ta cùng nhau đọc.....”

“Đọc sách? Giờ cũng sắp đến bữa tối rồi còn gì.”

“Người hiếu học thật sự là người không lãng phí dù chỉ một khắc thời gian.” Vinh Nhị nghiêm túc nói, “Nếu có thể lợi dụng luôn cả thời gian ăn cơm thì quá tốt luôn, chỉ tiếc là không hợp lễ nghi.”

Hai huynh muội ngơ ngác nhìn nhau, Thập Nhất Nương vất hết óc ca ngợi, “Vinh Nhị ca thích đọc sách thế cơ à, thậm chí đọc đến không thèm ăn cơm, thật đúng là nhân tài rường cột của nước nhà.”

Về mặt của Vinh Nhị béo khiêm tốn, “Đâu có, bây giờ ta còn chưa xứng được gọi như vậy.” Ngụ ý, tương lai hắn nhất định là rường cột nước nhà.

Quá tự kỷ! Thập Nhất Nương không nói nổi gì nữa, quả nhiên, không phải mấy người béo ai cũng đều đáng yêu giống Thập Lang ca của nàng, nàng cấp tốc đưa mắt ném sang cho Thập Lang.

Tiết tấu này thật sự là khó theo quá đi, tiểu trắng mập cố gắng nghĩ ra câu gì đó để ca ngợi, sau đó hỏi: “Không biết ngoại trừ đọc sách ra thì Vinh Nhị ca có sở thích gì khác không? Ví dụ như đánh đàn vẽ tranh gì đó.....” Đối với học bá, những đề tài mà chúng ta muốn nói tới nhất định phải cao nhã.

Vinh Nhị chính thái trung ra khuôn mặt đáng yêu cứng như đá, “Đọc sách chính là sở thích lớn nhất của ta! Đánh đàn vẽ tranh gì đó chỉ là tài mọn. Người đọc sách chúng ta, trên phải vì triều đình quên thân, dưới phải vì nhân dân phục vụ, nếu không đọc sách nhiều thì tương lai sau này làm sao có thể trở thành rường cột nước nhà.”

Thập Nhất Nương cảm thấy đau đầu liếc nhìn Thập Lang một cái, nàng chán ghét nhất là học bá, đặc biệt là học bá chi biết đọc sách. Thập Lang ca, giao cho huynh.

“Khụ, nói là nói như vậy, nhưng kết hợp làm việc với nghỉ ngơi cũng rất quan trọng.” Khuôn mặt béo trắng của Thập Lang cố rặn ra một nụ cười, “Giống như ta nè, mỗi lần ăn được đồ gì đó ngon ngon thì liền cảm thấy cuộc đời này thật hạnh phúc, hiệu suất đọc sách cũng cao hơn.”

Mặt Vinh Nhị càng nghiêm túc hơn, “Thập Lang đệ đệ, đọc sách thiêng liêng như vậy, làm sao có thể đem đi so với đồ ăn chứ? Hơn nữa, Thập Lang đệ vậy mà lại còn thích chui vào trong phòng bếp. Lẽ ra ai cũng phải biết đạo lý ‘người quân tử nên tránh xa nhà bếp’ mới đúng. Huống chi, tương lai muốn

làm quan thì hình tượng phải tốt, hình thể của Thập Lang đệ cũng đầy đặn quá độ rồi.”

Thập Nhất Nương thật sự nhìn không được, đôi mắt tròn tròn đen đen trừng hấn, “Người cũng béo như thế đó, có biết không hả? Nếu muốn làm quan thì Vinh Nhị ca cũng phải giảm béo.”

“Hừ, ta chỉ hơi béo một tẹo mà thôi, chờ thêm vài năm nữa, vóc người sẽ gầy ngay.” Vinh Nhị béo ngẩng cao đầu nói, “Cha ta như vậy, đại ca của ta cũng là như vậy, nhà chúng ta không sinh ra người béo.”

Tiểu hài tử này thật khiến người ta ghét chết đi được. Thập Nhất Nương không hề khách khí nói với hấn, “Vinh Nhị béo, không, Vinh Nhị ca, ta dám khẳng định người như vậy có lẽ làm được một viên quan nhỏ, nhưng vĩnh viễn cũng không thể đảm đương nổi chức Phụ tướng.”

Vinh Nhị nổi giận, ai là Vinh Nhị béo! Còn nữa, ai bảo hấn không đảm đương nổi chức Phụ tướng, đó chính là lý tưởng của hấn!

Thập Lang vội vàng giữ chặt muối muối đang bắt bình vì hấn, “Vinh Nhị ca, Thập Nhất Nương vẫn còn là con nít mà. Ha ha, thật là, Thập Nhất Nương, cho dù muối tức giận thì cũng không thể nói toẹt ra như thế, biết không?”

Vinh Nhị Lang bị nghẹn đến không thốt nổi câu nào, lời của Thập Lang mới chính là giết người không thấy máu đó có biết không? Nhìn đôi huynh muội miệng lưỡi ác độc, Vinh Nhị hừ một tiếng, hấn đã không còn là tiểu hài tử, hấn khinh thường làm bạn với bọn họ.

M* kiếp, Thập Lang bị vạn tiền xuyên tâm. Hấn bị ghét bỏ! Hấn hấn hấn..... có thể chém tên hỗn đản này không? Tiểu trắng mập bày tỏ thái độ chán ghét đối với tên tiểu mập mập có diện mạo đẹp hơn hấn này, hừ, đã không có tiếng nói chung cùng nhau tác gẫu chuyện ăn uống thì chó, lại còn độc mồm như thế, về sau hấn không bao giờ thêm đề ý nữa!

“Muội muội, huynh đưa Vinh Nhị công tử đến thư phòng trước, lát nữa lại đến chơi với muội.”

Vinh Nhị nổi giận đùng đùng bỏ đi, đến tối vẫn là một bộ dạng không vui. Vinh Phụng thị ôn nhu tiến đến, vuốt đầu của hấn, Vinh Nhị quay đầu đi, “Mẹ, con không còn là tiểu hài tử.”

Vinh Phụng thị cười, kiên định tiếp tục sờ đầu của hấn, Vinh Nhị đảo tròn mắt, không động đậy nữa, mẹ hấn thích thì thôi cứ sờ đi.

Tuy rằng bị dạy đến biến thành cỏ hủ, nhưng bản tính vẫn không xấu, Vinh Phụng thị cười hỏi, “Nhị Lang, con không vui à?”

Vinh Nhị rầu rĩ không vui, “Làm gì có, mẹ, vì sao chúng ta nhất định phải ở lại trong nhà An nguyên soái chứ?”

Vinh Phụng thị hiểu rõ, “Vì bị lời nói hôm nay của An Thập Nhất tiểu thư tổn thương, nên muốn rời khỏi đây sao?”

Vinh Nhị đỏ mặt, “Làm gì có, con chỉ là cảm thấy, Thập Lang hữu danh vô thực, một tên ăn chơi trác táng như vậy.....”

“Nhị Lang!” Sắc mặt Vinh Phụng thị nghiêm lại, “Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, đừng bao giờ vừa thấy một người lần đầu đã vội vàng rút ra kết luận. An Thập Lang có phải là tên ăn chơi trác táng hay không, con phải ở chung với hấn, biết rõ hành vi cử chỉ của hấn rồi thì mới có tư cách nói.”

Vinh Nhị không phục lắm, lại nghe thấy mẹ hấn không chút khách khí nói, “Còn nữa, mẹ cảm thấy Thập Nhất Nương nói rất đúng, nếu con cứ như thế này, thì vĩnh viễn cũng không thể trở thành Phụ tướng được. An Thập Nhất Nương nói năng như thế là còn uyển chuyển đấy, mẹ cảm thấy cho dù là một viên quan nhỏ con cũng không làm nổi.”

Mặt Vinh Nhị sung huyết đỏ bừng, đôi mắt tròn to, bộ dáng sắp khóc. Vinh Phụng thị quyết tâm ngoan độc, nhi tử của bà bị mẹ chồng sùng đến vô thiên vô pháp rồi, nếu không sửa thì không kịp nữa. “Nhi tử An gia có tiếng là ưu tú, 16 năm trước An Tam gia chính là Trạng Nguyên, lại còn là Tam nguyên liên tiếp (1), từ trước đến nay Đại Hạ ta chỉ có ba Tam nguyên!”

(1) Tam nguyên liên tiếp: Gốc là ‘Liên trung Tam Nguyên’, ý chỉ những người thi đầu đậu đó, liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên trong các cuộc thi Hương, thi Hội, thi Đình.

Vinh Nhị cúi đầu, Vinh Phụng thị dịu bớt giọng, nói, “An Tam gia từ khi bị tật ở chân đến giờ, đều ở nhà dạy bảo nhi tử An gia. Ở thư viện, An Thập Lang nổi danh xuất sắc, con có tư cách gì mà bảo hấn là ăn chơi trác táng..... Chúng ta ở lại Trung Châu này, mẹ hy vọng con với An Thập Lang và Thập Nhất Nương chung sống hòa thuận, dùng hai mắt của con mà quan sát cho kỹ, rốt cuộc bọn họ là loại người thế nào.”

Thập Nhất Nương cùng Thập Lang bị giáo huấn nửa ngày đều có chút ừ ừ, người tới là khách, nàng cũng hơi nặng lời quá rồi, nàng không nên cảm thấy không vui rồi mặc kệ cho bản thân mình phát cáu như thế. Thập Nhất Nương tự kiểm điểm nửa ngày trời.

Hai ngày này Thập Lang và Thập Nhất Nương đều hết sức trầm mặc, Thập Nhất Nương thường hay tới hỏi lộ trình của An Tam Lang, thời gian còn lại chỉ một mực đọc sách.

Bị lời nói của Vinh Nhị làm tổn thương rồi à? Nhưng bọn nhỏ nhà mình dây thần kinh thô, da dày thịt béo, không thể nào chỉ vì một chút việc nhỏ này mà thương cảm đâu nhỉ?

Vốn dĩ Thập Lang mỗi khi rảnh rỗi sẽ lập tức tới phòng bếp, khiến người ta đau đầu không thôi, nhưng hiện giờ hấn lại cực kỳ an phận thủ thường.

Tôn thị cùng Phương thị lo lắng, hai đứa vẫn còn nhỏ mà, tiểu hài tử thì cần phải sống không sầu không lo, nghĩ nhiều như vậy để làm gì chứ.

Vinh Phượng thị mơ hồ cảm thấy hối hận, Vinh Nhị cũng vội vàng đến nhận lỗi, không ngờ hai huynh muội này lại là người chính trực đến thế, chỉ bởi vì nói nhờ mà áy náy đến mức này.

Áy náy? Hai huynh muội liếc nhau, có chuyện này à?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Edit: Diệp Nhược Giai

Thời tiết Tây bắc đúng là làm người hổ chết, rốt cuộc Vinh Nhị đã biết vì sao mẹ hắn lại mang theo quần áo cả bốn mùa.

Buổi sáng lạnh khiến người run cầm cập, được, vậy ta mặc áo lông, đương nhiên không phải là quá dày. Các cô nương thích nhất là độ dày cỡ này, thứ nhất, có thể dùng để khoe lông thú, màu sắc và kiểu dáng; thứ hai, không quá dày khiến người có vẻ tròn lẳn. Buổi sáng Vinh Nhị bị bọc lại như gấu, đến buổi chiều thì sao, ở trong phòng thì không sao, vừa ra bên ngoài, lập tức phải mặc vào quần áo mùa xuân, giống như là một cước bước ra đã đến kinh thành vào đầu hạ. Đến đêm thì thật là kinh khủng, khóe miệng Vinh Nhị co rút nhìn chăn bông còn chưa được cắt đi. Nghe nói Tây bắc một năm mười hai tháng, thì có hết gần mười tháng phải đắp chăn bông.

Sau khi ăn sáng xong, mặc một thân áo xuân màu lam nhạt trông có vẻ vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, Vinh Nhị cực kỳ không được tự nhiên đi về hướng hai huynh muội nhận lỗi. Không, thay vì nói là nhận lỗi, chỉ bằng nói là càng tăng thêm thù hận thì đúng hơn. “Khụ, ta nghe nói các người cảm thấy thực áy náy, cho nên ta liền tha thứ cho các người, đương nhiên..... Khụ..... Ta cũng có chỗ không đúng.....”

Hai huynh muội liếc nhau, Thập Nhất Nương đảo tròn đôi mắt, rốt cuộc đứa nhỏ này được nuôi lớn kiểu gì vậy, nhận lỗi mà cũng không biết cách.

Thập Lang dùng ánh mắt an ủi nàng, quên đi, được đến trình độ này là đã khá lắm rồi, so với lần trước thì lần này cũng xem như đủ thành ý, tuy rằng thành ý này khiến người ta không được thoải mái cho lắm, “Không sao, ta không để ở trong lòng. Aiz, vốn cứ tưởng rằng người có phúc khí giống ta, ai ngờ người chỉ là vì mặc quần áo quá nhiều.....”

Về mặt Thập Lang đồng tình nhìn hắn, Vinh Nhị béo cũng coi như có thịt, nhưng vẫn nhỏ hơn một vòng so với hắn, phần lớn đều đã bị vàng sáng của hắn che lấp hết cả, rất đáng thương, cho nên hắn cứ thoải mái tha thứ cho hắn ta đi.

Miệng Vinh Nhị béo méo lệch, hắn hoàn toàn không hề cảm thấy không bằng An Thập Lang béo tự ti chỗ nào.

“Được rồi, Thập Lang ca, chúng ta nhanh lên.” Thập Nhất Nương có chút không kiên nhẫn, cảm giác của nàng đối với người khác cực kỳ nhạy bén, tuy Vinh Nhị Lang nhận lỗi nhưng trong ánh mắt lại vẫn mơ hồ xem thường, điều này không tránh được ánh mắt của nàng. Hừ, nàng không thích người đối xử không tốt với Thập Lang ca của nàng.

Cảm thấy bản thân mình đã nói lời ta tội rồi, người khác nhất định sẽ tha thứ cho hắn, Vinh Nhị béo tự cao tự đại tò mò nhìn hai huynh muội mặc quần áo nửa mới nửa cũ, “Các người định đi làm gì?”

“Trồng rau.” Thập Lang cười tủm tỉm nói, “Bọn ta định đi trồng ra một loại rau ăn ngon nhất trên đời này.”

Trồng rau? Lông mày Vinh Nhị nhướng lên, đang định khuyên răn bọn họ thế này không phù hợp với quy định của thế gia vọng tộc, nhưng lời của mẫu thân lại vang lên bên tai, “Nếu con không đi sâu vào tìm hiểu một người thì đừng dễ dàng rút ra kết luận.....”

“Ồ, trồng rau khá tốt.” Vinh Nhị nghĩ một đàng nói một nẻo, “Ta còn chưa trồng rau bao giờ đâu, liệu ta có thể cùng với các người.....”

Trên mặt của Thập Lang nộ nộ đều là vẻ mờ mịt, “Nhưng Vinh Nhị ca, người không phải gấp đi đọc sách à? Trồng rau rất phí thời gian đó.”

Vinh Nhị Lang miễn cưỡng cười cười, “Ta cảm thấy Thập Lang nói đúng, muốn kết hợp giữa làm việc và thư giãn.”

“Cũng không phải không thể.....” Đôi con người tròn xoe của Thập Nhất Nương đảo qua đảo lại, cuối cùng cười tủm tỉm nói, “Chỉ là, Vinh Nhị ca à, một thân quần áo của người không thể để dính bùn.....”

Vinh Nhị nhẹ nhàng thờ ra, là hắn bị ảo giác à? Sao hắn lại cảm thấy mới vừa rồi Thập Nhất Nương không có ý tốt cho lắm, nhưng dù sao nàng không cự tuyệt là tốt rồi, “Ta lập tức đi thay quần áo.”

Tây bắc giữa trưa, độ kinh khủng không phải là những nơi như kinh thành hay Giang Nam có thể so sánh. Khi kinh thành bước vào mùa nóng, mặt trời cũng chói chang, nhưng người bị phơi nắng đến mức lột cả một lớp da thì rất hiếm, không giống mặt trời Tây bắc, không chiếu cho hai gò má bị đỏ bừng lên thì không được.

Thật cực..... Vinh Nhị thở phì phò nhìn mặt trời cao chói vót, mắt hơi hoa lên. Rõ ràng là cùng một mặt trời mà sao độ ẩm lúc sáng sớm và tối muộn lại kém nhiều dữ vậy?

“Nào, Vinh Nhị ca uống miếng nước đi.” Thập Lang vội vàng bỏ cuộc xuống, cầm chén trà lạnh mà Thập Nhất Nương đặc biệt chế biến đưa qua.

Vinh Nhị thả cuốc trong tay, uống một hớp nước lớn, nhìn cả một buổi trời vất vả mà cũng chỉ canh tác được một ít đất, hần cảm giác như mình vừa bê đá đập chân mình. Trước đó An Đại nãi nãi đã nói, muốn cho người cuốc giúp bọn hần, nhưng thấy Thập Lang cùng Thập Nhất Nương một mực cự tuyệt, hần cũng cự tuyệt cùng với bọn họ. Kỳ thật bây giờ ngẫm lại, việc cuốc đất không hề có nội dung kỹ thuật gì như thế này, cho bọn hạ nhân đến làm thì cũng có sao đâu. ‘Lao tâm giả tri nhân, lao lực giả tri vu nhân’ (1), nếu mấy việc khổ cực thế này mà đều cần bọn họ đến làm, vậy hạ nhân sẽ ăn không ngồi rồi sao?

(1) Lao tâm giả tri nhân, lao lực giả tri vu nhân: kẻ lao động trí óc thì cai trị người khác, kẻ lao động chân tay thì bị người khác cai trị.

Không được, Vinh Nhị cố gắng nhẫn nại, hần lại phạm vào lỗi sai mà mẫu thân đã nói. Mới có một buổi sáng mà thôi, thời gian này không đủ để hần rút ra kết luận gì.

“Thập Lang, Thập Nhất Nương, các người không thấy nóng sao?”

Thập Lang lau lau mồ hôi trên mặt, cười cười nói, “Không đến nỗi.” Dù sao hần cũng xuất thân từ nhà võ tướng, từ nhỏ đã bị mẹ hần dạy dỗ thành quen, thêm nữa, từ khi cùng nhảy điệu thờ với Thập Nhất Nương mỗi ngày, thân thể hần hết sức khỏe mạnh, còn về khả năng linh hoạt thì không cần phải nói.

Thập Nhất Nương khinh thường nhìn Vinh Nhị Lang, quả nhiên, đều là mập mạp, nhưng sức của Thập Lang ca nhà nàng hơn Vinh Nhị béo vô số lần.

“Vinh Nhị ca, nếu người chịu không nổi thì cứ đi nghỉ đi, ta với Thập Lang ca làm là được.” Thập Nhất Nương nhìn Vinh Nhị béo mồ hôi đầm đìa khắp người, lắc đầu. Yếu, quá yếu, thật uống cho một thân thịt!

Vinh Nhị béo hơi khó chịu, Thập Nhất tiểu thư đang xem thường hần sao? Thời tiết nóng bức đã đốt cháy lên toàn bộ tức giận trong lòng hần.

“Ta có thể, Thập Lang béo hơn ta nhiều như vậy, mà hần còn có thể, vậy sao ta lại không được! Tương lai ta nhất định là một vĩ nhân, sao ta có thể bị bại bởi.....” Vinh Nhị mồm nhanh hơn não, vội vàng cánh giác ngậm họng, nhưng đã không còn kịp rồi.

Thập Nhất Nương không vui, tên ngu ngốc này dựa vào cái gì mà muốn so với Thập Lang ca cơ chứ, làm khách ở nhà người mà cũng không biết nói mấy câu xuôi tai, lại còn không ý thức được miệng lưỡi của mình khiến người ta thấy phiền, tương lai chắc chắn tất tội không ít người. Hừ, chỉ bằng hần mà đòi làm rường cột nước nhà? E là chưa kịp làm cột thì đã bị người ta đem đi làm củi đốt!

“Vinh Nhị công tử này.....” Thập Nhất Nương kéo kéo khóe môi: “Tương lai định làm Tướng sao?”

“Đương nhiên.” Mặc dù có chút áy náy mới vừa rồi mình mồm nhanh hơn não, nhưng Vinh Nhị vẫn gan dạ khí phách oai phong ngẩng đầu.

“Vậy Vinh Nhị công tử có biết gạo bao nhiêu tiền một thạch không? Lúa mạch giá bao nhiêu? Gà lại bao nhiêu lượng bạc một con?”

Vinh Nhị béo không hiểu gì cả, “Đây không phải là chuyện quân gia sao? Có quan hệ gì với ta chứ?”

Thập Nhất Nương thờ dãi dùng ánh mắt như nhìn sâu một triều đình mà nhìn hần: “Thấy bộ dáng bây giờ của Vinh Nhị công tử, tương lai chắc chắn là một quan viên không có năng lực. Việc trong phòng bếp có gắn bó chặt chẽ với việc của dân chúng, trước giờ không phải vì triều đình không thỏa mãn được cái bụng của dân chúng mà bị lật đổ sao. Vinh Nhị công tử như vậy.....”

Mặt Vinh Nhị đã xanh mét, nhưng vẫn không phục: “Việc phòng bếp đơn giản như thế, ta đều có phụ tá giúp ta làm chuyện này, ta chỉ cần nắm giữ đại cục là được.”

Thập Nhất Nương cười cười hỏi hần, “Xin hỏi công tử có thể cam đoan bao nhiêu phần về tính liêm khiết của phụ tá mình? Làm sao để xử án cho dân chúng được thiên hạ thái bình, mà lại không hiểu gì về chuyện đồng áng, một mẫu ruộng có thể thu được bao nhiêu lương thực? Còn chuyện cầu cống, làm sao để xây cầu lót đường? Rồi lại làm sao để tốn ít phí nhất?.....”

Vinh Nhị ngây người, hần thật đúng là không biết mấy chuyện này, ngây ngẩn nói: “Những chuyện này không phải trong triều đều có người chuyên phụ trách rồi sao? Vì sao ta phải biết mấy thứ đó? Đúng rồi, ta có thể tuyển phụ tá.....”

Thập Nhất Nương dùng ánh mắt thương hại nhìn hần: “Vinh Nhị, người thật đúng là nhị(1), vẫn là câu nói kia, người có thể cam đoan toàn bộ cấp dưới đều trong sạch ngay thẳng à? Người có thể hoàn toàn chắc chắn bọn họ toàn tâm toàn ý với người, hoặc là toàn tâm toàn ý với dân chúng à? Nếu người hoàn toàn chẳng biết gì cả, làm sao người biết được bọn họ nói dối hay nói thật. Mà nếu người không biết, thì cứ đi hỏi lệnh đường(2) của người quân gia thế nào, xem bà ấy có thể cam đoan toàn bộ quân sự trong nhà đều không hề có gì không trung thực hay không? Hơn nữa, đừng đến việc gì người cũng xách đi hỏi phụ tá, vậy người định làm một kẻ ngồi mát ăn bát vàng sao?”

(1) Nhị: vừa chỉ số hai, đồng thời còn là tiếng lóng chỉ sự ngu ngốc.

(2) Lệnh đường: Cách gọi mẹ của người khác một cách tôn kính.

Vinh Nhị chỉ có thể cầm miệng, mới cách đây không lâu hắn vừa thấy mẹ mình đuổi đi vài quân sự. Những gì Thập Nhất Nương vừa nói là một cây gậy thật lớn đánh nát lòng tự cao tự đại của hắn, lời khuyên răn của mẹ hắn lại vang lên bên tai, trong thoáng chốc hắn biết được, hắn còn chưa đủ tốt.....

Vinh Nhị hoảng hốt cuộc tiếp, không mở miệng nói gì nữa, trong đầu lặp đi lặp lại chỉ là những lời vừa rồi của Thập Nhất Nương.

Thập Nhất Nương nhìn từng giọt mồ hôi nhễ nhại chảy xuống theo cằm hắn, nhìn về mặt căng rảnh nhẵn nại của hắn, cảm thấy tuy đứa nhỏ này mắt cao hơn đầu, nhưng cũng không phải không có thuốc nào cứu được.

Rốt cuộc cũng làm xong việc, bọn nha hoàn chạy lại đón mấy tiểu chủ nhân tự đi tìm khổ của mình, đến lương đình nghỉ ngơi uống trà ăn ít điểm tâm.

“A.....” Đông Mai kinh hô, “Tay của Vinh Nhị công tử bị nổi bọc nước rồi, nhanh nhanh đem nó đi.....”

Từ trước đến giờ vẫn nâng tạ đá suốt, tay Thập Lang đã sớm chai sần cả rồi, hắn quan tâm lo đầu qua nhìn, “Vinh Nhị ca, người tập luyện ít quá rồi. Yên tâm đi, sau này tay bị chai rồi thì sẽ không bị nổi bọc nước nữa.”

Thập Nhất Nương hơi chột dạ, nếu không phải nàng luôn chèn ép Vinh Nhị béo, thì chắc là hắn đã nghỉ ngơi từ sớm rồi, như vậy tay cũng sẽ không bị nổi bọc nước.

Tuy đau nhưng trên mặt Vinh Nhị vẫn làm ra vẻ như không có việc gì, hắn không thể mặt mặt thêm nữa, “Yên tâm, chút thương tích còn con này ta chả xem ra gì. Ngày mai chúng ta tiếp tục!”

Thập Nhất Nương nhìn không được lắm bả, “Nổi bọc nước mà cũng gọi là thương tích á?”

Thập Lang vội vàng liếc muội muội một cái, không phải sau này Vinh Nhị đã sửa lại hay sao, cũng phải hạ giọng lưu tình chứ.

Vinh Nhị trầm mặc, hắn là một đứa nhỏ biết sai liền sửa, những ai muốn thành vĩ nhân thì đều phải có phẩm chất khiêm tốn biết tiếp thu lời hay lẽ phải của mọi người xung quanh, vì thế hắn khiêm tốn hỏi: “Ta chưa đánh trận bao giờ. Những lời của Thập Nhất tiểu thư đều có lý cả, người như ta quả thật là không đủ khả năng làm Phụ tướng, ta xin nhận lỗi với Thập Lang đệ đệ, là ta không đúng, xin Thập Lang đệ tha thứ.”

An Thập Lang đã bị muội muội anh mình thần dũng nhà mình làm cho cả kinh đến không thốt nên lời, thấy vậy chỉ có thể mãnh liệt lắc đầu, “Không cần, không cần nhận lỗi, ha ha, Vinh Nhị ca có chí hướng rộng lớn, Thập Lang rất bội phục.”

Vinh Nhị hạ quyết tâm, “Không, những lời của Thập Nhất tiểu thư thật sự rất có lý, ta còn phải học tập nàng mới đúng. Trong khoảng thời gian này xin hai vị dạy ta, làm sao để trở thành một kẻ sĩ có tri thức chân chính.”

Từ trước đến nay vẫn luôn lấy chuyện sống phóng túng làm mục tiêu, Thập Lang hơi phát rầu, Thập Nhất Nương thì vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, “Cứ xem ta này, về sau bọn ta làm cái gì, người liền làm theo vậy là được.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Edit: Diệp Nhược Giai

Mỗi lần trời Tây bắc đổ mưa giống như đang trải qua mùa đông, buổi chiều vừa mới rơi một trận, Vinh Nhị béo hắt xì vài cái, vô cùng buồn bực phát hiện mình lại phải quay về với áo lông. Đương nhiên hắn không cần phải phiền não gì nhiều, hai huynh muội An gia lúc trước nói là muốn dạy hắn trở thành một kẻ sĩ có tri thức, cầm một đồng quần áo xuất hiện trước mặt hắn.

“Đây là đồ thô, còn đây là hồ ly, cái này là bộ lão hổ, còn cả sư tử và gấu nữa nè. Vinh Nhị ca, huynh thích bộ nào?”

Thập Lang vô cùng nhiệt tình giới thiệu với Vinh Nhị Lang đồng quần áo mới may năm nay của mình, cực kỳ hơn hờ tặng quần áo cho hắn, cũng nói rõ cho dù hắn thích bộ nào cũng đều có thể cầm đi. Thập Lang tuyệt đối là một chủ nhà nhiệt tình hiếu khách, “Mấy bộ này chưa may bông bên trong, rất thích hợp để mặc vào lúc thời tiết như bây giờ. Còn mấy bộ này có thêm bông, nóng lắm. Riêng về cá nhân đệ thì muốn đề cử bộ đồ thô, không thì hồ ly cũng tạm tạm, gấu thì quên đi, dày quá.....”

Vinh Nhị Lang cố gắng giữ cho mặt mình không bị vụn vụn, “Huynh mặc mấy bộ ban đầu của huynh là được, không cần phải mặc giống hai người đâu, lông động vật này quý giá lắm..... Ha ha.....” Sau hai ngày được dạy bảo, rốt cuộc hắn cũng sơ sơ học được cách nói tiếng người.

“Chúng ta là bạn bè.” An tiểu trắng mập vẫn mang vẻ mặt nhiệt tình nói với hắn, “Chúng ta phải học cách có họa cùng..... Không, có phúc cùng hưởng,

da lông này quý cỡ nào cũng không thể bằng tình hữu nghị cao tựa núi sâu tựa biển của chúng ta được.”

Khỏe miệng Vinh Nhị béo co giật, nhìn hai huynh muội mặc hai bộ đồ thô một trắng một hồng phấn, hần lớn xác như vậy rồi nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy có ai trực tiếp lấy lông thú may thành kiểu động vật thế này, hơn nữa có con thỏ nào màu hồng phấn à? Mặt khác, hần cực kỳ sâu sắc cảm thấy mình đúng là cần phải học tập hai huynh muội nhà này, ít nhất đối với bản lĩnh trọn mắt nói dối như thế, hần thật sự mặc cảm.

“Như vậy sao được.” Thập Nhất Nương lắc đầu, “Nhị Lang ca, bài học đầu tiên mà huynh phải học hôm nay, chính là ‘nhập gia tùy tục’. Nếu huynh muốn hòa nhập vào một tập thể nào đó, huynh cần phải giấu đi cá tính của mình, hòa hợp cùng với mọi người. Vậy thì huynh mới có thể biết được họ nghĩ gì, có lợi ích gì cho mình hay không. Phải cố tìm cái chung, gác sang một bên những điều khác biệt, thì mới có thể hòa thuận với nhau được.”

Mặt Vinh Nhị Lang dần dần trở nên nghiêm chỉnh. Ở nhà, hần là đứa được bà nội yêu thương nhất, mấy đường huynh đường đệ trong nhà cảm thấy bà nội bất công, không thích nói chuyện với hần, hần vẫn thấy đường huynh đệ của hần quá mức nhỏ mọn. Bây giờ ngẫm lại, hần không phải là không có chỗ sai, suy cho cùng thì ở thư viện, hần cũng không hòa đồng được với bạn học.....

Nhập gia tùy tục? Hòa hợp? Đừng bảo là hần trong lúc vô hình trung đã nâng địa vị mình lên cao vọi vọi, khiến người ta cảm thấy hần kiêu căng chứ? Vinh Nhị không dám nghĩ tiếp nữa.....

Cuối cùng Vinh Nhị béo chọn bộ đồ lão hổ, còn loại động vật yếu khùng khiếp như thỏ thì thôi quên đi là vừa.

Tiểu trắng mập hơi thất vọng, hần còn tưởng rằng hôm nay có thể nhảy điệu thỏ cùng nhau. Thật là, mặc đồ lão hổ nhảy điệu thỏ sẽ không được đáng yêu.

“Hay là chọn bộ thỏ đi.” Thập Lang chưa từ bỏ ý định, “Da hổ này nóng lắm đó.”

Vinh Nhị béo mỉm cười, một thân da hổ uy phong凛冽 khiến hần cảm thấy cực kỳ to lớn khỏe khoắn trước mặt hai con thỏ, “Không cần, hôm nay trời mưa, huynh còn đang thấy lạnh đây.....”

Thập Lang lại mang về mặt thông cảm mà nhìn hần, “Vinh Nhị ca, huynh gầy quá, nếu huynh mà béo giống đệ, sẽ không sợ lạnh như vậy nữa.”

Khỏe miệng Vinh Nhị lại không nhận được mà co giật, thật lòng mà nói, đối với chuyện Thập Lang béo hơn hần, hần hoàn toàn không hề hâm mộ cũng không hề ghen tị.

Thập Nhất Nương cười tùm tùm nói, “Thập Lang ca, quên đi, quần áo chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, lát nữa chúng ta cùng đi nhảy đi.”

An Thù Sắc, An gia Thập Nhất Nương, tốt nghiệp tiểu học, nguyện vọng cao cả là làm cô giáo của gấu con (1) vừa khờ vừa béo, sống hai đời nhưng chả học được gì, Thập Nhất Nương da mặt dày chỉ có mỗi một lòng tự tin tràn đầy: Toàn bộ đều dựa vào bao bì bên ngoài cả, thuật hóa trang thần kỳ có thể biến khung long thành mỹ nữ, chỉ cần tỏ ra tự tin dồi dào, vậy thì học sinh tiểu học già mạo tiến sĩ có gì là khó!

(1) Gấu con: Ngôn ngữ mạng Trung Quốc, thường dùng để miêu tả những đứa trẻ nghịch ngợm, ngây thơ, thích quậy phá.

“Đau đau..... Đau chết ta rồi!” Vinh Nhị bị kéo xương, ré lên thảm thiết động trời động đất.

Thập Nhất Nương thờ dài, “Vinh Nhị ca, thật đúng là không dám tin mà, huynh mới mười tuổi mà sao gân cốt cứng ngắt vậy, đừng bảo là huynh chỉ ngồi ỉ không chịu vận động cả ngày chứ? Cần thận về sau xương cổ bị tật, vai bị viêm, eo bị trọ.....”

Vinh Nhị nghi ngờ nhìn Thập Nhất Nương, “Sao huynh chưa nghe nói bao giờ?”

Thập Nhất Nương bảo hần, “Lần sau huynh thử làm một bản thống kê mấy vị quan trọng triều xem, tuổi thọ của người thường xuyên rèn luyện thân thể với người không rèn luyện rất khác nhau. Đương nhiên là không tính mấy võ quan bị nội thương ở trong đó, đó là ngoại lệ. Hơn nữa, tương lai Vinh Nhị ca phải đi thi, mỗi năm có không ít thí sinh vì thân thể quá kém mà bị nâng ra ngoài, cũng chỉ vì bình thường bọn họ không chịu rèn luyện cơ thể nên mới dễ vượt mất cơ hội quan trọng nhất của đời người.....”

Về mặt Vinh Nhị kinh sợ, hình như hần chưa bao giờ nghĩ tới điều này, “Với tài năng của huynh, lúc đi thi vẫn còn là thiếu niên độ tuổi xuân thì, cũng không đến mức té xỉu bị nâng ra ngoài chứ đúng không?”

Thập Nhất Nương cười tùm tùm phản bác, “Vậy nếu như đến lúc đó huynh bị phong hàn thì sao? Huynh có thể chắc chắn cơ thể huynh hoàn toàn không sinh ra một chút ngoài ý muốn nào sao? Có một thân thể tốt là điều không thể thiếu, ít nhất gặp phải tai nạn xe cộ..... Ặc..... tai nạn xe ngựa, huynh phản ứng nhanh có khi còn nhột về được cái mạng nhỏ. Với cả..... gặp phải zombie..... Không, gặp phải bọn cướp, nếu chạy trốn nhanh thì còn có thể tìm thấy đường sống. Không nói đến mấy cái khác, mà vì như sau này, huynh nhậm chức ở một địa phương nào đó, khí hậu không hợp, thân thể tốt tất nhiên sức chịu đựng cao hơn thân thể yếu ớt chứ. Nếu Vinh Nhị ca không quá tin thì cứ việc đi tìm hiểu một chút đi, xem hàng năm có bao nhiêu người vì khí hậu không hợp mà mất đi cơ hội?”

Vinh Nhị không nói nữa, không cần tìm hiểu thì hần cũng biết được, bởi vì đường gia gia của hần, chỉ vì khí hậu không hợp mà suýt nữa chết tha hương, sau đó lại không thể không rời triều. Vinh tuần phủ thường hay than thở, vị đường gia gia này sau khi từ quan, chẳng bao lâu là qua đời, nếu không phải vậy thì quy mô của Vinh gia bọn họ nhất định không chỉ có như thế.

Vinh Nhị không nói gì nữa, chỉ cúi người một cái thật sâu với Thập Nhất Nương, xoay người nói với Xuân Lan, “Làm phiền Xuân Lan tỷ tỷ, không cần để ý ta có đau hay không, cứ việc dùng sức kéo xương cho ta đi.”

Thập Lang sùng bái nhìn muội muội nhà mình, Thập Nhất Nương thật là lợi hại, lại còn rất thông minh nữa chứ, thảo nào nàng dám cam đoan, bảo là có thể làm giáo viên dạy người khác.

Lúc nhảy múa, Vinh Nhị cũng không có la ó om sòm gì nữa, chỉ rập khuôn nhảy theo Thập Nhất Nương. Mấy động tác này thoát nhìn rất dễ, nhưng khi làm thì xương cốt đều kêu răng rắc thảm thiết, hần lại cảm thấy may mắn là lúc đầu hần không có vì mấy động tác lắc mông bắt nhả này mà oán giận gì. Quả nhiên lời của mẹ mình rất đúng, đối với một chuyện nào đó, nếu mình không đích thân trải qua thì không thể rút ra kết luận gì được.....

Thấy Vinh Nhị béo nghiêm túc lắc mông không oán tiếng nào, khoe miệng Thập Lang cong lên thành một nụ cười nhàn nhạt. Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy, không uống phí tâm tư của Thập Nhất Nương.

Vinh Phượng thị hớn hờ nhìn một con hồ cùng hai con thỏ đang lắc cái mông tròn lẳn, nhất là con hồ kia, mỗi lần xoay người là cái đuôi lại đong đưa, thật sự là đáng yêu không chịu được! Nhị Lang à, đây là lúc mà mẹ cảm thấy con đáng yêu nhất từ sau khi bị bà nội con nhận nuôi đó.

Mặt Phượng thị hơi hồng, mấy đứa nhỏ làm trò đúng là đáng yêu thật, nhưng không biết Vinh Phượng thị có cảm thấy con nhà bà ấy bị lôi kéo thành hư hỏng rồi hay không?

“Cái này..... điệu múa thổ này thoát nhìn có vẻ khôi hài, nhưng thực chất rất tốt cho thân thể..... Từ sau khi nhảy điệu này, thân thể của Thập Lang nhà chúng ta linh hoạt hơn nhiều lắm, Nhị đệ muội muốn tóm lấy thăng nhỏ mà tóm mãi không được.....” Phượng thị cảm thấy có chút muốn khóc, Thập Lang Thập Nhất Nương, các con chơi gì với Vinh Nhị Lang không chơi, sao cứ phải nhảy điệu con thỏ không hề thanh lịch này cơ chứ?

Hai mắt Vinh Phượng thị sáng ngời nhìn bà, vẻ mặt cảm kích nói, “Phượng đại nãi nãi, ta nên nói lời cảm ơn với mọi người mới đúng. Nhị Lang nhà ta vừa có chấp vừa kiêu ngạo, ta chưa từng thấy đáng vẻ của thăng nhỏ như lúc này..... Từ trước đến nay những người không đặt ai vào mắt đều không có được kết cục gì hay ho..... Nhị Lang như vậy, ta bỗng nhiên cảm thấy rất yên tâm.....” Trong đôi mắt của Vinh Phượng thị mơ hồ dâng lên hơi nước, con vừa sinh ra đã bị mẹ chồng không thích mình ầm đi mắt, bà đau lòng thì cũng biết làm gì đâu? Phu quân bị điều đi, bà không thể không đi theo, nhất là khi bà còn có một đứa con khác cần phải lo lắng..... Nhưng với Nhị Lang, bà vẫn luôn rất áy náy, cho nên lần này bà mới bất chấp tất cả, đưa Nhị Lang cách xa khỏi mẹ chồng. Nhị Lang đã 10 tuổi rồi, tính của thăng bé nếu không sửa thì không kịp nữa.

Phượng thị vờ như không thấy hơi nước trong mắt Vinh Phượng thị, bà thật sự không ngờ, một nữ nhân thoát nhìn trí tuệ kiên cường lại sinh được con trai như Vinh Phượng thị mà cũng có nhiều khổ sở thầm kín như vậy. Phượng thị lại một lần nữa cảm thấy may mắn vì An gia nhà mình không có mấy chuyện ruồi bọ như thế.

Nhảy được gần nửa canh giờ, Vinh Nhị có cảm giác như mình vừa được vớt ra từ trong hồ.

“Hai người không nóng à?” Vinh Nhị thờ hồng học hỏi, thật sự không thể chấp nhận được, An tiểu tráng mập lại có thể chảy ít mồ hôi hơn hần.

Thập Lang cười tủm tỉm nhận lấy khăn mặt lau mồ hôi trên người, “Bọn đệ đều quen rồi. Vinh Nhị ca, do huynh ít rèn luyện cơ thể nên mới mệt thành như vậy, sau này huynh tập luyện nhiều một chút, thì cho dù là trồng rau hay nhảy nhót, cũng đều sẽ không quá mệt như thế nữa, càng không cần nói đến chuyện đọc sách viết chữ. Tập luyện thường xuyên có thể giúp tinh thần càng thêm tập trung để đọc sách đó nha.”

Thập Nhất Nương cũng tiến lại gần, xấu xa nhìn hần, “Không chỉ có thế thôi đâu. Vinh Nhị ca, giờ thì huynh biết vì sao bọn muội lại chọn đồ thổ để mặc rồi chứ, ngấm một chút về độ dày của da hồ đi.”

Vinh Nhị bắt chợt hiểu rõ, tuy da hồ nhìn có vẻ uy phong, nhưng dày hơn da thỏ, khi nhảy đương nhiên cũng nóng hơn so với da thỏ. Hèn chi.....

Vinh Nhị vừa học thêm được một bài học: Không thể vì sĩ diện mà tự dày dạn mình!

Vì thế, đến lần nhảy múa sau, có ba con thỏ xuất hiện vô cùng trật tự, con nào con nấy trắng trắng tròn tròn, khiến Vinh Phượng thị cũng cầm lên giấy bút mà vẽ lại làm kỷ niệm.

Sau khi kéo xương nhảy nhót ỏm tỏi, Vinh Nhị Lang ngủ cực kỳ ngon, đau nhức mơ hồ nơi khớp xương khiến hần khá là thỏa mãn, không hề giống với một mỗi khi đọc sách hồi trước, đau nhức sau khi luyện tập ngược lại khiến thân thể cảm thấy hết sức thoải mái.

Ngày hôm sau cuộc đất trồng rau tiếp, Vinh Nhị nhìn số đất mà hôm nay mình cuốc được nhiều hơn hôm qua, âm thầm vui mừng. Không cần phải so với người khác, An Thập Lang nói đúng, chỉ cần so với chính mình, thấy hôm nay mình giỏi hơn hôm qua sẽ cảm thấy rất thỏa mãn, hơn nữa..... Vinh Nhị béo cảm thấy tự mình so với mình khó khăn hơn là so với người khác, bởi vì khi so với người khác, hần không cần phải đối chiếu hàng ngày, nhưng khi tự so với bản thân mình, một ngày không đọc sách mình hiểu rõ trong lòng, có tiến bộ hay không mình cũng hiểu rõ trong lòng.....

Quả nhiên, người khó chiến thắng nhất, chính là bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Edit: Diệp Nhược Giai Tuy đã nhảy được vài ngày, nhưng Vinh Nhị béo vẫn không chịu nổi bị người khác vây xem như vậy, hơn nữa trong những người vây xem còn có mẹ ruột hẳn đang cười đến nỗi không còn thấy tổ quốc đâu nữa.

“Vì sao chúng ta mặc đồ thô thì nhất định phải nhảy điệu thô?” Vì sao không nhảy điệu chiến đấu hoặc cúng tế gì đó? Vinh Nhị béo xưa giờ luôn nghiêm chỉnh nghiêm đến đồ bùng mịt, một đám người vây xem mình mặc bộ đồ thô ngu ngu nhảy điệu thô ngu ngu, lại còn bị về lại làm kỷ niệm nữa chứ. Vừa nghĩ đến chuyện bức tranh đó có thể rơi vào tay mấy người quen của hắn ở kinh thành.

“Bởi vì điệu nhảy này không phải là điệu nhảy thông thường, nó có thể rèn luyện cho dây thần kinh phản ứng của huynh, có thể làm cho cơ thể huynh ngày càng khỏe mạnh, lúc đọc sách đầu óc cũng minh mẫn hơn.....” Thập Nhất Nương nói thao thao bất tuyệt, “Tóm lại, điệu nhảy này sẽ khiến cho người nhà huynh cảm thấy huynh đáng yêu, trưởng bối của huynh cảm thấy huynh có lòng hiếu thảo, kẻ địch của huynh cảm thấy huynh cùng lắm cũng chỉ có thế, do đó xem nhẹ năng lực của huynh.....”

Được rồi, đã có nhiều ưu việt như thế, vậy thì nhảy thôi. Qua khoe mắt, Vinh Nhị nhìn thấy dáng vẻ vui sướng của mẹ hắn mà cắn răng, thôi thì coi như mình ‘thái y ngu thân’ vậy.

Vinh Phụng thị vô cùng vui vẻ, cảm động đến sắp khóc. Thập Nhất Nương thề có thể từ trên mặt bà đọc ra được: Con ơi, rốt cuộc con không còn cả ngày trung ra khuôn mặt thư sinh thối già trước tuổi nữa rồi, con trai của mẹ đúng là đáng yêu chết đi được.

Vinh Phụng thị đứng bên cạnh Tôn thị cũng đang vẽ tranh, trước mặt cũng bày giấy bút. Gần đây bà với Tôn thị thường hay bí mật gửi kèm tranh bọn nhỏ mặc đồ thô trong thư gửi cho chồng.

“Bộ đồ thô này đúng là đáng yêu quá đi mất.” Vinh Phụng thị say mê nhìn Vinh Nhị đang vô cùng không được tự nhiên nhảy điệu thô theo hai huynh muội, “Cái mông nhỏ kia lắc không tẹt, í da, cục đuôi nhỏ đó dễ thương quá, chỉ muốn tóm lấy bóp nó một cái thôi.”

Tôn thị vui tươi hơn hờ cười, bút mực vẫn không dừng lại, “Hôm nào cho mấy đứa mặc đồ hồ ly, nhìn càng đáng yêu hơn nữa, quan trọng nhất là cái đuôi rất dài, đủ cho chúng ta tóm thoải mái.”

Vinh Nhị nhảy mà đồ mồ hôi đầm đìa, khẩu vị cũng tăng lên, mẫu thân hẳn hết sức vui vẻ nhìn hắn ăn mấy thứ này nọ. Vinh Nhị có chút ngượng ngùng, hình như từ khi đến An phủ, hắn ăn càng lúc càng nhiều, mà quan trọng nhất là sau khi bị Thập Nhất Nương nói qua một trận, hắn cũng không kén ăn gì nữa. Hồi trước ở nhà toàn ăn thịt, không chịu ăn rau xanh, giờ thói quen đó đã được sửa lại. Hiện tại hắn không còn giống như trước kia, bị cả nhà dụ dỗ mà vẫn kén cá chọn canh, hình như đều nhờ công của điệu nhảy con thô của Thập Nhất Nương thì phải?

Còn có cả những thay đổi khác nữa. Vinh Nhị béo sờ sờ eo mình, trước kia hắn thường hay ngồi ở một chỗ, bên hông có một vòng mà Thập Nhất Nương gọi là “cái phao”, bây giờ hình như đã bớt đi nhiều rồi. Hắn không xác định lắm, đưa hai tay chống nạnh đo một chút, ừ, đúng là không phải ảo giác của mình. Mà tay chân hắn cũng khỏe hơn, dạo này trồng rau không còn mệt như lần đầu nữa, nhảy xong cũng không còn mệt đến mức không bò dậy nổi. Xem ra hồi trước mình chỉ chăm chăm đọc sách, khinh bỉ hoạt động đúng là sai lầm rồi, nếu thân thể không khỏe thì đọc sách cũng không vào.

“Trữ Bị Lương, bắt tay!” Heo nhỏ ngoan ngoãn vươn một cái chân ra.

Vinh Nhị ngây ngẩn cả người, hắn không tin nổi nhìn heo nhỏ đang mặc quần áo hồng nhạt. Đúng vậy, đó là một con heo. Tuy nó có màu hồng phấn, mặc quần áo hồng phấn để lộ ra bốn cái chân nho nhỏ hồng phấn trông đáng yêu vô cùng. Nhưng vẫn là một con heo!

“Trữ Bị Lương, xoay một vòng.” Heo nhỏ mặc một thân quần áo dễ thương ngoan ngoãn xoay một vòng.

Mất Vinh Nhị như muốn rơi xuống đất. Hấn, hấn..... Hắn vừa nhìn thấy gì vậy. Hắn vậy mà lại nhìn thấy một con heo có thể đứng thẳng lên như người. Trời thần đất quỷ ơi, hắn có cảm giác như vừa tìm ra được một lục địa mới, heo mặc quần áo người, heo bị huấn luyện thông minh như chó.....

“Xin hỏi, chơi với heo và học hỏi để trở thành một vị quan tốt có liên quan gì sao?” Miệng Vinh Nhị run run rẩy rẩy mãi, rốt cuộc nhìn không được hỏi.

Thập Nhất Nương cũng không ngần ngại đầu lên, ra lệnh, “Trữ Bị Lương, ngồi xuống.”

Thập Lang cười tủm tỉm tiến đến tìm chút cảm giác tồn tại, lặp lại một lần mấy lời mà Thập Nhất Nương nói với hắn hồi trước, “Đương nhiên là có liên quan. Ai cũng nói heo rất ngu, trừ ăn cũng chỉ có ngủ, bọn đệ chỉ đang muốn chứng minh heo rất thông minh mà thôi. Huynh nhìn biểu hiện của heo nhỏ bây giờ là biết, bắt chước y chang là khó làm nhất, muốn học phải hành chính là chân lý tiêu chuẩn duy nhất. Các cụ có câu, ‘quá tin sách chỉ bằng dùng đọc’ cũng chính là đạo lý này. Có lý hay không, Thiên Bồng Nguyên Soái?”

Thập Nhất Nương vô cùng bất mãn, “Thập Lang ca, muội đã bảo tên nó là Trữ Bị Lương.”

Thập Lang cười tủm tỉm nói, “Nào, Thiên Bồng Nguyên Soái, tiếp nào.” Một khối điểm tâm thơm ngào ngạt bị ném tới, heo nhỏ nhảy bật lên, một phát nuốt gọn.

“Thiên Bồng Nguyên Soái đúng là thông minh quá.” Thập Lang đắc ý sờ sờ cái đầu heo của nó, ha ha, từ khi Trữ Bị Lương, à nhầm, Thiên Bồng Nguyên Soái được huấn luyện thành vừa nhu thuận vừa đáng yêu, mẫu thân hẳn không còn mắng hắn ngu như heo nữa.

Thập Nhất Nương tức giận bùng bùng nhìn Trữ Bị Lương, cái thứ vô lương ai có sữa người đó là mẹ kia.

“Quý tha mà bắt Trữ Bị Lương, tối nay đừng nghĩ đến chuyện được ăn cơm nữa. Thập Lang ca, muối đã bảo là không được kêu nó là Thiên Bồng Nguyên Soái.”

“Thập Nhất Nương, tại mình ai gọi tên nấy, một con heo vĩ đại không thể chỉ có mỗi một cái tên được.” Đôi con người của Thập Lang xoay vòng vòng, “Nếu không, tên thì kêu là Trữ Bị Lương, còn tự là Thiên Bồng Nguyên Soái.” Người bình thường vì kiêng dè đều sẽ gọi tên tự, như vậy người gọi Thiên Bồng Nguyên Soái nhất định nhiều hơn người gọi Trữ Bị Lương.

“Ha ha.” Thập Nhất Nương lườm Thập Lang một cái sắc lém, “Có phải định đặt biệt hiệu là Nhị Sư Huỳnh hay là Trư Bát Giới nữa đúng không?”

Thập Lang cười giả lả, “Nếu Thập Nhất Nương thích thì cũng không phải là không thể.....”

Vinh Nhị béo đã được người ra không thốt nổi lời nào, một con heo có tên có tự còn có biệt hiệu.....

“Nhị Sư Huỳnh, lại thêm một khối điểm tâm nữa nào.” Thập Lang quảng ra thêm một miếng, heo sữa hương mặc kệ tên mình gọi là gì, chỉ cần có ăn là ok, vầy cái đuôi cong queo, quần đít chạy qua.

Thập Nhất Nương tức đến nổ phổi, con heo này không có khí phách, khí thế, cả khí tiết cũng không nổi thì làm heo vĩ đại kiểu gì? Trư Bát Giới người ta ít nhất cũng còn thích mỹ nữ, mấy ngàn năm vẫn như một ngày, chưa từng thay đổi.

“Quý tham ăn, sớm muộn gì cũng béo chết, quả nhiên cái từ Trữ Bị Lương này là vì người mà có.” Thập Nhất Nương xoay người sang chỗ khác, hỏi Vinh Nhị còn đang đờ như cây cọc, “Vinh Nhị ca đang nghĩ gì vậy?”

Bị một con heo làm cho sốc không nhẹ, Vinh Nhị vẫn bị vây trong trạng thái đông lạnh như cũ: “..... Suy nghĩ vì sao tên nó lại là Trữ Bị Lương.”

“Vấn đề đơn giản như vậy mà còn phải nghĩ sao!” Thập Nhất Nương nghiêm trang nói, “Bởi vì giá thịt heo kiểu gì cũng sẽ tăng, nuôi heo trong nhà so với nuôi con khác đều có lợi hơn, bình thường thì làm sùng vật, đến khi thiếu lương thực thì vừa vặn đem ra mần thịt làm thức ăn dự trữ. Thập Lang ca, huynh đừng có mà chối là lúc huynh nhìn thấy Trữ Bị Lương không chảy nước miếng. Không phải muối muốn nói gì, nhưng mà hiện giờ Trữ Bị Lương ít nhất cũng phải hơn ba mươi cân, thịt heo sữa hương lại vừa mềm vừa thơm.....”

Tiểu trắng mập quan sát cái cơ thể đang lắc lư mỏng nhỏ dưới ánh mặt trời kia, nước miếng rơi tí tách tí tách. Heo nhỏ hồng phấn được tẩy rửa sạch sẽ, nuôi đến mức da thịt trơn nhẵn mọng nước, thật đúng là thích hợp nướng lên ăn, ừ, kho tàu cũng được. Thập Lang nhìn không được gạt đầu tỏ ý tán đồng, “Muội muội nói rất đúng, a a, nuôi heo quả là một ý kiến hay, nhìn cái mỏng nhỏ đầy thịt kia đi, nhìn hai chân cứng cáp khỏe khoắn kia đi, nhất định là ngon hết sảy.....”

Heo hồng phấn có nguy cơ bị người mơ ước mần thịt, sợ run cả thân, về mặt e ngại nhìn hai chủ nhân đang nhìn nó chảy đầy nước miếng. Cứu heo với! Run run rẩy rẩy, heo sữa hương nhích ra cái chân ngắn cùn béo núc ních, chạy nhanh như chớp.

Vinh Nhị cuối cùng cũng tan băng, không tin nổi chà chà hai mắt mình, sau khi xác định mình không bị hoa mắt thì trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ. Mợ nó chứ, quả nhiên Thập Nhất tiểu thư nói rất đúng, quả tin sách chỉ bằng đừng đọc. Tên lưu manh nào dám bảo là heo ngu! Con này thậm chí còn thành tinh rồi!

“A ha! Nảy mầm, dưa chuột của huynh nảy mầm thật rồi kia.” Vinh Nhị béo mang về mặt cảm động nắm chặt lấy tay Thập Lang, “Không uống công chúng ta vất vả như vậy.”

Thập Nhất Nương cổ quái nhìn hấn, ừ, dưa chuột của Vinh Nhị béo.....

Thấy sắc mặt của Thập Nhất Nương ngờ ngợ, Vinh Nhị béo vội vàng sửa miệng, “Huynh nói nhầm, là dưa chuột của tui mình.....”

Thập Nhất Nương ho một cái, suýt nữa thì sặc nước miếng, “Ha ha, Vinh Nhị ca khiêm tốn quá rồi, đây đều là công lao của huynh và Thập Lang ca, muối chỉ giúp một tí mà thôi, cho nên đây đều là dưa chuột của hai người..... Ha ha.....”

Vinh Nhị béo kiêu ngạo ưỡn ngực, về mặt lại vẫn khiêm tốn nói, “Đâu có đâu có, đều có công cả, là dưa chuột của tất cả tui mình, mọi người đều có phần.....”

Xa xa có một bóng dáng hồng phấn vọt nhanh đến đây, tiếp đó là giọng sột rột của Đông Mai, “Trữ Bị Lương, đừng chạy vào vườn rau. Đợi chút! Đứng lại cho ta!”

Thập Nhất Nương nhìn cái cục màu hồng phấn hoạt bát nhảy loạn dưới ánh mặt trời kia, mắt thấy mầm dưa đầy đất sẽ bị đập hư, nàng chém đinh chặt sắt nói, “Nhầm rồi, ít nhất là không có phần của Thiên Bồng Nguyên Soái. Thập Lang ca, huynh mà không cản nó lại thì tối nay chúng ta liền ăn heo sữa hương quay.”

Thập Lang nhìn xuống đau lòng, một cước đạp qua.

Trữ Bị Lương bị đá đến choáng đầu hoa mắt. Cùng bị mắng là heo ngốc, nhưng thịt của An Thập Lang già heo nhiều hơn nó, sức lực cũng khỏe hơn nó, vì thế heo thật cực kỳ bi thảm mà hôn mê.

Thập Lang vội vàng tiến lên kiểm tra heo nhỏ không đứng dậy nổi, vẻ mặt đau lòng xót xa như thể cái cục nằm trên đất chính là huynh đệ của hắn vậy.

“Thiên Bồng Nguyên Soái, người không sao chứ? Nhị Sư Huynh, người tỉnh lại đi! Aaa, có phải ta đã dùng sức quá mạnh hay không? Trư Bát Giới, người đừng chết mà!” Thập Lang vội vàng dùng sức vỗ vỗ đầu của nó, “Đúng rồi, ần huyết nhân trung, nhưng mà..... Thập Nhất Nương, Vinh Nhị ca, huyết nhân trung của heo nằm ở đâu?”

Vinh Nhị béo lại rơi vào trạng thái đông lạnh, ha ha, đùa, heo cũng có huyết nhân trung sao? Ha ha, vừa thấy mầm rau xanh thì không thèm để ý đến nguy cơ sống chết của heo nữa, tâm mắt của ta đúng là được mở rộng mỗi ngày!

“Dưới cái mũi chính là huyết nhân trung.” Thập Nhất Nương nhàn nhạt nói.

“Éccccc!” Heo chết nhanh như chớp đứng lên trốn Đông Mai đi đến từ phía sau, đau chết heo rồi!

Đông Mai tiến lên giữ chặt lấy dây thừng cột trên cổ Trữ Bị Lương, “Thực xin lỗi, tiểu thư, em vừa quay đi một cái thì Trữ Bị Lương bỏ chạy. Em thấy nó nhất định là nhớ tiểu thư rồi.” Không dám nói thật ra là nàng kéo không nổi, Trữ Bị Lương thật sự quá khỏe.

Thập Nhất Nương hí mắt đều đều nhìn Trữ Bị Lương, nhớ nàng cái con khi, có mà nhớ mấy thứ rau củ nàng dùng để nấu thức giục này mầm thì có.

“Về sau đừng để nó tới gần vườn rau nữa.” Thập Nhất Nương lo lắng nói, xem như nàng đã nhìn ra được rồi, hồi trước Trữ Bị Lương ăn vỏ của quả lê do nàng dùng để nấu tính lọc, sau đó mê đắm mùi vị dị năng này rồi. Cho dù nàng đối xử với nó có tệ hơn đi nữa, con heo nhỏ thông minh này vẫn chạy vòng vòng quanh nàng hàng ngày, khiến Thập Lang thương hay cảm động tâm hồn cho nó ăn buồn rầu không thôi: Thiên Bồng Nguyên Soái, Trư Bát Giới, Nhị Sư Huynh của ta à, Thập Nhất Nương ngược đãi người trăm ngàn lần như vậy, mà sao người vẫn đối với muội ấy như thể muội ấy là mối tình đầu của người như thế; còn ta cho người ăn trăm ngàn lần, vậy mà người lại đối xử với ta như mẹ kế!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Edit: Diệp Nhược GiaiLộ ma ma đã trở lại, bà mang vẻ mặt như bị đá kích nhìn Thập Nhất Nương mặc bộ đồ cũ chuẩn bị ra vườn trồng rau.

“Ma ma, ma ma về rồi!” Xuân Lan cười tủm tỉm tiến đến nghênh đón, dồn sức nháy mắt với tiểu thư nhà mình.

“Ma ma, thân thể ma ma khỏe hơn chưa?” Thập Nhất Nương không hiểu Xuân Lan có ý gì, ngốc ngốc hỏi.

“Tiểu thư, vì sao người lại mặc quần áo cũ?” Lộ ma ma thường ngày hiền lành hòa ái, ôn nhu hỏi Thập Nhất Nương, đương nhiên đến khi quay đầu đi nhìn bốn nha hoàn xung quanh thì trong ánh mắt đều là lửa giận. Bà không ở đây là mấy đứa móng lợn này chăm sóc tiểu thư kiểu đồ đồ hả?

“Ta muốn trồng rau.” Thập Nhất Nương hân hoan nói, “Dưa chuột ta trồng này mầm rồi, qua mấy ngày nữa ta muốn trồng củ cải.”

“Không được! Tuyệt đối không được!” Mặt của ma ma xanh lè, “Người chính là thiên kim đại tiểu thư, không phải là một cô nương nơi nông thôn!” Tiểu thư nhà bà suốt ngày quanh quẩn dưới bếp đã đủ kỳ cục rồi, bây giờ lại còn ra ruộng trồng trọt thì sau này một tí khí chất của thiên kim tiểu thư cũng không có.

“Thiên kim tiểu thư cũng phải ăn cơm.” Thập Nhất Nương vô cùng kiên trì, đất đai bây giờ không bị phóng xạ, hiếm có cỏ nào nha.

“Không được, tuyệt đối không được, sẽ bị người chê cười, đây chính là những chuyện mà chỉ có người thấp hèn mới làm thôi.” Ma ma sốt ruột đến độ đi vòng quanh, cuối cùng chỉ có thể đi tìm Phương thị cùng Tôn thị, các bà ấy cũng quan tâm tiểu thư không thua gì bà, hơn nữa các bà ấy mới là trưởng bối của tiểu thư, chắc tiểu thư sẽ nghe lời họ nói.

Tôn thị ở cùng với Thập Nhất Nương lâu nhất, hiểu tính tình nàng nhất. Phải nói là mấy đứa nhỏ Tam gia đều có chung một tính, đã quyết định điều gì thì mười con trâu cũng không kéo được.

Tôn thị ho một tiếng, Lộ ma ma là nha hoàn hồi môn của mẫu thân Thập Nhất Nương, chuyện gì cũng phải cho bà một ít mặt mũi, “Không thì, Thập Nhất Nương, sau này bảo hạ nhân đi trồng đi.”

“Nhưng con muốn tự mình trồng.” Thập Nhất Nương âm thầm nghĩ, hoàn cảnh ở cổ đại tốt như vậy, rau củ dùng để nấu trồng ra nhất định ngon hết sảy, nếu để hạ nhân trồng thì chả còn ý nghĩa gì.

“Nhưng quần áo sẽ bị bẩn, như vậy sẽ không đẹp nữa.” Phương thị cũng lựa lời khuyên một chút. Thật ra Thập Nhất Nương trồng rau cực kỳ vui vẻ, bà

cũng không muốn ngăn cản.

“Không sao, con có thể mặc đồ cũ.”

“Nhưng sẽ mệt chết đi được.”

“Vừa hay có thể giảm béo.”

“Nhưng sẽ gặp phải rất nhiều sâu đó, màu xanh biếc, còn thô to hơn cả ngón cái, hơn nữa còn có cả sâu lông màu vàng.....”

Lời còn chưa dứt, hai mắt Thập Nhất Nương đã sáng rực, “Thật tốt quá, sâu đó là có dinh dưỡng nhất, vừa khéo đem bắt cho gà ăn, dứt khoát nuôi nhiều thêm một chút.....”

Tôn thị cùng Phương thị liếc mắt với nhau, về mặt vô tội nhìn về phía Lô ma ma, tỏ ý các bà cũng bắt lực.

“Tuyệt đối không thể nuôi gà.” Lô ma ma không thể nhịn được nữa, nuôi heo làm sùng vật còn có thể nói là sở thích, tuy rằng sở thích này có hơi kỳ dị một chút. Nhưng còn nuôi gà thì hoàn toàn chính là cô nương thôn quê rồi.

“Tiểu thư, người muốn tiêu thời gian thì làm chuyện khác cũng được mà, vì sao cứ nhất quyết phải tự đi trồng rau chứ?” Về mặt Lô ma ma vô cùng đau đớn, “Năng Tây bắc gay gắt như vậy, lỡ phơi nắng bị đen thì sao?”

“Nhưng Thập Nhất Nương muốn trồng rau cho bá mẫu ăn.” Thập Nhất Nương vội vàng chạy lại ôm đùi của Tôn thị và Phương thị, “Đại bá mẫu may quần áo cho Thập Nhất Nương, Nhị bá mẫu thì dạy Thập Nhất Nương viết chữ về tranh làm điểm tâm..... Thập Nhất Nương không làm được gì cho hai người, nhưng Thập Nhất Nương rất thích trồng rau củ, muốn trồng ra loại rau củ ngon nhất thiên hạ cho bá mẫu ăn.”

Tôn thị cùng Phương thị cảm động đến mức rơi nước mắt, “Cục cưng, mỗi ngày có thể nhìn thấy cục cưng được khỏe mạnh thì bọn ta đã rất vui rồi. Cục cưng trồng rau, lỡ tay bị biến thành thô to thì biết làm sao?”

Thập Nhất Nương bỏ nhào vào trong lòng các bà, đôi mắt vui sướng híp lại, “Sẽ không đâu, Thập Nhất Nương sẽ ngoan ngoãn bồi tuyết hoa sương.” Tuyết hoa sương chính là sản phẩm dưỡng da quý nhất trong thành, người khác bồi lên mặt còn thấy tiếc, trong khi Phương thị lại mua về cho nàng bồi tay. Chắc nếu nàng đem đi bồi chân thì Phương thị cũng chỉ vui sướng vì thấy nàng biết suy nghĩ chu đáo.

Vinh Phương thị tươi cười nói với Lô ma ma, “Ma ma không cần lo lắng, mấy việc nặng nhọc đều do Thập Nhất Nương và tiểu tử thối nhà ta làm cả, công việc của Thập Nhất Nương thật sự rất nhẹ nhàng.”

Thập Nhất Nương cùng Vinh Nhị gật đầu thật mạnh, bọn họ đều bị mẫu thân nhà mình ra lệnh cưỡng chế phải làm hết đa số mấy việc nặng nhọc, không cho phép để Thập Nhất Nương bị mệt.

Vinh Nhị thở dài, nhất định là hấn không có tỷ muội gì, cho nên mẫu thân mới yêu thích Thập Nhất tiểu thư như thế. Đối với chuyện Thập Nhất Nương cướp đi sự yêu thích của mẫu thân nhà mình, hấn buồn bực nảy sinh tiếng lòng giống Thập Nhất Nương: Hấn chính là con ruột chứ không phải con nhặt được đâu.

Vinh Phương thị ôm lấy đứa con mình, cười tủm tỉm nói với Lô ma ma, “Thập Nhất Nương không bị mệt đâu, ta đã nói với tiểu tử nhà ta rồi, sau này mỗi khi trồng rau, Thập Nhất Nương sẽ ngồi trong lều, không để nàng phơi nắng bị đen đi, mọi việc đều giao hết cho các ca ca làm.”

Lô ma ma hết cách, nhìn khuôn mặt trắng nõn đáng yêu như quả táo của Thập Nhất Nương, chỉ có thể âm thầm tính toán, nếu mặt nàng thật sự bị phơi đen, mặc kệ người khác nói như thế nào, bà cũng phải ngăn cản Thập Nhất Nương.

Vinh tuần phủ gia nhập vào đoàn, đối với An Tam Lang cùng Tư Đồ Tứ Lang mà nói chính là hổ mọc thêm cánh, đường đến Du Thành cũng không an bình, trên đường đi luôn có vài du kích người Hồ chặn đánh.

Không thể không nói, bề ngoài của Vinh tuần phủ khá là gât người, ấn tượng đầu tiên mà người ta có được về ông chính là một người tri thức nhã nhặn có lễ, nhưng khi Vinh tuần phủ cầm lấy kiếm thì như thay đổi thành một người khác, đến nỗi mẹ ruột cũng không dám nhận đó là con mình.

“Còn tên cháu chất con rùa nào không, ngon ra đây!” Vinh tuần phủ như biến thành ma, phát rồ mà giết người, ánh mắt đều biến thành đỏ ngầu, giết càng nhiều người mắt càng đỏ, nhưng về mặt thì lại say mê, giống như lúc này không phải ông đang giết người mà đang uống rượu ngon ngắm hoa đẹp dưới ánh trăng sáng vậy.

Tư Đồ Tứ Lang buồn bực, hấn nhớ rõ trong tư liệu mà phụ thân đưa cho hấn nói là, Vinh tuần phủ có tính cách phóng khoáng, hành vi chính trực, trên người mang theo hơi thở nhã nhặn của dân trí thức. Đùa à, đây mà cũng được gọi là trí thức sao, dân trí thức nhà ai mà vừa giết người vừa cười ha ha, so với đao phủ còn đao phủ hơn.

“Quá dã!” Vinh tuần phủ cười hô hô giơ chân một cước đá văng tên người Hồ xui xẻo đang phun máu không ngừng như tiên nữ rải hoa, “An gia tiểu tử, chừa lại vài tên cho lão tử, đừng giết hết, đã mười mấy năm nay lão tử không được giết người rồi.”

Mới đầu An Tam Lang còn hơi kinh ngạc, sau đó thì khóe miệng chứa ý cười nhìn Vinh tuần phủ nổi điên hoàn toàn không giống quan văn kia, nhà hấn

có rất nhiều người quái dị, tình cờ gặp một kẻ quái dị đến từ kinh thành cũng không là cái gì.

Giết sạch người rồi, tơ máu trong mắt Vinh tuần phủ mới dần dần biến mất. Ông chỉnh chỉnh lại mái tóc cùng với quần áo hơi loạn của mình, Vinh tuần phủ lại khôi phục hình tượng mặt người dạ thú nhả nhận có lẽ của mình: “Để các người chê cười rồi, aiz, khi còn trẻ bản quan vẫn luôn muốn làm quan võ, nhưng mẹ ta lại lấy cái chết ra bức ta phải theo văn.....”

Tư Đồ Tứ Lang trầm nghĩ, mẹ của ngài đúng thật là quá tình mất rồi, ngài mà cứ đi làm võ tướng kiểu đó, nhất định sẽ thành một tên quỷ nguyền giết người.....

“Hoan nghênh Vinh tuần phủ.” An nguyên soái cười tùm tùm tiến lên đón, đây không phải là lần đầu tiên Vinh tuần phủ đến Trung Châu, nhiều năm trước từng đến tuần tra một lần rồi, giao tình với An gia khá tốt.

“Ha ha, nguyên soái không trách bản quan đến gây thêm phiền toái là tốt rồi.” Vinh tuần phủ cười sang sảng, được gặp lại cố nhân sau nhiều năm khiến ông cực kỳ vui mừng, vứt hết mấy loại hành vi văn nhả đúng mực của người tri thức ở kinh thành lên chín tầng mây.

“Đâu có, chỉ cần Vinh tuần phủ không cướp chiến trường là được rồi.” An nguyên soái có chút đau đầu nói, nếu Vinh tuần phủ chỉ là thường dân thích khoa tay múa chân thì An nguyên soái cũng không cần phải đau đầu đến thế, mà chết người nhất là vị Vinh tuần phủ này lần nào cũng chọn rộn rục rịch muốn ra chiến trường giết người, một đồng người cũng không kéo lại nổi.

“Khụ, cái này thì đến lúc đó nói sau.” Vinh tuần phủ có chút chột dạ, ông cũng không thể bảo đảm chuyện này được.

“Tư Lang bái kiến An nguyên soái.” Tư Đồ Tứ Lang cực kỳ lễ phép hành lễ, lần nữa bị chấn động khủng khiếp, vị An nguyên soái toàn thân đều có hơi thờ thừ hương này thoạt nhìn còn giống kẻ trí thức hơn cả một quan văn chân chính như Vinh tuần phủ nữa.

“Tư công tử đã lâu không thấy, chuyện của Thập Nhất Nương nhà ta lúc trước thật sự là làm phiền người rồi.” An nguyên soái mỉm cười nhìn hấn, thân phận của Tư Đồ Tứ Lang quá mức phức tạp, còn phải giữ bí mật, ngay cả Vinh tuần phủ cũng chỉ biết hấn họ Tư.

Mặt An Đại gia bình thường luôn ngay thẳng nghiêm túc, là người giống võ tướng nhất trong An gia. An Nhị gia thì có bộ dáng xinh đẹp mềm mại như không có xương, nhìn như một tiểu quan trong Cúc Hương lâu ở kinh thành. Đương nhiên Vinh tuần phủ chỉ dám oán thầm trong lòng, ông cũng không quên An Nhị gia là một tên lòng dạ đen tối, trước kia cũng có không ít người có sở thích đoạn tỵ bị hấn trực tiếp sửa cho thành đoạn thật.

Về phần An Tam gia, hai mắt Vinh tuần phủ lơ đãng lướt qua chân ông ấy, thương xót vô cùng, thật đúng là đáng tiếc cho một nhân vật như thần tiên như vậy.

Sau khi ra mắt trưởng bối An gia, An Tam Lang cùng Tư Đồ Tứ Lang đi tìm huynh đệ của mình.

Ở ngoài xa, một đám binh lính đã đi tới, trên mặt mang theo một nỗi hưng phấn, người dính máu, có thể thấy được đây là những binh lính vừa đi thực thi nhiệm vụ trở về.

“Tam Lang ca!” Một tên lính dáng người mảnh khảnh kinh hi hô lên bằng một giọng nói trong suốt không rõ đục cái, kéo theo lang nha bổng vui sướng chạy tới.

Tư Đồ Tứ Lang nín thở, mà thật ra không chỉ có hấn, An Tam Lang cũng chịu không nổi mà quay đầu sang hướng có gió, “Ngũ Lang, đệ không tắm bao lâu rồi?” Trên người vừa có mùi máu tanh vừa có mùi mồ hôi chua loét, lại còn cộng thêm cả mùi phân ngựa..... Một đồng hỗn hợp này thật đúng là làm người ta ngạt thở đến muốn xỉu.

Ngũ Lang cúi đầu nghĩ nghĩ, nâng lên khuôn mặt bản hết sức bản, đến mức không thể nhìn rõ ngũ quan, chỉ còn lại một đôi mắt sáng ngời, “Đệ không nhớ nữa, chắc là cũng được một thời gian rồi. Nam tử hán đại trượng phu chứ đâu phải đàn bà, mỗi ngày tắm rửa sẽ bị cười cho bể mũi.”

Cả người An Tam Lang vô lực, “Ngũ Lang, đệ thử chà chà mặt mình xem.”

An Ngũ Lang tùy tiện dùng tay áo bản đến nổi không còn biết là màu gì, thoang thoang bay ra mùi thối của đồng hỗn hợp kẻ trên, đưa lên lau mặt mình.

“Đi đi, múc một ít nước về cho Ngũ công tử tắm rửa.” An Tam Lang không nhiều lời nữa, quay sang ra lệnh cho tùy thị của hấn, “Đừng có nhảy vào sông tắm, mặt công cá trong sông bị mùi trên người đệ làm ngạt chết.”

An Ngũ Lang nhếch môi cười, mặt bản như thế lại khiến cho hàm răng có vẻ đặc biệt trắng, “Tam Lang ca, đại trượng phu không câu nệ tiểu tiết, mỗi ngày tắm rửa thoa phấn hương sẽ bị gọi là đàn bà, mùi như đệ mới là mùi của nam tử hán!”

Phía sau, một đám binh lính cũng tỏa ra “mùi nam nhân” nồng nặc y chang như thế bu lại gần, tò mò nhìn An Tam Lang cùng Tư Đồ Tứ Lang toàn thân sạch sẽ bông bênh như thiên tiên. An Tam công tử thì bọn họ biết, còn thiếu niên có bộ dạng xinh đẹp này thì không nhận ra là ai.

Tư Đồ Tứ Lang nín thở, mùi của mấy người này khiến hấn nghĩ tới trăm ngàn đôi tát mang mười năm không đôi được phơi dưới nắng gắt ngày hè pha trộn với mùi của cá muối bị hỏng, không biết nếu bây giờ hấn bị ngạt đi thì Thập Nhất Nương có cười hấn là vô dụng hay không.

“Đây là Tư Tứ công tử, lần trước may nhờ có hấn, huynh với Thập Nhất Nương mới có thể an toàn quay về Trung Châu.”

An Ngũ Lang xích lại gần, hành lễ cực kỳ tiêu chuẩn, “Bái kiến Tư Tứ công tử, người nào có ân với Thập Nhất Nương nhà chúng ta cũng tức là có ân với An ngũ ta.”

Thấy mặt Tư Đồ Tứ Lang vì nín thở mà đỏ phừng phừng nhưng lại vẫn cố gắng bày ra dáng vẻ như không có việc gì, An Tam Lang vì chuyện đệ đệ nhà mình là một con quý nhếch nhác cảm thấy thật mất mặt, không thể nhìn được nữa, một cước đá văng đệ đệ mình, “Lăn! Nhanh đi tắm rửa đi, không thì cũng đừng hòng mơ tưởng đến mấy món quà mà Thập Nhất Nương chuẩn bị.”

Quà của Thập Nhất Nương? Hai mắt An Ngũ Lang tỏa sáng, đang định tóm lấy quần áo của An Tam Lang hỏi thêm một chút, nhưng thấy vẻ mặt như chỉ sợ không kịp đề phòng của hấn thì bủn rủn đi tắm.

“Đừng quên rửa sạch cả vũ khí của đệ.” An Tam Lang nhìn lang nha bổng quý dị trên vai hấn, không rõ là màu gì, trên đó có dính vài mẩu thịt, lại còn đang tỏa ra “mùi nam nhân” không thua kém gì chủ nhân mình, lo lắng nói.

Một đám binh lính do An Ngũ cầm đầu, chen chúc xô đẩy nhau rời khỏi đó, đối với mấy người ôm mũi ghét bỏ vì không cẩn thận gặp phải bọn họ trên đường, cũng chẳng thèm quan tâm gì. Rất rõ ràng đám binh lính này đều đã bị An Ngũ Lang đồng hóa, kiên quyết cho rằng mùi hương trên người mình là mùi của nam nhân chính gốc, không hề hề mặt.

“An Tam ca.” Tư Đồ Tứ Lang cảm giác như rót cuộc trời lại xanh nước lại trong không khí lại thoáng đãng, “Du Thành hoang vắng, trước khi đến đây đệ đã làm công tác chuẩn bị tâm lý tốt lắm rồi, cho dù ngày nào cũng ăn bột thô trộn đất cát hay là nằm ngủ trên mặt đất, đệ cũng không có ý kiến gì.....”

An Tam Lang thối mác nhìn Tư Đồ Tứ Lang, “Có chuyện gì thì đệ cứ việc nói thẳng ra đi.”

Về mặt Tư Đồ Tứ Lang khó xử, nhưng vẫn cố lấy dũng khí mở miệng, “An Tam ca, không biết đêm nay đệ ngủ ở đâu? Đừng sắp xếp cho đệ ngủ chung phòng với An Ngũ ca, có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Edit: Diệp Nhục Giai

Mùa hè càng lúc càng nóng, Vinh Nhị cảm thấy da mặt mình bị phơi nắng đến đau rát, giống như là ngay sau đó sẽ bị tan biến đi vậy. Đạo này hấn cũng không dám soi gương nữa, sợ da trên khắp người mình đều đã biến thành màu đen như “nô lệ Côn Luân” (thật ra chính là người da đen).

Vinh Phượng thị vô cùng vừa lòng với đứa con vạn năm không sai lầm của mình, “Mau da này thật là đều, đen bóng luôn nha! Cha con nhất định là khoái lắm.”

Vinh Nhị hừ một tiếng, “Đó là bởi vì cha phơi nắng kiểu gì cũng không đen nổi.” Vinh tuần phủ muốn làm võ tướng có gu thẩm mỹ vô cùng kỳ lạ, hết sức căm ghét làn da trắng nõn của chính mình.

Vinh Phượng thị đồng ý gật đầu, phu quân thích vùng dao múa kiếm của bà cực kỳ bắt mắt vì một thân trắng như trứng gà lột của mình, cố ý đi phơi nắng cũng không đen nổi, thằng con này đúng là khác với ông ấy..... Hử? Con khác cha? Vinh Phượng thị hoảng sợ kinh khủng, đừng nói là thể chất phơi nắng đen ngay của thằng con mình là di truyền từ mẫu thân nó chứ? Như vậy tức là bà phơi nắng cũng rất dễ bị đen hay sao?

“Con trai.....” Vinh Phượng thị kinh hồn bạt vía nhìn Vinh Nhị, “Con nhìn thử xem mẹ có bị phơi nắng đen đi một chút hay không.”

Không hiểu vì sao sắc mặt mẫu thân lại thay đổi kinh thế, Vinh Nhị vô cùng thành thực nói, “Không phải đen một chút, mà là rất đen đó. Mặt trời Tây bắc đúng là không đùa được.”

Suýt nữa thì Vinh Phượng thị té xỉu, bà sờ sờ mặt mình, không phải ảo giác, hình như làn da thật sự thô ráp rồi, “Sao lại như vậy chứ?” Phu quân thì trắng như vậy, bà lại đen như vậy, sau này về lại kinh thành, liệu người ta có nói bọn họ quả là một đôi hắc bạch vô thường vô cùng xứng hay không?

“Mẹ à, thừa nhận đi thôi, mẹ không phải là người có sắc đẹp trời sinh gì hết. Mẹ tưởng mẹ là Thập Nhất Nương sao, phơi nắng kiểu gì cũng không đen.” Lòng dạ của Vinh Nhị dần dần rộng rãi như bầu trời Tây bắc, thẳng thắn nói.

“Trời ạ, mẹ phải đi tìm một ít bài thuốc dưỡng trắng da mới được, chứ không lẽ cha con thấy được thì hổng.”

“Liên quan gì chứ.” Vinh Nhị buồn bực nói, “Cha thích da đen mà.”

“Đi đi đi, con không hiểu gì đâu!” Nam nhân thích da mình đen không có nghĩa là cũng thích người bạn đời của mình có làn da đen. Vinh Phụng thị đuổi Vinh Nhị đi như đuổi gà đuổi chó, miệng lưỡi con trai nhà mình vẫn khiếm khuyết như vậy, mặc dù trước mặt người ngoài đã sửa lại rất nhiều, nhưng bằng dây ba thước không phải chỉ do một ngày lạnh, à, con à, khi nào thì miệng con mới ngọt được như Thập Nhất Nương đây.

Ba bóng dáng nho nhỏ đội mũ đứng dưới ánh mặt trời dựng giá trúc. Dưa chuột là cây bò leo, cho nên chuyện mà Thập Nhất Nương, Thập Lang cùng Vinh Nhị béo phải làm hôm nay là xây dàn cho dưa chuột.

Tây bắc giữa trưa hè cực kỳ nóng, Thập Nhất Nương đội mũ giẫm lên lớp bùn đất toi xóp, truyền một ít dị năng ra ngoài, mầm dưa chuột trên đất lấy một tốc độ mà rất thường không thể thấy được, lặn lẽ dài ra, càng ngày càng có sức sống.

Không biết mấy thứ rau này đều đã bị Thập Nhất Nương truyền dị năng vào nên mới sinh trưởng tốt như vậy, Vinh Nhị vô cùng kiêu ngạo, không hổ là rau hân trồng, đầy sức sống nha! Người làm vườn trong An phủ là Trương bá, bảo rằng ông chưa từng thấy dưa chuột nào sinh trưởng nhanh như vậy tốt như vậy cả.

“Thập Lang, Thập Nhất Nương, sao da của hai người chả bị thay đổi gì hết, vẫn cứ trắng bóc như vậy, trong khi ngày nào chúng ta cũng phơi nắng như nhau.” Tuy không quá đề ý đến chuyện da mình bị đen đi, nhưng bên người có hai người sáng bóng đối lập như thế, còn mình da đen thui thui đi theo bọn họ, nhìn thế nào cũng thấy giống một tên hầu, Vinh Nhị thật sự khá khó chịu.

“Muội vốn không dễ bị phơi nắng đen.” Thập Nhất Nương cẩn thận đi vòng qua gốc dưa chuột, cầm giá vào bên cạnh, “Hơn nữa Lộ ma ma còn cho muội ngâm sữa để tắm.”

Lộ ma ma biết rất nhiều bài thuốc bảo dưỡng trong cung, tiểu thư nhà mình khoái trồng rau không đòi được, vậy chỉ có thể nghĩ theo hướng khác. Mỗi tối nàng về đến phòng, Lộ ma ma đều dùng sữa xoa bóp tay cho nàng, trên mặt còn kính khùng hơn, dùng sữa pha mặt ong bôi một lớp mỏng lên làm mặt nạ. Thập Nhất Nương thật sự hoài nghi rằng Lộ ma ma mới là người xuyên qua.

“Sữa?” Vinh Nhị kinh hãi, “Lãng phí vậy.....”

“Không lãng phí tạo nào.” Thập Nhất Nương nói, “Ở Tây bắc mấy thứ khác không nhiều, nhưng trâu dê thì không ít, sữa bị đổ đi từng thùng từng thùng cũng không ít.” Người Đại Hạ thời này không quen uống sữa, chủ yếu là vị sữa khiến người ta chịu không nổi.

“Vinh Nhị ca, Thập Lang ca, chúng ta uống trà sữa đi, mấy ngày nữa Lộ ma ma sẽ bảo người đưa dê sữa đến.” Thập Nhất Nương chảy nước miếng tí tách nói. Lộ ma ma biết sữa trâu sữa dê rất tốt cho cơ thể, nên bảo người mua vài con dê sữa về.

Thập Lang lắc đầu quầy quậy, “Huynh không uống đâu, huynh không chịu nổi mùi đó.” Ở Tây bắc có không ít nhà cũng học theo người Hồ uống sữa tươi, nhưng thực sự là hân chịu không nổi vị đó.

Vinh Nhị cũng gạt mạnh đầu, hân cũng không thích mùi hôi của sữa dê.

Thập Nhất Nương thần bí nhìn hân, “Thập Lang ca, muội có thể bỏ đi mùi hôi của sữa dê, muội bảo đảm huynh uống vào rồi sẽ muốn uống nữa.”

Biết trình độ ẩm thực của An gia, về mặt Vinh Nhị chờ mong, “Nhị bá mẫu của huynh cũng thích uống sữa tươi mỗi ngày, mặt được bảo dưỡng còn trắng mịn hơn cả mẹ huynh. Mẹ huynh cũng muốn học uống sữa tươi dưỡng da giống bá mẫu, nhưng cứ ngửi thấy mùi sữa là ói. Thập Nhất Nương, nếu muội thực sự có biện pháp loại bỏ mùi đó thì quá tốt luôn. Đúng rồi, bài thuốc dưỡng da mặt của muội, cho mẹ huynh dùng được không?”

Thập Nhất Nương gật gù đầu, “Đương nhiên là được, nhưng mà, Vinh Nhị ca, huynh phải chuẩn bị tâm lý, bài thuốc này có tác dụng không giống với từng người, có vài người có vấn đề về thể chất, vừa phơi nắng là đen.”

“Huynh hiểu rồi.” Khóe mắt Vinh Nhị quan sát An Thập Lang. Đạo này vì vừa lao động vừa vận động mà hân giảm béo thành công, cơ thể vốn dĩ hơi béo nhưng bây giờ chỉ được gọi là to con. Nhưng còn Thập Lang cũng vừa lao động vừa vận động y chang vậy, mà cân nặng vẫn như trước, không, phải nói là còn béo hơn trước, bởi vì quá mệt mỏi nên ăn càng nhiều. Có một ví dụ giảm béo thành công như hân, đối nghịch hân với Thập Lang càng béo hơn, khiến An Nhị nãy nãy tức đến mức tuyên bố, sau này chỉ cho Thập Lang uống nước lã.....

Vinh Nhị nhìn Thập Lang phơi nắng kiêu nào cũng không đen, giảm cân kiêu nào cũng không gầy, chẳng lẽ đây cũng do vấn đề về thể chất sao?

Cuối cùng cũng hoàn thành xong công việc, ba người ngồi trong lều nghỉ mát bên cạnh vườn ăn cơm trưa.

“Vinh Nhị ca, Thập Lang ca, muội muốn trồng thêm vài khoảnh cà tím với mướp, hai người thấy sao?” Thập Nhất Nương gấp miếng thịt heo kho tương có màu đỏ đậm mê người, độ dày vừa phải, kẹp vào giữa hai miếng bánh, cho thêm một ít rau xanh, làm thành một cái bánh tam minh tri (1) phiên bản cải tiến.

(1) Tam minh tri: Bánh sandwich.

Thập Lang kẹp một miếng thịt gà bọc bột chiên giòn thơm lừng vào giữa hai miếng bánh, thêm một chút tương ngọt và rau xanh, thỏa mãn cắn một miếng to đùng, quả nhiên gà chiên vẫn là ngon nhất, “Không thành vấn đề, nhưng chỉ có ba người chúng ta mà trồng nhiều như vậy, đến lúc đó sẽ mệt chết đi được, hay là bảo hạ nhân đến giúp cuộc đất đi.”

“Huynh cũng thấy vậy, chứ chỉ có ba người chúng ta làm tốc độ chậm lắm, e là đến khi dưa chuột ăn được mà đất còn chưa cuốc xong ấy chứ.” Vinh Nhị nói, đại khái vì dưa chuột trồng rất tốt, hẳn có loại ảo giác như mình là thiên tài trồng trọt, nên cũng không bài xích trồng nhiều loại khác nhau, nhất là cà tím lại là món mà mẹ hẳn thích ăn nhất.....

“Được, vậy thì chia cho hạ nhân một ít việc.” Thập Nhất Nương cười tủm tỉm quyết định, “Thập Lang ca, ăn thêm một cái tam minh tri.”

Vinh Nhị có chút khó hiểu, “Sao lại kêu là tam minh tri?” Sau khi đến An phủ, chuyện khiến hẳn khó hiểu nhất chính là Thập Nhất Nương đặt đủ thứ tên cho mọi loại bánh, gì mà bánh mì, bánh bao, hoa quyền, bây giờ lại còn thêm tam minh tri.

“À, tại vì nó được tạo thành từ hai miếng bánh mì, ở giữa kẹp nhân.” Thập Nhất Nương bình thản nói.

“Vậy sao không gọi nó là bánh kẹp nhân?” Vinh Nhị càng hồ đồ, “Voi cả, chữ ‘tri’ trong tam minh tri nghĩa là gì?”

“Vi có bánh quy kẹp nhân không giống như thế này, còn từ ‘tri’ ý là có thể trị bệnh đấy.” (1)

(1) Bánh kẹp nhân gốc là ‘giáp tâm bính’, còn bánh quy kẹp nhân gốc là ‘giáp nhân bính kiên’, bánh quy kẹp nhân là kiểu bánh giống Oreo ấy.

Vinh Nhị mù tịt, “Đói cũng là bệnh à?”

Thập Lang vội vàng nói, “Đói chính là bệnh, huynh thử mười ngày nửa tháng không ăn gì xem có chết không. Nên biết, đói khát còn đáng sợ hơn cả phong hàn nữa.”

Vinh Nhị rồi rảo nhìn Thập Lang, lời của Thập Nhất Nương đúng là vô cùng có lý, nguy hiểm cũng là một loại đạo lý, miệng lưỡi hẳn không lưu loát bằng Thập Lang, về sau làm sao có thể làm Phụ tướng?

“Thì ra trồng rau lại vất vả đến thế.” Vinh Nhị lau mồ hôi, “Làm ruộng càng không cần phải nói rồi. Cuộc sống của dân chúng đúng là không dễ.”

Thập Lang khinh bỉ nhìn hẳn, “Giờ huynh mới biết sao, làm ruộng còn phải nộp thuế nữa đấy. Mấy người nông dân quanh năm suốt tháng làm quần quật không được ngơi tay, nhưng bụng thì vẫn không đủ no.”

Vinh Nhị cúi đầu vẩy hạt giống, suy nghĩ của hẳn trước kia quả thật là quá ngây thơ rồi, chỉ cảm thấy làm quan là vì muốn làm rạng rỡ tổ tiên, chưa từng nghĩ tới, những chức vị đó là vì dân chúng nhiều hơn.

Thập Nhất Nương cũng cảm thán, “Ca dao có câu, ‘ai ơi bụng bát com đầy, dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần’, trồng đồ ăn cũng là để thử nghiệm một ít khó khăn của dân chúng. Muội nghĩ, nếu người làm quan thường xuyên xuống ruộng trồng trọt, hiểu nỗi khổ của dân chúng, vậy thì có lẽ sẽ bớt đi vài kẻ tham ô.”

Vinh Nhị hơi sững sốt, “Ai ơi bụng bát com đầy, dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần? Là ai viết vậy? Thật sự là quá chính xác rồi. Đây là một bài thơ đúng không, vậy cả bài là gì?”

“Cây đồng đang buổi ban trưa, mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày. Ai ơi bụng bát com đầy, dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần.” (1) Thập Nhất Nương hơi mệt mỏi vươn vai, hiện giờ thân thể năng khỏe lắm rồi, nhờ dị năng mà thể chất mạnh hơn nhiều so với người bình thường, nhưng làm việc nông vẫn là một chuyện hết sức cực nhọc.

(1) Nguyên tác là: ‘Sử hòa nhật đương ngo, hẳn tích hòa hạ thổ, thủy tri bàn trung xan, lạp lạp giai tân khô.’ Nghĩa của bài thơ này chính là bài ca dao trên, nên mình bê nguyên bài ca dao vào thay thế.

Vinh Nhị đã hoàn toàn ngây ngốc rồi, nên không còn cảm nhận được mệt mỏi gì nữa. Hẳn lặp đi lặp lại từng câu thơ, sau đó lần nữa cảm nhận đau đớn bần rùn truyền tới từ cơ thể mình, lại nghĩ đến trước kia mình ngây thơ đến như thế nào, hoàn toàn không linh hội được những vất vả cơ nhọc của dân chúng. Cho dù hẳn có đọc thuộc lâu lâu toàn bộ sách trong thư phòng thì cũng không thể nào làm một vị quan thanh liêm phục vụ cho dân chúng được.

Thập Lang mệt đừ đừ, người mướt đầy mồ hôi, cũng ngồi ngây dại. Hẳn thích đọc sách nhưng không thích làm quan. Nhưng đi theo muội muội trồng trọt vất vả như vậy, hẳn cũng có thể cảm nhận được. Trước giờ hẳn cũng không biết mấy món này nọ hẳn thích ăn, trồng ra lại khổ cực đến vậy.

Đến buổi tối Thập Lang ăn lại càng thêm nhiều, Tôn thị hết sức rối rắm, “Con trai à, có phải do hôm nay làm việc mệt quá hay không, con ăn đến tận năm bát rồi đó.”

Thập Lang lại cực kỳ nghiêm túc nói, “Mẹ, hôm nay con mới biết, trồng trọt là chuyện vất vả đến thế, cho nên con quyết định, từ nay về sau sẽ cố gắng không để lãng phí đồ ăn.”

Tôn thị càng rối rắm, vì sao không lãng phí của con lại chính là ăn càng nhiều hơn chứ, hai chuyện đó có quan hệ cái lông gì đâu nha.

Đến khi cà tím và mướp này nọ, Vinh Nhị cùng huynh muội Thập Lang đều nhìn không được mà cực kỳ vui sướng. Đây là rau của của bọn họ, là do bọn họ tự tay trồng ra! Bọn họ quả nhiên là thiên tài, có thể trồng được rau củ vừa nhanh vừa tươi tốt!

Trữ Bị Lương bị cột bên tảng đá lớn sắp điên rồi, cố gắng lôi theo dây thừng tiến lên, dùng đôi mắt khát vọng nhìn một khoảnh sân đầy thức ăn ngon lành.

Thập Nhất Nương cũng không ngẩng đầu lên, “Trữ Bị Lương, sau khi dưa chuột, cà tím và mướp lớn rồi, có thể cho người ăn một ít. Còn nếu bây giờ người dám cắn dưa chuột, ta lập tức biến người thành thịt heo mười tám món. Ừ, chắc là bây giờ người cũng có đủ thịt để làm thịt heo mười tám món rồi. Chắc chắn, chiên xào nấu nướng chung kho, vị không giống nhau đâu nha.....”

Trữ Bị Lương vừa béo ra thêm một vòng chột cứng chờ thân heo, khôn ngoan ngừng lại động tác. Phải làm một con heo có chỉ số thông minh cao, thức thời hiểu chuyện, thì mới có thể trường thọ được.

Vinh Nhị béo lại nhìn không được mà nói thầm trong lòng, không lẽ con heo này thật sự là Thiên Bồng Nguyên Soái đầu thai? Sau Thập Lang, Vinh Nhị Lang đã trở thành người thứ hai mê tí Tây Du kí, đương nhiên hẳn khác với Thập Lang thích Nhị sư huynh, người hẳn thích chính là Sa Tăng kiên kiên định định.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Trồng rau thì phải bón cây, đối với chuyện này, An Thập Lang và Vinh Nhị đều đặc biệt có ý kiến.

“Không được!”

“Đúng vậy, tuyệt đối không được, rau của chúng ta tuyệt đối không thể sử dụng.....” Nói không nên lời hai chữ c*t đ*i (DNG: này là nguyên tác nhé, mình ko có chém đâu.), mặt Vinh Nhị đỏ lên, “Không thể dùng mấy thứ bất nhĩ để trồng được.”

Hai mắt Thập Lang tối thui, “Vừa nghĩ tới trong món huynh ăn có mùi nhà xí là huynh đã muốn chết rồi.”

Thập Nhất Nương xấu xa nhìn hai người, “Vậy thì thật là lấy làm tiếc, mấy thứ mà hai huynh ăn từ khi sinh ra đến giờ, đều được trồng từ phò ân cả.”

Về mặt Vinh Nhị và Thập Lang như thể sống trên đời này không còn ý nghĩa gì, bọn họ vậy mà lại do phò ân nuôi lớn, vậy bọn họ có khác gì so với bọn hung đầu?

Bị đá kích dữ vậy sao? Thập Nhất Nương hoàn toàn không thể hiểu được, đành an ủi, “Thật ra cái này cũng không có gì đâu, trước kia có người bị đè dưới xà nhà do gặp phải động đất mà lại không có ai phát hiện ra, còn phải dựa vào nước tiểu mà mình bài tiết ra để sống sót, cuối cùng cũng được cứu thuận lợi. Nếu không có đủ nước tiểu để dùng thì chắc cũng chết rồi.....”

“Thập Nhất Nương!” Thập Lang hớn hớn, “Muội là một cô nương, sao có thể mở miệng nước tiểu ngậm miệng nước tiểu chứ.....”

Thập Nhất Nương gãi gãi đầu, vô cùng khiêm nhường mà xin được chỉ bảo, “Vậy nên nói thế nào?”

Thập Lang ghen lời, cố gắng tìm một cách nói văn nhã, “Không phải là có từ gọi là ‘đi vệ sinh’ sao?”

Thập Nhất Nương không đồng ý nhìn hấn, “Đi vệ sinh là nói chung hết cả rồi, huynh cũng phải để cho người khác biết được là đi lớn hay đi nhỏ chứ.”

Thập Lang miễn cưỡng nói, “Vậy muội cứ nói là đi vệ sinh lớn với cả đi vệ sinh nhỏ đi.”

Vinh Nhị không thể nhịn được nữa, nổi giận, “Bây giờ là lúc bàn luận về vấn đề đi vệ sinh văn nhã hay không văn nhã sao? Chuyện phải suy nghĩ lúc này chính là biện pháp bón cây, huynh kiên quyết phản đối dùng thể rắn cùng với chất lỏng bất nhĩ để làm đồ bón.”

“Khụ, cũng không phải không có thứ khác thay thế, chỉ là hơi phiền thôi.” Thập Nhất Nương vừa dứt lời thì liền thấy hai đôi mắt sáng như đèn pha.

“Thứ khác thay thế?”

“Là gì vậy, mặc kệ phiền cỡ nào cũng không sao hết.”

“Có vài phương pháp, một là chờ mấy cành lá hư thối rồi ngắt đi đem làm đồ bón cây, đương nhiên thức ăn thừa ở nhà bếp cũng tốt vô cùng, với cả bùn ao.....”

“Huynh biết bùn ao.” Về mặt Vinh Nhị phản khởi, “Trước kia huynh đã thấy người làm vườn trong nhà huynh đào bùn từ trong hồ ra để trồng cây.”

“Bùn ao thì thôi quên đi, bây giờ trong đó đang trồng sen rồi.” Thập Lang nhắc nhở, “Cha huynh thích hồ hoa sen đó nhất, mẹ huynh sẽ không cho phép

chúng ta phá hư phong cảnh đâu.”

“Dùng thức ăn thừa đi.” Thập Lang nghĩ nghĩ nói, “Huynh thấy biện pháp này khá tốt, trước giờ còn chưa có ai phát hiện ra thứ này còn có thể đem đi bón cây đậu. Nếu chúng ta thí nghiệm thành công, vậy thì sau này có nhiều phương pháp bón cây hơn rồi.”

Vinh Nhị hết sức nhiệt tình đi về phía phòng bếp, Thập Nhất Nương sâu sắc cảm nhận được, tốc độ tiến hóa của hắn quá nhanh. Khi dùng thức ăn thừa để làm phân bón, có khi nàng còn chịu không nổi mùi chua thối kia. Thật ra nàng cảm thấy làm như vậy chỉ vẽ vờ cho thêm chuyện, mùi này không kém mùi trong nhà xí. Vinh Nhị cực kỳ hăng hái lấy giấy bút ra ghi lại, nói là sau này lên làm một vị quan vĩ đại, còn có thể dạy dân chúng trồng trọt như thế nào.

Thập Lang trầm mặc một chút, “Trong nhà dân thường căn bản không có đồ ăn thừa, cho dù người ăn không hết thì gà vịt cũng sẽ ăn sạch.”

Vinh Nhị chán nản, sao hắn lại mắc phải sai lầm trong chủ nghĩa kinh nghiệm (1) mà Thập Nhất Nương nói nữa rồi. Hắn buông cây bút trong tay xuống, thở dài, “Quả nhiên con đường huynh phải đi còn rất dài.”

(1) Chủ nghĩa kinh nghiệm: Là một khuynh hướng trong triết học lý thuyết, cho rằng nguồn gốc duy nhất của tri thức là kinh nghiệm cảm tính, và nội dung của tri thức là sự mô tả kinh nghiệm đó.

Thập Nhất Nương an ủi hắn, “Mọi việc đều phải thực tiễn, bây giờ chúng ta chỉ đang làm thí nghiệm, xem xem đồ ăn thừa có thể trồng ra rau củ ngon hay không, đến lúc đó huynh có thể ngắt đầu ươn ngực đi dạy dân chúng trồng rau rồi.”

Vinh Nhị thâm gặt đầu một cái thật sâu, cũng không hề ngại khó khăn vất vả mà bón phân tưới nước, đương nhiên bọn họ vẫn là con nít, hơn nữa rau củ trông quá nhiều, nên vẫn phải để cho hạ nhân giúp không ít việc. Nhưng ít nhất người làm vườn trong nhà đều nóng đầu mà tỏ ý rằng, nhất định vì con đường tiến tới một quan viên vĩ đại của Vinh Nhị mà góp một viên gạch.

Thập Nhất Nương nhìn Vinh Nhị đang chu mỏng ghi chép lại tình hình sinh trưởng của rau củ, sâu sắc cảm thấy, tương lai Vinh Nhị chắc hẳn sẽ là một người nông dân vĩ đại.

“Trà sữa này uống ngon thật!” Thập Lang hớn hờ, “Hoàn toàn không hề có mùi tanh nồng gì cả.”

Vinh Nhị Lang thành công thăng cấp từ Vinh Nhị béo lên Vinh Nhị khỏe cũng vừa lòng gặt đầu, “Phương pháp loại mùi của Thập Nhất Nương đúng là không tệ, mẹ huynh uống quá trời, trong khi hồi trước bà nội cũng không muốn uống.”

Thập Nhất Nương tiếc nuối nói, “Đáng tiếc không thể làm lạnh. Vào ngày nóng nực như thế này, uống trà sữa lạnh là sướng nhất.” Về phương diện sức khỏe của nàng, Lộ ma ma vô cùng nghiêm khắc, nói gì mà nữ hài tử uống đồ lạnh gì đó sẽ bị nhiễm khí hàn, ảnh hưởng đến chuyện sinh con. Thật ra với cơ thể hiện tại của nàng, đừng nói uống đồ lạnh, cho dù uống thạch tín thì chắc cũng lăm cũng chỉ tiêu chảy mà thôi.

Thập Lang vội nói, “Trà sữa nguội uống cũng ngon, không lạnh cũng không sao.”

“Ừ.” Vinh Nhị đồng ý, “Trà sữa đậu đỏ này uống ngon thật. Thập Nhất Nương, ngoại trừ đậu đỏ, có bỏ cái khác vào được không?”

“Đương nhiên, trà sữa hạnh nhân, trà sữa đường đỏ, nhãn táo này nọ đều cho vào được hết.” Thập Nhất Nương hơi tiếc nuối, trán chau làm như thế nào nhỉ? Nàng thích nhất là trà sữa trân châu mà đời này lại không có duyên, còn cả chocolate nữa, aiz, mùa đông uống một ly chocolate nóng đậm đặc tinh chất thì thực đúng là thiên đường.

“Mẹ và Đại bá mẫu cũng rất thích uống trà sữa, mẹ vừa oán giận bảo là bà sẽ béo mất vừa uống không ngừng nghỉ.” Thập Lang thở dài, mẹ hắn nhất định sẽ cố gắng tập thể dục giảm béo, mà phương pháp giảm béo của mẹ hắn chính là múa roi. Thập Lang mặt ủ mày ê, mẫu thân hắn múa roi càng giỏi thì hắn trốn càng khó.

“Không sao, chờ đến khi dưa chuột tụi mình trồng ra quả, để mấy bá mẫu ăn nhiều rau củ hơn thì sẽ gầy xuống thôi.” Thập Nhất Nương hờ hững nói.

Về mặt Vinh Nhị khát khao, “Đúng vậy, dưa chuột của tụi mình nở hoa rồi, chẳng mấy chốc sẽ ra quả thôi.” Hiện tại mỗi buổi sáng, chuyện đầu tiên hắn làm sau khi xuống giường chính là chạy tới xem tình hình sinh trưởng của rau củ.

“Đến lúc đó chúng ta phải để phòng một chút mới được.” Thập Lang hung tợn nói, “Mắt công bị kẻ nào ăn cắp mất.” Thấy tư thế hùng hục xông lên của Thiên Bồng Nguyên Soái mỗi khi nhìn thấy mấy cây rau này, hắn hoàn toàn không hề nghi ngờ, rau củ này nhất định rất ngon.

Lại nói tiếp, trên phương diện ăn uống, Thiên Bồng Nguyên Soái đúng là tinh mắt y như hắn. Thập Lang là một chủ nhân tốt bụng hiền lành, hắn ăn gì Thiên Bồng Nguyên Soái ăn nấy, sau đó hắn phát hiện Thiên Bồng Nguyên Soái vậy mà lại kén ăn! Mấy thứ ăn không ngon, Thiên Bồng Nguyên Soái tuyệt đối khinh thường ngoảnh mồm quay mông. Từ đầu bếp béo cũng phát hiện ra chỗ có ích của Thiên Bồng Nguyên Soái, mỗi lần nghiên cứu món mới đều sẽ đưa cho Thiên Bồng Nguyên Soái thử trước. Cho tới tận bây giờ, Thiên Bồng Nguyên Soái chưa từng khiến người khác thất vọng.....

Đồ ăn mà một con heo thích ăn ngon cũng phải chảy nước miếng rùng rùng, đó chính là bảo bối không được đụng vào của Thập Lang.

Mắt Vinh Nhị cũng lộ ra tia hung ác, rau củ mà hắn chịu bao nhiêu cực nhọc cay đắng, mất mười cân thịt mới trồng ra được, nếu thật bị kẻ khác trộm đi.....

“Lập tức sai người canh giữ vườn rau bắt kể ngày đêm mưa nắng!” Vinh Nhị xoay sang dặn dò Thập Lang, “Đây chính là tâm huyết của chúng ta.”

“Được! Không thành vấn đề, ngày mai đệ sẽ sắp xếp người ngay lập tức, trông coi một ngày mười hai canh giờ.” Thập Lang nghiêm túc nói.

Thập Nhất Nương cũng vô cùng yêu quý ru củ bảo bối của nàng. Không giống với lý do tự tay trồng nên không nỡ cho người khác ăn của Vinh Nhị cùng Thập Lang, mà rau củ này đều đã được nàng dùng dị năng xử lý qua một lượt, độ ngon thì không cần phải nói, hơn nữa còn tuyệt đối có lợi cho cơ thể. Cho nên Thập Nhất Nương cũng keo kiệt, không nỡ để người ta hái đi ăn.

Nhưng đám Thập Nhất Nương vẫn khó mà đề phòng cho chu toàn, trong An nguyên soái phủ thì không có ai dám chơi trò cuỗm đồ ăn mà toàn dân thịnh hành như thời trước tận thế, nhưng đối với bọn giặc đặc biệt --- sâu bọ tiên sinh, thì mấy hạ nhân nhận lệnh trông giữ rau củ cũng bó tay.

Đồ mà Trữ Bị Lương thêm muốn chết, không cần tưởng tượng cũng biết được độ ngon của nó, cho nên sâu bọ hương vị rau củ hấp dẫn đến cực kỳ nhiều, may mà chim chóc cũng đặc biệt khoái ăn sâu được nuôi bởi rau củ được trồng ra từ dị năng, bỏ lăm đó nha!

Người làm vườn cùng với hạ nhân trông vườn trong An phủ một đến ba bốn bò lăn bò toái, bởi vì tiểu chủ nhân đặc biệt coi trọng mấy cây rau củ này, nên bọn họ không thể không canh giữ đồng thời bắt sâu. Nhìn rau củ cực kỳ tươi ngon mọng nước, người làm vườn không thể không thừa nhận, rau củ của tiểu chủ nhân thoát nhìn đặc biệt ngon nghe, chả trách bọn sâu lại khoái ăn như vậy. Mà nói chỉ sâu, ngay đến cả con heo tên Trữ Bị Lương mà Thập Nhất tiểu thư nuôi, ngày nào cũng như hồ rình mồi nhìn mấy cây rau này. Nếu không phải Thập Lang đã hung tợn cảnh cáo nó, nếu nó dám ăn vụng rau sẽ biến thành heo sữa quay ngay lập tức, thì chắc mấy cây rau này đã bị con heo đó ăn sạch từ lâu rồi. Nhưng cho dù như vậy, ngày nào cũng phải thấy một con heo chảy nước miếng rùng rùng nhìn vườn rau, cũng thật sự là một áp lực rất lớn đó nha.

Rốt cuộc Thập Nhất Nương chịu không nổi mấy vị khách không mời mà tới nhiệt tình quá mức, hàng ngày đều nườm nượp nổi đũa nhau kiên trì đến ăn rau dưa của nàng --- còn trùng sâu bọ. Người làm vườn quả thực là cả ngày đều không có thời gian thành thời, thời thời khắc khắc đều phải trọn to hai mắt phòng trộm phòng sâu phòng Trữ Bị Lương.

Thập Nhất Nương suy nghĩ đến rất nhiều biện pháp trừ sâu vừa vô hại vừa không ác độc như lá cây thầu dầu, nhựa hành nhựa tỏi, cho đến những biện pháp hung ác lấy độc trị độc như điều chế ra nhang muỗi đặc biệt, nghiền sâu thành nước để lấy mùi, sâu ngửi được mùi thì thể của đồng loại thì sẽ biết điều mà tránh xa.

Thập Nhất Nương đang lo Vinh Nhị cùng Thập Lang sẽ ghét bỏ thức ăn trồng ra có thể có mùi xác sâu, nhưng hai người này vậy mà lại đồng ý! Vinh Nhị cùng Thập Lang đã bị chuyện những thứ mình ăn từ nhỏ đến lớn đều được trồng từ mấy thứ thải ra trong nhà xí đã kích dữ dội, rồi bắt đầu tức giận. Nhưng hai người lại suy nghĩ một chút, cảm thấy dân chúng chắc hẳn là không mong manh duyên dáng như Thập Nhất Nương, nhất định sẽ thích biện pháp cuỗm cùng hao tổn ít nhất này. Dù sao thì xác sâu vẫn khá hơn so với mấy thứ trong nhà xí.

Hiện giờ giữa Vinh Nhị và Thập Lang đã phát triển thành tình bạn tốt nhất thiên hạ, cùng nhau đọc sách thánh hiền. Tuy Thập Lang không có tầm nhìn cao xa như Vinh Nhị, nhưng cũng dần dần lập ra mục tiêu của đời mình: Phải đặt ra một nền tảng cho mục tiêu sống phóng túng của mình để cho những người đi theo hẳn cũng có thể sung sướng mà sống phóng túng!

Cho nên Thập Lang cũng có chút tích cực với chuyện Vinh Nhị quan sát rau củ. Hẳn tỏ thái độ, tất cả những gì có liên quan đến đồ ăn, hẳn đều hết sức tích cực, hơn nữa đọc sách nhiều, trồng ra rau củ đặc biệt ngon. Thập Lang không biết về công lao của dị năng của Thập Nhất Nương, đem nguyên nhân rau củ mình trồng tươi ngon quy thành công lao của hẳn cùng Vinh Nhị, nhờ có hai người tri thức có thân phận cao quý như bọn hắn trồng mà rau củ ngon hơn.

Quả thật không có ai có thể liên hệ nguyên nhân rau củ tươi ngon với Thập Nhất Nương. Nàng là nhỏ nhất, mọi công việc đều rơi trên người hai ca ca.

Buổi sáng trồng rau xong, Thập Lang cùng Vinh Nhị nghiêm túc đọc sách, Thập Nhất Nương thì học chữ, bởi vì nàng còn chưa biết hết mặt chữ. Thập Nhất Nương tỏ ý: Đa số chữ phồn thể nàng đã đọc được không tệ, dù sao đời trước nàng cũng chỉ toàn dùng chữ giản thể.

Giữa trưa, ăn cơm xong, ba con heo nhỏ ưỡn bụng đi tản bộ tiêu cơm, đương nhiên Trữ Bị Lương cũng bò bò đi theo phía sau. Tuy Trữ Bị Lương thuộc chủng loại heo không lớn nổi, nhưng dạo này ăn nhiều nên cũng béo thêm không ít. Thập Lang thường hay dùng ánh mắt nhiệt tình tham lam nhìn nó như nhìn một món ăn ngon. Trữ Bị Lương tỏ ý: Thật ra nó rất là thông minh, nhất là những chuyện liên quan đến sinh mạng thể này, cho nên sau khi ăn xong phải đi dạo tiêu cơm là chuyện nhất định không thể thiếu, đây chính là giảm béo, đại sự của đời heo đó nha.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Edit: Diệp Nhục Giai

Tuy đang mùa hè, nhưng vào sớm tinh mơ vẫn còn khá lạnh, khiến Thập Lang nhập nhèm tinh ngủ, mắt vẫn nhắm nghiền, tay mò mẫm kéo chăn định quấn mình lại cho ấm, nhưng chả hiểu sao chân nặng trĩu trịch, hẳn kéo kiểu gì cũng không nhúc nhích.

Thập Lang không tình nguyện mở mắt, thấy ngay một con heo béo đang khò khò nằm ngay bên cạnh hắn.

“Cút cho ta!” Không thể nhìn được nữa, Thập Lang một cước đạp bay Thiên Bồng Nguyên Soái xuống giường, “Sau này không được phép lên giường của ta nữa!”

Bị đạp văng xuống đất, Trữ Bị Lương éc éc gào to. Trên đất có trái thảm, nó không bị đau lắm, nhưng bài học kinh nghiệm hàng ngày nói cho nó biết, nó kêu càng thảm, chủ nhân sẽ càng nung tay.

Thập Lang béo núc ních trừng mắt lạnh nhìn con heo chết tiệt cũng béo núc ních kia, “Trữ Bị Lương, mai mốt nguoi mà còn dám leo lên giường ta nữa, ta liền xéo thịt nguoi làm heo mười tám món.” Khi Thập Lang thích nó thì sẽ gọi là Thiên Bồng Nguyên Soái, nhưng một khi đã gọi nó là Trữ Bị Lương, heo sữa hương biết ngay nó chỉ còn nước ngoan ngoãn vâng lời cụp đuôi làm heo.

Trữ Bị Lương cụp tai, bộ dạng ủ rũ như đang tự kiểm điểm, lót tót bám theo sau mông Thập Lang.

“Không phải ta đã chuẩn bị chỗ ngủ cho nguoi rồi à, loại thảm tốt nhất, hàng ngày lại còn có người đổi chăn cho, nguoi còn bất mãn gì nữa chứ.....” Hạ nhân trong phủ nguyên soái cũng chưa nhận được đãi ngộ tốt đến mức đó có biết không?

Éc éc, Trữ Bị Lương kháng nghị: Người ta cũng muốn ngủ giường.

Thập Lang đi phía trước nói, “Muốn ngủ giường? Một con heo ngủ giường còn là heo sao?”

Heo sữa hương ngẩng đầu tiếp tục “éc éc”, người ta muốn ngủ với người mà, chủ nhân.

Thập Lang tiếp tục lăm nhăm: “Muốn ngủ cùng ta cũng không được. Nếu bị kẻ khác biết được ta ngủ cùng với một con heo, vậy mặt mũi ta còn biết để nơi mô nữa? Bọn họ sẽ hạ thấp phẩm cách của ta xuống ngang hàng với heo.....”

Vinh Nhị không cần thận thức dậy sớm, nghe được toàn bộ những lời này, trầm mặc nhìn một người một heo, hai loài khác nhau nhưng về mặt phương diện giao lưu thì có vẻ hoàn toàn không gặp khó khăn gì. Hắn rất muốn nói: Thập Lang, phẩm cách của đệ vốn đã thấp giống Trữ Bị Lương rồi.”

“Buổi sáng tốt lành, Vinh Nhị ca.” Thập Lang mỉm cười nhìn hắn, “Chúng ta đến chỗ Thập Nhất Nương ăn sáng đi. Hôm qua trù nướng thử làm một món điểm tâm mới, ngon đến nỗi Thiên Bồng Nguyên Soái cũng không dùng nổi được, đệ đã trông mong từ hôm qua đến giờ rồi. Trữ Bị Lương chết tiệt cũng không thèm chữa cho ta một tẹo nào..... Uống công ca ta đối đãi với nguoi tốt đến thế.” Nghĩ đến đây, Thập Lang tức giận không chịu nổi, đạp qua thêm một cước.

Vốn dĩ đang dương dương tự đắc vì được khen, heo nhỏ éc éc gào to, chạy nhanh như chớp: Có ai không, cứu heo với!

Nhìn bóng dáng béo như nhau của một người một heo, khoe miệng Vinh Nhị hết co lại giật: Đây gọi là chủ nào tố nấy sao? Không đúng, hay đó gọi là huynh đệ oánh nhau?

“Éc éc.....” Về mặt heo sữa hương ghét bỏ dùng móng heo của mình đẩy mâm đồ ăn ra, một nha hoàn mặt mày trắng nõn búi tóc hai bên ủ rũ cúi đầu, “Đờ đến thế à?”

Về mặt nữ đầu bếp béo như chỉ tiếc rên sát không thành thép nhìn nữ nhi mình, “Nhỏ mập, con nhìn đi, đồ ăn con làm đến heo cũng không thèm ăn.”

Nhỏ mập buồn bực nói thầm, heo khác chắc chắn là cầu còn không được, còn Trữ Bị Lương chẳng qua là trường hợp đặc biệt mà thôi, heo thành tinh trên đời này cũng chỉ có một con nằm ườn ngay trước mặt này thôi.

“Nào, Trữ Bị Lương, ném thử món điểm tâm ta mới làm xem.” Nữ đầu bếp béo tươi cười nhìn heo nhỏ, bê một mâm điểm tâm tới đặt trước mặt nó, Trữ Bị Lương được người người hâm mộ, vô cùng miễn cưỡng mà ném ném, hương vị cũng tạm, nó đành hạ giá mình xuống một chút ăn một hai khối coi như cho bà chút mặt mũi vậy.

“Quả nhiên, ta đã nói là phải dùng mật mà, không thì mùi vị sẽ không đúng nữa.” Nữ đầu bếp béo tự lăm bằm, sau đó lại tươi cười nhìn Trữ Bị Lương, “Ngày mai ta lại thay đổi một chút, đến lúc đó lại phải làm phiền nguoi tiếp.”

Heo nhỏ hừ một tiếng, cất bước về phía vườn rau, thức ăn ngon nhất còn nằm trong vườn rau kia kìa, chỉ tiếc là nó không được ăn.

Từng tia từng tia nắng mặt trời chiếu xuống quả dưa chuột lông la lông lánh thoát nhìn vừa mọng nước vừa ngon lành, Trữ Bị Lương chảy nước miếng tí tách, Trương bá làm vườn cùng đám hạ nhân nhìn nó chòng chọc như hổ rình mồi. Đây đã là chuyện xảy ra như cơm bữa rồi, mỗi ngày bọn họ đều phải đầu tư đầu tư với con heo chết tiệt này, khổ lắm có biết không!

Tận đến khi sắp chuẩn bị ăn tối, Trữ Bị Lương mới lưu luyến không rời mà nhắc móng bước đi.

“Thập Lang, rau của các con trồng khi nào thì hái được?” Lúc đang ăn tối, Phương thị tò mò hỏi, “Ta nghe nói, ngày nào Trữ Bị Lương cũng phải đến đó

nhìn rồi để lại một bãi nước miếng ở đó.”

Thập Lang hớn hờ mặt mày, “Chắc trong vòng hai ngày nữa là hái được rồi.”

Tôn thị hài lòng nhìn Thập Nhất Nương, “Ta nghĩ rau mà Thập Nhất Nương trồng nhất định là ngon nhất thiên hạ, tiếc là mấy ca ca của con không ăn được, đường xá xa quá, không bảo quản được.” Ngày hè nóng nực thế này, đợi đến được Du Thành thì bảo đảm là hư hết rồi.

“Có thể làm đồ chua.” Hai mắt Thập Nhất Nương sáng ngời, nói, “Con muốn để cho mọi người ai cũng ăn được rau con trồng.” Lúc đó ca ca đồng ý cho nàng trồng rau mà về mặt vẫn như thể thôi thì đành thế, nhưng nàng nghĩ chỉ cần hẩn nếm qua rau nàng trồng rồi, nhất định sẽ thay đổi chủ ý.

Phương thị ôn nhu nhìn Thập Nhất Nương, “Đây quả là một ý tưởng tốt, ta nghĩ bọn họ nhất định sẽ cực kỳ vui sướng.” Du Thành không thiếu thịt, ngựa chết trận, trâu dê cướp được rất nhiều, nhưng Du Thành thiếu rau dưa, chỉ là đường xá quá xa không gửi được, nhưng làm đồ chua thì quả thật là một biện pháp hay.

Đến hôm thu hoạch rau, Tôn thị Phương thị cùng Vinh Phượng thị đều hết sức nỗ lực mà đến thăm vườn rau của bọn nhỏ.

“Nhị Lang, lần đầu tiên mẹ phát hiện ra con giỏi như vậy đó!” Ánh mắt Vinh Phượng thị tràn đầy cảm động, nhìn con trai mình thay đổi hẳn từ khi đến Tây bắc, “Không bao lâu nữa cà tím này cũng đủ lớn rồi, con vẫn còn nhớ là mẹ thích ăn cà tím nhất à?”

Mặt Vinh Nhị đỏ bừng bừng, lấp bắp nói, “Con..... không phải..... không phải vì mẹ, chẳng qua là do cà tím dễ trồng mà thôi.....”

Thập Nhất Nương quăng một quả dưa chuột sang “Vinh bá mẫu, Vinh Nhị ca đang xấu hổ đó.” Tiếp đó quay sang hung dữ nhìn Vinh Nhị, “Vinh Nhị ca, không phải muội đã nói rồi sao, làm người phải thẳng thắn một chút, ngạo kiều (1) quá không ai thèm làm bạn đâu.”

(1) Ngạo kiều: Chỉ người bên ngoài làm bộ lạnh lùng, cao ngạo nhưng bên trong lại hay ngại ngùng xấu hổ, rất ôn nhu. Nói đơn giản là ‘ngoài lạnh trong nóng’.

Tuy rằng không biết ngạo kiều nghĩa là gì, nhưng chắc chắn không phải từ gì hay ho, Vinh Nhị cầm lấy quả dưa chuột bị quăng tới, làm như lơ đãng đưa cho Vinh Phượng thị, “Dưa chuột sống cũng ăn được đó. Trời đang nóng, mẹ ăn giải khát đi.” Nói xong, Vinh Nhị đỏ mặt quay đầu đi, tiếp tục hái dưa chuột.

Vinh Phượng thị cười khanh khách nhìn con mình, mắt đầy ôn nhu, Vinh Nhị bị nhìn đến nổi mắt tự nhiên, kéo nón nhìn lên mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, không khỏi nhỏ giọng nói thầm, “Nắng hôm nay gắt quá, bảo mẹ đừng tới mà cũng không nghe, xong đến tới lại gào lên kêu mình bị phơi nắng đen.”

Một đám người vui vẻ hái dưa chuột tươi ngon, còn Trữ Bị Lương bị xích một bên như con cún, không chịu thua cuộc, vẫn cố gắng lao mình lên trước. Ô ô, ta cũng muốn được ăn đồ ngon

~Ếc ếc, thật quá đáng, rõ ràng nói là khi nào rau ăn được thì sẽ chia cho người ta một ít, í, hình như dây thừng hôm nay không quá chặt?

Thấy Trữ Bị Lương vì dưa chuột mà vật lộn với dây thừng, mọi người biết rõ Trữ Bị Lương chết tiệt này có cái tính thối tha là không phải đồ ngon không ăn, nên đều cảm thấy dưa chuột này nhất định là có một không hai, không thì con quý heo này sẽ không thèm đến mức đó.

Tôn thị là người đầu tiên nhịn không được, bảo người ta rửa sạch dưa chuột, lấy khăn tay lau qua rồi cho vào trong miệng, “Ăn ngon!”

Mới chỉ cắn một ngụm, Tôn thị liền ngừng không được, nhoáng một cái ăn sạch hết một quả dưa chuột. Thấy bà ăn say sưa như vậy, Phương thị cùng Vinh Phượng thị cũng bảo nha hoàn rửa dưa chuột đem chia cho mấy người ở đây.

Trong khoảng thời gian ngắn chỉ nghe thấy tiếng răng rắc rột rột nhai cắn dưa chuột. Thập Lang hoàn toàn say mê, đây thật sự là dưa chuột à? Cảm giác này, vị ngọt lịm này.....

Tôn thị ăn xong một quả dưa chuột mới cảm thấy hơi ngượng ngùng, phong thái phu nhân của bà..... Thôi quên đi, dù sao cũng đâu có nam nhân nào khác ở đây, “Thập Lang, hái thêm nữa đi, không đủ ăn.”

“Vâng.” Thập Lang vỗ vỗ bụng, dưa chuột ngon thế này thì hẩn cảm thấy ít nhất phải ăn mười quả tám quả mới đủ, đang định xoay người đi hái dưa chuột thì, “Trữ Bị Lương!” Tiểu trắng mặt Thập Lang hung tợn trừng mắt nhìn heo nhỏ hồng phấn thừa dịp người làm vườn không chú ý mà đột kích về phía vườn rau, hẩn xông lên định túm đuôi nó, đùa à, lỡ dấn dưa chuột bị nó đụng trúng thì sao, “Đứng lại cho lão tử, ta muốn nướng ngươi lên ăn!”

Trữ Bị Lương nhảy dựng lên cắn một quả dưa chuột rồi quẩn đít chạy, rất có tư thái như kiểu nguyện chết vì một quả dưa chuột.

Không hổ là heo nhỏ thoát chết từ trong tay nữ đầu bếp béo, chạy trốn rất lành nghề. Thập Nhất Nương cảm thán, xem ra sau này không cần lo lắng cho an nguy của Trữ Bị Lương nữa rồi, người muốn ăn nó phải luyện chạy marathon mới được.

Thập Lang nhìn đàn dưa chuột bị nó đụng đến nghiêng lệch, tức đến phát run, may mà cái đàn hẩn dựng khá chắc, chứ lỡ mà bị đổ xuống thì mấy cây dưa chuột này còn sống nổi mới là lạ.

“Nếu nó đã thích ăn dưa chuột như vậy, thì tối nay chúng ta dứt khoát làm món thịt heo xào dưa chuột đi, để cho nó chết được nhắm mắt!” Thập Lang

tức nổ phôi nói, “Ta nghĩ heo được nuôi lớn bởi nhiều thức ăn ngon như vậy, mùi vị chắc chắn là còn ngon hơn dưa chuột này.”

Vinh Nhị ha ha hai tiếng, đối với thằng bạn tốt đi phân cao thấp với một con heo, hấn cũng bó tay rồi. Chỉ là, ai mà còn nói với hấn heo rất vụng về nữa, hấn liền phun vào mặt người đó, mợ nó chứ, heo là một loài động vật sắp thành tinh đó biết không.

Thập Nhất Nương nói một cách rất thực tế, “Thập Lang ca, thịt bò xào dưa chuột ăn rất ngon, chúng nó là trời sinh một đôi, xào với thịt heo không ngon bằng.”

Tôn thị đang tào nhả đứng cần dưa chuột ở một bên mỉm cười, “Ta cảm thấy dưa chuột này ăn không cũng đã ngon rồi, sợ xào chung với thịt, ngược lại làm mất đi vị của nó ấy chứ.”

Thập Nhất Nương lắc đầu, “Cho một ít thịt bò vào, làm dưa chuột xào thịt bò đi, nấu cả canh dưa trứng nữa, đương nhiên cũng tuyệt đối không thể thiếu món gỏi dưa chuột.”

Quả nhiên, thức ăn tối hôm đó khiến mấy người vui sướng không thôi, toàn hướng đĩa đến chào hỏi mấy đĩa dưa chuột do ba đứa nhỏ trồng, còn thịt nướng thì bị ngó lơ không ai thèm để ý tới.

Gỏi dưa chuột sau khi trộn được để lạnh một lúc, vị ngọt được tăng lên đến hai ba lần, thanh thuần thơm mát, cảm giác như là đã được ngâm trong quỳnh tương ngọc dịch vậy, mỗi một lần ăn vào là một lần hưởng thụ, dạ dày căng đến mức tối đa.

Dưa chuột xào thịt bò, thậm chí thịt bò như cũng được lây dính hương thơm, ăn ngon hơn hấn. Còn về phần canh dưa trứng thì không cần phải nói, một giọt cũng không còn.

“Ăn ngon, thật sự là quá ngon.” Tôn thị lưu luyến buông đôi đĩa xuống.

Vinh Nhị, Thập Lang cùng Thập Nhất Nương đều vuốt bụng nhỏ, giống như ba con heo nhỏ. Trải qua mấy tháng ăn no ngủ kỹ, người Thập Nhất Nương bây giờ tròn vo như quả bóng, tuy do khung xương nhỏ nên thoát nhìn không đến nỗi quá béo, nhưng chỉ cần ôm một cái là biết, toàn thân giống kẹo marshmallow, mềm nhũn đầy thịt, Tôn thị cùng Phương thị thực sự là yêu thích không buông tay.

Vinh Phương thị cũng hết sức hài lòng, con mình thoát nhìn không còn béo như trước nữa, bây giờ cơ thể rắn chắc hơn, cũng cao hơn một chút, hay là đất đai ở An phủ có thể đặc biệt nuôi dưỡng người?

Thập Lang vỗ vỗ lên cái bụng rung rung đầy mỡ của mình, hấn thật khinh bỉ Vinh Nhị Lang, ăn nhiều mà chả được tí thịt nào, đúng là quá có lỗi với đám rau củ mà bọn họ vất vả trồng ra, có lỗi với lúa gạo mà mấy bác nông dân cực khổ gieo hạt cày cấy, cũng có lỗi với vô số đồng loại của Trữ Bị Lương nữa chứ. Có thể là do trồng rau thực sự rất vất vả, Thập Lang ngược lại càng thêm yêu quý mỡ thịt béo của hấn. Nếu nói theo ngôn ngữ của hấn thì, để nuôi ra một thân mỡ núc ních như hấn đã phải hao tốn biết bao nhiêu lương thực thóc lúa chứ, vì không muốn làm cho cho chúng nó thất vọng, hấn cần phải biết quý trọng mồ hôi, máu và nước mắt của người nông dân trên người hấn, chính là --- một thân mỡ béo!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Edit: Diệp Nhược Giai

Tiệc dưa chuột mở liên tục mấy ngày, không một ai kêu ca bảo ngán.

“Ngon quá đi.” Vinh Phương thị lại một lần nữa nạng về mặt cảm động nhìn đứa con vốn dĩ chỉ cần bộ óc không cần tứ chi của mình, Vinh nẫu thân xuất thân từ một nền giáo dục cực kỳ quy củ, tin chắc rằng con gioi phải khen, “Thật không hổ là rau Nhị Lang trồng, ăn ngon đã man.”

Phương thị cũng vui vẻ nói, “Ta cũng thấy thế, ăn rau do Thập Nhất Nương nhà chúng ta trồng mà có cảm giác như đang ăn linh đan diệu dược vậy, hiện giờ tinh thần của bá mẫu rất tốt.”

Tôn thị cũng có cùng một loại cảm giác như thế, chẳng qua bà cho rằng đó là do yếu tố tâm lý nhiều hơn. Còn Thập Nhất Nương thì bị dọa cho giật bắn người, hình như nàng lỡ dùng dị năng nhiều quá rồi, tuy dị năng của nàng chỉ bằng một phần mười đời trước, nhưng suy cho cùng thì thời đại này cũng không bị ô nhiễm không bị phóng xạ.

Thập Nhất Nương hơi ảo não, công dụng của rau này hơi bị rõ ràng quá rồi. Một tháng qua, Phương thị nhờ ăn mấy thứ này mà gầy đi bốn năm cân, da của Tôn thị cùng Vinh Phương thị thì trắng nõn ra, mấy người này cũng không nghĩ nhiều, chỉ tưởng là do tâm trạng tốt mà thôi, nhưng Thập Nhất Nương thì thấp tha thấp thỏm, phải giảm bớt lượng dị năng truyền vào rau củ.

Tuy rằng mọi người cảm thấy rau củ này ăn không còn ngon như lúc mới đầu nữa, nhưng đều cho rằng do đã ăn quá nhiều mà thôi. Hơn nữa, nếu đem so với bên ngoài thì đồ do mấy đứa nhỏ trồng ra vẫn tương đối ngon hơn, nên cũng không xoắn xuýt gì. Thập Nhất Nương nhẹ nhàng thở ra, thân thể mọi người vẫn chậm rãi tốt hơn, nhưng không còn rõ ràng như lúc trước nữa, ừ, ăn dài hạn sẽ thấy được hiệu quả, ngắn hạn nhìn không ra là được rồi, nàng cũng không muốn bị mọi người xem như yêu quái.

Hiện tại ngày nào Vinh Nhị cũng ra vườn tưới nước với huynh muội Thập Lang, Trữ Bị Lương vẫn ở bên cạnh không từ bỏ ý định mà éc éc kêu miết, mặc kệ nó bị xích như cún, nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến quyền tự do được hưởng tới đồ ăn ngon của nó. Thi thoảng khi bọn Vinh Nhị quẳng con sâu đã gặm lá cây đi ra ngoài, Trữ Bị Lương sẽ nhảy bật lên ngoạm lấy ngay chốc. Vinh Nhị mang về mặt lạ lùng: Trữ Bị Lương thân yêu, người không phải là cún đâu, thật sự không phải đâu!

Đến thời điểm thu hoạch cà tím và mướp, nhiệt tình của mọi người đối với dưa chuột chuyển hết sang món rau mới, cuối cùng không còn ai cướp đoạt dưa chuột để làm đồ chua của nàng nữa, Thập Nhất Nương mua rất nhiều bình ngâm dưa chuột với gừng và đậu, đợi ngày đóng gói đưa đến Du Thành.

Thập Nhất Nương thích ăn cà tím chưng, cho thêm đậu đen và mơ vào chưng cùng, vào mùa hè ăn món này với cơm cực sướng. Phương thị cùng Tôn thị hớn hờ hết sức, rau củ thật tốt nha, có ăn nhiều hơn nữa cũng không sợ béo, chẳng những không sợ béo mà còn có thể giảm béo nữa kia. Gần đây Phương thị đã thành công gầy đi vài cân, càng thêm coi trọng rau củ mà mấy đứa Thập Nhất Nương trồng, ngoại trừ những nhân thủ vốn có, còn đặc biệt sai thêm vài gia đình biết võ đến trông coi.

Vinh Nhị ngày ngày ăn rau dị năng nên cũng giảm cân giống như mọi người, hơn nữa hàng ngày trồng rau xong còn nhảy điệu thỏ, Vinh Nhị béo sau khi đã thay đổi thành Vinh Nhị khỏe, giờ đây lại biến thân, hiện tại xin gọi hần là Vinh Nhị đẹp trai! Mặt không còn hai cằm nhìn cực kỳ thanh tú, làn da tuy không quá trắng, nhưng đôi mắt đen láy long lanh, môi sáng bóng, sau này trưởng thành nhất định là một tên họa thủy.

Tóm lại ai ai cũng đều gầy đi, đương nhiên Thập Nhất Nương nhìn không có vẻ ốm đi nhưng lại không béo lên nữa, cho nên trong hoàn cảnh như thế này, Thập Lang như con gà béo lạc giữa đàn bò cẩu, cực kỳ khiến người khác chú ý.

Tôn thị đau khổ không thể tả, con trai à, con bị sưng phù hay là béo thật vậy!

Không ai biết vì sao mỗi ngày An Thập Lang ăn nhiều rau như vậy mà vẫn bị béo lên, đây đại khái chính là câu hỏi của thế kỷ. Tôn thị rung rung, nước mắt như sắp trào ra, vì dự cảm thấy con mình vừa bước chân lên con đường phát phì là không thể quay đầu lại được nữa.

“Cho dù Thập Lang ca có béo hơn nữa thì vẫn cực kỳ đáng yêu!” Thập Nhất Nương vắt hết óc, an ủi Tôn thị đang đau đến xé ruột xé gan, “Đây chính là điểm đặc trưng của Thập Lang ca. Nhị bá mẫu, người ngắm lại xem, nếu Thập Lang ca gầy thì tuyệt đối vẫn không phải là người đẹp trai nhất thiên hạ này, ca ca và Tinh La ca ca bỏ xa huynh ấy cả thước. Nhưng nếu Thập Lang ca béo thì chính là một tên béo đẹp trai nhất trên toàn thiên hạ này! Thà làm ông vua xứ mùi còn hơn làm thằng chột chỗ sáng!”

Tôn thị ưỡn oai: “Ta thà rằng hần làm thằng chột trong đám gầy còn hơn. Aiz, ta và cha hần đều gầy như thế, vậy mà sao lại sinh ra một tên béo phì như Thập Lang cơ chứ?” Tôn thị hoàn toàn mù tịt không hiểu nói, hay là vì khi bà mang thai Thập Lang, miệng nhai không ngừng, đầu óc chỉ toàn nghĩ tới đồ ăn?

Thập Nhất Nương cong cong đôi mắt tròn xoe: “Nhị bá mẫu, Thập Lang ca béo rất đáng yêu mà, nếu không phải nhờ Nhị bá mẫu có diện mạo đẹp như vậy, thì làm sao Thập Lang ca có thể béo xinh như thế cơ chứ!”

Tôn thị lập tức dương dương tự đắc hần lên, “Chứ còn gì nữa, Thập Lang ca của con tuy béo, nhưng ngũ quan lại toàn tập hợp những ưu điểm của ta và Nhị gia, cho nên mặc kệ hần đi tới đâu cũng đều được mấy lão nhân gia hoan nghênh chào đón hết. Ta chưa từng nghe thấy có ai chê hần dù chỉ nửa câu, Thập Lang của ta ở trong thư viện chính là đứa nhỏ được hoan nghênh nhất.....”

Thập Nhất Nương mắt chữ O mồm chữ A, không ngừng phát ra những tiếng thán phục, “Ừ uôi, thật thế á? Thập Lang ca của con lại được hoan nghênh đến thế cơ á?”

Tôn thị đắc ý, kể đi kể lại mấy thành tích vĩ đại của Thập Lang, đứa nhỏ mà bà dứt ruột đẻ đau sinh ra xuất sắc như thế, không có gì có thể khiến một người mẫu thân vui sướng hơn chuyện này.

Đến khi Thập Nhất Nương đi rồi, Tôn thị nói đến mức miệng đắng lưỡi khô, ừng ực uống một ngụm nước lớn, sau đó mới phát hiện có chỗ ngổ ngợ. Không phải mục đích ban đầu của bà là muốn Thập Nhất Nương giúp thuyết phục con mình giảm béo sao? Sao cuối cùng lại biến thành ca ngợi “Cho dù con béo cũng vẫn đáng yêu” với Thập Nhất Nương cơ chứ?

“Vắt và cho muối rồi, Thập Nhất Nương.” Tiểu trắng mập mềm nhũn như bông, hai tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhỏ của Thập Nhất Nương, “May mà có Thập Nhất Nương, không thì huynh đừng nghĩ đến chuyện sống yên ổn.”

“Không có gì, chẳng qua Nhị bá mẫu chỉ lo lắng thân thể Thập Lang ca không được tốt thôi, dù sao béo quá cũng rất dễ mắc bệnh, hơn nữa cũng không trường thọ.....” Thập Nhất Nương phân tích tâm trạng của Tôn thị, có chút hâm mộ. Vĩ đại nhất chính là tấm lòng người mẹ, Tôn thị lo lắng nhưng lại không thể nói ra khiến cho đứa con của mình vướng phải những lo lắng không cần thiết, nên chỉ có thể dùng cái cơ béo quá không đẹp, ngày ngày nghĩ biện pháp giảm béo cho Thập Lang.

“Thập Nhất Nương cảm thấy thân thể huynh sẽ không tốt sao?” Thập Lang không đồng ý, tuy hần béo thật, nhưng động tác nhảy múa hàng ngày vẫn vô cùng linh hoạt, thể chất cũng rất tốt. Không phải hần nói cái gì, nhưng mà sự thật là, mười Vinh Nhị cũng không đánh lại hần.

“Sẽ không, cho dù Thập Lang ca có béo thì cũng là một tên béo khỏe mạnh nhất.” Ở thời tận thế, Thập Nhất Nương từng gặp được vài người béo ú như Thập Lang ca vậy, nhưng khi đánh zombie thì kinh khủng đến nỗi khiến mấy người gầy mặc cảm vô cùng.

Thập Lang đắc ý cực, “Chính xác, huynh nhất định sẽ là một tên béo có võ công cao nhất thiên hạ!”

Trời cao mây trắng, gió thổi vi vu qua đám cỏ, đám cỏ ngoan ngoãn quỳ rạp người xuống, cảnh tượng thật bình an.

Nhưng trong làn gió lại mang theo thoang thoảng mùi máu tươi cùng với tiếng đao kiếm chém giết, nói cho mọi người biết, đây không phải là một vùng đất yên lành.

Trên tường thành vững chắc của Du Thành, An nguyên soái đứng cùng với mọi người, ai nấy đều mang vẻ nghiêm túc nhìn chiến trường nơi phương xa.

“Mợ nó! Như thế này thật không công bằng!” Vinh tuần phủ tức giận đến mức văng tục, “Sao cái tên Tư Tứ chưa đủ lòng đủ cánh kia mà còn được xông ra đánh người Hồ, trong khi lão tử võ nghệ cao cường, ý chí hùng hực muốn giết địch thì lại phải đứng ở đây?”

An nguyên soái nhìn chiến trường xơ xác tiêu điều xa xa, hiểu rất rõ, bên kia chính là đao và máu, là xung đột giữa sống và chết, còn đứng đây xem thì chỉ như một màn hài kịch.

“Thân phận Tuần phủ cao quý, vẫn nên kiềm chế chút thì hơn.” An nguyên soái thờ ơ an ủi ông.

“Lão tử mặc kệ, lão tử cũng muốn ra chiến trường!” Vinh Tuần phủ xách đao lên, ánh mắt tỏa ra sát khí.

Mấy vị thân binh đứng cạnh theo dõi ông như hổ rình mồi, đề phòng lỡ như ông có hành động gì thì lập tức cùng nhau lấy thịt đè người.

“Lần tới hăng nói.” An nguyên soái qua loa, Tư Đồ Tứ Lang yêu cầu ra chiến trường, ông đã sắp xếp thân binh đi theo bảo vệ hắn, may mà Tư Đồ Tứ Lang là một tên có đầu óc bình tĩnh, dưới tình huống dốc sức giết địch mà vẫn còn có thể tự lo lắng suy xét đến an toàn của mình, thực sự là hoàn toàn nhìn không thấy bóng dáng của kẻ ra chiến trường lần đầu. An nguyên soái nở nụ cười, tiếc là đứa nhỏ này không theo võ, không thì tương lai khẳng định là một tướng tài.

“Lần tới? Đừng có nói lần tới với lão tử, trước đó nguoi cũng kêu lần tới lần tới đấy thôi.” Vinh tuần phủ nổi giận.

“Nguoi ra đó thì giết được bao nhiêu người?” An nguyên soái hỏi.

Vinh tuần phủ mừng rỡ, đổi ý rồi sao?

“Năm mươi.” Vinh tuần phủ khoe ra số lượng địch mà mình có thể giết nhiều nhất trong một lần ra chiến trường.

“Ừ, nguoi có thể giết năm mươi kẻ địch, nguoi nhìn đứa nhỏ kia đi.”

Vinh tuần phủ khinh thường nói, “Tiểu tử họ Tư ấy à? Hắn nhiều nhất chỉ giết được hai mươi tên.”

“Là mười chín tên!” An nguyên soái nói, “Trận chiến đã qua được hơn một nửa rồi, chắc Tư công tử có thể giết được khoảng hơn ba mươi tên địch.”

“Vậy thì sao?” Vinh tuần phủ hást cao đầu, “Đâu có so được với ta.”

Vinh tuần phủ thầm giật mình, đứa nhỏ này là của nhà ai mà lợi hại đến thế.

“Nguoi lợi hại, mỗi lần thân binh đi theo nguoi gần như đều bị chết thảm hết.” An nguyên soái thở dài, Vinh tuần phủ vừa lên chiến trường là cứ như ngựa hoang được tháo dây cương, thân binh đi theo bên cạnh ông ta để bảo vệ một đến gần chết.

“Chiến tranh nào mà lại không có người chết!” Vinh tuần phủ phản bác.

An nguyên soái thản nhiên cười cười, “Cho tới bây giờ, tiểu đội của Tư công tử còn chưa có ai bị chết cả!”

“Không thể nào!” Vinh tuần phủ thốt ra, nhanh chóng bắt lấy tường thành, lòng lập tức trầm xuống. Ông nhìn chiến trường phương xa, vì thị lực tốt nên thấy rất rõ, Tư Tứ Lang mím chặt môi, trên gương mặt tĩnh xảo bị vương vài vệt máu, mắt không chớp cái nào chém một tên người Hồ ngã ngựa, khác hẳn với tình trạng huyết khí che mờ lý trí của ông, từ đầu đến cuối Tư Tứ Lang đều vô cùng bình tĩnh, giống như không phải hắn đang giết người mà là chém dưa.

“Hắn là con cái nhà ai vậy? Sao ta chưa từng nghe nói tới?” Vinh tuần phủ cảm thấy lạnh hết cả người, một kẻ lên chiến trường mà mắt đỏ ngầu, sát khí bao phủ toàn thân như ông tất nhiên là đáng sợ. Đối lập hẳn với đứa nhỏ có đôi mắt trầm tĩnh không gọn sóng, khuôn mặt dính máu vẫn tuyệt sắc như thường, động tác tao nhã không có một tia sát khí, bình thản tước đi một sinh mạng, nhưng lại càng khiến người ta cảm thấy đáng sợ hơn, giống như trong lòng hắn không hề có giới hạn gì, con người chỉ là một món đồ chơi trong tay hắn, máu lạnh vô tình xiết bao.....

Như nhìn ra những suy nghĩ trong lòng Vinh tuần phủ, An nguyên soái hừ một tiếng, “Đừng có mà xem hắn như ma quỷ giết người, nguoi còn chưa nhận

ra à, đội ngũ của đứa nhỏ này có số người chết cực ít, có thể quý trọng sinh mạng của cấp dưới như thế, chứng tỏ hẳn có nguyên tắc của riêng mình.”

Trên chiến trường bắt đầu bớt mấy kẻ xông ra, trận đánh sắp kết thúc, Vinh tuân phủ mím chặt môi không nói chuyện, Tư Tứ Lang cũng không phải chỉ mê muội yêu quý sinh mệnh của thù hạ mình, khi hẳn cảm thấy thời điểm có lợi, hẳn cũng không để ý dùng tính mạng của người cùng phe mình để đổi lấy càng nhiều thủ cấp kẻ địch hơn. Một kẻ tài năng tuyệt thế như vậy xuất hiện từ khi nào mà ông lại không hề hay biết?

Trận đánh thắng lợi, sau khi mở tiệc ăn mừng, mọi người bắt đầu thống kê công trạng. Chiến tranh thời này lấy từng nhóm nhỏ làm đơn vị, giết bao nhiêu địch đều sẽ có người ghi lại, đội của Tư Đồ Tứ Lang không phải là đội có công trạng cao nhất, đương nhiên số người chết cũng không phải nhiều nhất, nhưng khi kết hợp hai số liệu này lại, kết quả lại khiến cho người ta phải kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Edit: Diệp Nhượng Giai

Khi nhận được mấy món đồ chua ngon lành do Thập Nhất Nương gửi tới chính là vào mùa hè, thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái cây cối trên thảo nguyên bắt đầu khô vàng, mùa thu đã đến.

Mùa thu ở Trung Nguyên chính là thời kỳ của trái cây, còn trên thảo nguyên thì sáng sớm và buổi tối đều cực kỳ lạnh. Đối với người Hồ mà nói, sau khi đợt thu hoạch này trôi qua, mùa đông đáng sợ không biết sẽ khiến bao nhiêu trâu dê thậm chí là người đói chết, cũng sắp tới gần.

“Hình như người Hồ càng ngày càng hăng máu hơn thì phải?” Tư Đồ Tứ Lang trầm mặt nói.

An Nhị Lang cao gầy anh tuấn thân nhiên cười cười, “Không có gì là lạ, sắp tới đông rồi, cho dù bọn họ không chết trong trận chiến thì cũng sẽ chết vì đói, để không thể tưởng tượng nổi tình trạng của mấy dân tộc sống trên thảo nguyên khi vào đông đâu.....”

Tư Đồ Tứ Lang thờ ơ nói, “Sao? Huỳnh thông cảm cho bọn chúng à?”

“Không phải.” An Nhị Lang nói chắc như đinh đóng cột, “Ý huỳnh là, người Hồ cũng giống như bầy sói vậy, đặc điểm của dân tộc bọn họ chính là cướp bóc trời sinh, nếu không thể diệt tộc thì tốt nhất vẫn nên nghĩ biện pháp thu phục. Tiếc là qua trăm ngàn năm, dân tộc này cũng giống như cỏ trên thảo nguyên, hàng năm hết héo rồi lại tươi, tuy hôm nay đánh hết rồi, chẳng mấy chốc đợt bọn hắc sinh sôi nảy nở xong, lại vẫn ngóc đầu trở lại.”

Tư Đồ Tứ Lang trầm tư, vấn đề này quá lớn, vô số nhà hiền triết trước đây đều không thể giải quyết, nói chi đến một thiếu niên chưa đầy mười lăm như hắn.

“An Tam ca đi đâu vậy?” Tư Đồ Tứ Lang đổi đề tài.

Trên mặt An Nhị Lang hiện lên vẻ buồn bã, “Đến thành cũ.”

4 năm trước Du Thành bị diệt thành một lần, hai phần ba dân trong thành bị chết trong tay người Hồ, Du Thành hiện tại là được xây lại sau này, trở thành một trấn nhỏ quân sự, cư dân sống ở đây đa số là lính.

Tư Đồ Tứ Lang, “Thành cũ? Sao huỳnh ấy lại.....” Lập tức ngậm miệng, thành cũ chính là nơi mà An Tứ gia thống lĩnh tướng sĩ chết trận vào 4 năm trước, nhờ ông ấy liều mình chiến đấu anh dũng, mà một phần ba dân chúng mới có thể chạy đi, sau đó toàn bộ đất đai nơi đó biến thành màu đỏ, mỗi một tấc đất đều bị nhiễm máu tươi, rốt cuộc không ai dám vào đấy ở nữa, trở thành thành cũ trong miệng mọi người.

“Đi rót rượu à?” Tư Đồ Tứ Lang hỏi, hàng năm vào ngày thành bị phá đều có người đi đến thành cũ để cúng tế, An Tam Lang không muốn để người khác thấy nên đến đó cúng trước mấy ngày.

“Đương nhiên.” An Nhị Lang trả lời, đối với người khác mà nói, trong quân doanh kiếm rượu khó đến cỡ nào, nhưng với hắn thì dễ như trở bàn tay.

“Đệ với An Tứ tướng quân là bạn tri âm lâu năm, đến Du Thành nhất định phải cúng tế ông ấy một phen mới đúng.” Tư Đồ Tứ Lang nói, ngoài ra hắn cũng muốn cúng cho mẫu thân của Thập Nhất Nương --- Lâm thị.

Gió thổi ào ào, lá vàng trên đất co rúm lại trong gió, hoàng hôn buông xuống, thành cũ hoang vắng không người như một tòa quỷ thành, ánh nắng đỏ buổi chiều tà rơi xuống trên khuôn mặt tuấn mỹ trắng nõn của An Tam Lang, giống như hắn đang phải chịu đựng một nỗi bi ai ngàn năm.....

Tư Đồ Tứ Lang nhớ tới bản báo cáo hắn nhận được về An gia Trung Châu lúc trước: An Tứ gia bị bắn tên thành con nhím nhưng vẫn đứng thẳng tron mắt nhìn phương hướng người Hồ xông tới, người Hồ sợ hãi không dám xâm phạm xác ông..... Vợ An tứ gia Ngụy thị dẫn dắt dân trong thành chạy thoát, sau đó vì không muốn chịu nhục, từ trên tường thành nhảy xuống..... Con cái đều bị chết trong tay người Hồ, chỉ thứ tư của An gia bị diệt sạch..... Vợ của An Tam gia Lâm thị núp trong hầm, khi được phát hiện thì đã chết, vết thương chồng chất trên tay, có lẽ là cắt máu thịt của mình để nuôi nấng nữ

nhi, đáng tiếc nữ nhi vẫn hôn mê bất tỉnh 3 năm.....

Tư Đồ Tứ Lang không nói gì, chậm rãi, hần đưa tay đổ rượu, từng giọt rơi xuống trên mặt đất.....

“An Tam ca, đệ muốn quay về kinh thành.” Ngồi trong quán cơm duy nhất của Du Thành, Tư Đồ Tứ Lang uống một ly rượu chất lượng kém, nói.

“Nhanh vậy sao?” An Tam Lang kinh ngạc.

“Nếu không đi bây giờ, đến đông tuyết rơi đi đường không tiện.” Tư Đồ Tứ Lang nói, tuy đã nhận được bỏ câu đưa tin báo là người nhà ở kinh thành đều an ổn cả, nhưng không biết vì sao hần luôn có một loại dự cảm không tốt.

An Tam Lang trầm mặt uống rượu, Tư Đồ Tứ Lang đi rồi, tri kỷ của hần cũng mất đi một người. Nói ra cũng lạ, hần có rất nhiều bạn, nhưng tri kỷ thì hiếm, trong đám cùng tuổi, người có thể thật sự nói chuyện được với hần cũng chỉ có Tư Đồ Tứ Lang.

Tư Đồ Tứ Lang cũng có vẻ u sầu khi ly biệt, “An Tam ca, sau này huynh nhất định phải đến kinh thành đó, đến lúc đó đệ chắc chắn sẽ tiếp đãi huynh chu đáo.”

An Tam Lang không nói gì, chỉ lặng im nhìn hần một cái, “Nếu giao cho đệ một vạn binh lính, đệ có thể khẳng định là sẽ thành công không?”

Tư Đồ Tứ Lang cứng người một chút, nhưng lập tức bình tĩnh lại. Việc này vốn là bí mật, nhưng hần cũng không trông cậy gì vào chuyện có thể giấu được An Tam Lang.

“Vây là đủ rồi, trên đường còn có một vài người gia nhập.....” Hần nói mập mờ, thù vạ kinh thành vốn là một đám dưa méo táo nứt, ba vạn tinh binh là đủ.

An Tam Lang hiểu rõ, ánh mắt lập tức sắc bén, “Mặc kệ kinh thành loạn đến thế nào, Tư Đồ, huynh hy vọng đệ có thể sống sót.....” Cho dù sau này chỉ có thể giấu họ giấu tên mà sống cũng không sao.

Tư Đồ Tứ Lang cảm động cười cười, “Đệ sẽ, Tư Đồ đại ca, đệ hiểu ý huynh, nhưng huynh có biết rằng, cho dù đệ bằng lòng bị nhốt như một con chuột nhỏ, đệ cũng không thể để cho con cháu của đệ phải sống như heo bị nhốt trong chuồng.....” Nếu phải quỳ xuống mà sống, hần thà mở một đường máu!

An Tam Lang hiểu những lời cuối cùng chưa nói ra của hần, cũng không nói gì, chỉ hơi thở dài, “Thật xin lỗi, An gia không thể trắng trợn lộ liễu trợ giúp Hoài vương. Nếu thật sự tham gia vào cuộc chiến của hoàng tộc, An gia nhất định phải trao lại quyền, chỉ sợ đến lúc đó người Hồ.....”

“An Tam ca, đệ hiểu.” Tư Đồ Tứ Lang cắt ngang lời hần, “Đệ hiểu, giữa ân oán trong nội bộ hoàng thất bọn đệ và quốc thù với người Hồ, bên nào trọng bên nào khinh, trong lòng đệ hiểu rất rõ.”

An Tam Lang cười khổ, đệ hiểu rõ, nhưng mấy hoàng thúc của đệ, người nào cũng cần ăn thuốc bổ não mà Thập Nhất Nương nói. Nếu có thể, hần thật sự hy vọng Hoài vương sẽ ngồi lên vị trí kia, những Vương gia khác, mặc kệ là người nào giành được ngai vàng, hần đều cảm thấy An gia tốt nhất là nên mau chóng từ quan đi thì hơn.

Sau khi Thập Nhất Nương làm đưa chuột chua xong, bọn họ lại bắt đầu trồng củ cải trắng và bí đao, mùa thu chính là thời cơ vỗ béo tốt nhất, ngày nào Thập Nhất Nương và Thập Lang cũng dẫn Trữ Bị Lương đến phòng bếp lần qua lần lại ở đó, người được lợi chính là Vinh Nhị, hần đã trở thành nửa tham ăn.

Thập Lang vốn chờ mong Vinh Nhị đi theo bọn họ, ăn giống bọn họ sẽ béo lên một chút, đáng tiếc Vinh Nhị không béo ngang mà ngược lại càng cao thêm, thành ra càng gầy. Thập Lang đau khổ lắm bầm bầm bầm, “Nuôi huynh đúng là phí công vô ích, chả béo thêm được lạng thịt nào, huynh không thấy có lỗi với dưa chuột cả tím mướp mà đệ vất vả trồng ra sao? Nuôi heo còn có giá trị hơn so với huynh.....”

Vinh Nhị im lặng, rau này cũng có công lao khổ lao của hần nữa có biết không, còn nữa, đệ đừng có dùng ánh mắt như dân chúng nuôi heo đó mà nhìn huynh nữa được không? Ăn một lần lập tức béo ngay thì chỉ có mỗi heo với Thập Lang đệ mà thôi.....

Tư Đồ Tứ Lang đến chiến trường dạo qua một vòng nay đã trở lại, còn mang theo quà tặng yêu thương mà người An gia tặng cho Thập Nhất Nương.

Nhìn một xe ngựa đầy lông thú, Tư Đồ Tứ Lang cười khổ, xem ra mùa đông này, một đám Thập Nhất Nương nhất định lại mặc đồ động vật rồi.

Lật lật xem, thấy đa số toàn là lông trắng, Tư Đồ Tứ Lang cười cười, xem ra ánh mắt của mọi người cũng giống hần rồi, Thập Nhất Nương mặc đồ thỏ vẫn là đáng yêu nhất.

Đối với chuyện hần rời khỏi biên thành, người vui sướng nhất chính là Vinh tuần phủ, ha ha, rốt cuộc tên trướng thối chướng mắt kia cũng lặn khỏi đây rồi, cuối cùng cũng đến phiên lão tử lên chiến trường! An nguyên soái sẽ không thể mượn danh nghĩa của tên tiểu tử kia để ngăn không cho ông đi lập quân công nữa!

Đối với Vinh tuần phủ đã kéo xuống mặt nạ, biểu lộ rõ khía cạnh mặt người dạ thú của mình, Tư Đồ Tứ Lang vờ như không thấy, triều đình Đại Hạ có một quan văn nhả cảm thú như vậy, hẳn cũng bó tay rồi.

Ra roi thúc ngựa cả một đường, chẳng mấy chốc Tư Đồ Tứ Lang đã về đến Trung Châu.

Nhìn một con thỏ vừa mới gia nhập vào tạo thành bộ ba ngổ ngàng, khỏe miệng Tư Đồ Tứ Lang giật giật. Đối với tạo hình của Thập Lang cùng Thập Nhất Nương, hẳn cũng không giật mình, nhưng làm cho hẳn có chút không thể thừa nhận nổi chính là con mọt sách nổi tiếng Vinh Nhị, mà hẳn cũng không thể tưởng tượng được là vẻ ngờ nghệch trên người Vinh Nhị lại bớt đi không ít.

Vinh Phụng thị xuất thân dòng dõi thư hương, phụ thân chính là thầy dạy trong Lạc An thư viện, một trong những người lãnh đạo của giới trí thức, tiếc là qua đời sớm, năm đó Vinh gia cưới Phụng thị cũng vì xuất thân của bà. Vinh Đại Lang vẫn được nuôi bên cạnh bà, được người người tán dương là tài giỏi ưu tú. Sau đó Phụng thị theo phu quân đến Khánh An, Vinh Nhị Lang bị Vinh gia lão thái đem đi nuôi ở bên người, cuối cùng nuôi thành ngờ nghệch như thế. Ánh mắt Tư Đồ Tứ Lang có chút kinh dị nhìn Vinh Nhị không đổi sắc mặt nhảy điệu thỏ, hoàn toàn khác hẳn với một thân chưa hề khó ngửi trước kia.....

“Tinh La ca ca, huynh về rồi, thật tốt quá, mau mau tới thôi sáo cho bọn muội nhảy đi, hừ, Vinh Nhị ca với Thập Lang ca nhảy gì mà chả có cảm giác tiết tấu gì cả.”

Lòng Tư Đồ Tứ Lang mềm nhũn, bất cứ khi nào nhìn thấy Thập Nhất Nương, hẳn đều cảm thấy cuộc đời này tràn đầy vui sướng.

Thập Lang vui vẻ lắc lắc cái đuôi thỏ nhỏ trên cặp mông tròn lẳn của mình, sau đó lại lắc lắc lỗ tai dài trên đầu.

“Hắn là ai vậy?” Rốt cuộc Vinh Nhị nhìn không được, nhỏ giọng hỏi.

“À, hắn là Tư Tứ Lang.” Thập Lang cười tủm tỉm nói, hiểu được Vinh Nhị không được tự nhiên vì trên người Tư Đồ Tứ Lang có một khí thế lợi hại như bảo kiếm được tuốt ra khỏi vỏ.

Trong mắt Vinh Nhị lộ vẻ sùng bái, người này vừa từ chiến trường trở về, nhất định đã giết qua không ít người nên mới có kiểu khí thế như vậy.

“Ta cứ tưởng là người sẽ cảm thấy mất mặt.” Tư Đồ Tứ Lang buông cây sáo trong tay xuống, cầm lấy chén trà.

“Tuy có mất mặt, nhưng lại hết sức có lợi cho thân thể, hơn nữa nếu đã mất mặt rồi, chỉ bằng hoàn thành tốt nhất để người ta không còn lời nào để nói.” Mặt Vinh Nhị hơi đỏ, nhưng vẫn cất lực duy trì dáng vẻ nghiêm trang, thiếu niên trước mắt cao quý như thân mặt trăng vậy, khiến người ta cảm thấy cực kỳ áp lực. Nhưng hẳn thật sự không đoán được xuất thân của thiếu niên này, hẳn có chút hồ thẹn, trước đó bà nội một lòng muốn hắn chỉ chăm chăm đọc sách thánh hiền, quả thực là rất hạn hẹp. Hồi trước hẳn cảm giác như mình rất giỏi, cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là tự cao tự đại ếch ngồi đáy giếng thôi.

“Hon nữa.....” Vinh Nhị nhìn sáo ngọc mà Tư Đồ Tứ Lang để một bên, “Không phải Tư đại ca vừa mới đệm nhạc cho bọn ta sao?” Hắn đồng ý giúp đệm nhạc, cho thấy hẳn cũng không cảm thấy mất mặt.

Tư Đồ Tứ Lang rời khỏi Trung Châu để về kinh, Thập Nhất Nương không nói gì, chỉ nhồi hai cái bao căng chật ních toàn là thịt khô, chà bông, nắm hương mộc nhĩ này nọ, còn đặc biệt nấu gạo thành cơm xong sấy khô, “Trên đường có thể ăn, trời khá lạnh, gạo này cũng chín cả rồi, chỉ cần thả vào trong nước nóng là thành cháo, cho thêm thịt khô cùng nắm hương vào là có ngay một bát cháo nắm hương thịt nạc ngon lành..... Ngày nào cũng ăn lương khô đáng thương lắm, trời lại lạnh như vậy, động vật đều ngủ đông cả rồi.....”

Tư Đồ Tứ Lang bắt đầu nhìn về mặt cảm thông của An Thập Nhất Nương, hẳn thở dài xoa xoa cái đầu chỉ toàn là thức ăn của vị cô nương này, “Yên tâm, tuyệt trên đường cũng tan gần hết rồi, hơn nữa bọn Âm Nhất rất rành săn thú, dù là mùa đông thì cũng thế cả thôi. Thật hy vọng muội vĩnh viễn cũng có thể sống vui vẻ như vậy, nỗi cực khổ nhất của đời người không phải là trên đường không có đồ ăn ngon.....”

Thấy Tư Đồ Tứ Lang sần sảo, Thập Nhất Nương nói chắc như đinh đóng cột, “Đương nhiên, cực khổ hơn chuyện đó chính là ăn quá nhiều đồ chiên nướng rồi bị táo bón.....”

Tư Đồ Tứ Lang cố gắng duy trì cho khuôn mặt không bị vụn vẹo, sờ sờ mái tóc cuối cùng cũng biến thành đen mảnh mềm mại của nàng, đường xá thời này xa xôi, có khi cả đời mới được gặp lại một lần, cho nên đối với lời nói hoàn toàn không có khí chất của cô nương này, hẳn..... cố gắng làm lơ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Edit: Diệp Nhục Giai

Khi ý thu càng lúc càng rõ rệt, cha con An Nhị gia trở về Trung Châu một chuyến để chuẩn bị lương thảo.

“Nhị bá, Nhị Lang ca.” Thập Nhất Nương cười tủm tỉm lao tới.

Không thèm giấu diếm tay dài ra giống như lão cha của mình, An Nhị Lang xông thẳng tới trước ôm lấy Thập Nhất Nương: “Thập Nhất Nương nhìn càng ngày càng đáng yêu, đã lâu không được gặp, Nhị Lang ca nhớ người muốn chết.” An Nhị Lang hôn chụt chụt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thập Nhất Nương, ánh mắt dịu dàng như chảy cả nước.

“Không biết xấu hổ, nam nữ bảy tuổi không ngồi chung, Thập Nhất Nương bị người hôn như thế, sau này làm sao gả ra ngoài?” Bị hành vi của thằng con bất hiếu chọc cho tức đến nổi phổi, An Nhị gia bực bội đoạt lại Thập Nhất Nương, “Ta hôn thì không sao, bởi vì ta là trưởng bối, có phải vậy không nào, Thập Nhất Nương.”

Nhu thuận rúc vào trong lòng An Nhị gia, Thập Nhất Nương cười khanh khách chủ động hôn An Nhị Lang một cái, “Không sao, Nhị Lang ca hôn lúc Thập Nhất Nương chưa đầy bảy tuổi là được.”

Ngốc ca ca An Nhị Lang cười đến ánh mắt đều híp lại thành một đường, lôi ra một đồng quai: “Thập Nhất Nương, huynh mua cho muội rất nhiều quà nè. Muội xem, vòng hoa đội đầu bằng hoa sen này đẹp không?”

“Í da, phu nhân đã đến.” An Nhị gia vừa nhìn thấy Tôn thị, tự động chuyển sang trạng thái liếc mắt đưa tình, “Phu nhân, chúng ta không gặp nhau đã được mười một tháng lễ ba ngày rồi, nhớ chết vì phu rồi, phu nhân có nhớ ta không?”

“Phụ.” Phương thị đi phía sau nhin không được bật cười.

Tôn thị vừa mới bước vào cửa đã bị làm ầm ĩ đến đỏ bừng cả mặt, “Nhị gia, khụ khụ, sao hai người trở về mà không sai người báo tiếng nào, làm thiếp giật cả mình.” Nói xong thì đánh mắt một cái ra hiệu cho trượng phu mình, phu quân yêu dấu, buổi tối chúng ta về phòng rồi hãy nói mấy lời tâm tình đó có được không, nhiều người như vậy nói ngọt ngào lắm.

“Đại tẩu phải quản gia vất vả rồi.” An Nhị gia hành lễ với Phương thị ở đằng sau, Phương thị vội vàng nghiêng người né. Nhị gia thật là, người một nhà không cần quá khách sáo như thế.

“Đúng rồi, đây là thư đại ca nhờ gửi cho tẩu tử.” An Nhị gia lấy thư ra, mắt như muốn đục thủng bức thư, nói với Phương thị.

Phương thị ngượng ngùng cười cười, nhận lấy thư rồi vội vã đi về phòng xem. Da mặt bà mỏng lắm, giống như Nhị đệ cùng Nhị đệ muội cứ ba ngày hai bữa lại ân ân ái ái như thế, căn bản bà làm không được.

“Vòng hoa sen này cho Thập Nhất Nương à? Đẹp quá, vòng hoa xinh xắn như vậy thật hiếm có, có phần của mẹ không?” Tôn thị nhìn nhìn mấy hộp trang sức quen mắt kia.

“Đương nhiên, bất cứ lúc nào cũng không thể thiếu đồ cho mẹ.” An Nhị Lang cầm một cái hộp trong tay đưa qua.

Xuân Lan nhanh tay cài vòng hoa sen lên tóc Thập Nhất Nương, mái tóc đen óng ả, vòng hoa tinh xảo khiến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn càng thêm đáng yêu. Thập Nhất Nương soi gương, vui sướng nói, “Muội thích lắm, Nhị Lang ca, nhìn đẹp không?”

“Rất đẹp.” An Nhị Lang khen ngợi, ánh mắt hẳn đúng là tốt quá mà, chỉ xem tranh liền đoán được vòng hoa này hợp với Thập Nhất Nương. Ừ, tiêu nhiều bạc như vậy quả là đáng giá.

An Nhị gia chua chua trong lòng: “Chẳng mấy khi tên vắt cổ chày ra nước này rộng rãi được như vậy, đối với cha ruột của mình mà Nhị Lang cũng còn chưa hào phóng thế đâu.”

An Nhị Lang lẳng lẳng liếc cha ruột mình một cái, không nói gì đưa tay cầm trâm hoa hồng phất lên đầu ông, “Nào, cha yêu, con tặng cha trâm cài tóc đó.”

An Nhị gia tức giận đến suýt thì học máu, “Nếu cha người mà là nữ nhân, vậy thì đứa con như người cũng là phụ nữ!”

“Vậy thì đừng dài dòng nữa, nào, Thập Nhất Nương, thử lại trâm cài này xem. Xuân Lan, người tháo vòng hoa xuống trước đi. Oa, thật đáng yêu, thật hợp, hoàn toàn khác hẳn với lão nam nhân đâm một bó tuổi to còn làm nũng kia.”

Lão nam nhân đâm một bó tuổi to còn làm nũng không nói gì, sắp tới hôn nhẹ xuống từ nhà mình, “Phu nhân, nàng xem đi, con nàng bắt nạt ta kia.”

Tôn thị đang vui như mở cờ trong bụng xem xét cây trâm vàng trong tay, vỗ vỗ đầu ông như vỗ cún nhỏ, tỏ vẻ an ủi, “Ánh mắt Nhị Lang càng ngày càng tốt, cây trâm này thật là đẹp mắt. Đúng rồi, đừng quên Đại bá mẫu của con.”

An Nhị Lang mỉm cười, “Sẽ không quên Đại bá mẫu.”

Ai cũng có mà không có ông? An Nhị gia lòng đau như cắt, quên khuấy đi chuyện mình theo về cùng con, khuôn mặt nhợt nhạt lộ vẻ đau khổ động lòng người nhìn Thập Lang.

Thập Lang có chút chột dạ cất thanh chủy thủ mà ca ca cho mình, đến gần lão cha, kiễng chân vỗ vỗ bả vai ông, im lặng an ủi cha ruột yếu ớt nhà mình.

Ếc ếc, Trữ Bị Lương cũng bày ra vẻ mặt đau khổ, đi lại gần dùng cái mũi hếch hếch An Nhị gia: Ếc ếc, người ta cũng không có quà nè.

“Heo này chính là Trữ Bị Lương mà con nói trong thư đấy à?” An Nhị gia kinh ngạc, bản năng tham ăn làm ông bất giác liếm liếm miệng, “Béo thật đó nha, heo sữa hương mà béo vậy hiếm có lắm đó, nướng lên bảo đảm ăn ngon thôi rồi.”

Ếc ếc, heo sữa hương sợ tới mức lập tức chạy trốn, ánh mắt ngập nước đầm đìa đáng yêu nhìn An Nhị gia.

“Í da, con heo này thành tinh rồi.” An Nhị gia càng cảm thấy hứng thú, “Ta lớn như vậy mà còn chưa từng nếm qua heo thông minh đâu, không biết có ngon hơn heo bình thường không đây.”

“Cha, cha đừng trêu Thiên Bồng Nguyên Soái nữa, nhìn nó tội nghiệp cỡ nào kia.” An Thập Lang thở dài nhìn lão cha 10 năm vẫn như một ngày, không chỉ có bề ngoài trẻ như người gần hai mươi tuổi mà ngay cả nội tâm cũng hết sức bé bỏng.

An Nhị gia mắt hứng xoay người sang bám vào người nướng từ mình hôn nhẹ, đám con nhãi ranh thói tha không lương tâm này, nướng từ của ông vẫn là tốt nhất.

An Nhị Lang đã lăn lộn trong giới buôn bán lâu năm, cách làm việc có hơi hướm khôn khéo cùng chu đáo của thương nhân, Vinh Nhị cũng nhận được quả, sùng bái nhìn hắn, hỏi rất nhiều chuyện trên chiến trường.

“Thập Nhất Nương, ngày mai đi ra ngoài dạo một chút đi, ca ca mời mọi người đi Bách Vị lâu ăn cơm, được không?”

Vừa nghe đến ăn, Thập Lang gật mạnh đầu, vẻ mặt Thập Nhất Nương cũng tràn đầy vui sướng, nàng còn chưa được nhìn thấy từ lâu thời này đâu.

Ếc ếc, Trữ Bị Lương ngược đời mắt ngập nước tỏ vẻ đáng yêu mạnh mẽ nhìn An Nhị Lang.

“Không được.” An Nhị Lang cực kỳ vô tình nói: “Heo và chó không được đi vào tửu lâu, bẩn lắm.”

Ếc ếc, heo sữa hương mạnh mẽ lắc lắc đuôi nhỏ: Rõ ràng là kỳ thị, người ta rất sạch sẽ mà.

Cho dù đã thấy vô số lần, Vinh Nhị vẫn cảm thấy hết sức thần kỳ, rốt cuộc là Trữ Bị Lương thật sự nghe hiểu được tiếng người hay chỉ là do trùng hợp chứ?

“Còn vẫy đuôi được cơ à?” An Nhị Lang kinh ngạc nhìn Trữ Bị Lương, “Thập Nhất Nương, heo của muội là giống gì vậy? Sao huynh chưa từng nghe ai nói, heo còn có thể vẫy đuôi?”

“Nó là heo sữa hương.” Thập Nhất Nương nhìn nhìn nó, nói, “Nó vẫy đuôi là học theo con cún trong nhà.”

“Quả nhiên là một con heo thành tinh.” An Nhị Lang cảm thán, đầu óc lập tức xoay chuyển, giống như nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt chợt sáng rõ, “Thập Nhất Nương, nó có biết làm gì không? Ý huynh là, so với mấy con heo bình thường khác thì nó có bản lĩnh gì?”

Vinh Nhị nhảy ra nói, “An Nhị ca, Trữ Bị Lương biết làm nhiều thứ lắm, có thể quay vòng tròn, còn có thể nhảy lên chụp đồ, còn biết đếm nữa.”

An Nhị Lang trầm tư một hồi, nở một nụ cười đều, “Cũng không phải là không thể cho người đi. Nào, đi theo ta thử một chút trước, nếu đủ tư cách thì sẽ cho người đi ra ngoài.”

Thập Nhất Nương hơi lo lắng nhìn An Nhị Lang, “Nhị Lang ca, huynh định mang nó đi đâu?”

“Yên tâm, chỉ chơi với nó một chút thôi.” An Nhị Lang quay đầu cười nham nhở với Thập Nhất Nương.

Nhị Lang ca cao gầy anh tuấn, cười lên nhìn rất đẹp mắt, là ảo giác của mình à? Sao lại cảm thấy hàm răng trắng bóng của huynh ấy như đang lóe ra ánh sáng? Thập Nhất Nương không xác định nghĩ nghĩ.

An Thập Lang lộ vẻ thông cảm nhìn heo sữa hương đang rung đùi đắc ý đi theo An Nhị Lang, quả nhiên, cho dù là con heo thông minh nhất thì chẳng qua cũng chỉ là heo mà thôi, chỉ số thông minh vẫn có hạn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cho tới bây giờ những người muốn chiếm tiện nghi của Nhị Lang, không một ai là không bị lừa đến cái quần cũng không còn, đương nhiên, heo cũng không ngoại lệ.

Hôm sau, thấy Trữ Bị Lương tinh thần uể oải, Thập Lang thăm nghĩ, biết ngay mà.

“Trữ Bị Lương bị gì vậy?” Thập Nhất Nương có chút khó hiểu, “Khó khăn lắm Nhị Lang ca mới cho phép người đi vào tửu lâu, sao lại không có tinh thần như thế?”

“Ai không có tinh thần?” An Nhị Lang hồ hởi như được ăn linh đan diệu dược, phấn khởi đi tới.

Éc éc, Trữ Bị Lương như gấp hồ, nhảy dựng lên, nhanh như chớp chạy đi núp sau lưng Thập Nhất Nương.

“Sao vậy?” Thập Nhất Nương mờ mịt nhìn Trữ Bị Lương run như cây sậy đằng sau lưng mình.

“Hừ hừ.” An Nhị Lang không thềm nói câu nào, chỉ hừ hừ, hài lòng nhìn Trữ Bị Lương ngoan ngoãn ló đầu đi ra, “Không có gì, nó chỉ mệt mỏi tí thôi, nhất định là tối hôm qua chúng ta chơi kinh quá.”

Thập Nhất Nương tin là thật, “Trữ Bị Lương nghịch lắm. Nhị Lang ca, huynh vất vả rồi.”

“Đâu có, nó vẫn còn ngoan lắm.” An Nhị Lang tươi cười nhìn heo nhỏ nhu thuận quỳ rạp trên mặt đất, tùy ý để cho hấn sờ.

Thập Lang cười thâm, vì ăn trộm rau hấn trồng, Trữ Bị Lương đánh cũng bị đánh rồi, mắng cũng bị mắng rồi, nhưng đến chết cũng không hối cái, vậy mà bây giờ thì lại thức thoi như thế. Quả nhiên quý heo cũng phải sợ quý người.

Thập Nhất Nương nhìn người đông nghìn nghịt trong Trung Châu, là thành trì phồn hoa nhất Tây bắc, Trung Châu có cảnh náo nhiệt của riêng nó.

“Đây là Bách Vị lâu à? Oa, khách khứa thiệt nhiều nha.” Thập Nhất Nương cảm thán nhìn.

“Hơn nữa phong cách lại còn cực kỳ độc đáo.” Vinh Nhị đưa mắt đánh giá không ngừng. Khác với lầu ỏ kinh thành, Bách Vị lâu có ba tầng, ở giữa bỏ trống, có hình tròn. Ở trung tâm của tầng thứ hai có xây một cái đài, một cái đài rất lớn, rõ ràng đây là để cho người ta lên đó biểu diễn, bất kể là kể chuyện hay đánh đàn, thậm chí mời người đến đó nhảy múa cũng đều dư dả. Hơn nữa cho dù là khách ngồi ở tầng nào cũng đều có thể xem được màn biểu diễn trên đài, mà phía sau đài chỉ có một cánh cửa thông với đài biểu diễn, để tránh chuyện khách khứa uống say xông lên trên đài, ảnh hưởng đến màn trình diễn.

Đồ ăn nhanh chóng được bày lên bàn, Vinh Nhị chú ý tới, trên người tiểu nhị đều mặc quần áo như nhau, trên vai vắt một cái khăn sạch sẽ, quả nhiên tiểu nhị cũng có tố chất cực cao.

“Oa, mấy món này thoát nhìn thật ngon nha.” Mắt Thập Nhất Nương sáng rực.

Thập Lang vội vàng gấp lấy một cái chân giò cho muối muối, sau đó khởi động, Bách Vị lâu làm ăn phát đạt cực kỳ, hương vị thức ăn toàn là đồ ngon hiếm có.

“Ngon quá.....” Thập Lang đang chuẩn bị làm một nhà phê bình ẩm thực ca ngợi thức ăn này một chút, chợt nghe thấy tiếng nói truyền tới từ đài biểu diễn ở trung tâm, “Lúc này chúng ta đang nói đến chuyện Tôn Ngộ Không ba lần đánh bạch cốt tinh.....”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Edit: Diệp Nhược Giai

“Lộp bộp.” Đồ ăn trên chiếc đĩa của Thập Lang rớt xuống, Thập Nhất Nương cũng kinh ngạc nhìn An Nhị Lang, khi nào thì truyện nàng kể truyền đến đây rồi?

“Đây không phải truyện Tây Du kí sao?” Vinh Nhị có chút không xác định nói, “Truyện mà Thập Nhất Nương kể lại bị huynh đem đi làm tài liệu để kể chuyện?”

An Nhị Lang cười tùm tùm nói, “Cho nên mới nói, tiền lãi của Bách Vị lâu có một phần là của Thập Nhất Nương đó. Từ khi Tây Du kí bắt đầu được kể, tiền lời tăng thêm không chỉ ba phần thôi đâu.”

Thập Lang không phục, “Thập Lang ca, huynh nên cảm ơn đệ mới đúng, nếu không phải đệ vẫn luôn viết thư kể cho huynh nghe truyện này, thì khách đến đây có thể nườm nượp như nước chảy thế sao?”

An Nhị Lang trừng hấn, “Đệ còn dám khoe đồng thư đệ viết sao, hừ, nét chữ như gà bới đó huynh xem đến nổi hồng hết cả mắt rồi.”

Vinh Nhị trầm mặc, coi như hấn đã biết cái gì gọi là trợn mắt nói dối rồi, chữ của Thập Lang còn đẹp hơn cả hấn, gà bới thật sự chính là chữ của Thập Nhất Nương thì có.

Thập Nhất Nương là một đứa nhỏ ngon ngoan thành thực, nàng hơi đỏ mặt ngượng ngùng nhìn An Nhị Lang, “Nhị Lang ca, chữ Thập Lang ca đẹp lắm, chữ người ta mới xấu thật.”

An Nhị Lang mỉm cười thân thiết an ủi muội muội mình, “Thập Nhất Nương của huynh đúng là một đứa bé ngoan, đừng cảm thừa nhận sai sót của mình. Bây giờ viết chữ không đẹp cũng không sao, Thập Nhất Nương còn nhỏ, cổ tay chưa đủ sức, đó là chuyện có thể hiểu được.....” Chương quỳ bước vào thấy An Nhị Lang nói chuyện ôn nhu thiên vị kinh khủng như vậy, suýt nữa thì bị hù chết, ông chủ ăn thịt người không nhà xương của bọn họ mà cũng có thời điểm cười ôn hòa thân thiết không vụ lợi như thế?!

“Bái kiến Nhị công tử, Thập Nhất Tiểu thư, và hai vị công tử.” Chương quỳ là một người hơn bốn mươi tuổi, mập mạp, trên khuôn mặt trắng béo viết to rõ bốn chữ “hòa khí sinh tài”, khiến cho người ta nhìn như thế nào cũng không thể nào có ác cảm được, “Thức ăn hôm nay còn có chỗ nào không hài lòng không?”

Thập Lang gật đầu nói, “Tốt lắm, không khác mấy với đồ trong phòng bếp nhà ta lắm, trong khi vật liệu sử dụng nhất định là kém hơn trong nhà, mà có thể làm không khác gì mấy thì chính là bản lĩnh của các người.”

Chương quỳ cười đến nỗi mắt híp lại thành một đường. An gia Thập Lang có tiếng là biết thưởng thức món ăn, lời này chính là lời khen tốt nhất rồi.

“Công tử, có muốn gọi đầu bếp vào hành lễ hay không, mọi người đã lâu không được gặp công tử, đều nhớ muốn chết rồi.” Về mặt chương quỳ chờ đợi nhìn An Nhị Lang.

“Thôi được rồi, ta về Trung Châu không lâu, không cần làm mấy cái nghi thức xã giao thế này.” An Nhị Lang tùy ý phát phát tay, “Đi xuống đi, đừng đến quấy rầy chúng ta ăn cơm.”

Chương quỳ cung kính, “Vâng, Nhị công tử.”

Thập Nhất Nương tò mò nhìn chương quỳ đi xuống, An Nhị Lang mềm giọng, “Thập Nhất Nương, có cái gì không đúng à?”

Thập Nhất Nương lắc đầu, nhìn nhìn Thập Lang nói, “Nhìn chương quỳ một thân phúc tướng như vậy, xem ra Thập Lang ca còn phải ăn nhiều hơn nữa mới được.”

Thập Lang gật mạnh đầu, “Ừ, huynh cũng thấy thế. Thập Nhất Nương yên tâm, đến lúc trưởng thành, huynh nhất định còn có phúc khí hơn cả ông ấy.”

An Nhị Lang cứng ngắt cả người, vì hắn nghe được Thập Nhất Nương nói, “Thật là mong đợi bộ dáng khi Thập Lang ca trưởng thành nha, nhất định là vừa có phúc khí vừa có soái khí.”

Đối với Thập Nhất Nương lúc nào cũng đứng về phía mình, Thập Lang quả thực vui mừng tới tột cùng, “Ha ha, không cần Thập Nhất Nương nói, Thập Nhất Nương cứ chờ mà kiều ngạo vì huynh đi, huynh nhất định sẽ làm một tên béo đẹp trai mê người nhất toàn Đại Hạ này.”

An Nhị Lang cả người đều có cảm giác khó nói, đệ đệ hắn lập chí làm một tên béo, muội muội hắn cảm thấy béo là đẹp nhất.....

Vinh Nhị cảm thông nhìn An Nhị Lang, hắn mà có đệ đệ muội muội có thẩm mỹ quan vận vẹo như vậy thì cũng bó tay không biết làm gì.....

“Thập Nhất Nương.....” An Nhị Lang run sợ trong lòng hỏi, “Muội thấy huynh với Thập Lang ca của muội, ai đẹp hơn?”

Đứa Thập Nhất Nương bắt chột cứng ngắt, chưa gì mà nàng đã bị hỏi câu giữa mẹ và vợ người cứu ai, không đúng, là ba ba và ma ma ai quan trọng hơn, loại câu hỏi muôn thuở không giải được này?

Nhìn Thập Nhất Nương rơi vào thế khó xử, An Nhị Lang quả thực đã tuyệt vọng, hắn hung tợn trừng mắt tên Thập Lang chết tiệt kia, đều do hắn, vì Thập Nhất Nương hàng ngày đều ở cùng cái tên như hắn nên thẩm mỹ quan mới bị vẹo đến thế này, gần mực thì đen, gần heo thì béo chính là như vậy.

Thập Nhất Nương khó xử cuối cùng cũng nghĩ ra một đáp án tự nhận là không làm rách lòng ai, “Thập Lang ca và Nhị Lang ca đều nhìn rất đẹp, nhưng muội bảo đảm nếu Nhị Lang ca béo lên thì tuyệt đối nhìn đẹp hơn so với Thập Lang ca!” Nhìn vẻ mặt nản lòng của An Nhị Lang, Thập Nhất Nương có chút bất an, Nhị Lang ca đẩy đến diện mạo bên ngoài của mình đến thế sao?

An Nhị không nói gì nữa, hạ quyết tâm chờ sau khi chiến tranh kết thúc, hắn nhất định phải tống cổ Thập Lang rakhỏi bên người Thập Nhất Nương, sau đó mỗi ngày bám lấy Thập Nhất Nương, nhất định phải để cho nàng nhận ra, hắn - An Nhị Lang mới là nam nhân tuấn mỹ nhất thiên hạ!

Bị nhị ca keo kiệt lại âm hiểm tròng to mắt đến mức không dám hít thở, An Thập Lang vội vàng đổi đề tài khác, “Nhị ca, Thiên Bồng Nguyên Soái đi đâu rồi?”

“À, ta bảo nó đi giúp chút chuyện rồi, yên tâm, sẽ không để nó bị đối đầu.” An Nhị Lang thờ ơ nói, bởi vì sợ heo đi vào từ cửa trước sẽ quấy rầy đến hứng thú của khách khứa, nên vừa rồi Trữ Bị Lương đi vào từ cửa sau.

Lúc này đang là giờ cao điểm đi ăn cơm trưa, không bao lâu sau cả tửu lâu này không còn chỗ trống nào, tiên sinh kể chuyện trên đài đôi chủ đề lần nữa, kể chuyện ngày cưới của Trư Bát Giới.

“Trữ Bị Lương có thể giúp gì chứ?” Ở trước mặt đồ ăn, Thập Nhất Nương hoàn toàn quên khuấy đi Trữ Bị Lương, có chút ngượng ngùng, “Trư chuyện mỗi ngày đến vườn rau đầu trí đầu dũng với người trông coi vườn rau thì nó còn biết làm gì đâu chứ?”

An Nhị Lang nói vô cùng sâu xa, “Yên tâm, nó biết nhiều chuyện lắm, vượt xa tưởng tượng của muội luôn đấy.”

Lúc này tiên sinh kể chuyện trên đài đã kể xong, ý cười đầy mặt nói, “Hôm nay chúng ta mời Thiên Bồng Nguyên Soái tới đây để diễn vở ngày cưới của Trư Bát Giới!”

Thập Nhất Nương ghen hòng nhìn trần trối vào giữa đài, một con heo trùm khăn đỏ bước theo nhạc ra ngoài, một người mặc đồ nữ..... Là nam nhân mặc đồ nữ. Thập Nhất Nương dụi dụi mắt, đúng vậy, quả thật là nam nhân. Nam nhân ngày thường lưng hùm vai gấu nay mặc nữ trang dáng vẻ kịch cỡm uốn éo cái mông nói với Trữ Bị Lương, “Đến đây, Trư Bát Giới, lại đây nào, mau đến bắt thiếp đi nào, bắt được thì thiếp sẽ lập tức gả cho chàng.”

Thập Lang cũng bị sét đánh đến không thốt nên lời, tân nương rõ ràng là nam nhân mà lại cố tình nhả ra giọng nói thái giám, thật sự là.....

“Thập Lang ca, vì sao lại không cho nữ đóng?” Nhất Nương cười giọng hỏi, đây là bản khôi hài của ngày cưới Trư Bát Giới sao?

Mấy vị khách đến ăn cơm đã cười đến bò lăn bò càng ra, bị tên nam nhân mặc nữ trang lại còn cố tình nói giọng nữ nhân, bày ra tư thái kiêu ngạo chọc cho vui vẻ.

“À, nữ nhân nhất quá, trong khoảng thời gian ngắn tìm không ra nữ nhân nào bằng lòng lên đài diễn cùng với Trữ Bị Lương, hơn nữa.....” An Nhị Lang không nói nữa, mấy nữ nhân chịu xuất đầu lộ diện đều đến từ thanh lâu kỹ viện cả, hẳn mở là từ lâu ăn cơm chứ không phải là chỗ mờ ám gì, nhưng bây giờ xem ra, hình như cho nam nhân đến biểu diễn thu được kết quả rất tốt? An Nhị Lang sờ sờ cằm không chắc chắn nghĩ.

“Mọi người nhìn xem, heo này lại là heo thật, không phải người đóng.” Một vị khách dõng dạc chú ý từ trên người tân nương giả đến Trữ Bị Lương, kinh ngạc hô lên.

Trữ Bị Lương mê man, cuối cùng đụng trúng người nam “tân nương”, khăn trùm trên đầu bị đụng rớt, nó nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc cũng nhìn được rồi. Nhưng tình huống bây giờ là gì thế này?

Toàn bộ khách khứa trong cả ba tầng của tử lâu, không một ai có thể dời lực chú ý từ Trữ Bị Lương sang chỗ khác, trên mặt tiên sinh kể chuyện treo đầy ý cười, “Được rồi, mời tân nương đi xuống đi. Trư Bát Giới à, ngươi phải biểu diễn cho thực sôi động vào, không thì làm sao có thể khiến cho tân nương tử vui vẻ được.”

“Hay!” Khách nhân kinh ngạc hô lên, “Nhìn đi, một con heo mà có thể nhảy qua vòng tròn kia. Oa, lại còn biết đếm số nữa, lúc này tiên sinh kể chuyện có hỏi, hai cộng ba bằng bao nhiêu mà.”

“Đúng vậy, Trư Bát Giới éc éc kêu năm tiếng, quả là một con heo thông minh mà.”

“Thật sự là hiếm có, đã từng thấy khi diễn xiếc, lúc nào thì heo cũng thông minh được như vậy rồi!”

“Heo yêu quái, không đúng, là yêu quái heo, nó nhất định là yêu quái biến thành!” Một người khách sợ hãi hô to.

“Ngư ngọc, phải nói là heo thần, Trư Bát Giới chính là Thiên Bồng Nguyên Soái hạ phàm, người ta vốn là thần tiên mà.”

“Aiz, thật là đáng thương, theo đuổi Hằng Nga thiên tiên chán nản đến mức giờ chỉ có thể chấp nhận mấy kẻ lập dị nam không ra nam nữ không ra nữ.....” Một vị khách rõ ràng là ghiền Tây Du kí đến chết mê chết mệt thờ dài nói.

“Có Trư Bát Giới thì chắc là phải có Tôn Ngộ Không chứ, đi, nói với chúng quây, hôm nào chúng ta cũng xem thử xiếc khi đi?”

.....

Thập Nhất Nương đã không thốt nổi nên lời, nàng nhìn Bách Vị lâu nào nhiệt đến động trời, lại nhìn nhìn vẻ mặt hài lòng của An Nhị Lang, thật không hổ là Nhị Lang ca của nàng, đầu óc xoay chuyển cực kỳ mau lẹ, vậy mà có thể nghĩ ra chuyện để Trữ Bị Lương đi thu hút khách khứa.

“An Nhị ca, hôm qua huynh để Trữ Bị Lương luyện tập mấy thứ này đó sao?” Vinh Nhị nhìn Trữ Bị Lương thờ hồng học thực hiện mấy động tác có yêu cầu cực kỳ cao với heo, nhìn An Nhị Lang như nhìn một ngọn núi cao chót vót, cực kỳ ngưỡng mộ.

An Nhị Lang gật gù đầu, vẻ mặt tiếc hận nói, “Tiếc là thời gian quá gấp, chỉ có thể luyện đến loại trình độ này, với cả thể lực của Trữ Bị Lương kém quá.”

Trữ Bị Lương mỗi ngày chơi trốn tìm với hạ nhân trông giữ vườn rau mà còn bị chê là thể lực kém? Thập Lang hết chỗ nói rồi, Nhị Lang ca tên gian thương này, chắc chắn là hôm qua gây vỏ cả một ngày nên Trữ Bị Lương mới mệt mỏi vậy.

“Nhị Lang ca, huynh lợi hại thật đấy.” Thập Nhất Nương sùng bái nhìn hấn, “Trữ Bị Lương lười đã man, vậy mà huynh vẫn bắt nó làm này làm nọ được.”

An Nhị Lang thờ dài, “Cái giá phải trả cũng không ít đâu, cái thứ đó đã ăn khoảng vài bàn món ăn tử của tử lâu, món nào không ngon nó còn không chịu hạ mồm đâu. Chả biết là loại heo gì đây nữa.”

“Phải không đó, trư nương trong nhà còn thích Trữ Bị Lương kinh khủng kia kia, đồ ăn có ngon hay không, nó nếm một cái là biết.” Đôi khi Thập Nhất Nương cũng chả hiểu thế nào, cho dù dị năng của nàng có lợi hại hơn nữa, thì Trữ Bị Lương tiến hóa cũng quá nhanh rồi.

“Còn nếm đồ ăn được nữa á?” Ánh mắt An Nhị Lang mừng rỡ, “Quá tốt, tháng 8 năm sau cuộc thi nấu ăn ở Trung Châu sẽ bắt đầu, lần này vừa vận tổ chức ở Bách Vĩ lâu, đến lúc đó để Trữ Bị Lương nếm thử đồ ăn. Bách Vĩ lâu chúng ta là chủ nhà mà thua thì đúng là mất hết mặt mũi.”

Ánh mắt của Thập Lang và Thập Nhất Nương đều sáng ngời ngời, ồ, chủ ý cuộc thi nấu ăn này rất tốt, cực kỳ tốt, đến lúc đó bọn họ nhất định phải cố động thật nhiều mới được.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Edit: Diệp Nhược Giai

Éc éc, Trữ Bị Lương vừa xuống đài liền nước mắt đầm đìa chạy vọt tới, về mặt đáng thương nhìn Thập Lang cùng Thập Nhất Nương.

Thập Lang vừa thương tiếc vừa không đành lòng sờ sờ đầu nó, “Thiên Bồng Nguyên Soái, người chấp nhận thôi, Nhị ca rất là đáng sợ.” Hắn cũng không có lá gan đi đương đầu với Nhị ca đâu, nhất là khi Trữ Bị Lương có thể mang lại vàng bạc lợi nhuận cho từ lâu như thế, biệt hiệu vật cổ chảy ra nước của Nhị ca cũng không phải chỉ dùng để trưng.

Đến khi Thập Lang nhận được một phần hoa hồng của Bách Vĩ lâu từ tay An Nhị Lang, một tia không đành lòng cùng thông cảm gì đó bay sạch, Thập Lang vỗ ngực nói với An Nhị Lang, “Nhị ca, huynh yên tâm, cho dù huynh không ở nhà, đệ cũng sẽ huấn luyện Thiên Bồng Nguyên Soái cho thật tốt, nhất định phải để cho nó làm một con heo hiếu học cầu tiến!”

Trữ Bị Lương sợ run cả người, hình như nam chủ nhân đều không đáng tin cậy à nha, éc éc, nữ chủ nhân cứu heo đi!

Trên tay cũng nắm chặt tiền hoa hồng mà Bách Vĩ lâu chia cho, mặt Thập Nhất Nương tràn đầy ý cười vỗ vỗ cái đầu heo của nó, “Trữ Bị Lương thật là cừ quá đi, yên tâm, bạc này ta sẽ không nuốt riêng đâu, sẽ mua cho người rất nhiều đồ ăn ngon, người phải không ngừng cố gắng kiên trì nỗ lực nha, ta chờ mong bộ dáng lợi hại hơn của người.” Đúng là ngọc không mài không thành đồ vật, nghĩ đến mức độ tiến hóa ở thời tận thế, động vật có chỉ số thông minh tương đương đứa nhỏ năm sáu tuổi, Thập Nhất Nương liền tràn đầy chờ mong. Quả nhiên áp lực chính là động lực mà, nàng quyết định sẽ giao cho Nhị Lang ca thuần thủ sư thiên tài này dạy dỗ Trữ Bị Lương.

Trữ Bị Lương ủ rũ, Thập Nhất Nương có chút ngưng ngừng, vươn ngón tay: “Mỗi ngày cho người ăn một củ cải?” Trước kia là cách một ngày mới cho nó một củ, hiện giờ thưởng gấp đôi, chắc là nó phải vừa lòng chứ.

Trữ Bị Lương lập tức vực dậy tinh thần, “Éc éc.”

Vinh Nhị Lang khó hiểu hỏi, “Đây là ý gì?”

Thập Lang còn đang vui tươi hơn hờ dèm bạc, “Nó nói là, mỗi ngày muốn hai củ, đúng là cái tên được voi đòi tiên, cũng không ngẫm lại, chúng ta trồng rau củ cực khổ cỡ nào.”

Từ khi mấy người Phương thị được nếm qua rau củ tươi ngon, liền mạnh mẽ ủng hộ bọn họ trồng rau trong phủ, nhất là nam nhân An gia sau khi ăn đồ chua được gửi đến Du Thành, đều viết thư về nhà ủng hộ mấy đứa nhỏ, còn bảo bọn họ cứ nhổ sạch mấy thứ hoa cỏ vô dụng trong phủ Nguyên soái để mà lấy đất trồng rau. Hiếm có đứa bé nào thích loại chuyện này, hơn nữa sở thích này lại còn rất có lợi ích thực tế, vì thế bọn họ kiên quyết ủng hộ. Cho nên hiện nay, phủ Nguyên soái đã thay đổi rất nhiều, sửa thành một căn cứ trồng rau.

Đám Thập Nhất Nương trồng rất nhiều củ cải với cải trắng, định làm đồ chua gửi đến Du Thành. Ở Du Thành rất khan hiếm rau, nếu ông nội, cha và các ca ca đều thích ăn, vậy thì làm sao Thập Nhất Nương có thể cho Trữ Bị Lương ăn thỏa thích cho được, lập ra quy định chỉ cho nó ăn một củ cải dị năng mỗi hai ngày.

Thập Nhất Nương nghĩ đến nỗi khổ cực khi mình phải truyền dị năng mỗi ngày và cả mùa đông nơi Tây bắc xa xôi không hề có một chút màu lá xanh, lập tức nghiêm mặt, “Mỗi ngày một củ, khi nào có biểu diễn thì tăng thêm một củ, không thì đừng có mơ tưởng gì nữa.”

Trữ Bị Lương miễn cưỡng đồng ý, ánh mắt An Nhị Lang sáng lấp lánh, quả nhiên là heo thành tinh mà. Thế thì quá tốt luôn, hắn đã có thể mừng rỡ ra cảnh khách kéo đến Bách Vĩ lâu ừn ừn rồi.

“Cũng chia một phần hoa hồng cho Vinh Nhị đệ đi.” An Nhị Lang quay sang nói với Vinh Nhị, “Dù sao rau củ mà Trữ Bị Lương ăn cũng có công lao của huynh.”

Vinh Nhị vội vàng lắc đầu, “An Nhị ca, đệ không cần đâu.” Hắn thật sự không quan tâm gì đến tiền bạc cả, trước đó phụ thân là Vinh tuần phủ từng được điều về phương nam, nơi đó chính là thiên hạ buôn bán muối, thứ không thiếu nhất chính là bạc.

An Nhị Lang kiên trì, “Đây là phần mà đệ nên có được, rau là do đệ trồng, Trữ Bị Lương ăn rau đệ trồng, thứ mà nó có được khi biểu diễn, đương nhiên

đệ cũng có phần.”

Về mặt Vinh Nhị mơ hồ, còn định nói gì đó, nhưng An Nhị Lang đã ra quyết định, “Cứ như vậy đi, nếu như đệ áy náy thì cũng giúp đỡ huấn luyện Trữ Bị Lương đi.”

Bị dúm bạc vào tay, Vinh Nhị ghen hòng, hẳn cứ cảm thấy như có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt quả quyết của An Nhị Lang, hẳn lại hồ đồ.

Vinh Phượng thị suốt nửa thì bị đưa con ngu ngốc này làm cho khóc thét, “Đương nhiên là không thích hợp rồi! Đúng là con cũng có bỏ công ra trồng rau, nhưng đây là An gia, hạt giống là của An gia, Thập Lang Thập Nhất Nương và cả đám hạ nhân giúp đỡ trồng rau đều là người An gia cả, còn con chỉ bỏ sức ra thôi, cho nên phần lớn rau đều thuộc về An gia. Rau trồng nhiều như vậy, Trữ Bị Lương ăn đều là ăn phần của Thập Lang cùng Thập Nhất Nương, thậm chí còn dư dả, cần bản không cần ăn phần của con.....”

“Thì ra là thế.” Bất chợt hiểu ra, Vinh Nhị liền xông ra cửa, “Con đem bạc trả lại cho An Nhị ca.”

“Trở lại cho mẹ!” Vinh Phượng thị túm lấy đứa con khờ của mình, “An Nhị ca của con thật sự rất thông minh, mẹ con còn nghĩ ra được thì sao hẳn không thể nghĩ đến được.”

Vinh Nhị lơ mơ nhìn mẹ hẳn, trên vẻ mặt tràn đầy yêu cầu được giải thích.

Vinh Phượng thị thở dài, phân tích cho con, “Bây giờ trong An phủ có ba đứa nhỏ là các con, hơn nữa các con chơi với nhau rất tốt, gần như chuyện gì cũng làm cùng nhau. An Nhị ca của con có ánh mắt sắc bén như vậy, chỉ một buổi tối đã nhìn ra được con là dạng người gì, hẳn tin vào nhân phẩm của con, ngầm thừa nhận cho phép con qua lại với đệ đệ muội muội của hẳn. Cho nên nếu hẳn đưa bạc cho Thập Lang và Thập Nhất Nương, cũng sẽ không quên phần của con, đây chính là ám chỉ, hẳn xem con như đệ muội nhà mình mà đối đãi. Vì vậy, cho dù không phải vì nguyên nhân Trữ Bị Lương ăn rau củ, hẳn cũng sẽ tìm một lý do khác đưa bạc cho con.....”

Vinh Nhị cảm động, “Con không ngờ An Nhị ca lại nghĩ như vậy.....” Ở trong gia tộc, ngoại trừ bà nội yêu thương hẳn ra, thì những người khác chỉ cần thấy hẳn đều sẽ đi đường vòng, hẳn chưa từng nghĩ tới, khi đến Trung Châu lại sẽ có người tín nhiệm hẳn như vậy.

Vinh Phượng thị nhân cơ hội tăng thêm lòng tin cho con, “Bởi thế, bạc này không thể trả lại, không thì An Nhị ca sẽ đau lòng cỡ nào chứ.”

Vinh Nhị nặng nề gật đầu, “Được, con nhất định phải chung sống thật hòa thuận với Thập Lang và Thập Nhất Nương.” Hẳn tuyệt đối không thể cô phụ sự tín nhiệm của An Nhị ca được.

Vinh Phượng thị mỉm cười nhìn con, đương nhiên còn có một vài việc mà bà không nói ra, chẳng hạn như, An Nhị Lang đưa bạc, ngoại trừ có ý trên, còn có ý muốn hai nhà thêm thân thiết. Xem ra phu quân ở Du Thành làm việc không tệ, ở cùng với mấy người nhà Nguyên soái rất tốt.....

“Mẹ, con đi giúp huấn luyện Thiên Bồng Nguyên Soái, không thì Thập Lang với Thập Nhất Nương nhất định chỉ lo chơi mà quên mất.” Được người khác thừa nhận, nét mặt Vinh Nhị toả sáng ngời ngời, vui sướng đi về phía cửa.

Vinh Phượng thị vui mừng nhìn bóng dáng con mình, bà đưa con đến Trung Châu quả thật là một việc làm đúng đắn. Sao bà có thể không nhìn ra được, khi ở kinh thành, vì mẹ chồng thiên vị mà con mình bị người trong gia tộc ghét bỏ cô lập. Tuy khi đứng trước mặt người ngoài, con mình mang bộ dạng rất tự cao tự đại, nhưng thật ra sâu trong thâm tâm lại che giấu lòng tự ti mà chính thẳng bé cũng không biết.

Vài ngày sau, lương thực đã được chuẩn bị đầy đủ, cha con An Nhị gia xuất phát lên đường, đôi mắt Tôn thị đỏ ửng, Thập Nhất Nương cũng hết sức luyến tiếc, mà khiến cho người khác không thể ngờ được là, Vinh Nhị khóc cực kỳ thê thảm khi chia tay An Nhị Lang. Thập Lang vô cùng buồn bực, rốt cuộc đó là huynh trưởng nhà ai cơ chứ.

An Nhị Lang mỉm cười thân thiết với Vinh Nhị Lang, dặn dò một phen, Vinh Nhị gật mạnh đầu, “Nhị Lang ca, huynh yên tâm, đệ sẽ trông coi Thập Lang Thập Nhất Nương, và cả Thiên Bồng Nguyên Soái nữa, đệ sẽ dán mắt xem nó, để nó luyện tập nhiều một chút.”

Cha con An Nhị gia rời đi, hai ngày liên tục mọi người trong nhà không vực dậy nổi tinh thần, Vinh Nhị dứt khoát đi làm chuyện mà mình vẫn luôn muốn làm.

“Vinh Nhị ca, huynh đang viết gì vậy?” Thập Nhất Nương tò mò hỏi, “Huynh muốn viết sách à?”

Vinh Nhị đỏ ửng cả mặt, “Huynh làm gì được vĩ đại như thế, sao có thể viết sách cho được, chẳng qua là huynh viết ra mấy chuyện tâm đắc khi chúng ta trồng rau mà thôi.”

Chuyện tâm đắc khi trồng rau? Thập Nhất Nương mờ mịt cầm lấy một tờ giấy, trên đó viết cách phòng sâu thế nào, cầm lên một tờ khác, đây là về cách làm sao sử dụng thức ăn thừa và lá cây vô dụng gì gì đó để ủ phân.....

“Thật là giỏi.” Thập Nhất Nương thốt lên, “Muộn không ngờ Vinh Nhị ca có thể ghi nhớ toàn bộ như thế.”

Vinh Nhị được khen có chút ngưng ngừng, gương mặt thanh tú của hắn nóng rực, “Chú của huynh bây giờ được điều đến Kinh Châu, huynh cảm thấy mấy thứ này có thể có ích với chú ấy. Gần đây huynh đã đi hỏi rất nhiều dân chúng trồng rau, cũng xem rất nhiều sách nói về việc gieo trồng, chỉ tiếc là đa số sách đều viết về cách làm ruộng, còn sách dạy trồng rau thì hầu như không ai viết. Thật ra có rất nhiều địa phương không nhất định thích hợp trồng lương thực, nhưng lại thích hợp làm vườn rau, nếu dân chúng có thể trồng được nhiều loại rau thì cũng có thể tiết kiệm được một ít lương thực.....”

Vinh Nhị chậm rãi nói, ánh mắt chói sáng vô cùng, Thập Nhất Nương cong cong đôi mắt, “Vinh Nhị ca thật là đẹp trai quá nha!”

Mặt Vinh Nhị lập tức đỏ lên, không phải bọn họ đang nói về cách trồng rau sao, sao tự dưng lại quay ngoắt qua chuyện này.

“Mai một Vinh Nhị ca nhất định có thể làm một vị quan tốt.” Thập Nhất Nương chân thành bày tỏ.

Vinh Nhị ngưng ngừng, “Đâu có, mấy thứ mà huynh phải học còn nhiều lắm. Thập Nhất Nương, may mà hồi trước muội đã thức tỉnh huynh, nếu không phải vậy, thì hiện giờ huynh vẫn còn là một Vinh Nhị béo không biết trời cao đất rộng là gì.”

Thập Nhất Nương cười tươi, “Đâu có, kiểu gì Vinh Nhị béo cũng sẽ thay đổi thành Vinh Nhị đẹp trai, chỉ là sẽ muộn hơn chút mà thôi.”

“Thập Nhất Nương, nếu muội không ngại thì huynh sẽ viết cả chuyện của muội và Thập Lang vào đây.” Vinh Nhị hơi không được chắc chắn hỏi, “Chú của huynh và huynh có tình cảm rất tốt, chú ấy vẫn luôn lo huynh không có được một người bạn nào tử tế.”

Thập Nhất Nương vui vẻ gật đầu, “Đương nhiên có thể, Thập Nhất Nương rất vinh dự được làm bạn với Vinh Nhị ca mà.”

Mặt Vinh Nhị lại đỏ, hơi thẹn thùng, “Thập Nhất Nương, huynh sẽ cố gắng làm một vị quan tốt lưu danh ngàn đời, để tất cả bạn bè của huynh đều có thể cảm thấy vinh quang.”

Vinh Nhị tuổi nhỏ, không biết vì những lời này mà tương lai sau này của hắn vất vả cỡ nào, nhưng hắn vẫn không bao giờ quên quyết tâm mà hắn có được vào giờ khắc ấy.

Vinh Nhị thu dọn mớ tài liệu mà hắn viết, bảo người gửi đi.

“Bây giờ thì rốt cuộc huynh cũng đã biết, cái gì gọi là phải thực hành mới có hiểu biết rồi. Nếu có thể, huynh cũng muốn thử trồng đủ loại ruộng đất, nếu tìm ra được cách nâng cao sản lượng lương thực thì tốt rồi.”

Thập Nhất Nương vui vẻ nói, “Việc này không thành vấn đề. Chỉ là, bây giờ là mùa thu, không còn kịp rồi, chờ đến mùa xuân sang năm, chúng ta sẽ làm một thửa ruộng.”

Vinh Nhị mừng rỡ, “Được, đây đúng là một ý kiến hay.”

Vừa mới bước vào cửa, Thập Lang không chút khách khí đã kích hắn, “Làm ruộng phải bón rất nhiều phân, đến lúc đó huynh đừng có mà ghét bỏ đồng ruộng lúa bốc mùi đến tận trời đó.”

Vinh Nhị trừng hắn, “Đó là đệ có được hay không, hiện giờ huynh đã nghĩ thông suốt rồi.” Tiếp xúc lâu dài với việc đồng áng, rốt cuộc Vinh Nhị cùng Thập Lang không còn ghét bỏ ruộng lúa nữa. Sau khi bọn họ đã thử nghiệm vô số loại phân bón, không thể không thừa nhận rau củ chính là chồng của mùi thối, không thối không vui. Bọn họ chỉ có thể tự an ủi mình rằng, cũng may rau củ không bị dính mùi thối.

“Chắc bây giờ An Nhị ca phải đến nơi rồi.” Vinh Nhị nhìn thời tiết bắt đầu lạnh dần, lo lắng nói.

“Chắc là chưa, lương thảo nhiều như thế cơ mà. Nhưng đệ nghĩ chắc sẽ đến Du Thành trước khi tuyết rơi.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Edit: Diệp Nhục Giai

Khi đợt tuyết đầu tiên rơi xuống, đám Thập Nhất Nương vội vàng thu hoạch rau củ, vào mùa thu Thập Nhất Nương trồng nhiều nhất là củ cải và cải trắng, đều là những loại có thể cất giữ qua mùa đông.

Tình hình chiến tranh ở Tây bắc vô cùng ác liệt, thỉnh thoảng Thập Nhất Nương cũng hơi lo lắng, nhưng khi thấy Phương thị cùng Tôn thị không hề nóng gì, nàng cũng thả lỏng lòng mình.

“Lạnh quá.” Vinh Nhị đang thái cải trắng làm đồ chua, thổi phù phù vào tay mình.

Thập Nhất Nương đứng xếp củ cải vào trong hũ ở bên cạnh, cũng không ngẩng đầu lên nói, “Vinh Nhị ca, huynh đi nghỉ ngơi đi, huynh không cần phải giúp đâu.”

Vinh Nhị lắc đầu, “Huynh tình nguyện mà, bây giờ không ra đồng được, huynh cảm thấy như sức lực cả người mình không biết dùng đi đâu.”

“Nếu không thì đi luyện võ đi, muối thấy, cho dù không thể luyện thành võ nghệ cao cường như đại hiệp được, nhưng ít nhất có thể chống lại trộm cướp gì đó.....” Vì đã trải qua cảm giác bất an cực độ thời tận thế, Thập Nhất Nương đề nghị.

Thập Lang cũng đang bận việc ở một bên, xoay đầu lại nói, “Vinh Nhị ca, có muốn học côn pháp với đệ không, La sư phụ dạy đệ còn đang chán vì đệ từ ít quá kia kìa.”

“Côn pháp?” Vinh Nhị hơi không tình nguyện, sao không phải là đao pháp kiếm pháp gì đó chứ, xài gây gộc thế này, thật là không đủ anh tuấn.

Thập Nhất Nương xoay sang, vẻ mặt chờ mong: “Vinh Nhị ca, chỉ có hòa thượng mới học côn pháp thôi, đi học vung roi với muối đi, Nhị bá mẫu của muối dùng roi thật sự rất cừ. Oa, cứ nghĩ đến năm đó Nhị bá mẫu cười tuấn mã, mặc một thân đồ đồ rực, vung roi diệt sạch đám nam nhân bạc tình trong thiên hạ. Nhị bá mẫu thường than thở, nếu bà không làm hỗn loạn giang hồ thì nhất định đâu có nhận được danh hiệu ngọc diện la sát gì gì đó.....” Về mặt Thập Nhất Nương sùng bái, nữ vương đại nhân vung roi, thần tượng của nàng đó!

Vinh Nhị lập tức quay sang Thập Lang, nói chắc như đinh đóng cột, “Thập Lang, huynh sẽ học côn pháp với đệ, ngừng lại, Tôn Ngộ Không là một nhân vật lợi hại như vậy, có thể xem Định hải thần châm như gây gộc mà dùng, thật sự là rất soái!”

Thập Nhất Nương buồn bực, đôi mắt tròn xoe trừng Vinh Nhị, Vinh Nhị có chút chột dạ nhưng kiên quyết không đáp lại tầm lòng chờ mong của Thập Nhất Nương. Roi mềm nhũn yếu xiu như thế chỉ dành cho đàn bà con gái, không phải là thứ để cho một đại nam nhân như hấn học.

Thập Lang thì lại hơi dăm chiêu, “Nếu vậy thì đệ phải dùng cái cào chín răng mới đúng, ừ, binh khí của Nhị sư huynh là hợp ý đệ nhất, vung một cào xuống là xuất hiện ngay mấy lỗ thủng, lực sát thương tuyệt đối thuộc hạng nhất. Đúng rồi, hay là làm hai cây đi, để Thiên Bồng Nguyên Soái cũng luyện một chút.”

Vinh Nhị nhất thời có dự cảm không tốt, “Thập Lang, cái này..... Cầm binh khí phải dùng đến tay, còn Trữ Bị Lương chỉ có chân, không tiện cho lắm.” Một con heo còn xài binh khí, vậy thì thành thần luôn rồi còn gì nữa?

Hai mắt Thập Nhất Nương cũng sáng ngời ngời, “Yên tâm, để Trữ Bị Lương xài hai móng trước là cầm được rồi. Nhưng đinh ba dài quá, Trữ Bị Lương lùn vậy thì sao cầm vũ khí được chứ?”

Thập Lang phản bác, “Khi còn đứng lên đi bằng hai chân được, vậy chẳng lẽ Thiên Bồng Nguyên Soái còn không bằng khi hay sao?”

Vinh Nhị lặng lẽ nói đỡ cho Trữ Bị Lương “Vẫn nên vừa vừa phải phải thôi, trên thực tế heo thật sự không so được với khi, không thì Tôn Ngộ Không đã không làm Đại sư huynh rồi.”

Thập Lang lại không phục: “Trư Bát Giới mới là kẻ chiến thắng, Tôn Ngộ Không chỉ là người dẫn đầu mà thôi. Hừ, đệ quyết định rồi, đệ nhất định sẽ cố gắng huấn luyện Thiên Bồng Nguyên Soái.”

Thập Nhất Nương cũng hào hứng tràn trề chen một chân vào, “Được, muối cũng giúp huynh huấn luyện nó. Chuyện đi đường bằng hai chân đơn giản như vậy, Trữ Bị Lương chắc chắn sẽ học rất nhanh.”

Sự thật chứng minh, chuyện này cũng không hề dễ dàng, Vinh Nhị cảm thông nhìn Trữ Bị Lương ếc ếc kêu thảm thiết.

Thập Nhất Nương đông đưa một củ cải ở phía trước, “Dùng hai móng sau mà đi, không được dùng cả bốn móng. Thập Lang ca, chúng ta dứt khoát lấy dây thừng cột chặt hai móng trước của nó lại luôn đi.....”

Thập Lang nghĩ nghĩ, mừng rỡ nói, “Thập Nhất Nương thật thông minh, để huynh bảo người tìm dây thừng đến.”

Ếc ếc ếc! Trữ Bị Lương kêu gào thảm thiết.

Thập Nhất Nương có chút đau lòng, vung trộm dùng dị năng điều dưỡng cho cơ thể nó một chút, Trữ Bị Lương cực kỳ thoải mái híp đôi mắt heo lại, trong miệng phát ra âm thanh ụt ịt. Đông Mai lặng lẽ làm cho nó quần áo mới giữ ấm xinh đẹp, Vinh Nhị lén lút đem rất nhiều củ cải đến cho nó ăn xả láng, Thập Lang xách một bốn nước ấm to dùng đoàn đến tắm rửa mát xa cho nó.....

Được rồi, đại gia Trữ Bị Lương chống bốn móng lên trời, đôi mắt heo hiện vẻ hưởng thụ, nếu mỗi lần luyện tập xong đều được hưởng đãi ngộ như thế này, vậy thì nó cũng phải cố mà luyện tập cho tốt thôi.

Đến khi Trữ Bị Lương rút cuộc học được cách đi đường bằng hai móng sau thì đã là giữa tháng mười, gần tết tết thì học được được cách cầm đinh ba, cũng theo khuôn theo mẫu vung vẩy được vài cái. Thế là việc buôn bán của Bách Vị lâu cũng cực kỳ phát đạt thịnh vượng, gần như mỗi người ở Trung Châu đều biết có một con heo sữa hương biết diễn trò ở Bách Vị lâu.

Thập Nhất Nương cười tủm tỉm đếm số hoa hồng đáng kể của mình, quả nhiên động vật luôn tiến hóa, muốn làm một thuần thú sư thì phải nhẫn tâm, nhất định phải khắc sâu một nhận thức, heo là loài động vật không ngược không thoải mái.

Còn Trữ Bị Lương thì sâu sắc cảm nhận được, loài người chính là loài động vật xảo quyệt, bởi vì từ sau khi nó học được cách đứng lên đi bằng hai chân, các loại đũa ngò tốt đẹp, dị năng, quần áo mới, nước ấm để ngâm tắm, mát xa gì gì đó, toàn bộ đều không còn..... Nếu nó có hiểu biết sâu sắc về văn hóa loài người, nó nhất định sẽ biết được cái gì gọi là thò khôn chết, chó săn bị mổ thịt.

Phương thị cùng Tôn thị hết sức kinh ngạc, từ khi nào thì Bách Vị lâu của Nhị Lang được mọi người chào đón nhiệt liệt đến thế. Hơn nữa, dạo gần đây, cứ cách hai ngày ba bữa là lại có người đến viếng thăm, mà mọi người đến chơi đều có vẻ mặt ngượng ngùng muốn nói lại thôi, tỏ ý liệu có thể được nhìn thấy Trữ Bị Lương một lần hay không.

Trong khi Phương thị cùng Tôn thị không hề hiểu rõ tình hình gì, phù nguyên soái vì một con heo mà càng thêm nổi tiếng. Hiện giờ mỗi khi có ai nhắc đến An nguyên soái phủ, ấn tượng đầu tiên hoàn toàn không phải là phủ của An nguyên soái mà chính là nhà của Thiên Bồng Nguyên Soái.

Phương thị cùng Tôn thị buồn bực, các bà thật không ngờ tới, một con heo lại có thể gây ồn ào huyên náo đến mức này. Aiz, danh dự trăm năm của An phủ.....

Thập Lang đặc ý vênh vào viết thư tranh công với An Nhị Lang, An Nhị Lang hồi âm: Không tệ, tiếp tục cố gắng, phải cân nhắc đến chuyện tăng thêm ảnh hưởng, ví dụ như đi kiểm con khi biểu diễn Tôn Ngộ Không.

Chủ ý của An Nhị Lang bị Tôn thị phủ quyết, Trữ Bị Lương thì thôi đi, giờ lại còn thêm con khi, thật sự coi An gia là nơi ca múa tạp kỹ à.

Chẳng mấy chốc đã đến tết, chính là thời điểm được ăn uống thỏa thích, chỉ là ngày nào cũng ăn củ cải trắng cũng khá là chát vật. Thập Nhất Nương ăn củ cải trắng đậu đũa đến phát ngấy rồi, cuối cùng nảy ra một cách thức đơn giản để trồng rau vào ngày đông.

Mùa đông, trong phòng có tường ấm (1), lại còn có bếp than sưởi, nhiệt độ tuyệt đối được bảo đảm, Thập Nhất Nương dứt khoát trồng hành họ tỏi ngò này nọ, tuy rằng thiếu nắng nên hơi chậm lớn, thoát nhìn cũng hơi thiếu dinh dưỡng, nhưng ít nhiều gì cũng không cần ăn rau muối chua mỗi ngày nữa.

(1) Tường ấm: Tường có ống dẫn hơi nóng để sưởi ấm.

Thập Lang và Vinh Nhị nhìn thấy Thập Nhất Nương dùng chậu hoa trồng rau, thật sự là ngây cả người, ha ha, hẳn từng nghe người ta nói đến trồng hoa trong phòng ấm, nhưng chưa từng nghe thấy có ai trồng rau trong phòng!

Thập Nhất Nương hừ một tiếng, hẳn còn chưa được nhìn thấy đủ loại rau trồng ngoài ban công đâu, chỉ thế này thôi thì đã là gì!

Tôn thị cùng Phương thị chỉ biết lú lẫm, tháng trước để Lộ ma ma về nhà thăm con dâu, kết quả bà ấy vừa không ở đây một phát là Thập Nhất Nương liền tạo phản, sao đứa nhỏ này lại chấp nhất với chuyện ăn uống thế không biết.

Vinh Nhị ngơ ngác đứng trước chậu hoa trồng rau, “Thập Nhất Nương, chúng ta đều nghĩ rằng, vào mùa đông thì chỉ có ở suối nước nóng mới có thể trồng rau, chưa từng nghĩ tới, chỉ cần nhiệt độ không khí thích hợp là cũng có thể trồng rau.....”

Thập Nhất Nương không hiểu vì sao hẳn lại có bộ dáng mặt hồn mất vía như vậy, “Đương nhiên, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề chiếu sáng với độ ẩm, vậy thì một năm bốn mùa đều có thể trồng rau.....”

Vinh Nhị phấn chấn tinh thần, “Mùa đông chính là lúc mà dân chúng bị giày vò nhất, nếu bọn họ có thể trồng được ít rau, có lẽ sẽ không phải chịu đói nữa.....”

Thập Nhất Nương gãi gãi đầu, “Đúng vậy, nếu có thể dựng một cái nhà kính là có thể trồng rau vào mùa đông.....”

Vinh Nhị mê muội đi khỏi, Thập Nhất Nương có chút lo lắng nhìn hẳn, đừng nói thẳng nhóc này đang nghĩ đến chuyện trồng rau trong nhà kính chứ, thời đại này chưa có kính, nhà ấm thì người bình thường căn bản không đủ sức.....

Vinh Nhị không ngừng lật sách, hẳn có dự cảm, nhà kính trồng rau trong lời của Thập Nhất Nương tuyệt đối có thể làm được, nếu thật sự có thể trồng rau vào mùa đông mà phí tổn không cao, vậy thì đối với con dân Đại Hạ mà nói, những ngày mùa đông sẽ không còn phải gian nan như vậy nữa.

Mùa đông Tây bắc dài đằng đặc, Thập Nhất Nương cùng Vinh Nhị cuối cùng vẫn dựng nên một nhà kính trồng rau giản dị, tuy rằng phí tổn cực cao, nhưng Vinh Nhị rất vui sướng, ngày đông Tây bắc giá lạnh, nếu ở nơi phương nam không có tuyết, phí tổn cho rau trồng ngày đông nhất định sẽ giảm xuống một bậc.

Khi Thập Lang và Thập Nhất Nương đang giành nhau ăn rau xà lách cùng rau chân vịt, Vinh Nhị hết sức phấn khởi viết thư cho chú của hẳn, ghi chép cách trồng rau mùa đông trong đó.

Phía nam xuân về ngập nắng, cỏ tươi mát chim bay lượn thành đàn, nhưng ở Tây bắc vẫn là vùng đất của băng tuyết. Đến tháng ba, nữ thần mùa xuân ngượng ngùng chùn bước trước sự ác liệt của ngày đông, nhưng mặc kệ thế nào, khi tuyết tan dần, mảnh đất như sống lại, suối nước róc rách, chim hót hoa nở tràn ngập nơi nơi.

Thập Nhất Nương Thập Lang và cả Vinh Nhị bắt đầu đến ngoại ô ngắt lấy những bông hoa dại cùng rau dại có thể ăn được.

Vinh Nhị có chút không tình nguyện, hôm nay hắn đang đọc một cuốn sách, còn chưa đọc xong nên không thể nào vui vẻ đi ra ngoài, “Rõ ràng đã có rau trồng rồi, vì sao còn phải ăn rau dại?”

Bởi vì rau dại tươi mát ngon lành chứ sao, đương nhiên Thập Nhất Nương không thể nói như vậy, “Đương nhiên vì đây là chuyện mà dân chúng phải làm trong ngày xuân chứ còn gì nữa, không biết có bao nhiêu dân chúng không đủ lương thực để vượt qua mùa đông, nếu không phải có những quà tặng của thiên nhiên như thế này, không biết sẽ còn có bao nhiêu người đói chết ấy chứ?”

Xuân Lan vô cùng kiêu ngạo nhìn tiểu thư vừa thông minh vừa lương thiện nhà nàng, “Tiểu thư của chúng ta thật là thiện tâm”

Vinh Nhị không lên tiếng, vì đã lập chí trở thành nhân vật vĩ đại nhất, động tác trong tay hắn bắt đầu nhanh hơn, chẳng qua cũng chỉ là rau dại thôi mà, dân chúng có thể ăn, chẳng lẽ hắn còn không thể ăn được thứ đồ tầm thường này à?

Thập Lang nói thầm, “Ta thấy Thập Nhất Nương cũng chỉ vì muốn ăn mà thôi.”

“Nhánh tề thái này thật non.” Xuân Lan nhìn mà vui mừng, nàng xuất thân nghèo khó, hồi bé cũng ăn không ít rau dại.

“Cây tề thái này đem đi làm sủi cào bánh bao cũng rất ngon, người bị béo phì ăn vào có thể giảm béo, mấy người bị bệnh quáng gà tức là đến tối nhìn không rõ đường cũng cần phải ăn nhiều. Rau sam xào trứng cũng ngon, có thể giải độc giảm nhiệt. Rau dền hay còn gọi là rau lá lớn, đem đi làm rau trộn, luộc, hay làm nhân bánh đều ngon, bổ âm nhuận tràng. Rau đắng phải trộn qua nước thì mới bớt đắng, người bị đau họng có thể ăn nhiều. Củ hẹ Đông Mai bị viêm, chúng ta hái nhiều một chút đem về cho em ấy.....” Đại khái do đời trước ông nội là thầy thuốc đông y, Thập Nhất Nương vừa nhìn thấy mấy loại rau dại này liền nhận không được mà kể ra công dụng của chúng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Edit: Diệp Nhục Giai

Xuân Lan tròn tròn mắt, sao nàng lại không biết tiểu thư xuất thân con nhà giàu mà hiểu biết về rau dại còn hơn xa cả nàng nữa? Còn nữa, sao nàng không biết cây bồ công anh cũng ăn được, còn rau muối này không phải có độc à? Tiểu thư lại còn nói ăn một chút sẽ không sao, còn có thể diệt trừ giun đũa chống thối miệng?

Xuân Lan có chút choáng váng, bây giờ thì nàng đã có thể giải thích được vì sao mỗi lần nữ đầu bếp béo nghe tiểu thư nói về cách nấu nướng đều đuổi sạch người ra ngoài rồi. Trong An gia, nàng cũng được xem là có đọc một vài quyển sách, biết rõ tri thức quý giá nhường nào, những điều tiểu thư nói không phải chỉ là công thức nấu ăn mà còn là phương thuốc nữa đó! Nhìn cả Vinh Nhị công tử và Thập công tử đều tròn mắt há mồm kia kìa, điều này chứng minh giá trị của mấy thứ mà tiểu thư nói tuyệt đối không thấp.

Về mặt Vinh Nhị vô cùng xúc động, hắn thật không ngờ Thập Nhất Nương lại hoàn toàn không hề phòng bị hắn gì cả, cái này không giống với mấy phương pháp gieo trồng nông nghiệp mà dân chúng có nhu cầu nhất, mấy thứ mà Thập Nhất Nương vừa nói toàn là tri thức gia truyền đó!

Tây bắc tháng ba, khắp nơi đều là chim muông hoa cỏ cùng với mấy đứa nhỏ ra ngoài hái rau dại. Người lớn phải vội vàng đi cày bừa vụ xuân, vì thế việc hái rau dại này họ đều giao cả cho đám con nít.

Vài đứa bé nhà nghèo quần áo cực kỳ mộc mạc từ đằng xa nhìn thấy đoàn người của Thập Nhất Nương, hoàn toàn không hiểu mấy người vừa nhìn đã biết là con nhà thế gia này vì sao cũng đi hái rau dại.

“Này, các người nhìn xem, con heo kia có phải là Thiên Bồng Nguyên Soái trong truyền thuyết không?” Một thiếu niên ngạc nhiên hô lên.

“Ý người là Thiên Bồng Nguyên Soái của Bách Vĩ lâu á?” Một thiếu niên khác mắt sáng rực lên, buổi biểu diễn của Thiên Bồng Nguyên Soái cùng với Tây Du kí thịnh hành khắp Tây bắc đều nổi tiếng cả.

Một tiểu cô nương hít vào một hơi, “Có nghĩa là..... Mấy người này đều là người của An nguyên soái phủ sao?”

“Ừ, ca ca ta làm tiểu nhị ở Bách Vĩ lâu, huynh ấy đã nói với ta, An thập công tử có bộ dáng hơi béo.” Một thằng nhóc có đôi gò má đỏ ửng nói.

“Hơi béo? Không chỉ hơi đâu, phải là cực kỳ béo mới đúng.” Một thiếu niên nhìn An Thập Lang nói thầm.

Trừ Bị Lương được đi ra ngoài chơi, hết sức vui vẻ, thường hay rượt bướm hái hoa ra về đáng yêu.

“Thập Nhất Nương, muội nhìn xem, trên mồm Thiên Bồng Nguyên Soái còn ngậm một đóa hoa kia.” Thập Lang giật nhẹ quần áo Thập Nhất Nương, “Nó đang mượn hoa hiển Phật à?”

Cách đó không xa, vài đứa nhỏ nhà nghèo cũng ngây người, nhìn Trữ Bị Lương đứng thẳng lên, dùng hai móng cầm đóa hoa đưa đến trước mặt một vị tiểu thư.

“Hoa rất đẹp, Trữ Bị Lương vất vả rồi.” Thập Nhất Nương cười hi hi sò sò đầu heo, tỏ ý khích lệ.

Éc éc, Trữ Bị Lương vui sướng, lại cong mông chạy đi bắt bướm chơi.

Mấy đứa nhỏ đứng đằng xa mắt chữ O mồm chữ A nhìn chăm chú, heo này là yêu quái heo rồi, nhìn đi, nó vì muốn tặng hoa mà đứng thẳng bước đi trên hai chân như người. Rốt cuộc ai đã đưa ra cái kết luận là heo ngu ngốc vậy, rõ ràng heo chính là động vật thông minh nhất trên thế giới.

Vì thế, trong sự ngây ngô không biết gì của Thập Nhất Nương, tiếng tăm của Trữ Bị Lương càng thêm vang dội.

Tối hôm đó, chủ đề của bữa ăn chính là rau dại. Người cả nhà vì một câu “ngọt bùi nhớ lúc đắng cay” của Thập Nhất Nương mà hết sức tăng bốc cổ vũ, chỉ có mỗi một bảo bối duy nhất, cho dù rau dại có đắng có chất hơn nữa thì cũng phải cố mà ăn, không thể để Thập Nhất Nương đau lòng.

Thập Nhất Nương bĩu môi, đúng là mọi người chả có kiến thức thường thức gì cả, rau dại này so với rau củ bình thường còn hiếm có hơn, mà quan trọng nhất là giá trị dinh dưỡng và công dụng của nó không biết bỏ xa đám rau củ kia bao nhiêu con phố đâu.

Thập Lang học ngay làm ngay, “Đại bá mẫu, mẹ, mọi người có biết không? Rau dại không chỉ có thể làm đồ ăn, còn có thể dùng để làm thuốc đó. Đại bá mẫu, cây tề thái có thể giảm béo. Mẹ, mẹ ăn rau sam nhiều chút đi, có thể chữa táo bón.....”

Mặt Tôn thị xanh lè, ha ha, thời điểm ăn cơm mà nói chuyện táo bón, quả thực là khiến người ta bó tay rồi. Không đúng, tên tiểu trướng thói kia, hần lại dám nói bí mật lớn nhất của mẹ hần ra.....

Nhìn lửa giận trong mắt Tôn thị, Vinh Nhị quả thực không dám tưởng tượng đến kết cục của Thập Lang. Trước kia hần đúng là không biết giữ mồm giữ miệng, nhưng dạo này mỗi khi nói chuyện hần đều phải uốn lưỡi bảy lần trước. Đôi khi hần thật sự không thể nào hiểu nổi An Thập Lang, trước mặt người ngoài thì thẳng thắn này biểu hiện cũng khá là tốt, đáng khen ngợi, có kỹ năng đầy đủ của một công tử nhà thế gia. Nhưng khi ở trước mặt người nhà, hần luôn nói chuyện kiểu gây gổ vô số tội như vậy.....

“Được rồi, ăn cơm trước đã.” Vinh Phụng thị tinh táo nói, mặc kệ lát nữa muốn đánh muốn giết thế nào, bây giờ cũng phải ăn no trước rồi mới có đủ sức được.

Phụng thị cũng phục hồi lại tinh thần, đưa mắt ra hiệu cho Tôn thị. Đệ muội à, rau này là do Thập Nhất Nương tự tay hái về đó, ăn trước đi rồi lát muốn dạy dỗ con mình thế nào cũng được.

Không biết mông mình lại sắp gặp xui xẻo, tiểu trắng mập gặp một đũa rau dại.

“Ngon quá!” Mắt của tiểu trắng mập tham ăn sáng ngời, quả nhiên không hổ là Thập Nhất Nương. Hần hơi tiếc nuối, mợ nó, hần coi như sống uống phí ngần ấy năm trời rồi, trước giờ chỉ toàn xem rau dại như thứ đồ vô giá trị, đầm ngực giảm cân thật mà!

“Mùi vị này thật tuyệt!” Rau dại mà lại ăn ngon đến vậy cơ à? Tôn thị cảm thấy thực sự khó tin, Thập Nhất Nương hao tốn nhiều thời gian sức lực như vậy quả thực rất đáng giá.

Đôi mắt Thập Nhất Nương cong cong, “Ăn ngon đúng không, thật ra rau dại trời sinh trời nuôi, còn tốt hơn cả rau củ bình thường, nhất là với nữ nhân, có ăn nhiều hơn nữa cũng không sợ bị béo.”

Khác với vị canh gà, gỏi rau dại trộn gà xé sợi thật không phải là tầm thường, Phụng thị vừa nghe bảo đa số rau đều có thể giảm béo, đưa liền tấn công tới tấp.

“Thập Lang, con cũng ăn thêm nhiều chút đi, xem có thể gầy đi được miếng nào không.” Tôn thị chờ mong nhìn thẳng con béo mập, tưởng tượng ra bộ dáng ốm gầy của hần.

“Khụ, bữa ăn ‘ngọt bùi nhớ lúc đắng cay’ này đúng là không tệ, ngày mai tiếp tục đi.” Vinh Phụng thị cười tủm tỉm nhìn con mình ăn ngon lành, bởi vì ăn uống đầy đủ, con bà không những loại bỏ được một đồng thịt mỡ, mà nửa năm nay còn cao thêm nhiều, khi trở về bà thật muốn nhìn xem mẹ chồng còn có thể nói được gì nữa.

Vinh Nhị thở dài, “Ta vẫn tưởng là người nghèo thực khổ, đồ ăn thô sơ, thật sự không ngờ.....”

Thập Nhất Nương hơi sững sốt, vội vàng nói, “Vinh Nhị ca, cách nấu mấy món này không giống với người nghèo. Bọn họ đem về là để làm oa oa đầu (1), muội sẽ bảo Xuân Lan làm vài cái cho huynh xem.”

(1) Oa oa đầu: Là một món ăn chính của nhà nghèo ngày xưa, dùng các loại ngũ cốc hoa màu để làm (hình cuốn churong).

Hôm sau, khi đi hái rau dại, Vinh Nhị mang về mặt đau khổ gặm oa oa đầu, vừa khô vừa ráp, rướn hết cả cổ lên mà vẫn nuốt không trôi, thật là khó chịu.

Thập Nhất Nương cũng đau khổ, cái này gọi là tự bẻ đá đập chân mình mà, sao nàng cũng lấy ăn một cái làm chi cơ chứ, nhưng mà cũng không thể lãng phí lương thực được, ô ô.....

Thập Lang cũng hết sức khổ cực, đối với một người không ngon không ăn như hấn mà nói, món này thực sự là heo cũng không thèm mà.

Đến tối, tiểu trắng mập viết thư cho An Tam gia, khóc lóc ồm tỏi, Tam thúc, người bảo con là chuyện gì cũng phải chiều theo ý muội muội, công lao của con lớn lắm đó.....

Vinh Nhị là một người có đầu óc, hấn cố gắng vẽ ra mấy loại rau dại mà Thập Nhất Nương nói, cũng viết công hiệu và cách nấu ở một bên, đặc biệt là cách nấu. Hấn sâu sắc cảm nhận được, dân chúng đúng là sống không dễ dàng, rau dại này nếu mà ăn không đúng cách thì thật sự chính là thuốc độc mà.

Đúng rồi, năm nay bọn họ có thể làm một thửa ruộng trồng lương thực, Vinh Nhị trầm tư, đến lúc đó hấn phải viết ra toàn bộ quá trình mới được. Thu hoạch lớn nhất của hấn ở An phủ không phải là cao hơn gầy đi, mà chính là quá trình trồng rau cùng với Thập Lang và Thập Nhất Nương. Vinh Nhị có một loại dự cảm, một ngày nào đó những tri thức này sẽ phát huy công dụng.

Ngoại trừ rau dại, đương nhiên mùa xuân cũng là mùa để trồng rau củ. Đám Thập Nhất Nương lại bận bịu cây bừa.

Lần này đám Thập Nhất Nương dành ra một phần đất để trồng lúa mì, mấy người Tôn thị cũng không để ý, dù sao An phủ to như vậy đều sắp đem đi trồng rau hết rồi, thêm vài thửa ruộng lúa mì cũng không phải là không thể chấp nhận, người bên ngoài biết được cũng chỉ khen phù nguyên soái biết cách trị gia thôi.

Bây giờ Vinh Nhị càng lúc càng cảm thấy thích Tây bắc, người nơi này chỉ để ý xem nó có lợi ích thực tế hay không, vì thế không hề ngạc nhiên về chuyện phù nguyên soái biến thành phủ rau củ. Không giống như ở kinh thành, trong vườn chỉ biết trồng mấy thứ cây cỏ hoa hòe nhìn có vẻ sang quý, còn trồng rau củ như thế này, thật sự không có khả năng.

Thập Nhất Nương có chút đau đầu, không có phân bón hóa học với thuốc trừ sâu, cho dù là ruộng lúa mì hiện đại thì sản lượng cũng không thể cao được. Sau tận thế không có ai sản xuất phân bón hóa học nữa, nhưng sản lượng của lúa mì bị nhiễm phóng xạ sao băng cũng rất đáng kể, tuy mùi vị thì chưa đáng đến mức người ta không dám ăn.

“Quả nhiên phân bón vẫn là mấu chốt quan trọng nhất.” Vinh Nhị có chút đau đầu, “Thập Nhất Nương, tưới bùn vẫn chưa đủ sao?”

Hiện tại càng ngày càng gần gũi với cuộc sống bình thường của dân chúng, Vinh Nhị chưa từng chê bai ruộng lúa một câu nào, mỗi ngày trong đầu chỉ luẩn quẩn nghĩ cách làm sao để nâng cao sản lượng.

“Dinh dưỡng không đủ, nếu không thêm phân thì chỉ với một thửa nhỏ chúng ta trồng như vậy, sản lượng nhất định không cao.” Thập Nhất Nương cố sức nhớ đến phân xanh, còn phân hóa học thì thôi quên đi, không có mấy chất hóa học hiện đại làm cơ sở, cũng không có dụng cụ chuyên môn, căn bản không tài nào sản xuất ra phân hóa học được, hơn nữa cho dù có sản xuất ra được thì nàng cũng không thích, hương vị của lương thực đã bị vật phẩm hóa học gây ô nhiễm sẽ không còn tinh khiết nữa.

“Còn phải phòng sâu nữa.” Thập Lang cũng rơi vào trầm tư, nhớ tới sâu rau kéo dài không dứt mà vẫn còn thấy sợ hãi.

“Vinh Nhị ca, huynh có sợ bản không?” Thập Nhất Nương bỗng nhiên nghĩ đến phân chuồng, “Phân gà có thể dùng để chế ra phân hữu cơ khá tốt.”

Có phân bón gà nữa sao? Vinh Nhị và Thập Lang mờ mịt, còn Thập Nhất Nương thì càng nói càng hưng phấn, “Phân hữu cơ có thể giúp gia tăng sản lượng lương thực, chỉ là.....”

“Chỉ là sao?” Vinh Nhị cùng Thập Lang vội vàng hỏi.

Thập Nhất Nương hơi có lỗi nhìn hai người, “Quá trình ủ phân thối vô cùng tận.....” Không cần phải nói, ủ phân nhất định là việc mà hai thằng nhóc này phải làm rồi, Lộ ma ma sẽ không cho phép nàng chạm vào mấy loại chuyện dơ bẩn như thế, Phương thị Tôn thị chắc chắn cũng sẽ tức giận, thay vì đến lúc đó bị cấm không được trồng trọt tiếp, không bằng nàng tránh xa ngay từ đầu thì hơn.

Vinh Nhị vỗ ngực một cái, “Không sao, huynh không sợ thối, chuyện ủ phân này nọ cứ giao cho huynh với Thập Lang là được.” Không quên kéo theo Thập Lang xuống nước, đều là người cùng cảnh ngộ cả, gặp khó khăn phải cùng nhau chống đỡ.

Bón phân gà là một biện pháp tốt, chỉ có mỗi một vấn đề, moi đâu ra phân gà đây?

Thập Lang thở dài, lấy bạc ra sai người đi mua một đống gà về, mặt khác bọn hạ nhân An gia còn phải nhận lấy một nhiệm vụ chả hiểu mô tê gì: Đi gõ cửa từng nhà xin phân gà.

Chủ nhân vừa nảy ý, hạ nhân chạy gãy chân, nhưng vì bạc, bọn hạ nhân vẫn hết sức vui vẻ đi gõ cửa mấy nhà có nuôi gà.

Vì thế, đầu đường cuối ngõ Tây bắc đều bắt đầu lưu truyền, không biết có một tên gốc X nào đó tới đây đi mua phân gà, mọi người mau mau đi nuôi gà thôi, không những có trứng đem bán có thịt mổ ăn mà ngay cả phân cũng có thể đổi ra bạc, vô hình trung đám Thập Nhất Nương đã khuấy động phong trào mua bán gà ở Tây bắc.

Được rồi, mua gà không khó, khó chính là làm sao để nuôi, kiếm đâu ra thức ăn gia súc, cũng không thể nào bắt bọn họ đem rau trồng đi bón cho gà ăn chứ.

Thập Nhất Nương tròn mắt há mồm nhìn một đồng gà con vàng óng nhiều đếm không xuể, trong đầu hiện lên: Một đàn gà đang tiếp cận.....

Thập Lang cau mày nhăn mặt, hẳn chỉ nghĩ đến chuyện làm thí nghiệm thì phải cần rất nhiều phân gà, cho nên phải có càng nhiều gà càng tốt, nhưng mà..... hẳn quên mất một chuyện, gà muốn đại tiện tiểu tiện gì thì cũng phải có một điều kiện tiên quyết: Ăn no.

Vinh Nhị cũng mang về mặt chờ đợi nhìn Thập Nhất Nương, hẳn coi như không có cách gì rồi, vừa bị mẹ ruột đánh chửi một chút, An nguyên soái phải càng ngày càng mất đi đẳng cấp đoàn trang khí khái, trồng rau làm ruộng thì thôi đi, giờ lại còn đi nuôi gà, thực đúng là không nhận được nữa, mà càng khiến người ta không chịu nổi chính là phân gà lên men, mùi thối xông đến tận trời! Chết tiệt, ai không biết còn tưởng người trong An phủ đại tiện tiểu tiện bậy bạ mọi nơi ấy!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Edit: Diệp Nhục Giai

“Thập Nhất Nương, nghĩ ra cách gì đi, một đám gà con này ăn gì bây giờ?” Nhìn bầy gà con vàng óng chiêm chiếp kêu, đầu Thập Lang càng lúc càng to.

“Hiện tại bọn huynh đều cho người đi ra ngoài mua lá rau gì đó về cho chúng nó ăn.....” Vinh Nhị nhíu mày, “Nếu chúng ta nuôi gà chỉ vì ủ phân trồng lúa mì, phí nuôi gà nhất định phải gộp thêm vào, vậy thì giá thành của lúa mì sẽ rất cao.” Cách ủ phân thế này, dân chúng có thể sẽ không gánh nổi.

Lúc này Thập Nhất Nương đang cảm thấy vô cùng may mắn, sau tận thế, nông nghiệp được xem là thứ giữ mạng, ai ai cũng vui đầu xem sách nông nghiệp, không thì giờ này nàng chắc chắn là sâu chết rồi, “Chờ qua thêm một đoạn thời gian nữa là ổn, bây giờ thì cứ tạm thời đi mua lá rau về nuôi đi, chờ đến khi phân gà ủ ra giun là được.”

Đầu óc Thập Lang rất nhanh nhạy, hẳn kinh ngạc, “Thập Nhất Nương, ý muội là đem giun đó đi nuôi gà?”

Vinh Nhị ngạc nhiên, “Gà cũng ăn giun á?” Hẳn còn tưởng chỉ có cá mới thích ăn giun thôi chứ.

Thập Nhất Nương nghiêng mắt liếc xéo hẳn một cái, cái tên không có tri thức không có thường thức này, “Đương nhiên, gà cũng thích ăn thịt, hương vị của gà ăn thịt so với gà ăn chay ngon hơn, trứng cũng ngon hơn.”

Được rồi, vậy thì nuôi giun.

Đồng Mai kinh hoàng nhìn mấy con giun nhui đến nhui đi trong đồng phân..... Ơ, thật là ghê tởm, nàng cảm thấy mình có chứng bệnh ‘sợ lỗ’ (1) giống như tiểu thư nói rồi. Tiểu thư nói quả thực rất đúng, một đồng mấy thứ này tụ tập hợp lại với nhau, làm người ta thật sự kinh tởm không chịu nổi.

(1) Bệnh này tên là trypophobia, là một căn bệnh tâm lý chưa được chính thức công nhận, mặc dù hàng ngàn người khai là bị nỗi sợ này. Bệnh này khiến người ta có triệu chứng buồn nôn, nổi da gà, cảm giác ghê rợn, ám ảnh khi nhìn thấy hình ảnh có nhiều lỗ tròn hoặc nhóm các lỗ tròn, ví dụ như tổ ong, đài sen, lỗ đục trên thân cây, các hình xăm lỗ trên cơ thể người...

Một con giun bò lại gần đây, xoay quanh dưới chân Lộ ma ma, Lộ ma ma kinh sợ đến mức suýt nữa thì nhảy dựng lên, mặt hết trắng lại xanh. Bà hồi hận đến mức thất cả ruột gan, sao Tết vừa rồi bà phải về nhà thăm con dâu làm chi cơ chứ, không thì nhất định là bà đã có thể ngăn tiểu thư làm mấy cái thí nghiệm quái quỷ này rồi.

Đến khi Lộ ma ma nhìn thấy cảnh tượng dưới kia, cả người đều lung lay sắp ngã: Tiểu thư nhà bà mang về mặt vui sướng hơn hờ nhìn đoàn quân giun, dùng giọng điệu cảm thán mà nói, “Đây đúng thật là một gia đình giun yêu thương lẫn nhau mà.”

“Tiểu thư, không xong rồi.” Đồng Mai hoảng hốt la lên, “Ma ma té xỉu.”

Thập Nhất Nương vội vàng xông tới, “Có phải ra ngoài bị cảm nắng rồi hay không. Đã bảo rồi mà, bây giờ thời tiết nắng nóng, ma ma không được đi lung tung ra ngoài.”

Đồng Mai nhìn sắc mặt tái nhợt của Lộ ma ma, không dám nói rằng lời vừa rồi của tiểu thư chính là cọng rom cuối cùng thả lên thân lạc đà, chỉ có thể nói mập mờ, “Lộ ma ma bị dọa.....” Bị hành động cử chỉ của tiểu thư dọa sợ.

Thập Nhất Nương quan tâm cầm khăn tay lau mồ hôi trên trán Lộ ma ma, “Thật xin lỗi, sớm biết vậy thì ta đã không để ma ma tới đây rồi. Thật không ngờ ma ma lại sợ giun.”

Lộ ma ma vừa tỉnh lại, nghe Thập Nhất Nương vỗ ngực cam đoan với bà, nhất định không cho mấy con giun gì đó xuất hiện ở trước mặt bà để tránh dọa bà sợ hãi. Lộ ma ma càng đau khổ hơn, bà thật sự rất muốn nói với Thập Nhất Nương, nếu nàng có thể cam đoan từ rày về sau không tiếp xúc với mấy chuyện gì lạ gì nữa, bà chắc chắn sẽ có thể từ trên giường nhảy dựng lên, ăn gì cũng ngon.

Lộ ma ma thở dài, lần trước, sau khi xảy ra chuyện làm ruộng, bà tức đến mức sai người viết thư báo cho An Tam gia, kết quả..... Vì sao An Tam gia lại đưa cho các bà một cái lệnh như vậy chứ, không được quấy rầy Thập Nhất Nương, nàng thích làm cái gì cứ kệ nàng. Cuối cùng bà chỉ có thể tro mắt nhìn tiểu thư chơi với phân gà và giun đất!

Vinh Nhị lại viết thư, chú của hắn gửi thư, trong thư cực kỳ tán thành mấy kinh nghiệm gieo trồng mà hắn viết, cũng nói tương lai có thể viết thành một cuốn sách nông cho hắn.

“Thập Nhất Nương, chúng ta có thể lưu danh muôn đời.” Giọng Vinh Nhị hơi run rẩy phấn chấn.

“Lưu danh muôn đời?” Về mặt Thập Nhất Nương mê muội, “Chỉ với kinh nghiệm làm ruộng của chúng ta á?”

“Trọng điểm là xuất bản sách!” Thấy bộ dáng hoàn toàn không hiểu gì của Thập Nhất Nương, Vinh Nhị xoay người sang nắm lấy tay Thập Lang, “Thập Lang, chúng ta có thể viết sách truyền lại. Thực sự là không thể tưởng tượng nổi mà, huynh còn tưởng ít nhất phải đến bốn mươi tuổi huynh mới có bản lĩnh này.”

Thập Lang cũng kích động, “Đúng vậy, đệ còn tưởng quyển sách đầu tiên đệ xuất bản trong đời là về nấu nướng, thật không ngờ.....” Đương nhiên Thập Lang tham ăn cũng muốn xuất bản sách, xuất bản một cuốn sách về ẩm thực.

Xuất bản sách vĩ đại như vậy à? Thập Nhất Nương khá là mờ mịt, nàng không biết thời này sách rất quý, người nào không đủ tự tin thì không thể viết sách, không có ai mua sách thì lỗ chết. Đồng thời cũng có người vì muốn khuếch trương tài năng của mình mà viết sách, nhưng đều là tự trả tiền, sau khi xuất bản rồi thì sẽ phân phát khắp nơi, hy vọng có Bá Nhạc (1) thưởng thức. Đương nhiên viết sách cũng phải có thực tài mới được, không thì nhất định sẽ bị phản hiệu quả.

(1) Trong thời Xuân Thu, có một người tên là Tôn Dương, là một chuyên gia giám định ngựa, nên mọi người gọi ông là Bá Nhạc. Một ngày kia, Chu Vương yêu cầu Bá Nhạc tìm cho mình một con thiên lý mã, có thể ngày đi ngàn dặm. Bá Nhạc lặn lội khắp nơi, mong tìm được ngựa quý, nhưng không tìm thấy giống ngựa như nhà vua mong muốn. Cuối cùng, khi đi qua Kế Quốc, Bá Nhạc nhìn thấy một con ngựa đang thò một xe chõ muối đi lên dốc. Con ngựa cố kéo chiếc xe, khiến mồ hôi tứa ra ướt đầm, còn đuôi nó thì cụp hẳn xuống. Tuy nhiên, Bá Nhạc lại thấy con ngựa này thật đặc biệt, bèn đến gần, rồi dùng áo của mình để lau mồ hôi cho nó. Chú ngựa hí thật lớn, đôi mắt mở to, như thể muốn nói với ông điều gì. Từ tiếng ngựa hí, Bá Nhạc nhận ra rằng đây là một con bảo mã. Bá Nhạc mua lại con ngựa và lập tức đem về cho Chu Vương. Khi nhìn thấy bộ dạng gầy gò của chú ngựa, nhà vua hơi nghi ngờ, nhưng Bá Nhạc lại khẳng định đây chính là giống thiên lý mã mà nhà vua cần tìm. Quả nhiên, sau khi được chăm sóc đầy đủ cẩn thận, con ngựa hồi sức rất nhanh và khi được nhà vua cưỡi, nó có thể đi ngàn dặm mỗi ngày. Sau này chú bảo mã này đã lập được nhiều chiến công, khiến Chu Vương càng trọng vọng Bá Nhạc hơn nữa. Về sau, thành ngữ “Bá Nhạc tướng mã” được dựa trên câu chuyện này, ý nói về một người có thể nhận ra tài năng của người khác hoặc trao cơ hội cho người khác thể hiện bản lĩnh.

Vinh Nhị mừng quýnh, người mua sách nông có lẽ không nhiều, nhưng cũng không giống một vài bài thơ không ai thèm hỏi, bị quên đi nhanh chóng. Sách nông có thể lưu truyền trăm năm thậm chí ngàn năm.

Thập Lang và Vinh Nhị sướng đến điên rồi, nhìn phân gà mà cứ như đang nhìn vàng bạc, nhìn giun như đang nhìn bảo bối, phân gà cho ra giun, còn có thể làm phân bón, giun cho gà ăn, gà đẻ trứng, trứng lại nở ra gà.....

Ánh mắt hai người mơ màng, cảm thấy trước mắt sáng ngời ngời.

Tôn thị Phương thị cùng Vinh Phượng thị đều ngây ngẩn cả người, xuất bản sách, hai đứa nhỏ chưa đầy mười tuổi nhà mình muốn xuất bản sách? Sau khi nghe ngóng kỹ càng về kinh nghiệm trồng rau ủ phân nuôi gà của đám nhỏ, ba nữ nhân kiến thức sâu rộng đều trầm mặc, trong lúc vô tình, con mình lại có thể làm ra chuyện giỏi giang đến thế?

Vinh Nhị không sợ bản bốc lên một nắm phân vẩy ra, trên mặt còn mang theo tươi cười, giống như trên tay hắn không phải phân gà mà là bột vàng vậy.

“Thập Nhất Nương, sau này chúng ta chính là danh nhân rồi.”

“Là các huynh, không phải muội.” Thập Nhất Nương cắn một quả táo, đứng cách chỗ hai người bón phân rất xa, tránh cho táo bị dính phải thứ gì đó không biết tên.

“Hử? Tại sao? Mấy biện pháp làm ruộng này đều do Thập Nhất Nương nghĩ ra mà.” Vinh Nhị vội hỏi, đương nhiên Thập Nhất Nương phải là tác giả của cuốn sách này rồi, hắn không có lòng tham, chỉ cần trong sách có nhắc đến hắn là tốt rồi.

Thập Nhất Nương trừng hắn, khuôn mặt quả táo đỏ hồng đáng yêu, “Muội hỏi huynh, muội cần làm quan à?”

Vinh Nhị ngẩn người, “Nữ nhân không thể làm quan, đương nhiên trong cung thì có nữ quan.”

“Vậy muội muốn đi thi à?”

“Làm quan không được, đương nhiên đi thi cũng không được.”

Thập Nhất Nương ung dung, “Thế muội nổi danh thì cũng được cái tích sự gì đâu, ma ma nhất định không đồng ý. Đối với các huynh mà nói, xuất bản sách rất quang vinh, nhưng đối với muội mà nói, thanh danh tiểu thư khuê các này nọ sẽ bị hủy sạch, không có một con cháu thế gia nào muốn cưới một người vợ giỏi cày cấy cả, đâu phải anh nông dân cưới vợ đâu.”

Vinh Nhị áy náy nhìn nàng, mấy cách này đều do Thập Nhất Nương nghĩ ra, vậy mà cuối cùng chỉ có bọn họ được công thành danh toại.

Thập Nhất Nương ăn xong táo, móc móc tìm khăn tay, ừ, quên mang khăn tay rồi. Nàng đảo tròn mắt, đi qua vỗ vỗ vai Vinh Nhị, tràn đầy nhiệt huyết nói, “Vinh Nhị ca, các huynh nhất định phải cố gắng xuất bản sách, để dân chúng đều hiểu được cái gì gọi là làm ruộng có khoa học, trông ra được nhiều lương thực hơn, vậy thì muội đã thấy mãn nguyện lắm rồi.”

Vinh Nhị cực kỳ cảm động, Thập Nhất Nương thật sự rất hiểu chuyện, phẩm chất cao quý, thiện lương đáng yêu, là cô nương đáng yêu nhất trên thiên hạ này.

Vinh Nhị nhìn theo bóng dáng rời đi của cô nương đáng yêu nhất thiên hạ, hoàn toàn không phát hiện ra trên vai mình xuất hiện vài dấu tay.

Trong một sân viện hẻo lánh ở kinh thành, bóng đêm mờ mịt, ánh đèn dầu trong phòng nhỏ như hạt đậu, nhưng từ đầu đến cuối ngọn đèn lơ mờ vẫn không hề tan biến trong màn đêm tối đen như mực.

“Khụ khụ.....” Từ trong phòng truyền ra một tiếng ho khan đến tận tâm liệt phế, thiếu niên đứng bên ngoài mang về mặt lạnh lẽo nặng nề.

“Tứ Lang, Nhị Lang muốn gặp đệ một chút.” Một nữ nhân mày rậm mắt to khung xương hơi lớn mang theo đôi mắt đỏ hoe đi ra, “Đệ cũng đừng nói nhiều quá với đệ ấy, thân thể đệ ấy hiện tại không được khỏe.”

Tư Đồ Tứ Lang chậm rãi đi vào phòng, càng tới gần tiếng ho khan càng rõ, tay hắn không khỏi nắm chặt lại.

“Tứ Lang.....” Một thiếu niên thanh tú có sắc mặt tái nhợt, vô lực mỉm cười với hắn, “Đừng hận. Oán hận sẽ chỉ làm đệ mất đi năng lực phán đoán.”

“Ca.....” Tư Đồ Tứ Lang cắn mạnh vào môi mình, “Đệ không hận, đệ rất bình tĩnh.....” Bình tĩnh đến mức có thể lóc từng miếng thịt trên người đám hoàng thúc đường huynh kia mà tay cũng không run.

“Khụ khụ..... Còn bảo là bình tĩnh, nếu trước đó không ngăn đệ lại..... Đệ đã xách đao đi giết người rồi.” Tư Đồ Nhật Diệu thở dài, “Đây đều là số mệnh cả, là số của ca ca. Khụ khụ..... Đi xem Huy muội đi, chắc muội ấy bị dọa sợ vỡ mật rồi.”

“Lá gan của Tinh Huy tỷ quá nhỏ.” Đôi mắt Tư Đồ Tứ Lang nóng lên, sao số phận của huynh trưởng hắn lại gặp ghèn đến thế?

“Muội ấy nhất gan, khụ khụ..... Nhưng không có nghĩa là không dám gánh vác. Lần này may mà có muội ấy.....”

Đôi mắt Tư Đồ Nhật Diệu hiện lên vẻ ám áp, “Tuy muội ấy sợ hãi, nhưng huynh thật không ngờ muội ấy lại dám nhảy xuống hồ cứu huynh.....”

“Hừ, đó là chuyện mà tỷ ấy phải làm.” Tư Đồ Tứ Lang nghĩ một đằng nói một nẻo, “Nếu không phải tỷ ấy bị người khác lừa đi đến cạnh hồ, ca ca cũng sẽ không vì cứu tỷ ấy.....” Nhìn đi, thù đoạn vụng về đến mức nào. Mấy năm trước ca ca bị kẻ khác đẩy vào trong hồ, nhiễm khí hàn, hiện giờ khó khăn lắm mới khá hơn được, lại bị người đẩy vào hồ lần nữa.

“Khụ khụ, không phải lừa.....” Tư Đồ Nhật Diệu bắt đầu dĩ nói, “Lá gan của muội ấy bé như thế, sao mà dám đi đến nơi nguy hiểm như ven hồ thế chứ. Muội ấy bị một đám nữ nhân kèm cặp hai bên.”

Tư Đồ Tứ Lang nắm chặt tay lại, sát khí lại ngùn ngụt tỏa ra.

Tư Đồ Nhật Diệu vừa bắt đầu dĩ vừa đau lòng, rốt cuộc đệ đệ đã giết bao nhiêu người ở Tây bắc mà lại có một thân sát khí như thế.

“Được rồi, khụ khụ..... Ca ca sẽ không chết, đệ cũng đừng trưng ra cái bộ dạng vì ca ca đã chết mà đi báo thù nữa hận như thế..... Khụ khụ.....”

“Sao ca ca lại ho nhiều đến thế? Đường phèn xuyên bối tuyết lê không có hiệu quả sao?” Tư Đồ Tứ Lang sầu lo vỗ vỗ lưng ca ca mình.

“Có hiệu quả, khụ khụ, bây giờ đã khá hơn trước nhiều rồi.” Tư Đồ Nhật Diệu mỉm cười nhìn hắn, “May mà có bài thuốc của đệ.”

“Không phải bài thuốc của đệ, là của Thập Nhất Nương.” Tư Đồ Tứ Lang nhét hắn vào trong chăn, “Được rồi, đừng nói nữa, đệ ở lại đây với huynh, mau ngủ đi.”

Tư Đồ Nhật Diệu vừa hết cách vừa dung túng nhìn hắn, “Khụ khụ..... Đệ như thế này khiến cho huynh nhớ lại mấy chuyện hồi trước của các đệ..... Rõ ràng là đệ với Huy muội sợ tối, nhưng lại nói là sợ ca ca không dám ngủ một mình, chen chúc trên giường của huynh, cuối cùng còn đá dẫm.....”

“Được rồi, đừng nói nhiều nữa..... Mau ngủ.....” Mặt Tư Đồ Tứ Lang đỏ ửng, “Ai đá dẫm chứ, rõ ràng là Tinh Huy đá dẫm, có liên quan gì đến đệ

đầu.”

“Khụ khụ..... Bây giờ không nói, huynh sợ sau này không còn cơ hội nói.” Tư Đồ Nhật Diệu buồn ngủ thì thảo.

“Đừng nói như huynh sắp chết đến nơi như thế, Phở Tuệ thiền sư không phải đã nói có thể trị khỏi cho huynh à?” Tư Đồ Tứ Lang cũng giảm nhẹ giọng nói, quan sát ca ca mình chìm vào giấc ngủ.

Qua mấy ngày nữa, mặc kệ ca ca hần khôe hay không khôe, một, không, rất nhiều tang lễ sẽ không thể nào tránh khỏi phải cử hành.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Edit: Diệp Nhượng Giai

“Đây là mặt nạ khi, đây là thú gỗ, đây là búp bê gốm sứ.....” Thập Nhất Nương vui tươi hơn hờ chơi với mấy thứ bày đầy trên bàn, cuộc sống ở cổ đại rất nhàm chán, nàng chỉ có thể chơi với mấy thứ này để tiêu tốn thời gian thôi, không phải là do tâm lý nàng chưa trưởng thành đâu.

“Tư Tứ Công tử thật có lòng.” Xuân Lan mỉm cười nói, “Tư kinh thành đến Trung Châu đâu phải chỉ ngàn dặm, phí chuyên chở đều đã vượt xa giá trị của đồ chơi rồi.”

“Ừ, Tinh La ca ca tốt với ta lắm.” Đôi mắt Thập Nhất Nương cong cong, “Chỉ là..... Không biết có phải là ảo giác của ta hay không, mà ta cảm thấy thư huynh ấy viết cho ta hơi ngớ ngẩn.” Tuy rằng trong thư vẫn kể về cuộc sống náo nhiệt thú vị cùng với mấy món ăn ngon ở kinh thành, nhưng cứ cảm thấy giọng điệu có chỗ nào đó là lạ, giống như đang nói lời chào từ biệt với nàng vậy.....

Tối đó Thập Nhất Nương nằm mơ, thấy một căn phòng trắng xóa, chính giữa đặt một quan tài khiến đôi mắt người ta phát đau.

Nàng nhìn thấy Tư Đồ Tứ Lang lạnh lùng đứng đó, khuôn mặt tái nhợt lộ ra vẻ bệnh tật, tinh xảo như một con búp bê sứ dễ vỡ.

Nàng nhìn không rõ những người qua lại, chỉ có hần đứng ở giữa đám người, như kết thành một khối băng.

Sau đó hình ảnh dần dần rõ ràng, linh đường biến thành nơi giết chóc. Đây chắc là một giấc mơ, một giấc mơ rất thật. Thập Nhất Nương có chút lo sợ không yên, thời tận thế có không ít người chết, nhưng đều là trong cuộc chiến giữa người với zombie, còn tàn sát đồng loại như thế này, quả thực chính là ác mộng.

Tư Đồ Tứ Lang không hề nhúc nhích, chỉ lạnh lùng nhìn màn giết chóc trước mắt. Thập Nhất Nương thoáng an tâm, may mà huynh ấy không xảy ra chuyện gì..... Nàng mơ hồ nghĩ, sau đó thấy được gã sai vặt áo lam vẫn đứng đằng sau hần lén lút rút ra một thanh chủy thủ từ trong ngực.

“Đừng! Tránh ra!” Nàng muốn tiến lên, gần nhau trong gang tấc mà như xa cách cả biển trời, ánh sáng lạnh lẽo của thanh chủy thủ đập vào mi mắt nàng.

“Hoàng gia gia chắc phải đau lòng lắm.” Tư Đồ Tứ Lang nhìn bầu trời trắng bệch, hờ hững nghĩ, “Mấy đứa con mình lại chém giết lẫn nhau như thế..... Người thì chết người bị phế, chắc ông ấy cũng chết không nhắm mắt.” Nói đến, chẳng qua hần với phụ thân chỉ cung cấp nơi để chém giết thôi, còn mấy hoàng thúc của hần khẩn cấp nhảy vào tham gia thì đều đã mất hết lý trí vì chỗ ngồi kia rồi.

Ám Nhất tự trách không thôi, “Chủ nhân, đều là lỗi của thuộc hạ, thật không ngờ Đông Từ lại.....”

“Được rồi, có ai ngờ được đâu.” Tư Đồ Tứ Lang thờ dãi, “Đông Từ đi theo chúng ta đã 10 năm nay, ai có thể ngờ hần chính là người của Khang hoàng thúc cơ chứ. 10 năm, năm vùng cũng thật sâu, may mà trước đó chuyện ta đi Tây bắc đã giấu hần.” Đông Từ tự sát, trong ánh mắt đều là xin lỗi, Tư Đồ Tứ Lang nhận phải một đả kích chưa từng có từ trước đến nay. Sao người mà hần có thể hoàn toàn tin tưởng lại ít như vậy chứ.

“Chủ nhân, vết thương của người không sao chứ.” Ám Nhất hơi bất an nhìn cánh tay hần.

Tư Đồ Tứ Lang khẽ cau mày, “Không sao, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi..... Lúc đó hình như ta nhìn thấy Thập Nhất Nương về mặt nàng kinh hoàng nhìn ta, giống như đang bảo ta tránh ra, nhờ vậy ta mới né được.”

“Thập Nhất tiểu thư?” Lòng Ám Nhất hơi thả lỏng, “Sao có thể thế được, Thập Nhất tiểu thư còn đang ở Trung Châu mà. Không phải chủ nhân đang mơ chứ?”

Mơ sao? Tư Đồ Tứ Lang hơi hoảng hốt, là mơ sao? Thân thể hần nghiêng nghiêng ngã xuống.

“Chủ nhân.....” Âm Nhất kinh hãi vội tới tiếp được hần, kéo lên nhìn vết thương trên tay hần, “Vết thương này..... có độc?” Chuyện gì xảy ra vậy, rõ ràng vừa rồi không có gì hết mà.

“Tiểu thư, tiểu thư, tỉnh lại đi, ác mộng thôi.” Xuân Lan vội vàng vỗ vỗ mặt nàng.

Thập Nhất Nương nắm lấy tay nàng ấy, trán đầy mồ hôi, “Tỉnh La, Tỉnh La ca ca bị người dùng chủy thủ đâm trúng, ta..... Hần cũng chưa phát hiện ra nguy hiểm đến từ người gần gũi với hần nhất..... Ta muốn cứu hần.....”

“Tiểu thư, người nằm mơ.....” Xuân Lan ôm lấy nàng, nhỏ giọng dỗ dành, “Mơ đều là giả cả, là ngược lại, nhất định là do hôm kia nhận được quà tặng của ngài ấy, người nhớ ngài ấy quá nên mới nằm mơ thôi.....”

Đông Mai cũng đi tới, “Tiểu thư, người bị bệnh rồi, đại phu vừa đến đây bảo là bị phong hàn. Người bị bệnh đều thích suy nghĩ lung tung cả.”

Thập Nhất Nương vô lực nằm trên giường, vẻ mặt hơi hoảng hốt, bệnh? Từ khi nàng có dị năng đến giờ, sức đề kháng của cơ thể nàng vô cùng tốt mà.

“Nào, tiểu thư, uống một ít thuốc trước đi. Nếu người không khỏe, Thập công tử cùng Vinh Nhị công tử đều sẽ gặp xui đó, lại dám đi nghịch nước.” Xuân Lan thở dài. Hai ngày này Tây bắc mưa tầm tã, nước sông nước hồ đều đầy tràn, bọn Thập Lang thấy có cá nhảy lung tung, sướt ngập trời, chạy đến bên hồ bảo là muốn bắt cá. Cá bắt thì bắt được đấy, nhưng ba đứa nhỏ đều bị ngã xuống. Cũng không thêm ngấm lại, Tây bắc vừa qua mùa đông lại mưa, thời tiết này mới nghịch nước, không cảm mới là lạ.

Thập Nhất Nương bắt đầu đã há mồm, má ối, đáng chết người, “Xuân Lan, để ta uống cạn một hơi đi.” Thuốc mà uống từng muỗng từng muỗng thế này, thật sự rất thống khổ.

Xuân Lan mỉm cười, quyết định dạy cho tiểu thư nhà mình một bài học, nàng cương quyết nói, “Tiểu thư, em dứt cho người là được rồi, không thì chẳng phải chúng em chỉ để trung thôi sao?”

Thập Nhất Nương cau mày, ô ô, đáng quá đi. Hôm nay nàng dùng dị năng quá độ, hiện tại lúa mì sắp chín rồi, rau củ lại trồng nhiều như vậy, dị năng của nàng thật không đủ dùng..... Dị năng của nàng dùng để tăng thêm tính hài hòa linh hoạt của cơ thể cùng với giải độc thì còn được, nhưng còn củng cố lực phủ ngũ tạng thì không phải là chuyện một sớm một chiều, đương nhiên phong hàn cũng không phải là chuyện gì quá tệ, sau khi bị bệnh, sức đề kháng của cơ thể càng mạnh thêm.

“Tiểu thư, người cũng sắp 8 tuổi rồi. Nam nữ bảy tuổi không ngồi chung, tuy người dân Tây bắc coi mờ, không giống kinh thành bảo thủ, nhưng người cứ như thế này cũng không ổn. Người chính là tiểu thư khuê các, nữ nhân chúng ta không thể đi nhầm một bước chân.....” Xuân Lan nhin không được lại nhai.

Thập Nhất Nương thật muốn che lỗ tai lại, chết tiệt, con nít cổ đại trưởng thành không khỏi quá sớm rồi, bảy tuổi không ngồi chung? Cho dù chung giường cũng đâu có sao, đứa bé bảy tuổi có công năng kia sao.

“Xuân Lan, em đừng lè nhè nữa, ta thật sự rất đau đầu.” Thập Nhất Nương cực kỳ đáng thương nói, Xuân Lan vội vàng ngậm miệng, nhét nàng vào lại trong chăn, “Được rồi, người mau ngủ đi.”

Thập Lang bị Thập Nhất Nương làm phiền gần chết, chỉ có thể tìm người hỏi thăm tin tức ở kinh thành. Khoảng cách từ kinh thành đến Trung Châu rất xa, phải đến hơn một tháng sau bọn Thập Lang mới nhận được tin tức.

“Hoài vương lên ngôi?” Thập Nhất Nương choáng váng cả người, “Còn Tỉnh La ca ca sau này chính là Thái tử?”

“Đúng vậy.” Thập Lang gật đầu, “Chắc chắn là mẹ với Đại bá mẫu bọn họ đều đã nhận được tin tức rồi.”

Vinh Nhị hoàn toàn rơi vào tình trạng si ngốc, “A a, cái người thô sáo cho chúng ta nhảy điệu thổ lại chính là Thái tử?” Cũng chính là hoàng đế tương lai? Vinh Nhị vừa nhớ đến tình hình khi mình nhảy điệu thổ thì toàn thân đều bút rút khó chịu.

“Không đúng.....” Thập Nhất Nương hoảng sợ đứng dậy, “Tỉnh La ca ca từng nói với muội, huynh ấy có một ca ca. Bây giờ huynh ấy là Thái tử, vậy huynh trưởng của huynh ấy đã xảy ra chuyện gì?” Linh đường nàng nằm mơ thấy kia, đừng nói là.....

Vinh Nhị cũng sùng sốt, hần ở kinh thành nhiều năm, tin tức linh thông hơn bọn họ, “Huynh nghe nói Hoài vương bị giam giữ có hai trai hai gái.....”

Thập Nhất Nương ngã ngồi trên ghế, hèn chi trong mơ hần lại nghiêm nghị đến thế, huynh trưởng của hần..... Đã không còn sao?

Thu đến, mùa trái cây cũng đến. Đàn gà mà đám Thập Nhất Nương nuôi đẻ ra một đồng trứng, sau đó lại ấp ra một bầy gà con, An nguyên soái phủ vì gà bay đầy nhà mà ưu sầu, cho dù là trứng hay là gà cũng chỉ có thể để cho Bách Vị lâu thu mua mới có thể tiêu bớt. Lúa mì cũng bắt đầu ngả vàng, ngày nào Vinh Nhị cũng xách theo giấy bút ra ruộng ghi chép, khuôn mặt vốn dĩ nâu nâu giờ càng đen bóng, chỉ còn nhìn thấy hàm răng trắng trắng.

Vinh Phụng thị tức nở phôi, hàng ngày đuổi theo hắt đắp mặt nạ làm trắng da, Vinh Nhị cứ nhìn thấy lão nương nhà mình là trốn. Còn Thập Lang, béo càng thêm béo, mà lại được cái trời sinh phôi nặng không đen, đứng cùng với Vinh Nhị cứ như hắc bạch vô thường, đối lập rõ ràng.

Một ngày họ Thập Nhất Nương đang nhìn quả hồng trên cây chảy nước miếng, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng hò hét, “Đại thắng, đại thắng, người Tây Hồ bị chúng ta đánh bại rồi!”

Thập Nhất Nương đứng bật dậy, nghe bên ngoài ầm ĩ vô cùng, nước mắt bất giác chảy xuống, có phải điều này có nghĩa là, người nhà của nàng có thể về rồi hay không?

“Có thể về nhà, hô hô..... Thập Nhất Nương, Ngũ Lang ca đã về đây.” An Ngũ Lang hết sức phấn khởi lục lọi tìm kiếm trong bao quần áo của mình, “Phải xem có quà gì có thể tặng cho Thập Nhất Nương mới được.”

Tuy An nguyên soái đã muốn về nhà lắm rồi nhưng chỉ có thể ở lại nhờ trại cùng với đại quân. Nhị gia Tam gia chỉ giữ mấy chức quyền nên sau khi bàn giao xong xuôi đã có thể về trước, An Đại gia cũng chuẩn rồi, chỉ đáng thương cho kẻ giữ chức tướng quân như ông, phải ở lại làm tể tướng tốt.

Còn mấy người thuộc hàng cháu trong An gia bị xếp vào trong quân đội chờ lĩnh quân công mà ngồi than vãn thở dài, đã lâu lắm rồi bọn họ không được gặp Thập Nhất Nương, nhưng cũng không có cách nào. Mọi người đưa ánh mắt hâm mộ dõi theo An Tam Lang, thật là đáng giận, trước đó hắt ở Uyển Thành suốt ngày được kề cận bên cạnh Thập Nhất Nương thì cũng thôi đi, bây giờ lại còn là tên đầu tiên chạy về nhà..... Qua thời gian lâu như vậy, có khi nào ngoại trừ An Tam Lang thì muội muội đều đã quên mấy huynh trưởng này rồi không.

An Tam Lang tươi cười, hắt gia nhập sau, tương lai cũng không định lăn lộn theo nghiệp võ, không giống với Nhị bá và cha hắt còn phải chờ mọi chuyện xong xuôi, cho nên hắt quyết định..... đi trước một bước.

“Tam Lang, sao ngươi lại không đợi mấy người bọn ta, cũng đâu phải là không thể chờ thêm năm ngày.” An Nhị gia tức tối nhìn hắt.

An Tam Lang cười cười, “Nhị bá, mọi người đều có quân công, con không có quân công, chỉ có thể về nhà trước để an ủi nỗi niềm bi thương của Thập Nhất Nương.” Thập Nhất Nương thích nhất là nói mấy lời lẽ khoa trương như vậy, trong mắt An Tam Lang lóe lên tia hoài niệm.

“Ca ca!” Thập Nhất Nương bỏ nhào vào trong lòng của thiếu niên có đôi mắt ẩn chứa ý cười kia, vô cùng vui mừng.

Trong mắt thiếu niên như ngưng tụ ánh nắng mặt trời, cười ôm lấy nàng, cực kỳ hài lòng ước lượng cân nặng của nàng, “Thập Nhất Nương thực vâng lời, nhất định là rất ngoan ngoãn ăn cơm đúng không, nhưng phải béo thêm một chút nữa mới xinh.”

Thập Nhất Nương tròn to đôi mắt tròn xoe, đôi con ngươi đen bóng phản chiếu hình ảnh thiếu niên, “Ca, người ta đã béo rồi, con gái quá béo không gả được đâu.”

Xuất giá? An Tam Lang nghe thấy mấy từ này mà không vui, vững chắc ôm nàng, “Không sao cả, không gả được thì ca ca nuôi muội cả đời.”

“Sao ông nội, bác và cha còn chưa về?” Tuy rằng trong trí nhớ của nàng không có hình ảnh bọn họ, nhưng vẫn luôn gửi thư qua lại với bọn họ, cảm nhận được tình thân nồng đậm của bọn họ qua những lá thư.

Tuy ôm muội muội trong lòng, nhưng bước đi của An Tam Lang vẫn rất ổn định, “Mấy trưởng bối đều có chức quan, nên phải nán lại một chút, nhưng đến ngày mốt là gặp được họ rồi.”

“Cha đệ cũng về cùng luôn à?” Vinh Nhị Lang cũng hết sức mong chờ, hỏi.

“Đương nhiên.” An Tam Lang biết được Vinh Nhị Lang qua thư của muội muội, muội muội bảo hắt khờ cực, nhưng thoát nhìn lại không thấy quá ngốc như muội muội nói.

Thập Nhất Nương lấy ra bức thư mà cha nàng viết cho nàng, đương nhiên có cả tranh vẽ nữa, thi thoảng khi rảnh rồi An Tam gia sẽ vẽ một ít thỏ rừng hoa dại. Ông tự cảm thấy, vợ ông là tài nữ, ông là tài tử, chắc hẳn nữ nhi cũng phải có tế bào này.

Thập Nhất Nương cười ngây ngô, vì trong thư của An Tam gia đều toát ra tình cảm yêu thương con gái. Sau đó lại có chút thương cảm, vì sao nàng không nhớ được dáng vẻ của cha chứ, nhưng nàng nghĩ, chỉ cần nàng nhìn thấy người, nàng nhất định sẽ nhớ ra được, giống như ca ca vậy, chỉ cần cái liếc mắt đầu tiên là nàng đã có thể nhận ra.

Thập Nhất Nương vui vẻ chạy đến khu đất trồng rau, nàng quyết định dùng mấy loại rau củ mình trồng nấu thật nhiều món ngon cho cha ăn, cách thức để Thập Nhất Nương cảm ơn người khác chính là ăn ăn ăn cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Edit: Diệp Nhược Giai

Chùa cổ ngàn năm núp mình trong tầng tầng lớp lớp cỏ thụ, chỉ có thể loáng thoáng thấy mái hiên trang nghiêm, trong màn đêm thoát nhìn như cung điện trên thiên đình.

Nửa đêm, tiếng chuông chùa thông thả kiên định vang lên, thần bí xa xôi như từ trên trời vọng xuống.

Quan Chân tuần mỹ thánh khiết như thiên tiên thở ra một hơi, nhìn bầu trời đầy sao, cầm theo một ngọn đèn lồng chậm rãi đi lên tầng cao nhất của lầu ngắm sao. Chùa miếu bình thường không có lầu ngắm sao, nhưng chùa cổ ngàn năm Tướng Quốc tự thì ngoại lệ, vì có Phổ Tuệ thiên sư --- quốc sư thần bí nhất của Đại Hạ.

Đến khi Quan Chân bò lên được đến lầu ngắm sao cao vút tận mây, bầu trời càng tối hơn, sao dần dần ít đi.

“Sư phụ.” Quan Chân ân cần nhìn lão hòa thượng mặc một thân áo trắng đang đứng im như tượng ngựa đầu nhìn sao.

Lão hòa thượng già yếu đến mức trên mặt đều là nếp nhăn, ánh mắt đục ngầu, hình như không để ý có người đến, chỉ lẳng lặng nhìn ánh sao càng ngày càng sáng trên bầu trời đêm.

Quan Chân đi lại gần, chắn gió cho lão hòa thượng, mùa thu kinh thành vẫn rất nóng bức, nhưng Tướng Quốc tự nằm trên núi, lầu ngắm sao lại cao chót vót, gió thổi như muốn bạt cả người đi. Gió mạnh như thế, đối với một ông lão gần đất xa trời mà nói, là khó có thể chịu nổi.

“Đế tinh..... Phúc tinh trên không.....” Khóe miệng lão hòa thượng hơi động đậy, giọng nói kích động, “Đế tinh lấp lánh, phúc tinh sáng ngời, họa lớn của Đại Hạ chúng ta rốt cuộc cũng qua rồi.....”

Quan Chân kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhất thời ngưng thở, “Quả thực..... Sao đế tinh mới.....” Trình độ xem sao của hắn không bằng sư phụ, nhưng vẫn thấy được sao đế tinh lấp lóe chiếu sáng trong không trung, tình tượng vốn hỗn loạn bấy giờ đã dần dần rõ rệt, chính là báo hiệu cho một thời kỳ thái bình thịnh thế! Quan Chân kích động đến khó có thể kiềm chế.

Lão hòa thượng cười ha ha, lại bỗng nhiên khóc lớn, giống như bị điên vậy, “Tương lai của nước Đại Hạ ta còn có thể kéo dài thêm gần hai trăm năm, Phổ Tuệ ta không phụ tổ tiên Tư Đồ thị.....”

Quan Chân sợ ông vui sầu quá mức sẽ gây bất lợi cho thân thể, vội vàng tiến lên đỡ ông xuống lầu, “Đây đều là công lao của sư phụ, sư phụ phải chú ý giữ gìn sức khỏe cho tốt.....”

“Khụ khụ..... Không phải.....” Lão hòa thượng bấy giờ mới phát hiện mấy ngày qua mình liên tục xem tinh tượng, thân thể suy yếu vô lực. Ông dùng ánh mắt đục ngầu nhìn chằm chằm Quan Chân, “Đây không phải là công lao của ta, mà là công lao của phúc tinh An Thập Nhất tiêu thư.”

Quan Chân cũng nghiêm túc lên, hắn biết sư phụ vì bị phản phệ cộng thêm áy náy mà mấy năm nay ngày càng gầy yếu, chỉ còn da bọc xương, “Vâng, đây đều là số mệnh của An Thập Nhất tiêu thư, cho nên sư phụ, chúng ta sẽ bù lại cho nàng.” Trước khi bù lại hết cho những thiệt thòi của nàng, sư phụ nhất định không được chết.

“Bù lại? Khụ khụ..... Bù lại thế nào cũng không đủ.....” Lão hòa thượng phiền muộn vô cùng, cố gắng áp chế cơn ngứa nơi cổ họng, “Chẳng qua, thiên đạo đều tuân theo quy tắc này. Ta đoạt số mệnh của nàng, thiên đạo sẽ bù vào, đơn giản gắn số mệnh nàng với Đại Hạ..... Sau này, nàng vinh Đại Hạ vinh; nàng tổn hại, Đại Hạ vong.....”

Quan Chân sợ hãi, “Nếu nói như vậy, tức là nếu ngày sau An Thập Nhất tiêu thư có tâm tư gì khác, hoặc là bị ai đó lợi dụng.....”

Lão hòa thượng vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Đừng lo lắng quá, với tính cách của An Tam gia, nữ nhi của ông ta không phải là hạng người có tâm tư bất chính..... Huống chi mọi chuyện đều đã có an bài của nó.....” Lão hòa thượng thần bí cười cười, “Quan Viễn ở đâu?”

“Quan Viễn?” Quan Chân đang lòng dạ rối bời, hơi hoảng hốt nói, “Hiện giờ thân thể của Tư Đồ Nhị công tử đã khá hơn, một lòng muốn quy y theo Phật.”

Lão hòa thượng cố sức bước xuống cầu thang, thở hồng hộc. Ông không còn sống được bao lâu, nhưng nhìn thấy Đại Hạ phồn vinh, ông cũng yên lòng nhắm mắt, “Sau này không còn ai tên là Tư Đồ Nhật Diệu nữa, chỉ có Quan Viễn.”

Quan Chân nghiêm nghị trả lời, “Vâng.” Sư phụ dùng cách giấu giếm ý trời, để cho Tư Đồ Nhật Diệu “chết đi”, Quan Viễn sống tiếp, mặc kệ là trong mắt người đời hay là dưới sự dò xét của thiên đạo, trên đời này không còn Tư Đồ Nhật Diệu nữa.

“Tùy hắn đi, nếu Quan Viễn quy y cửa Phật cũng là một chuyện may mắn.” Lão hòa thượng nói.

Quan Chân còn đang suy nghĩ về vị sư phụ Quan Viễn mới có, người vừa đoạt lại tánh mạng từ trên tay ông trời này, bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng, sắc mặt tái nhợt, “Sư phụ, tấn đế tinh của Đại Hạ vừa mới xuất hiện, Đại Hạ sẽ nghênh đón một trăm năm phồn vinh, vậy Thái tử.....” Thái tử Tư Đồ

Tĩnh La bị trúng độc, tuy rằng độc đã được giải, nhưng thân thể bị tổn hại sâu sắc, không phải là tướng trường thọ..... Có phải như vậy tức là trong mắt thiên đạo, hần cũng chỉ là một người chết? Nói như vậy, để vương tiếp theo của Đại Hạ không phải là..... Tư Đồ Tĩnh La?

Lão hòa thượng nhìn hần đầy tâm ý, “Yên tâm, Thái tử chắc chắn là Tư Đồ Tĩnh La, trong tương lai hần sẽ là một đại đế vương tài đức sáng suốt nhất của Đại Hạ. Chỉ cần có phúc tinh làm bạn.....”

Quan Chân giật mình, “Thì ra là thế..... Trách không được sư phụ cũng không lo lắng.....” Nếu tư hòng trên người An Thập Nhất tiểu thư thất vào Thái tử, vận mệnh của nàng lập tức liên quan đến vận mệnh Đại Hạ, căn bản không cần lo lắng số mệnh của nàng phản lại vận mệnh Đại Hạ.

Lão hòa thượng nằm trên giường, tuy mệt mỏi cực kỳ nhưng trên mặt vẫn mang theo ý cười như cũ, “Quan Chân, sư phụ không còn sống được bao lâu, mọi chuyện sau này nhờ cả vào con. Nhớ kỹ, tương lai mặc kệ có chuyện gì xảy ra, con nhất định phải đứng về phía An Thập Nhất tiểu thư, đây là sư phụ nợ nàng, cũng là Đại Hạ nợ nàng.....” Giọng nói nhỏ dần. Trước khi ông chết nhất định phải nhìn thấy An Thập Nhất tiểu thư, nếu có thể, ông sẽ bù lại bằng hết sức mình, cho dù đời này không giải quyết được nhân quả này, vẫn còn kiếp sau.

An Tam Lang trầm tư nhìn lúa mì bị lúa mạch ép tới mức phải cúi đầu, cho tới bây giờ hần cũng chưa từng thấy lúa mạch nào no đủ như vậy.

“An Tam ca, huynh xem, đây là lúa mạch mà bọn đệ trồng ra.” Vinh Nhị đội nón do cỏ bện thành, thoạt nhìn hoàn toàn giống một lão nông dân, vô cùng tự hào nói, “Đệ đã hỏi rất nhiều người, bao gồm cả lão nông dân có kinh nghiệm nhất. Bọn họ đều nói cho tới bây giờ chưa từng thấy qua ruộng lúa nào có sản lượng cao như vậy, thu hoạch gấp khoảng bốn lần so với bình thường.” Ánh mắt Vinh Nhị nóng bỏng nhìn thửa ruộng lúa như đang nhìn bạc.

Thập Lang cũng đặc ý ướn cái bụng tướng quân của mình, “Đệ đã thương lượng với Vinh Nhị ca rồi, sẽ tuyên truyền biện pháp làm ruộng của chúng ta ra ngoài, nếu ruộng lúa trong thiên hạ đều có thể tăng thêm bốn lần, vậy người chịu đói trên thế gian này cũng sẽ ít hơn.” Trên đời không có đói khát, thái bình thịnh thế liền nằm trong tầm tay.

Đôi mắt trong suốt trên khuôn mặt trái táo của Thập Nhất Nương cong lên như trăng non, “Vậy mọi người đều có thể ăn bánh nướng tốt nhất.” Mùi vị của món bánh oa oa đầu nghen cổ kia, nàng vẫn còn nhớ rõ lắm.

An Tam Lang dùng ánh mắt tán dương nhìn ba đứa nhỏ, “Làm tốt lắm. Người xưa nói, người có chí không quan tâm tuổi tác, các đệ muội làm được rất tốt. Vinh tiểu thúc nói thật đúng, các đệ muội nên viết một quyển sách nông lưu truyền thiên hạ.”

Ba người dương dương tự đắc ngẩng cao đầu, giống như đại tướng quân đánh thắng trận, ngay cả Thập Nhất Nương, kẻ căn bản sẽ không xuất hiện ở trong sách cũng không ngoại lệ.

An Tam Lang nhìn không được ôm lấy muội muội, hôn hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Thập Nhất Nương sừng sốt, sau đó mặt táo béo mập trắng nõn tươi cười, ngọt ngào hơn cả quả hồng trên cây.

Vinh Nhị cùng Thập Lang liếc nhau, đi theo phía sau bọn họ. Vinh Nhị thở dài, An Tam công tử không tránh khỏi quá thương yêu muội muội rồi. Nghe nói huynh đệ An gia đều thương muội muội đến tận xương, tương lai ai mà muốn kết hôn với Thập Nhất Nương nhất định là xui xẻo thôi rồi, có một đồng anh vợ bao che khuyết điểm đến thế cơ mà.

“Ca ca, hôn nữa đi.” Tiếng cười của Thập Nhất Nương còn thanh thúy hơn cả tiếng chim hót, vô cùng đáng yêu, “Đến khi Thập Nhất Nương lớn hơn chút nữa, ca ca không thể hôn.”

Giọng An Tam Lang có vẻ không vui, “Vậy đến lúc đó ai có thể hôn Thập Nhất Nương?”

“Đương nhiên là phu quân tương lai của Thập Nhất Nương rồi.” Thập Nhất Nương hùng hồn nói, thời này đâu có giống như người ngoại quốc lấy nọ hôn thay lời chào hỏi, mà là bảy tuổi nam nữ không được ngồi chung bàn đó.

An Tam Lang trầm mặc, sau đó hung tợn nói rít ra từ trong kẽ răng, “Vậy Thập Nhất Nương vẫn nên lớn chậm một chút thì hơn. Ca ca có nuôi muội nữa cũng không sao, nhất định đừng có lớn quá nhanh.”

Nắng thu xuyên qua kẽ lá, đậu lại trên màn cửa sổ bằng lụa mỏng. Sáng sớm Thập Nhất Nương chợt nghe thấy tiếng chim hót, mở cửa sổ ra, không khí tươi mát thổi tới, nhìn quả hồng trên cây ở xa xa, chim nhỏ riu rít nhảy trên nhánh cây, mổ mổ quả hồng ngọt. Thập Nhất Nương hít sâu luồng không khí trong lành, một loại kích động khó hiểu nảy sinh trong lòng, khiến lồng ngực nàng như nở ra.

“Tiểu thư, người đã đủ xinh rồi.” Ma ma nhìn Thập Nhất Nương loay hoay soi gương mãi mà vẫn không hài lòng, mở lời khuyên nhủ. Tiểu thư đã thay đổi bốn năm kiểu tóc rồi.

“Nhưng không có kiểu nào khiến cho tóc của ta thoạt nhìn dày một chút à?” Thập Nhất Nương nhún mày, trước kia tóc nàng vừa vàng vừa ít, trong gần hai năm qua, Lộ ma ma xoa thuốc mỡ cho nàng hàng ngày, cùng với ăn mè đen, nên tóc bây giờ đen hơn, chỉ là vẫn chưa đủ dày.

Lộ ma ma triu mến nhìn tiểu thư ngồi trước gương oán giận tóc mình không đẹp, thật sự rất giống Chi tiểu thư.

“Tóc tiểu thư rất mềm rất mảnh, nên thoạt nhìn mới ít như thế.” Xuân Lan an ủi, “Loại tóc này nhìn rất đẹp, đen mềm như tơ lụa ấy.”

Về mặt Thập Nhất Nương đau khổ, “Nhưng ta hy vọng tóc có thể thật dày.....” Ở cổ đại, bất cứ kiểu tóc nào cũng phải có nhiều tóc thì khi búi lên nhìn mới đẹp, tóc ít thế này phải dùng tóc giả mới búi được, nàng không khoái chuyện đó lắm.

“Tiểu thư, yên tâm, ma ma có một bài thuốc mà hồi trước mẹ của người từng dùng, cực kỳ có tác dụng. Mai một tóc chắc chắn rất dày.”

Bài thuốc của mẹ? Ánh mắt Thập Nhất Nương hơi hoảng hốt, đứng rồi, mẹ..... Nàng đã quên sạch rồi.

“Tiểu thư, hay là để cho Đông Mai thử xem, dạo này có lưu hành một loại kiểu tóc, nhìn qua sẽ thấy tóc rất dày.” Đông Mai bê chậu nước tới, phần khởi nói.

Ma ma tức giận nhìn nàng, “Vậy người còn không mau lại đây chải tóc cho tiểu thư đi!”

Đông Mai lẽ lười, biết ma ma bắt nạt nàng này giờ vẫn chỉ nhìn tiểu thư vật lộn. Nhưng sao ma ma không chịu ngấm lại, bà ấy vẫn luôn thích tự làm mọi chuyện cho tiểu thư, nếu nàng cướp việc của bà, có khi lại bị bà bắt bẻ cả ngày trời cho xem.

Thập Nhất Nương ngạc nhiên nhìn mái tóc bông bênh thoát nhìn như dày lắm, cái này cũng giống như uốn tóc thôi. Đông Mai thật đúng là khó lường, nếu là ở đời trước, nàng nhất định có thể trở thành một nhà tạo mẫu tóc cực giỏi.

Ma ma cũng hết sức hài lòng, “Không tệ, sau này tóc của tiểu thư cứ để cho người chải đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Edit: Diệp Nhục Giai

“Thập Nhất Nương, heo nhỏ lười, còn chưa rời giường à?” Ngoài phòng truyền đến giọng nói mang theo ý cười của An Tam Lang.

Thập Nhất Nương nhảy bật ra, “Ca, người ta đâu phải là heo lười, huynh đừng có đánh đồng muội với Trữ Bị Lương.”

Đã sắp được năm mươi cân, đối với giống heo sữa hương nhỏ nhắn mà nói thì có thể xưng là hán tử, Trữ Bị Lương éc éc kháng nghị: Ta không hề lười chút nào, ta đã rời giường từ sớm rồi.

Thập Lang bước vào cửa, phiên dịch cho thú cưng, “Thập Nhất Nương, Thiên Bồng Nguyên Soái kháng nghị, nó thức dậy sớm hơn so với muội.”

Thập Nhất Nương trừng hăn, “Muội cũng dậy từ rất sớm, chẳng qua luôn trang điểm thay đồ trong phòng thôi.”

Trang điểm thay đồ? Thập Nhất Nương chưa bao giờ để ý đến mấy chuyện này, bây giờ lại thay đổi. Thập Lang tinh tế quan sát một lượt, mới phát hiện hôm nay Thập Nhất Nương quả thật rất xinh đẹp, “Thập Nhất Nương, sao tự dung tóc muội trong một đêm mọc nhiều ra như vậy?” Cũng cùng búi tóc, nhưng búi tóc của Thập Nhất Nương hôm qua là sùi cao, còn hôm nay là bánh bao nhân thịt cỡ lớn.

Thập Nhất Nương vọt tới trước mặt An Tam Lang, “Ca, huynh xem, đây là kiểu tóc mà Đông Mai nghĩ ra cho muội, sau này cho dù tóc muội có mỏng thì cũng có thể búi lên được.”

“Nhìn rất đẹp.” An Tam Lang khen, “Thập Nhất Nương vốn là mỹ nhân, căn bản đã đẹp rồi nên búi kiểu gì cũng đẹp.”

Thập Nhất Nương được khen, sướng đến nở gan nở ruột, được ca ca nắm tay vui tươi hơn hờ đi ăn sáng.

Lúc mấy người Thập Nhất Nương ăn sáng cũng là thời gian đám Xuân Lan được nghỉ ngơi, vì Thập Nhất Nương không thích người khác đứng ở một bên hầu hạ. Bảo là, vừa nghĩ tới mình thì đang ăn uống thả cửa, người bên cạnh lại chỉ có thể đứng, ngay cả nước cũng không được uống, khẩu vị lập tức bị giảm ba phần.

Mấy người Lộ ma ma ngồi trong phòng nhỏ, chờ Thập Nhất Nương ăn sáng.

“Hôm nay tiểu thư thật vui.” Ánh mắt của ma ma nhìn hướng Đông Mai, mang theo vài phần vừa lòng. Hồi trước tóc của Chỉ tiểu thư cũng ít, đau khổ thấu trời xanh, thật không ngờ Đông Mai lại có bản lĩnh như vậy, “Đông Mai chải tóc tốt lắm, sau này người chải tóc cho tiểu thư đi.”

Đông Mai cười tủm tỉm đáp ứng, “Chỉ cần ma ma cam lòng thì ta chải tóc cho tiểu thư hàng ngày cũng không sao.”

Ma ma tức giận trừng nàng, “Ta thì có gì mà luyến tiếc chứ, đám nít ranh các người làm việc cho tốt một chút, ta sẽ quan sát hàng ngày.”

Một đám nha hoàn hi hi cười, “Ma ma nên nghỉ ngơi từ lâu rồi, chỉ cần đứng một bên nhìn bọn ta làm việc thôi, sai chỗ nào giúp bọn ta sửa là được.”

“Đứng vậy, có ma ma đứng nhìn, ta sẽ không gây ra sai lầm gì quá lớn.”

“Nếu thực sự gây ra sai lầm lớn gì thì ta cũng không cứu được đám các người đâu.” Lộ ma ma tức giận nói, “Hầu hạ tiểu thư cho tốt, Tam gia sắp về rồi.”

Bọn nha hoàn lập tức đứng thẳng, mang theo sùng bái cùng kính sợ. Tuy hiện tại An Tam gia không đi đứng được, nhưng các nàng không một ai quên được phong độ cùng với phong cách làm việc của An Tam gia. Nịnh hót bợ đỡ căn bản vô dụng, phải biết an phận thủ thường thì mới có thể trở hết tài năng trong mắt An Tam gia.

Thập Nhất Nương biết mình lại nằm mơ, đạo này hình như luôn nằm mơ. Nàng nhìn sương mù giăng đầy trời, nghĩ băng quơ.

“Thập Nhất Nương.....”

Ồ, hình như có ai đó đang kêu nàng, giọng nói thật quen thuộc, khiến cho người ta hoài niệm. Thập Nhất Nương nhin không được mà đi theo âm thanh.

Sương mù quá dày đặc, hoàn toàn không thấy được gì. Trong mơ hồ, nàng chỉ nhìn thấy một nam một nữ đang đứng nói chuyện dưới một gốc cây đại thụ.

“Thực xin lỗi, A Chi, bên phía người Hồ có động tĩnh bất thường, ta phải đi tra xét một chuyến để phụ thân chuẩn bị sẵn sàng.” Không thể thấy rõ khuôn mặt nam nhân, nhưng giọng nói rất ôn nhu dễ nghe, giống như âm thanh của đàn cello mà Thập Nhất Nương từng nghe.

“Không sao, Du Thành rất an toàn.” Nữ nhân cũng bị bao phủ trong sương mù có giọng nói hết sức mềm mại ngọt ngào, “Ta và bảo bối sẽ chờ chàng về.”

Một giọng nói con nít vang lên, “Bảo bối và mẹ sẽ chờ phụ thân, phụ thân đừng quên mang oản đậu hoàng cùng với phù dung cao về cho người ta đó.”

Giọng nữ mềm mại mang theo trách cứ cùng thăm oán, “Bảo bối không thể ăn đồ ngọt nữa, lại ăn nữa thì chẳng còn cái răng nào. Phụ quân thật là, sao lại mua đồ ăn vặt cho bảo bối chứ.....”

Nam nhân cầu xin được khoan dung, “A Chi tốt, sau này không thể nữa. Ta cam đoan đây là lần cuối cùng ta mua đồ ăn vặt cho bảo bối.....”

Giọng nữ không thuận theo không buông tha, “Lần trước chàng cũng nói thế, lần trước trước nữa cũng nói thế.....”

“Được rồi, được rồi.....” Giọng nam có chút chật vật, “Ta sắp sửa lên đường rồi. Nào, bảo bối, tạm biệt phụ thân nào.....”

Giọng con nít vang lên lần nữa, “Cha, đừng quên oản đậu hoàng cùng với phù dung cao của Thập Nhất Nương.....”

Đó là nàng? Là nàng lúc ba tuổi?

Thập Nhất Nương cố gắng chạy qua, muốn nhìn rõ đôi nam nữ kia, nhưng sương mù dần dần tan đi, người không thấy, chỉ còn lại cây đại thụ trơ trọi.....

Thập Nhất Nương phiền muộn đứng dưới tàng cây, lúc này chỉ cần nàng nhanh chân hơn chút nữa là có thể thấy bộ dáng của bọn họ rồi. Có chút không cam lòng, nàng xoay người muốn đá lên cây đại thụ to lớn kia. Sau đó nàng trọn to mắt, thấy trên thân cây, trên nhánh cây, thậm chí cả trên lá cây, vết máu dày đặc bao phủ.

Thập Nhất Nương cả kinh đến mức tim cũng phải ngừng đập. Nàng hoảng sợ nhìn xung quanh, khắp nơi đều là màu đỏ, sương mù màu đỏ, bầu trời màu đỏ, thậm chí vùng đất lớn dưới chân cũng tràn ngập màu đỏ, máu tươi chậm rãi chảy như nước sông.....

“Tiểu thư, tiểu thư, tỉnh tỉnh.....” Lộ ma ma sốt ruột gọi nàng.

Thập Nhất Nương vừa kinh vừa sợ mở to mắt, thấy dáng vẻ lo âu của Lộ ma ma cùng Xuân Lan, nước mắt nhin không được mà chảy ra. Rõ ràng đời trước từng thấy qua cảnh tượng còn đáng sợ hơn nữa, nhưng mà..... Đó là cha mẹ nàng..... Là cha mẹ mà nàng đã quên sạch trong thời không, bởi vì trí nhớ quá mức đáng sợ, nàng đau đớn đến mức không thể nhớ một chút gì về cha mẹ.

“Xuân Lan, người đi tìm Hồ đại phu, tiểu thư lại mơ thấy ác mộng.” Ma ma ôm Thập Nhất Nương vào trong lòng, “Đừng sợ, tiểu thư, chỉ là mộng mà thôi. Đừng sợ, nha, ma ma ở đây, vẫn luôn ở đây với người.”

Thập Nhất Nương ôm lấy Lộ ma ma, “Không cần mời đại phu, ta không sao, chỉ là ác mộng..... Không đúng, chỉ là một giấc mộng bi thương mà thôi.....” Bi thương mà khiến người ta hoài niệm.

Vì Thập Nhất Nương kiên trì, Lộ ma ma cũng không kêu người đi gọi đại phu nữa, nửa đêm mà đi gọi đại phu nhất định sẽ kinh động đến mấy người Phương thị, khiến cho các bà lo lắng theo.

Hôm sau, Thập Nhất Nương khôi phục tinh thần, vẫn yêu cầu phải điểm trang cho thật xinh đẹp, vẫn oán giận tóc không đủ nhiều, ngoại trừ ăn uống

không được ngon miệng lắm, kiên trì muốn ăn oản đậu hoàng và phù dung cao, nhưng đến khi oản đậu hoàng và phù dung cao được bung lên thì nàng lại ngồi ngẩn người nhìn điểm tâm. Đối với chuyện này, Thập Lang nghiêm túc tỏ ý: Oản đậu hoàng và phù dung cao này làm không được ngon, nhất là oản đậu hoàng, đậu trắng để từ mùa xuân đến mùa thu không còn tươi mới nữa, hèn chi Thập Nhất Nương không hài lòng. Tóm lại chỉ cần oản đậu hoàng cùng phù dung cao được chế biến ngon lành, thì chẳng có gì là kỳ lạ cả.

Được rồi, đây đều là do điểm tâm không ngon. Lộ ma ma bảo đầu bếp nữ làm mấy loại điểm tâm như mã đề cao, hoa quế cao này nọ, nhưng Thập Nhất Nương vẫn nhìn mấy điểm tâm này như không có khẩu vị. Cuối cùng, nàng muốn nói lại thôi, biểu cảm cực kỳ đáng thương nhìn Lộ ma ma, “Ta vẫn muốn ăn oản đậu hoàng cùng phù dung cao.....”

Lộ ma ma đều sắp quỳ xuống rồi. Tiểu thư, người như thế này không gọi là ăn điểm tâm, mà phải gọi là ngắm điểm tâm.

“Ma ma, hôm nay cha sẽ về sao?” Thập Nhất Nương thật cẩn thận hỏi.

“Hôm nay chưa.” Lộ ma ma thở dài, “Cha người không về nhanh vậy được đâu. Nếu bọn họ về sẽ cho người thông báo trước.”

“Hắt xì.....” Thập Nhất Nương hắt hơi một cái, Lộ ma ma biến sắc, “Xuân Lan, mau đi tìm một ít quần áo dày đến cho tiểu thư.” Thời tiết mấy hôm nay bắt đầu lạnh rồi, Thập Nhất Nương vì muốn mặc đẹp mà chỉ mặc mấy bộ quần áo mỏng manh, điển hình của kiểu ăn chơi không sợ mưa rơi.

Lộ ma ma có chút lo lắng, “Xuân Lan, người kêu Hồ đại phu đến đi, ta sợ tiểu thư bị cảm.”

Thập Nhất Nương không còn gì để nói, “Ma ma, ta chỉ hắt xì một cái không có nghĩa là bị cảm, có khi có người đang mắng ta cũng không chừng.”

Lộ ma ma cố chấp nói, “Tiểu thư là đứa nhỏ đáng yêu nhất thiên lương nhất thiên hạ, không ai chửi đâu, nhất định là cảm rồi.”

Xuân Lan phái người đi tìm Hồ đại phu, mặc kệ Thập Nhất Nương nũng nịu chơi xấu kiểu gì cũng vô dụng. May mà Hồ đại phu đi ra ngoài khám bệnh rồi, mai mới trở về, Thập Nhất Nương thở phào nhẹ nhõm.

May mà buổi tối Thập Nhất Nương không mơ thấy ác mộng cũng không có dấu hiệu bị cảm, Lộ ma ma thở phào, nhưng vẫn không hoàn toàn thả lỏng. Hiện giờ bà cảm thấy, thà Thập Nhất Nương cứ quậy phá như hồi trước, cho dù nàng muốn nuôi giun bà cũng chấp nhận, còn hơn là bộ dáng không có sức sống như bây giờ. Đêm nay Hồ đại phu chắc sẽ trở về, Lộ ma ma không yên lòng suy nghĩ.

Sáng sớm hôm sau, Thập Nhất Nương mặc quần áo xinh đẹp, búi một kiểu tóc đáng yêu, được ma ma dắt tay đi về hướng cái đình gần cửa nhất. Tuy ma ma đã năm lần bảy lượt nói cho nàng, cha nàng không thể nào về nhanh như vậy, nhưng không biết vì sao Thập Nhất Nương cứ tâm thần không yên. Rõ ràng là không thể nhớ ra diện mạo của cha, nhưng trong lòng nàng luôn có một loại cảm giác áy náy thống khổ cùng với ủy khuất vô hạn.

“Được rồi, tiểu thư, về ăn cơm trưa thôi.” Lộ ma ma lo lắng nói, cứ thấy Thập Nhất Nương giả vờ như không có chuyện gì, nhưng Lộ ma ma ngược lại lại lo lắng đề phòng.

“A, mấy ca ca đâu rồi?”

“Tam Lang, Thập Lang với cả Vinh Nhị công tử đi xem lúa mạch, mấy hôm nay là thu gặt được rồi. Bọn họ định nghĩ biện pháp trừ sâu.” Lộ ma ma giải thích, “Đạo này thời tiết thay đổi nhanh chóng, hôm kia còn lạnh run, hôm nay lại oi bức. Bọn họ không muốn tiểu thư ra ngoài, sợ tiểu thư bị phơi nắng đến ngất.”

“Vậy thì tùy tiện ăn gì đó thôi.” Vốn định tìm người ăn cùng xem có thể có khẩu vị hơn không, Thập Nhất Nương nói, “Không cần chạy lung tung khắp nơi, bảo người bưng đồ ăn đến đình này đi, phong cảnh ở đây khá tốt.”

Khỏe miệng Lộ ma ma co gập, ở đây chỉ thấy được có mỗi cái cửa, ngoài cửa là đường cái bốc bụi mù mịt, phong cảnh đâu ra?

Vừa qua buổi trưa, Thập Nhất Nương tùy tiện ăn chút gì đó rồi bảo người ta dọn đi, lòng ma ma trĩu nặng, một kẻ tham ăn mà giờ lại không muốn ăn gì, lén chuyện rồi.

“Thân thể tiểu thư không được tốt sao?” Xuân Lan cũng nóng nảy, bình thường lúc tiểu thư ăn uống là có sức sống nhất, vậy mà giờ lại ỉu xìu uể oải.

“Không có, ta tốt lắm, chỉ là ăn không vô thôi.” Thập Nhất Nương nhìn mặt trời chói lọi treo giữa không trung, “Nhất định là vì quá nóng, nên khẩu vị hơi kém.”

Ma ma dò xét đầu nàng, đâu có phát sốt gì đâu. Mà hôm nay quả thực là hơi nóng, hay là bị cảm nắng?

Đang định khuyên tiểu thư trở về phòng nghỉ ngơi, chợt nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng reo hò, “Đã trở lại, Nhị gia cùng Tam gia đã trở lại!”

Thập Nhất Nương lập tức như tên rời cung, chạy bắn ra cửa, ma ma muốn tóm cũng không tóm được. Xuân Lan vội vàng chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53

Edit: Diệp Nhược Giai

Bên này Phương thị cùng Tôn thị vui sướng bảo người mở cửa nghênh đón, một đám người ùn ùn kéo nhau tụ tập trước cửa.

“Sao lại không để người chạy về báo trước một tiếng.” Phương thị hỏi.

“Nhị gia nói là muốn cho chúng ta kinh hi.” Trong giọng nói của Tôn thị có chứa oán trách ngọt ngào, “Thật là, kinh hi gì chứ, kinh hách thì có.”

“Nhị đệ tam đệ đi cả một đường phong trần mệt mỏi, muội lại oán giận như thế, không sợ oán giận khiến bọn họ bỏ đi luôn sao?” Phương thị mang theo ý giễu cợt nói, “Bọn nhỏ đều đã đến chưa? Thập Lang cùng Thập Nhất Nương đâu?”

“Con ở đây.....” Đến cửa chính, bước chân của Thập Nhất Nương chậm lại, nghe thấy có người kêu nàng, không khỏi mơ màng nói.

Xuân Lan ở đằng sau nàng kinh sợ, nàng được đặc biệt tuyển ra, biết vài chiêu công phu đơn giản, nhưng hiện tại lại không chạy theo kịp tiểu thư, hơn nữa bộ dáng này của tiểu thư nhìn như bị “mê sảng”.

Tôn thị vui vẻ, không để ý lắm, “Thập Nhất Nương, cha con về rồi, có vui không?”

Thập Nhất Nương ngơ ngác gật đầu, “Vui.”

“Cha đã về.....” Thập Lang giống một con heo nhỏ chân đầm tay đá bay thẳng về phía trước, vài người bị đụng phải, xoay vòng vòng. Phương thị vội vàng bắt lấy hắn.

“Đại bá mẫu, đừng túm con, con muốn gặp cha.” Thập Lang hưng phấn quá độ, giấy lụa không ngớt, “Cha nói là thu được một thanh chủy thủ vàng, muốn đưa cho con.....”

“Được rồi, con im lặng chút đi. Thập Nhất Nương, mau tới đây, bá mẫu ở đây.” Phương thị cũng phấn khởi, tuy rằng phụ thân, Đại gia và bọn nhỏ còn chưa về được nhanh vậy, nhưng cũng sắp rồi.

“Vâng.” Thập Nhất Nương ngơ ngác đi về phía trước, ánh mắt đen láy vẫn không có tiêu cự gì.

Phương thị cau mày, Thập Nhất Nương sao vậy, sao thoát nhìn lại ngốc thế, đôi mắt bình thường luôn linh động mà giờ đại ra như bị một tầng sương mù bịt kín, hơn nữa vẻ mặt sốt ruột của Xuân Lan cũng không phải là giả. Nhớ tới gần đây hình như Thập Nhất Nương vẫn hay mơ thấy ác mộng, ăn cũng ít, tìm Phương thị hằng một nhịp, đứa nhỏ này bị gì vậy?

“Thập Nhất Nương.”

Tiểu trắng mập Thập Lang vô cùng hưng phấn xông lên nắm tay nàng, “Xe đi đằng trước chính là cha huynh, tam thúc nhất định là ở trên xe ngựa đằng sau. A, huynh thấy Tam Lang ca rồi. Tam Lang ca thực là quá đáng, sáng sớm đi đón tam thúc với cha huynh mà cũng không nói với huynh một tiếng, để huynh cùng đi đón bọn họ.....”

Thập Nhất Nương ngây người nói, “Ồ.”

Phương thị thầm oán bản thân mình, đáng lẽ không nên lo là Thập Nhất Nương như thế, cho dù gần đây có bận rộn hơn nữa cũng phải đặt một phần tâm tư trên người con bé chứ, con gái có cách nuôi dạy khác với đám con trai khỏe mạnh, “Thập Nhất Nương.....”

“Nhị gia.....” Bên này Tôn thị vui mừng đi ra ngoài đón, An Nhị gia lập tức nhảy xuống, về mặt kinh hi đi về phía Tôn thị, bước chân nhẹ nhàng phấn khởi, “Phu nhân, chúng ta không gặp nhau lâu như vậy, ta nhớ phu nhân muốn chết.....”

An Tam gia ngồi trên xe ngựa phía sau lắc đầu, nhị ca nhị tẩu của ông luôn lấy buồn nôn làm thú vị, khiến người khác đau hết cả thịt.

“Tam gia, xuống xe đi, thuộc hạ thấy Thập Nhất tiểu thư đang đợi kìa.” Lâm Nhị nhìn thấy khuôn mặt bé con chìm ngập trong đám người, không khỏi lộ ra tươi cười.

“Cha, xuống xe đi.” An Tam Lang đi tới giúp An Tam gia xuống xe ngựa.

“Oa, là tam thúc, đã lâu lắm rồi con không được gặp tam thúc.” Đại khái bởi vì thanh chủy thủ vàng mà hôm nay tiểu trắng mập đặc biệt hưng phấn.

Bên này An Tam Lang đẩy xe lăn đến, đỡ một nam nhân xuống. Tuy người này không đi đứng được, nhưng màu da như ngọc, ngũ quan tuấn mỹ như

thiên tiên, cười rộ lên làm cho người ta có cảm giác như gió xuân tươi mát.

“Cha, tam thức!” Tiểu trắng mập nắm lấy tay Thập Nhất Nương xông tới.

Mắt Thập Nhất Nương mở thật to, rót cuộc giọng nam trong mơ cũng kết hợp với hình bóng của nam nhân trước mắt, trí nhớ ồạt tràn về, mãnh liệt như sóng biển.

Thực xin lỗi, nàng im lặng há miệng, yên ắng nhìn nam nhân ngồi trên xe lăn.

“Cha, cha muốn nói chuyện tình cảm với mẹ thì chờ đến tối đi, chia một ít lực chú ý của cha cho thằng con đáng thương này đi.”

Tôn thị tức đến bẽ phôi, sinh con trai quả thực chính là đòi nợ, làm gì có thằng con đều cang nào chuyên môn đi đập bỏ cái đài của cha mẹ mình đâu chứ.

An Nhị gia có diện mạo nhã nhặn thanh tú vĩnh viễn tươi trẻ ném con mình sang một bên, hớn hờ nhìn Thập Nhất Nương, “Thập Nhất Nương, còn nhớ nhị bá không? Lâu không gặp như vậy, Thập Nhất Nương ngày càng đáng yêu, nhị bá thực sự nhớ con lắm đó.”

Trái tim non nớt của tiểu trắng mập bị thương, quá đáng, nhà bọn họ thật sự đã trọng nữ khinh nam quá mức rồi.

“Đệ nói này nhị ca, đó là khuê nữ của đệ.” Sắc mặt An Tam gia không tốt, trừng mắt nhìn An Nhị gia, sau đó lập tức vươn hai tay với tiểu nha đầu được nuôi tới trắng nõn đáng yêu, “Bảo bối, lại đây.”

Thập Nhất Nương giật mình, nhìn nam nhân vươn hai tay, nở một nụ cười ập ập với nàng mà như nằm mơ.

Cha, nàng cố gắng há mồm, nhưng làm cách nào cũng không nói ra được.

Nam nhân này chính là người mà nàng muốn nhìn thấy nhất mỗi khi nằm mơ ở đời trước, cũng là người mà trước khi mẫu thân nàng chết, luôn tâm tâm niệm niệm muốn gặp một lần cuối cùng.

“Thập Nhất Nương, bảo bối ngoan.” Giọng nữ không còn ôn nhu nữa, mà ghèn ngào vô lực, mang theo khẩn cầu cùng tuyệt vọng.

Nàng ba tuổi cố gắng mở to mắt, không dám ngủ, nàng có dự cảm chi căn ngủ thì vĩnh viễn cũng không tỉnh lại được nữa, đến lúc đó nữ nhân đáng thương này nhất định sẽ điên mất.

Thấy nàng tròn mắt, trong đôi mắt của nữ nhân có gương mặt tiểu tụy tái nhợt tràn ngập vui mừng, “Đừng sợ, mẹ ôm con.”

Tiếp theo thì sao? Chỗ nào trên người cũng đều rất đau, không có nước, không có đồ ăn..... Trong trí nhớ của nàng chỉ còn lại đói khát không chịu nổi.

“Bé ngoan, phải tiếp tục kiên trì.....” Nữ nhân dỗ dành nàng, cầm lấy một mảnh mái ngói rạch lên tay mình, “Nào, uống vào sẽ không khát nữa.....”

Mẹ..... Thập Nhất Nương rơi nước mắt, sao nàng có thể bởi vì quá khổ quá đau mà lại quên đi mẹ chứ, cả cha nữa, vì nàng mà cha phải mất đi thê tử đầu ấp tay gối của ông. Nàng làm sao mà mở miệng nói chuyện với ông đây, sinh mệnh của nàng là do mẹ dùng máu thịt đổi lấy.

Thập Nhất Nương không tiến vào vòng tay rộng mở của An Tam gia, chỉ yên lặng nhìn ông.

Rốt cuộc mọi người xung quanh cũng có cảm giác thấy có chỗ không thích hợp, đều an tĩnh lại.

Gió ào ạt thổi qua, lá cây xào xạc rơi xuống, ánh mắt Thập Nhất Nương không có tiêu cự gì, chỉ tiến về phía trước như du hồn.

Tươi cười trên mặt An Tam gia cũng biến mất, lo lắng nhìn mặt Thập Nhất Nương trắng bệch đến đáng sợ, cùng với đôi mắt xa xôi như bị cái gì nhập vào.

“Thực xin lỗi, thê tử của người đã bị con hại chết.” Đây chính là câu nói đầu tiên mà Thập Nhất Nương nói với An Tam gia sau một thời gian dài ly biệt.

Long trời lở đất, mọi người xung quanh bị chấn kinh đến choáng váng, còn chưa kịp phản ứng lại, nháy mắt sau đó đã thấy Thập Nhất Nương ngã xuống.

“Thập Nhất Nương..... Con gái ngoan của mẹ.” Nước mắt của nữ nhân kia rơi trên mặt nàng, nóng bỏng như dòng máu đang chảy vào trong miệng.

Mắt nàng mở thật to, đầu óc bị cháy đến hồ đồ, vô cùng tri độn, nhưng vẫn kiên trì ngậm chặt miệng, không để cho bản năng đói khát chiếm cứ ý thức của mình.

“Thập Nhất Nương..... Phải kiên trì đến lúc gặp được cha.....” Giọng nói khàn khàn vô cùng khó nghe, nhưng vẫn từ ái như trước, không hề thay đổi.

“Thật là không nỡ..... Thật sự rất muốn được nhìn thấy bảo bối lớn lên.....” Hai tay bị rạch đến mức nơi nơi đều là vết thương, nữ nhân dần dần suy yếu, nói cũng không nói nổi.

.....

“Vẫn còn nóng sao?” Giọng nam ôn hòa tràn đầy lo âu.

“Thực xin lỗi, đều là lỗi của lão nô.” Lộ ma ma thương tâm gần chết, “Đáng lẽ lão nô phải để ý thấy tiểu thư có chỗ bất thường.”

“Là ta không tốt.” An Tam Lang thấp giọng nói, “Đáng lẽ ta phải sớm phát hiện ra, muội muội quên mất mẫu thân là vì quá thương tâm.”

Tôn thị ngẩn lệ nhìn tiểu nha đầu phát sốt nằm trên giường, mơ thấy ác mộng không ngừng. Nếu bà không quá hưng phấn như thế thì tốt rồi, nếu bà đi theo Thập Nhất Nương giống như mọi khi.....

“Mẹ, thực xin lỗi.” Mặt Thập Nhất Nương đỏ bừng, giãy giụa trong mộng, “Không cần, con không cần uống máu của mẹ.”

Phương thị bụng thuốc tới, nước mắt không khỏi chảy xuống dưới, nhớ tới tình hình khi An Tam gia tìm được vợ con của mình, An Tam gia từ trước đến giờ vẫn luôn hăng hái, lúc đó lại gần như phát điên.....

Phương thị vẫn không dám hỏi Thập Nhất Nương chuyện xảy ra trước khi hôn mê, đôi khi bà còn cảm thấy may mắn vì Thập Nhất Nương đã quên hết mọi chuyện. Cho nên bà mới có thể nói bóng nói gió, cảnh cáo mọi người xung quanh, không cho bọn họ nhắc tới chuyện trước ba tuổi của Thập Nhất Nương.

Khi mọi người đều đã lui xuống nghỉ ngơi, An Tam gia cùng con trai vẫn canh giữ trước giường Thập Nhất Nương. Mấy câu mê sảng của Thập Nhất Nương như một cây đao sắc bén khoan vào lòng bọn họ đến mức máu tươi đầm đìa.

An Tam Lang không để ý hoàn những tay, mà tự mình chăm sóc cho muội muội. Hắn cầm khăn lau đi mồ hôi trên trán Thập Nhất Nương, tiểu nha đầu trần trọc, trằm mê trong cơn ác mộng, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều ửng đỏ vì thống khổ.

“Không thể cưỡng ép đánh thức con bé sao?” An Nhị gia sầm lo hỏi.

“Hò đại phu nói, cho dù có cưỡng ép gọi dậy thì cũng không tỉnh lại được.” An Tam Lang bất giác cắn môi đến chảy cả máu, “Chỉ có thể để chính bản thân muội ấy tỉnh lại thôi.”

“Ồ ô, thực xin lỗi, cha, con đã hại chết mẹ, đều là do con.....” Giọng Thập Nhất Nương hết sức thống khổ.

An Tam gia hầu như tan nát cõi lòng, “Bảo bối, tỉnh lại đi, không phải là lỗi của con mà! Cha chưa bao giờ trách con.”

“Mẹ, mẹ đừng chết.....” Hiện thực cùng trí nhớ tra tấn Thập Nhất Nương đến mức gần như phát điên rồi, nàng lớn tiếng khóc, “Cha, cha ở đâu?”

“Bảo bối, tỉnh đi, cha ở đây. Người thực sự có lỗi với hai người là cha, nếu khi đó cha đến sớm được ba ngày.....” Nước mắt nam nhi không dễ rơi, nhưng theo những câu nói rời rạc của con gái mình, hình ảnh sau cùng khi thê tử qua đời như hiện ra trước mắt, An Tam gia thống khổ không chịu nổi.

“Oa oa.....” Trong mộng, Thập Nhất Nương ba tuổi khóc đến chết đi sống lại, “Mẹ, Thập Nhất Nương không cần uống máu của người..... Có khát hơn nữa cũng không cần.....”

“Thập Nhất Nương..... Khi còn ở trong bụng mẫu thân cũng vậy..... Cũng là dựa vào máu thịt của mẹ để sống.....” Hơi thở của nữ nhân yếu như tơ, ôn nhu ôm Thập Nhất Nương, “Mẹ..... rất muốn để cho Thập Nhất Nương sống sót, trưởng thành..... Con không chịu chính là bất hiếu.”

Nhìn con gái hôn mê vì đói khát, không hay biết gì, chỉ theo bản năng mà mút lấy máu tươi trên tay mình, trên mặt nữ nhân nở nụ cười nồng nàn thương yêu, giống như hoàn toàn không cảm thấy đau đớn.

Lúc này An Tam gia nhớ tới một màn kia vẫn đau đớn đến tê tâm liệt phế, hai tay thê tử từ mình loang lổ vết thương, vì mất máu quá độ mà tái nhợt, cho dù chết đi nhưng vẫn ở tư thế bảo vệ con mình, và tiểu nữ nhi còn lưu vết máu trên miệng cùng nước mắt.....

“Uống máu mẹ mà sống.....” Thập Nhất Nương cắn răng, cắn môi đến mức máu chảy đầm đìa, “Thập Nhất Nương..... không bằng súc sinh.”

“Thập Nhất Nương, không phải như vậy.” Lòng An Tam gia nóng như lửa đốt, khó khăn lắm ông mới cứu sống được con gái mình, không phải là để cho nàng sống trong địa ngục, “Mẹ con lấy mạng đổi mạng..... vì hy vọng con được sống vui vẻ.....”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Edit: Diệp Nhục Giai

Thập Nhất Nương đã hôn mê cả một ngày, nói mê không ngừng, mồ hôi lạnh ướt đầm toàn thân, ở trên giường trần trọc qua lại, ai cũng nhìn ra được, nàng chưa thoát khỏi cơn ác mộng.

Hồ đại phu vừa trở về đã bị người ra roi thúc ngựa đưa đến An nguyên soái phủ, cùng với vài đại phu có uy tín ở Trung Châu chẩn bệnh cho An Thập Nhất tiểu thư.

Thuốc cũng uống rồi, châm cứu cũng châm rồi, nhưng Thập Nhất Nương vẫn không tỉnh. Nhóm đại phu đều đưa ra một kết luận như nhau, có thể tỉnh lại được hay không, phải xem ý muốn cùng với kiên trì của Thập Nhất tiểu thư.

Phượng thị cùng Tôn thị đã hoang mang lo sợ phái người đi đến Từ Quang tự nổi tiếng nhất Tây bắc, mời thiền sư đến cầu phúc. Thời này đạo Phật rất thịnh hành, vì Phổ Tuệ đại sư của Tướng Quốc tự mà trong thiên hạ có rất nhiều người tin Phật.

Trong tiểu viện, đại phu cùng với hòa thượng niệm kinh, người nào lo việc nấy. Mọi người tới tới lui lui trước giường Thập Nhất Nương, ngay cả Thập Lang cũng dắt Trữ Bị Lương đến.

“Thập Nhất Nương, muội mau tỉnh lại đi, huynh mua vịt nướng cùng với gà hầm mật ong, cả chân giò kho nữa..... Chỉ cần muội tỉnh là ăn được.” Thập Lang lải nhải, hẩn chiếu theo cách mà Tôn thị dỗ hẩn uống thuốc mỗi lần hẩn sinh bệnh, muốn gọi Thập Nhất Nương tỉnh lại.

Ếc ếc, Trữ Bị Lương bị thương kêu, hai chân sau đứng thẳng lên, xoay quanh tại chỗ, chính là bài biểu diễn ở Bách Vĩ lâu, chỉ mong nữ chủ nhân vỗ tay ủng hộ nó như trước đây, cho dù không thưởng đưa chuột cho nó cũng không sao.

Đông Mai nhìn mà lòng chua xót, vỗ vỗ cái đầu heo của Trữ Bị Lương, nói với Thập Nhất Nương, “Tiểu thư, mọi người đều rất lo lắng cho người. Người xem, Trữ Bị Lương cũng ốm đi. Người thường xuyên oán giận Trữ Bị Lương quá béo, nhưng chỉ cần Trữ Bị Lương vừa gầy đi một tí là người liền lo lắng không thôi. Aiz, tiểu thư chính là điển hình của người ăn nói chua ngoa mà tâm đầu hũ.....”

Về mặt Vinh Nhị cũng sầu lo, “Thập Nhất Nương, muội mau tỉnh lại đi. Lúa mạch của tui mình gặt được rồi, ruộng này do tui mình trồng cùng nhau, chọn giống cùng nhau, bón phân cùng nhau, nghĩ biện pháp bắt sâu cùng nhau, cho nên nó mới tốt như vậy. Tam Lang ca nói, lúa mạch của tui mình thu hoạch nhiều gấp hai lần so với người khác..... Muội phải mau mau tỉnh lại, chúng ta mới có thể gặt lúa. Một ngày muội không tỉnh là chúng ta bị mất mất một phần, chìm vùi sâu nhiều như vậy.....”

An Tam Lang khẽ lau mồ hôi lạnh trên trán Thập Nhất Nương, “Thập Nhất Nương, tỉnh lại đi, ông nội cùng với mấy ca ca gấp đến sắp phát điên rồi. Hoàng thượng cho triệu ông nội vào cung yết kiến, bọn họ đã xuất phát được hai ngày, mà khi nghe nói muội đổ bệnh, bọn họ bỏ lại đại quân đi kinh thành yết kiến, chạy về Trung Châu, xem ra muội không tỉnh thì họ không rời khỏi Trung Châu đâu. Thập Nhất Nương, muội nhất định phải mau mau tỉnh lại, nếu muội không tỉnh, ông nội cùng với ca ca, bọn họ nhất định sẽ không đi. Đến lúc đó, đừng nói quân công, mà quá hạn không tới, có khi còn bị Hoàng thượng trách phạt..... Thập Nhất Nương, nếu ác mộng đáng sợ như thế, vậy thì đừng nhớ lại, quên hết toàn bộ cũng không sao, mọi người không ai trách muội cả.....”

Mặc kệ kêu gọi thế nào, Thập Nhất Nương cũng không tỉnh. Nàng hôn mê ba ngày, khuôn mặt tròn trịa như trái táo giờ gầy xẹp xuống, thân thể nhỏ nhắn khó lắm mới nuôi cho có thịt, mà giờ cũng đã ốm đi. Không còn trần trọc như khi nằm mơ thấy ác mộng trước đó, hiện tại nàng hoàn toàn yên ổn bình tĩnh, chỉ nằm im lặng, y hệt như tình trạng mê man mấy năm trước. Nhóm đại phu ai nấy cũng đều lo lắng đề phòng, sợ nàng mê man không tỉnh như vài năm trước.

Đến tối ngày thứ ba, An Tam gia lo sợ khuê nữ sẽ ngủ mãi như những năm trước đó, lòng nóng như lửa đốt, giận không thể át mà mắng to, “Thập Nhất Nương, con vứt bỏ nguyện vọng của mẹ ruột là cực kỳ bất hiếu.”

“Thập Nhất Nương, con muốn để cha mất đi thế tử, giờ lại mất đi nữ nhi sao?”

“Thập Nhất Nương, nếu con thật sự rất thống khổ, vậy thì hoàn thành nguyện vọng của mẹ con đi.” Trong giọng nói của An Tam gia lộ ra một tia ghen ngạo. Lúc A Chi còn sống, nguyện vọng lớn nhất là hy vọng nữ nhi trưởng thành, gả cho một con rể tốt, bình an cát tường, hạnh phúc mỹ mãn.

An Tam Lang cau mày, đau lòng nhìn đôi mắt An Tam gia đầy tơ máu, “Cha, cha đi nghỉ ngơi đi.....”

“Cha không sao.....” An Tam gia gạt tay hẩn ra, đang định nói cái gì, lại nhìn thấy Thập Nhất Nương nằm trên giường mê sảng.

“Mẹ, mẹ đừng đi.....” Thập Nhất Nương nằm trên giường đột nhiên vội vàng nói, hai tay khua loạn trong không trung, “Mẹ.....”

An Tam Lang thờ dài, mắt chua xót, Thập Nhất Nương như thế này là do đem cái chết của mẫu thân đổ lên đầu mình, nhưng sao muội ấy không biết, mẹ cam tâm tình nguyện làm như thế. Tâm lòng của mẫu thân trong thiên hạ đều như vậy, vì nữ nhi mà trả giá mọi thứ, không bao giờ hối hận.

Thấy Thập Nhất Nương không còn im lặng mê man như lúc trước, An Tam gia hơi sững lại một chút, vui giận đan xen, lại nằng nết lên, “Người bất hiếu! Người không thể hiểu thuận với mẫu thân, lại còn muốn bỏ lại phụ thân. Ta nuôi người tám năm để làm sao? Người còn chưa có đường lão cho cha người đâu, sau này cha người lẻ loi trợ một mình, già mà không có chỗ nào để tựa vào.....”

An Tam Lang trợn trắng mắt, cái gì mà ‘già mà không có chỗ nào để tựa vào’? Không phải còn có hẩn sao? Đang oán thầm trong bụng thì hẩn chợt nghe được muội muội trên giường “uhm” một tiếng rồi tỉnh.

An Tam Lang mừng rỡ, An Tam gia cũng cảm miệng, hai người đều hy vọng tràn trề nhìn Thập Nhất Nương.

“Cha à, nuôi người phải tốn bao nhiêu tiền? Nếu ngày nào người cũng ăn vẩy cá tay gấu, con nuôi không nổi đâu.” Thập Nhất Nương cố gắng mở to mắt, yếu ớt nói.

“Hừ, cha con ngày nào cũng muốn ăn nhân sâm ngàn năm tuyết liên vạn năm, con nuôi được cũng phải nuôi, mà không nuôi được cũng phải nuôi.” Ánh mắt của nam nhân tuấn mỹ hơi ẩm ướt, lại hung tợn nói với tiểu nha đầu tám tuổi.

An Tam Lang hoàn toàn bị coi khinh: Ha ha, sau này chuyện chăm sóc nhà cửa cứ giao cho muội muội đi, một cọng lông ta cũng không thích nhúng vào đâu.

An Thập Nhất Nương lập chí phải nuôi dưỡng cha ruột lúc này đang ăn huyết yến thượng phẩm mà cha ruột kiếm tiền mua. An Tam gia lập chí phải để khuê nữ cho người đi tìm tuyết liên về cho ăn mỗi ngày, hiện tại đang vô cùng vui sướng hơn hờ ngồi một bên, vừa nhìn khuê nữ vừa húp cháo hoa.

Không biết nên vui sướng là chuyện dưỡng lão của lão cha sau này đều sẽ do muội muội xử lý, hay là nên vui sướng vì lão cha nói một đường nghỉ một nẻo, miệng nói muốn ăn nhân sâm ngàn năm tuyết liên vạn năm nhưng trên thực tế thì chỉ cần một chén cháo hoa là có thể tổng cổ đi chỗ khác, An Tam Lang thật rối rắm. Cuối cùng, chuyện mà hắn có thể làm chính là bình tĩnh cùng uống cháo hoa với lão cha.

“Bé con, ông nội đã về rồi này.” Một nam nhân có bộ râu thật dài thoát nhìn khoảng hơn bốn mươi sai bước đi tới, “Ông nội thật là nhớ con, may mà vừa về thì liền nghe thấy tin con tỉnh rồi.”

“Ông nội.” Ánh mắt Thập Nhất Nương sáng ngời vươn tay về hướng nam nhân kia, giống như vừa tỉnh dậy sau một giấc mộng dài, trí nhớ về người nhà cũng quay lại, “Thập Nhất Nương rất nhớ người.”

An nguyên soái nhìn bề ngoài như một đại nho có trí thức uyên bác, một tay ôm Thập Nhất Nương từ trên giường lên như khi nàng ba tuổi, “Thập Nhất Nương, ông nội ngày đêm hy vọng con có thể mở mắt, hiện tại thật sự quá tốt rồi..... Con đừng sợ, ông nội đã báo thù rửa hận, mấy tướng lĩnh người Hồ đồ thành năm đó, một tên ông nội cũng không chừa, băm hết thành thịt vụn.....”

Phương thị đứng sau lưng ông, đỏ mặt hơi lạnh toát thân. Phụ thân đại nhân, đừng như vậy có được không, nói chuyện với tiểu nha đầu tám tuổi mà chém người giết người băm thịt vụn gì gì chứ. Sau đó lại thấy vẻ mặt Thập Nhất Nương như được giải hận, vỗ tay, “Thật tốt quá, rất đáng để chúc mừng, phải uống cạn một chén lớn.....”

An Tam gia trừng nàng, “Còn nhỏ tuổi, không được uống rượu.”

Thập Nhất Nương lập tức sửa miệng, “Được rồi, hôm nay con sẽ uống thêm một chén cháo tổ yến.....”

Trong lòng An nguyên soái tràn ngập vui mừng, quả nhiên là người của An gia bọn họ, nói đến đánh đánh giết giết mà vẫn hồn nhiên không sợ.

“Cha, cha đi nghỉ ngơi một chút trước đi.” An Nhị gia đứng phía sau nói, “Ít nhất cũng phải đổi bộ quần áo khác, chạy cả một đường như vậy, không sợ làm Thập Nhất Nương ngạt thở sao.”

An nguyên soái bấy giờ mới chợt nhận ra, nói với một đám người đang chen chúc sau lưng mình, “Được rồi, các con mau đi thay quần áo đi, nhất là Ngũ Lang, con đi gội đầu trước đi rồi mới được gặp muội muội, không biết đã bao lâu rồi con không tắm rửa.....”

Tôn thị cùng Phương thị tươi cười đầy mặt, bảo hạ nhân thu dọn, “Phụ thân vừa trở lại, Thập Nhất Nương liền tỉnh, thật sự rất khéo.....”

Tôn thị nghĩ sâu hơn một chút, “Đúng vậy, Thập Nhất Nương của chúng ta là một đứa bé có phúc khí.” An gia đại trưởng người Tây Hồ, xem chừng trong vòng mười mấy năm tới, người Hồ không đặt được thành tựu gì. Hiện tại đúng là lửa nóng thêm dầu, trên gấm thêm hoa, Hoàng thượng vừa lên ngôi, cho dù muốn trọng dụng An gia cũng sẽ lo sợ công cao hơn chủ, nếu chuyện nam nhân An gia vì Thập Nhất Nương mà nửa đường quay lại bị Ngự sử dùng để công kích cũng không phải là xấu..... Có đôi khi một cấp dưới hoàn mỹ còn không bằng một cấp dưới có nhược điểm nằm trong tay cấp trên, như vậy cấp trên mới dám dùng.

Mọi người trong nhà đều phấn khởi, người có thể đến gần như đều tụ tập trong phòng Thập Nhất Nương.

“Đây là đại bá.” An Tam Lang chỉ vào một nam nhân trung niên có vẻ mặt nghiêm túc, người đầy sát khí lại cố gắng tươi cười, tướng mạo kiên cường.

“Chào đại bá.” Thập Nhất Nương vô cùng nhu thuận kêu.

Nam nhân trung niên kiên cường cảm thấy mỹ mãn sờ sờ đầu nàng, vô cùng vui sướng vì cháu gái hoàn toàn không sợ mình, nở nụ cười càng đáng sợ hơn, đưa quà chuẩn bị riêng cho tiểu nha đầu.

“Bé ngoan.” gương mặt chính trực của An Đại gia cố gắng mỉm cười hòa ái với con mèo nhỏ bị bệnh, tiếc là da cứng quá, nên khuôn mặt càng thêm dữ tợn.

“Bé cưng, ta là nhị bá, con phải mau chóng khỏe lên, nhị bá sẽ làm cho con một cây sáo gỗ, được không? Thập Lang ca của con thích lắm.” An Nhị gia có diện mạo nhã nhặn thanh tú vừa nghe thấy Thập Nhất Nương tỉnh lại cũng chen chúc đi vào.

An Đại gia không vui nhếch miệng, cái tên nhị đệ này, ngày nào hắn cũng ở nhà nhìn Thập Nhất Nương, bây giờ lại còn không biết xấu hổ đến chiếm lực

chú ý của Thập Nhất Nương!

“Thập Nhất Nương, huynh là Đại Lang ca.” Bộ dạng của An Đại Lang như được đúc cùng một khuôn với An Đại gia, mặt than theo thói quen, rặn kiểu gì cũng không ra nổi một nụ cười, đơn giản đề thấp thâm thành xuống, xem muội muội có thể cảm nhận được ôn nhu của hắn không.

“Huynh là Lục Lang ca của muội.” An Lục Lang là con của An Đại gia, diện mạo không nghiêm túc như An Đại gia, mà cực kỳ giống Phương thị, cái đầu tròn trịa có vẻ khá lớn, dáng người hơi nhỏ gầy, mắt tròn mắt tròn thoát nhìn thực nhu hòa, bộ dáng hơi ngu đần lại có lực tương tác ngoài ý muốn, đây không phải là đầu to sao. Thập Nhất Nương nhìn không được, chuyển chén tổ yến trên tay sang, “Lục Lang ca có muốn ăn không?” Ăn nhiều một chút để dáng người với đầu hòa hợp hơn một chút.

An Lục Lang vui mừng, trong đôi mắt tròn xoe tràn đầy yêu thích, đây chính là huyết yếm cực phẩm, nghe nói Thập Nhất Nương cũng giống với Thập Lang, đều hết sức che chở cho thức ăn của mình, thật không ngờ Thập Nhất Nương lại có thể chia đồ ăn cho hắn, “Được được, Lục Lang ca ăn.”

Ánh mắt của đám người trong phòng, có hâm mộ có ghen tị có hận, đều trông An Lục Lang, hoàn toàn bỏ qua sự thật là tổ yến trong chén chỉ còn thừa lại một ít dưới đáy.

Vì phải gội đầu, “nam tử hán” có hương vị nồng nàn bị mẫu thân Tôn thị ra lệnh cưỡng chế nhất định phải tắm cho sạch sẽ, cho nên An Ngũ Lang bị chậm hơn mọi người. Hắn chạy vọt ra, vung vẩy mái tóc bông bênh xinh đẹp mới khô được một nửa, “Thập Nhất Nương, huynh là Ngũ Lang ca, muội còn nhớ huynh không?”

Trong khoảng thời gian ngắn, Thập Nhất Nương chỉ cảm thấy mắt mình bị chói lóa đến mờ không nổi, a a, rốt cuộc nàng cũng được nhìn thấy phiên bản nam của Tôn thị, thật sự là hào quang sáng ngời mà. Tuy An Ngũ Lang mới có 13 tuổi, nhưng đã khiến cho bất cứ ai nhìn thấy cũng đều phải vàng đầu hoả mắt. Thập Nhất Nương có chút ghen tị nhìn khuôn mặt xinh đẹp vô song kia, mẹ nó, nam nhân mà lớn lên thành cái dạng này thì quá phí, khuôn mặt đó mà gắn trên mặt mình thì tốt biết mấy.

“Ngũ Lang ca, xin chào.” Thập Nhất Nương vẫy vẫy móng vuốt nhỏ với hắn, không thể quá thất lễ với mỹ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Edit: Diệp Nhục Giai

Nhị Lang chen chúc đẩy Ngũ Lang ra, cười tủm tỉm lấy ra vài bình ngọc nhỏ đựng thuốc, “Thập Nhất Nương, muội phải ăn nhiều hơn một chút, thấy da muội vừa đỏ bệnh một cái là xấu đi. Mấy cái này là thuốc bôi dưỡng da bảo vệ da, đều là sản phẩm của Bách Hoa lâu, bởi vì dược liệu quá ít mà mấy tiểu thư ở kinh thành có bạc cũng không nhất định mua được, hiệu quả cực kỳ tốt.”

Bách Hoa lâu? Thập Nhất Nương đang cảm thấy tên này có cái gì đó ngô ngô, thì Ngũ Lang liền nhảy lại gần, vẻ mặt tò mò hỏi, “Nhị Lang ca, huynh mở thanh lâu à? Oa, hồi trước đệ cảm thấy, Nhị Lang ca mở tiệm cơm, quán rượu, cửa hàng quần áo, trang sức..... Ăn, mặc ở, đi lại, không chưa chỗ nào, bây giờ lại còn mở tới thanh lâu, thật không hổ là Nhị Lang ca.....”

An Nhị Lang không thể nhịn được nữa, đấm qua một quyền, “Thằng quỷ, ai mở thanh lâu chứ? Bách Hoa lâu là chỗ để mua son phấn, sao đệ lại có ý nghĩ xấu xa đến vậy. Còn nữa, đệ làm ca ca của người ta thế nào mà mở miệng thanh lâu ngậm miệng thanh lâu, không sợ bản lỗ tai của Thập Nhất Nương à.”

An Thất Lang từ đằng sau lão đảo đi vào, đi một bước dừng một bước như đang đi dạo thưởng thức phong cảnh mùa xuân tháng ba, dùng tốc độ còn chậm hơn rùa đi vào sân của Thập Nhất Nương. Hắn đi cực chậm, nên đương nhiên cũng đã nghe hết náo nhiệt bên trong.

“Ngũ, Lang, ca, Nhị Lang ca, mở cửa hàng, đều, lấy Bách mở đầu, huynh, không, biết, sao?” Nói một chữ ngừng hai lần, tốc độ nói chuyện của An Thất Lang làm cho người ta hận không thể nắm lấy áo hắn mà lắc ra hết từ ngữ cho đủ câu. (DNG: Đề bố này ra chiến trường ko biết đánh giặc kiểu gì)

Ngũ Lang tròn trĩnh mắt, “Sao huynh biết được. Thất Lang, đệ có thể nào nói chuyện nhanh hơn một chút không, còn nếu không thể nói nhanh hơn thì cứ dứt khoát ngậm miệng luôn đi.” Tính hắn nôn nóng, chịu không nổi nhất chính là cách thức nói chuyện làm việc của Thất Lang, tính chậm chạp có mối thù không đội trời chung với tính nôn nóng mà.

An Thất Lang 12 tuổi, diện mạo không xinh đẹp vượt trội như An Ngũ Lang, nhưng mặt mũi khoan khoái, tao nhã, khiến người ta có cảm giác thoải mái. Đối với lời nói không khách khí của Ngũ Lang, hắn cũng không giận, chỉ tủm tỉm cười, dùng giọng điệu chậm rãi rì rì nói, “Bách Vị lâu, Bách Hoa lâu, Bách Y các..... Nhị Lang ca lợi hại, lại có thể bán thuốc bôi làm mềm da mặt còn được hơn so với son phấn.”

Thập Nhất Nương kinh ngạc thán phục, Nhị Lang ca thật đúng là biết cách làm ăn, đây không phải là kem dưỡng ẩm ra đời sớm nhất sao?

An Ngũ Lang tò mò nghe nghe, quan sát bình thuốc từ trên xuống dưới. Thuốc này lại còn được đựng trong bình ngọc nữa, một lọ này phải bán bao

nhieu tiền mới có thể hoàn vốn chứ? Chắc, giá trị của cái bình nhất định là vượt xa thuốc bôi bên trong. Nhị Lang ca thật đúng là biết kinh doanh. Hay là mình cũng đi theo Nhị Lang ca học một chút, bạc hàng tháng của mình có thể xài cho đến sang năm.

“Ngũ Lang ca cũng muốn dùng à?” Thập Nhất Nương nhìn làn da cực kỳ non mịn của An Ngũ Lang, thầm nghĩ không biết có phải Ngũ Lang ca cũng thích xài phấn nên làn da mới xinh đẹp như vậy không. Nếu thật là vậy thì nàng nhất định phải hỏi xin bài thuốc dưỡng da của hắn, tham vọng của nàng không cao, chỉ cần làn da giống An Ngũ Lang là đủ thỏa mãn rồi.

An Ngũ Lang đỏ mặt, cuống quýt bỏ cái bình xuống, “Thập Nhất Nương, huynh chỉ tò mò không biết một lọ này giá bao nhiêu mà thôi. Huynh đâu phải là đàn bà, ai thèm chơi mấy trò này chứ.....”

An Lục Lang cười tủm tỉm, cắm dao vào lòng huynh trưởng, “Ngũ Lang ca, huynh chính là ‘thiên sinh lệ chất nan tự khí’ (1).”

(1) Một câu trong bài ‘Trường hận ca’ của Bạch Cư Dị, có nghĩa là vẻ đẹp trời sinh, khiến người ta khó có thể bỏ được.

Thập Nhất Nương bấy giờ mới nhớ ra, nam nhân thời này không xài kem dưỡng da giống ở hiện đại, nàng vội vàng nói, “Thật ra nam nhân dùng một chút cũng không có gì, có thể chống lão hóa, để cho mình có vẻ càng đẹp trai hơn.....”

“Hèn chi lão cha lại thích tự bào chế son phấn đến thế, xem ra không phải vì mẹ, mà để cho bản thân mình dùng thì đúng hơn.” Thập Lang chuyên môn bán đứng cha mẹ, ngàn năm cũng không suy chuyển, dăm chiêu nói.

Thập Nhất Nương mừng rỡ, thì ra vẫn có nam nhân xài kem dưỡng da, “Nhị bá làm rất tốt, nam nhân cũng cần bảo trì tuổi trẻ, cho dù là thích hay là không thích.....”

Lục Lang gật đầu, “Vậy Ngũ Lang ca cũng nên dùng một chút mới đúng.....” Ngũ Lang ca nhìn đẹp như vậy, nếu không bảo dưỡng thì rất đáng tiếc.

An Ngũ Lang tức giận bưng bưng, trừng mắt nhìn Lục Lang đầu tròn, “Huynh có sắc đẹp trời sinh, không cần bảo dưỡng. Không đúng, huynh là nam tử hán, không làm mấy chuyện vặt vãnh của đàn bà này. Thôi, Lục Lang, Thập Nhất Nương phải nghỉ ngơi rồi, chúng ta đi ra ngoài tiến hành một cuộc trao đổi giữa nam tử hán với nhau đi.....”

Lục Lang xanh mặt, mỗi nam nhân sinh ra trong An gia đều có thân thủ không tệ, nhưng hắn thích động não hơn mà. Không kịp giãy giụa gì đã bị Ngũ Lang mãnh dè nhưng có quái lực trời sinh lôi đi. Mục tiêu -- sân luyện võ, xuất phát!

Cả một phòng rút lui như thủy triều, Thập Nhất Nương nằm trên giường, mở to mắt. 5 năm, 5 năm trước mẫu thân và nàng đi Du Thành, cả nhà tứ thúc đóng ở Du Thành, người Tây Hồ tấn công bất ngờ. Vợ chồng tứ thúc, Tứ Lang ca thật thà của nàng, cặp sinh đôi Bát Lang ca Cửu Lang ca hoạt bát đáng yêu, toàn bộ đều chết ở Du Thành. Mẫu thân cùng nàng chạy trốn tới một căn hầm trong một hộ nhà nông, ngụy người trong đó suốt bảy ngày. Người Hồ đồ thành, trong hầm thiếu thức ăn nước uống, mẫu thân vốn không khỏe nên đã chết, còn nàng dựa vào việc hút máu mẫu thân mà vật lộn đợi đến khi phụng thân tìm ra.....

Thập Nhất Nương đầm đìa nước mắt, có phải do cảnh tượng đó quá mức thảm thiết, nên khi nàng đầu thai lần nữa, mặc dù rõ ràng không uống canh Mạnh bà nhưng lại quên hết sạch.

Rõ ràng đối với nàng mà nói, cho dù có đau hơn nữa thì đáng lẽ cũng sẽ nhớ kỹ người thân đến khắc cốt ghi tâm.....

“Tiểu thư, người ngủ chưa?” Bên ngoài màn, Đông Mai nhỏ giọng hỏi.

Xuân Lan “suyt” một tiếng, “Đừng làm ồn tiểu thư, người đang ngủ.”

Thập Nhất Nương xoay đi, lau khô nước mắt, không dám để cho đám Xuân Lan thấy, không thì mọi người sẽ lại lo nghĩ.

“Thật ra con không nhớ quá rõ chuyện gì đã xảy ra.” Thập Nhất Nương nhìn chén trà tỏa nhiệt trước mặt, hơi thất thần, “Mấy ngày đó con vẫn luôn phát sốt, cả ngày nằm ở trên giường. Mẹ sốt ruột kinh khủng, không có lòng dạ làm chuyện gì, chỉ dốc lòng chăm sóc con.”

An Tam già thả xuống ấm trà trên tay, đau lòng nhìn nàng, “Thập Nhất Nương, nếu quá khổ sở thì đừng nói, chúng ta quên đi.....” Tuy rằng muốn biết chuyện của A Chi trước khi chết, nhưng nếu cái giá là làm nữ nhi thương tâm thì thôi đi. Dù sao đến khi xuống đất, cho dù không muốn nghe thì A Chi cũng sẽ tóm lấy ông, nói đến mồn cả lỗ tai.

Hai tay Thập Nhất Nương phủ lên chén trà, muốn sưởi ấm bàn tay cùng với..... lòng mình, “Không sao, con muốn nói. Hận này phải nhớ thật kỹ, nhưng điều quan trọng hơn cũng không phải là thù hận.....”

An Tam Lang yên lặng cầm quần áo khoác lên người Thập Nhất Nương, ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Khi đó, con chỉ nghe thấy có người nói người Hồ đánh giết vào, muốn đồ thành. Mẹ ôm lấy con, có một đám thị vệ che chở cho bọn con, một đường giết ra ngoài. Cả người con nóng như lửa đốt, ánh mắt hoa cả lên, không thấy rõ được gì, chỉ nghe thấy tiếng người kêu gào thảm thiết, tiếng ngựa hí rộ trời, tiếng cười ha ha của bọn người Hồ..... Thị vệ bên cạnh mẹ ngã xuống càng ngày càng nhiều, con cố gắng mở to mắt, trước mắt chỉ có một màu đỏ tươi. Cuối cùng, con chỉ nhớ mẹ chạy vào trong một cái hầm, bên trong không có đồ ăn gì cả, chỉ có một ít rau xanh..... Con đói bụng, mẹ đưa rau cho con ăn..... và cả viên thuốc.....” Mắt Thập Nhất Nương nhòa lệ, “Cho dù mẹ chạy trốn chết nhưng cũng không quên con còn đang bệnh, đặc biệt cảm

theo viên thuốc.....” Khi đó, nàng chán ghét nhất là uống thuốc bắc đắng ngắt, mầu thân chỉ có thể bảo người ta cho thêm đường vào trong thuốc rồi làm thành viên thuốc..... Ai ngờ nó thật sự có thể cứu được mạng của nàng đâu.

An Tam gia ngẩn ngơ hốt hoảng, nghe nữ nhi kể rõ chuyện năm đó, “Mẹ thường hay lên nhìn xem người Hồ đã đi chưa, nhưng thời gian chờ đợi ngày một dài hơn, mà vẫn không thấy cứu binh tới. Mẹ chỉ dám tìm đồ ăn ở gần gần xung quanh, nhưng tìm không thấy nước, trong thành đều là thi thể..... Mấy thứ kia sắp ăn hết, nhưng đáng sợ nhất là không có nước..... Người Hồ bắt đầu đốt nhà, may mà nơi mẹ và con ở là chỗ của người nghèo, người Hồ không có hứng thú..... Sau đó, thân thể của mẹ không được tốt lắm, bà bắt đầu suy yếu, không đi đường được..... Tự biết là với thân thể của mình thì không thể nào chạy thoát, mẹ chỉ có thể đánh cược là cha sẽ về kịp, mẹ.....” Thập Nhất Nương run lên, cuối cùng mới chậm rãi nói, “Mẹ đút máu cho con uống..... Tay của mẹ đã bị cắt vô số lần.....”

An Tam Lang không nói gì, ôm lấy muội muội, vỗ nhẹ lên cơ thể nhỏ nhắn run rẩy của nàng. An Tam gia nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy mặt trời hôm nay sao mà chói mắt, khiến đôi mắt ông có cảm giác như muốn rơi lệ.

“Mẹ nói, mẹ không hối hận, mẹ với cha đã ở chung với nhau hơn mười năm, thật sự rất vui vẻ.....” Thập Nhất Nương rung rung nước mắt, cố gắng nở nụ cười, “Mẹ nói, mẹ đã liên lụy cha, cho nên mẹ sẽ đứng bên cầu Nại Hà chờ cha, trăm năm sau lại gặp nhau. Mẹ nói, mẹ có kiên nhẫn nhất, không sợ chờ đợi, hy vọng cha cũng đừng nên nóng vội, tốt nhất là ôm một bầy con cháu chất chít, đến khi đi không nổi nữa thì hãy đến tìm mẹ.....”

An Tam gia xúc động, A Chi, đây là A Chi của ông, một A Chi cho dù đã đến bước đường cùng nhưng vẫn lạc quan như thế, sẽ luôn luôn chờ ông trên cầu Nại Hà sao.....

“Thập Nhất Nương.....” Trong lòng An Tam gia giống như đã có một thứ gì đó được phóng thích, tươi cười nhẹ nhõm, “Cái chết của mẹ con không liên can gì đến con. Thân thể mẹ con vốn không khỏe, Phổ Tuệ đại sư của Tướng Quốc tự từng nói, nàng sống không quá mười tám, là cha xin Phổ Tuệ đại sư nghịch thiên sửa mệnh cho nàng, nàng mới sống đến ba mươi tuổi. Nhưng người nghịch thiên sửa mệnh muốn sống trường thọ cũng không phải là dễ, cha sớm đã chuẩn bị tâm lý rồi.....”

Phổ Tuệ đại sư? Thập Nhất Nương ngẩn người, thốt ra, “Có phải cha đã trả giá gì hay không? Chẳng trách mẹ lại nói là mẹ liên lụy cha..... Bảo cha đừng tìm Phổ Tuệ lão nhân làm giao dịch gì nữa.....”

An Tam gia nhất thời xấu hổ, hóa ra A Chi đều biết cả, sinh mệnh của nàng là nhờ giao dịch mà có, điều kiện chính là số mệnh của ông, chính xác hơn là đường làm quan của ông. Buông tha cho con đường làm quan vì A Chi, nói thật, ông cũng không hối hận, ông vốn có tính cách thích an nhàn yên ổn, căn bản không thích nơi quan trường nực nhủ chướng khí..... So sánh với chuyện quang minh chính đại đứng trên sân diễn, ông thích giấu mình ở phía sau hậu đài với người phụ nữ của mình hơn.

Thập Nhất Nương nhớ đến, mầu thân sợ nàng mê man nên lại nhai nói rất nhiều bên tai nàng, nhất là về vị Phổ Tuệ đại sư này. Mẹ thật sự cực kỳ phần nộ, nói rằng ông ta chính là một tên gian thương, nếu không phải bà biết tính tình của phu quân quả thật không thích làm quan, cuộc sống của bọn họ cũng rất yên ổn hạnh phúc, thì bà đã sớm xách gậy đi đánh Phổ Tuệ đại sư rồi.

Thập Nhất Nương hoài nghi nhìn An Tam gia, “Cha, con nghe nói, sau khi con hôn mê, cha đã đặc biệt đi tìm Phổ Tuệ đại sư đến để gọi con tỉnh lại. Mẹ nói ông ta là một tiểu nhân âm hiểm, rốt cuộc cha đã trả bằng cái giá gì vậy?”

Sao đứa nhỏ này lại nhảy bén đến thế cơ chứ. An Tam gia cười khổ, nhưng trên mặt vẫn nghiêm trang, “Mẹ con hiểu lầm rồi, Phổ Tuệ đại sư là huynh đệ kết nghĩa với cha của con, sao ông ta có thể hãm hại cha được chứ.” Quan hệ giữa ông với Phổ Tuệ đại sư không tệ lắm, thân thể của A Chi căn bản không thể đảm nhiệm chuyện sinh con dưỡng cái, cần rất nhiều dược liệu. Có đôi khi ông cảm thấy khá là cảm kích Phổ Tuệ, nếu không nhờ ông ấy tặng vô số dược liệu, A Chi cũng không có khả năng bình an sinh hạ Tam Lang, đặc biệt là khi sinh Thập Nhất Nương, nàng gần như mất mất nửa cái mạng, nằm trên giường suốt nửa năm. Lúc đó, nếu không phải Phổ Tuệ đại sư đúng lúc đưa thuốc thượng hạng tới, A Chi đã sớm một xác hai mạng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Edit: Diệp Nhược Giai

Chẳng mấy chốc mà Thập Nhất Nương đã có thể chạy nhảy. Trước đó nằm trên giường không dậy nổi, phần lớn là do tâm bệnh, hiện giờ tâm bệnh đã hết, đến ngày thứ ba là có thể xuống giường, lại còn tuyên bố sinh bệnh như thế không phải là không có ích lợi gì, nàng sụt sấn cân, giảm béo thành công!

Cả nhà đều cực kỳ đau lòng, ai cũng dặn dò nhà bếp, nhất định phải làm mấy món mà Thập Nhất Nương thích ăn nhiều nhiều một chút. Ngay cả Tôn thị cũng lựa chọn quên đi lời răn dạy sắt thép ‘nữ nhân tốt không được quá trăm cân’, kiên cường tự an ủi mình, Thập Nhất Nương còn chưa tới một trăm cân, con nít phải ăn nhiều mới mau lớn, đợi đến khi nào Thập Nhất Nương được một trăm cân rồi hãy phiền não. Hơn nữa, nếu muốn rầu thì phải rầu Thập Lang trước, tên trướng thói này đã quá một trăm cân từ lâu rồi.

Kể dù nằm cũng bị trúng đạn Thập Lang giờ phút này đang nhe răng cảm một đồng đồ ăn vừa ngon vừa bổ, “Ăn đi, Thập Nhất Nương. Thập Lang ca cam đoan, chỉ cần muội ăn thật nhiều đồ ăn ngon bổ dưỡng, muội sẽ béo nhanh thôi.”

Miệng Thập Nhất Nương nhai không ngừng, điên cuồng gặt đầu, “Uhm, muộn tin lời Thập Lang ca. Tuy giảm béo thành công, nhưng muối cảm thấy có thịt một chút có vẻ có phúc khí hơn.” Vì sao nàng lại vui sướng vì giảm béo thành công chứ, đương nhiên là vì có thể ăn nhiều đồ ăn hơn rồi!

Rốt cuộc cũng đến lúc thu hoạch ruộng lúa mạch. Bông lúa trĩu nặng khiến cây lúa vì không chịu nổi trọng lượng mà phải cúi người xuống. Bọn hạ nhân ngày nào cũng phải cúi đầu với sấu, một thờ không nổi, rốt cuộc bây giờ cũng được giải phóng, muốn giúp đỡ gặt lúa nhưng lại bị đuổi sang một bên: Vinh Nhị cùng Thập Lang không muốn để hạ nhân đụng vào, tự mình lợi ruộng cắt lúa mạch.

Thập Nhất Nương cũng khá là hứng thú, xắn cao tay áo định lợi xuống ruộng. Lộ ma ma xanh mặt dán vào nàng như cái đuôi.

Thập Nhất Nương rung mình, được rồi, thực nữ là không thể xuống ruộng làm việc nặng, làn da sẽ xấu đi, mặt sẽ bị phơi đen, sẽ trở nên giống một cô thôn quê, không có khí chất..... Trong tiếng cằn nhằn của Lộ ma ma, Thập Nhất Nương bất mãn kéo tay áo xuống, tay áo thêu hoa nhỏ màu lam nhạt lấp lánh phản xạ dưới ánh mặt trời. Nghe nói hoa nhỏ màu lam này là dùng tơ phản quang để thêu, giá còn cao hơn vàng, bán trong Bách Y các với số lượng có hạn, một tháng chỉ chế ra được một bộ mà thôi.

Thập Nhất Nương đau khổ nhìn một thân quần áo sang quý của mình, lại sờ sờ trang sức đắt tiền trên đầu, cứ mỗi khi nàng muốn làm việc gì đó, Xuân Lan liền trưng ra vẻ mặt cực kỳ bi thương nhìn nàng, nói với nàng y phục này có giá bao nhiêu, đủ cho dân thường ăn 10 năm. Sau đó Thập Nhất Nương không dám động đậy một tí gì, cảm giác như đang từ một kẻ ăn mày bỗng nhiên mặc vào một bộ quần áo đính đầy kim cương, không dám thờ ơ, sợ chỉ cần bắt cần một tẹo là kim cương có giá bất đầu bằng n vạn sẽ rơi xuống.

Không biết tên trướng thối nào sống đến không biết ngại phiền, lại bảo Nhị Lang ca của nàng là kẻ “vắt cổ chày ra nước”. Nhị Lang ca của nàng thật sự là một tên phá sản ngàn năm hiếm có đó có biết không! Thập Nhất Nương khóc không ra nước mắt, nhìn một đồng quần áo xếp thành núi, bộ nào bộ nấy đều quý giá chết người, mặc vào chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi, chứ không lẽ như làm rách một phát chính là bị tổn thất bao nhiêu trăm lượng bạc. Nhị Lang ca, muối không ngại huynh giảm bớt cho muối, giảm một nửa, không, giảm ba phần là muối đã thấy mỹ mãn rồi.

“Thập Nhất Nương.....” Trong ruộng lúa, Vinh Nhị ngẩng đầu lên, dưới ánh mặt trời cười vô cùng vui vẻ, hàm răng trắng như trân châu tỏa sáng trên khuôn mặt đen đến không nhìn rõ mặt mũi nữa, “Huynh nói đúng mà, quả nhiên là thu hoạch được hơn gần gấp đôi so với ruộng bình thường, cho dù là thừa ruộng sản xuất lúa mạch tốt nhất cũng kém chúng ta hai phần.”

“Không tệ, đợi đến khi truyền đạt kinh nghiệm trồng lúa của các con ra ngoài, Đại Hạ ta sẽ bớt đi rất nhiều người chết đói.” An Tam gia thật lòng khích lệ. Tuy không thích làm quan, nhưng tố chất làm quan của An Tam gia chính là tiêu chuẩn.

Vinh Nhị đỏ mặt, may mà da đen nên nhìn không thấy, hần cười hăng hắc, lại cúi đầu gặt lúa. Khí thế của cha Thập Nhất Nương quá mạnh mẽ, không biết vì sao được ông ấy khích lệ sẽ cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

“Con cũng muốn được xuống ruộng.” Thập Nhất Nương rục rịch, “Đã lâu lắm rồi con không được đồ mồ hôi thật nhiều.”

“Ngao ngoãn ngồi đi. Nếu muốn đồ mồ hôi thì đi nhảy điệu thổ ấy, cha thích xem con nhảy.” An Tam gia ngồi trên xe lăn, ngồi uống trà cùng với khuê nữ dưới bóng cây râm mát. Đương nhiên, trà ông uống là trà chính thống, còn trong trà của khuê nữ thì bỏ thêm một đồng lung tung gì đó, sữa, mật, cả đường nữa, thứ mà được gọi là trà sữa.

Tuy vẫn búi tóc như cũ, nhưng trên đó có cài một sợi dây thật mảnh hình đóa hoa làm bằng ngọc bích cùng với vàng, giao nhau ở ngay giữa búi tóc, bảo thạch lấp lánh dưới ánh mặt trời, khiến cho cả người toát ra khí chất cao nhã quý phái. Bộ quần áo màu lam từ nửa người dưới bắt đầu đậm dần, trên cổ tay áo và cổ áo là những bông hoa li ti lóe ra ánh sáng màu lam nhạt, nhìn phiêu dật như tiên nữ trên trời. Chỉ tiếc là tiên nữ cứ loay hoay không yên trên ghế, giống như dưới móng là đinh sắt vậy, hành vi không có khí chất đó khiến cho hiệu quả của bộ quần áo này bị giảm mạnh.

“Thập Nhất Nương, cha sẽ không cho con xuống ruộng, hơn nữa quần áo của con đều là tiền bạc mồ hôi máu huyết của Nhị Lang ca, con cam lòng để cho bộ quần áo này chỉ mặc được hai lần thì hỏng không mặc được nữa à?”

Thập Nhất Nương buồn bực, “Con đã nói là không nên may quần áo mới làm gì. Quần áo này chỉ để ngắm chứ không dùng được mà, vương chân vương tay. Bộ thêu bướm vờn mẫu đơn lần trước cũng thế, con xuống nhà bếp, dù đã cực kỳ cẩn thận rồi, nhưng mà chỉ bị dầu mỡ dính vào một cái là không thể mặc nữa.....” Thời này còn chưa có bột giặt tẩy dầu mỡ dính trên quần áo gì đó, quần áo dính dầu chẳng khác nào đồ bỏ.

“Ăn mặc thật xinh đẹp uống trà cùng cha không tốt à?” An Tam gia mỉm cười nhìn tiểu khuê nữ, “Được ngồi uống trà cùng với Thập Nhất Nương thế này là chuyện mà cha năm mơ cũng đều nghĩ đến đấy.”

Thập Nhất Nương lập tức im miệng, miệng cũng không nhích tới nhích lui nữa. Được rồi, cha thích thì nàng liền cố mà làm đi.

Ếc ếc, Trữ Bị Lương ngẩng đầu heo lên từ trong mâm, đầy miệng đều là vụn điểm tâm, nhưng điều này không gây trở ngại gì đến chuyện nó dùng tiếng động để bày tỏ sự ủng hộ của nó đối với An Tam gia. Máy ngày nay, bản tính gió chiều nào theo chiều ấy của nó đã hoàn toàn bại lộ, cực kỳ có mắt mà bám lấy An Tam gia. Con heo chết tiết này, quả thực là một chút tiết tháo cũng không có, thấy cái đuôi vàng nào to hơn là ôm đuôi đó.

An Tam gia tùm tùm cười, thoải mái đặt một khối điểm tâm vào cái mâm trước mặt nó, “Thập Nhất Nương, con xem, Trữ Bị Lương cũng đồng ý với quan điểm của cha. Nó còn ngồi được mà con không ngồi được à?”

Thập Nhất Nương tức giận vươn chân cũng mang giày thêu chỉ lam phản quang, đạp lên cái đầu heo của nó, “Đó là do con heo chết tiết này không thể

ăn lúa mạch chưa được cả vỏ. Hừ, nó chính là tên đầu tiên lao xuống ruộng, cắn một miếng đầy lúa mạch, sau đó phát hiện vỏ lúa mạch không ăn được nên mới ngoan ngoãn ngồi ở đây.”

Trừ Bị Lương vô tội ęc ęc kêu lên hai tiếng, vô cùng hào phóng tỏ vẻ nó tha thứ cho chuyện tâm trạng nữ chủ nhân không tốt đem nó ra trút giận.

Thập Lang vươn người dưới ánh mặt trời, gọi Vinh Nhị, “Nghỉ ngơi một chút trước đã, ăn vài thứ rồi làm tiếp.”

Vinh Nhị không nâng đầu, nói với An Tam Lang và Thập Lang, “Hai người đi lên trước đi, đệ muốn cắt thêm một ít lúa.” Niềm vui thu hoạch khiến hẳn cảm thấy mỹ mãn, hoàn toàn không cảm thấy mệt.

Thập Nhất Nương vô cùng ân cần chăm trà cho An Tam Lang --- loại mà cha nàng uống, lại rót trà sữa cho Thập Lang --- loại mà nàng uống.

Hai thiếu niên, một người uống trà đắng, một người uống trà ngọt, hương vị khác nhau, nhưng trong lòng đều cảm thấy ngọt ngào.

“Thập Nhất Nương, huynh cảm thấy Vinh tuần phủ chắc sẽ chịu chúng ta thú đầu mất.” Thập Lang nghiêm trang nói, “Muội xem, Vinh Nhị ca từ một thư sinh trắng nõn nho nhã biến thành một nông dân đen như than rồi.”

An Tam Lang nhớ tới Vinh tuần phủ bề ngoài nhã nhặn nội tâm dã thú, trấn an, “Sẽ không đâu, Vinh tuần phải vui sướng mới đúng.....” Vinh tuần phủ một lòng muốn làm võ tướng, còn ước gì mình lớn lên giống An Đại gia, vô cùng ghét bỏ diện mạo tiểu bạch kiểm của mình, bộ dạng của Vinh Nhị bây giờ chính là ý nguyện của ông còn gì.

An Tam gia cũng nói vô cùng khẳng định, trong giọng nói đều là tán thưởng, “Vinh tuần phủ cực kỳ vượt trội, có thể chịu khổ, suy nghĩ không cứng nhắc, tương lai cũng sáng lạn. Cha nghe nói, trước khi ông ấy đến Trung Châu, chỉ là một kẻ trôi gã không chặt, chỉ biết đọc sách. Vinh tuần phủ là một người có ơn sẽ báo đáp, không cảm kích quá nhiều đâu.”

Thập Lang đắc ý nở nụ cười, “Đây đều là công lao của bọn con, Tam thúc, thúc không biết lần đầu tiên gặp mặt, Vinh Nhị khiến người khác phiền đến mức nào đâu.”

Thập Nhất Nương cũng gật đầu phụ họa, “May mà Vinh Nhị ca không phải hoàn toàn tệ hại, biết sai liền sửa, là một người bạn tốt. Thật không biết sao huynh ấy lại không có một người bạn tốt nào ở kinh thành.”

An Tam gia không bình luận gì nhiều, chỉ nói sơ sơ, “Vinh gia là một đại gia tộc, bốn đời cùng ở chung một nhà, cực kỳ náo nhiệt..... Ừ, thị phi cũng nhiều.....”

Thập Nhất Nương hiểu được, trạch đầu ấy mà. Người cổ đại thích cả gia tộc ở chung với nhau, hai ba trăm người, thêm hạ nhân vào có khi lên đến một ngàn, có nhiều người cơ bản là không đầu không đuôi thôi.

“Được rồi, chúng ta nghỉ ngơi đủ rồi, tiếp tục xuống ruộng thôi.” An Tam Lang buông chén trà xuống, “Thập Lang, đi thôi.”

Thập Lang vội vàng nuốt miếng điểm tâm trong miệng xuống, nhìn nhìn Vinh Nhị nghiêm túc bên dưới, cũng không nói gì, tham gia vào hàng ngũ cắt lúa mạch.

“Tiểu thúc của Vinh Nhị Lang nói là sẽ đem kinh nghiệm mà bọn họ trồng lúa mạch và rau dưa viết thành sách à?” An Tam gia bất thành linh hỏi.

“Vâng, Vinh tiểu thúc nói, ông ấy đã thí nghiệm thử mấy kinh nghiệm này hết rồi, rất có ích.” Thập Nhất Nương không để ý, nói, “Con cảm thấy cách này không tệ, lý tưởng tương lai của Vinh Nhị ca là làm Tướng, Thập Lang ca sẽ tham gia thi cử, con cảm thấy viết sách như vậy sẽ nổi danh, có lợi với bọn họ.” Nhất là, đây là sách nông. Rất nhiều phần tử trí thức nghĩ, xuất thân của nông dân cao hơn kinh doanh, nhưng vẫn ngăm ngăm thường nông dân, cho dù Vinh Nhị và Thập Lang có xuất bản sách, cũng sẽ không quá đắm vào mắt bọn họ, nhưng nhất định sẽ lọt vào mắt hoàng đế.

Trên mặt An Tam gia lộ vẻ tán thưởng, “Chuyện này không tệ. Chỉ là, cha nghe nói, Thập Nhất Nương không muốn cho tên mình vào sách?”

Thập Nhất Nương thè lưỡi, “Cha, cha đừng thăm dò nữa, con không có hứng thú với chuyện nổi tiếng, hơn nữa con nổi tiếng cũng chả để làm gì.” Cũng đâu ăn được đâu mặc được.

An Tam gia ôn hòa cười đến đắc ý, “Không hồ là khuê nữ của Tam gia ta.”

Thập Nhất Nương hơi ngượng, lảng sang chuyện khác, “Cha, hiện giờ ông nội bọn họ đi đến đâu rồi, phải bao lâu nữa mới đến kinh thành? Trước đó bọn họ chạy riêng về nhà thăm con, có thể nào sẽ chọc giận Hoàng thượng không?”

“Yên tâm, ông nội con từng gặp qua sóng to gió lớn còn ghê hơn nữa, chuyện nhỏ này chẳng là gì cả.” An Tam gia an ủi Thập Nhất Nương, “Huống chi, bị buộc tội không hẳn đã là xấu, nhất là dưới tình huống chúng ta vừa lập được công lớn như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Edit: Diệp Nhược Giai

Vinh tuần phủ đi theo đám người An nguyên soái đến kinh thành gặp hoàng đế, bỏ lại vợ già con thơ ở Trung Châu, Vinh Phượng thị thật sự là cầu còn không được, hoàn toàn không muốn trở về kinh thành gặp mẹ chồng cay độc. Không phải bà bất hiếu, mà thật sự là lão thái bà kia quá kinh khủng, đưa con tốt của bà suýt nữa thì bị bà ấy làm hỏng rồi.

Đương nhiên Vinh Phượng thị làm việc rất cẩn thận, cũng đã tìm một lý do tốt. Năm sau Vinh tuần phủ sẽ nhậm chức ở Trung Châu, phòng ở còn chưa xây xong, hơn nữa không phải là Vinh Nhị muốn viết sách sao, bận bịu lắm.

Kẻ đang bận viết sách Vinh Nhị thường hay đi tìm Thập Lang tra tư liệu hoặc đến trưng cầu ý kiến của mấy hộ nông dân giỏi làm ruộng, cố gắng viết ra một quyển sách nông thật tốt mà không ai có thể chất vấn.

“Hai huynh về rồi, mau mau, tối nay ăn mì đó.” Hai mắt Thập Nhất Nương tỏa sáng nhìn Vinh Nhị cùng Thập Lang vừa về đến nhà.

“Mì?” Sắc mặt Vinh Nhị đại biến, “Đừng nói là muối đem xay lúa mạch của tụi mình ra ăn đấy?”

Thập Nhất Nương gật đầu, Vinh Nhị lão đảo muốn ngã, lúa mạch làm giống của hần!

Thập Lang chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, “Thập Nhất Nương, muối xay bao nhiêu lúa mạch?”

Thập Nhất Nương trừng bọn họ, “Yên tâm, không nhiều lắm, chỉ khoảng mười cân.” Nàng cũng muốn xay nhiều hơn một chút, nhưng Tam Lang ca không cho, ngay cả Xuân Lan cũng liều mạng ngăn cản nàng, lúa mạch tốt như vậy mà không giữ lại để sang năm trồng thì sao được, biết đi đâu mà tìm giống lúa có thể cho ra sản lượng gấp đôi chứ.

Buổi tối, khi ăn mì, An Tam gia nhìn không được mà ăn nhiều hơn một chút. Quả thật là bột tốt, mềm mịn, thơm ngát ngon miệng hơn nhiều so với bột bình thường.

Thập Lang ăn mà hận không thể chôn luôn cả người vào trong bát. Cuối cùng, khi phải lưu luyến không rời buông bát xuống, hần xoay qua nói với Vinh Nhị, “Vinh Nhị ca, đệ thấy, hay là mình xay thêm một ít lúa mạch đi, giữ lại khoảng hai, ba mươi cân để làm giống là được rồi.”

Vinh Nhị cũng ăn đến mỹ mãn, nghiêm mặt lại, “Mơ đi, muốn ăn thả cửa thì chờ đến sang năm đi.”

An Tam gia chậm rãi lấy khăn lau tay, mỉm cười nói, “Rau dưa lúa mạch các con trồng ăn rất ngon, ta thật không ngờ các con có thiên phú trồng trọt đến thế.”

Vinh Nhị lại đỏ mặt, không biết vì sao mỗi lần An Tam gia khích lệ hần, hần liền đặc biệt bối rối, “Đâu có, biện pháp trồng lúa với rau đều giống với dân chúng bình thường, con cũng không biết sao đến lúc ăn lại đặc biệt ngon như vậy.”

Thập Nhất Nương hơi chột dạ, cười gượng nói, “Chắc là do phong thủy tốt.....”

Thập Lang cũng rói như tơ vò, “Hồi trước người làm vườn từng trồng một ít rau trong vườn, nhưng cũng đâu có ngon như vậy.”

Thập Nhất Nương vắt hết óc, tròn mắt chuyển chuyển, “Nhất định là bởi vì ông nội bọn họ giết địch cho Đại Hạ, làm quý thần cảm động, cho nên mới muốn đền đáp ông nội, làm cho rau của chúng ta trồng ra ăn đặc biệt ngon. Đúng vậy, nhất định là như vậy!”

Thập Nhất Nương vô cùng cảm tạ vì thời này mọi người cực kỳ tin tưởng vào quý thần, không thì nàng cũng không biết bịa thế nào nữa.

May mà mọi người không truy cứu gì nhiều, Thập Nhất Nương nhẹ nhàng thở ra. Nhưng khi lơ đãng nhìn thấy ánh mắt khó lường của An Tam gia, tim Thập Nhất Nương đập mạnh một cái. Quả nhiên là không thể lừa nổi lão cha.

Đương nhiên An Tam gia biết nữ nhi mình đang trợn mắt nói nói dối. Đứa nhỏ này, ngay cả nói dối mà cũng không thành thạo, tương lai biết làm thế nào đây. An Tam gia thực lo lắng vì khuê nữ quá mức thành thật, Thập Nhất Nương đáng yêu như vậy, tương lai nhất định sẽ là tiểu thư xinh đẹp nhất đáng yêu nhất Đại Hạ, quá thành thật như thế, lỡ như bị nam nhân lừa thì sao? Hiện tại nam nhân tốt quá ít, mười nam nhân thì có chín là xấu rồi, con gái mình cần phải luyện ra một đôi mắt hoa nhân kim tinh, có thể tuyển chọn ra được một cây có cành lá sum xuê tốt nhất giữa rừng rậm. Vì thế, ông quyết định phải huấn luyện khuê nữ cho thật tốt, cố gắng dạy dỗ con gái mình, để nàng có thể lên triều đình, xuống nhà lớn, phòng ngừa được tiểu thiếp thông phòng, thuần dưỡng nam nhân thành một kẻ mà bảo hần nằm đất, hần không dám leo lên giường, chính là một..... nữ nhân tốt.

An Tam gia chính là quân sư, là linh hồn của An gia quân, nhiều năm trước từng thi đậu Trạng Nguyên, chỉ số thông minh trước giờ vẫn luôn đứng đầu, vài năm trước cả hai chân ông đều bị hỏng, người Tây Hồ còn bắn pháo ăn mừng khắp nơi, nhiều đó là cũng đủ để biết được năng lực của ông thế nào.

Nếu An Tam gia muốn đối phó với một người, thì đến khi người đó bị bán rồi cũng còn không biết là đang xảy ra chuyện gì. Đương nhiên ông sẽ không nói với con gái mình là: “Con gái à, cha sợ con sẽ bị chèn ép, mau đến đây học đi!” Ông chỉ mang vẻ mặt chờ mong nói: “Con gái à, lý tưởng của cha là muốn dạy nữ nhi đọc sách viết chữ chơi cờ đánh đàn..... Khi nhân hạ rảnh rồi thì cùng nhau uống trà ăn điểm tâm, thì thoảng mà còn có thể nhận được

quần áo giấy dếp đai lưng hà bao gì đó do nữ nhi tự tay làm thì còn tốt hơn..... Aiz, nói gì thì nói, con gái lớn cũng phải lấy chồng, cho nên cha đặc biệt hy vọng có thể ở cùng với Thập Nhất Nương nhiều một chút. Chứ không mai một có hối hận thì thời gian cũng không thể quay lại.....”

Đọc sách viết chữ chơi cờ đánh đàn? Làm quần áo giấy dếp đai lưng hà bao?

Sắc mặt Thập Nhất Nương như màu phân (DNG: à vâng, đây là nguyên văn ạ), cha à, sao lý tưởng của cha không bao gồm chuyện được xem con gái vung đao múa kiếm chứ? Nàng thề, nếu là như vậy thì nàng sẽ chiếm điểm tuyệt đối, Tôn thị không chỉ một lần khen nàng có thiên phú vung roi đâu.

Được rồi, làm cho cha ruột vừa lòng cũng là một loại đạo hiếu, may mà miệng An Tam gia thì nói là chờ mong được nhìn thấy nữ nhi trở nên vĩ đại, nhưng cũng không có đốt cháy giai đoạn, mấy thứ dạy cho Thập Nhất Nương đều ở trong phạm vi có thể tiếp nhận của nàng. An Tam gia không hổ là giáo sư đặc cấp, Thập Nhất Nương phát hiện cuộc sống của mình bận rộn lại thú vị, mỗi ngày riêng chuyện hoàn thành nhiệm vụ cha ruột giao cho, sẽ không còn thời gian để suy nghĩ lung tung nữa.

Trình độ giáo dục của An Tam gia không phải là thứ mà Tôn thị có thể so sánh, Thập Nhất Nương nghe ông giảng bài mà say mê. Lão cha thật là lợi hại, bài lịch sử nhảm chán như vậy mà được ông kể nghe còn hứng thú hơn cả xem bóng đá nữa.

Khi ăn điểm tâm cùng với Thập Lang và Trữ Bị Lương, Thập Nhất Nương không khỏi nhắc tới An Tam gia.

“Chuyện này đã là gì.” Thập Lang béo càng lúc càng tăng bề ngang, trên mặt đều là kiêu ngạo, “Tam thúc còn từng trúng đại – tam – nguyên kìa, từ khi Đại Hạ khai quốc đến giờ, chỉ có ba người mà thôi. Rất nhiều đại nho đều nói, Tam thúc có tài phụ tá Hoàng thượng, nếu không phải vì thân thể Tam thẩm không được tốt, Tam thúc cũng sẽ không từ quan.”

“Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song(1).” Thập Nhất Nương thì thảo nói ra lời bình phẩm của mẫu thân về phụ thân năm đó.

(1) Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song: Diện mạo đẹp như ngọc, là người trên đời có một không hai.

“Đúng vậy, chính là như vậy.” Tiểu trắng mập gật đầu liên tục, “Cha huynh nói, năm đó Tam thúc chính là một nhân vật phong lưu, kỳ mã ý tà kiêu, mẫn lâu hồng tỵ chiêu(1).....”

(1) Hai câu thơ trích trong bài ‘Bồ tát mạn kỳ 4’ của Vi Trang, có nghĩa là ‘cưỡi ngựa đứng bên cây cầu nghiêng nghiêng, tay áo hồng vẫy gọi khắp trên lầu’.

Thập Nhất Nương nhú mày, “Cha muội đối xử với mẹ muội rất tốt, không hề phong lưu tẹo nào.”

Ếc ếc, Trữ Bị Lương nâng lên mặt heo dính đầy vụn điểm tâm, kêu hai tiếng tỏ vẻ đồng ý với nữ chủ nhân.

“Huynh nói phong lưu ý là nhân vật phong lưu, Tam thúc xuất sắc tuyệt luân như vậy, sao có thể so sánh với mấy kẻ hạ lưu ăn chơi trác táng chứ.” Tiểu trắng mập phản bác.

Được rồi, nàng quên, ở cổ đại, từ phong lưu ngoại trừ mang ý hạ lưu ra còn có ý thượng lưu nữa.

“Trên đời này cũng chỉ có mẹ muội mới xứng đôi với cha muội.” Thập Nhất Nương cực kỳ đắc ý nói. Mẹ nàng chính là mỹ nhân hiếm có, tuy rằng phong cách không giống với Nhị bá mẫu, nhưng tính tế nhu nhược như Lâm muội muội(1) vậy, càng phù hợp với thẩm mỹ ở thời đại này. Nếu không phải vì thân thể bà không tốt, thì chắc đã sớm bị hoàng đế phong lưu thu vào trong cung rồi.

(1) Lâm muội muội: Là Lâm Đại Ngọc, một nhân vật trong Hồng Lâu Mộng

Hai đứa con nít cùng với một con heo như một đám náo tào ngồi đàm phán về An Tam gia, Thập Nhất Nương vô cùng sùng bái, cho dù hiện giờ cha nàng phải ngồi xe lăn, cũng vẫn là một mỹ nam tử xe lăn. Đúng rồi, “Thập Lang ca, huynh có biết chân của cha muội là vì chuyện gì không?”

Thân thể nghiêng ngả của Thập Lang chợt thẳng dậy, sắc mặt trở nên nghiêm túc, “Nghe Tam thúc nói là vì thù nhà, do một đám người mặc áo đen gây ra. Nhưng kỳ lạ là chuyện cho tới bây giờ mà vẫn không tài nào tìm ra được đám người áo đen đó. Huynh cảm thấy thật bất thường, với bản lĩnh của Tam thúc thì không thể tìm khắp nơi cũng không thấy một chút dấu vết nào như thế.”

“Đại phu nói như thế nào, không thể trị được à?” Thập Nhất Nương nhú mày.

“Đại phu nói không trị được, đời này chỉ có thể như thế.” Về mặt Thập Lang đầy tiếc nuối.

“Hừ, nhất định là lang băm” Thập Nhất Nương bất mãn nói. Đời trước, sau tận thế, thời thơ ấu của nàng lập tức bị bóp chết, ông nội sợ sau khi ông qua đời, cháu gái không thể sống nổi, nên bắt nàng phải học y. Khi đó, người bị thương mỗi ngày nhiều như thế, bất kể là cầm dao mổ làm phẫu thuật đơn giản, hay là kê đơn thuốc cũng đều không thể làm khó nàng. Vì thế, nàng quyết định tự mình khám chân cho lão cha.

Thập Lang nhắc nhở, “Hò đại phu từng khám qua rồi, cả ngự y ở kinh thành cũng từng đến khám, mọi người đều nói không còn cách nào.”

Thập Nhất Nương ngẩng cao đầu, đắc ý nói, “Bọn họ không có cách nào, không có nghĩa là muội cũng không có cách.” Có dị năng có thể tùy hứng như thế!

Thập Lang dung túng cười cười với nàng, “Nếu Thập Nhất Nương có biện pháp gì thì cứ thử xem, nhưng tốt nhất là phải xác định có thể trị được rồi

hăng nói cho Tam thức biết, không thì Tam thức sẽ thất vọng.” Trong lời nói không hề có một chút tò mò về chuyện vì sao Thập Nhất Nương lại biết y thuật.

Thập Nhất Nương nhìn bầu trời Tây bắc xanh thẳm, khép áo lông vào, cảm nhận độ ẩm Ừ, đây chính là người nhà, cho dù hành vi của người có kỳ quái hơn nữa, cũng sẽ luôn dung túng cho người.

Liên tục mấy ngày, Thập Nhất Nương đều vô cùng ân cần lấy nước đến rửa chân cho An Tam gia, tuyên bố là từ giờ về sau, nàng sẽ làm nha đầu rửa chân cho An Tam gia .

An Tam gia đau đầu, “Thập Nhất Nương, chân cha không trị được, con cũng đừng lấy lý do rửa chân gì đó.....”

Thập Nhất Nương thè lưỡi, quả nhiên không thể gạt được lão cha.

“Cha, người ta chỉ muốn rửa chân cho cha thôi, đây là tấm lòng hiếu thuận của nữ nhi.” Đòi trước không phải luôn nói, hiếu thuận cha mẹ bắt đầu từ việc rửa chân sao.

Trên mặt An Tam gia đều là tươi cười ấm áp, “Cha biết Thập Nhất Nương có hiếu, nhưng nhìn con mệt như vậy, cha không nỡ.” Mỗi lần Thập Nhất Nương đều phải dùng sức lực thật lớn để xoa bóp chân ông, tìm huyết vị tìm tĩnh mạch, trời rét căm căm như vậy mà đầu đầy mồ hôi, ông nhìn mà đau hết cả lòng.

“Cha, con từng học y thuật, để cho Thập Nhất Nương khám cho cha xem chân cha có thể chữa được hay không.” Thập Nhất Nương khẩn thiết nhìn ông.

An Tam gia đau đầu, “Thập Nhất Nương, chân của cha không thể tốt.....”

“Vậy cho con xem thử cũng có sao đâu.....” Thập Nhất Nương cố chấp nói, “Dù sao cũng không tệ hơn bây giờ được.”

An Tam gia bó tay, “Được rồi, muốn khám gì thì khám đi, cứ xem cha như cái thứ được gọi là vật thí nghiệm đi.” Người khác là hiếu thuận cha mẹ, ông thì ngược lại, là hiếu thuận nữ nhi.

“Chỗ này có đau không?” Thập Nhất Nương cầm cây búa nhỏ, gõ gõ lên chân An Tam gia.

An Tam gia còn chẳng thèm nâng đầu, vẻ mặt yên bình đọc sách. “Không có cảm giác.”

“Vậy còn chỗ này?” Thập Nhất Nương lại đổi sang một chỗ khác, gõ tiếp.

An Tam gia lật qua một trang, “Vẫn không có cảm giác.”

Thập Nhất Nương cau chặt lông mày, tuy không có x quang, nhưng theo kinh nghiệm của nàng, nàng có thể sờ được, tĩnh mạch hơi suy thoái, nhưng xương cốt đều còn rất tốt, vì sao lại không hề có một cảm giác gì chứ.

Thập Nhất Nương đứng dậy, “Cha, yên tâm, con sai người đi chuẩn bị một ít ngân châm để châm cứu cho cha, phải tắm thuốc nữa. Con không tin hai chân hoàn toàn không có vấn đề gì mà lại không đứng dậy được.”

Tay An Tam gia đang lật sách chợt ngưng lại trong khoảnh khắc, xem ra nữ nhi thật sự có một ít trình độ, có thể nhìn ra chân ông vẫn còn hoàn hảo.

Nhưng mà cái này không phải là chỉ cần y thuật cao minh là có thể trị được. An Tam gia do dự không thôi, rất muốn cự tuyệt, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt phần chân của nữ nhi thì lại ngậm miệng. Thôi quên đi, hiếm có khi nào nữ nhi có tinh thần như vậy, con bé thích giày vò thể nào thì cứ để con bé giày vò thể đó đi, dù sao cũng còn tốt hơn là miễn cưỡng cười như lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Edit: Diệp Nhục Giai

Thập Nhất Nương bắt đầu thu gom các loại sách thuốc và vị thuốc. Mấy phương thuốc giúp thân thể khỏe hơn của ông nội đòi trước đều nằm trong đầu nàng, nhưng điều đó không có nghĩa là có thể dễ dàng tìm được mấy thứ này ở Đại Hạ. Thứ nhất, ở đây không có thực vật biến dị. Thứ hai, rất nhiều

thực vật có tên gọi không giống. Thứ ba, trong phương thuốc này, thật ra có rất nhiều vị thuốc có độc, tùy tiện sửa đổi sẽ rất nguy hiểm.

Ngân châm thì dễ hơn, thời đại này cũng có châm cứu, Thập Nhất Nương cầm ngân châm trên tay, đâm vào người An Tam gia.

An Tam gia cũng không để ý lắm, trên tay vẫn cầm sách như trước, mỉm cười dung túng nhìn nữ nhi châm chân ông thành tổ ong, dù sao cũng chẳng giải quyết được gì.

Nhìn con gái thành thạo đến mức nhắm hai mắt cũng có thể tìm được huyết vị, sắc mặt An Tam gia có chút thâm trầm. Ông bất chợt nhớ tới lời của Phở Tuệ đại sư vài năm trước, nói là linh hồn của nữ nhi đã rời khỏi cơ thể, không ở thế giới này. Vậy lúc đó linh hồn của nữ nhi đã đi đâu?

Hơn nữa, trong mấy năm qua, Phở Tuệ bỗng nhiên không có tung tích, An Tam gia cau mày, nếu không phải trước đó chân ông bị phé, ông thật sự phải điều tra Phở Tuệ đại sư thật kỹ, ông cứ cảm thấy ông ta còn giấu mình gì đó về chuyện của nữ nhi.

“Bộp!”

Khi An Tam gia xuất thần, chân Thập Nhất Nương hơi lão đảo, đụng rớt quyển sách trên tay ông.

“Thập Nhất Nương, con sao vậy?” Thập Nhất Nương luôn cúi đầu, mà ông thì này giờ vẫn lâm vào trầm tư, bây giờ mới thấy đầu Thập Nhất Nương đầy mồ hôi hột, sắc mặt trắng bệch, suy yếu đến mức đứng không nổi.

“Thập Nhất Nương, có phải bệnh rồi không? Người đâu.....” An Tam gia nhìn con gái mà lo lắng không thôi.

“Con không sao.” Thập Nhất Nương yếu ớt nói, “Chỉ là hơi mệt mỏi thôi.” Mấy ngày qua luôn dùng dị năng kích thích huyết vị, vốn đã khá mệt, hôm nay lại không để ý mà sử dụng dị năng quá độ.

Xuân Lan vọt vào, đỡ Thập Nhất Nương đi nghỉ ngơi, vội vàng sai người đi mời đại phu, Thập Nhất Nương lắc đầu nói, “Không cần, ta chỉ mệt mỏi quá độ thôi.”

Nhìn nữ nhi ngủ say, An Tam gia trù mền đắp chăn cho nàng, ngồi một bên trầm tư. Trước đó Phương thị cùng Tôn thị gửi thư cũng loáng thoáng có nhắc đến chuyện Thập Nhất Nương có vẻ bất thường, Thập Nhất Nương hôn mê 3 năm như vậy, từ đâu có thể biết nhiều thực đơn cùng với mấy biện pháp trừ sâu trồng lúa trồng rau như thế. Ông vẫn luôn không để bụng, linh hồn trong cơ thể của con gái mình chính là của con bé, không thể nghi ngờ, chỉ cần có thể xác định được điểm ấy thì ông cũng không để ý đến cái khác nữa. Nhưng nếu nữ nhi có động tác gì quá lớn thì lại khó nói, ông có thể bảo vệ được nữ nhi, nhưng điều đó không có nghĩa là nữ nhi không ngại ánh mắt của người khác.

Hiện giờ An Tam gia cảm thấy vô cùng may mắn vì trên dưới An gia đều rất hòa thuận, không có nhiều chuyện bản thủ chó má, không thì ông còn phải phí một phen tâm tư che giấu chỗ đặc biệt của nữ nhi.

Nói ví dụ như từ khi Thập Nhất Nương tỉnh lại sau 3 năm hôn mê, đột nhiên đề ra mấy ham thích mới này, thế gia làm sao cho phép tiểu thư đi trồng rau, nhưng An gia lại chỉ cần Thập Nhất Nương thích thì mọi người đều ủng hộ, cho dù có xa xỉ cũng không ai nói gì. An Tam gia lấy vốn riêng của mình ra đưa cho Phương thị còn bị An Đại gia mắng một trận, “Bé cưng hiếm khi ham thích như vậy, đương nhiên chúng ta phải ủng hộ. Tam đệ, đệ muốn gây trở ngại không cho chúng ta đối xử tốt với bé cưng à, cửa sổ cũng không có đâu.”

Phương thị cũng gật đầu bảo đúng, “Tam đệ, Thập Nhất Nương tiêu tiền rất ít, không thích quần áo cũng không thích trang sức. Tẩu còn rầu rĩ ruột ruột đây, nếu ông nội của con bé biết được, có khi còn tưởng tẩu keo kiệt cũng không chừng. Hiếm khi con bé có chỗ muốn tiêu tiền vào, đương nhiên là phải tính vào tiền chung. Yên tâm, nếu nhị đệ cùng đệ muội mà biết, chắc chắn sẽ đồng ý.”

An Tam gia cười khò, chỉ có thể cầm lại bạc. Trong ba năm nữ nhi hôn mê, vì duy trì mạng sống mà mỗi ngày đem nhân sâm tuyết liên làm cơm ăn, kho bạc chung không thể không nói là cực kỳ eo hẹp, nhưng trên dưới An gia đều thả cật giám ăn mặc cũng không muốn để cho Thập Nhất Nương phải thua thiệt. Đó là lần đầu tiên An Tam gia hối hận vì sao lúc trước không đặt bạc vào trong mắt. Cũng bởi vì như thế, đến khi chiến tranh, ông thật đúng là có chút mượn gió bẻ măng với người Hồ, nghĩ biện pháp đem chiến mã bị thương làm thành thịt khô để bán, người Hồ hận không thể ăn thịt uống máu ông. Mợ nó chứ, đây thật đúng là đào ba thước đất, quả nhiên kinh nghiệm của quan tham Trung Nguyên thật là phong phú.

Không làm quan được mấy ngày nhưng còn cao tay hơn cả quan tham hàng đầu, An Tam gia yên tâm thoải mái tiếp tục tham ô, dù sao bạc ông tham cũng đâu phải là của Đại Hạ, phải tham càng nhiều càng tốt.

Tây bắc lại rơi một trận tuyết to, khắp nơi đều trắng xóa.

Thập Lang đi đến viện của Thập Nhất Nương, ừ, Tam thúc Tam Lang ca luôn chiếm giữ Thập Nhất Nương, rốt cuộc hôm nay cũng đến phiên hắn ăn trưa cùng với Thập Nhất Nương.

Vừa đến cửa, Thập Lang liền thấy Thập Nhất Nương đang hung tợn dùng búa nhỏ đập hạch đào, tư thế kia giống như nàng đập không phải là hạch đào mà là kẻ địch sống chết.

“Thập công tử, mau tới đây hơ cho ấm, bên ngoài nhất định là rất lạnh.” Xuân Lan nhìn thấy Thập Lang, hai mắt sáng lên, đưa mắt ra hiệu cho hắn. Hai ngày nay tiểu thư đều vác cái vẻ mặt như là có thâm thù đại hận gì với ai, hỏi tiểu thư là có chuyện gì xảy ra thì tiểu thư không nói, còn uy hiếp không cho phép các nàng ra bên ngoài nói hươu nói vượn, các nàng thật sự là lo lắng đến điên rồi.

“Thập Nhất Nương, muối sao vậy.” Thập Lang cời áo khoác thật dày ra, lại gần hỏi.

Thập Nhất Nương đẩy một đồng lớn hạch đào đã được lột vỏ qua, “Ăn hạch đào.”

Thập Lang ghen hòng nhìn trân trối đồng hạch đào xếp thành núi nhỏ, “Thập Nhất Nương, đừng đập nhiều quá, sao mà huynh ăn hết nhiều như vậy được?” Cho dù hẳn thích ăn đến thế nào đi chăng nữa, nhưng ăn nhiều hạch đào như vậy cũng sẽ ăn đến bị thương.

“Vây đưa cho phòng bếp làm bánh hạch đào đi.” Thập Nhất Nương cũng không ngần đầu lên, thêm một búa đập xuống, vỏ hạch đào vỡ thành mảnh nhỏ, thịt hạch đào hoàn toàn không bị tổn hao gì, một nạng còn luyện ra được một tay tuyệt kỹ đập hạch đào.

Thập Lang ra hiệu cho bọn nha hoàn lui xuống hết, hẳn sắp lại ngồi kế bên Thập Nhất Nương, “Được rồi, có chuyện gì thì nói cho Thập Lang ca nghe, Thập Lang ca giúp muối, được không?”

Thập Nhất Nương bấu môi tựa hẳn vào người Thập Lang. Thập Lang mập mạp, toàn thân hẳn đều là thịt, như cái gối bông cực kỳ mềm mại, Thập Nhất Nương vẫn luôn muốn một cái gối đầu giống Thập Lang ca.

“Thập Lang ca, cha muối gạt muối, không đúng, còn gạt rất nhiều người.” Thập Nhất Nương tức giận nói.

Thập Lang hoàn toàn không hiểu gì, “Tam thúc không thích gạt người mà. Tam thúc luôn nói, nói một lời nói dối phải biên soạn ra 99 lời nói dối khác, quá mệt mỏi, muốn nói dối cũng phải có đủ giá thành thì mới có lời. Cho nên, hoặc là ông ấy không nói dối, hoặc là ông nói dối như cuội. Mà Tam thúc lừa muối thì có ích lợi gì đâu? Nhất định là Thập Nhất Nương hiểu lầm rồi.” Ngụ ý của Thập Lang rất rõ ràng, An Tam gia không lừa Thập Nhất Nương, mà nếu đã lừa thì sẽ không bị nạng nhìn ra được. Không phải là Thập Lang muốn nói gì, nhưng mà với chỉ số thông minh của Thập Nhất Nương, lừa xong cũng không có được cảm giác thành tựu gì.

Thập Nhất Nương tức giận trừng hẳn, “Huynh đừng có tưởng là muối không biết huynh đang cười nhạo muối. Ý của huynh là cha muối không gạt muối, còn nếu có gạt muối thì muối sẽ không tài nào nhìn ra được chứ gì? Hừ, nhưng mà muộn lại nhìn ra, chứng cứ đều có đầy đủ đây nè.”

Một tên ngốc tự xưng lại có chỉ số thông minh tăng vọt, Tam thúc thật lợi hại, mới có vài ngày thôi, vậy mà gỗ mục đã có thể đẽo được rồi?

“Chứng cứ gì thế, nói cho huynh nghe một chút xem?”

“Kinh mạch cùng với xương cốt của cha căn bản là chưa từng bị thương.” Thập Nhất Nương nói cực kỳ khẳng định.

“Nhưng lúc đó Tam thúc thật sự đã bị một đám người áo đen..... Từ từ, Tam thúc chưa từng nói là bị chém hay bị thương, chẳng lẽ là bị đập nát?” Thập Lang trầm tư, “Khi đó Tam thúc không có ở Trung Châu, khi ông trở về Trung Châu thì chân không còn đi đứng được nữa, cũng không thấy trên chân có vết thương gì. Lúc ấy mọi người đều nghĩ là do ông bị thương tổn xương cốt chứ da không bị thương.....”

Thập Nhất Nương nói chắc như đinh đóng cột, “Xương cốt tuyệt đối không bị thương tổn, muối dám khẳng định như thế, kinh mạch hơi bị suy thoái, nhưng đây là hiện tượng bình thường do thời gian dài không đi đường.”

“Lẽ nào là bị trúng độc.....” Thập Lang có chút miễn cưỡng nói, hẳn cẩn thận nghĩ đến chuyện xảy ra vài năm trước. Thật sự là Tam thúc nói không tí mị, thì vệ đi theo ông cũng kín miệng như bưng, hẳn không biết quá trình bị thương của ông, mà kỳ lạ nhất là, ông nội, Đại bá cùng với cha hẳn luôn luôn bao che khuyết điểm, vậy mà lại không lên trời xuống đất lòng bất bọn kia, cái này.....

“Tuyệt đối không phải trúng độc.....” Sắc mặt Thập Nhất Nương cũng nghiêm túc, “Nếu thật sự là trúng độc, mặc kệ là độc gì, muối đều có thể tra ra.” Sau tận thế, khắp nơi đều là động thực vật có độc, các loại độc tố cũng đa dạng hơn, dị năng của nạng không có tác dụng mấy về phương diện cảm máu, nhưng đối phó với độc thì vẫn rất tốt.

Mắt Thập Lang đảo vòng, đột nhiên che bụng, “Ai da, hình như huynh ăn trúng cái gì bị hỏng rồi. Thập Nhất Nương, huynh đi vệ sinh trước.....” Sau đó vội vàng chạy đi. Tuy không biết Thập Nhất Nương dùng cách nào để khẳng định chân Tam thúc không bị thương tổn gì, nhưng nếu Tam thúc giữ kín miệng như thế, tức là có nguyên nhân, hẳn vẫn nên chuẩn trước thì hơn, chuyện này không tham gia vào nổi.

“Từ từ, Thập Lang ca, huynh đừng đi mà.” Thập Nhất Nương còn chưa kịp lấy lại tinh thần, Thập Lang đã mang theo cơn gió chạy biến đi, thể tích lớn thế mà chạy nhanh dữ vậy không biết.

Bị hít phải bụi đất do trận gió này gây nên, Xuân Lan ho một tiếng, nói, “Xem ra Thập công tử thật sự ăn phải đồ hỏng rồi.”

Thập Nhất Nương tức nổ phổi, “Có khả năng này à? Bụng của Thập Lang ca không phải được xưng là không có thứ nào trong thiên hạ mà không tiêu hóa được hay sao!” Tiêu chảy? Cũng không biết đường tìm lý do nào khác hơn một chút. Nhưng bây giờ nạng đã biết được, chuyện cha bị thương đúng là có vấn đề.

Thập Nhất Nương lên bảo Đông Mai đến chỗ Hồ đại phu và vài đại phu từng trị liệu cho cha để hỏi thăm. Về phần nguyên nhân bệnh, lý do hẳn bà lằng gi đó đều có cả, nhưng chỉ có một chỗ kỳ lạ: Bọn họ không tìm thấy vấn đề gì về xương cốt cũng như kinh mạch.

Nếu không tìm thấy vấn đề, vậy có phải tức là căn bản không có vấn đề không? Ánh mắt Thập Nhất Nương càng tối thêm.

“Cha, cứ để Thập Nhất Nương điều tra như vậy có được không?” An Tam Lang có chút sầu lo.

“Chơi cờ thì phải tĩnh tâm, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng đều phải bình tĩnh.” Tay An Tam gia cầm cờ đen càng có vẻ trắng nõn như ngọc. Diện mạo hai cha con cực kỳ giống nhau, phong độ khí chất đều cực tốt, tựa như thiên tiên, chỉ là An Tam Lang còn có vẻ hơi ngây ngô, thiếu đi ý tao nhã của năm tháng động lại.

“Con sợ muội ấy sẽ bị thương tổn.” An Tam Lang do dự. Trước đó, Thập Nhất Nương đã cực kỳ tự trách vì chuyện của mẹ, nếu biết cha hy sinh vì muội ấy như thế, không biết muội ấy sẽ thống khổ đến mức nào.

“Yên tâm, con bé là con gái của cha, sẽ không yếu ớt như vậy.....” An Tam gia trầm giọng nói, “Cha đã nhờ ông nội bọn họ đi điều tra Phổ Tuệ đại sư, vài năm nay không có tin tức gì của ông ta, cha cứ có cảm giác như mấy năm này ông ấy lánh đời không chịu xuất hiện là có liên quan đến Thập Nhất Nương. Cha sợ trong đó có cạm bẫy gì.....”

An Tam Lang hoảng sợ, “Không phải cha với Phổ Tuệ đại sư là bạn vong niên sao?” Mọi người trên toàn Đại Hạ đều biết đến tiếng tăm của Phổ Tuệ đại sư, cũng rất nhiều người biết chuyện An Tam gia chính là bạn thân của ông ấy.

An Tam gia thần nhiên cười cười, “Bạn vong niên? Nếu có đủ ích lợi, Phổ Tuệ đại sư nhất định sẽ là người đầu tiên đưa cha lên đoạn đầu đài. Tam Lang, con nhớ cho kỹ, chưa phản bội là vì lợi ích chưa đủ.....” Tuy biết trong lòng Phổ Tuệ đại sư chứa cả thiên hạ, nhưng điều đó không có ý nghĩa là ông ta có thể đem người thân của ông ra làm vật hy sinh.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Edit: Diệp Nhược Giai Trong số những đứa nhỏ ở An gia, Thập Nhất Nương có cảm tình tốt nhất với An Tam Lang, chơi hợp nhất với Thập Lang, thật sự bởi vì hai người không hơn kém nhau bao tuổi, hay làm chuyện xấu cùng nhau, nên dễ bồi dưỡng tình cảm nhất.

Có rất nhiều thời điểm An Tam Lang hướng dẫn từng bước cho Thập Nhất Nương, dùng tình cảm yêu thương của huynh trưởng để che chở nàng. Nhưng người luôn đứng bên cạnh nàng bất kể đúng sai chính là Thập Lang, cho nên, mặc dù Thập Lang không muốn lại càng không dám tham gia vào chuyện của An Tam gia, nhưng hắn vẫn quyết định liều chết đi thăm dò. Đúng thật là liều chết, chuyện mà An Tam gia quyết định giấu giếm nữ nhi, vậy mà hắn lại muốn điều tra. Thập Lang cảm thấy hết đau trướng lại đến đau mộng.

“Vấn đề là ở chỗ Phổ Tuệ đại sư.” Thập Nhất Nương trầm ngâm nói, “Trước kia mẹ từng nói qua, vì kéo dài tuổi thọ của mẹ mà cha từng để cho Phổ Tuệ đại sư làm phép. Muội từng xem qua rất nhiều sách kinh Phật, trong đạo Phật có người lợi dụng chú ngữ để tu hành pháp môn, chỉ cần lòng tin và tín ngưỡng đủ kiên định, quanh năm suốt tháng niệm chú là có sức mạnh cùng công đức.....”

Thập Lang cũng tra xét rất nhiều tư liệu, thờ dãi, “Nhưng niệm chú không thể nào giải quyết vấn đề hiện có, cuối cùng lại quay về với nhân quả..... Hơn nữa cần phải có nguyên lực. Mọi người đều nói Phổ Tuệ đại sư là Bồ Tát hóa thân, nhưng dù sao ông ấy cũng không phải là Bồ Tát thật sự, cho nên khi niệm chú, người cầu xin phải trả giá thật lớn..... Người nào không đủ công đức, sẽ bị phản phệ cực kỳ nghiêm trọng, người làm chú cũng sẽ phải trả một cái giá rất đắt.”

Sắc mặt Thập Nhất Nương khó coi, “Như vậy tức là, để gọi linh hồn của muội trở về, cha là người khấn cầu, cái giá phải trả là đôi chân, có đúng không?”

Thập Lang thương tiếc nhìn nàng, “Thập Nhất Nương, bây giờ huynh mới hiểu, vì sao ông nội, Đại bá và phụ thân không có đào ba tấc đất lên tìm đám người áo đen đánh lén Tam thúc. Vì bọn họ biết, đây là cái giá mà Tam thúc phải trả.”

Thập Nhất Nương chán nản, “Hèn chi chân cha không có vấn đề gì mà cũng không đi đứng được. Đây không phải là chuyện mà y học có thể giải quyết.” Trải qua hai đời khiến nàng cực kỳ kính sợ đối với quý thân, và cả cảm giác vô lực nữa.

Thập Lang lại gần an ủi, cho nàng mượn bả vai mình, “Có sao đâu, không phải là vấn đề y học có thể giải quyết, vậy thì chúng ta tìm phương pháp phi y học. Chờ đến kinh thành, chúng ta đi tìm Phổ Tuệ đại sư đi.”

Thập Nhất Nương nghiêm túc suy xét về khả năng đi kinh thành. Nghe nói Tướng Quốc tự mà Phổ Tuệ đại sư ở năm nay tại kinh thành, “Thập Lang ca, nếu muội phải bỏ nhà ra đi.....”

Thập Lang hoảng sợ, “Đang êm đẹp sao tự nhiên lại phải bỏ nhà ra đi?”

“Không rời nhà thì sao muội đến kinh thành được chứ.” Thập Nhất Nương đưa ngón tay ra, cúi đầu dự tính mấy thứ cần phải mang theo, “Ừ, trên đường sợ là có sơn phi trộm cướp gì đó, muội phải mời tiêu cục đi cùng. Đường nhiên nếu có thể đi nhờ xe thì không còn gì bằng.....”

Thập Lang nghiêng răng nghiêng lợi, nói chắc như đinh đóng cột, “Thập Nhất Nương, muối mơ đi, huynh sẽ không đồng ý. Một cô nương như muối mà đòi rời nhà trốn đi? Đùa gì thế!”

“Muối muốn đi tìm Phở Tuệ đại sư, để ông ta nghĩ biện pháp chữa cho cha.”

“Muối cảm thấy Phở Tuệ đại sư sẽ đáp ứng muối à? Biết đâu ông ấy thật sự là gian thương như lời Tam thẩm nói.”

Thập Nhất Nương nói như lẽ đương nhiên, “Nếu ông ấy không đáp ứng thì muối liền đánh đến khi ông đáp ứng thì thôi. Trước kia mẹ từng nói là vẫn luôn muốn chụp bao tải tấn ông ta một trận. Thực hiện nguyện vọng của cha mẹ cũng là đạo hiếu của con cái.”

Thập Lang chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, “Thập Nhất Nương, không nói đến chuyện Phở Tuệ đại sư đức cao vọng trọng, mà ông ấy thật sự rất già. Thập Nhất Nương, chúng ta cần phải tôn trọng người già.”

Thập Nhất Nương hơi lo lắng, “Được rồi, vậy không đánh. Ông ta không phải hòa thượng ăn chay sao, muối đây sẽ ngồi ăn chân gà nướng trước mặt ông ta hàng ngày cho tức chết ông ta đi.”

“Được rồi, muối đừng có mà nghĩ đến chuyện bỏ nhà đi nữa. Hiện giờ tuyết giăng khắp nơi, cực kỳ lạnh, muối xem có mấy người đi kinh thành lúc này đâu. Mà quan trọng nhất là, nếu không có gì ngoài ý muốn, sang năm chúng ta cũng phải xuất phát đi kinh thành. Người Tây Hồ bị đánh cho liềng xiềng, ít nhất trong vòng mười năm tới sẽ không có trận chiến nào quá lớn. Chỉ cần hoàng đế không ngu ngốc, ông ta sẽ cho nhà chúng ta thăng quan tiến chức, sau đó tiếp nhận binh quyền.” Thập Lang nghiêm túc phân tích, hơi lo lắng nhìn Thập Nhất Nương, “Cho nên muối nhất thiết đừng khổ sở. Muối mà khổ sở, Tam thúc cũng sẽ bị thương tâm.”

Thập Nhất Nương trừng hắn, “Muối sẽ không nghĩ quẩn trong lòng. Cha mẹ muối trả giá như vậy là vì hy vọng muối có thể sống thật vui vẻ. Nếu muối quá bi thương quá tiêu tụy, bọn họ sẽ cảm thấy không đáng giá.” Hôn nữa, tật chân của cha đã có biện pháp giải quyết, năng cứ đợi từ từ xem thế nào trước đã. Nhưng chân cha không đi đường rất lâu rồi, vẫn phải dùng dị năng đả thông kinh mạch, phòng ngừa bị chuyển biến xấu hơn.

Thập Nhất Nương giống con sóc nhỏ, ngồi ăn hạt dẻ luộc vừa dẻo vừa ngọt, An Tam gia mỉm cười dùng ngón tay trắng nõn như ngọc thạch bóc vỏ cho nữ nhi.

Mùa đông Tây bắc cực kỳ rét lạnh, băng đóng lại dưới mái hiên còn thô to hơn cả cánh tay Thập Nhất Nương, gió lạnh như dao cắt, mọi người đi lại đều phải đặc biệt cẩn thận, phòng ngừa chụp éch.

Trong phòng của An Tam gia, bếp than cháy rùng rục. Thập Nhất Nương mặc một thân da hổ cosplay con mèo nhỏ, cảm thấy hơi buồn ngủ. Trong phòng không tối, ngoài cửa sổ bông tuyết lóng lánh rơi mãi không ngừng, phản chiếu ánh sáng khiến cho mái tóc đen của nam nhân óng ánh màu lam. Rõ ràng là ngày đông, nhưng tươi cười trên mặt ông như ánh mặt trời ngày xuân, làm cho người ta nhìn đến mức không nỡ chớp mắt.

Xuân Lan lơ đãng nhìn thấy, mặt chợt ửng đỏ rồi vội vàng lấy lại bình tĩnh. Mọi người đều nói, An Tam Lang công tử có một không hai, dịu dàng như ngày xuân, trên thực tế nam nhân tỏa ra ánh mặt trời phải là An Tam gia mới đúng.

“Xuân Lan tỷ tỷ, tỷ cũng eng ~” Cái miệng nhỏ phồng lên, nói không rõ.

“Không cần, nô tỳ không thích ăn hạt dẻ. Đây là sơn dược cao mà Thập công tử bảo người đưa tới.” Xuân Lan mỉm cười đặt sơn dược cao trước mặt tiểu thư đang tỏa sáng hai mắt.

“Cha, cha cũng ăn.” Cuối cùng, nuốt hạt dẻ vào hết, Thập Nhất Nương đưa tay cầm lấy một miếng sơn dược cao, đưa tới trước mặt ông.

An Tam gia đã có thói quen ăn điểm tâm cùng với con gái, vốn dĩ ông không có thích đồ ngọt lắm, nhưng mỗi lần nhìn thấy nữ nhi ăn vô cùng ngon miệng ngọt ngào, giống như những món trước mắt là mỹ vị có một không hai trên thế gian, khi ăn vào cũng không đạt được đến mức khiến cho người ta cảm thấy rất thèm ăn, chẳng qua.....

Thập Nhất Nương ngáp một cái, sờ sờ bụng nhỏ căng tròn vì no, quyết định ngủ một giấc ngắn.

“Thập Nhất Nương, con đã chạy đi đâu trong vòng ba năm hôn mê?” Sau khi ăn xong, người ta thường hay rơi vào trạng thái mộng lung buồn ngủ. Đúng lúc này thì An Tam gia như lơ đãng hỏi, giọng trầm thấp dễ nghe như tiếng đàn cello.

Thập Nhất Nương ngáp một cái, “Cứ cho là đầu thai đi, oáp, buồn ngủ ~”

Đầu thai? Không phải là ly hôn sao? Nhìn nữ nhi nằm ngủ trên ghế xích đu như con heo nhỏ, sắc mặt An Tam gia khê biến. Lúc đó Phở Tuệ nói, linh hồn nữ nhi không ở trong cơ thể, vậy thì con bé đi đầu thai cũng không làm cho người ta quá giật mình, dù sao nữ nhi học được nhiều thứ như vậy, nếu không phải là có một nguồn nào đó thì quả thật là không thể nói nổi. Lòng ông đau xót là vì thái độ của nữ nhi đối với đồ ăn, nếu không phải trải qua đói khát, sao nữ nhi có thể coi trọng đồ ăn đến thế. Nghe Tam Lang nói, nữ nhi vừa tỉnh thì đã dùng ánh mắt khát vọng nhìn chằm chằm gà nướng mỗi ngày, ngay cả chén cháo khó ăn nhất mà khi ăn cũng tỏ ra ngon miệng vô cùng.....

An Tam gia đau lòng cực kỳ, con gái ông vậy mà lại đầu thai vào nhà người nghèo, không, chắc phải là nhà người nghèo rớt mùng tơi, ngay cả một chén cháo cũng không có mà húp. Không thì sao nữ nhi có thể quen thuộc với các loại rau dại đến thế, nhất định là vì lương thực không đủ ăn mới phải thường xuyên đi hái rau dại..... (DNG: Minh thì nghĩ là do hồi còn bé chỉ ở trong hầm với mẹ, thiếu ăn thiếu uống nên giờ mới có tình trạng này thì đúng hơn.)

Trong một buổi chiều đông, An Tam gia hoàn toàn hiểu lầm, trái tim của người cha hiền thống khổ như bị chiến trong chảo dầu.

Thập Nhất Nương ngủ no nê, vừa tỉnh lại thì thấy ánh mắt thống khổ thương tiếc tự trách của phụ thân, ngỡ ngác không hiểu gì. Sao nàng vừa tỉnh lại thì phong cách của cha liền biến đổi như thế?

“Nhà nghèo khó? Ăn không đủ no mặc không đủ ấm?” Thập Nhất Nương sùng sốt cả buổi trời, “Nào có? Vẫn luôn có ăn mà, ông nội rất tốt với con. Nếu không phải bộ dạng con có hơi béo một chút, thì một bữa con có ăn bảy tám chén cũng sẽ không ngăn cản con. Trước tận thế, trong đồ ăn mặc dù có các loại hóa học này nọ, nhưng vẫn là mỹ vị. Thật ra, mấy thương nhân bán chất phụ gia của thực phẩm cũng rất là trâu bò, có thể biến các loại hóa học phụ gia thành thức ăn ngon lành như vậy, ăn ngon hơn nhiều so với thức ăn sau tận thế..... Sau tận thế, vì phóng xạ mà mấy thứ đó quá khó ăn, nhưng muốn ăn no thậm chí muốn ăn đến căng bụng cũng không phải là vấn đề gì.”

Thập Nhất Nương thống khổ hình dung kể lại hương vị kỳ lạ của các loại đồ ăn một phen, cuối cùng còn sợ hãi nói, “May mà đã xuyên trở về, không thì con cảm thấy, có một ngày nào đó con sẽ đói chết! Mấy thứ kia thật sự rất thách thức bản năng sinh tồn của con người.” Là một kẻ tham ăn mà phải đối mặt với các loại thức ăn khó nuốt mà con người không thể tưởng tượng ra nổi, nàng thật sự có loại xúc động muốn tự sát mà.

Mặt An Tam gia không chút thay đổi, cuối cùng đơn giản nhéo gương mặt tròn vo của nữ nhi, dùng sức nặn nặn hai cục thịt béo hai bên má.

“Đừng nặn, sau này..... Sẽ thành cái mặt bánh nướng.....” Thập Nhất Nương hút hút nước miếng, ô ô, nàng có nói gì đâu, sao lão cha lại phải biến mặt nàng thành hình mỏ chim chứ.

“Thành mặt bánh nước thì vừa hay, cha thích ăn bánh.” An Tam gia bị lãng phí tình cảm, hung tợn nhìn nữ nhi, mọy nó, bởi vì ăn kiêng mà suýt nữa sống không nổi, ông không có nữ nhi nào kém cỏi đến thế.

Thập Nhất Nương chu mỏ, tâm không cam lòng không nguyện trả lời vấn đề lão cha hỏi.

An Tam gia cảm thán, “Thật không ngờ con người có thể phát minh ra nhiều thứ như vậy, thật đúng là không thể nào tưởng tượng nổi, con người có thể đi lên mặt trăng, còn có thể lặn xuống biển sâu.”

“Vấn minh không phải lúc nào cũng tốt.” Thập Nhất Nương tham ăn phản đối, “Rất nhiều thức ăn ngon bị ô nhiễm, không còn ngon như vậy nữa. Bây giờ vẫn tốt hơn, có thiệt nhiều đồ ăn ngon còn nguyên vị.”

“Không phải vừa mới nói là thật nhớ máy tính TV máy chơi game sao? Sao lại lập tức trở què rồi?”

“Vâng, có nhớ như thế nào cũng kém hơn ở bên cạnh cha.” Thập Nhất Nương lấy lòng.

“Thế này mới đúng, mê muội mất cả ý chí là không đúng.” An Tam gia vô cùng vừa lòng.

“Nhưng.....” Thập Nhất Nương có chút khổ sở cúi đầu, “Con rất nhớ ông nội, nếu không phải tận thế, nhất định ông nội sẽ sống được lâu hơn, tuy rằng đến tám mươi tuổi là cũng đã thọ rồi.....” Thật ra lúc nàng chết cũng may, may mà ông nội không cần phải người đầu bạc tiền người đầu xanh. Nếu nàng chết ở trước mặt ông nội, thì một người đã từng trải qua chuyện đưa tiễn con trai con dâu cùng một lúc do tai nạn xe cộ như ông nội, giờ lại thấy cháu gái chết đi, thật sự nàng không dám tưởng tượng ông nội sẽ tuyệt vọng đến cỡ nào.

“Thập Nhất Nương, ai cũng có linh hồn.” An Tam gia mỉm cười xoa xoa đầu nữ nhi, “Nếu con quá khổ sở buồn bã, ông nội con nhất định sẽ không yên lòng, không chừng ông ấy sẽ vì lo lắng cho Thập Nhất Nương mà quanh quẩn ở cầu Nại Hà, chậm chạp không chịu đi đâu thai đấy.”

Một giọt nước mắt rơi xuống, Thập Nhất Nương cố gắng cười cười, “Vâng, ông nội đức cao vọng trọng, cả đời không biết đã cứu bao nhiêu người, con nghĩ, nhất định là thiện có thiện báo. Đúng rồi, bắt đầu từ ngày mai con sẽ viết một ít sách thuốc xuất bản ra ngoài, cha có thể giúp con lưu truyền ra hay không, con muốn tích đức cho ông.”

“Được, cha sẽ giúp con.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Edit: Diệp Nhược Giai

Thập Nhất Nương thờ phỉ phò, thống khổ vì đồ ăn thì có cái gì không đúng chứ, cha cứ thử ngày nào cũng đem Hoàng liên ra làm com ăn xem thế nào, sẽ làm cho người ta nghi ngờ về ý nghĩa tích cực của cuộc đời đó.

“Ô ô, cha đúng là đúng nói chuyện nên không thấy đau thất lung (1) mà, mấy thứ đó không khác gì thuốc Đông y hết, không, còn khó ăn hơn cả thuốc

Đông y.” Cuối cùng Thập Nhất Nương cũng giải cứu được cái mặt đang bị chà đạp của mình từ trong tay lão cha, cẩn thận xoa mặt. Bây giờ mặt càng ngày càng tròn, làm ơn đừng biến thành bánh nướng mà, “Cha, ngay cả Thập Lang ca nếu phải ăn đồ ăn giống thuốc Đông y mỗi ngày cũng sẽ chịu không nổi, con như thế là đã đủ kiên cường lắm rồi, có thể tồn tại mấy năm trời, không ngừng kiên trì loại bỏ độc tố trong thức ăn. Aiz, tiếc là con mới ăn được có một miếng thì đã bị cha kéo về, tốt xấu gì cũng phải đợi con ăn xong nắm gạo nếp đó đã chứ. Khó khăn vất vả lâu như vậy mới ăn được một miếng đồ ăn bình thường.”

(1) Đừng nói chuyện không thấy đau thắt lưng: Ý chỉ những người không biết đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để suy nghĩ cho họ mà lại còn ba hoa khoác lác, đã được hưởng lợi lại còn khoe mẽ. Cũng có ý chê bai một người không biết tình hình thực tế, chỉ biết nói miệng mà không biết làm, nói như rồng leo làm như mèo mửa, tiêu chuẩn yêu cầu bản thân thì cao trong khi năng lực thực tế thì thấp. (nguồn: baiken.baidu.com)

Ngón tay của An Tam gia rục rịch, lại có loại xúc động muốn kéo mặt nữ nhi thành bánh nướng cỡ lớn.

“Đừng rồi, cha, con đã chuẩn bị rất nhiều thuốc cho cha, hi hi, con làm một nghiên cứu nhỏ, chế ra bản sơ cấp của thuốc tăng sức mạnh cho cơ thể. Cha có muốn thử không? Ngâm tẩm nhiều nhiều rồi rèn luyện thêm một chút, sẽ biến một nam nhân trời gà không chặt thành một kẻ cơ bắp đó nha.....”

“Không cần, cha hoàn toàn không muốn biến thành kẻ cơ bắp.” A Chi nhất định cũng không thích kẻ cơ bắp. An Tam gia tức giận nói, lông mày dựng thẳng, ông cố gắng áp chế nỗi xúc động muốn đánh con gái. Một cô nương mà đầy miệng đều là kẻ cơ bắp gì chứ.....

An Tam gia nghĩ nghĩ nói, “Cha từng tuổi này rồi, chân có đi được hay không thì cũng thế, con không cần phải tự làm khổ mình. Không thì trong nhà sẽ tràn ngập mùi chuột chết.” Nữ nhi chế thuốc đã làm độc chết không ít chuột, may mà ông vừa thấy tình hình không ổn thì đã vội vàng giấu nhem tin tức đi. Cho dù ai ai cũng kêu đánh chuột đuổi chuột, nhưng một cô nương mà ngày nào cũng giết chết một đồng chuột như thế, nếu để truyền ra ngoài, không biết sẽ khó nghe đến cỡ nào.

Thập Nhất Nương lắc mạnh đầu, cự tuyệt, “Thuốc mà con chế ra có thể giúp tăng cường thể chất của con người. Không nói đến cái khác, chỉ nói đến ông nội và Đại bá, trên người bọn họ nhất định có vết thương cũ nhiều năm. Tuy phương thuốc này không thể kéo dài tuổi thọ nhưng trị liệu cho mấy vết thương ẩn trên người gì đó thì tuyệt đối không thành vấn đề.”

An Tam gia sừng sốt một chút, “Không phải đã làm ra bản sơ cấp sao?”

“Thì vì là bản sơ cấp đó, hiệu quả nhiều nhất cũng chỉ như mấy loại thuốc bổ mà mọi người hay uống thôi, cách cường cân tráng cốt còn xa lắm. Con nhất định phải làm ra bản thăng cấp.” Thập Nhất Nương tràn đầy tự tin nói.

An Tam gia lập tức hòa theo, “Nếu cần bạc cứ nói với cha, cha sẽ giúp con.”

Thập Nhất Nương mừng rỡ, vui tươi hơn hờ bắt lấy tay áo An Tam gia, lắc qua lắc lại làm nũng, “Cha thật tốt, là người cha tốt nhất trên thế gian này.” Thời này không có động thực vật biến dị, phí tổn để điều chế thuốc cường thân sẽ rất đắt, nặng đang lo quần mông đây.

An Tam gia vô cùng hưởng thụ đến nữ nhi mặc bộ đồ mèo nhỏ làm nũng, nhìn xuống niềm xúc động muốn túm lấy cái đuôi cong queo đằng sau mông mèo, hừ một tiếng nói, “Được rồi, muốn mua gì thì bảo ca ca của con giúp đi.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn ngọt ngào của Thập Nhất Nương tràn đầy tươi cười, “Cảm ơn cha, con thích cha nhất.”

“Như thế tức là, rau mà chúng ta ăn tương đối ngon là nhờ có dị năng của Thập Nhất Nương à?” An Tam gia hỏi.

“Đúng vậy.” Thập Nhất Nương vô cùng đắc ý, “Độ ngon của rau sẽ tăng nhiều.”

“Vậy dị năng của con cũng làm tăng sản lượng sao? Sản lượng lúa mạch tăng nhiều như vậy cũng là nhờ dị năng của con à?” Sắc mặt An Tam gia bắt đầu khó coi, nếu dị năng của nữ nhi thật sự có thể làm gia tăng sản lượng, mà lương thực chỉ cần vừa rồi khỏi dị năng thì lại cho ra sản lượng như ban đầu, vậy thì cũng không phải là chuyện tốt gì. Nếu bị ai phát hiện, Thập Nhất Nương sẽ bị người ta yêu cầu, không ngừng lợi dụng dị năng để xúc tác cho hạt giống phát triển. Cho dù An gia có bản lĩnh hơn nữa, cũng không thể địch lại những người có tầm trên toàn Đại Hạ.

Thập Nhất Nương lắc đầu, “Sao có thể cơ chứ, dị năng của con có thể loại bỏ độc tố trong đồ ăn, nhưng thời này đồ ăn vốn không có độc, cho nên chỉ có thể làm tăng thêm độ ngon của nó thôi, chứ không có ảnh hưởng quá lớn đến sản lượng. Lúa mạch mà con và các ca ca trồng cho ra sản lượng cao, thứ nhất là vì tụi con chọn giống tốt, con đã dùng dị năng để chọn ra những hạt giống có sức sống tốt nhất; thứ hai là nhờ bón thúc, ngay cả giống lúa mạch loại tốt bình thường, nếu làm theo phương pháp bón phân của tụi con, sản lượng cũng sẽ không quá kém. Không thì sao con dám để cho Vinh Nhị ca viết sách chứ.” Nếu thật sự là dựa vào dị năng mới có thể trồng ra sản lượng gần gấp đôi, vậy mấy người nông dân dựa theo cách trồng trong sách của Vinh Nhị xong, không thu được lương thực nhiều như vậy, không tìm hần tính số mới là lạ.

An Tam gia âm thầm nhẹ nhàng thở ra, “Dị năng của con bị xem là yếu hơn so với những người phi thường khác à?”

Thập Nhất Nương gật đầu, “Đúng vậy, người có dị năng thuộc hệ mộc, nếu lợi hại thì một vết thương lớn cỡ cái chén cũng có thể cầm máu trong tích tắc. Còn dị năng của con, tuy nói là cũng có thể trị liệu, nhưng tác dụng tiêu trừ độc tố trong đồ ăn vẫn nhiều hơn. Mà tác dụng này thì hầu như không để làm gì cả, dù sao sau tận thế, cơ thể loài người đều tiến hóa đến mức có thể bỏ qua thuốc độc, cho dù ăn đồ ăn có độc cũng không sao.”

Aiz, tiếc là sau tận thế, mấy gian thương cũng không còn điều kiện để sản xuất ra Sudan, Melamine, Cyclamate này nọ nữa, không thì chắc chắn sẽ mừng chết mất, oh yeah, rốt cuộc có thể sản xuất sữa chua làm từ giấy da hồng, bán thịt heo thối thịt bò, bán thịt mèo như thịt chó, mà lại hoàn toàn hợp pháp. Thật đáng buồn là xưởng sản xuất đều đã bị zombie chiếm, không có nước không có điện không có máy móc nguyên vật liệu..... Nhớ hôm đó có một người đến căn cứ, nghe nói là người phụ trách chế biến sữa chua trước tận thế, Thập Nhất Nương còn chạy tới hỏi riêng hẳn xem có thể quay lại nghề cũ

hay không, tiếc là tên trùng thói đó lại nói không có da giày với chất phụ gia thì không chế được.

“Thập Nhất Nương cũng cảm thấy, nếu cơ thể con người có thể không quan tâm đến các loại thuốc độc, ăn mấy món có độc cũng không hề gì, sẽ rất tốt sao?” An Tam gia cau mày, mấy hôm nay thu được từ trong miệng Thập Nhất Nương khá nhiều tri thức về thời hiện đại, nhất là về phương diện tiến hóa của nhân loại. Ông tiêu hóa rất khó, có thể lập tức đưa ra nghi vấn của mình.

Thập Nhất Nương lắc mạnh đầu, “Không đâu, con vẫn cảm thấy mấy thứ có độc gì đó sẽ gây trở ngại cho sự tiến hóa của nhân loại. Ông nội cũng nghĩ như mọi người, cho nên mục tiêu của ông mới là chế tạo ra thuốc giúp sức mạnh của cơ thể người tăng cao, thích ứng với hoàn cảnh có độc trong tia phóng xạ. Còn con thì cho rằng đồ ăn cần phải được tinh lọc, thức ăn không có độc mới có thể thúc đẩy hoạt tính của tế bào trong cơ thể người.....”

“Đây chính là nguyên nhân khiến cho Thập Nhất Nương bỏ ra mấy năm trời để tinh lọc thức ăn đó sao?”

“Khụ, con cảm thấy mọi chuyện đều đáng giá. Lúc đó cũng có rất nhiều người tán thành ý nghĩ của con, nhưng zombie là kẻ địch lớn nhất, bọn họ không có lòng dạ nào đi so đo xem thức ăn có ngon hay không.” Thập Nhất Nương hơi chột dạ nói, thật ra nguyên nhân chân chính là vì mấy món sau tận thế quá khó ăn.

An Tam gia trầm tư một lát rồi nói, “Thập Nhất Nương cho rằng thức ăn không độc sẽ có lợi ích đối với sự tiến hóa của nhân loại, cha cũng nghĩ thế. Nếu đồ ăn đã được trải qua quá trình loại bỏ độc tố giúp tăng mạnh mức độ tiến hóa của loài người, vậy thì công đức của Thập Nhất Nương rất lớn.”

Công đức? Thập Nhất Nương đỏ mặt, “Con chỉ vì muốn được ăn ngon mà thôi. Cha không biết đâu, con vất vả lắm mới tinh lọc được hết độc tố trong thức ăn, đến khi muốn ăn thì lại bị cha gọi về. Aiz, nắm gạo nếp của con.....” Thập Nhất Nương cực kỳ tiếc rẻ, nhìn không được lại nhắc tới nắm gạo nếp của mình, chỉ cần trễ thêm vài phút thôi, để cho nàng ăn xong rồi về thì tốt biết mấy.

Giọng An Tam gia lạnh lạnh, “Sao, Thập Nhất Nương không muốn được mau mau nhìn thấy cha à? Hóa ra trong lòng Thập Nhất Nương, cha còn kém hơn một nắm gạo nếp.”

Tuy đang nói chuyện bình thường, nhưng bản năng phòng bị sâu sắc của một động vật nhỏ khiến Thập Nhất Nương cảnh giác nói, “Đâu có đâu, chuyện hạnh phúc nhất trên thế gian này chính là được ở bên cạnh cha. Sao cha lại đi so sánh mình với một nắm gạo nếp như thế chứ.”

An Tam gia vô cùng vừa lòng với địa vị của mình trong lòng nữ nhi, tiện đà hỏi, “Thập Nhất Nương có viết lại cách tinh lọc truyền cho đời sau không?”

“Đương nhiên.” Thập Nhất Nương khẳng định nói, “Đồ ăn đã được tinh lọc ăn ngon như vậy, sao con có thể để cho mọi người tiếp tục ăn mấy thứ khó nuốt kia chứ.” Cảnh giới cao nhất của tham ăn chính là biến tất cả mọi người xung quanh mình thành kẻ tham ăn.

An Tam gia trầm tư một lúc, nếu những suy nghĩ của Thập Nhất Nương là thật, thức ăn tinh lọc có thể đẩy mạnh sự tiến hóa của nhân loại, vậy thì số mệnh mà con bé phải đeo trên lưng chắc chắn là không nhỏ.

Thập Nhất Nương không quan tâm mấy về cái thứ công đức nhìn không thấy sờ không được kia, nàng cần nhiều công đức như thế để làm chi đâu, cũng đâu có định thành tiên, “Công đức? Nếu trên người Thập Nhất Nương thật sự có công đức, vậy thì con hy vọng có thể lấy nó để đổi cho chân của cha.” Thập Nhất Nương tiếc nuối nhìn chân An Tam gia, cha con hai người đều rất ăn ý, không nhắc tới nguyên nhân thật sự khiến chân của An Tam gia bị tật, nhưng thật ra trong lòng đều biết rõ.

Thấy Thập Nhất Nương nói thành kính như thế, An Tam gia vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nữ nhi, “Đừng suy nghĩ miên man, còn chưa xác định được là trên người con có công đức hay không đâu.” Miệng thì nói thế, nhưng ánh mắt An Tam gia càng thêm trầm xuống. Chắc chắn là Thập Nhất Nương mang một số mạng lớn trên người, lúc ấy Phổ Tuệ thất thổ có thể là vì việc này.

Thập Nhất Nương không phục, nói, “Sau này con sẽ làm thật nhiều việc thiện, con không tin là không thể tích được công đức.”

Nhìn nữ nhi tức giận bồng bồng đi tìm Thập Nhất Nương, An Tam gia dựa vào lưng ghế, trầm tư.

Là một trong số những người bạn hiếm hoi của Phổ Tuệ đại sư, ông may mắn được nhìn thấy bộ mặt thật của thánh tăng mà trong mắt mọi người là Bồ Tát hóa thân này.

Không biết vì sao Phổ Tuệ đại sư luôn có vẻ rất lo âu, cực kỳ thích qua lại với những người có tướng mạo nhìn có vẻ có số mạng lớn, nhưng sau đó thì sao, rất nhiều người thoát nhìn có số mạng lớn lại tan biến đi trong nhân thế, nhất định là bọn họ đã từng làm “giao dịch” với Phổ Tuệ đại sư như ông.

Sắc mặt An Tam gia khó coi, mạnh mẽ cướp đoạt số mạng của người khác thì sẽ bị phản phê, cho nên điều mà Phổ Tuệ đại sư có thể làm chỉ là giao dịch, giống như ông ta từng yêu cầu lấy đường làm quan của ông để trao đổi với tuổi thọ của A Chi, lấy đôi chân trao đổi với việc gọi linh hồn của Thập Nhất Nương quay về.....

Nhưng nếu mạnh mẽ chiếm đoạt số mệnh thì sao? Từ sau khi làm phép cho Thập Nhất Nương, Phổ Tuệ liền biến mất không thấy bóng dáng. Mấy năm nay ông luôn phiền não vì chuyện của Thập Nhất Nương, sau đó lại giao đầu với người Hồ, có rất nhiều chuyện không kịp suy nghĩ kỹ càng. Nhưng lúc này nghĩ đến, ông cảm thấy không thích hợp, hẳn là Phổ Tuệ đại sư đã làm gì đó, không thì ông ta sẽ không mai danh ẩn tích nhiều năm như vậy.

An Tam gia nở nụ cười lạnh băng, nếu thật sự Phổ Tuệ đại sư đã mạnh mẽ tước đoạt lấy số mạng của Thập Nhất Nương, vậy thì ông cũng không ngại khiến cho ông ta phải hối hận vì đã sống trên thế gian này.

“Người đâu, gọi Tam công tử đến đây.”

“Cha bảo con đi tìm Thanh Viễn đại sư?” An Tam Lang không hiểu mô tê gì, “Trước đó cha bảo con đi tra xét về Phở Tuệ đại sư, bây giờ lại mời Thanh Viễn đại sư đến để cố vấn, cha đã phát hiện ra gì à?” Tuy Thanh Viễn đại sư không nổi tiếng bằng Phở Tuệ đại sư, nhưng chỉ có một vài người biết được, bản lĩnh của ông ta không hề kém hơn Phở Tuệ đại sư, chỉ là ông ấy không muốn để cho người đời biết mà thôi.

An Tam gia thần nhiên cười cười, ánh mắt lộ ra sát khí nhàn nhạt, “Chỉ là có vài chuyện muốn con đi chứng thực mà thôi, chuyện có liên quan đến Thập Nhất Nương. Con đừng lo lắng, chẳng qua cha chỉ muốn xác định một chuyện thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Edit: Diệp Nhượng Giai

Mùa đông ở cổ đại chính là mùa nhàn rỗi không có chuyện gì làm, cũng là mùa phát phì. Nhìn tiểu trắng mập lại béo thêm một vòng, Tôn thị khóc không ra nước mắt, cầm roi buộc Thập Lang giảm béo.

Thập Lang buồn bực theo sau Thập Nhất Nương nhảy điệu thổ, nhưng trên người hắn mặc bộ đồ lão hồ màu vàng, Vinh Nhị mặc là bộ gấu đen, Thập Nhất Nương thì mặc đồ thổ nhưng được may từ lông hồ ly trắng.

Vì thế, An Nhị gia thấy chính là một con hồ, một con gấu và một con thổ đang tương thân tương ái nhảy nhót.

Ăn thịt và ăn chay ở cùng với nhau, thế giới thật sự là hòa bình mà!

An Nhị gia cười tùm tùm nghĩ, chậm rãi cảm tỳ bà chuẩn bị đàn cho đám nhỏ nhảy.

“Cha, đợi một chút đã.” Lão hồ nhảy lên, “Thiên Bồng Nguyên Soái còn chưa đến đâu.”

“Ồ, heo sữa hương cũng muốn khiêu vũ sao?” An Nhị gia sờ sờ cằm, “Cha còn tưởng bắt đầu từ đầu đông thì nó trừ ăn ra chính là ngủ chứ.”

Thập Lang nói mà không hề hổ thẹn, “Cho nên con mới gọi nó dậy vận động nhiều một chút. Heo quá béo sẽ bị mỡ thịt, Trữ Bị Lương cũng phải giảm béo.” Hừ, dựa vào cái gì mà Thiên Bồng Nguyên Soái có thể sống cuộc sống ăn ngủ ngủ ăn chứ? Có họa phải cùng chia thôi.

Trữ Bị Lương mặc da hồ bông bông mềm mềm, lưng lay lão đảo đi vào, nhìn như ngủ không đủ.

Gấu đen Vinh Nhị kinh ngạc, “Heo cũng phải ngủ đông á?”

“Chắc là không cần, nhưng heo vào mùa đông quả thật ngủ rất nhiều.” Thập Lang thở dài, “Hiện tại Thiên Bồng Nguyên Soái quá béo, nếu béo thêm thì biểu diễn ở Bách Vị lâu không còn linh hoạt nữa. Lần trước cho nó nhảy qua vòng lửa mà nó nhảy không nổi.”

Vinh Nhị chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, “Đây là chuyện hiển nhiên.”

“Ừ, quá béo nên cũng vụng về. Vòng lửa kia hoàn toàn không cao tí nào, vậy mà nhảy không qua. Đệ cảm thấy nó thật sự cần phải giảm béo.”

Miệng Vinh Nhị co rút, “Chắc là do lửa thì đúng hơn.” Hắn còn chưa nghe thấy có động vật nào không sợ lửa đâu.

Thập Lang nói như lẽ dĩ nhiên, “Thập Nhất Nương nói sư tử nhảy được, vậy thì heo cũng phải nhảy được mới đúng.”

Vinh Nhị thông cảm nhìn Trữ Bị Lương, quyết định sau này đối xử với nó tốt hơn một chút. Ừ, lén trộm củ cải đến cho nó ăn vậy.

Thập Nhất Nương hoàn toàn không để ý tới chuyện bọn họ nói, nằng tồ mò nhìn tỳ bà trên tay An Nhị gia. Ngũ quan của An Nhị gia nhu hòa tú lệ, đáng về cầm tỳ bà thật sự là.....

Ừ, phải hình dung thế nào nhỉ, Thập Nhất Nương sờ sờ cằm, đứng rồi, rất có hương vị mà bạn học kiếp trước gọi là tiểu thụ.

“Thập Nhất Nương, muốn học tỳ bà à?” An Nhị gia đưa tỳ bà ra, hết sức nóng bỏng nhìn nàng, giống như chỉ cần nàng mở miệng nói muốn học, ông sẽ lập tức dốc túi truyền dạy cho nàng, hoàn toàn không hề lo lắng nếu thật sự dạy Thập Nhất Nương chơi đàn tỳ bà mà chỉ có nữ tử thanh lâu mới học, An Tam gia có thể tìm ông để liều mạng hay không.

Thập Nhất Nương nhận lấy tỳ bà. Kiếp trước, bên nhà hàng xóm có một anh biết chơi đàn guitar, dạy nàng được vài ngày, nên nàng biết đàn vài khúc

đơn giản.

Lạch cách leng keng tung tung.....

Thập Lang cùng Vinh Nhị bị kinh hách đến mức nhảy dựng. Sao mà chói tai vậy? Quay lại nhìn thì thấy Thập Nhất Nương đang nghiêng người ôm tỳ bà, dùng hết mọi khí lực từ khi còn bú sữa mẹ đến giờ, điên cuồng gảy dây đàn.

An Nhị gia vội vàng đoạt lấy tỳ bà, “Thập Nhất Nương, ngón tay có bị thương không? Dây đàn này căng lắm, dùng sức như vậy sẽ bị đau tay.”

Thập Lang nhìn không được nói, “Cha, cha đừng để Thập Nhất Nương đánh đàn nữa. Muội ấy không có thiên phú chơi tỳ bà đâu, ầm ỹ chói tai kinh khủng.”

Thập Nhất Nương trừng hấn, “Huynh thì biết gì, đây chính là rock, nhạc này vốn dĩ đã ầm ỹ thế rồi.” Kiên quyết không chịu thừa nhận mình không có thiên phú, nhất định là bọn họ không biết thưởng thức nhạc rock thôi.

Vinh Nhị phát cáu, nói, “Thập Nhất Nương, chúng ta không học tỳ bà, chúng ta chỉ học cổ cầm. Cổ cầm chính là loại đàn của quân tử, khá thích hợp với Thập Nhất Nương.” Dù sao thì cổ cầm cũng sẽ không thể xuất hiện tạp âm như vậy.

Thập Lang lập tức sửa miệng, gật đầu theo, “Khụ, thật ra học thổi sáo cũng không tệ.” Thập Nhất Nương có trung khí như vậy, học thổi sáo là hợp nhất.

Hừ, Thập Nhất Nương bĩu môi trừng bọn họ, “Được rồi, đi nhảy thôi. Trữ Bị Lương, ngươi cũng lại đây nhảy cùng đi. Nhị bá, chơi bài nào vui vẻ dễ nghe một chút nha.”

An Nhị gia mỉm cười đánh đàn. Khụ, một hồ một gấu một thỏ nhảy rất đều, nhưng còn con heo nhỏ vụng về kia thì cứ quay mòng mòng, động tác cứ bị chậm hơn nửa nhịp. Thập Nhất Nương lắc đầu, nâng đầu như có thể nhìn thấy đôi mắt nhang muỗi của nó. (DNG: tức là thế này)

“Trữ Bị Lương, cổ lên, động tác của ngươi chậm như vậy không có hiệu quả giảm béo đâu.”

Ếc ếc, Trữ Bị Lương bị thương kêu vài tiếng, béo là ưu điểm của heo có biết không, nó hoàn toàn không hề muốn giảm béo, nó chỉ muốn ăn ngủ ngủ ăn, làm một con heo hạnh phúc thôi.

Thập Nhất Nương lắc lắc mông, lại xoay thêm một vòng mới nói, “Đã béo phì lại còn không chịu tập thể dục thể thao sẽ mắc rất nhiều bệnh, lại còn không thọ nữa chứ.”

Thập Lang cũng uy hiếp liếc nhìn nó một cái, “Nếu không nhảy nghiêm túc thì sẽ sắp xếp cho ngươi đến Bách Vị lâu biểu diễn hàng ngày, dù sao đi biểu diễn cũng có thể giảm béo.”

Ếc ếc, Bị Lương kêu hai tiếng, vô cùng cam chịu mà đẩy nhanh tốc độ.

“Vinh Nhị ca, đây là sách nông mà hai người định viết à?” Thập Nhất Nương cau mày.

Vinh Nhị khá đắc ý, “Sao, tài văn chương không tệ đúng không?”

Thập Nhất Nương thờ dãi, “Vinh Nhị ca, cuốn sách này huynh muốn cho dân trí thức đọc hay muốn cho dân chúng đọc?”

“Đương nhiên là cho nông dân xem rồi, người đọc sách tay trái gà không chặt, bọn họ đọc hiểu mới là lạ.” Vinh Nhị khinh bỉ nói, hoàn toàn quên khuấy chuyện trước kia mình cũng là một thanh gố phế trái gà không chặt.

“Viết lại lần nữa đi, càng không văn hoa càng tốt.” Thập Nhất Nương miễn cưỡng nói, “Huynh viết mấy thứ chi, hồ, giả, đã này, dân chúng đọc không hiểu đâu.”

Vinh Nhị nghe vậy mới chợt sáng tỏ, lại có chút xấu hổ, hình như hắn đã quá đắc ý mà quên mất rồi. Vừa nói đến có thể viết sách, lập tức nghĩ đến chuyện nổi tiếng trong giới sĩ lâm, quên đi ước nguyện ban đầu của mình là muốn dạy dân chúng cách trồng rau trồng lúa.

“Huynh đi nói với Thập Lang.” Vinh Nhị đỏ mặt, hấn với Thập Lang mỗi người phụ trách một phần bản thảo, hấn phải nhắc Thập Lang đừng viết quá cao nhả.

“Không cần, Thập Lang ca viết rất đơn giản.” Thập Nhất Nương nói, “Huynh ấy không có đặt quá nhiều tâm tư vào chuyện trau chuốt câu chữ, chỉ viết huych toẹt ra thôi.”

Vinh Nhị hơi cúi đầu, quả nhiên vẫn kém hơn Thập Lang sao? Thập Lang không quá nhiệt tình với chuyện viết sách như hắn, nhưng hành vi xử sự lại thành thực hơn hắn.

Thập Nhất Nương vừa nhìn thấy bộ dáng ưỡ ỏi của Vinh Nhị, giật nảy mình, “Vinh Nhị ca, đừng nói là huynh đang khô sở đấy?”

“Không có.....” Vinh Nhị ấp a ấp úng nói, “Chỉ là cảm thấy, tuy huynh lớn tuổi hơn Thập Lang, nhưng cách suy nghĩ của huynh lại không hoàn thiện như

đệ ấy.”

Thập Nhất Nương thở phào, không phải tự ti là tốt rồi, “Muội cảm thấy Vinh Nhị ca có ưu điểm của riêng mình mà, ít ra về phương diện nghiêm túc tập trung khi làm việc, Thập Lang ca kém hơn Vinh Nhị ca. Hơn nữa Vinh Nhị ca có tâm địa rất tốt, chỉ cần ý nghĩ không thay đổi, muội cảm thấy tương lai Vinh Nhị ca nhất định sẽ trở thành một đại quan làm rạng rỡ tổ tông.”

Vinh Nhị đỏ mặt, “Thập Nhất Nương thật sự nghĩ như vậy à?”

“Ừ, Vinh Nhị ca đặc biệt hợp với chức vị Đại tư nông. Ngẫm lại xem, nếu Vinh Nhị ca có thể giải quyết vấn đề ẩm no cho Đại Hạ, nhất định sẽ lưu danh sử sách.”

Vinh Nhị hô hấp dồn dập, lập tức bình tĩnh lại, sao hắn có thể giải quyết được vấn đề ẩm no của Đại Hạ chứ. Trăm ngàn năm qua vẫn chưa có người nào thật sự có thể giải quyết được vấn đề này.

“Vinh Nhị ca đừng có nghi ngờ.” Thập Nhất Nương cổ vũ hắn, “Huynh ngẫm lại xem, nếu sản lượng lúa mạch của toàn Đại Hạ có thể tăng lên, có phải là lương thực của mọi người sẽ tăng hơn một nửa hay không, vậy thì người chịu đói nhất định sẽ giảm rất nhiều.”

Vinh Nhị nhiệt huyết sôi trào, “Thập Nhất Nương, muội nói đúng, huynh lập tức quay về viết lại cho thật dễ hiểu, để cho dân chúng toàn Đại Hạ đều có thể đọc được.”

Thập Nhất Nương mỉm cười nhìn Vinh Nhị hưng phấn rồi đi, không nói cho hắn biết, dân chúng Đại Hạ không có được bao người biết chữ.

Tết chính là khoảng thời gian được sống phóng túng, Thập Nhất Nương vượt bụng nhỏ, dạo này ngày nào cũng ăn lẩu, bụng nhỏ lại tròn, giống như vận động viên đấu vật của Nhật có thể béo như vậy là nhờ ăn lẩu mỗi ngày ấy.

Người cũng béo lên giống vậy chính là nan huynh Thập Lang và nan sủng Trữ Bị Lương. (1)

(1) Chỗ này có chơi chữ một chút nhé. Có một câu là ‘nan huynh nan đệ’, tức là người cùng cảnh ngộ, ở đây tách ra thành nan huynh và nan sủng.

Nhìn một người một heo ăn no ngủ khò khò, mặt Tôn thị xanh mét. Con à, con sắp 150 cân rồi đấy! Cả Trữ Bị Lương nữa, to gấp ba heo sữa hương bình thường rồi!

“Hoặc là vận động hoặc là ăn uống điều độ, chọn một cái!” Nữ vương đại nhân vung roi gầm lên.

Thập Nhất Nương cảm thông nhìn bọn họ, cực kỳ may là khung xương của mình nhỏ, tuy người toàn là thịt, nhưng nhìn chỉ béo ít ỏi mà thôi.

Dù là mùa đông cũng không thể không vận động, Tôn thị dứt khoát đi cùng với An Nhị gia giám sát Thập Lang vận động, Vinh Nhị vừa nhay là gầy, nhưng Thập Lang rõ ràng là vận động chưa đủ.

Trữ Bị Lương gian nan đi qua cánh cửa, đối với nó mà nói, đây cũng không phải là chuyện dễ, đợt này nó béo hơn không chỉ một vòng đầu.

“Trữ Bị Lương, cố lên, cố lên, mông phải dùng sức!” Tiểu trắng mập Thập Lang đứng một bên khuyến khích nó, đều là người (heo) mập mập quá độ, cùng nhau trải qua những trang sử giảm béo đầy máu và nước mắt làm cho tiểu trắng mập cùng Trữ Bị Lương bồi dưỡng ra được tình nghĩa cách mạng tốt đẹp.

Trữ Bị Lương run run cái mông đầy thịt béo của mình, thở hồng hộc đi vào.

Thập Nhất Nương nhìn hành vi đại đột đến mức khiến kẻ khác muốn khóc của Trữ Bị Lương mập mập, có chút thất vọng, “Vì sao vậy, trước đó còn tưởng là bộ tộc heo sữa hương ăn mãi không béo chứ, bây giờ lại béo thành ra như vậy, chả đáng yêu tí nào.” Ô ô, hồi trước be bé, còn có thể ôm vào lòng đùa giỡn, giờ thì căn bản là ôm không nổi.

Tôn thị chỉ thích mấy thứ xinh đẹp đáng yêu, nên đối với con heo béo ụt ịt thế này thì ghét bỏ không thôi, “Quá béo, quá xấu, đau mắt.”

An Tam gia đánh giá thật lâu, “Không đúng, con heo này quả thật thuộc giống heo sữa hương, chỉ là vì ăn quá nhiều nên mới béo thôi.” Ông phải nhìn thật lâu mới dám khẳng định đây là thuộc giống heo sữa hương. Thật sự là chưa từng gặp qua heo sữa hương nào mà béo đến cỡ này, Thập Lang Thập Nhất Nương đúng là có tay nuôi heo nhà.

An Nhị gia hơi tiếc hận nhìn chằm chằm Trữ Bị Lương, “Heo sữa hương ngon nhất chính là không quá mười một tháng tuổi, khi đó nướng lên ăn là mềm nhất. Bây giờ béo đến mức này, quá nhiều mỡ, nướng lên mất hết cả hương vị.....”

Heo sữa hương kêu éc éc chạy ra sau lưng Thập Nhất Nương trốn, muốn giấu thân thể dài rộng của mình thật kín. Chủ nhân, ánh mắt của cha người, bác người thật sự quá đáng sợ, người ta cảm giác như thành lợn sữa xắt lát rồi.

Thập Nhất Nương né ra, sờ sờ Trữ Bị Lương đang bị mọi người hết sức đề ý, “Cha, Nhị bá Nhị bá nữa, mọi người nói như thế, Trữ Bị Lương nhất định sẽ rất đau lòng. Béo có chỗ tốt của béo, làm thịt kho tàu hoặc thịt kho đông pha mà quá nạc thì khô lắm.”

Bị gọi lên con thằm ăn, Thập Lang cũng nhìn không được mà phi lễ nhìn mông béo run run của Trữ Bị Lương, đầy thịt chắc nịch thế kia, bao nhiêu là chén thịt kho tàu đó. Không đúng, “Muội muội, thịt kho tàu muội đã từng cho người làm rồi, còn thịt kho đồng pha là gì?”

Thập Nhất Nương nghĩ nghĩ nói, “Là món thịt do một người tên là Tô Đông Pha nấu, vì ăn món thịt này mà ông ta đã làm ra được rất nhiều bài thơ lưu danh ngàn đời.”

Hai mắt Thập Lang tỏa sáng, “Thập Nhất Nương, vậy chẳng phải có nghĩa là món này rất thích hợp cho tài tử ăn sao? Bảo phòng bếp nấu món thịt kho đồng pha này đi, huynh cũng muốn có được thêm hai phần tài hoa.”

An Nhị gia ngấm ngấm cái bụng tròn vo của Thập Lang, buồn bực không thôi, “Ta thấy thêm hai phần thịt béo thì có.”

An Tam gia cũng rất hiếu kỳ về món này, hiếm khi nhiệt tình nhìn về phía Trữ Bị Lương, “Đưa Trữ Bị Lương đến phòng bếp đi. Đúng rồi, món thịt kho đồng pha này là nấu từ chỗ thịt nào trên người Trữ Bị Lương đấy?”

Thập Nhất Nương sờ sờ, vô cùng khẳng định nói, “Chỗ này với chỗ này đem đi nấu thịt kho đồng pha là ngon nhất, còn phía dưới một chút thì thích hợp làm đầu sư tử kho.”

Trữ Bị Lương sợ tới mức hận không thể thu nhỏ lại, tốt nhất là nhỏ đến mức không ai nhìn thấy được ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Edit: Diệp Nhược Giai

Tây bắc tháng 1 rất lạnh, nhưng không ngăn nổi nhiệt tình của mọi người trong An gia đối với vận động, vì thể thao sử dụng sản luyện võ cũng cao hơn.

Cho dù Phương thị có bận cỡ nào cũng sẽ chạy tới luyện một chút. Từ khi Thập Nhất Nương và Thập Lang thường xuyên xuống bếp mò mẫm nấu ăn, khuôn mặt của bà liềm tròn chưa từng thấy, vốn đã đủ tròn rồi, giờ lại càng giống cái mâm.

Tôn thị thích làm đẹp cũng vô cùng cảnh giác, mập mập chính là kẻ địch lớn của nữ nhân, bà cũng không dám lơ lỏng, ngày nào cũng đến sân luyện võ múa roi. Nghe người gỗ phát ra âm thanh ‘chát chát’, Thập Lang phản xạ có điều kiện cũng cảm thấy đau.

“Thập Lang, hôm nay đi tập nhảy à?” Tôn thị nhìn con trai mặc bộ đồ hồ ly đỏ, hỏi. Tết cận phải náo nhiệt, cho nên trong mấy ngày này, đám Thập Nhất Nương toàn mặc đồ động vật lấy màu đỏ làm chủ đạo.

“Giờ này không có nhảy. Mẹ, con định đập người tuyết cùng với Thập Nhất Nương và Vinh Nhị ca, mẹ có muốn đến xem không?”

“Ồ, năm ngoái đập thỏ tuyết, năm nay định đập con gì?”

Thập Lang tự hào ưỡn ngực, “Đập hồ ly! Con thỏ quá đơn giản, Thập Nhất Nương muốn cách tân, nói cái gì mà cách tân là linh hồn của dân tộc gì gì ấy.”

Đập hồ ly chính là cách tân? Tôn thị không có ý định làm gì khác, nói gót đi theo, thấy Thập Nhất Nương với Vinh Nhị cũng mặc đồ hồ ly đỏ, ba con hồ ly đỏ riu rít thảo luận, muốn đập bao nhiêu hồ ly, có thể đập một con màu đỏ hay không.

“Không phải muốn đập người tuyết à? Sao còn chưa bắt đầu?” Tôn thị cười tùm tùm nói, “Nào, các con đập đi, ta về cho.”

Ba đứa nhỏ thường xuyên tập thể dục nhanh chóng đập được một con hồ ly thật lớn, lại còn rất sống động nữa.

Thập Nhất Nương vô cùng tiếc nuối, “Nếu có thể nhuộm màu thì tốt rồi.”

Thập Lang lắc đầu, “Muội mơ đi, thuốc nhuộm quý lắm, Đại bá mẫu sẽ không để cho chúng ta nghịch đâu.”

Tôn thị cũng thấy hồ ly trắng không được đẹp lắm, “Đi lấy miếng vải bố màu đỏ mặc vào cho hồ ly không phải là được rồi à. Ta vừa vặn có một mảnh lụa đỏ đây.”

Lụa đỏ được cầm đến, hồ ly thật lớn mặc quần áo lụa đỏ, từ xa nhìn lại đẹp đến mức khiến người ta không nỡ chớp mắt. Tôn thị cười, về lại hồ ly đỏ cùng với ba đứa nhỏ vui vẻ vào trang giấy.

Tây bắc tháng 2 càng lạnh hơn, tuyết vẫn còn đang rơi, băng đóng dưới mái hiên còn to hơn cả cẳng chân Thập Nhất Nương, cứ ba ngày hai bữa là hạ nhân lại phải cầm gậy đập cột băng xuống.

Trong kiểu thời tiết này, Thập Lang khó tránh khỏi lười hơn lúc trước một chút. Đương nhiên Trữ Bị Lương cũng thế, trời càng lạnh ngủ càng ngon.

Thế trọng của Thập Lang như cây mè nở hoa nối tiếp nhau tăng lên, Tôn thị không thể nhịn được nữa, vung một roi đến. Thập Lang thấy tình hình không ổn, vội vàng đá một cước gọi Trữ Bị Lương dậy. Nữ vương đến, muốn chết trùm à, chúng ta chính là người cùng cảnh ngộ đó nha.

Ếc ếc, Trữ Bị Lương đi vào bên trong sân luyện võ, kháng nghị kêu hai tiếng.

Thập Lang không hề áy náy, “Ta muốn tốt cho người thôi, người mà béo thêm nữa thì bảo đảm không thể nào biểu diễn trong Bách Vị lâu được. Xong rồi đến khi Nhị Lang ca về, người nhất định sẽ vô cùng xui xẻo.”

“Thập Lang, mau tới nhảy đi. Ai da, bụng của Trữ Bị Lương thế này là sắp sinh rồi.” An Nhị gia cười tùm tùm nhìn, “Nếu sinh ra mấy con heo sữa hương thì thật sự rất tốt.”

Thập Lang buồn bực, “Cha, Thiên Bồng Nguyên Soái là đực.”

An Tam gia không có việc gì làm đến xem nữ nhi nhảy múa ngồi trên ghế dựa, điểm tâm bày đầy trên bàn trước mặt. Không thấy Vinh Nhị đâu, An Tam gia hơi lấy làm lạ, “Hôm nay Vinh Nhị công tử không tới à?”

“Vinh Nhị ca nói phải đi xem rau họ.” Thập Nhất Nương bội phục nói, “Huynh ấy nói hôm nay phải xem xem rau trồng trong phòng lớn đến đâu rồi, không có thời gian đến.”

An Nhị gia cảm thán, “Vinh Nhị công tử thật sự là một đứa trẻ ngoan, làm việc lại còn nghiêm túc như thế.....”

Tôn thị ở một bên gật đầu, “Đúng vậy, đứa nhỏ này còn giảm béo thành công nữa.” Nghĩ đến đây, Tôn thị lại buồn bực. Hồi trước Vinh Nhị cũng không gầy hơn Thập Lang là bao, rõ ràng còn vận động ít hơn Thập Lang, kết quả hần ốm đi còn Thập Lang thì càng béo, thật là không có thiên lý.

Da đầu Thập Lang run lên, cả người cũng không được tốt lắm. Quả nhiên, nữ vương đại nhân rút roi ra, quất lên mặt đất ‘chát chát’ vài cái, “Thập Lang, hôm nay con nhảy thêm nửa canh giờ, sau đó nâng tạ đá thêm nửa canh giờ.....”

Thập Lang trung ra vẻ mặt đau khổ cầu xin nhìn về phía mẫu thân hần, “Mẹ à, nhiều quá. Hay là chỉ nhảy thêm nửa canh giờ, còn nâng tạ đá thì thôi.....”

Nữ vương đại nhân vô cùng tàn khốc nói, “Đầu phải là đang bảo con chọn. Không nâng tạ nửa canh giờ cũng được, nhưng phải bớt một nửa phần cơm.” Vừa đến mùa đông, lượng cơm Thập Lang ăn liền tăng thêm đáng kể, mỗi bữa cơm ăn gấp ba Tam Lang, có giảm một nửa thì vẫn là cái thùng cơm.

Thập Nhất Nương cổ vũ nhìn hần, “Thập Lang ca, cố lên, nửa canh giờ trôi qua nhanh lắm. Không phải huynh muốn ăn thịt đông pha à? Dùng hành hương, tỏi, xì dầu, đường, thêm khoảng một cân rượu vàng, cho vào kho, thịt ba chỉ béo mà không ngấy, hương thơm đầy miệng..... Đợi đến khi thịt kho xong, dùng đũa kẹp một cái, thịt đàn hồi, vào miệng tan ngay, ăn cùng với một chén cơm tẻ thơm ngào ngọt và rau xanh món mơn.....”

Thập Lang chảy nước miếng tí tách, xoay qua nhìn Tôn thị, “Mẹ, con luyện thêm nửa canh giờ nữa, đồ ăn tăng thêm một nửa, được không?”

Tôn thị không hề rảnh, chỉ quăng một roi đến, cười lạnh một tiếng, nói, “Mẹ quyết định, từ hôm nay trở đi, huấn luyện tăng gấp đôi, lượng cơm giảm một nửa.”

Thập Lang gào khóc liều mạng trốn, “Mẹ à, người mà mẹ đang đánh chính là con trai ruột của mẹ đó, là do mẹ sinh ra chứ không phải là mẹ kẻ nuôi dưỡng đâu.....”

Nữ vương đại nhân càng tức giận, “Vi chính là con ruột cho nên mới phải đánh. Nếu con không phải là con ruột, mẹ không cần phải hao tâm tốn sức như vậy đâu.”

Không cần thận bị roi đánh trúng, Thập Lang kêu thảm thiết liên tục, “Mẹ, nhẹ chút nhẹ chút.....”

Thập Nhất Nương tròn mắt há mồm, cuối cùng thì nàng đã biết ‘không làm sẽ không chết’ nghĩa là thế nào.

“Được rồi, ta thấy hôm nay tụi con cũng không tập được, ngồi xuống uống trà đi.” An Tam gia lắc đầu, than trong bếp lò nhỏ trên bàn cháy đỏ rực, nước sùng sục reo vang.

Ếc ếc, Trữ Bị Lương thích thú kêu hai tiếng, lê ‘bụng bầu’ đi đến trước khay trà, chảy nước miếng nhìn điểm tâm trên bàn.

Tôn thị thở hồng hộc ngừng lại, ừ, hôm nay vận động đủ rồi, hình như đem Thập Lang ra luyện roi là một chủ ý không tồi? Ít ra cũng tốt hơn là đánh người gỗ không thể cử động.

“Mẹ, nghỉ một chút đi, con nghỉ ngơi ăn điểm tâm một chút rồi nói sau.”

Nhìn Thập Lang không đau không ngứa sắp lại gần cười hi hi kêu Thập Nhất Nương để cho hần làm thịt kho đông pha, tay cầm roi của Tôn thị lại giro

lên. Thằng con chết tiết này, mình sắp một chết rồi mà một tên béo như hấn còn có thể vui vẻ đến thế, rõ ràng là sức lực vẫn còn tràn trề. Tôn thị cảm giác cả người không được tốt lắm, chẳng lẽ mình già rồi, cho nên sức chiến đấu bị giảm?

“Phu quân, có phải là người ta già rồi hay không. Chàng xem, thiếp một thành như vậy mà Thập Lang còn hoạt bát sôi nổi thế kia.” Tôn thị cực kỳ đáng thương hỏi An Nhị gia.

An Nhị gia đau lòng gần chết, vội vàng bung đến chén trà ngon mà An Tam gia vừa rót, “Phu nhân, nghỉ một chút đi, nàng sao mà già đi chứ, rõ ràng là do đạo này tinh lực của Thập Lang quá dồi dào. Chắc là do điệu nhảy thô của Thập Nhất Nương có công dụng lớn trên phương diện tăng cường thể lực.”

Thập Nhất Nương chậm tay, chén trà lão cha rót cho nàng lập tức bị Nhị bá đoạt đi mất, nàng bĩu môi nhìn An Tam gia.

An Tam gia cười cười, rót thêm một ly đưa cho con gái.

Thập Nhất Nương hớn hờ uống trà ăn điểm tâm xem diễn, ừ, mấy cảnh buồn nôn nóng bỏng ở cổ đại thế này cũng chỉ có thể xem được ở An gia.

Quả nhiên, Tôn thị làm nũng với phu quân, “Ừ, người ta quên khuấy đi mất. Nhất định là bởi vì tiểu tử Thập Lang này không gây nổi, nên thiếp mới hiểu lầm là do điệu nhảy thô này có tác dụng không lớn. Phu quân, chàng nói xem, người ta có cần phải nhảy chung luôn không? Thiếp cảm thấy đạo này béo quá rồi, không còn đẹp như hồi trước nữa.”

An Nhị gia dùng biểu cảm thành khẩn đến không thể thành khẩn hơn, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Tôn thị, “Phu nhân, nàng vẫn cứ mười năm như một ngày, xinh đẹp động lòng người, hết như thời điểm mà lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, đẹp đến mức khiến người ta không thể thờ. Nàng có thể nghỉ ngơi khắp thiên hạ, điều duy nhất không nên nghỉ ngơi chính là sắc đẹp của nàng cùng với tâm lòng của ta đối với phu nhân.....”

Thập Lang thấy thịt mình đau nhức, đối với chuyện lão cha lão nương hấn ba ngày hai bữa là ân ân ái ái, hấn thật sự bề mặt đến mức không thèm đếm xỉa. Nhưng rõ ràng gần đây bị cách nói chuyện khoa trương nhiệt tình của Thập Nhất Nương ảnh hưởng, trình độ nói chuyện buồn nôn của An Nhị gia tăng thêm một bước dài, điều này làm cho Thập Lang không thể nào tiếp nhận nổi.

“Cha, mẹ, hai người mà nói thêm gì nữa thì con không ăn nổi cơm tối luôn quá.” Thập Lang bùng chén trà lên, uống một ngụm lớn để áp chế cơn buồn nôn của mình. Lão ông lão bà trung niên diễn tiết mục của thiếu niên thiếu nữ mười mấy tuổi, thật sự khiến cho người ta choáng váng.

Chia rẽ nhân duyên người khác, không đúng, quấy rầy vợ chồng người ta ân ái sẽ bị thiên lôi đánh. Tôn thị hung tợn nhìn về phía con, “Vừa khéo có thể tiết kiệm cơm tối.”

Thập Lang oa oa kêu to, “Mẹ, mẹ không thể làm vậy. Mẹ đang ghen tị với tuổi trẻ của con, mẹ thừa nhận đi, mẹ tuổi già sức yếu sao có thể so sánh với người trẻ tuổi như con chứ.”

Tôn thị giận dữ quăng thêm một roi qua, Thập Lang còn cầm nửa khối điểm tâm trong tay, nhưng động tác lại cực kỳ nhanh nhẹn né tránh.

Thập Nhất Nương không nói gì, hôm nay Thập Lang ca không cần nhảy không cần nâng tạ thì lượng vận động cũng đã đủ rồi.

An Nhị gia dứt khoát mò đến uống trà ăn điểm tâm. Cách thức trao đổi tình cảm của vợ con mình quả thực là mười năm như một ngày, đây chính là cái mà Thập Nhất Nương nói là “ngược luyến tình thâm” sao?

Éc éc, Trữ Bị Lương ăn xong một khối điểm tâm, kêu lên tỏ ý muốn ăn thêm một khối nữa.

Thập Nhất Nương bối rối nhìn nó, “Trữ Bị Lương, đạo này người béo quá rồi, không được ăn nữa. Béo đến mức này, bây giờ còn được bao nhiêu người nhìn người mà vẫn nhận ra người là heo sữa hương chứ.”

Éc éc, Trữ Bị Lương chưa từ bỏ ý định, dùng ánh mắt to tròn ngập nước, cố gắng tỏ ra đáng yêu.

Hai mẹ con bên này cũng đã đánh đủ, sắp lại nghỉ ngơi ăn điểm tâm.

“Thiên Bồng Nguyên Soái, người đừng ăn nữa, tốt xấu gì cũng phải chừa lại cho ta một ít chứ.” Thập Lang đặt mông ngồi xuống, nhú mày nói với nó, “Đạo này người vận động quá ít, trách không được người béo dữ vậy.” Tết chính là khoảng thời gian Bách Vị lâu nghỉ bán, Trữ Bị Lương không cần biểu diễn, đương nhiên càng ngày càng béo.

An Nhị gia cười tủm tỉm vỗ vỗ mông béo của nó, “Ta thấy món thịt kho đông pha tối nay không cần phải ra ngoài mua nữa, có sẵn nguyên liệu thượng hạng ở đây rồi.”

Thập Lang cũng nhịn không được, chảy nước miếng nhìn nó, “Thập Nhất Nương nói cần thịt ba chỉ, nửa nạc nửa mỡ, con thấy Thiên Bồng Nguyên Soái là thích hợp nhất.”

Trữ Bị Lương éc éc kêu, quay mông lại với điểm tâm, ừ té chạy ra ngoài, còn thần kỳ nhảy vọt qua cửa, nhanh như chớp không thấy bóng dáng.

Mọi người trầm mặc.

Một hồi lâu, An Tam gia cảm thán nói, “Xem ra môn chạy bộ vẫn là thích hợp với Thiên Bồng Nguyên Soái nhất.” Thân thủ kia nhìn mạnh mẽ cỡ nào.

Thập Nhất Nương gật đầu đồng ý, “Sau này muốn Trữ Bị Lương chạy bộ thì cứ bảo người cầm dao mổ heo rượt theo nó là được.” Chắc Trữ Bị Lương sẽ nhanh chóng giảm béo thành công thôi.

Bị tốc độ trốn chạy của Trữ Bị Lương làm cho kinh hoảng, Thập Lang tự lẩm bẩm: Muội muội nói, có áp lực mới có động lực, xem ra thật có lý.

Tôn thị không có ý tốt nhìn chăm chăm tiểu trắng mập: Đến lúc đó nếu cho người cầm roi rượt theo quất đằng sau, không biết Thập Lang có thể chạy nhanh hơn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Edit: Diệp Nhục Giai

Thời tiết lạnh cắt da cắt thịt của Tây bắc khiến cho sân luyện võ của An gia thành tân sùng. An Nhị gia cùng An Tam gia dứt khoát làm ổ ở đó, cùng với mấy đứa nhỏ giết thời gian trong sân luyện võ.

Đừng thấy An Nhị gia thanh tú tinh tế y hệt như đầu bài trong tiểu quan quán mà lầm, thực ra nam nhân sinh ra trong An gia không có ai là gà què cả, thân thể ông thoát nhìn mảnh mai như vậy nhưng kỳ thực khá là vững chắc khỏe mạnh. An Đại gia am hiểu đại đao, An Tam gia am hiểu kiếm, mà An Nhị gia am hiểu.....**.

Tính tình của An Nhị gia rất tốt, không bao giờ tùy tiện đánh nhau với người khác, cho dù có người mắng ông té tát như dội cả một xô máu chó lên đầu trước mặt dân thiên hạ, thì ông cũng chẳng để tâm gì, chỉ cần người đừng mắng người nhà ông, ông sẽ cực kỳ dễ dàng tha thứ cho người.

Sinh ra trong nhà võ tướng, bộ dạng tốt, tính tình tốt, đáng lẽ cuộc đời của An Nhị gia phải êm ả, không sóng không gió. Đáng tiếc, đại khái là ông bị ông trời nguyên rủa, chuyên môn hấp dẫn mấy nam nhân yêu nam sắc đến quấy rối.

“Người mà động tay động chân lần nữa, ta sẽ lấy ** ra.” Trán An Nhị gia nổi đầy gân xanh, nhưng vẫn cố gắng nói lý với tên nam nhân mượn rượu giở trò với mình.

Nam nhân có thân hình cường tráng sờ cái mông đầy đặn của An Nhị gia, tán thưởng vừa cười, “Cực cùng, người muốn nhìn ** sao? Yên tâm, ** của gia nhất định sẽ làm người vừa lòng. Của người làm sao có thể được gọi là **, nhất định chỉ là que tăm thôi.....”

Sắc mặt An Nhị gia quý dị, “Ồ, ý của người là muốn xem ** của ta? Chết dưới ** đói khát của ta, người cũng vui vè?”

Đầu óc của nam nhân kia đã bị rượu và sắc mê hoặc, “Mỹ nhân, là người chết ở dưới ** của ta, nhưng nếu như người có **, thì dù có chết dưới thân mỹ nhân, ta cũng không để ý.” Hóa ra vị này vừa là công vừa là thụ, có thể co có thể giãn có thể ra có thể vào.

Dây thần kinh lý trí cuối cùng trong đầu An Nhị gia rốt cuộc cũng đứt, vừa đánh nhau sẽ không còn lý trí gì, vũ khí của An Nhị gia -- **, tuyệt đối uống no máu tươi. Kẻ yêu thích nam sắc bị gương mặt cùng với dáng người mảnh mai của ông lừa, lúc này phải kêu cha gọi mẹ, cực kỳ thống khổ. Đánh thì cứ đánh, nhưng vì sao cứ phải đánh dựa chuột với cục hoa của ta, ô ô, chuyện bi thảm nhất thế gian này chính là dựa chuột khổ cục hoa tàn.

Khi Thập Nhất Nương nghe được chuyện xưa của An Nhị gia, trong đầu liền hiện lên tình cảnh sau: Một đám nam nhân quỳ rạp, khóc hô bị lừa bị gạt, kẻ có gương mặt tiểu thụ kia hóa ra không chỉ là bá vương công, mà vũ khí cũng khí phách đến thế.

Đương nhiên, sau khi An Nhị gia thành thân, phiền phức cũng bớt đi rất nhiều. Khi Tôn thị còn ở Giang Nam, có một biệt hiệu là hồ cái, trong phạm vi tám trăm dặm không ai dám cưới, bà mỗi đều phải đi đường vòng qua Tông phủ, sợ bị Tôn phu nhân bắt được rồi bảo các bà tìm phu quân cho tiểu thư Tôn gia.

Vậy mà An Nhị gia lại vừa gặp đã yêu Tôn thị, sau khi thành hôn còn ân ái đến mức khiến người khác phải buồn nôn.

Tôn thị là người thích ăn dấm chua, nữ nhân đừng nghĩ tới chuyện đến gần phu quân của bà, nam nhân thì lại càng mơ đi. Nữ vương đại nhân cầm roi, có mấy ai dám trêu. Roi vung đến chỗ nào, đám đoạn tụ đều tránh né. Tôn thị toàn thắng, sau đó giống như thổ phi vừa vào nhà dân cướp được một đồng tài sản về, chạy đến trước mặt An Nhị gia, được An Nhị gia cảm động yêu thương khôn xiết mà hôn nhẹ.

Có thể nói, Tôn thị là một người hạnh phúc. Vợ chồng ân ái, con cái có triển vọng. Điều duy nhất khiến bà phiền não chính là sắc đẹp cùng với dáng người của mình.

Khuôn mặt của An Nhị gia giống như sẽ không bao giờ già đi, gần ba mươi mà thoát nhìn nhiều lắm cũng chỉ hơn hai mươi. Tôn thị chỉ có thể cố gắng bảo dưỡng khuôn mặt của mình mỗi ngày. Ô ô, nhất định phải làm một mỹ phu nhân vĩnh viễn xứng đôi với tướng công nhà mình.

Vì thế, dạo gần đây Tôn thị vô cùng chịu khó thổi sáo cho Thập Lang Vinh Nhị cùng Thập Nhất Nương, đúng rồi, cả một con heo nứa, bà rất siêng năng đệm nhạc cho bọn họ nhảy. An Nhị gia cười tủm tỉm nhìn bà, giống như trong mắt ông, bà là phong cảnh duy nhất. Bên ngoài băng tuyết ngập trời, trong phòng lại ấm áp như xuân, lòng của bà cũng có cảm giác như vĩnh viễn sống trong mùa xuân.

Tôn thị kiên định tự tin quay về trong phòng, học theo động tác của đám Thập Nhất Nương, nhảy lại điệu thờ. Đương nhiên là bà không mặc bộ đồ thờ, hồ ly hay là lão hồ gì cả, chỉ là quần áo thông thường chuyên dùng để luyện võ thôi.

Điệu nhảy thờ của Thập Nhất Nương có động tác còn khó hơn so với tưởng tượng, Tôn thị cảm thấy thắt lưng già cỗi của mình đau đến mức muốn gãy, đành phải phải người mời Thập Nhất Nương mặc một thân con thỏ trắng trông vô cùng đáng yêu đến đây.

“Động tác không sai. Nhị bá mẫu, lúc mới bắt đầu luyện, xương cốt sẽ rất khó chịu đựng nổi, nhưng quen rồi là ổn.”

“Thật sự không phải vì ta đã già đi nên xương cốt cứng rắn sao?” Tôn thị vẫn còn hơi nghi ngờ.

“Tuyệt đối không phải.” Thập Nhất Nương vô cùng thành khẩn nói, “Nhị bá mẫu thoát nhìn nhiều nhất mười tám, sao có thể bảo là mình già chứ.”

Tôn thị mặt mày hớn hờ, ôm lấy con thỏ nhỏ hôn hôn. Quả nhiên sinh con gái vẫn là tốt nhất, con gái sẽ nói lời ngon tiếng ngọt, còn con trai chỉ biết làm người tức chết.

“Nhưng vì sao Nhị bá mẫu lại không nhảy cùng với tụi con? Nhảy nhiều người, có bạn chung vui, không phải tốt hơn sao?”

Tôn thị ề, “Nhị bá mẫu cảm thấy..... không tiện lắm. Các con đều là con nít, chỉ có Nhị bá mẫu là người lớn.”

Thập Nhất Nương vô cùng vui vẻ đề nghị, “Không bằng tìm Đại bá mẫu đến nhảy cùng đi, như vậy sẽ có bạn. Con lập tức đi nói với Đại bá mẫu là nhảy điệu thờ có thể giảm béo, Đại bá mẫu nhất định sẽ đồng ý thôi.”

“Ừ ừ, Thập Nhất Nương.” Tôn thị vội vàng nắm lấy..... đuôi thỏ của nàng, “Ta và Đại bá mẫu của các con tự luyện là được rồi. Cái này..... bọn ta lớn tuổi, không linh hoạt bằng các con, ngượng lắm.” Nguyên nhân chân chính là vì điệu nhảy thờ của đám Thập Nhất Nương có mấy động tác lắc hông phanh chân rất bất nhã, sao bà dám quang minh chính đại nhảy chứ.

Được rồi, Thập Nhất Nương kéo kéo lỗ tai thỏ trên đầu, người lớn luôn có đủ thứ lý do không thể nào tưởng tượng nổi.

“Vậy con ở trong phòng xem Nhị bá mẫu nhảy, nếu động tác của Nhị bá mẫu có chỗ nào không đúng thì con sửa cho.”

Tôn thị thở phào, cười tủm tỉm nghĩ, Thập Nhất Nương thật đúng là một đứa bé ngoan. Con gái thật tốt, vì sao năm đó bà không sinh con gái chứ.

“Đáng người của Nhị bá mẫu thật mềm mại. Đúng rồi, động tác này không sai, nhưng hông lắc hơi bị nhẹ.” Thập Nhất Nương nghiêm túc nói, “Nhị bá mẫu biết cái gì gọi là hông giật như điện không..... Ý của con là, hông lắc càng nhanh càng tốt, biên độ càng lớn càng tốt.”

Tôn thị cực kỳ xấu hổ, chỉ có thể tự an ủi là trong phòng không có nam nhân, cho dù mình có nhảy kinh khủng hơn nữa cũng không sao. Mà nói cũng lạ, bình thường xem ba đứa nhỏ mặc đồ thờ nhảy điệu thờ chỉ cảm thấy đáng yêu vô cùng, sao bà nhảy lại có cảm giác như mấy điệu múa ướt át trong thanh lâu vậy.

Không, điệu múa ướt át trong thanh lâu cũng không ướt được đến mức này. Tôn thị cảm thấy mình vẫn nên lén tập một mình thì hơn, da đại tẩu còn mỏng hơn mình, nhất định là không bỏ thể diện xuống được.

Vừa về tới phòng liền thấy được một màn hay, hai mắt An Nhị gia tỏa sáng, máu mũi cũng chảy ra.

“Phu nhân quá đẹp, hoa đào tháng ba cũng không bằng phu nhân!” An Nhị gia thờ dài nói.

Mặt Tôn thị đỏ như gấc, đang nhảy diễm vũ mà bị phu quân bắt gặp.....

Đêm đó bị ép đến chết đi sống lại, Tôn thị ấn thắt lưng, khóc không ra nước mắt. Tướng công nhà bà quả thực chỉ có bề ngoài nhả nhặn, còn nội tâm thì còn cầm thú hơn cả cầm thú.

“Nhị bá mẫu, thắt lưng của người vẫn còn đau à?” Thập Nhất Nương khó hiểu, “Không thể nào, đã luyện gần một tháng rồi.”

Tôn thị vội vàng bỏ tay xuống, đỏ mặt, nhưng vẫn cười gượng, nói, “Do ta không cẩn thận..... va trúng đồ. Điệu nhảy này đúng là rất có ích, hồi xưa ta..... khu..... bị va vào thắt lưng phải đau đến mấy ngày, không ngờ bây giờ lại hết đau nhanh như vậy.” Bà có cảm giác như thể lực của mình tốt hơn rất nhiều. Trước kia mỗi khi Nhị gia nhiệt tình quá độ, triển miên cả đêm, hôm sau bà căn bản là không xuống giường nổi. Bây giờ lại có thể rời giường, mà sức lực lại còn nhiều như vậy. Tôn thị cảm thấy thật là khó tin, mơ hồ hiểu được vì cái lòng gì mà bà đuổi đánh Thập Lang béo lại đuổi theo không kịp.

Thật không ngờ điệu nhảy thờ này lại có ích như thế. Tôn thị đắm chiêu, chạy tới đề nghị với Phương thị. Đương nhiên bà không nói là từ khi luyện điệu nhảy thờ, cơ thể bà càng mềm càng dẻo, ở trên giường cùng với Nhị gia càng thêm tận hưởng. Bà chỉ nói là mình giảm được hơn ba cân!

Phương thị càng ngày càng tròn nghe được mà hết sức mừng rỡ, cũng lén lút luyện tập theo.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64

Edit: Diệp Nhược Giai

“Tam đệ, đệ sai Tam Lang đi đâu vậy?” An Nhị gia lơ đãng hỏi, “Đệ muốn thằng bé tra gì vậy, nói ra một chút, huynh cũng giúp một tay.”

An Tam gia thêm than vào trong bếp lò nhỏ, tay hơi ngừng lại trong nháy mắt, lập tức cười cười, “Chỉ là vài chuyện xưa nghĩ không ra mà thôi.”

Chuyện xưa gì không nghĩ ra mà đến năm mới cũng không để cho Tam Lang được yên ổn? Tuyệt còn chưa tan hân đã bảo thằng bé xuất môn. An Nhị gia không chịu cho qua, nói, “Tam đệ, vẫn là câu nói kia, chúng ta là người một nhà, có chuyện gì thực sự không giải quyết được thì cứ nói ra. Huynh đệ chúng ta hợp lại, yêu ma quỷ quái cũng không sợ.”

Yêu ma quỷ quái? Quả thật là chuyện yêu ma quỷ quái. An Tam gia thản nhiên cười cười, “Nhị ca, yên tâm, nếu thực sự không giải quyết được, đệ sẽ nhờ mọi người giúp.”

An Nhị gia nâng chén trà lên, ngửi ngửi, “Trà ngon.”

An Tam gia cười cười, “Trà tốt, nước tốt, đương nhiên phải pha ra trà ngon.”

“Người có tay nghề không tốt sẽ không thể pha ra trà ngon như vậy.” An Nhị gia cười cười, như có thể nhìn thấy An Tam gia xuyên qua hương trà, chợt cảm thấy vài phần buồn bã. Từ sau khi Tam đệ mất đi thế tử, cả người đều thay đổi. Ông thường nghĩ, nếu không phải khi đó Thập Nhất Nương mê man bất tỉnh, Tam đệ cố nén bi thương để cứu Thập Nhất Nương, thì có lẽ đệ ấy đã sớm sụp đổ rồi.

Cơm trưa hôm nay, Thập Nhất Nương ăn cùng với Thập Lang. Sau khi ăn no, hai người mỗi người cầm một ly trà sữa đường đỏ thơm ngát, uống đến ánh mắt đều híp cả lại.

“Thịt kho đông pha ăn ngon thật.” Thập Lang đặt mông ngồi xuống đất xoa bụng, “Aiz, chỉ là huynh còn chưa viết ra được mấy bài thơ hay hay kiểu như ‘Đại giang đông khứ, lãng đào tận’ (1).”

(1) Một câu trong bài thơ nổi tiếng ‘Niệm nô kiều – Xích Bích hoài cổ’ của Tô Thức (Tô Đông Pha).

Thập Nhất Nương lẩn qua lẩn lại trên mặt đất, dứt khoát lẩn đến bên cạnh Thập Lang, vươn tay sờ sờ cái bụng tròn vo của hắn, “Nhất định là ăn quá ít thịt kho đông pha, ăn nhiều thêm một chút là có thể viết được một bài thơ thật hay.”

Thập Lang cũng nằm xuống, học theo Thập Nhất Nương lẩn qua lẩn lại trên mặt đất, “Thảm này thật là thoải mái.” Thảm trải trong phòng Thập Nhất Nương dày cực kỳ, mùa đông ngồi trên đất cũng không thấy quá lạnh.

“Đúng vậy, có thể làm giường ngủ luôn rồi.” Thập Nhất Nương ngáp một cái nói.

Thập Lang bị lây bệnh, cũng nhin không được ngáp một cái. Mùa xuân đã đến trên đất Tây bắc, vạn vật bắt đầu sống lại, nhưng thời tiết vẫn còn hơi lạnh, đánh một giấc ngủ trưa là thoải mái nhất. Thảm trong phòng Thập Nhất Nương thật tốt, mà trong cả cái nhà này cũng chỉ có Thập Nhất Nương xa xỉ như vậy. Thảm mềm mại ấm áp như thế, phải ngủ nhiều một chút mới đúng.

“Thập Lang ca.....” Thập Nhất Nương bắt đầu buồn ngủ, không hề đề phòng gì, nói, “Muội nhớ ca ca, nhưng cha thật là quá đáng, không chịu nói cho muội biết ca ca đi đâu. Muội biết bọn họ có việc gạt muội, hơn nữa việc này còn liên quan đến muội.....”

Thập Lang thoáng chốc mở to mắt, nhìn về phía Thập Nhất Nương, vươn tay vỗ vỗ lưng Thập Nhất Nương, dỗ dành, “Bọn họ chỉ là sợ muội lo lắng mà thôi. Có rất nhiều chuyện, cho dù Thập Nhất Nương có biết cũng chỉ có thể lo nghĩ suông.”

Thập Nhất Nương lại ngáp một cái, buồn ngủ đến mức mở mắt không nổi, “Quả nhiên là vấn đề về thực lực. Nếu muội có thực lực, có lẽ cha sẽ không gạt muội.”

Thập Lang cầm chân từ trên ghế quý phi, đắp lên cho nàng, nhỏ giọng nói, “Ngủ đi, Thập Nhất Nương. Thập Lang ca vẫn luôn đứng về phía muội.”

Thập Nhất Nương lẩn vào mộng đẹp, cuối cùng chỉ nghe thấy Thập Lang đang nói, “Thập Lang ca..... sẽ luôn giúp muội.”

Khi Xuân Lan vào nhà, nhìn hai heo nhỏ ngủ say sưa, nhin không được thờ dài. Nếu tiểu thư bị ma ma thấy cứ nằm lăm quay ra ngủ trên đất như thế, bảo

đám sẽ nổi cáu, rất không thực nữ.

Xuân Lan lúi thêm một cái chần ra, đắp lên người Thập Lang. Tây bắc nghèo xơ xác, dân phong cõi mở, chuyện huynh đệ tỷ muội đến mười tuổi vẫn còn ở cùng với nhau cũng có rất nhiều. Kinh thành thì bảo thủ hơn, tuy không đến mức nam nữ bảy tuổi không ngồi chung bàn, nhưng huynh muội cùng nằm ngủ trên đất giống như vậy, người kinh thành chắc chắn là không chấp nhận nổi.

Nhưng bụng dạ người Tây bắc rộng rãi, không câu nệ tiểu tiết. Người kinh thành cảm thấy bọn họ sống ở ngay cạnh hoàng thành, thân phận cao hơn một bậc so với người ở mấy địa phương khác. Thật ra, nếu luận về lòng người xấu xa, người dân Tây bắc xem như thật sự thuần lương.

Xuân Lan cảm đồ thêu, ngồi ở một bên chờ hai người tỉnh lại. Tiểu thư không rành thêu thùa, các nàng đành phải vất vả làm giúp thôi.

Trên thảo nguyên nở đầy hoa xuân, lại đến mùa ‘ngọt bùi nhớ lúc đắng cay’. Lần này không cần Thập Nhất Nương nói gì, Vinh Nhị cùng Thập Lang đã xung phong đi trước, nhằm về hướng sườn đồi: đi hái rau dại!

Ánh mắt mừng rỡ của Thập Nhất Nương cong cong, cả mùa đông ăn củ cải trắng, giờ thấy rau dại thật sự làm cho người ta nhin không được mà chảy nước miếng.

Đạo gần đây, rau dại trở thành món ăn chính trên bàn cơm của An gia. Ăn xong đào hoa tô (1), đào hoa cao (2), hoa cải vàng rực đầy núi giống như chạy dài đến chân trời, nhìn không thấy điểm cuối.

(1), (2): Hình cuối chương.

“Thập Lang ca, huynh xem, thật xinh đẹp đúng không? Cả ngọn núi đều được bao phủ bởi hoa cải vàng rực.” Thập Nhất Nương tán thưởng nói, “Đây chính là cái gọi là biển hoa.”

Ong mật vo ve kêu, bướm trắng thụ phấn bay khắp nơi, Thập Nhất Nương cong cong đôi mắt, đang định bắt lấy một con bướm trắng vừa bay ngang qua, không ngờ chỉ bị dính phấn hoa đầy người.

“Tiếc quá, hôm nay không mang theo vợt.” Đông Mai có chút hối hận, “Không thì tiểu thư có thể bắt bướm rồi.”

Thập Nhất Nương cười hi hi, “Ta không thêm làm mấy chuyện ngây thơ như vậy đâu. Thập Lang ca, hôm nay chúng ta ăn tiệc hoa cải được không?”

Chỉ cần là ăn, Thập Lang đều cảm thấy hứng thú, “Tiệc hoa cải ăn thế nào?”

Vinh Nhị cũng chưa từng ăn tiệc hoa cải, nhưng hiện giờ mọi tâm tư của hắn đều đặt trên dòng suối nhỏ róc rách kia, “Không phải nói là bắt cá ăn à? Huynh còn xách theo cần câu đây.”

Thập Nhất Nương cười tủm tỉm nói, “Com trưa hôm nay giao cho các huynh. Nếu các huynh bắt được nhiều cá, chúng ta sẽ ăn sủi cảo nhân cải và cá, cũng có thể nấu canh cá hoa cải.”

Vài thị vệ đi theo sau bọn họ cũng đến giúp bắt cá, Thập Nhất Nương cùng vài nha hoàn đi hái hoa cải non nhất ngon nhất.

“Thập Lang ca, huynh phải băm thịt cá.....” Thập Nhất Nương đảo đảo, vừa xào hoa cải vừa nói.

Hoa cải trụng nước vài giây rồi đem đi xào một lúc, trộn cùng với cá tươi làm nhân ngon vô cùng, và cả canh cá hoa cải nữa. Bọn thị vệ bắt về hai con thỏ, ừ, nướng lên ăn khá được.

“Vinh Nhị ca, huynh cẩn thận một chút, vỏ sủi cảo bị vỡ hết rồi.” Thập Nhất Nương buồn bực nhìn Vinh Nhị, “Nam nhân thật đúng là chân tay vụng về.”

Thập Lang không phục, “Huynh gói rất tốt mà. Vinh Nhị ca, huynh đừng tham quá, cho nhân quá nhiều sẽ bị rơi ra.”

Vinh Nhị vội vàng lấy thêm một miếng vỏ sủi cảo, cố gắng cứu vớt cái sủi cảo sắp bị vỡ kia, “Không sao, huynh gói thêm mấy lớp vỏ, không sợ bị rơi ra nữa. Ai da, Xuân Lan tỷ, mau đưa ta miếng bột to to một tí, không thì không gói được.”

Thập Nhất Nương ghét bỏ nhìn miếng sủi cảo có cái đầu to khủng khiếp, được bọc một tầng lại một tầng vỏ, “Cái nào Vinh Nhị ca gói thì huynh tự ăn đi nha.”

Vinh Nhị thờ ơ nhìn một cục bột chà bá do chính mình bao. “Không sao, huynh rất thích bánh bèo.”

“Cái này gọi là bánh bao.” Thập Nhất Nương kiên trì nói.

“Được, bánh bao thì bánh bao.” Vinh Nhị sửa miệng. Hắn đã quen với chuyện Thập Nhất Nương phân biệt tên cho các loại bánh rồi, màn thêu hoa quyền bánh bao, loạn xì ngầu cả lên.

Nước sôi ừng ực, sủi cảo trắng trắng tròn tròn nổi lên mặt nước. Thập Nhất Nương để riêng bánh bao mà Vinh Nhị gói vào trong bát hắn.

“Ăn ngon.” Ánh mắt mọi người sáng rực, “Rất tươi mát, không ngờ hoa cải lại ngon như vậy.”

Xuân Lan cũng gật đầu, “Lát nữa chúng ta hái thêm một ít hoa cải về cho mấy người Đại nãi nãi đi.”

Vinh Nhị vác về mặt đầu khổ, đầu sủi cào của hắn to gấp đôi người khác, cắn xuống mấy tầng vỏ mới thấy nhân, mà hoàn toàn không có mềm như sủi cào mà đám Thập Nhất Nương gói, màu nhân nhìn cũng không ngon.

Vài thị vệ lắc đầu, mỗi người dứt khoát gấp bánh bao do Vinh Nhị gói. Da quá dày, mùi vị của nhân có vẻ không đủ, may mà Thập Nhất tiểu thư có mang theo dấm đen, lại cho thêm thịt thỏ nướng vào, ăn cũng không tệ.

Ăn hết sủi cào, mỗi người lại ăn thêm một chén canh cá lớn. Cá mùa xuân tươi roi rói, Thập Lang hận không thể nuốt cả lưỡi của mình.

“Huynh cứ tưởng cá sẽ có mùi tanh.” Thập Lang khó tin nói, “Vậy mà chỉ có vị tươi của cá!”

Thập Nhất Nương nở nụ cười, “Bởi vì mùi tanh đều bị hoa cải át đi hết rồi. Còn nhiều món làm với hoa cải lắm, đem đi xào tỏi hoặc làm gỏi gà cũng ngon, hơn nữa hoa cải có thể chống lão hóa, có người còn gọi nó là rau trường sinh đấy.”

Mấy người không nói gì, chỉ là tốc độ gấp đũa đều nhanh hơn.

Sau khi ăn no, mọi người không cần ai nhắc, người nào người nấy đều rất ăn ý đi hái hoa cải dầu. Tiểu thư nói đem đi xào ăn ngon, nấu canh cũng không tệ, món canh cá hôm nay chính là mình chứng tốt nhất. Tiểu thư còn nói đôi sang canh gà cũng rất ngon, Đại nãi nãi có thích hay không thì các nàng không biết, nhưng xét về mặt chống lão hóa, Nhị nãi nãi nhất định sẽ thích.

“Mùa xuân quả nhiên thích hợp đi chơi xuân.” Thập Nhất Nương cười tùm tùm nghĩ, “Cổ đại vẫn là tốt nhất, chỗ nào cũng đều có thứ để ăn, mà quan trọng nhất là không cần phải lo lắng đến ô nhiễm.”

Thập Nhất Nương vừa về tới nhà đã nghe được tin tốt, khoảng tám đến mười ngày nữa, An nguyên soái với mấy ca ca sẽ về đến Tây bắc. Đương nhiên Đại bá với An Đại Lang bị hoàng đế giữ lại bảo vệ kinh thành rồi.

“Cuối năm về kinh?” Thập Nhất Nương tò mò hỏi, “Vậy vì sao mấy ca ca kia còn muốn về đây? Trực tiếp đợi chúng ta ở kinh thành không phải là được rồi à?”

Thập Lang trả lời, “Muội tướng kinh thành là nơi gì tốt lắm sao. Chúng ta ở Tây bắc quen rồi, làm sao hợp với tập quán quy củ ở kinh thành. Nói chuyện thì quanh co, không cần thận một tí là sẽ bị hãm hại, phóng cái rắm cũng phải cân nhắc địa điểm. Aiz, Thập Nhất Nương, huynh thấy muội phải tìm Lộ ma ma đi, học tác phong của quý nữ kinh thành cho tốt, mắt công mai một lại bị người khác gài bẫy.....” Ca ca tốt Thập Lang lo lắng nhìn muội muội ngây thơ hồn nhiên nhà mình, giống như kinh thành là đầm rồng hang hổ, Thập Nhất Nương đi vào sẽ bị nuốt đến xương cốt cũng không còn vậy.

Thập Nhất Nương bắt mắt nhìn hắn, “Thập Lang ca quá coi thường muội rồi, muội không hề ngốc.”

“Được được, Thập Nhất Nương không ngốc. Đúng rồi, Thập Nhất Nương, sau này chúng ta cùng đi học đi.” Thập Lang đảo tròn đôi mắt, nói. Học nhiều một chút tăng thêm chỉ số thông minh là tốt nhất.

“Đến thư viện à?” Thập Nhất Nương lấy làm lạ, “Nữ hài tử cũng đến thư viện được sao?”

Thập Lang bĩu môi, “Địa phương khác không được, nhưng ở Tây bắc của chúng ta thì mặc kệ. Hơn nữa Tam thúc dạy học ở Trung Châu thư viện, Thập Nhất Nương là nữ nhi của Tam thúc, còn sợ không vào được à?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Edit: Diệp Nhục Giai

An nguyên soái đã về đến Trung Châu, mang theo tước vị Quốc công vừa mới được phong, cùng với Vinh tuần phủ --- người được quang vinh nhậm chức ở Trung Châu. Đương nhiên con trai trưởng của ông cũng đến, sau này Trung Châu chính là nhà của bọn họ.

An nguyên soái cảm thấy Hoài vương, không, đương nhiệm hoàng đế quả thật là một kẻ gian xảo. Lúc đoạt chức vị thì tình bơ phớt Vinh tuần phủ đến Trung Châu, vì tránh cho An gia phản lại mà còn đặc biệt chọn bạn cố tri của An gia là Vinh tuần phủ, ngoài ra còn quảng con mình về đây. Một là Tư Đồ Tĩnh La ở bên ngoài sẽ được an toàn, hai là để bày tỏ lòng thẳng thắn vô tư của mình.

Sau khi lên làm hoàng đế, vì muốn tỏ ý mình không phải là kẻ thô khốn chết xẻo thịt chó sẵn, còn đặc biệt phong ông làm Quốc công.

An nguyên soái không thể không thừa nhận, cho dù hoàng đế công khai đoạt binh quyền nhưng cũng không thể làm người ta chán ghét nổi. Dù sao cùng một hành vi, tỏ vẻ thiện cảm thì người ta vẫn cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Giờ thì An gia có thể yên tâm, cho dù hoàng đế hết sức xảo quyệt, nhưng ít nhất cũng rộng lượng, sẽ không suốt ngày nghĩ cách làm sao để giết thuộc hạ công cao hơn chủ. An nguyên soái cũng không muốn khi cả nhà mình đánh giấc Hồ, phải xài binh khí dỏm, ăn đồ mốc meo.....

“Thập Nhất Nương, bé cưng, nhớ tỏ phụ không?” Một đám người đứng đầy ngoài cửa nhưng An nguyên soái liếc mắt một cái liền nhìn thấy Thập Nhất Nương.

Thập Nhất Nương ngoan ngoãn nói, “Cực kỳ nhớ tỏ phụ. Tỏ phụ gặp Hoàng thượng rồi à? Hoàng thượng có trách tỏ phụ không?” Hiển nhiên là nàng còn nhớ chuyện trước đó An nguyên soái đến kinh thành trễ.

An nguyên soái cười tủm tỉm nói, “Hoàng thượng sẽ không vì mấy việc vặt vãnh đó mà trách mắng tỏ phụ đâu. Với cả bây giờ tỏ phụ là Anh quốc công rồi, sau này Thập Nhất Nương chính là cháu gái của Anh quốc công..... Ặc, Thập Nhất Nương con làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy tỏ phụ có thể làm Anh quốc công, tỏ phụ thật vĩ đại.....” Thập Nhất Nương cười gượng, Anh quốc công? Không biết có Pháp quốc công Mỹ quốc công không nữa?

An nguyên soái sờ sờ đầu nàng, thật sự rất muốn bế nàng như lúc trước, nhưng không được, Thập Nhất Nương không phải đứa bé bảy tuổi nữa, nếu bế lên sẽ không hợp lễ nghi. Mà Thập Nhất Nương có vẻ thấp hơn mấy đứa nhỏ bảy tuổi khác một cái đầu nha. An nguyên soái có chút chua xót nghĩ, nhất định là vì con bé mẹ mất ba năm không lớn nổi, nên mới lùn hơn mấy đứa con nít cùng tuổi nhiều như vậy.

Thập Lang chen vào, An nguyên soái cau mày, “Thập Lang, con béo thêm nữa hả? Đạo này không chịu tập luyện à?”

Thập Lang lắc mạnh đầu, “Tỏ phụ, ngày nào con cũng tập hết, không tin thì người cứ hỏi một chút xem, con chạy trốn không chậm hơn thị vệ trong nhà đâu.”

An nguyên soái mang vẻ mặt nghi ngờ nhìn tiểu trắng mập, ông còn chưa thấy ai mập mập mà trốn mau đâu. Thấy An Nhị gia gật đầu, ông mới yên lòng. Tuy mai mốt Thập Lang hơn phân nửa là đi làm quan văn, nhưng An gia bọn họ không thể cho ra kẻ nào tay trái gà không chặt được.

Tay trái ôm cháu trai, tay phải ôm cháu gái, An nguyên soái cười đến mức mắt đều híp lại.

An Nhị Lang với mấy ca ca khác đứng đằng sau buồn bực. Tỏ phụ thật quá đáng, cứ chiếm Thập Nhất Nương miết, bọn họ còn chưa có nói chuyện được mấy câu với Thập Nhất Nương đâu.

Thập Nhất Nương lú la lú lo, miệng chưa từng ngừng lại, giống như một con chim sơn ca, “Tỏ phụ, khi nào thì chúng ta đến kinh thành? Thập Lang ca nói, tâm nhân của người kinh thành sâu lắm, thích nhất là gài bẫy hãm hại, có thật không?”

“Đến mùa thu chúng ta sẽ đi, năm nay chúng ta đón Tết ở kinh thành. Đừng lo là sẽ có người bắt nạt, hiện giờ tỏ phụ là quốc công, ở kinh thành ngoại trừ công chúa, không ai dám chọc giận con đâu.....” An nguyên soái cười tủm tỉm nói.

Thập Nhất Nương đặc biệt cao hứng, “Ý tỏ phụ là con có thể ngang tàng tùy ý sao? Thập Lang ca còn đang lo cho con kìa, huynh ấy sợ con quá ngốc, sẽ bị người khác ức hiếp.”

An nguyên soái nhin không được nở nụ cười, tiểu nha đầu này mềm lòng kinh khủng, vậy mà còn muốn ngang tàng?

“Được, Thập Nhất Nương muốn ngang thì cứ ngang, tỏ phụ sẽ làm chỗ dựa cho con.”

An Nhị Lang cười, “Thập Nhất Nương, yên tâm, các ca ca cũng sẽ làm chỗ dựa cho muội.” Mấy đời An gia chỉ có một khuê nữ này, cực kỳ quý giá.

Thập Nhất Nương lại nhận được một đồng quà, trong đó số trang sức mà An Nhị Lang tặng là đắt tiền nhất, ánh mắt của hắn khá tốt, chọn trang sức chẳng những mới mẻ thời trang mà còn vô cùng thích hợp với Thập Nhất Nương.

Thập Nhất Nương không quá hứng thú với đồ trang sức, nhưng mấy nha hoàn thì ngược lại hoàn toàn. Nghe bọn họ riu rít nói chuyện, hưng phấn đến mức hận không thể cài toàn bộ trang sức lên tóc nàng, nàng phản xạ có điều kiện cảm thấy cổ mình nặng đến mức nhấc không nổi.

Ngoại trừ mấy món đó, Thập Nhất Nương thích nhất là roi mà An Ngũ Lang tặng. Cây roi màu đỏ, rất nhẹ rất đẹp, có thể quán lại làm thất lưng, khi quất người cực kỳ thuận tiện.

An Ngũ Lang đặc ý nói, “Ưu điểm lớn nhất của roi này là không dễ lưu lại vết thương. Cho dù Thập Nhất Nương có đánh người cũng không cần lo lắng bị lưu lại chứng cứ.” Hiển nhiên cũng đã nghe được Thập Nhất Nương bảo là sợ đến kinh thành bị bắt nạt.

Thập Nhất Nương không nói gì. Ngũ Lang ca, mẹ huynh có biết huynh cổ vũ muội muội đánh người không?

“Quả của Ngũ Lang thật tốt.” Tôn thị hài lòng “Xem ra đầu óc của Ngũ Lang cũng không phải là bã đậu, còn biết đánh người không thể lưu lại chứng cứ.”

Thập Nhất Nương chỉ có thể cười ha ha, rất muốn nói với bọn họ, bản thân cây roi này chính là chứng cứ lớn nhất rồi. Chẳng lẽ xem mình là S hay sao? (DNG: S trong SM ấy ạ)

“Cha, khi nào thì Tam Lang ca trở về?” Thập Nhất Nương bĩu môi hỏi.

Toàn bộ tâm tư của An Tam gia đều đặt trên cuốn sách thuốc mà Thập Nhất Nương đưa cho ông, ngoài miệng có lẽ nói, “Sắp rồi, sắp rồi.”

“Rốt cuộc Tam Lang ca đi làm chuyện gì vậy?” Thập Nhất Nương chưa từ bỏ ý định, muốn cạy ra đáp án từ miệng lão cha mình.

“Đi tìm một người thôi.” An Tam gia vỗ vỗ đầu con gái, “Thập Nhất Nương, con xác định mấy thứ này không bị viết nhầm chứ?”

Thập Nhất Nương khẳng định nói, “Đương nhiên, đây chính là sách thuốc, sai một chút có thể lấy mạng người. Cha, làm sao có thể lưu truyền sách này ra ngoài được? Với cả cầm dao mổ chính là chuyện liên quan đến mạng người, nếu cho một đại phu không hiểu mô tê gì đọc rồi thí nghiệm trên người bệnh, vậy thì cũng không khác gì tàn sát dân lành.”

An Tam gia nhin không được, vỗ vỗ đầu con gái mình lần nữa, “Con tưởng cha là đứa ngốc sao, đương nhiên cha sẽ tìm một đại phu đức cao vọng trọng, giao sách cho ông ấy.”

“Vậy làm sao giải thích về nguồn gốc của cuốn sách?”

“Ừ, làm cho nó cũ đi rồi bảo là sách y thuật thất truyền đã lâu là được.” An Tam gia thần nhiên cười cười, “Chuyện kỳ lạ trên thế gian này nhiều vô số kể, ai có thể nói được nguyên do chính xác đâu.”

“Cha.....” Mắt Thập Nhất Nương sáng ngời, “Đưa cho Hồ đại phu được không, vừa vặn con có thể học y thuật với ông ấy.....”

An Tam gia nhuróng mày, “Thập Nhất Nương muốn làm đại phu à?” Chuyện này thì không được, có thiên kim tiểu thư nhà ai xuất đầu lộ diện ra ngoài đâu.

Thập Nhất Nương lắc đầu, nàng không có quá nhiều hứng thú với y học, nhưng nàng muốn chữa khỏi cho chân của An Tam gia, “Không phải, con không muốn làm đại phu, nhưng con muốn chế ra một ít thuốc trong kiếp trước.”

Được rồi, ý tưởng này không tệ, có thể chấp nhận được. An Tam gia mỉm cười, “Vậy thì thật là tốt, học với Hồ đại phu một chút đi, nhưng cha không muốn con quá mệt mỏi.”

Thập Nhất Nương có chút ngượng ngùng, cha đang nói thực hay là nói mát vậy? Nàng lười thế này, có bao giờ dễ mình bị mệt đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Edit: Diệp Nhục Giai

Gần đây tiểu trắng mặt đặc biệt tức giận, muối muối cả ngày đều gửi đầu vào trong sách y dược, không thèm chơi với hấn, lại còn mấy ca ca kia của hấn nữa, ngày nào cũng quay quanh Thập Nhất Nương tìm cảm giác tồn tại, ô ô, hồi trước Thập Nhất Nương chỉ là của một mình hấn thôi.

Hôm nay vẫn tiếp tục như thế, Thập Lang nổi giận đùng đùng nhìn hai vị huynh trưởng lại chạy tới tìm Thập Nhất Nương. Đáng ghét, hai ca ca thói ăn no rửng mỡ này, vì cái lông gì mà không ở kinh thành làm kẻ ăn chơi trác táng, lại cứ khăng khăng quay về Trung Châu đoạt Thập Nhất Nương với hấn cơ chứ.

“Vật giá ở kinh thành đắt đỏ, trước tiên kiếm một khoản tiền ở Trung Châu đã rồi tính sau.” An Nhị Lang trả lời như thế, “Lông thú cùng với nhân sâm ở Trung Châu đưa đến kinh thành cực kỳ có giá, mà lại không có người bán. Chờ đến mùa thu quay lại kinh thành, có binh mã hộ tống, vừa vặn có thể tiết kiệm lộ phí cùng với tiền thuê tiêu cực.” Không cần phải nói, An gia mà về kinh, hoàng đế nhất định sẽ cho quan viên dọc đường đưa đón bọn họ, cũng bảo đảm cho an toàn của bọn họ. An gia rất thức thời, binh quyền đều giao ra hết rồi, người mà làm cho nhà người ta gặp phải vấn đề gì, thì chỉ sợ không thể ngồi yên trên vị trí hoàng đế đâu, mọi người đều sẽ cảm thấy bất an!

Nếu không cần lo lắng về vấn đề an toàn nữa, An Nhị Lang không nhân cơ hội chuẩn bị nhiều nhiều hàng hóa mang đến kinh thành đổi tiền thì hấn đã không phải là An Nhị Lang.

“Người kinh thành ỉu xiu xiu, không đánh được.” An Ngũ Lang trả lời, “Aiz, hồi trước không cẩn thận xuống tay hơi nặng, vậy mà có người khóc lóc gọi mẹ ôm tôi cả lên, thật sự là không có một chút khí khái của nam tử hán gì cả. Vẫn là hán tử của Tây bắc chúng ta chịu được đánh đấm.” Ai cũng xem vết sẹo trên người mình là quang vinh, còn nam nhân ở kinh thành, lại còn đánh phần nữa, người này còn thom hơn, đàn bà hơn cả người kia.

“Thoại bản ở kinh thành..... Khụ, sách vở không tệ, nhưng cả ngày đều có người tới gõ cửa, ta không có thời gian suy nghĩ tình tiết..... Khụ, văn chương” Trạch nam ở cổ đại có mặt tròn tròn giống thằng con đầu to - Lục Lang nói.

“Ta còn chưa kịp phản ứng lại..... Đã bị Ngũ Lang ca..... Tùm lên xe ngựa.” Bất kể làm gì cũng phản ứng chậm hơn nửa nhịp, Lục Lang chậm rì rì nói.

“Thập Nhất Nương, muội xem thử xem mặt nạ này làm thế nào? Huynh đã sửa lại một chút dựa theo phương thuốc của muội, huynh cảm thấy hiệu quả chắc không tệ đâu.” An Nhị Lang cầm một chén chất lỏng đặc quánh màu xanh biếc tiến vào.

“Đây là mặt nạ trắng da dưỡng ẩm, hiệu quả khá tốt với da bị thương tổn bởi phơi nắng.” Thập Nhất Nương vô cùng vừa lòng, ông nội kiếp trước chế ra không ít bài thuốc làm đẹp, thực sự chính là nam châm hút vàng mà.

“Thương tổn bởi phơi nắng?” Thập Lang sấp vào, “Màu sắc này nhìn hơi tèm, hình như còn có mùi khó qua nữa?”

“Mùi Thập Lang ca là nhạy nhất, trong này đúng là có khó qua.” Thập Nhất Nương cười tủm tỉm nói, “Khó qua dưỡng ẩm không tệ. Mùa hè nắng khá gắt, bổ sung nước sau khi phơi nắng là rất cần thiết.”

“Thương tổn do phơi nắng cần phải trị sao?” An Ngũ Lang đã có dung mạo tuyệt lệ kinh người thì thôi đi, lại còn mặc quần áo đồ thảm, càng có vẻ chói mắt hơn. Hắn đến gần, đẩy tiểu trắng mập đang to ra hơi thở ấm u như đầu gối qua một bên.

Thập Lang bị đẩy sang một bên cực kỳ xấu xa nhìn khuôn mặt xinh đẹp của An Ngũ Lang, “Người có sắc đẹp trời sinh như Ngũ ca thì quả thật là không cần đâu.”

An Ngũ Lang trầm mặc một chút rồi bỗng nhiên toét miệng cười nói, “Thập Lang, đã lâu rồi huynh đệ chúng ta không luyện tập cùng nhau. Đến đây, chúng ta ra ngoài hoạt động gân cốt một chút đi.”

Thập Lang cực kỳ sợ hãi, cuống cuống lắc đầu. Hắn không cần, sao hắn lại quên khuấy đi mất Ngũ Lang ca là một kẻ cuồng bạo lực kia chứ. Cứu mạng với, Nhị ca, đệ không dám nữa đâu.

“Được rồi.” An Nhị Lang đau đầu, “Ngũ Lang, quần áo này của đệ là do mẹ mất nửa tháng mới làm xong. Nếu không cẩn thận làm hỏng, coi chừng mẹ khóc cho mà xem.”

Tay An Ngũ Lang cứng ngắc. Bộ quần áo đồ rực chói mắt này là do mẹ hắn làm cho hắn, vì muốn hắn mặc mà Tôn thị uy hiếp lợi dụng làm nũng giả khóc, không từ bất cứ một thủ đoạn nào. Đương nhiên là hắn không chịu nghe theo bà, nhưng lão đầu thôi đã có tuổi mà mặt còn con nít kia không chịu nổi ái ân đau lòng, nổi giận cho giặt, dấm dùi bôi phèn cha ruột tài trí hơn người buộc hắn mặc vào thứ đồ không khác gì giá y này. Hắn đang định mười ngày nửa tháng không thèm tắm rửa, mang theo một thân hương vị “nam tử hán” đi hun mẹ ruột của mình một chút xem sau này bà còn dám may cho hắn mấy bộ quần áo đom đóm đáng như vậy nữa hay không.

Chỉ có điều là, bây giờ hắn có một biện pháp tốt hơn rồi. Nếu trong lúc luận võ hắn không cẩn thận làm lủng một hai lỗ trên quần áo.....

“Nếu quần áo bị lủng, mẹ sẽ lại nhai bên lỗ tai đệ khiến đệ không thể nào sống yên ổn được, cha sẽ nghĩ biện pháp chinh đệ khiến đệ muốn khóc cũng khóc không nổi.” Giống như nhìn thấu suy nghĩ của Ngũ Lang, An Nhị Lang không thèm ngẩng đầu lên, nhàn nhàn nói.

Thập Lang vui sướng khi người gặp họa nói, “Cha nhất định sẽ bảo huynh phải tự mình cầm kim vá áo.”

Ngũ Lang hung tợn trừng mắt liếc nhìn đệ đệ mình một cái, lập tức nhụt chí. Quên đi, cha không dễ chọc, lần trước đã nói với hắn, nếu hắn còn làm cho mẹ không vui nữa, sau này sẽ bắt hắn phải mặc nữ trang, mẫu thân hận không thể xem hắn như tiểu thư để mà nuôi dưỡng đang rất chờ mong kia.

“Ngũ Lang ca có muốn thử mặt nạ này hay không? Mặt của Ngũ Lang ca phơi nắng bị thương tróc da, dùng mặt nạ mát rười rượi này thư thái vô cùng.” Thập Nhất Nương nhìn Ngũ Lang đứng cả ngày dưới ánh mặt trời nên giờ mặt hơi bị tróc da, đề nghị.

“Không cần!” Ngũ Lang lắc mạnh đầu, “Nam tử hán đại trượng phu như huynh không cần mấy thứ đồ chơi của đàn bà này.” Hừ, nam nhân đại trượng phu đồ máu không đổ lệ, sẹo trên người đều là công trạng cả, thương tổn do phơi nắng thì tính là cái rắm gì.

Thập Nhất Nương có chút đáng tiếc nhìn khuôn mặt xinh đẹp của An Ngũ Lang, bộ dạng đẹp như vậy mà lại chẳng biết trân trọng gì cả, “Thập Lang ca có thể tìm vài người có làn da không được tốt thử một chút không, xem hiệu quả của mặt nạ này thế nào. Nhưng đầu tiên phải nói rõ với người ta trước, chứ lỡ bị dị ứng thì không tốt lắm.” Kiếp trước, mấy sản phẩm làm đẹp này đều được thí nghiệm trên động vật, phương thuốc của nàng là thuần thiên nhiên, có thể trực tiếp thí nghiệm trên con người.

“Thập Nhất Nương, huynh có thể làm chuột bạch cho muội.” Thập Lang lại lao ra, hắn không ngại da mình trắng hơn một chút.

“Nam nhân mà trắng đẹp cái rắm gì, da phải đen mới là hán tử thật sự.” An Ngũ Lang khinh thường đạp tiểu trắng mập ra một góc, còn phui phui đồng

bụi không tồn tại, khiến tiểu trắng mập giận đến mức hận không thể đánh hấn.

“Đệ đâu phải là nữ nhân, thử cũng vô dụng thôi. Hôn nữa đệ không thể hiểu được sự cuồng nhiệt của nữ nhân đối với việc trắng da đẹp mắt đâu.” An Nhị Lang cũng ghét bỏ liếc nhìn Thập Nhất Nương một cái, sau đó lập tức nhìn chăm chăm thứ trong bát, mặc sức tưởng tượng đồng mặt nạ này biến thành bạc trong tương lai. Thập Nhất Nương thể ánh mắt kia không thua gì nhiệt tình của nàng và tiểu trắng mập đối với thức ăn.

“Hay là tìm Vinh bá mẫu thử một chút đi.” Thập Nhất Nương đề nghị, “Không phải Vinh bá mẫu luôn ghét bỏ làn da đen của mình sao?”

“Ừ, ý kiến hay!” An Nhị Lang tính toán, sau này một nhà Vinh tuân phủ sẽ tiếp nhận Trung Châu, coi như là lão đại của Trung Châu rồi, thứ mà Vinh Phụng thị bảo là dùng tốt, nhất định sẽ có rất nhiều phu nhân cầm bạc đến mua, “Nếu có hiệu quả tốt, có thể mở cửa hàng chuyên môn bán mấy sản phẩm dưỡng da làm đẹp gì đó, bạc chắc chắn sẽ cuốn cuộn chảy vào.”

“Nhị Lang ca, huynh định mở cửa hàng mặt nạ sao? Không phải có Bách Hoa lâu rồi à?” Thập Nhất Nương hỏi.

“Đương nhiên phải mở, có bạc mà không kiếm sẽ bị trời phạt. Nhưng huynh không muốn bán thứ này trong Bách Hoa lâu, không thể đặt trứng chim vào cùng một rổ được.” Hôn nữa sau này bọn họ mà mở cửa hàng ở kinh thành thì phải cẩn thận, người ghen tị đồ mất trong kinh thành nhiều lắm. Tuy không sợ, nhưng chầy rạn quá nhiều cũng khiến người ta phiền chán.

“Nhị Lang ca thật lợi hại, rất có đầu óc.” Thập Nhất Nương đồng ý nói, khoe của ở cổ đại không phải là ý kiến hay ho gì, hoàng đế sẽ theo dõi đó.

An Nhị Lang tha thiết tính toán xem thứ này nên bán giá bao nhiêu. Mà nhắc đến chuyện này hấn thật sự là tức sôi máu, muối muối làm ra nhiều món ăn như vậy, thế mà lại có vài cái truyền ra ngoài, tuy rằng phần lớn đều được nữ đầu bếp béo cất giữ, nhưng hấn vẫn là tức giận, mấy thứ này đều là bạc đó nha.

“Nhị Lang ca, đệ cảm thấy không bằng mở thêm vài tiệm cơm.” Tiểu trắng mập lập tức sống lại ngay lập tức, khẩn thiết nhìn An Nhị Lang, “Đệ cảm thấy quán cơm là một chủ ý tốt, tốt nhất là quán cơm có thể hiện diện ở mọi nơi trên khắp Đại Hạ này, cho dù đi đến đâu cũng có thể ăn ngon, rất tốt!”

An Nhị Lang còn chưa kịp trách mắng tiểu trắng mập, Thập Nhất Nương đã tỏa sáng hai mắt nhìn hấn, “Nhị Lang ca, mở quán cơm quả thực là một ý kiến hay. Có thể điều chỉnh món ăn sao cho đặc sắc với từng địa phương khác nhau, ngoài ra còn có thể thu thập tin tức từ nam chí bắc. Đến lúc đó Nhị Lang ca sẽ biết được mỗi làm ăn nào kiếm được tiền còn mỗi nào không.”

An Nhị Lang sùng sốt, thu thập tin tức? Hấn cân nhắc một chút, có lý. Hấn vượt vượt đầu muối muối, khen ngợi, “Thập Nhất Nương thật đúng là thông minh, đây quả thật là một ý kiến hay. Huynh đã bảo trù nương chỉnh lại cách nấu khá tốt rồi, chúng ta mở một tiệm ở Tây bắc trước xem thử thế nào.”

Tiểu trắng mập mừng rỡ nhảy dựng lên, “Nhị ca, đệ cho huynh tiền tiêu vật hàng tháng của đệ để huynh mở quán, đệ cũng muốn góp một suất.”

An Nhị Lang vỗ lên đầu tiểu trắng mập, “Đệ mơ đi, nếu có phần của đệ vào trong đó, tiệm cơm của ta cũng không mở được nữa, không đủ cho đệ ăn.”

Tiểu trắng mập không phục, “Ca, huynh thật là keo kiệt, mở quán cơm mà cũng không để người ta được ăn no.”

Vắt cổ chày ra nước trà lời khá là mát lạnh vô tình, “Cho đệ ăn no thì tiệm cơm của huynh còn có chút cơm thừa thức ăn thừa gì sao?” Nói xong, An Nhị Lang ôn nhu nói với Thập Nhất Nương, “Nếu muối muối đến, huynh sẽ vô cùng hoan nghênh. Đúng rồi, Thập Nhất Nương, ca ca nghe nói muối muốn mua rất nhiều vị thuốc đất đỏ về làm thí nghiệm phải không? Ca ca có một ngàn lượng bạc đây, đưa muối làm tiền vốn.”

Tiểu trắng mập học máu, quá đáng, thiên vị mà đạt được đến trình độ này thì thật sự là quá đáng rồi. Ô ô, vì sao muối muối là bảo vật còn đệ đệ lại là thực vật chứ.

“Ai da, Trữ Bị Lương, lại đây nào.” Tiểu trắng mập tỏa sáng hai mắt ngoác ngoác Trữ Bị Lương bên ngoài. Hấn quyết định tìm Trữ Bị Lương để an ủi trái tim bị thương tổn của mình.

Đang định bước vào trong sân, Trữ Bị Lương chợt thấy An Nhị Lang, chân cứng ngắc một chút, phản xạ có điều kiện muốn rời đi.

An Nhị Lang lãnh diễm cao quý cười cười với nó, “Đêm nay ăn heo sữa hương nướng, được không?”

Trữ Bị Lương lập tức dừng chân lại, ừ ừ cúi đầu đi đến trước mặt An Nhị Lang.

“Xem ra cũng không tệ lắm.” An Nhị Lang khá là hài lòng, “Cuối cùng giảm béo thành công.”

Thập Nhất Nương thông cảm nhìn Trữ Bị Lương, sau khi Nhị ca trở về từ kinh thành, thấy Trữ Bị Lương béo như đang mang thai mấy con heo con thì vô cùng giận dữ, ngày nào cũng dán mắt vào nó, bắt nó giảm béo. Chỉ tội cho Trữ Bị Lương, bỗng dưng bị sụt mười cân. Mỗi lần nghe được tiếng kêu thảm thiết của nó, thật sự là khiến cho người ta đau lòng đến rơi lệ mà.

Thập Nhất Nương nghĩ lại mà vẫn còn rùng mình. Mẫu thân của hấn đối với hấn vẫn còn tốt chán, tuy ngày nào cũng la lối om sòm bảo hấn giảm béo, nhưng cho tới bây giờ vẫn luôn là giọng cao đánh khẽ, chưa bao giờ dùng thủ đoạn bắt hấn phải tuyệt thực.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Edit: Diệp Nhược Giai

Khi Vinh tuần phủ về Trung Châu cũng dẫn theo con trai trưởng của mình, trước đó Vinh Phượng thị luôn bận thu dọn phủ đệ, bây giờ cả nhà vừa vặn được sum vầy.

Bà vô cùng thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, không cần về kinh xem sắc mặt mẹ chồng mà sống nữa. Cuộc sống ở đây không tồi, con trai trưởng khiến bà không yên lòng cuối cùng cũng đã đến, không có mẹ chồng đoạt con với bà, được làm đương gia chủ mẫu, thật sự là rất hoàn mỹ.

Trước khi Vinh tuần phủ quay lại Trung Châu, Vinh Phượng thị cùng Vinh Nhị đã dọn ra khỏi An gia, nhưng Vinh Nhị cứ cách hai ngày ba bữa lại sang xem rau củ thóc lúa hắt trồng. Ở Tây bắc không có bạn khuê mật nào, hiển nhiên là Vinh Phượng thị cũng sang nhà tìm Phụng thị Tôn thị tán gẫu. Thật ra mỗi ngày sang chơi cũng không phải là chuyện khó khăn gì, vì Vinh phủ ở ngay kế bên An nguyên soái phủ.

Vinh tuần phủ mỉm cười nhìn tiểu nhi tử đang chống mõng quan sát lúa mạch. Tiểu nhi tử giống như đã thay đổi thành người khác vậy, trên người không còn đáng về thư sinh cổ hủ mà ông chán ghét nữa.

Về phần con phơi nắng đen thui như lão nông dân thì sao? Vinh tuần phủ tỏ vẻ đây mới là màu da của một trang nam tử hán, ông còn đang hâm mộ gần chết đây, ông ra chiến trường đã lột một lớp da, nhưng thật đáng giận là lớp da sau khi lột còn trắng hơn hồi xưa.....

Đáng tiếc, Vinh Phượng thị thật sự là không yêu thích nổi màu da như vậy. Trương phu trắng hơn, khiến bà nhìn có vẻ càng đen hơn. Nữ nhân đen nhìn có vẻ già, Vinh Phượng thị nhìn bộ dáng trắng nõn nhả nhẹn của phu quân nhà mình, rồi lại nhìn nhìn đám nha hoàn xinh đẹp mà mẹ chồng nhét về đây với danh nghĩa là chăm sóc cho con mình, ai nấy đều hồng hào thanh tú, Vinh Phượng thị cảm thấy tiếng chuông cảnh giác ngân lên báo động, tuyệt đối không thể làm một phụ nhân nông thôn đen đúa xấu xí được.

Nhưng những chuyện xa xỉ như lấy sữa dê ra rửa mặt, bà cũng đã làm hàng ngày, vậy mà làn da vẫn không suy chuyển gì, thậm chí còn đen hơn một chút. Vinh Phượng thị sờ sờ mặt mình, quyết định đến An gia tìm Tôn thị tâm sự kinh nghiệm làm đẹp.

“Nhẹ chút, Ngũ ca, huynh nhẹ một chút.....” Tiểu trắng mập cố gắng trốn, nhưng kiểu gì cũng trốn không thoát cú nắm của Ngũ ca hấn.

“Thập Lang, đều do Ngũ ca ra chiến trường, chứ nếu Ngũ ca ở nhà luyện tập với đệ hàng ngày, đệ sẽ không kém đến thế.” Ngũ Lang được tiện nghi mà còn khoe mẽ, động tác trên tay càng hung ác hơn, trong miệng thì càng thêm ngọt ngào, “Yên tâm, sau này ca ca nhất định sẽ luyện võ với đệ mỗi ngày. Vui chưa.”

Thập Lang đau đến mức sắp trào nước mắt. Vui cái rắm, đơn phương bị đánh, hấn cũng không phải là kẻ ngược cuồng mà Thập Nhất Nương nói.

“Huynh tin là dưới tình yêu thương của Ngũ ca, một ngày nào đó Thập Lang sẽ trở thành cao thủ võ lâm.” Ngũ Lang chảy xuống một ít nước mắt cá sấu vì tâm lòng rộng lượng và coi trọng tình cảm huynh đệ của mình. Hấn là một ca ca tốt cỡ nào cơ chứ!

“Ngũ ca, đệ không trở thành cao thủ võ lâm cũng không sao..... Ngũ ca không cần quản đệ..... Oa oa, đau chết mất.....” Mỗi lần Thập Lang muốn cầu xin Ngũ Lang dừng tay đều sẽ phải nghênh đón cú nắm càng kịch liệt hơn của hấn.

“Huynh không thích nghe lời này. Đệ chính là đệ đệ của huynh, sau huynh có thể không quản đệ cho được..... Đây không phải là hành động mà một ca ca tốt nên có.....” Ngũ Lang mặt không đỏ thờ không gấp, giống như chỉ cần có thể đánh Thập Lang, hấn có thể đánh ba ngày ba đêm không nghỉ cũng được.

Trong sân luyện võ to đùng đoàng, chỉ có mỗi tiếng kêu gào thảm thiết của Thập Lang vang vọng.

“Mẹ!” Tiểu trắng mập An Thập Lang vui tươi hơn hờ cảm một chén đựng chất gì đó xanh mướt chạy tới.

“Đây là gì vậy?” Buổi chiều sau khi tỉnh ngủ, sắc mặt Tôn thị càng hồng càng đẹp, khiến người ta nhìn mà phải lóa mắt. Bà ngó ngó cái chén trên tay con mình.

“Đây chính là đồ tốt, không phải mẹ nói là dạo này da mẹ rất khô sao? Đây là mặt nạ dưỡng ẩm.” Thập Lang cúi đầu khuấy khuấy thứ chất lỏng đặc sệt xanh biếc, “Nhị ca cho người thử rồi, hiệu quả vô cùng rõ ràng, làn da sẽ trở nên trắng mịn, giống như đứa trẻ năm tuổi đó nha.”

“Thật sự?” Tôn thị kinh hỉ hỏi. Vừa nghe thấy có thể trở nên trẻ trung hơn, lý trí của bà bay sạch.

“Đương nhiên, con đã tự mình quan sát, không tin thì mẹ cứ nhìn thử một chút đi.” Thập Lang vô cùng ân cần nói, “Một mỹ nhân như mẹ không thể để

già đi được.”

Tôn thị hơi nghi ngờ nhìn Thập Lang, “Nói đi, Thập Lang, không phải con đã làm sai chuyện gì chứ? Ân cần như thế không giống con tạo nào.” Đứa con không phun ra ngà voi nổi của mình đột nhiên trở nên đáng yêu như thế, nhìn kiểu nào cũng thấy bất thường.

Thập Lang kêu oan, “Mẹ, sao mẹ lại không tin con như thế chứ? Chẳng qua người ta trưởng thành, cảm thấy cần phải hiểu thuận với mẹ nhiều hơn một chút. Lời của mẹ khiến con thật sự đau lòng, mặt nạ này chính là do người ta đặc biệt lựa chọn nguyên liệu rồi tự mình làm đó.”

Tôn thị có chút áy náy, sau đó lại có chút cảm động, “Thập Lang, con đặc biệt làm cho mẫu thân đây à?”

An Thập Lang cố gắng bắt chước cách nói chuyện của Thập Nhất Nương, bày ra vẻ mặt ngưỡng mộ sắc đẹp của Tôn thị, “Mẹ, diện mạo mẹ xinh đẹp động lòng người như vậy, hoa mẫu đơn ở trước mặt mẹ cũng phải xấu hổ, hoa hồng nhìn thấy mẹ cũng phải tự ti. Đạo này mẹ vì làn da của mình mà phiền lòng, như thế làm sao được, nếu phiền não hơn nữa thì giữa hai hàng lông mày xinh đẹp của mẹ sẽ có nếp nhăn mất.” A a, cách nói năng như thế siêu ghê tởm, ngày nào Thập Nhất Nương cũng nói ra mấy câu kiểu này như thể không cần bạc, dạ dày của mọi người sẽ không bị chua sao?

Tôn thị vội vàng cầm lấy gương soi trái soi phải, “Thật sự có nếp nhăn sao?”

“Đương nhiên không có!” An Thập Lang vội vàng an ủi bà, nở nụ cười đầy quan tâm, “Nhưng nếu buồn phiền hơn nữa thì nhất định sẽ có nếp nhăn. Cho nên con muốn phòng họa từ khi nó chưa xảy ra.”

Tôn thị nằm trên ghế quý phi, Thập Lang vô cùng cẩn thận bôi chất lỏng xanh biếc lên mặt bà.

“Mẹ, có phải trên mặt cảm thấy thật sự mát mẻ hay không?” An Thập Lang cười tủm tỉm nói, “Nếu dùng thường xuyên, da của mẹ sẽ càng ngày càng mịn màng, có khi còn đẹp hơn cả da của Ngũ ca ấy chứ. Hôm nào mẹ đi ra ngoài cùng với Ngũ ca, không chừng người ta còn tưởng rằng hai người là tỷ đệ. Không đúng, hiện giờ ngày nào Ngũ Lang ca cũng phơi nắng, làn da càng ngày càng kém. Mà làn da kém sẽ chưa già đã yếu, mai một hai người đứng cùng nhau, người ta nhất định sẽ nói Ngũ ca là ca ca còn mẹ mới là muội muội……”

Nói đến An Ngũ Lang, Tôn thị liền tự hào. Sinh ra được một đứa con có bộ dạng vô cùng giống mình, không biết có bao nhiêu người hâm mộ bà. Đáng tiếc là thằng con chết tiệt này lại không biết quý trọng sắc đẹp mà mẫu thân ban cho hắn, “Hôm nay Thập Lang ăn bao nhiêu mặt thể, miệng thật là ngọt quá đi. Aiz, Ngũ Lang ca của con dạo này cũng không chịu chú trọng bảo hộ làn da. Đã nói với hắn cả mấy trăm lần rồi, ra nắng nhất định phải đội mũ, không thì làn da sẽ bị phơi đỏ như con tôm luộc. Mặt đã bị tróc da hết trơn mà còn không chịu để ý, ngày nào cũng đứng phơi nắng ngoài trời……. Đứng rồi, Thập Lang, con nói là mặt nạ này có thể phòng ngừa chữa trị cho thương tổn do phơi nắng à? Người đâu……. Đi mời Ngũ công tử đến sân của ta……. Thập Lang, mặt nạ này con làm có nhiều không? Nếu nhiều thì chia ra một ít cho Ngũ Lang dùng được không? Con cũng không muốn nhìn mặt của Ngũ ca con bị tróc da phải không, đau cổ nào chứ.” Tôn thị dè dặt thương lượng với Thập Lang.

Thập Lang cố gắng không để nụ cười âm hiểm của mình lộ ra, hắn cúi đầu che giấu khóe miệng đang manh nha cong lên, “Đương nhiên, con làm nhiều lắm. Cho dù không đủ, nhưng chỉ cần Ngũ ca muốn dùng, con cũng sẽ nghĩ cách chuẩn bị nhiều thêm một chút.” Ha ha, hắn chuẩn bị cực kỳ nhiều mặt nạ kiểu này, nhiều đến nỗi đủ để bảo dưỡng cho làn da của Ngũ ca trắng mịn như tiểu thư, bảo đảm sẽ hoàn toàn toát ra hơi thở của phụ nữ.

Tôn thị vui mừng, “Tình cảm huynh đệ của hai con thật tốt, mẹ thật sự rất vui mừng.”

Thập Lang nở nụ cười hết sức hồn nhiên ngây thơ, “Ngũ ca tốt với con như vậy, con vẫn luôn muốn báo đáp Ngũ ca mà. Có thể giúp đỡ được một chút, thật sự tốt quá.” Hắn nhất định sẽ “báo đáp” Ngũ ca thật tốt.

Bởi vì tình yêu của con trai mà mặt Tôn thị bị trét đến xanh lè xanh lét. An Nhị gia vừa bước vào cửa suýt chút thì bị hù chết. Nương tử xinh đẹp của ông sao lại trở nên dọa người dữ vậy?

Biết tác dụng của thứ chất lỏng xanh biếc này, hai mắt An Nhị gia tỏa ánh sáng, “Con trai, cũng bôi một ít cho cha đi.” Gần đây vì phải ra chiến trường mà ông cũng biến thành da thô thịt ráp, nương tử vẫn luôn cực kỳ bắt mắt mà xoa xoa nắn nắn, nói da ông trở nên thô ráp, cơ ngực thì quá cứng, ngủ không thoải mái.

An Ngũ Lang phát ra tiếng kêu thảm thiết, cũng không quay đầu lại muốn lao ra khỏi cửa. An Nhị gia hừ một tiếng, chặn đường trốn của hắn lại.

“Ngũ Lang, con không cần cũng được. Bộ quần áo lần trước con mặc bị lủng một lỗ to, vừa vận học may một chút đi.” Tôn thị vác bộ mặt xanh biếc, chỉ lộ ra hai con mắt. Cho tới bây giờ Ngũ Lang chưa từng nghi ngờ như giờ khắc này, mẫu thân thật sự không phải là yêu quái biến thành à?

“Mẹ, không phải chỉ là một lỗ thôi sao?” An Ngũ Lang buồn bực, “Quần áo may cho con, con không để ý làm rách thôi mà.”

Tôn thị cười lạnh, “Con muốn để cho người khác biết An gia khắc nghiệt với con, để con phải mặc quần áo rách à? Quần áo này bị rách rồi, vá lại không được, mẹ đang định thêu một con chim ưng lên đó che đi. Nếu hôm nay con không đắp mặt nạ này, vậy thì mẹ sẽ thêu hoa thay thế. Đứng rồi, sau này quần áo của con sẽ chỉ thêu hoa…….”

“Hơn nữa kiểu dáng đều là nữ trang.” An Nhị gia bổ thêm một đao, thương thức về mặt biến tới biến lui của con mình. A, hóa ra bộ dáng của nương tử khi giận mà không dám nói gì là như thế, thật sự là rất đẹp nha.

Mợ nó, không phải là đắp mặt nạ thôi sao? Ngũ Lang nghiêng răng nghiêng lợi. Hắn quyết định, mai một phải tăng thời gian phơi nắng lên gấp bội, hắn cũng

không tin cái mặt nạ quái quỷ này có thể sửa chữa lại được.

Dưới ánh mặt trời, hai vợ chồng nằm song song trên ghế quý phi, mang gương mặt xanh biếc quái dị, ân ái trò chuyện với nhau, bên cạnh còn có một thiếu niên cũng mang gương mặt xanh biếc giống vậy đang khò khò ngủ say.

Vừa nghe thấy đây là thứ có thể làm trắng da, Vinh Phượng thị đã quẳng chồng con mình sang một bên, cực kỳ tha thiết thảo luận với Phương thị Tôn thị.

Vinh Đại Lang tới cửa thăm hỏi vô cùng ngạc nhiên nhìn An Ngũ Lang đang đắp mặt nạ dưỡng trắng da ngủ khò khò. Hắn mở to hai mắt, tưởng là mình nhìn nhầm. Không phải nói chứ, gia phong An gia thật sự là rất tự do, An Nhị Lang yêu thích mấy thứ có mùi tiền thì thôi tạm thời không nói, An Ngũ Lang lớn lên giống cô nương cũng đừng nói, mà càng đặc sắc chính là cha mẹ hắn lại còn thích làm đẹp trang điểm ăn mặc cho con mình kiểu này, cũng không sợ nuôi ra cái thói quen quái gở gì à? Sắc mặt Vinh Đại Lang không được tốt, nhớ tới mấy ham mê lộn xộn của nhóm ăn chơi trác táng trong kinh thành, như là đoạn tụ gì gì đó.

Vinh tuần phủ vỗ vỗ đầu con mình, nhẹ nhàng băng quơ giải thích với hắn, “Đây là Tây bắc, là Tây bắc phóng khoáng rộng rãi, chúng ta chỉ nhìn vào thực lực. Đừng nhìn An Nhị gia có bề ngoài tinh tế, nhưng chỉ vì ông ấy có ** lợi hại, mỗi lần đánh nhau là cứ như phát điên, cha con cũng không dám đụng vào ông ta. Hơn nữa ông ấy tính toán khá là lợi hại, so với kinh học thì triều đình không coi trọng toán học mấy, nhưng nếu không có An Nhị gia tính toán chi li kỹ lưỡng, hơn hai mươi vạn lính của An gia quân sao có thể sống dễ chịu như vậy. An Nhị công tử giống cha hắn, thậm chí còn con giỏi hơn cha. An Thập Nhất tiểu thư hôn mê ba năm, tiêu tốn vô số bảo vật quý hiếm, tiền của hao phí có thể nói là làm cho giá trị của An Thập Nhất tiểu thư ngang với người được đúc từ vàng. Nhưng mặc dù như thế, An gia cũng chưa từng buông tha cho việc cứu tính An Thập Nhất tiểu thư, danh hiệu vắt cổ chày ra nước của An Nhị công tử cũng là vì gom góp tiền thuốc thang cho An Thập Nhất tiểu thư mà ra. Còn An ngũ công tử, thoát nhìn một chút cũng không giống một trang nam tử hán, nhưng thực tế thì hắn có quái lực. Mười hai tuổi hắn đã ra chiến trường, lập được chiến công không nhỏ, trước kia còn có người chê cười hắn giống cô nương, hiện giờ con xem đi, còn có ai dám cười nhạo hắn không.....”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Edit: Diệp Nhục Giai

Cuối cùng, ý tưởng cho Thập Nhất Nương đến trường để nâng cao chỉ số thông minh không được thực hiện, từ khi An nguyên soái ném binh quyền cho Vinh tuần phủ, cả ngày đều nhàn rỗi không biết làm gì, tò tò theo sau Thập Nhất Nương miết, hưởng thụ thú vui nuôi cháu gái.

Thập Nhất Nương nghiêm túc tỏ ý: Thật ra là cháu gái nuôi ông nội, sau khi về nhà, rau củ lúa gạo mà An nguyên soái ăn hàng ngày đều là do nàng trồng.

“Thập Nhất Nương, quả này ăn được chưa?” Học tập Vinh Nhị, An nguyên soái đội mũ ăn mặc gọn gàng, cực kỳ giống nông dân, hỏi.

“Vẫn chưa được đâu, quả mướp này còn quá nhỏ, phải chờ một thời gian nữa cơ.....” Thập Nhất Nương quay đầu lại, nói.

“Nhưng tôi nay tỏ phụ muốn ăn mướp.”

“Vây thì hái đi a.” Thập Nhất Nương nghĩ nghĩ nói, “Thật ra mướp non đem đi làm rau trộn cũng rất khá, nhưng không thể đem xào hoặc nấu canh, sẽ biến thành nước hết.”

An nguyên soái cảm thấy mỹ mãn hái mướp xuống, đang định hái nhiều thêm vài quả, vừa xoay người lại đã thấy Thập Nhất Nương đang đứng trong một khu đất khác hái khổ qua.

“Đừng hái.....” An nguyên soái vội vàng nói, “Khổ qua này còn có thể trồng thêm một lúc nữa, hiện giờ còn quá nhỏ.” Ông ghét ăn khổ qua nhất, cả miệng đều đắng ngắt, ăn mất vào cũng không bớt được.

Thập Nhất Nương không thèm đếm xỉa gì, “Tổ phụ, kiêng ăn là không được đâu. Khổ qua tốt cho cơ thể lắm, có thể trị táo bón.”

An nguyên soái lập tức nhảy dựng lên, râu rung rung, “Ai táo bón, ông đâu có táo bón.....” Tên thói tha nào dám rêu rao chuyện ông bị táo bón ra ngoài.

Thập Nhất Nương cười tủm tỉm nói, “Ý con là nó có thể phòng ngừa táo bón. Hóa ra tổ phụ bị táo bón nha.”

An nguyên soái miễn cưỡng nói, “Khụ, thì ra là phòng ngừa táo bón. Rất tốt rất tốt, thích hợp cho Nhị bá của con ăn, Nhị bá của con có bệnh táo bón.” Làm cha là có thể tùy hứng như thế, có thể quẳng vấn đề sang đầu con trai mình.

Thập Nhất Nương cười thầm, quyết định bữa tối nhất định phải để cho tổ phụ ăn nhiều khổ qua một chút. Vốn dĩ nàng trồng khổ qua là vì Phương thị Tôn thị, khổ qua không chỉ có thể giải nhiệt, mà còn là thánh vật dùng để làm mặt nạ. Bây giờ ngược lại, còn có thêm một công năng nữa, cứu vớt cho nơi bị thương khi bị táo bón trong toàn thiên hạ, chính là..... cúc hoa.

“Tổ phụ, yên tâm đi, con sẽ trộn mật ong với khổ qua, không đắng như vậy nữa đâu.” Thập Nhất Nương cười tủm tỉm nói, “Tổ phụ ăn nhiều một chút, cho dù không táo bón cũng có thể phòng ngừa phải không? Hơn nữa Thập Nhất Nương trông khổ qua này vất vả lắm, tổ phụ không ăn nhiều một chút, Thập Nhất Nương sẽ buồn.”

An nguyên soái cố chỉ có thể gắng gượng đồng ý. Thôi quên đi, có mật ong, ông đành miễn cưỡng ăn một chút vậy.

Đến bữa tối, An nguyên soái vẫn phải ăn rất nhiều khổ qua. Chịu thôi, bé cung cứ dán mắt vào ông như hổ rình mồi, vẻ mặt như thể ông mà không ăn khổ qua thì nàng sẽ khóc ngay vậy.....

“Vẫn là bé cung của chúng ta có cách hay.” An Nhị gia nhỏ giọng nói với An Tam gia, “Hồi trước ai mà bắt cha ăn khổ qua được cơ chứ.”

“Nhị bá, người cũng phải ăn khổ qua nhiều một chút.” Đôi đũa của Thập Nhất Nương vừa chuyển, trong bát An Nhị gia liền ngập tràn khổ qua. Nhị bá cũng có bệnh táo bón, phải ăn nhiều một chút.

An Nhị gia khổ thôi rồi, đối mặt với ánh mắt vừa hiểu rõ vừa vui sướng khi người gặp họa của lão cha, có khổ mà nói không nên lời. Thật ra bị táo bón là phu nhân thân yêu của ông cơ, nhưng phu nhân sống chết vẫn sĩ diện, bình thường không thích ăn mấy thứ hạ hỏa, sợ người khác biết một đại mỹ nhân như bà có bệnh táo bón. Vì thế ông chỉ đành phải nói dối, bảo là mình bị táo bón, để cho phòng bếp làm nhiều món nhuận tràng một chút. Dù sao ông cũng ăn com với phu nhân hàng ngày, ai mà biết thức ăn này cuối cùng vào miệng người nào chứ.

Tôn thị có chút áy náy nhìn phu quân, thừa dịp người khác không chú ý, vụng trộm gấp khổ qua trong bát ông qua đây.

An Nhị gia vội vàng ném cho phu nhân mình một ánh mắt ủy khuất cầu được ôm ấp. Cơ hội tốt biết mấy nha, nhất định phải yêu cầu nhiều ích lợi một chút. Tiêu nương tử yêu quý à, đêm nay nàng đáp ứng làm thử tư thế siêu khó trong cuốn đồng cung đồ kia với người ta đi.

Tôn thị đỏ mặt, thừa dịp không ai chú ý trừng mắt liếc ông một cái. Đáp ứng chàng, sắc lang! Thật là, bà luyện điệu múa thỏ với Thập Nhất Nương, mọi thành quả đều để cho ông được hưởng lợi.

Phương thị luôn chu đáo chú ý thấy, cảm ơn che khuất ánh mắt hâm mộ của mình. Đại gia còn đang ở kinh thành, đã lâu lắm rồi bà không gặp Đại gia, nhưng chờ thêm mấy tháng nữa là một nhà bọn họ sẽ xuất phát đến kinh thành rồi. Lúc đó sẽ có thể gặp Đại gia sớm thôi.

Nghĩ đến đây, Phương thị lại vực dậy tinh thần mình lên lần nữa, có chút chờ mong nhéo nhéo eo mình. Đợi thêm mấy tháng nữa mới gặp lại cũng tốt, ngày nào bà cũng luyện tập khiêu vũ, qua vài tháng nữa, eo với chân nhất định sẽ nhỏ hơn rất nhiều. Đại gia nhất định sẽ vô cùng kinh diễm..... Tuy rằng ông luôn kín đáo cam đoan với bà, ông thích nhất là bộ dáng thịt thịt của bà, nhưng có nữ nhân nào chịu được phu quân nói trên người mình thịt thịt đâu chứ.....

Ăn quả múp mà mình thích ăn, sau đó lại ăn khổ qua mà mình không thích ăn. Cuộc đời chính là như thế, làm cho người ta lúc thì vui mừng lúc thì sầu lo. An nguyên soái vui vẻ đi theo phía sau Thập Nhất Nương làm vườn, nhìn thấy rau củ mình thích ăn, trên mặt lộ ra tươi cười vui sướng; nhìn thấy rau củ mà mình chán ghét, mặt lập tức dài ra như khổ qua.

Giống như biến kiếm (1) vậy, Thập Nhất Nương cười tủm tỉm nghĩ.

(1) Biến kiếm: Là một kỹ thuật trong kịch Tứ Xuyên. Diễn viên mặc trang phục sắc sỡ, di chuyển theo tiếng nhạc, đeo mặt nạ nhiều màu khắc họa các nhân vật kịch tiêu biểu, khi nhạc lên đến cao trào, diễn viên phát quạt hoặc tay áo qua mặt, trong tích tắc đã thay đổi từ mặt nạ này sang mặt nạ khác, mỗi mặt nạ biểu thị một tâm trạng khác nhau.

Vinh Nhị cùng Thập Lang quay về thư viện Trung Châu đọc sách, tuy thư viện ở gần nhà, nhưng không thể làm ỏ trong nhà mỗi ngày được nữa. Sau khi An nguyên soái báo hiệu trường mời An Tam gia quay lại đó dạy học, cuối cùng cũng cảm thấy mỹ mãn, hiện giờ bé cung chỉ thuộc về một mình ông thôi.

Không biết nội tâm “hiềm ác” của tổ phụ, Thập Nhất Nương thờ dài. Máy ca ca đều đi học cả rồi, trồng rau một mình thật là nhàm chán.....

Trung Châu càng ngày càng náo nhiệt, từ sau khi người Tây Hồ bị đánh cho kêu cha gọi mẹ, lui về sâu trong thảo nguyên, sống lưng của người Trung Châu đều thẳng tắp cả lên.

Gần đây Trung Châu lại càng náo nhiệt hơn nữa, vì cuộc thi nấu ăn ba năm một lần lại bắt đầu. Vô số tiệm cơm vì danh hiệu đệ nhất mỹ vị mà liều mạng đầu đá đến một mất một còn. Năm nay cuộc thi lại càng kịch liệt hơn nữa, dù sao cuộc thi lần này cũng vì chiến tranh xảy ra mà đã cách bốn năm.

“Ý tưởng thi nấu ăn này thật sự quá..... quá lợi hại.” Thập Nhất Nương xoa xoa nước miếng sắp tràn ra ngoài, “Rốt cuộc đây là ý tưởng của ai vậy, người này nhất định là thiên tài!”

Khóe miệng An Nhị Lang cong lên, “Đâu có, chỉ bình thường thôi.”

Ngũ Lang không chịu nổi, nói, “Ca, khiêm tốn quá độ chính là dối trá.” Hừ, chẳng qua chỉ vì muốn khuếch trương thanh danh của Bách Vị lâu thông qua cuộc thi nấu ăn mà thôi, Thập Nhất Nương có cần thiết phải khen ngợi đến thế không? Hắn quyết định, hắn cũng phải tổ chức một trận đấu, ví dụ như trận đấu võ thuật gì gì đó.

Mặt Thập Nhất Nương đầy vẻ bội phục, sùng bái nhìn An Nhị Lang, “Không lẽ đây là ý tưởng của Nhị Lang ca? Oa, Nhị Lang ca thật sự là quá lợi hại.”

An Nhị Lang đắc ý dào dạt, đang định nói gì thì chợt nghe thấy An Thập Lang gật đầu phụ họa, “Tuy trên người Nhị Lang ca có một đồng khuyết điểm, nhưng tổ chức thi nấu ăn quả thực là điều tốt nhất mà huynh ấy đã làm.”

An Nhị Lang sầm mặt, âm trầm nói, “Huynh thấy, cuộc thi nấu ăn lần này, Thập Lang cũng không cần xuất hiện đâu, phải đọc sách nhiều một chút mới là chính đáng. Huynh lập tức đi nói với cha mẹ, bảo hôm đó phải để đệ đến thư viện mới được.”

Biết rõ ca ca nhà mình nhỏ mọn thù dai cỡ nào, An Thập Lang lập tức quăng hết tiết tháo, “Ca ca, ca ca yêu dấu, ca ca vĩ đại nhất trên thế gian này, có thể sinh ra làm đệ đệ của ngài, đệ hạnh phúc cỡ nào. Ca ca không chỉ có văn võ song toàn, thông minh cái thế, tao nhã nho nhã.....” Được rồi, trước đó vì báo thù, hắn nói vô số lời ngon tiếng ngọt với mẹ hắn, không chỉ có thành công chinh được Ngũ Lang, còn được mẹ hắn cho thêm tiền riêng nữa. Tiểu trắng mập sâu sắc cảm nhận được chỗ tốt của chuyện vuốt mông ngựa, lời nói ghê tởm buồn nôn khiến dạ dày người ta lộn tùng phèo cỡ nào hắn cũng nói ra được.

Quả nhiên An Nhị Lang chịu không nổi, ghen hờn nhìn trần trối Thập Lang. Khi nào thì đệ đệ lại học được ba thói của quan lại rồi, da mặt dày, miệng ngọt, nói một chuỗi mấy lời ghê tởm mà còn không lặp lại.

“Được rồi, đi thôi, quý tham ăn.” An Nhị Lang cười mắng.

An Thập Lang nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Trữ Bị Lương đang hết sức vui vẻ.

“Ca, đây là sao vậy, sao lại để Thiên Bồng Nguyên Soái đại biểu cho Bách Vĩ lâu?”

“Đương nhiên là làm khách mời danh dự rồi, không có khách danh dự phán xét thì sao biết được món nào ăn ngon nhất chứ.” An Nhị Lang ù ù cạc cạc liếc nhìn đệ đệ mình một cái, thật sự không hiểu vì sao đệ ấy lại mang về mặt như thể có thâm thù đại hận gì như thế.

“Nó làm khách danh dự? Vậy còn đệ thì sao?” Thập Lang nói ra uy khuất của mình. Hồi xưa toàn là hắn đại biểu cho Bách Vĩ lâu làm khách danh dự, phán xét đồ ăn nào ngon nhất. Bây giờ một con heo lại dám cướp đi công việc của hắn? Mơ đi!

“Đệ? Đệ ở trong hậu trường là được rồi, huynh sẽ bảo đầu bếp làm thêm một phần cho đệ.”

Thập Lang sắp khóc đến nơi, “Đệ mặc kệ, đệ muốn quang minh chính đại ăn cơm. Ca ca thật quá đáng, hồi trước toàn là đệ ngồi trước sân khấu. Ca, ca ca yêu quý, huynh không thể lợi dụng việc công để trả thù cá nhân đâu nha. Lần trước người ta chẳng qua cũng chỉ nói bậy một câu mà thôi, cũng đâu có đủ để gãi ngứa cho huynh.....”

An Nhị Lang cực kỳ vô tình nói, “Đệ nghĩ nhiều rồi, ca ca đệ giống kẻ thù dai lắm sao? Bình thường nếu có thù oán gì, huynh đều trả đũa ngay tại chỗ. Huynh để cho Trữ Bị Lương làm khách danh dự thực sự là vì đệ không bằng Trữ Bị Lương, nó nhận xét thức ăn tốt hơn đệ.”

Éc éc, Trữ Bị Lương đắc ý kêu hai tiếng, rất có cảm giác tiểu nhân..... à, tiểu heo đắc chí.

Thập Lang đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm Trữ Bị Lương, “Đệ mặc kệ, tóm lại Thiên Bồng Nguyên Soái muốn cướp vị trí của đệ, không có cửa đâu! Chúng ta so tài xem, mũi của kẻ nào thính nhất.”

Thập Nhất Nương vừa bước vào sân, nghe được những lời này, nhin không được mà phun ra một câu, “Muốn so thì phải so lưỡi, chứ so mũi thì Thập Lang ca thua chắc rồi.” Mũi heo có thể so với mũi chó à, hơn nữa lại còn đi so độ nhạy bén của mũi với một con heo, vậy sao không so chỉ số thông minh với nó luôn đi! Thập Nhất Nương cảm thấy mất mặt. Thật là, Thập Lang ca vừa nhìn thấy đồ ăn liền mất hết lý trí. Nàng vẫn tốt hơn, thấy đồ ăn ngon ngược lại lại bình tĩnh hơn. Đồ ăn ngon ở trước mắt, nhất định phải động não một chút xem làm thế nào mới có thể ăn nhanh ăn nhiều nha.

Ngũ Lang đi đằng sau Thập Nhất Nương cười cực kỳ sung sướng, “Cho dù so đầu lưỡi cũng không bằng ấy chứ.”

Thập Lang thờ phỉ phò nói, “Ai nói không bằng, trên phương diện ăn, nếu đệ nhận là thứ hai, vậy tuyệt đối không có ai đứng được thứ nhất. So, nhất định phải so!”

An Nhị Lang sờ sờ cằm, trong mắt hiện lên ánh sáng của ngân lượng, “So cũng được, nhưng đệ phải nghe theo huynh, luật cũng do huynh quyết định.”

Thập Lang cực kỳ sáng khoái đồng ý.

Hôm sau, mọi người khắp Trung Châu đều đã biết, Bách Vĩ lâu muốn mở một cuộc so tài nho nhỏ trước khi thi đấu nấu ăn. Việc lạ năm nào cũng có, nhưng năm nay lại đặc biệt nhiều, cuộc so tài này chính là diễn ra giữa heo với người!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Edit: Diệp Nhược Giai

“Vì sao, vì sao lại có nhiều người như vậy?” Tiểu trắng mập nghen hòng nhìn trần trời vào biển người đông nghịt trong Bách Vị lâu. Bởi vì người quá nhiều mà dứt khoát dọn sân thì đấu ra ngoài cửa, ở cửa có vài cái bếp lò mới dựng, bên cạnh là dụng cụ nhà bếp, dùng dây thừng ngăn cách với đám người trùng trùng điệp điệp bên ngoài.

“Thập công tử, đây là do Nhị công tử an bài.” Bạch đầu bếp thật thà chất phác cũng có chút ngượng ngùng, ông chưa bao giờ nấu đồ ăn trước mặt mọi người đâu.

Ếc ếc, Trữ Bị Lương lại vô cùng dững cãm. Nó là ngôi sao của Bách Vị lâu, đã cực kỳ quen thuộc với cảnh bị mọi người vây xem rồi. Thấy mọi người mong chờ nhìn nó, Trữ Bị Lương cứ như là được tiêm thuốc kích thích, đứng thẳng lên bằng hai chân sau, móng trước làm tư thế chấp tay hành lễ, người xung quanh ủng hộ rầm trời.

Tiểu trắng mập ghen tị đến mắt đỏ bừng bừng, hừ, đây là thời nào vậy, người còn không được hoan nghênh bằng heo. Chẳng qua chỉ là chấp tay hành lễ thôi mà, hần cũng biết nha.

“Tiểu thư, bên này, coi chừng bị người khác chen.” Nữ đầu bếp béo của An gia cúi đầu nhìn Thập Nhất Nương, tươi cười, “Hôm nay tiểu thư ăn mặc xinh đẹp như vậy, quần áo mà bị chen cho nhăn nhúm lại thì không còn đẹp nữa.”

Thập Nhất Nương bĩu môi, “Ta đã nói với Nhị Lang ca là đừng mua mấy bộ chỉ có mẽ ngoài như thế này nữa, nhưng Nhị Lang ca không chịu nghe.”

An Nhị Lang mỉm cười nhìn tiểu cô nương mặc đồ vô cùng hoa lệ cao quý, “Thập Nhất Nương đáng yêu như vậy, mặc thế này lại càng đáng yêu hơn. Hơn nữa, tiền lời là dùng để xài mà.”

Thập Nhất Nương buồn bực liếc hần một cái, rồi nhanh chóng bị biển người tấp nập ánh vào mi mắt hấp dẫn toàn bộ lực chú ý.

“Oa, Nhị Lang ca thật lợi hại.” Thập Nhất Nương vỗ tay ca ngợi, “Cứ như vậy, chỉ sợ Trung Châu sẽ không ai không biết Bách Vị lâu.”

An Nhị Lang cũng có chút tự đắc. Thập Nhất Nương không thấy được hàm nghĩa sâu xa bên trong. Thanh danh An gia rất tốt, khiến cho Vinh tuần phủ tiếp nhận Trung Châu chịu thêm không ít khó khăn. Đám nhỏ bọn họ náo loạn như vậy, thanh danh sẽ bị ảnh hưởng một chút, nhưng cũng không đến mức quá kinh thế hãi tục. Nếu An gia muốn rời khỏi Trung Châu, mà lại có giao tình thế gia với Vinh tuần phủ, vậy không bằng tiền Phật tiền Tây Thiên, để ông ấy có thể tiếp nhận Trung Châu thuận lợi hơn.

Thập Lang thờ phỉ phò nói, “Vốn dĩ người Trung Châu ai cũng đã biết đến Bách Vị lâu rồi có được không? Muội xem, ai cũng dán đôi mắt rực lửa vào Thiên Bồng Nguyên Soái, đã biết Bách Vị lâu nổi tiếng cỡ nào.”

Thập Nhất Nương vỗ vỗ bờ vai của hần, “Thập Lang ca không cần phải như vậy, hôm nay so vị giác với Trữ Bị Lương ở trước mặt mọi người, như vậy Trữ Bị Lương liền có thể danh chính ngôn thuận làm trọng tài đại biểu cho Bách Vị lâu.”

Thập Lang xanh mặt, trừng Thập Nhất Nương, “Muội cũng cảm thấy là huynh sẽ thua sao?”

Không xong, không nên nói thật. Thập Nhất Nương vội vàng cười nói, “Đâu có, chẳng qua ý muội là không chừng Trữ Bị Lương có 1% cơ hội thắng kia.”

Thập Lang ngẩng đầu ưỡn ngực, “Cơ hội của nó là không, cơ hội thắng của huynh là trăm phần trăm.”

Bởi vì Thập Nhất Nương nói, muốn náo nhiệt là phải trống vang ầm ỹ, cờ bay phấp phới. Cho nên hôm nay Bách Vị lâu không chỉ bày hoa tươi, mà còn treo cờ xí khắp nơi. An Nhị Lang còn đặc biệt mời một đội trống tót, mọi người vây xem chung quanh cảm thấy tim mình cũng theo tiếng trống tung bừng mà nhảy nhanh hơn, nhiệt tình tăng vọt.

Nữ đầu bếp béo việc nhân đức không nhường ai, nhận làm chủ trì khai màn cho trận đấu, “Các vị, trận đấu vị giác của Bách Vị lâu xin được bắt đầu. Người dự thi là An Thập công tử cùng với heo sữa hương nổi tiếng xa gần của chúng ta -- Thiên Bồng Nguyên Soái. Khách mời danh dự làm trọng tài chính là khách quen của Bách Vị lâu, Hồ lão tiên sinh, Triệu viên ngoại.....”

Trong đám người có người thấp giọng thảo luận, vô số người nhận ra mấy vị trọng tài này chính là mấy lão tham ăn có thể ăn và biết cách ăn có tiếng của Trung Châu.

Vài đầu bếp nổi danh của Bách Vị lâu có chút thẹn thùng bắt đầu đứng xào rau trước mặt mọi người, đến khi bếp lò hừng hực rực cháy, lực chú ý của mấy đầu bếp đều tập trung vào bếp của mình.

“Nhìn đi, một tay đao công của Chu đầu bếp.....”

“Công phu hầm canh của La đại trù mới lợi hại.....”

“Các người nhìn bột mà Hồ đại trù kéo kia, oa, thật sự là mỏng như cánh ve.....”

“Ai da, bánh nướng của tiểu đồ đệ này không tệ, không hổ là Bách Vị lâu.”

Thập Lang vô cùng không được tự nhiên, vô cùng không thoải mái, bởi vì ánh mắt của toàn bộ mọi người đều tập trung đến..... Thiên Bồng Nguyên Soái ở bên cạnh hắn. Hắn thầm mắng Nhị ca, gài bẫy cả đệ đệ ruột của mình, dám làm rùm beng trận đấu giữa hắn với Trữ Bị Lương cho tất cả mọi người đều biết, gian thương chết tiệt, vì quảng cáo mà Thập Nhất Nương nói, ngay cả mặt mũi của đệ đệ cũng không thèm giữ lại. Mọi nó, đệ đệ không có người hỏi thăm, không bằng một con heo, huynh ấy là lão ca thì rất có mặt mũi à?

Đợi đến khi trên bếp lò truyền tới mùi thơm, Thập Lang cũng không còn tức giận vì mọi người chỉ nhìn Thiên Bồng Nguyên Soái không nhìn hắn nữa, mà giống y hệt như mọi khi, chỉ cần đối mặt với đồ ăn là lý trí của hắn luôn bốc đi vài phần. Nói ví dụ như hiện giờ, toàn bộ lòng dạ của hắn đều đặt vào trong mấy cái nồi kia, thơm quá đi.....

Giờ khắc này, Thập Lang đã hoàn toàn quên sự khắc nghiệt của An Nhị Lang rồi, hắn chảy nước miếng nhìn chằm chằm nhóm đại trù đang đun ngút khi thể làm đồ ăn. Đây chính là đồ ăn do nhóm đại trù số một số hai Trung Châu nấu ra đó, mà quan trọng nhất là thức ăn này hoàn toàn miễn phí.....

Mắt An Nhị Lang lóe ra ánh sáng của bạc trắng, tiến lại gần nữ đầu bếp béo chủ trì cuộc tranh tài, nhỏ giọng nói vài câu. Nữ đầu bếp béo liên tục gật đầu, tăng hăng vài cái, mỉm cười nói với mọi người, “Các vị, đồ ăn sắp được bày lên rồi. Đương nhiên, vì để tránh cho An thập công tử nói ta bất công, mấy món này sẽ mời mười vị lão khách của Bách Vị lâu nhấp nháp trước, sau đó để cho mọi người nhận xét một chút, xem rốt cuộc là vị giác của An thập công tử hay là của vị trư huynh đệ này nhạy bén hơn.”

“Éc éc.....” Trữ Bị Lương khinh thường liếc nhìn Thập Lang một cái, kiêu ngạo ngẩng đầu.

Người chung quanh hoan hô một trận, “Trư huynh, tuyệt đối đừng để thua nha.....”

“Đúng vậy, người chính là Thiên Bồng Nguyên Soái chuyển thế, không thể bại bởi một đứa bé nha.....”

Đứa bé --- An Thập Lang trừng mắt liếc nhìn đám người đông đúc ồn ào một cái, tình thế thật sự rất bất lợi với hắn nha, nhóm người này toàn đi ủng hộ Thiên Bồng Nguyên Soái là có ý gì chứ?

“Được rồi, bê canh lên trước. Canh rau cải này là do Triệu đại trù và Long đại trù làm..... Kế tiếp là món ăn chính.” Nữ đầu bếp béo vô cùng hăng say nói, “Món ăn chính là thịt dê nướng do La đại trù cùng Bạch đại trù làm.....”

Một người một heo cúi đầu ăn ngấu ngiến, Thập Nhất Nương cũng ngồi trên đài cao hùng hổ ăn cùng với một đám lão tham ăn. Ca ca tốt An Nhị Lang thường thường đưa nước hoặc khăn lau miệng cho nàng.

“Không tệ.....” Thập Lang nói đầu tiên, “Hương liệu mà La đại trù ướp nửa ngày trong thịt dê khá ngon, mà hoàn toàn không hề dầu mỡ. Bạch đại trù lại ngoài dự đoán của mọi người, nấu thịt dê mềm vô cùng, ngoài giòn trong mềm.....”

Trữ Bị Lương éc éc kêu vài tiếng. Nữ đầu bếp béo thường xuyên để Trữ Bị Lương thử đồ ăn, bây giờ đã thành nhà phiên dịch tiếng heo, nghe rồi liên tục gật đầu, “Trư huynh đệ nói là thịt dê Bạch đại trù làm ăn rất ngon, bởi vì bên trong có cho thêm một loại hương liệu mới.....”

Mặt Thập Lang xanh mét, cho thêm một loại hương liệu mới? Sao hắn không ăn thấy? Mà thần kỳ nhất là sao nữ đầu bếp béo chỉ nghe con lợn chết tiệt kia éc éc hai tiếng đã biết là thêm hương liệu mà không phải là bớt hương liệu?

Thập Nhất Nương thông cảm nhìn Thập Lang lần lượt bị đánh bại. So khứu giác cùng với một con heo, thật là xúi quẩy.

Thập Lang ủ rũ cúi đầu về nhà, Trữ Bị Lương lại oai phong hùng dũng, khí phách hiên ngang muốn ưỡn ngực, đáng tiếc đi đường bằng hai móng sau rất vất vả, cuối cùng vẫn là bốn móng chạm đất, bò bò lết đi..... Hết cách, ăn quá no rồi.

Sau ngày hôm nay, An Thập Lang nổi tiếng. Người khác đánh giá hắn là tên ngốc mười năm khó gặp, một tên ngốc béo núc ních tranh tài với một con heo mà còn để thua.

An Nhị Lang cũng nổi tiếng, người khác đánh giá là gian thương trăm năm khó gặp, thậm chí ngay cả heo mà cũng đem ra lợi dụng để kiếm bạc.....

Trữ Bị Lương lại nổi tiếng, người khác đánh giá là heo thần, chính là heo thần ngàn năm khó gặp, nhất định là heo tiên trên trời hạ phàm.....

Tóm lại, kết quả của việc này khiến ai nấy đều vừa lòng.

An Nhị Lang vừa lòng, thanh danh của Bách Vị lâu càng được khuếch trương. Hắn định tăng giá cho mấy món ăn của Bách Vị lâu, tranh thủ không có quý nhất, chỉ có quý hơn.....

Trữ Bị Lương vừa lòng, cũng đều là biểu diễn trước mặt mọi người, nhưng làm khách mời danh dự đi thử đồ ăn vẫn thoải mái hơn là nhảy vòng lửa, mà quan trọng nhất chính là muốn ăn bao nhiêu cũng được, chủ nhân Nhị Lang đáng sợ sẽ không bắt nó phải tuyệt thực giảm béo.....

An Thập Lang cũng miễn cưỡng vừa lòng, Nhị ca nói sẽ chia một phần tiền lời của Bách Vị lâu cho hắn.....

Mấy trường bối An gia cũng vừa lòng, hiếm có khi nào Nhị Lang với Thập Lang náo loạn một trận như thế. Chắc sau một thời gian nữa, tấu chương buộc tội sẽ xuất hiện trên ngự án của hoàng đế..... Ha ha, bọn họ đều định tạm thời rời khỏi trung tâm quyền lực, chắc sau chuyện này, cũng không còn ai xem

bọn họ là cái đinh trong mắt nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Edit: Diệp Nhược Giai Khi cuộc thi nấu ăn ở Trung Châu bắt đầu, ngoại trừ Thập Lang cùng Thập Nhất Nương đến ăn chùa uống chùa, An Ngũ Lang có dung mạo có thể nghịch thiên cũng xuất hiện. Chịu thôi, người quá nhiều, sợ sảy một chút là có sự cố ngay. Bộ khoái hoàn toàn không đủ, đa số tửu lâu dự thi đều chỉ thêm bạc để mời hộ vệ đến duy trì trật tự. Thứ nhất có đồ ăn ngon, thứ hai có thể kiếm được thêm một ít tiền tiêu vặt, chuyện tốt cỡ này, xưa giờ An Ngũ Lang không bao giờ bỏ qua.

Có rất nhiều tửu lâu tham gia vào cuộc thi nấu ăn năm nay, đa số đã từng thu được không ít lợi lộc qua những cuộc thi của mấy năm trước, cho dù không thể đoạt được giải nhất, tốt xấu gì cũng có thể truyền bá tên tuổi của tửu lâu nhà mình.

Năm nay có thêm một bữa tiệc buffet theo yêu cầu của Thập Nhất Nương. Hiếm khi mấy ông chủ của các tửu lâu lớn có dịp tụ tập cùng một chỗ như thế, dứt khoát mượn sân của Bách Vị lâu để tổ chức một trận đấu buffet. Chỉ cần người trả tiền đi vào sân, thì muốn ăn gì cũng có cả. Hàng loạt người không thiếu bạc của Trung Châu như ong vỡ tổ khản cập đưa bạc ra. Cơ hội hiếm có nha, chỉ cần nộp một ít bạc là đã có thể ăn được món ăn đứng đầu của hơn mười tửu lâu.

An Nhị Lang hết sức hài lòng. Nếu nhìn theo góc độ của hắn thì tiệc buffet này có thể xoa dịu mâu thuẫn, lần nào món ăn của Bách Vị lâu cũng đều đứng hạng nhất, mấy tửu lâu khác có hâm mộ có ghen tị cũng có hận, tuy không sợ bọn họ ngầm làm gì, nhưng dù sao có thể được lợi cả hai mặt thì cứ làm thôi, phải hòa khí thì mới phát tài mà.

Trận đấu buffet tổ chức hai ngày, những người có máu mặt trong Trung Châu đều đến cả. Dân coi ăn như trời, lời này đem đi đâu cũng đều có lý. An Nhị Lang nhìn quan to quý nhân đi qua đi lại giao lưu chào hỏi, giống như bữa tiệc buffet này là nơi để kết bè kết bạn, gắn bó cảm tình, mà làm cho hắn giật mình là ngay cả cha mẹ nhà mình cũng đến.

Nhưng cũng không phải là quá giật mình. Cha mẹ của tiểu trắng mập Thập Lang không tham ăn, nói như vậy có ma mới tin.

An Nhị Lang đau đầu lên gọi một đám thị vệ lại đây. Mợ nó, hóa ra giới quý tộc Trung Châu có nhiều kẻ tham ăn như vậy, nhiều người tụ tập lại một cục như thế, nếu có sát thủ đến đây, vậy thì thế lực Trung Châu liền sụp mất một nửa.

“Nhị bá, Nhị bá mẫu, bên này.....” Thập Nhất Nương phấn khởi vùng vẫy một cái chân giò hầm tương.

“Cha, nương, hai người mau đến đây.....” Thập Lang nâng lên cái miệng nhỏ nhắn bóng nhẫy, “Gà rán hôm nay không tệ, có muốn thử một chút hay không.....”

Tôn thị buồn bực, “Hèn chứ sáng sớm đã không thấy bóng dáng của các con đâu. Xem ra chỉ cần có đồ ăn ngon thì hai con không cần người khác thúc giục cũng có thể tự mình dậy sớm.....”

Thập Nhất Nương lấy lòng đưa một ly trà tới trước mặt Tôn thị An Nhị gia, “Người ta không muốn quấy rầy giấc ngủ đẹp đẽ của bá mẫu mà. Nào, Nhị bá, Nhị bá mẫu, hai người muốn ăn gì thì cứ nói với con, con lấy cho hai người.....”

“Đúng vậy, cha, hai người muốn ăn gì con lấy cho, để hai người đỡ phải sợ mất mặt mà không tiện ăn..... Đau.....” Thập Lang vuốt vuốt đầu nhỏ của mình, lên án nhìn An Nhị gia, “Cha, sao cha lại gõ đầu con chứ, con hiếu thuận với cha là sai sao?”

“Nếu thực sự hiếu thuận, vậy sao không ra ngoài tiếp đón mọi người.....” An Nhị gia nghiêng răng nghiêng lợi, heo con chính là heo con, ở đây có nhiều trưởng bối cùng với đồng lứa như vậy, thế mà Thập Lang chỉ nghĩ đến chuyện ăn.

Thập Lang ủy khuất, “Đầu phải là con không đi chào hỏi, chờ con ăn no rồi đi cũng không muộn mà. Nhìn mấy người đó là biết, nói qua nói lại cũng chỉ toàn nói mấy lời ngấm dao, con ăn no bọn họ cũng chưa bắt đầu ăn đâu.....” Hừ, bắt đầu từ ngày hôm qua là đã có không ít quan to quý nhân tới rồi, mọi người nghiêm nhiên biến tiệc buffet thành buổi gặp mặt giao lưu, nếu hắn không lo ăn no bây giờ thì lát nữa bảo đảm sẽ không có lòng dạ nào mà ăn.

An Nhị gia lắc đầu, cùng với Tôn thị tóm lấy Thập Lang Thập Nhất Nương, lôi ra ngoài chào hỏi mọi người. Năm nay bọn họ sẽ rời khỏi Trung Châu, không thể lưu lại ấn tượng vênh vào tự đắc, một người sang cả họ được nhờ với người khác được.

An Nhị Lang đặc biệt gọi An Ngũ Lang đang tuần tra đến, đi cùng với cha mẹ ra chào hỏi mấy thế gia có giao du qua lại.

Thập Nhất Nương bội phục nhìn An Nhị gia cùng Tôn thị giống như là thay đổi thành người khác, muốn rất cao quý liền rất cao quý, muốn nhiều tao nhã liền nhiều tao nhã, nghiêm nhiên bày ra cho mọi người biết cái gì gọi là phong thái của “nam thần, nữ thần”, thậm chí ngay cả An Ngũ Lang cuồng bạo lực cũng tỏ vẻ giống như bản thân mình vô cùng nho nhã lễ độ.

“Chào Ninh bá bá.” Mặc dù lực chú ý của Thập Nhất Nương bị điểm tâm bên cạnh hấp dẫn, nhưng không quên biểu hiện thật sự lễ phép.

Nam nhân có bộ râu thật dài cười cười, đưa một khối ngọc bội cho nàng. Thập Nhất Nương mừng như mở cờ trong bụng, hôm nay là ngày phát tài nha. Nhưng sau đó thấy Nhị bá với Nhị bá mẫu cũng cầm một đồng ngọc bội vòng tay tặng cho người khác, ừ, xem ra không phải là ngày phát tài gì, nhà bọn họ cũng thua thiệt không ít.

“Đó là An gia Nhị gia, là An gia Nhị giaam hiểu ** đó, nghe nói lần này ông ấy ra chiến trường cũng giết được không ít người Hồ.....”

“Không thể nào.....” Giọng nữ nhân có chút giật mình, “An gia Nhị gia thoát nhìn nhỏ nhả yếu đuối như thế.....”

“Đó là bề ngoài thôi. Người đứng thấy bây giờ ông ta nhỏ nhả lễ độ mà nhảm, kỳ thật ông ta mà điên lên, không giết đủ sẽ không dừng tay.....”

Thập Nhất Nương nhìn An Nhị gia mỉm cười sùng nịnh nhìn vợ con mình, cảm thấy bội phục. Ra chiến trường nhiều năm, tâm lý con người ít nhiều gì cũng sẽ có vấn đề, vậy mà An Nhị gia lại vẫn có thể hoàn mỹ như thế.....

Chào hỏi xong, An Nhị Lang tiếp tục chủ trì đại cục, An Ngũ Lang tiếp tục tuần tra, đám người An Nhị gia lại quay về nhà gian, rốt cuộc có thể thanh thần ổn định ăn uống rồi.

“Ngũ Lang ca, chân gà sốt mặt này không tệ, giò heo này cũng không tồi.....” Thập Nhất Nương lấy giấy dầu gói một đồng đồ ăn lại, lén lút chạy đến chỗ mà An Ngũ Lang tuần tra, đưa đồ ăn cho hắn.

Trong mắt An Ngũ Lang lóe lên ý cười vì hành vi lén lút đáng yêu tự cho là không ai biết của muội muội, “Muội ăn no chưa?”

Thập Nhất Nương ngọt ngào cười, vỗ vỗ cái bụng nhỏ hơi nhỏ lên của mình, “Ăn no kênh hông luôn rồi, có thiệt là nhiều đồ ăn ngon đó nha.” Sau đó lại lập tức hạ tay xuống. Động tác này rất không thực nữ, nếu bị ma ma thấy, vậy thì lỗi tai nàng sẽ gặp xui.

An Ngũ Lang nhìn trái nhìn phải, thấy không ai chú ý, lập tức lùi vào trong bóng râm, cầm một cái giò heo lên gặm gặm.

Trước cửa người đến người đi, tuy miệng An Ngũ Lang không ngừng nhai, nhưng trên thực tế thì ánh mắt vẫn luôn xoay tròn nhìn quanh, không thả lỏng cảnh giác.

“Người đâu, bắt trộm!” Một giọng nữ sắc nhọn vang lên.

Thập Nhất Nương ngạc nhiên nhìn qua, quả nhiên thấy một người ba chân bốn cẳng chạy đằng trước cùng với một phụ nữ trung niên rượt theo sau.

Đám ăn trộm trước mặt ta à! Thập Nhất Nương xấn tay áo, đang định tiến lên. Cơ hội để kiểm nghiệm tiến độ học tập của người đã đến, xông lên, Thập Nhất Nương!

“Ngũ Lang ca, đừng túm muội, túm trộm ấy.” Thập Nhất Nương hưng phấn giống như một con rùa đen nhỏ xông lên đằng trước, lại cực kỳ bị kích bị cánh tay trái mảnh khảnh của Ngũ Lang túm chặt lấy cổ áo, mặc dù nàng đã dùng hết toàn lực mà cũng giãy không ra.

“Không cần nóng vội.” Ngũ Lang dùng một bàn tay bắt lấy Thập Nhất Nương, bàn tay kia còn đang nắm cái giò heo gặm gặm.

“Sao không nóng cho được, trộm sẽ chạy mất đó.”

“Yên tâm, chạy không được đâu.” An Ngũ Lang có chút đáng tiếc nhìn giò heo bị ăn một nửa, sau đó dùng lực quăng một cái, giò bay đến đích, tên trộm kêu lên một tiếng rồi té cái phịch.

Một đám người rượt trộm xông tới, tầng tầng lớp lớp đè lên tên trộm xúi quẩy kia. Thập Nhất Nương há to miệng nhìn một núi người trước mắt, không hổ là người Tây bắc nhiệt tình, đối với loại chuyện bắt trộm vui tai vui mắt này, lao tới còn nhanh hơn cả người kêu.

An Ngũ Lang ngó ngó bao giấy dầu, cực kỳ tiếc nuối phát hiện không còn cái chân giò nào. Thôi quên đi, đành phải ăn cánh vậy.

“Ngũ Lang ca, để muội về lấy cho huynh thêm mấy cái giò heo nữa.” Thập Nhất Nương mang vẻ mặt sùng bái nói.

An Ngũ Lang gật đầu, “Phải lấy cả kho tàu lẫn kho tương đấy. Cánh thì thôi đi, toàn xương không à.”

Thập Nhất Nương vẫy vẫy tay với hắn, chạy trở về.

Đáng thương cho tên trộm chỉ còn nửa cái mạng, vài bộ khoái rề rề đi tới, một bên tóm lấy tên trộm, một bên tránh khỏi mấy người qua đường vẫn còn chưa hết hy vọng muốn đập thêm hai cước, “Được rồi, không được đánh nữa, nếu đánh nữa thì sẽ xem như các người tập kích bộ khoái. À phải rồi, tráng sĩ vừa mới ném giò bắt trộm đang đứng ở đâu, sức lực này thật sự là đáng kinh ngạc.”

Vài bộ khoái đã đi tới, một bộ khoái trẻ măng còn vương nét trẻ con trên mặt vừa thấy dung mạo của An Ngũ Lang, ngốc lảng ngay tại chỗ, “Tiên nữ, nữ giả nam?”

Tên không có đầu óc kia, sắc mặt của An Ngũ Lang biến đổi. Bộ khoái dẫn đầu thậm chí kêu không ổn, đây không phải là Ngũ công tử của nhà An nguyên soái sao. Đang định bảo tên không có óc kia tiến lên giải thích, lại nghe thấy hắn không biết sống chết tiếp tục nói, “Vị tiểu thư này, không biết có nhìn

thấy vị trắng sỡ ném giò bắt trộm vừa nảy hay không.....”

An Ngũ Lang cười tùm tùm chùi bàn tay đầy mỡ của mình vào áo của tiểu bộ khoái trẻ tuổi kia, “Thấy, chính là ta.”

Tiểu bộ khoái trẻ tuổi nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp gần mình trong gang tấc, mặt đỏ ửng, “Tiểu thư, đừng nói vậy, trắng sỡ này có thể sử dụng giò heo đánh ngã tên trộm, tiểu thư không có sức lực cỡ đó đâu.”

An Ngũ Lang dùng hết sức lực toàn thân của mình, nắm lấy bả vai tiểu bộ khoái trẻ tuổi, lớn tiếng nói, “Huynh đệ, lão tử là nam nhân. Bây giờ ngươi có cảm nhận được khí khái nam nhân của lão tử chưa?”

Tình trạng cảm giác được xương cốt mình đang phát ra âm thanh kéo kẹt kéo kẹt, nam nhân đáng thương không thốt ra được tiếng nào, mắt tối sầm, chỉ cảm thấy xương của mình sắp gãy đến nơi. Lão bộ khoái vội vàng tiến lên, “An Ngũ công tử, tiểu tử này chính là một tên ngốc, ngài không cần so đo với hắn. Nam tử hán đại trượng phu nhất định phải rộng lượng một chút.....”

“Ta so đo thì không phải là nam tử hán đại trượng phu à?” An Ngũ Lang hừ một tiếng, hơi lỏng tay ra.

Rốt cuộc cảm giác được không khí mới mẻ ulla vào phổi, bộ khoái trẻ tuổi còn không biết sống chết nói, “Trương đại thúc, thúc nói vậy gì vậy. Hân sao có thể là nam nhân cho được, rõ ràng so với nữ tặc giả nam mà chúng ta bắt lần trước còn đẹp hơn ba phần.....”

Còn chưa nói dứt lời, bộ khoái trẻ tuổi lại bị bóp cổ. Lúc này hân thành công cảm nhận được người này quả thật không có ngực. Hóa ra thật sự là nam nhân nha..... Bộ khoái trẻ tuổi thành công hôn mê bất tỉnh.

Thập Nhất Nương cầm một đồng thức ăn, kỳ quái nhìn theo bóng dáng của nhóm bộ khoái, “Không phải lúc này chỉ có một tên trộm thôi sao? Sao bây giờ lại có hai người bị khiêng đi?”

An Ngũ Lang cười tùm tùm cầm chân giò, quả nhiên thịt heo vẫn hấp dẫn hân nhất, “À, trong đó có một bộ khoái trẻ tuổi bị té xỉu.”

“Té xỉu?” Thập Nhất Nương vô cùng khinh bỉ, “Sao bây giờ a miêu a cầu gì cũng đều có thể làm bộ khoái vậy? Thân thể kém cỏi như thế mà còn đòi làm bộ khoái, không phải sẽ hại chết người à?”

Vùi đầu vào chân giò, An Ngũ Lang ngậm một miếng đầy thức ăn gât đầu phụ họa, “Đúng thế, ánh mắt còn đặc biệt kém nữa cơ.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Edit: Diệp Nhược Giai

Lúc ăn cơm chiều, Thập Nhất Nương dùng ánh mắt sùng bái nhìn An Nhị gia, An Nhị Lang cùng An Ngũ Lang, nhìn đến mức An nguyên soái thấy lòng mình chua chua, “Cục cung, sao con lại nhìn chăm chăm bọn họ như vậy?”

“À, tại vì Nhị bá, Nhị Lang ca và Ngũ Lang ca rất đáng để con tôn kính.” Thập Nhất Nương và cơm ăn, đồng thời kể chuyện đã xảy ra hôm nay, “Nhị bá thật lợi hại, thật sự là điển hình của một người văn võ song toàn. Nhị Lang ca chính là kỳ tài buôn bán trong truyền thuyết, chẳng qua con chỉ nói một điểm nhỏ, vậy mà huynh ấy có thể tổ chức tiệc đứng tốt như vậy. Còn Ngũ Lang ca nữa, oa, rất soái, chỉ dùng một cái chân giò đã ăn một nửa mà đánh ngã được tên trộm.....”

Thập Nhất Nương thao thao bất tuyệt ca ngợi, tuôn ào ào như thóc phải tổ ong vò vẽ. Tạm thời không nói đến An Nhị gia vui vẻ, An Nhị Lang cùng Ngũ Lang đắc ý dào dạt, mà nói về những người còn lại đang cảm phần nhìn chòng chọc ba người này. Mọi nó, chỉ có các người đáng để tôn kính, còn chúng ta thì không đáng sao?

An Tam gia ghen ngào, người mà khuê nữ tôn kính nhất vậy mà không phải là ông. Nhị ca mang mặt nạ xanh biếc giống yêu quái như vậy, vì muốn được trẻ tuổi mà hoàn toàn biến mình thành một kẻ giống phụ nữ, người như vậy đáng để tôn kính à?

An nguyên soái cũng ghen ngào, âm thầm cân nhắc làm sao để bồi nhọ hình tượng của lão Nhị. Hình như lần trước nói lão Nhị táo bón không có tác dụng gì, hay là bịa ra chuyện hắn bị thối miệng thối chân thối cả người?

Lục Lang Thất Lang cùng Thập Lang thì đã định bụng xem làm sao để nói với Thập Nhất Nương rằng An Ngũ Lang thối miệng thối chân thối cả người, chẳng qua đây không phải là nói xấu mà chỉ là nói sự thật. Ngũ Lang ghét sạch sẽ nhất, để mười ngày nửa tháng không tắm rửa quả thật sẽ có hiệu quả như trên.

Mọi nó, không phải chỉ là bắt tên trộm vặt thôi sao, nếu bọn họ ở đó, bắt trộm cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Trạch nam An Lục Lang thường xuyên vùi đầu vào thoại bản kinh ngạc phát hiện, thật sự nếu không bởi dưỡng tình cảm với Thập Nhất Nương nhiều một chút, Thập Nhất Nương sẽ quên mất sự tồn tại của hắn thôi.

Kể làm chuyện gì cũng đều chậm nửa nhịp Thập Lang cũng có cảm giác nguy cơ, nếu hắn ở đó, thật đúng là không bắt nổi trộm, hắn không quá giỏi chạy bộ. Xem ra không thể cứ nằm bẹp dí trong phòng mãi được, phải dán lên Thập Nhất Nương để liên hệ tình cảm nhiều một chút mới đúng. Nhất định phải làm cho Thập Nhất Nương biết, cho dù Thập Lang ca của muội ấy không bắt được trộm thì cũng vẫn là một ca ca tốt.

Mấy ngày kế tiếp, An nguyên soái cùng với mấy ca ca khác thường xuyên không ngại phiền mà dán bên cạnh lỗ tai Thập Nhất Nương, kể ra chỗ lợi hại của bọn họ, cố gắng tranh thủ để Thập Nhất Nương cũng dùng ánh mắt sùng bái nhìn bọn họ.

Tốc độ của Thập Lang là nhanh nhất, sáng sớm hôm sau đã mượn chuyện mang đồ ăn sáng, tranh thủ đi đến, “Thập Nhất Nương, mau tới nếm thử đồ ăn sáng mà Thập Lang ca làm đi.”

Thập Nhất Nương kinh ngạc, “Thập Lang ca, huynh xuống bếp?”

“Đương nhiên.” Thập Lang cười tủm tỉm cầm khay, trên khay là một chén cháo thơm nức mũi, một đĩa gỏi, một đĩa thịt kho, một đĩa dưa chuột trộn, “Món gỏi này là ca ca tự nghĩ ra, Thập Nhất Nương ăn thử xem thế nào?”

Thập Nhất Nương cầm đôi đũa lên, có chút cảm động. Mấy hôm nay vì đến Bách Vị lâu ăn uống thả cửa mà dạ dày đầy mỡ, đang cảm thấy không có khẩu vị gì, không ngờ Thập Lang Ca khoải nằm ì trên giường lại dậy sớm chuẩn bị cho nàng mấy món ăn nhẹ thoạt nhìn có thể kích thích vị giác này.

“Ừ, gà xé sợi, lòng heo xắt sợi cùng với mộc nhĩ xắt sợi.....” Mắt Thập Nhất Nương sáng rực, tuy không có hạt tiêu, nhưng món gỏi tam ti này quả thật không tồi.

“Gỏi tam ti? Tên này không tệ. Được, từ giờ món này sẽ được gọi là gỏi tam ti.” Ánh mắt Thập Lang rạng rỡ nhìn Thập Nhất Nương, “Ăn ngon không?”

Thập Nhất Nương vỗ vỗ bụng nhỏ căng tròn vì no, “Ăn ngon, ăn quá ngon. Thập Lang ca đúng là có thiên phú làm đại trù.”

Mặt Thập Lang ửng đỏ, “Không phải Thập Nhất Nương nói là nam nhân biết xuống bếp mới soái nhất sao?” Nói xong, hắn bày ra vẻ mặt chờ mong nhìn Thập Nhất Nương, “Thập Nhất Nương thích nam nhân xuống bếp à? Có thể nào sẽ cảm thấy nam nhân xuống bếp không có khí phách nam tử không?”

Việc này quan hệ đến phúc lợi trong tương lai, Thập Nhất Nương nghiêm túc đến mức không thể nghiêm túc hơn, “Nói hươu nói vượn. Nam nhân biết xuống bếp mới có khí phách nam tử nhất. Muội cảm thấy, Thập Lang ca biết nấu ăn thật sự siêu soái. Hừ, gì mà nam nhân vào nhà bếp không có khí phách nam tử chứ. Đây chính là không ăn được nhõ nên bảo nhõ còn xanh.....”

Thập Lang nhe răng cười, ừ, ở trong lòng Thập Nhất Nương, hắn rất tuần tú.....

Thập Lang mới vừa đi, Thập Nhất Nương lập tức có vị khách khác tới cửa.

“Thập Nhất Nương, muội xem thoại bản này ca ca viết thế nào?” Lục Lang chờ mong nhìn Thập Nhất Nương.

Thập Nhất Nương bị ‘chi, hồ, giả, dã’ bay đầy trời làm cho choáng váng, “Lục Lang ca, cái này huynh viết chính là tiểu thuyết, không, là thoại bản thật à?”

“Đương nhiên.” Lục Lang khó hiểu nhìn Thập Nhất Nương, “Không phải huynh từng nói với Thập Nhất Nương rồi à? Huynh thích nhất là viết thoại bản. Trước đó ra chiến trường cũng là để làm phong phú thêm cho tài liệu của mình. Huynh viết về một kẻ bản cùng xuất thân tiểu binh, bằng cách nào đã một mạch thăng chức trên chiến trường, cuối cùng trở thành một đại tướng quân.....”

“Đây không phải là tiểu thuyết cổ động (1) về một điều gì nghịch tập (2) sao?” Thập Nhất Nương gãi gãi đầu, “Nhưng vì sao mà tất cả đều là ‘chi, hồ, giả, dã’, thoại bản này thoạt nhìn quá khó hiểu? Lục Lang ca, huynh thật sự xác định có người muốn đọc thoại bản nào một người như vậy sao?”

(1) Tiểu thuyết cổ động: Nguyên văn là Lệ chí tiểu thuyết, là một loại tiểu thuyết, thường viết về quá trình vượt qua khó khăn vất vả đạt đến thành công của nhân vật chính.

(2) Điều gì: Là cách xưng hô tự điều của một bộ phận thanh niên trẻ Trung Quốc, ám chỉ người có xuất thân thấp kém với hình tượng ‘nghèo, lùn, xấu’. Còn ‘nghịch tập’ nghĩa là phản kích thành công trong hoàn cảnh khó khăn, thường dùng để hình dung những hành động hẳn là nên thất bại, nhưng đến phút cuối cùng lại đạt được kết quả thành công bất ngờ.

Nhìn tia sáng trong mắt Lục Lang dần dần tan đi, Thập Nhất Nương vội vã mất bò mới lo làm chuồng. “Thật ra vấn đề của Lục Lang ca cực kỳ không tệ, cốt truyện cũng không tệ. Dù sao đây cũng là tư liệu sống mà Lục Lang ca tự mình ra chiến trường để tìm, có tính chân thật, có đề tài. Chỉ là Lục Lang ca muốn đạt tới mức ai cũng ưa chuộng thì còn kém một chút.....”

Vốn chỉ vì muốn được muội muội khen ngợi nên mới đến chỗ của Thập Nhất Nương để tìm chút cảm giác tồn tại, nhưng bây giờ đôi mắt An Lục Lang sáng ngời. Lúc này hắn mới nhớ đến Thập Nhất Nương từng nghe qua một cuốn thoại bản vĩ đại na ná giống vậy, chính là Tây Du kí. Vậy lý giải của nàng đối với thoại bản khẳng định là vượt qua mọi người.

An Lục Lang đêm chiều rời đi, trở về sửa chữa viết lại thoại bản.

Thập Nhất Nương bấy giờ mới thở phào, kết quả đến tới Lục Lang lại tới đây tìm nàng, vô cùng chờ mong mà đưa thoại bản vừa mới viết cho nàng.

“Tốt hơn một chút. Nhưng nếu Lục Lang ca viết một thoại bản để cho người không đọc sách cũng có thể hiểu được thì càng tốt hơn nữa. Dù sao thoại bản là để cho người khác đọc, vậy không phải là càng có nhiều người đọc thì càng tốt sao? Nhưng dù sao người từng đọc mấy cuốn sách văn vẻ trên đời này không nhiều, hơn nữa đa số người được xưng là từng đọc sách thật ra cũng chỉ biết vài chữ mà thôi. Mục tiêu của Lục Lang ca chính là mấy người chỉ biết vài chữ đó.....”

“Nhưng nếu vậy thì người ta sẽ không ghét bỏ thoại bản huynh viết không được văn vẻ sao?”

“Chỉ cần cốt truyện hay là được. Mục đích của việc viết thoại bản vốn là để đa số người có thể đọc được.” Thập Nhất Nương nhớ tới văn hóa mì ăn liền, phản bác lại.

An Lục Lang giống như được tiêm thuốc kích thích, chạy về tiếp tục sửa chữa, cố gắng dùng những lời lẽ phổ thông mà Thập Nhất Nương nói để viết thoại bản.

Thập Nhất Nương âm thầm kêu khổ, Lục Lang ca cứ ba ngày hai bữa lại tìm đến nàng xin ý kiến, khiến nàng không có thời gian đi cung cấp “dị năng” cho rau củ.

Nhưng thật ra đọc thoại bản của Lục Lang cũng không đến mức thống khổ như vậy, đối với thời đại mà trong thoại bản cứ hờ hững là tài tử giai nhân thì đích thực là không tồi. Thập Nhất Nương ca ngợi sách của Lục Lang đến mức trên trời có dưới đất không có, lại khen hắn thành một thể hệ giống Shakespeare, trong lúc đó có chêm vào giải thích ai là Shakespeare, đồng thời kể qua một lần mấy sáng tác của ông ấy.

Hai mắt An Lục Lang tỏa sáng, “Người họ Toa (1) này thật là lợi hại, có thể nghĩ ra nhiều cốt truyện đến thế. Huynh cũng muốn noi theo gương ông ấy.....”

(1) Phiên âm tên tiếng Trung của Shakespeare là Toa Sĩ Bì Á, cho nên Lục Lang mới gọi là họ Toa.

Thập Nhất Nương ha ha cười, “Là họ Shakespeare, mà thôi đây không phải là trọng điểm. Lục Lang ca, thoại bản này để một mình muội đọc thì không nói lên được gì cả, phải để cho ngàn ngàn vạn vạn người đều thích đọc mới được. Cho nên, chuyện kể tiếp mà Lục Lang ca phải làm chính là đi tìm Nhị Lang ca, để tiền sinh kể chuyện ở Bách Vị lâu kể một chút về câu chuyện này của huynh. Mọi người đều bảo hay mới là hay thật.....” Đi phiên Nhị Lang ca đi, nhất thiết đừng tới tìm muội nữa.

Rốt cuộc Lục Lang cũng vừa lòng, Thập Nhất Nương mới thở phào, nhưng sau đó An Thất Lang lại mang một bức tranh đến để nàng nhận xét.

Mắt Thập Nhất Nương tối sầm, đang định uyển chuyển nói cho Thất Lang ca biết, hắn vẽ một bức tranh nghệ thuật đồ sộ như vậy, lý giải của nàng cực kỳ có hạn, nhưng lại chợt nghe thấy Thất Lang chậm rãi nói, “Thập Nhất Nương tốn nhiều thời gian sửa chữa thoại bản cho Lục Lang ca như vậy, thế mà lại luyến tiếc dành ra một ít thời gian cho Thất Lang ca sao?”

Thập Nhất Nương ha ha hai tiếng, giương mắt nhìn bức tranh. Ai có thể nói cho nàng biết, làm sao để ca ngợi thứ này hay không? Thứ duy nhất mà nàng có thể nghĩ đến chính là phong cách vẽ tuyệt vời bất phàm.....

Đôi mắt ôn nhuận của An Thất Lang yên lặng chăm chú nhìn nàng, cuối cùng vô cùng thê lương nói, “Hóa ra Thập Nhất Nương thích mấy ca ca khác hơn, ở cùng với bọn họ thì nói nhiều như vậy, ở cùng với huynh lại chỉ có lẽ.....”

Thập Nhất Nương bị một tên bán xuyên tim, thế này mới phát hiện Thất Lang ca nhà nàng có một đôi mắt cực xinh đẹp, đen bóng ôn nhu như được tô bằng nước son, khi ánh mắt bị thương này nhìn vào người, sẽ làm người cảm thấy mình đứng là một kẻ tội ác tày trời.

Thất Lang ca, huynh làm ơn đừng đổi phong cách vẽ nhanh như vậy, tốt xấu gì cũng phải để cho người ta hiểu được một bức đã.....

Kể chuyện nghe ngóng dò la Xuân Lan cũng lác đác, sao mấy vị công tử An gia vừa gặp phải chuyện gì của Thập Nhất Nương là lập tức trở nên không khác gì con nít thế?

“Ghen? Vậy ý của Thất Lang ca là thi thoảng ta cũng nên ở cùng với huynh ấy?” Thập Nhất Nương kinh ngạc, sau đó lại có chút chột dạ. Được rồi, so sánh với Thất Lang ca có thể cùng ăn chơi đàn đúm với nàng, thì lực chú ý của nàng trên người các ca ca khác quả thật là ít hơn một chút.

Gió mùa hè thổi qua, ngày càng lúc càng nóng, An Thất Lang từ trong bức tranh ngẩng đầu, thấy Thập Nhất Nương đang ngồi một bên ngón đồ ăn.

“Thất Lang ca, vẽ xong rồi à?” Thập Nhất Nương sáp lại gần, tỉ mỉ nhìn bức tranh, sau đó mấy lời ca ngợi liên tiếp từ trong miệng nàng lao ra, hơn nữa còn không có lời nào giống lời nào.

Mặt An Thất Lang lộ ý cười, nghe Thập Nhất Nương ca ngợi khoa trương quá độ, tuy rằng khoa trương quá độ, nhưng rõ ràng lời nói có nội dung, không giống trước đó nói lung tung một trận.

“Thất Lang ca thật lợi hại, muội chưa bao giờ thấy bức tranh nào cừ như vậy, nhất định là người mẫu rất tốt.” Thập Nhất Nương hân hoan ngắm bức tranh, nàng rất thích người ngây thơ đáng yêu trong bức tranh, cũng chính là bản thân nàng.

“Thập Nhất Nương đang thay đổi biện pháp tự khen mình đó à?” Mấy ngày qua ở cùng với Thập Nhất Nương, biết được người mẫu trong miệng nàng

là gì, An Thất Lang nhìn không được nở nụ cười.

“Mười đúng là đang tự khen mình, nhưng vốn dĩ Thất Lang ca vẻ cũng không tệ.” Thập Nhất Nương đứng lý hợp tình nói, nói một lượt trên mấy phương diện từ kết cấu bối cảnh cho đến kỹ thuật.

Nghĩ đến chuyện mấy ngày nay Thập Nhất Nương âm thầm tìm rất nhiều tranh để luyện ánh mắt thương thức của mình đối với tranh vẽ, lòng An Thất Lang âm ảm, nhìn không được sờ sờ búi tóc của Thập Nhất Nương. Thập Nhất Nương thật sự là quá đáng yêu, là tiểu thư đáng yêu nhất trên đời này.

Thập Nhất Nương không biết, trong lòng An Thất Lang, mình đã thành tiểu thư đáng yêu nhất trên đời, nàng chỉ biết là mình đã thành tiểu thư bận rộn nhất trên toàn thiên hạ.

“Khi đó ấy à, tổ phụ mới có hai mươi tuổi, bản tên bách phát bách trúng. Tương quân của người Hồ kia được xưng là Vạn nhân địch..... Tổ phụ bắn một tên xuyên qua, không chỉ hấn..... mà Mộc Đạp vương tử được hấn che chở phía sau cũng bị xâu thành mứt quả.....” Bộ râu của An nguyên soái vẫn đen bóng như xưa, hả hê đắc ý kể chuyện thời trẻ.

Đối với câu chuyện giết người lợi hại của tổ phụ, khỏe miệng Thập Nhất Nương co rút. May mà nàng không phải là cô gái bình thường, không thì đã sớm bị dọa tới mức hồn phách cũng không còn, “Thật lợi hại, tổ phụ vô cùng lợi hại. Đây thật đúng là đời trước không có ai, đời sau không sánh bằng. Thập Nhất Nương quả là may mắn dữ dội mới có thể làm cháu gái của tổ phụ. Đời trước nhất định là Thập Nhất Nương đã làm rất nhiều chuyện tốt.....”

An nguyên soái đắc ý vuốt ve chòm râu rồi đi, cả người Thập Nhất Nương liền mềm nhũn xuống. Aiz, không biết đạo này mọi người bị sao nữa, mỗi người đều đến tìm nàng muốn cọt chút cảm giác tồn tại.

Theo ý kiến của Xuân Lan, đó là do trước đó nàng điên cuồng khen ngợi An Nhị gia cùng An Ngũ Lang trước mặt mọi người, làm cho nam nhân An gia ăn dấm chua.

“Thập Nhất Nương.” Một giọng nam trầm thấp dễ nghe vang lên.

Thập Nhất Nương quay đầu, thấy lão cha, lệ chảy thành hàng, “Cha à, sau này con mà khen ai phải nhớ khen tất cả mọi người, bằng không.....”

Dưới ánh mặt trời, An Tam gia cười đến phong thần tuấn lãng, “Con gái, hiện tại chắc con đã khen toàn bộ mọi người trong nhà xong rồi, bây giờ đến phiên cha con đây. Nói mấy lời dễ nghe một chút đi, nhớ, không được lặp lại nha.....”

Thập Nhất Nương, xong.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Edit: Diệp Nhục Giai

“Thật không dám tin.” Thập Nhất Nương nhìn cuốn sách được cố ý làm cũ đi không khác gì đồ cổ trong tay mình, “Con cũng phải nghi ngờ không biết có phải trên đời thật sự có một quyển sách thuốc thần kỳ như vậy không.”

An Tam gia không nói gì, “Đây không phải là sách con viết à?”

“Cha định giao cuốn sách này cho ai?” Thập Nhất Nương hơi do dự, “Cha, con đã nói rất nhiều lần rồi, mổ phẫu thuật hoàn toàn không giống với hệ thống y học của Đại Hạ, gây tê với khử trùng nhất định phải nghiêm ngặt. Đây cũng là nguyên nhân mà chúng ta lựa chọn không công bố cuốn sách này ra ngoài.”

An Tam gia vỗ vỗ đầu khuê nữ, “Yên tâm, Hồ đại phu là một đại phu nghiêm ngặt.”

Hồ đại phu quả thực mừng rỡ như điên. Trời ạ, trên đời vậy mà còn có y thuật thần kỳ như vậy, thiết nhiều bệnh mà trong mắt đại phu Đại Hạ được xếp vào loại bệnh nan y đều có thể dùng phẫu thuật để chữa khỏi, mà khó tin nhất là con người sau khi đã cắt bỏ một bộ phận cơ thể vẫn còn sống sót được. Ông cũng không nghi ngờ những gì trong sách nói là giả, bởi vì rất nhiều trường hợp bệnh án trong đó làm cho ông có cảm giác như tầm mắt mình được mở rộng. Thần y môn, thế gian thực sự có một đại phu khác biệt với nhân thế như vậy sao? Đáng tiếc, Thần y môn lại thật sự không tồn tại.

“Hồ đại phu, sách này giao cho người. Còn nữa, Thập Nhất Nương đã từng đọc cuốn sách này, con bé có vẻ khá hứng thú với y thuật.....” An Tam gia nói bóng gió, “Ta chỉ có một đứa con gái, con bé muốn làm gì ta đều sẵn lòng thỏa mãn.....”

Hồ đại phu lập tức ngẫm hiểu, “Khụ, nếu Thập Nhất tiểu thư thật sự cảm thấy hứng thú với việc điều chế thuốc, bái sư thì không cần, yên tâm, ta sẽ dốc hết sức lực dạy cho nàng.” Đầu năm nay làm lão cha thật khó, con gái muốn học y, lại không muốn nàng xuất đầu lộ diện, vậy cũng chỉ có thể để nàng học được lý.

Hồ đại phu như đi trên mây, trên mặt mang theo nụ cười ngây ngô, cầm cuốn sách thuốc như đang cầm trân bảo hiếm có trên đời, rời đi.

“Cha, cha nói Hồ đại phu có nghi ngờ Thần y môn là do chúng ta bịa đặt ra không?”

“Sẽ không, sau khi thí nghiệm xong, ông ấy sẽ tin thôi. Dù sao y thuật cũng là thật.” An Tam gia giữ giữ cuốn sách thuốc “cổ” trong tay. Để tránh phiền phức, món đồ chơi này vẫn nên hủy sạch thì hơn, dù sao ở chỗ Hồ đại phu có một quyền, Thập Nhất Nương cũng chép lại một quyền.

Hồ đại phu vừa viết vừa vẽ, vô cùng trịnh trọng sao chép sách thuốc trên quý thêm một lần nữa, cho đến khi mỗi một chữ đều đã chép lại đầy đủ mới thôi. Cẩn thận lật cuốn sách trên quý, tay ông không khỏi vuốt đi vuốt lại trang đầu tiên, nhất là phần ghi chú đặc biệt viết về yêu cầu gây tê cùng khử trùng. Muốn học được thần y thuật, phải chú trọng gây tê với khử trùng, nếu không chắc chắn sẽ trở thành kẻ vì tiền tài mà giết người. Sắc mặt Hồ đại phu vô cùng thận trọng, xem ra trước khi ông nghiên cứu ra kết quả, cuốn sách thuốc này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.

“Vi khuẩn? Trên đời thực sự có những thứ mà mắt thường không nhìn thấy được đó sao? Cả mấy cái tế bào này nữa, nghe như mấy cái nhà nhỏ vậy.....” Hồ đại phu lăm bằm lằm bằm.

“Yên tâm, chẳng mấy chốc chúng ta sẽ được nhìn thấy hình dạng của chúng nó thôi.” Thập Nhất Nương cười tủm tỉm nói, “Cha ta đã sai người đi tìm thủy tinh không hề có một tí vết nào về để làm kính lúp mà trên đó nói.”

Hồ đại phu hơi ngượng ngùng, nhưng lại vụng trộm mừng thầm, may mà nhận Thập Nhất Nương làm đệ tử, không thì sao ông có thể không biết xấu hổ mà xem kính lúp chùa được. Món đồ chơi đắt tiền như thủy tinh nằm trong khả năng của ông à?

“Thập Nhất tiểu thư, thật sự chỉ định học điều chế thuốc thôi sao? Thập Nhất tiểu thư cực có thiên phú, nếu như học thuật giải phẫu này.....” Ông hỏi thử.

“Hồ đại phu gọi ta là Thập Nhất Nương là được rồi. Không phải học thuật giải phẫu cần phải tiếp xúc với thi thể sao?” Trên mặt Thập Nhất Nương lộ vẻ sợ hãi, “Theo trong sách thuốc nói, còn phải giải phẫu thi thể nữa. Thật đáng sợ.....”

Hồ đại phu nghe vậy mới nhớ tới, dù sao Thập Nhất Nương cũng chỉ là một đứa bé, e là bình thường ngay cả giết gà cũng chưa thấy bao giờ, càng đừng nói đến chuyện giải phẫu thi thể.

“Khụ, ta quên là bé gái thường nhát gan, ngại cầm lấy quyền sách này học thuốc trước đi. Muốn học điều chế thuốc, đầu tiên phải ghi nhớ các vị thuốc cùng với công hiệu và cấm kỵ của nó.”

Thập Nhất Nương cung kính nhận sách, học thuốc sách thuốc quả thực rất cần thiết. Dù sao thời gian không gian khác biệt, có rất nhiều tên thuốc không giống nhau.....

Thập Nhất Nương nhìn lúa mạch no đủ ngượng ngùng cúi đầu, không hề nghi ngờ năm nay lại là một năm trúng mùa.

Vinh Nhị thở phào, dùng ánh mắt như nhìn người trong lòng để nhìn ruộng lúa xanh biếc, “Thập Nhất Nương, cuối cùng huynh cũng coi như yên tâm. Cuốn sách nông mà chúng ta viết đưa cho tiểu thúc huynh trước đó, chú ấy nói, có hơn một nửa huyện đã làm theo phương pháp bón phân trong sách để trồng lương thực. Huynh còn đang rất lo lắng, sợ mình có ý tốt nhưng lại làm chuyện xấu. May mà mùa thu hoạch năm trước không phải là ngẫu nhiên.....”

“Thật hy vọng ở kinh thành cũng có thể trồng rau.” Thập Nhất Nương hơi tiếc nhìn mấy luống rau.

“Khẳng định là có thể, không phải An nguyên soái không cấm muối xuống ruộng à?” Vinh Nhị nghĩ nghĩ, nói, “Nhưng nếu trồng rau ở kinh thành, coi chừng bị người ta nói ra nói vào. Trong kinh thành có rất nhiều nói như rồng leo, làm như mèo mửa, mắt toàn đặt trên đỉnh đầu.”

“Muối không thêm để ý người khác nói gì.” Thập Nhất Nương bĩu môi, “Chỉ là muối nghe người ta nói, kiếm nhà lớn ở kinh thành không dễ, nhà ở đó đều nhỏ nhỏ. Nghe nói có rất nhiều nhà còn không có cả vườn hoa nữa cơ.” Vậy thì nàng kiếm đâu ra đất để mà trồng chứ.

“Yên tâm, với bản lĩnh của An nguyên soái, Hoàng thượng nhất định sẽ ban thưởng nhà, hơn nữa còn chắc chắn là nhà có vườn hoa. Không thì mặt của Hoàng thượng biết đặt ở đâu.” Vinh Nhị mỉm cười, lại hơi luyến tiếc. Thập Nhất Nương đi, Thập Lang cũng đi, còn có ai cùng trồng rau với hân nữa đâu.

“Muội quên.” Thập Nhất Nương ngượng ngùng. Thời đại này thật tốt, thủ trưởng còn bao luôn cả nhà ở nữa, “Tổ phụ cũng nói là sẽ cùng trồng rau với muội.”

Vinh Nhị thở dài, “Thập Nhất Nương đi rồi, sau này không biết đến ngày tháng năm nào mới có thể gặp lại.”

Thập Nhất Nương kinh ngạc nhìn hân, “Không phải huynh đi thi sẽ phải về kinh thành sao? Không phải huynh muốn làm quan lớn sao?”

Vinh Nhị đỏ ửng mặt, “Khụ, đây là lý tưởng của huynh, huynh nhất định sẽ cố gắng.” Rồi khỏi kinh thành mới phát hiện mình quá kiêu căng ngạo mạn, trồng rau cùng với Thập Nhất Nương mới biết được nổi vất vả của Đại tư nông, bây giờ sao mà hân còn dám nói mình nhất định có thể lên làm quan lớn nhất phẩm để làm rạng rỡ tổ tông cơ chứ.

Thập Nhất Nương cổ vũ nhìn hấn, “Vinh Nhị ca đừng tự coi nhẹ mình. Muội cảm thấy chỉ cần không từ bỏ, với bản lĩnh của Vinh Nhị ca, sớm hay muộn cũng có một ngày sẽ thực hiện được lý tưởng của mình. Hơn nữa cho dù Vinh Nhị ca không làm được quan lớn nhất phẩm, nhưng với cống hiến của Vinh Nhị ca, ngàn ngàn vạn vạn dân chúng đều đã ghi tạc trong lòng. Tuy quan nhất phẩm của Đại Hạ nhiều, nhưng có thể làm cho lương thực của bọn họ tăng thêm gần một nửa cũng chỉ có Vinh Nhị ca mà thôi.”

Lúc này mặt Vinh Nhị lại càng đỏ hơn, thẹn thùng, “Thập Nhất Nương, lương thực này cũng có phần của muội và Thập Lang. Hơn nữa có rất nhiều đề xuất là của Thập Nhất Nương.....”

Thập Nhất Nương cười trộm, đứa nhỏ này thật đúng là, người khác vừa khen một cái là ngượng ngay, “Vâng vâng, cũng có công lao của bọn muội, chẳng qua trong việc biên soạn sách nông thì Vinh Nhị ca vẫn là có công lớn nhất.”

Xa xa nhìn thấy một đôi bé trai bé gái có vẻ ngoài tương xứng đứng trước vườn rau xanh biếc nói chuyện vui cười, An Tam Lang khó chịu, “Thập Nhất Nương!”

Giọng nói này..... Thập Nhất Nương tròn to đôi mắt, xoay qua, thấy một thiếu niên tuấn mỹ dưới ánh mặt trời, sinh động đến mức khiến cho cảnh vật xung quanh đều bừng sáng, “Ca ca.....” Nàng không dám tin, dụi dụi hai mắt.

Giây tiếp theo, Thập Nhất Nương liều mạng vọt vào trong ngực hấn, “Ca ca, huynh đi đâu vậy, muội rất nhớ huynh.”

An Tam Lang giang tay ôm lấy muội muội đã nặng hơn hồi trước, không khỏi nở nụ cười tươi rực rỡ, “Không phải là ca ca về rồi đấy sao?”

Thập Nhất Nương không nở nháy mắt, nhìn chăm chú thiếu niên phong trần mặt mày trước mặt, “Ca ca, lần sau đừng đi lâu như vậy, Thập Nhất Nương thật sự rất nhớ huynh.”

Ánh mắt An Tam Lang tràn ngập ôn nhu, “Được, sau này ca ca nhất định sẽ ở trong nhà với Thập Nhất Nương nhiều nhiều.”

Vinh Nhị bị bỏ rơi ở chỗ cũ: Nè, hai người đừng chỉ tự nói chuyện với nhau như thế chứ, quên mất sự tồn tại của ta rồi sao.....

“Thanh Viễn đại sư không ở đó?” An Tam gia kỳ quái hỏi, “Không phải là ông ấy tính ra được chuyện cha muốn đi tìm ông ấy nên đặc biệt tránh đi chứ.”

An Tam Lang cười khổ, “Quá rõ rồi. Không thì ông ấy cũng sẽ không để cho người ta nói với con là mọi chuyện cứ tùy vào duyên phận.”

“Về Thập Nhất Nương, cha cũng không cần quá lo lắng. Thanh Viễn đại sư bảo người tiện thể nhắn lại, bảo là Thập Nhất Nương quý không sao tả xiết, hơn nữa cả đời trời cháy.” An Tam Lang hơi chần chờ nói, quả nhiên thấy An Tam gia giận tím mặt.

“Quý không sao tả xiết? Ý là nói Thập Nhất Nương có thể sẽ gả vào hoàng gia à?” Không thì còn có nữ nhân nào được xưng là quý không sao tả xiết chứ.

An Tam Lang cười khổ, lúc ấy hấn cũng choáng váng toàn thân đó có biết không, “Cha, cha đừng tức giận đến thế. Thanh Viễn đại sư còn nói Thập Nhất Nương cả đời trời cháy, chồng vinh con quý, chính là tướng mệnh tốt hiếm có.”

Sắc mặt An Tam gia vẫn khó coi, “Có quan hệ với hoàng thất thì tốt chỗ nào chứ? Thanh Viễn đại sư còn nói gì nữa?” Người hoàng gia đều là sắc lang, có nam nhân nào không phải ba vợ bốn nàng hầu đâu, Thập Nhất Nương đáng yêu như vậy, nếu thật sự gả vào hoàng thất còn không phải là đưa dê vào miệng sói à?

An Tam Lang vội vàng an ủi ông, “Cha, cha đừng quá khắt khe, dù sao quý không sao tả xiết cũng không nhất định là phải gả đến hoàng gia, ví dụ như triều đình phong cho Thập Nhất Nương của chúng ta danh hào quận chúa gì đó, cũng có thể coi như là quý không sao tả xiết.”

An Tam gia nghe vậy mới hơi thả lỏng, “Nói vậy cũng đúng. Với công lao của phụ thân, chắc phong danh hào quận chúa cũng là chuyện rất dễ.”

An Tam Lang vội vàng gạt đầu, “Đúng thế, hơn nữa hiện giờ vài vị Vương gia của hoàng thất, người thì chết người thì liệt, thế tử lại càng không cần nói đến, không phải nuôi nhốt thì chính là rơi rụng trong dân gian, không có ai xứng đôi với Thập Nhất Nương của chúng ta hết.”

An Tam gia thở phào, vì tranh đoạt ngôi báu mà hiện tại hoàng gia đúng là đang rơi vào cảnh nhân khẩu điều tàn. Hơn nữa chỉ cần não của hoàng đế không tàn, sẽ không để cho cháu gái của một vị quốc công xuất thân võ tướng gả cho người từng là đối thủ của mình. Trừ khi là con trai ruột, từ từ, con trai ruột.....

Mặt An Tam gia lại xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Có một kẻ xứng đôi, mà vẫn còn chưa có kết hôn. Thái tử Tư Đồ Tĩnh La!”

“Chắc là không thể nào đâu.” An Tam Lang an ủi lão cha bị chứng bệnh ảo tưởng nữ nhi bị hại, “Thái tử lớn hơn Thập Nhất Nương của chúng ta bao nhiêu, Hoàng hậu nhất định sẽ vội vã để Thái tử cưới vợ sinh con làm phong phú cho hoàng thất. Hơn nữa” An Tam Lang chần chờ một chút mới nói, “Nhà chúng ta xem như đã bỏ bình quyền, Hoàng thượng biết chúng ta chắc chắn đã đứng về phe ông ấy, không cần thiết phải thông qua hôn sự của con cái để mượn sức chúng ta.....”

An Tam gia thoát nhìn vẫn cực kỳ bất mãn, “Mặc kệ nói như thế nào, tóm lại chờ đến kinh thành, không thể để cho Thái tử tới gần Thập Nhất Nương một bước nào.”

An Tam Lang dờ khóc dờ cười, “Cha, cha đừng quá nhọc lòng, Thái tử có quan hệ thân mật với chúng ta, quan hệ với Thập Nhất Nương cũng không tệ, hoàn toàn không thấy mặt là không có khả năng..... Hôn nữa Thái tử thật sự xem Thập Nhất Nương của chúng ta như muội muội mà đối đãi, cha đừng nghi thần nghi quỷ.”

An Tam gia hừ một tiếng, “Chuyện liên quan đến Thập Nhất Nương, cha thà nghi thần nghi quỷ.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Edit: Diệp Nhục Giai

Gió thu tháng tám dần dần nổi lên, gió thu tháng chín dần dần lạnh, ở những nơi khác, tình trạng này là bình thường, nhưng ở Tây bắc lại đổi thành gió thu tháng tám cực kỳ lạnh, gió thu tháng chín đông chết người. Chẳng qua mới chỉ là tháng tám thôi, nhưng sau một trận mưa thu, đám Thập Nhất Nương cùng Thập Lang lại phải mặc quần áo vừa giữ ấm vừa dễ thương, lần nữa cosplay nguyên một con động vật sinh thái.

“Quần áo, chần, đồ ăn.....” Phương thị đầm chiêu ủ dột nhìn tờ ghi chú trên tay.

“Đại bá mẫu? Sao vậy?” Thập Nhất Nương gần đây đang thay răng nói chuyện cứ bị lọt gió. Nàng nghiêng đầu hỏi, tai thỏ trên đầu rung rung, trông rất đáng yêu.

“Thập Nhất Nương.” Phương thị phản xạ có điều kiện lấy điểm tâm ra, thấy hai mắt Thập Nhất Nương sáng ngời, nước miếng cũng sắp chảy ra, bà lại vội vàng thu về, “Thật xin lỗi, Đại bá mẫu quên mất, hiện tại con không được ăn điểm tâm.” Hôm qua Thập Nhất Nương rụng một cái răng, trước khi mọc ra răng mới, không thể ăn điểm tâm được.

Thập Nhất Nương ai oán nhìn bà, ánh mắt cực kỳ phù hợp với lỗ tai thỏ. Nàng hôn mê 3 năm, thời gian dậy thì chậm hơn người bình thường rất nhiều, ngay cả thay răng cũng chậm hai năm so với mấy đứa con nít khác. Được rồi, dù sao cũng đã hai đời, không phải lần đầu tiên thay răng. Nàng không phải là lính mới, không ngại ngày nào cũng phải lung lay răng một chút để nó long ra, tranh thủ để răng mau mau rụng xuống. Nhưng cực kỳ bi thương là, mọi người đều cảm thấy trong lúc thay răng không thể ăn đồ ngọt, sợ đồ ngọt sẽ khiến cho răng mới mọc bị sâu.....

“Chờ xon mọc xong răng rồi lại ăn, ha. Bây giờ con ăn nhiều điểm tâm như vậy, răng sẽ bị sâu đục mất.” Phương thị nhẹ nhàng dỗ dành Thập Nhất Nương đang dùng ánh mắt khó bỏ khó rời nhìn chằm chằm đĩa điểm tâm.

Thập Nhất Nương tuyệt đối chưa từ bỏ ý định, lôi kéo tay áo Phương thị, đôi mắt ngập nước cố gắng tỏ ra đáng yêu, “Bá mẫu, thật ra trong lúc thay răng không được ăn đồ ngọt là không có khoa học. Ngược lại, lúc răng mới mọc ra, thích hợp nhất là ăn điểm tâm mềm mềm, chỉ cần đánh răng thường xuyên là được.....”

Phương thị sờ sờ lỗ tai thỏ trên đầu nàng, ôn nhu an ủi nói, “Được rồi, Đại bá mẫu không hiểu cái gì là khoa học, nhưng mấy ca ca của con đều trôi qua như thế hết. Hiện giờ răng bọn họ đều trắng tinh đẹp mắt, Thập Nhất Nương cũng không muốn sau này vừa mở miệng đã bị người khác thấy hàm răng đen đen đúng không.....” Nói xong, bà ra hiệu cho nha hoàn cầm điểm tâm ra ngoài, để tâm mắt của Thập Nhất Nương khỏi phải dán chặt vào điểm tâm như thế.

Thập Nhất Nương lưu luyến, ánh mắt dính trên điểm tâm, ô ô, sau này nàng phải sống một đoạn thời gian dài dằng dặc không có điểm tâm ăn.....

Nghe nói ăn đồ ngọt sẽ làm cho tâm trạng con người tốt hơn, hiện giờ nàng cảm thấy chỉ số hạnh phúc của nàng cực kỳ thấp.

Phương thị vừa bực mình vừa buồn cười, nhìn không được lại túm túm cái đuôi thỏ tròn nhỏ trắng bông kia, “Yên tâm, chẳng mấy chốc răng sẽ mọc ra thôi. Đến lúc đó con thích ăn gì, Đại bá mẫu đều sai người làm cho con ăn hết.”

Thập Nhất Nương bĩu môi, “Vậy thì người ta muốn ăn gấp đôi điểm tâm, bổ sung hết toàn bộ điểm tâm không được ăn trong mấy ngày này.”

Phương thị nở nụ cười, hận không thể ôm lấy con thỏ to này hôn hai cái, về mặt yêu thương nói, “Được, gấp đôi thì gấp đôi, đến lúc đó con thích ăn bao nhiêu cũng được.”

“Đại bá mẫu, người vừa mới làm gì vậy? Thoạt nhìn có vẻ rất phiền não.” Thập Nhất Nương hơi kỳ quái nhìn tờ danh sách lung tung trên tay bà.

“À, bá mẫu đang thu xếp mấy thứ mang về kinh.”

“Không phải còn hơn một tháng lận à?” Thập Nhất Nương ngạc nhiên nói. Theo như An Tam gia quan sát, mấy ngày nay trời mưa nên khá lạnh, nhưng qua vài ngày nữa, thời tiết có thể sẽ ấm lại. Năm nay Tây bắc đồ tuyết muộn, đoán chừng đến cuối tháng mười mới có tuyết rơi, bọn họ xuất phát cuối tháng chín còn kịp.

“Nhiều đồ như vậy, một tháng trôi qua nhanh lắm.” Phương thị không đồng ý, nói, “Đại bá mẫu bắt đầu thu dọn từ nửa năm trước rồi, đa số đều đã dọn xong, bây giờ chỉ còn một vài thứ lặt vặt. Đồ của nhà chúng ta nhiều như vậy, mấy chục chiếc xe ngựa không biết có đủ không.” Gia nghiệp An gia khá lớn, gia sản nhiều như vậy, muốn dọn đến kinh thành là chuyện khiến người ta phiền não. Đa lông quần áo được liệu sách vở này nọ thì thôi, đồ cổ, nhất là bình hoa chén bát gì đó, quả thực làm cho người ta đau đầu, mấy thứ này toàn là hàng để vớ.....

Mấy chục chiếc xe ngựa? Hèn chi phải dọn dẹp từ bây giờ. Hóa ra người cô đại chuyển nhà phiền phức như vậy, Thập Nhất Nương thề lười, “Mấy thứ này không tiện thu xếp sao ạ?”

“Đúng vậy, thu dọn mấy loại đồ cô để vớ của chúng ta đặc biệt phiền toái.” Phương thị thở dài, “Tuy để cho người ta trải mấy tầng rom rạ cô đại bên dưới đồ cổ rồi, nhưng lúc đi trên đường không được bằng phẳng, cũng vẫn sẽ bị vớ một ít.”

“Bá mẫu, đồ sứ của Đại Hạ chúng ta không phải rất tốt sao, nghe nói còn bán cả ra nước ngoài nữa. Bọn họ chống xóc thế nào, chúng ta cũng học theo.”

“Còn không phải là biện pháp đó sao.” Phương thị thở dài, “Buôn bán ra nước ngoài, bị hao tổn cao nhất chính là đồ sứ. Một con sóng đánh tới, thuyền với mọi người đều không sao, đồ sứ thì bị vỡ không ít.”

Thập Nhất Nương nâng cằm nghĩ nghĩ nói, “Bá mẫu, nghe nói chúng ta phải đi hơn một tháng mới đến kinh thành, trên đường khó tránh khỏi sẽ có thời điểm phải màn trời chiếu đất, chỉ có thể ăn lương khô đúng không?”

Phương thị xoa xoa đầu nàng, “Yên tâm, bá mẫu sẽ mang theo mấy món Thập Nhất Nương thích ăn nhiều một chút.”

“Con không có ý này. Ý con là, nhiều khi chỉ có thể ăn thịt khô, rau củ thì khỏi nghĩ.”

Phương thị nghĩ nghĩ, lòng dạ của đứa nhỏ này thật đúng là đặt hết trên đồ ăn, “Yên tâm, rau xanh mà Thập Nhất Nương trồng, bá mẫu sẽ sai người đem muối hết, trên đường đủ cho chúng ta ăn.”

Thập Nhất Nương lấy tay che miệng, cười đến mắt đều híp cả lại. Bây giờ nàng không có răng cửa, lúc nói chuyện hay cười to đều sẽ lấy tay che miệng lại, “Bá mẫu, muối rau cũng không đủ tui đâu. Thập Nhất Nương có một biện pháp, không những có thể bảo tồn đồ cổ mà còn có thể ăn được rau tươi đó nha.”

Phương thị có chút không tin, sao có thể gộp chung chuyện bảo hộ đồ cổ cùng với rau xanh được, “Chèn rau bên dưới đồ cổ? Vậy không phải là rất lãng phí à? Hơn nữa thời gian đến kinh thành dài như vậy, rau cũng sẽ bị hư thối hết, đến lúc đó cả xe đều thối um lên.”

Thập Nhất Nương thờ phỉ phò nói, “Con ngốc đến thế sao? Ý con nói là, ở bên dưới chèn đậu tương với đậu xanh, thi thoảng lại cho thêm nước vào, giá sẽ nảy mầm. Đến lúc đó chúng ta sẽ không thiếu rau ăn, hơn nữa có giá nhú lên, cũng không cần phải lo cho an nguy của đồ cổ nữa.”

“Thập Nhất Nương thật thông minh.” Phương thị khích lệ nói, Thập Nhất Nương biết trồng rau ngon, xuống bếp làm đồ ăn cũng luôn luôn ngon miệng, cho nên trong lòng của mấy người lớn, nàng làm việc luôn làm cho người ta yên tâm, “Đại bá mẫu tin là biện pháp này của Thập Nhất Nương nhất định rất hiệu quả. Nhưng Thập Nhất Nương có sẵn lòng thí nghiệm một chút không, để mọi người đều được yên tâm.”

Thập Nhất Nương vui vẻ, nhưng vẫn cố gắng che miệng, không để răng mình lộ ra, “Được ạ, con sẽ quay về thí nghiệm ngay đây. Đại bá mẫu yên tâm, chỉ cần bốn, năm ngày là đủ rồi.”

“Mọi người mau đến xem, con làm thí nghiệm thành công rồi.” Thập Nhất Nương dương dương tự đắc để An Ngũ Lang điều khiển xe ngựa chạy lòng vòng quanh phủ nguyên soái, trong xe ngựa đầy ắp chén đĩa để vớ. Nữ đầu bếp béo mặt ừm ừm nhìn xe ngựa, sợ chén đĩa bên trong sẽ bị vỡ nát hết, đêm nay mọi người chỉ có thể ăn bằng nôi.

Mọi người xem thế là đủ rồi, của An Tam gia ngồi trên xe lẫn, trong ánh mắt đều là ý cười, yêu thương nhìn tiểu nữ nhi, nhưng trong miệng vẫn đưa ra ý kiến tương phản, “Đường trong phủ chúng ta vốn rất bằng phẳng, nếu đi đường gập ghềnh một chút, không chừng bên trong sẽ có thứ gì đó bị vỡ thôi.”

Thập Nhất Nương vô cùng tự tin nói, “Không đâu, sức mạnh của hạt giống vượt quá sức tưởng tượng của mọi người đó. Ngũ Lang ca, huynh kéo xe ngựa đến sườn núi nhỏ, lao xuống ở chỗ đó đi.”

“Chờ huynh một chút, huynh cũng đi.” Thập Nhất Nương phấn khởi hứng thú vọt tới, “Huynh đi giám sát Ngũ ca, mắt công huynh ấy lại chỉ chọn đường bằng phẳng mà đi.”

“Mau leo lên ngựa đi, ngồi vững một chút.” An Ngũ Lang hét to một tiếng, ra roi thúc ngựa chạy đến sườn núi nhỏ sau phủ nguyên soái.

“Ngũ công tử, ngài chậm một chút, nhất thiết đừng để chén rơi vỡ, không thì đêm nay mọi người cũng không còn chén mà ăn cơm đâu.” Rốt cuộc nữ đầu bếp béo nhin không được.

Thập Nhất Nương vung tay lên, “Ngũ Lang ca, huynh mau hơn một chút cũng không sao, chỉ cần xe không bị lỏng là không có vấn đề gì hết.”

An Ngũ Lang cười to nói, “Yên tâm, cho tới bây giờ huynh chỉ biết cười khoái mã.”

Bọn nha hoàn pha trà đem điểm tâm đến, đám người An Tam gia dứt khoát ngồi xuống uống trà ăn điểm tâm chờ An Ngũ Lang quay lại.

Mọi người vui vẻ uống trà ăn điểm tâm, Thập Nhất Nương ngoảnh phải ngoảnh trái, đang định thừa dịp không ai chú ý, lén lút mò một khối son được cao, cuối cùng lại đối diện với đôi mắt không đồng ý của An Tam Lang.

Thập Nhất Nương buồn bực rứt tay về, nhìn không được lại liếm liếm lợi, rốt cuộc bao giờ răng nàng mới mọc ra đây.

An Tam Lang lắc đầu, nhỏ giọng nói gì đó với Xuân Lan, Xuân Lan hơi hồ thẹn gật đầu, đi về hướng nhà bếp.

“Đạo này Thập Nhất Nương rất ít khi cười.” Nhìn Thập Nhất Nương mặt ủ mày ê nhìn chằm chằm điểm tâm, An Nhị gia lo lắng hỏi An Tam gia, “Con bé bị gì vậy?”

An Tam gia ung dung, “Không sao hết, không cần lo lắng, chẳng qua con bé đang thay răng thôi.”

An Nhị gia giạt mình, “Hóa ra là do không ăn được điểm tâm nên mới không vui.”

“Không chỉ như thế……” An Tam gia nhìn không được muốn cười, “Con bé sợ lúc cười sẽ bị lộ răng, nên có thể không cười sẽ không cười.”

An Nhị gia cũng nhìn không được mà phun ra, “Thảo nào, huynh đã nói hôm nay sao cục cưng nhà ta lại ngồ ngồ, lúc nói chuyện đều phải che miệng lại.”

Phương thị sáp lại gần, “Ngược lại Lộ ma ma lại vừa lòng, cho rằng con bé nói chuyện kiểu đó thực nữ hơn. Nhưng tẩu vẫn thích đáng về lúc Thập Nhất Nương cười lộ rõ lên hơn.” Che miệng cười quả thật rất thực nữ, nhưng lại không quá hợp với Thập Nhất Nương.

“Yên tâm, chờ răng con bé mọc ra rồi, cho dù có muốn thực nữ cũng thực nữ không nổi đâu.” An Tam gia mỉm cười nói, “Chúng ta nuôi chính là một đả nha đầu.”

An Nhị gia bắt mạch, “Tam đệ, Thập Nhất Nương của chúng ta chính là tiểu thư đáng yêu nhất trên đời này, sao có thể bôi đen con bé như thế.” An Nhị gia học được không ít từ mới thú vị từ miệng Thập Nhất Nương.

Xuân Lan cầm một khay điểm tâm quay lại, An Tam Lang nhận lấy khay, đặt xuống trước mặt Thập Nhất Nương, “Ăn đi, đây là điểm tâm mặn.”

Mắt Thập Nhất Nương sáng rực, đang định cười với ca ca, lại vội vàng ngậm miệng lại, lấy khăn tay ra ăn điểm tâm.

Từ đôi mắt cong cong của nàng, không khó nhìn ra nàng đang vui vẻ, An Tam Lang mỉm cười, thấy mọi người bên này cũng mỉm cười.

“Tam Lang thật đúng là một ca ca tốt.” Phương thị cười nói.

Khi nói chuyện, An Ngũ Lang đã quay về, nữ đầu bếp béo xung phong xông tới, tháo toàn bộ chén đĩa trên mâm đậu xuống, ngoại trừ bị vỡ một hai cái, số còn lại đều nguyên vẹn cả.

“Con có thể làm chứng, dọc theo đường đi Ngũ Lang ca đều xung phong tiến lên giống như đang ra chiến trường vậy, không thì khẳng định là một cái cũng không vỡ.” Tiểu trắng mập vừa ăn điểm tâm vừa nói.

Thập Nhất Nương dương dương tự đắc nhận lấy ánh mắt sùng bái của mọi người, còn sống chết nắm lấy đuôi mình. Không thể cười, cười ra thì răng sẽ bị người ta thấy hết.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Edit: Diệp Nhược Giai

Mặt trời xuống núi, trong không khí hầu như không có gió, vẫn còn lưu lại một chút oi bức. Dưới ánh hoàng hôn, bóng của tầng tầng lớp lớp cung điện như con quái vật có thể lao ra cắn người, mấy cung nữ đi ra đi vào cẩn thận thả nhẹ bước chân, bọn thị vệ đứng trong sáng ngoài tối, bảo vệ cho phòng ở của người tôn quý nhất thiên hạ này.

Ám Nhất yên lặng cảm ứng tình huống của thủ vệ xung quanh, bước chân không nhanh không chậm đi về hướng Cảnh Dương cung. Vừa đến cửa cung, hần chột nghe một hai tiếng ho khan thỉnh thoảng truyền ra từ trong điện.

Ám Nhất cau mày, bước chân hơi ngừng, sau đó lại điềm nhiên như không có chuyện gì, cất bước đi vào trong phòng. “Điện hạ, vừa lấy được tin tức. Tháng sau An gia sẽ đến kinh thành.”

Tư Đồ Tinh La ngẩng đầu, con người lạnh băng có thêm vài phần độ ấm, như tuyết mùa đông bị hòa tan, “Tháng sau? Rốt cuộc cũng chịu về đây à?” Người An gia có khỏe không? Thập Nhất Nương lớn hơn chút nào chưa?

“An Tam gia gọi thư, nói năm nay thời tiết không thích hợp. Khoảng thời gian này năm ngoái, Tây bắc đã rất lạnh rồi, nhưng năm nay lại nóng bất thường. Ông ấy nói, tốt nhất là nên điều tra một chút mấy địa phương khác, nếu địa phương khác cũng nóng hơn năm ngoái, coi chừng năm sau sẽ có nạn châu châu.” Âm Nhất cảm mấy tin tức đã được sàng lọc qua, đưa cho Thái tử.

Tư Đồ Tinh La hơi trầm ngâm, nếu thực sự xảy ra nạn châu châu, khó tránh khỏi sẽ có người liên hệ với chuyện ngôi vị hoàng đế không được chính đáng nên bị trời phạt, nhất là đám hoàng thúc sống dai như giã đang âm thầm rục rịch của hắn.

“Ta sẽ nói với phụ hoàng.”

“Điện hạ.” Âm Nhất chần chờ một chút, rốt cuộc nhìn không được nói, “Đường phèn tuyết lê này vẫn nên ăn nhanh thì hơn.” Hắn vừa vào cửa đã nhìn thấy chén đường phèn tuyết lê không còn một chút độ ẩm nào, nhưng hiển nhiên là điện hạ còn chưa ăn.

Tư Đồ Tinh La dừng một chút, “Chẳng qua ta chỉ cảm mạo ho khan mà thôi, sẽ khỏe rất nhanh.” Hơn nữa đường phèn tuyết lê này quá khó ăn, không giống món mà Thập Nhất Nương đích thân làm cho hắn. Về mặt của Tư Đồ Tinh La hơi hoảng hốt, nhớ tới thời gian dưỡng bệnh ở Trung Châu. Khi đó Thập Nhất Nương sẽ chọn là tốt nhất, đường phèn trắng thuần nhất, để người ta hầm bằng lửa liu riu, lúc ăn lên có cảm giác ngọt đến tận trong lòng.

“Thái tử điện hạ, Hoàng thượng với nương nương đang nói chuyện, nô tỳ lập tức đi vào bẩm báo.”

Tư Đồ Tinh La ngăn lại, “Không cần, ta chờ là được.”

Thính lực của hắn vượt xa người thường, thoáng thoáng nghe được tiếng nữ nhân cúi đầu khóc nức nở, “Nguyên nương..... Đại phu nói..... Vị trí thái không ngay ngắn.....”

Tiếng nam nhân mang theo chua xót, “Lúc ấy..... Chỉ có thể..... Gả đi xa..... Là phương thức duy nhất bảo vệ cho nàng ấy.....”

Tư Đồ Tinh La nhìn bầu trời tối dần, trong lòng tràn ngập chua xót. Rõ ràng người thắng là bọn họ, vì sao người nhà bọn họ lại ngược lại càng không được hạnh phúc.

Yết hầu chột ngựa, cuối cùng hắn nhìn không được mà ho khan, ho đến tê tâm liệt phế, làm sao cũng không ngừng lại được.

“Tứ Lang!” Nữ nhân cả kinh nhảy dựng lên, lập tức xông ra ngoài, giọng nói vô cùng bén nhọn.

Đến cuối tháng tám, mấy người Thập Nhất Nương cũng bắt đầu đóng gói đồ của mình, mặc dù có nha hoàn, nhưng dù sao vẫn có rất nhiều món yêu quý, phải tự mình thu dọn mới yên tâm.

Vừa nghe thấy trên đường đi sẽ rất nhàm chán, Thập Nhất Nương liền cố gắng nhớ lại mấy trò chơi có thể giết thời gian trong kiếp trước rồi bảo Xuân Lan đi tìm thợ thủ công, làm mấy lá bài tây gì đó cho nàng.

Đám An Tam Lang thì thu dọn sách vở, đường xá xa xôi, đọc sách là cách để giết thời gian tốt nhất.

Vừa vào cửa, Thập Nhất Nương liền nhìn thấy Phương thị đang than thở, nàng hơi khó hiểu, “Đại bá mẫu, nếu không cần phải lo lắng đồ cổ nữa, bây giờ còn có chuyện khác phiền não sao? Là do quá nhiều đồ không thu dọn nổi à?”

“Ừ, đồ đạc hơi nhiều, nhưng bá mẫu có thể nhờ Nhị bá mẫu của con trợ giúp. Aiz, bá mẫu buồn phiền chuyện khác cơ.” Phương thị sầu não nói, “Từ Trung Châu đến kinh thành, chúng ta gia đại nghiệp đại, ít nhất phải đi hết một tháng. Vừa nghĩ tới chuyện phải ngồi xe ngựa lâu như vậy, bá mẫu liền cảm thấy khó chịu.”

Thập Nhất Nương bưng bình rượu ra, “Đại bá mẫu, thì ra là người bị say xe.”

“Đúng vậy.” Phương thị thở dài, “Năm đó ta với Đại bá phụ của con đi một đường đàng đẵng từ kinh thành đến Trung Châu, sụt mất hơn mười cân, sau đó lại bị phong hàn, suýt thì bệnh không dậy nổi.....” Phương thị sợ run cả người, bình thường bà ngồi xe ngựa là choáng váng, nếu có thể đi kiệu thì sẽ đi kiệu.

Thập Nhất Nương nhớ tới xe ngựa thời đại này, trong lòng không khỏi ưu sầu, thật đúng là mông cũng biến thành hai nửa, xương cốt gì đó đều hận không thể tái cơ cấu lại một lần. Nếu có thể thay đổi thì tốt rồi.

Ồ? Thay đổi?

Thập Nhất Nương kích động nói, “Đại bá mẫu, Thập Nhất Nương muốn thí nghiệm một chút xem có thể làm ra xe ngựa không bị rung lắc kịch liệt như thế nữa hay không.”

“Xe ngựa không rung lắc kịch liệt?” Phương thị ngẩn người, còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì đã nhìn thấy Thập Nhất Nương vẩy lỗ tai thỏ thật dài, hưng phấn chạy đi, dưới ánh mặt trời chỉ nhìn thấy bóng dáng một con thỏ trắng lông mềm.

Xa xa, tiểu trắng mập nhìn thấy Thập Nhất Nương đang vung tay múa chân nói gì đó với vài người thợ thủ công.

“Thập Nhất Nương, muội đang làm gì vậy?” Thập Lang chạy tới hỏi.

“Làm cơ quan giám xóc.” Thập Nhất Nương cũng không ngần đầu lên, nói với mấy thợ thủ công, “Không cần căng chặt như vậy, nếu quá chặt sẽ rất dễ bị nứt ra.”

Thợ thủ công trung niên cười nói, “Tiểu thư, yên tâm, bọn ta làm chiếu trúc đã bao nhiêu năm rồi, sẽ không bị nứt ra đâu.”

Nếu không có lò xo thì dùng gậy trúc bện lại, có thể giảm xóc gì đó. Thời này mà có cao su thì tốt rồi, đường có xa mấy cũng không sợ.

Đúng vậy, Thập Nhất Nương bỗng nhiên nhớ tới một chuyện trong kiếp trước. Khi đó quả thực là toàn cầu đều đang đánh zombie, vật tư quý chết đi được. Một đêm trước khi giải phóng, giao thông cơ bản là đi bộ, thông tin cơ bản là rỗng to, sưởi ấm cơ bản là run rẩy, đúng lúc ấy thì thú biến dị vừa tiện nghi vừa dùng tốt xuất hiện. Khi đó căn cứ có một con đà điểu biến dị, lớn như ngựa, nhưng khi chạy lại nhanh hơn ngựa gấp mấy lần, người trong căn cứ còn chế tạo riêng cho con đà điểu này một cái xe kéo bốn bánh. Phương tiện giao thông kiểu mới vừa tiết kiệm năng lượng vừa tiết kiệm chất béo này làm cho cả một đám nhà khoa học nổi điên. Sau đó thú biến dị dùng để làm phương tiện giao thông được lưu truyền ra ngoài, mọi người đều điên loạn lên, hận không thể mỗi tay nắm một con.

An An với ông nội có nuôi một con Husky tên Hoan Hoan, khoái nhất là tỏ ra dễ thương, sau đó lại vô cùng may mắn thành chó biến dị, mỗi ngày cắn quần áo An An muốn chớ năng, vì thế trước tận thế An An dắt chó, sau tận thế lại bị chó dắt.

Nghĩ vậy, Thập Nhất Nương có chút đau thương, sau khi nàng chết, không biết Hoan Hoan đau lòng cỡ nào, sau này nó không còn người nhà nữa.

Thập Nhất Nương thờ dài, khuấy động đồng ký ức trong đầu, bắt đầu nhớ lại phương pháp chế tạo của hệ thống lái bốn bánh. Vốn dĩ hệ thống lái bốn bánh không dùng trên xe ngựa, nhưng sau tận thế áp dụng trên thú biến dị cũng cực kỳ có hiệu quả. Chỉ cần hai bánh trước có thể xoay được, đằng sau thêm vài cái bánh xe hoặc xe kéo cũng được. Ngoài ra tốc độ cùng với tải trọng của xe ngựa đều sẽ tăng lên, nhân lực giảm bớt, chỉ cần một hai người là có thể điều khiển một chiếc xe ngựa bốn bánh hoặc sáu bánh tám bánh. Hơn nữa với hệ thống lái bốn bánh này, trên xe có thể tăng thêm nhiều hệ thống giảm xóc hơn, ngồi vào càng rộng rãi càng thoải mái.

An gia gia đại nghiệp đại, đồ vật khẳng định không ít, xe ngựa cũng phải cải tạo lại một phen, Đại bá mẫu sẽ không cần phải sầu lo chuyện xe ngựa nữa.

An Tam gia đánh giá một lượt xe ngựa tám bánh đã được cải tạo này. Thập Nhất Nương khoe, chỉ cần dùng hai con ngựa. An nguyên soái kiêu ngạo nhìn xe ngựa dài gấp mấy lần so với bình thường này, “Bé cưng thật đúng là thiên tài, xe ngựa như vậy mà cũng nghĩ ra được.”

Thập Nhất Nương dương dương tự đắc muốn ngửa mặt lên trời cười to, bỗng nhiên nhớ tới cái gì lại che miệng lại, “Xin gọi ta là An – Edison – Thù Sốc.”

Edison là cái gì? An nguyên soái khó hiểu lắc đầu, dù sao cháu gái thường hay nói vài thứ kỳ quái gì đó cũng không phải là chuyện một hai ngày nay, vì thế ông cũng không nhiều lời nữa, càng già càng dẻo dai mà nhảy lên xe ngựa, chạy vài vòng quanh phủ.

“Phụ thân, thế nào?”

“Cực kỳ tốt.” An nguyên soái vui vẻ nói, “Nhanh hơn xe ngựa bình thường. Thập Nhất Nương nói tải trọng tăng thêm, chắc hẳn cũng là sự thật.”

An Tam gia cau mày, sai người nâng tảng đá vào trong xe ngựa, An nguyên soái tắc lưỡi, tảng đá này nặng gấp ba lần tải trọng của xe ngựa bình thường, xe ngựa này sửa đổi quá tốt.

“Không tệ.” An nguyên soái hiền lành nhìn cháu gái nhỏ, “Có xe ngựa này, chắc hẳn sau này vận chuyển hàng sẽ càng thêm thuận tiện.”

Hai mắt An Nhị Lang lóe ra ánh sáng bạc, hẳn đang cân nhắc mở cửa hàng vận chuyển, sau này chuyên môn vận chuyển hàng hóa.

“Rất tốt, chúng ta có thể mở cửa hàng vận chuyển được rồi.”

Thập Nhất Nương vỗ tay một cái, “Viên Thông, Thân Thông, Trung Thông, Lộ Lộ Thông?”

An Nhị Lang cực kỳ khiêm tốn hỏi hàm nghĩa của các loại thông kia, Thập Nhất Nương giải thích một phen về khái niệm chuyển phát nhanh. An Nhị Lang rục rịch, bị An Tam Lang ngăn lại, “Đừng nghĩ nữa, nếu thật sự bị con sáng lập ra, đây chính là vũ khí của quốc gia. Tốt nhất nên thương lượng hợp tác cùng với hoàng gia.”

An nguyên soái thờ dài, “Ta sẽ hiến xe ngựa kiểu mới này cho Hoàng thượng, nếu lúc chiến tranh mà có xe ngựa loại này, vận chuyển lương thực không

biết tiện lợi hơn bao nhiêu, hơn nữa nhân thủ còn có thể giảm được một nửa.” Chiến tranh ở cổ đại, khi đến nơi thì quân lương cơ bản chỉ còn một nửa, vậy nửa còn lại đi đâu? Hiển nhiên là bị người áp giải quân lương ăn trên đường đi rồi. Đội ngũ hậu cần áp tải quân lương thật sự cần rất nhiều người.

An Nhị Lang chợt cảm thấy không thú vị, cãi cọ với hoàng gia là phiền phức nhất, tiền cũng không dễ kiếm. Nhưng nếu có thể chuẩn bị một cửa hàng chuyển phát nhanh trong dân gian thì lại không tệ, nhất là mấy khu vực buôn bán phát đạt.

Lúc rời khỏi Trung Châu là vào trung tuần tháng chín, mọi người bái biệt hàng xóm bạn bè.

Thập Nhất Nương an ủi Vinh Nhị đang sắp khóc, “Vinh Nhị ca, đâu phải chúng ta cả đời không gặp nữa.”

“Không phải cả đời, nhưng ít nhất cũng phải vài năm nữa mới có thể gặp lại.” Vinh Nhị thật sự buồn thương, “Trí nhớ của Thập Nhất Nương kém như vậy, biết đâu mấy năm sau đã quên mất huynh là ai rồi.”

Thập Nhất Nương trừng mắt, “Muội dễ quên dữ vậy sao?”

“Không dễ quên? Vậy muội đọc thuộc lòng bài văn mà muội học nửa tháng trước lần nữa xem.”

Thập Nhất Nương cố gắng hồi tưởng, bài văn kia bắt đầu bằng cái gì ta.

Vinh Nhị bày ra vẻ mặt quả nhiên, “Huynh chỉ biết, trí nhớ của Thập Nhất Nương chính là trí nhớ cá mà muội đã nói.”

Thập Nhất Nương thờ phỉ phò trừng mắt, trí nhớ của cá chỉ có mười giây, nàng nghiêm trọng kháng nghị chuyện chỉ số thông minh của mình bị bôi nhọ, “Tóm lại, muội sẽ nhớ kỹ huynh.”

“Khụ, huynh có phương pháp tốt có thể để cho muội không quên nhớ huynh.” Rốt cuộc Vinh Nhị cũng nói ra mục đích của mình, “Thường xuyên viết thư cho huynh là được.”

Thập Nhất Nương buồn bực, muốn để nàng viết thư thì cứ nói sớm đi, làm chi mà phải bôi nhọ chỉ số thông minh của nàng chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Edit: Diệp Nhược Giai

Cuối cùng đoàn xe của An gia lên tới gần trăm chiếc, thương đội đi theo sau đoàn xe có vài trăm chiếc. An Nhị Lang không có khả năng buông tha cho việc quá giang thêm đồng xe chở hàng của mình, trên xe chất đầy hàng hóa. Ngoài ra còn có thị vệ cùng với gia nhân trong nhà, thêm mọi người trong thương đội, gần hơn một ngàn chiếc xe chậm rãi xuất phát.

Thời tiết tháng chín mát mẻ, sớm tối đều hơi lạnh, trên xe ngựa có lót chăn rất dày, hông làm giảm chấn động do đường xá không tốt.

Hai ngày trước khi thích ứng với xe ngựa, sắc mặt Phuong thị có hơi tái nhợt, may mà không có vấn đề gì lớn, sau khi được Hồ đại phu kê thuốc uống vào hai ngày, đã có thể vực dậy tinh thần đánh bài cùng với mấy người Tôn thị.

Lúc vừa mới bắt đầu xuất phát, mọi người đều có chút hưng phấn, Thập Lang với Thập Nhất Nương giống như con thỏ bị tăng động, chạy tới chạy lui quanh mấy chiếc xe ngựa.

Trữ Bị Lương cũng rất muốn đi theo hai vị chủ nhân chơi, nhưng vì không quen ngồi xe ngựa nên nó cũng ừ rừ, chỉ muốn nhảy xuống xe ngựa, dùng bốn móng đi đường. Thập Lang vô cùng sáng khoái thỏa mãn cho nguyện vọng của nó, đáng tiếc, tuy cũng là động vật bốn chân giống nhau, nhưng một con heo so tốc độ với một con ngựa thì chỉ có khóc ròng, nhất là gần đây mọi người vội vàng thu dọn đồ đạc, không để ý đến chuyện bắt nó giảm béo, bụng bầu của Trữ Bị Lương liền dài chằm chằm, con nít bảy tuổi cũng còn đi đường nhanh hơn cả nó.

Nhìn Trữ Bị Lương lờ đờ òn òn nằm rạp trên xe ngựa, Thập Nhất Nương bảo người đưa thuốc say xe mà Phuong thị chưa uống hết đến đây, rót vào cho nó. Vì thế, mọi người lập tức được nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Trữ Bị Lương, kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ.....

Thị vệ hộ tống đoàn xe quay sang nhìn nhau, không lẽ tiểu thư cùng Thập công tử chuẩn bị giết heo trên xe? Nghe nói hương vị của heo sữa hương cực kỳ thơm ngon, mọi người đều phản xạ có điều kiện mà nuốt nuốt nước miếng.

Người qua đường ngoáy ngoáy lỗ tai, ha ha, lỗ tai của ta nhất định xảy ra vấn đề rồi, sao lại có thể nghe được tiếng heo kêu truyền ra từ trong xe ngựa chứ.....

Hiệu quả của thuốc không tệ, Trữ Bị Lương bò ra trên mặt đất, điên cuồng ăn điểm tâm ngọt ngào. Vì muốn làm giảm vị đắng trong mồm, gần đây chỉ cần

nó vừa thấy người bên phòng bếp là sẽ điên cuồng tỏ vẻ dễ thương, cầu xin một ít điểm tâm để ăn.

“Sớm muộn gì người cũng sẽ béo chết cho mà xem.” Thập Nhất Nương nổi trận lôi đình, “Sớm biết thế thì đã không rót thuốc say xe cho nó. Huynh xem, hiện giờ tinh thần của nó tốt quá mức, mỗi ngày đều dán mắt vào phòng bếp.”

An Tam Lang nhìn Thập Lang cũng đang dán mắt vào nhà bếp, hình như từ khi xuất phát đến giờ, Thập Lang béo lên không ít, không đúng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thập Nhất Nương cũng càng ngày càng mượt mà, An Tam Lang sờ sờ cằm nói, “Tướng mạo của vật giống như chủ?”

“Ca?” Thập Nhất Nương không có nghe rõ, “Huynh vừa nói gì thế?”

An Tam Lang mỉm cười nói, “Không có gì, chỉ là cảm thấy, đã rất lâu rồi Thập Nhất Nương không nhảy, ca ca muốn nhìn cũng không có biện pháp.”

Thập Nhất Nương lập tức nở nụ cười, “Vậy tối nay sẽ nhảy cho ca ca xem, được không?”

Ánh mắt không có ý tốt của An Tam Lang nhìn chằm chằm tiểu trắng mập, “Đương nhiên là tốt. Bảo Thập Lang cũng nhảy chung luôn đi, không thì Thập Nhất Nương sẽ cô đơn lắm. Ca ca sẽ thổi sáo cho mọi người.”

Thập Nhất Nương vỗ tay, “Tốt. Đúng rồi, còn có thể bảo Nhị bá đàn tỳ bà nữa.”

Từ Trung Châu đến kinh thành, khoái mã không ngừng phải hết bảy tám ngày, bọn họ gia đại nghiệp đại, hơn nửa xe ngựa thật sự rất nhiều, đến kinh thành cần ít nhất một tháng. Cũng may thời tiết tốt, mấy người Thập Nhất Nương cũng không gấp, dọc theo đường đi vừa đi vừa cân nhắc xem làm thế nào để được ăn ngon.

Chiếc xe ngựa lớn nhất sau khi được mấy người Thập Nhất Nương thiết kế lại lần nữa, gần như đã trở thành một phòng bếp loại nhỏ, một đám người có thể vây quanh ăn lẩu, tiểu trắng mập Thập Lang tỏ vẻ: Nếu thực sự có son tắc, mọi người nhất định phải ưu tiên bảo vệ tốt chiếc xe ngựa này, bởi vì nó liên quan đến vấn đề ăn cơm của bọn họ.

An Ngũ Lang phản xạ có điều kiện muốn đi sờ vũ khí, bộ dáng giống như ước gì son tắc mau mau xuất hiện.

“Đừng mơ mộng nữa, chỉ cần người nào có mắt thì sẽ không dám đến đánh cướp chúng ta đâu.” An Nhị Lang cũng không ngẩng đầu lên, cúi đầu đọc sách, “Cho dù An gia chúng ta không có binh quyền, nhưng thị vệ cũng từng vượt qua muôn ngàn thử thách, diệt một nhóm son tắc dễ như trở bàn tay.”

Tiểu trắng mập có chút sàu lo nhìn An Nhị Lang, “Nhị ca, Thập Nhất Nương nói, đọc sách bên trong xe ngựa đông đưa là không tốt cho đôi mắt, sau này sẽ bị cận thị.”

An Nhị Lang dừng một chút, mới nói, “Xe ngựa đã được sửa chữa rồi, cũng không quá lung lay, chắc là không có vấn đề gì đâu.” Nói là nói vậy nhưng vẫn gắp sách lại.

“Chúng ta đi đánh bài tây đi.” Thập Nhất Nương ló đầu vào, vui tươi hơn hờ lấy ra bài tây mà nàng đã sai người làm lúc còn ở Trung Châu.

“Bài tây? Là trò gì vậy?” Mọi người nổi lên hứng thú.

Thập Nhất Nương nói quy tắc chơi cho bọn họ biết, lúc mới bắt đầu, thừa dịp mọi người chưa được quen, nàng còn có thể thắng vài lần. Nhưng chỉ số thông minh của mấy ca ca của nàng đều ăn đứt nàng, chẳng bao lâu sau, Thập Nhất Nương bủn rủn, thò phì phò trừng mắt mọi người.

Mọi người cũng không biết làm sao, bọn họ thật sự có nhường nàng, nhưng mặc kệ nhường kiểu nào, Thập Nhất Nương cũng không dùng đầu óc suy nghĩ, chỉ biết đánh loạn một trận. Muốn để cho nàng thắng, bọn họ phải vận dụng trí thông minh của mình đến mức cao nhất từ trước đến nay, nhưng..... Vài vị huynh trưởng đầu đầu nghĩ, trừ khi cả bọn đều biến thành thiếu não, không thì muốn thua nàng là một việc quá khó khăn.

An Tam Lang mỉm cười nói, “Thập Nhất Nương, muội đi ăn điểm tâm đi được không? Ca ca báo thù cho muội.”

Thập Nhất Nương gật mạnh đầu, “Ca ca nhất định phải đánh cho Nhị Lang ca bọn họ thua đến toi bời hoa lá.”

Đến phòng bếp ăn điểm tâm mà nữ đầu bếp béo để phần riêng cho mình, Thập Nhất Nương sờ sờ bụng nhỏ, quyết định đi tìm lão cha cọ chút cảm giác tồn tại.

An Nhị gia An Tam gia đang chơi cờ, người tới ta đi, An nguyên soái thì ở một bên xem đến hơn hờ, thấy Thập Nhất Nương, ông vẫy vẫy tay với nàng. Thập Nhất Nương hưng phấn ngồi xuống bên cạnh tổ phụ, nhét điểm tâm mà nàng thuận tay mang theo từ phòng bếp vào miệng tổ phụ, sau đó cùng nhau đứng ngoài quan sát. Nhưng không bao lâu sau nàng đã hoa cả mắt, ô ô, xem không hiểu, chỉ số thông minh đạt mức báo động đỏ, làm sao bây giờ?

Thập Nhất Nương buồn bực, lại lấy ra cờ ca rô mà nàng bảo người ta làm từ trước, cờ ca rô bằng gỗ, được kỹ lưỡng nhuộm màu, sờ vào rất mượt, không gồ ghề, làm Thập Nhất Nương phải tán thưởng không thôi về công nghệ ở cổ đại, điều đáng tiếc duy nhất là cái này làm bằng gỗ, trọng lượng hơi kém một chút.

Thập Lang sờ sờ cái mũi, bị vài ca ca ra lệnh cưỡng chế đi chơi cùng với Thập Nhất Nương, lại còn dặn đi dặn lại là không được phép thắng.

Thập Nhất Nương vui không thể tả, quả nhiên người cổ đại chơi cờ ca rô kém hơn một chút. Thập Lang cười khỏ, muội muội à, quy tắc đơn giản như vậy, muốn thua còn phải vất hết óc, thực vất vả.

Tên cà chón nào nói muốn thắng thì khó chứ muốn thua lại còn không dễ sao, Thập Lang thăm mắng, chơi cờ ca rô với Thập Nhất Nương, hẳn cố gắng muốn thua mà cũng khó. Lần đầu tiên Thập Lang cảm thấy khỏ sở vì chỉ số thông minh khá cao của mình.

Đi được nửa tháng, một đám người rõ ràng cảm giác được biến đổi của thời tiết. Trung Châu sớm tối đều lạnh, giữa trưa mát, nhưng bây giờ đã tháng mười rồi mà thời tiết vẫn còn nóng như vậy.

An Tam gia lộ ra vài phần buồn rầu, đây không phải là chuyện gì tốt, mùa đông tới quá muộn, nếu trứng của côn trùng có hại trong đất không bị đông chết, lượng thu hoạch của hoa màu sang năm sẽ bị giảm.

“Nhi gia, tối nay chúng ta qua đêm ở đây đi.” Nghe nói phía trước có một cái hồ lớn, Phương thị cùng một đám người đều không nhìn được. Cả một đoạn đường này, không có hộ dân cư nào, lại càng không cần nói đến khách điểm để có thể ngừng chân ăn cơm tắm rửa cho đàng hoàng. Bà cũng không phải là nam nhân thôi, đã lâu lắm rồi không được tắm rửa sạch sẽ.

Ánh mặt trời rơi xuống mặt hồ, nước hồ trong suốt có thể thấy đáy, Thập Lang hoan hô một tiếng, “Chúng ta câu cá đi, đêm nay ăn cá viên, uống canh cá.....”

Mọi người bắt đầu hạ trại, Thập Nhất Nương rất hứng thú với việc bắt cá, tưởng tượng cảnh đám người Thập Lang xắn ống quần nhảy vào trong hồ, nhưng Lộ ma ma lại nhìn nằngnừ hồ rình mồi, nằng đành phải xếp cờ đẹp trông, ngắt hoa thu nở buổi tối ở ven hồ.

Đó, hồng nhạ, lam, ai nói hoa thu không rực rỡ bằng hoa xuân cơ chứ.

Thập Nhất Nương vui vẻ hái một bó hoa lớn, đưa cho Phương thị cùng Tôn thị.

“Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu, hai người nhìn xem, hoa này xinh đẹp biết bao nhiêu. Thập Nhất Nương sẽ bện một vòng thật đẹp cho hai người, được không?”

“Được, bọn ta chờ vòng hoa của Thập Nhất Nương.” Phương thị cười tủm tỉm nói, không khí trong lành làm cho bà cảm thấy thoải mái hơn.

Nửa quuyến An gia cười tủm tỉm đội vòng hoa mà Thập Nhất Nương làm, vui vẻ đến mức giống như đây không phải là hoa dại mà là trang sức đắt tiền nào đó.

“Người còn đẹp hơn hoa!” An Nhị gia liếc mắt đưa tình nhìn Tôn thị, nhìn đến mức Tôn thị mặt đỏ tai hồng, còn tươi đẹp hơn cả hoa đào tháng ba.

Phương thị chờ mong nhìn Thập Nhất Nương, Thập Nhất Nương chuyên môn ăn nói ngọt ngào liền tung hê vẻ đẹp của bà lên thật cao, “Gần đây Đại bá mẫu gầy hơn, đội vòng hoa này vào rất là đáng yêu động lòng người.” Đây là lời nói thật, Phương thị vẫn luôn ru rú ở trong xe ngựa, trắng ra không ít. Vốn mỗi ngày nhảy điệu con thỏ nên dáng người cũng mảnh mai hơn rất nhiều, sau khi xuất phát vì không quá thích ứng mà thể trọng lại càng tụt xuống. May mà cơ thể của bà vốn tốt, làn da bảo dưỡng không tệ, sau khi gầy đi cũng không cảm thấy già, ngược lại có thêm vài phần yếu đuối nhỏ nhắn mềm mại.

Ở nước Đại Hạ thịnh hành gầy yếu xinh đẹp, lời của Thập Nhất Nương làm cho Phương thị vô cùng vui vẻ.

“Thất Lang, con xem vòng hoa mà Thập Nhất Nương làm cho mẹ này.” Nhìn thấy con trai mình đến đây, hai mắt Phương thị sáng ngời, chờ mong nhìn hấn. Trượng phu không có ở đây, nghe con trai khen khen một chút cũng không tệ.

An Thất Lang ho nửa ngày, mới phun ra vài chữ “Cũng không tệ lắm”. Xe ngựa kiểu mới mà Thập Nhất Nương làm ra đúng là tốt thật, mẹ hấn vậy mà lại không say xe, hơn nữa còn có tâm tư đi làm đẹp nữa.

Phương thị hài lòng, lại cảm thấy không được tự tin cho lắm, “Thất Lang, con xem, có phải mẹ gầy đi nhìn đẹp hơn không?”

Thất Lang nghiêm túc nói, “Đúng là đẹp. Nhưng mặc kệ mẹ thay đổi thành bộ dáng gì đi nữa, cha cũng sẽ thích.” Hoàn toàn không hề lo lắng mẹ hấn có thể quá gầy hay không, dù sao đến khi trở lại kinh thành, cha hấn nhất định sẽ cố gắng nuôi béo mẹ hấn thôi.

Sau khi thành công khiến cho mặt mẹ mình đỏ đến có thể nhò ra máu, Thất Lang bình tĩnh lấy sách ra, cuối cùng cũng có thể đọc sách yên ổn.

“Mẹ, tui con bắt được rất nhiều cá.” Thập Lang hô to gọi nhỏ, chạy tới.

Nhìn thấy quần áo tóc tai của Thập Lang đều ẩm ướt hết cả, Tôn thị đang định phát tác, Thập Lang thấy thời cơ bất ổn đã lập tức cướp lời, “Mẹ đội vòng hoa thật sự là quá đẹp. Đạo này mẫu thân càng ngày càng trẻ, càng lúc càng đẹp. Con thật sự rất là lo lắng, sợ qua thêm vài năm nữa, con với mẹ đi chung với nhau, mọi người đều sẽ hiểu lầm con là ca ca mất.” Nhìn thấy mẹ mình cười toe toét, An Thập Lang cảm thấy mình đúng là quá nhanh trí rồi.

An Ngũ Lang giờ ngón cái ca ngời ệ ệ không biết xấu hổ của mình, thừa dịp mẫu thân không chú ý, chạy đi thay quần áo.

Chương 76

Edit: Diệp Nhượng Giai

Thương đội đi kè của An Nhị Lang đã thương lượng với nhau, thương đội đang hạ trại nấu cơm, tốc độ mau hiệu suất cao, Thập Nhất Nương cảm thấy bội phục, người nhiều chuyện cũng nhiều, trong khi đoàn xe lên đến ngàn chiếc như vậy, mà Nhị Lang ca của nàng lại có thể xử lý gọn gàng ngăn nắp, quản lý thương đội không khác gì quân đội. Bình thường ngàn chiếc xe ngựa của thương đội đi từ Trung Châu đến kinh thành phải mất ít nhất bốn mươi ngày, nhưng bọn họ lại chỉ tốn một tháng là đến được kinh thành, Nhị Lang ca thật đúng là quá giỏi.

“Chuyện này có tính là gì đâu.” An Thất Lang chậm rãi nói, “Đa số người trong thương đội vốn chính là từ quân doanh lui xuống, hoặc là trong nhà có người ở trong quân doanh.”

“Thiên hạ Đại Hạ là do ngồi trên lưng ngựa mà thành, cho tới nay Đại Hạ với người Hồ vẫn luôn có mối thù hận không đội trời chung.” Ngũ Lang có chút hận đời, “Kết quả vài vị Vương gia lại đi cắt xén bạc thưởng với bạc cấp cho các chiến sĩ. Nếu không phải như vậy, chúng ta cần gì phải đi làm chuyện của thương nhân.” Trước khi An Nhị Lang làm ăn xa, vì phải bù lại mấy khoản thiếu hụt trong quân doanh mà phụ thân bắt đầu buôn bán. Vào thời điểm khó khăn nhất, phụ thân không thể không tổ chức mấy ruộng trồng rau sản phẩm để gom góp quân phí.

An Tam Lang nhún mày, “Ngũ Lang, có vài chuyện chỉ cần hiểu rõ trong lòng là được, nói nhiều nhất định có chỗ sai, đến kinh thành nói chuyện cần phải cân nhắc.”

Thập Nhất Nương không nói gì, dăm chiêu cúi đầu. Buổi tối thừa dịp mọi người chơi bài, nàng lặng lẽ đi tìm An Nhị Lang, “Nhị Lang ca đi buôn bán xa như vậy, có vui vẻ không?”

An Nhị Lang chưa lấy lại tinh thần, toàn bộ suy nghĩ vẫn còn đang đặt trên sổ sách, “Sao thế?”

Thập Nhất Nương cắn cắn môi, “Thập Nhất Nương chưa bao giờ cùng Nhị Lang ca nói lời cảm ơn. Lúc trước Thập Nhất Nương mê man 3 năm, cần rất nhiều được liệu trân quý, chắc là từ lúc đó Nhị Lang ca mới bắt đầu đi buôn bán xa?” Vì chuyện của nàng mà Nhị Lang ca mới dần thân vào nghề nghiệp ti tiện trong mắt người đọc sách này sao? Thập Nhất Nương càng nghĩ càng khó chịu.

An Nhị Lang thả sổ sách trong tay xuống, sờ sờ đầu nàng, “Nếu chưa bao giờ nói lời cảm ơn, vậy sau này cũng không cần thiết phải nói cảm ơn. Chúng ta là người một nhà, nói cảm ơn sẽ rất xa cách. Ban đầu quả thật là vì Thập Nhất Nương nên Nhị Lang ca mới đi buôn bán, nhưng sau đó lại phát hiện ra, đây mới là điều mà mình yêu thích thật sự. Lại nói tiếp, hẳn là Nhị Lang ca nên cảm ơn Thập Nhất Nương mới đúng, nếu không huynh cũng sẽ không biết, hóa ra so sánh với thi lấy công danh, huynh lại thích giao tiếp với mấy thứ mang mùi tiền này hơn.”

“Buôn bán rất tốt, có thể lên làm tổng tài thiên lương vương phá (1) không biết là giấc mộng của bao nhiêu nam nhân đâu. Mấy cô nương đều muốn gả cho tổng tài đây.” Thập Nhất Nương phản bác nói, lập tức thở phào. Nhị Lang ca có thể làm chuyện mà mình thích là tốt rồi.

(1) Thiên lương vương phá: Ngôn ngữ mạng, xuất phát từ cuốn tiểu thuyết đam mỹ “Trời lạnh rồi, làm cho tập đoàn Vương thị phá sản đi”. Thiên lương nghĩa là trời lạnh, vương ở đây là Vương thị, phá là phá sản.

“Thiên lương vương phá? Tổng tài?” An Nhị Lang khó hiểu, Thập Nhất Nương lại nói mấy lời mà hắn không hiểu nữa rồi.

“Ý muội là, kinh doanh lợi hại có thể làm tổng tài, thấy ai không vừa mắt liền khiến cho nhà hắn phá sản.” Thập Nhất Nương cười tủm tỉm nói, “Nếu Nhị Lang ca có thể mở rộng buôn bán ra toàn thế giới, còn có tác dụng hơn cả lời nói của Hoàng thượng, muốn ai phá sản người đó liền phá sản.”

Thương nghiệp có thể nắm quốc gia trong tay? Một ý nghĩ chợt lóe qua trong đầu An Nhị Lang, lại nghe thấy Thập Nhất Nương nói tiếp, “Thật ra buôn bán rất tốt mà, không có buôn bán không sống được. Chuyện mà Nhị Lang ca làm thật sự rất vĩ đại.”

Không có buôn bán không sống được? An Nhị Lang cân nhắc một chút, phát hiện lời này muội muội thật sự rất hay.

“Còn có hai ngày đi đường nữa thôi.” An Tam gia mỉm cười nói với một đám con nít ngồi không yên.

Thập Nhất Nương vươn tay đuổi người, cuối cùng cũng đã đến. Thật ra dọc theo đường đi cũng không có nhiều gian khổ như trong tưởng tượng, có lẽ là do xe ngựa sau khi được cải tạo đã thoải mái hơn; có lẽ là do không thiếu rau củ, mấy cọng giá non mềm đã được nữ đầu bếp béo ngậy nếm cách nấu; có lẽ là do nhiều người náo nhiệt, đánh bài đánh giã. Tóm lại là thời gian trôi qua thật sự mau, kinh thành đã ngay trước mắt.

Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, hộ dân càng ngày càng nhiều, xe ngựa lui tới càng ngày càng đông, đường cũng càng ngày càng rộng.

Chiều hôm sau, lúc bọn họ đang nghỉ ngơi ở quán trà nhỏ, gặp được người tới đón bọn họ.

“Đại Lang!” Phương thị lao xuống xe ngựa.

“Mẹ.” An Đại Lang thấy mẫu thân, bị cơ thể giảm cân thành công của Phương thị làm cho hoảng sợ, trong lòng cảm thấy khó chịu, “Mẹ chịu khổ rồi, gây xọc hấn đi.”

Phương thị vui vẻ nhìn con mình từ trên xuống dưới, “Mẹ như thế này là do vận động nên mới gầy đi. Muội muội con đã cải tạo lại xe ngựa, chạy vô cùng thoải mái, mẹ cũng chưa từng chịu khổ. Nhưng còn Đại Lang thì gầy.” Ở trong lòng của mỗi một người mẹ, con mình không gặp một đoạn thời gian thì đều biến thành gầy cả.

An Đại Lang đi tới hành lễ với tổ phụ cùng nhóm thúc thúc.

Trưởng bối An gia nở nụ cười mỉm hài lòng, quả nhiên kinh thành chính là nơi để rèn luyện con người, một đoạn thời gian không thấy, Đại Lang đã thành thục hơn, trở thành một nam tử hán lỗi lạc.

“Vốn dĩ cha cũng muốn tới đón tổ phụ, nhưng hôm qua ông ấy đã bị Hoàng thượng gọi tiến cung.” Giữa hàng lông mày của Đại Lang có chút sầu lo, kể về mấy việc trong triều gần đây. Tuy bệnh phong hàn của Thái tử đã tốt, nhưng cả người thoát nhìn có chút suy yếu, đại thần lại dâng sớ thỉnh cầu hoàng đế mở rộng hậu cung, Hoàng đế thoát nhìn nhả nhặn, nhưng thực tế tình hình quật cường, làm sao có thể là người để cho nhóm hạ thần áp chế.

“Tĩnh La ca ca bị bệnh?” Sắc mặt Thập Nhất Nương tái nhợt, “Nghiêm trọng lắm sao? Trong thư gửi lần trước cũng không thấy nhắc tới.”

“Yên tâm, chỉ là phong hàn thôi.” An Đại Lang an ủi nàng, “Chắc là hấn không muốn để muội lo lắng nên mới không viết thư.”

Thập Nhất Nương không nói gì, trước đó chuyện hấn trúng độc cũng chưa từng nói, sau này nàng mới biết được, đó không phải là mơ.

An Đại Lang nói đến chuyện trong triều, “Lúc đoạt vị trước đây, số người ủng hộ Hoàng thượng cực ít, trong số đại thần trong triều thì có tám phần đã âm thầm chọn phe. Lúc này nếu Hoàng thượng có thể mở rộng hậu cung thì không còn gì tốt hơn, có quan hệ thông gia ở đó, cũng làm người ta yên tâm hơn một chút, con gái cháu gái của mấy đại thần đều đã sớm chuẩn bị tốt. Dù sao Hoàng thượng mới bốn mươi tuổi, hơn nữa còn được bảo dưỡng thích đáng, có thể nói là đang độ tuổi thanh xuân. Trước đó Thái tử trúng độc, cơ thể thoát nhìn không giống như quá khỏe mạnh. Nếu có thể sinh được tiêu hoàng tử.....”

Thập Nhất Nương càng nghe càng đau lòng, tình cảnh của Tĩnh La ca ca lại có thể thảm như vậy, có nhiều người trong tối ngoài sáng tính kế huynh ấy đến thế.

Mấy ca ca khác cũng cảm thấy khó chịu. Bọn họ đều từng tiếp xúc với Tư Đồ Tứ Lang, từng cùng nhau đối đầu với đao thương, sinh ra loại tình cảm thâm hậu nhất. Không nói đến bản thân hấn vốn đã là một người vô cùng xuất sắc, mà xét về góc độ tình cảm, bọn họ cũng hy vọng Tư Đồ Tứ Lang có thể sống thật tốt.

“Đại Lang ca, Đại bá nói như thế nào? Đệ cũng biết chỉ cần trung thành là được, việc tranh đoạt của hoàng gia, An gia chúng ta không chấp nhận tham gia vào. Nhưng nếu người có tâm tra ra Tư Đồ tứ ca từng đến Trung Châu, chúng ta có tránh né nghi ngờ thế nào cũng vô dụng.....” Thập Lang phân tích.

Thập Nhất Nương cũng liên tục phụ họa, “Đúng vậy, nếu không thể giúp đỡ ngoài sáng, vậy âm thầm vươn tay giúp một chút cũng tốt.”

An Tam gia trầm ngâm nói, “Trọng điểm vẫn là Hoàng thượng, chỉ cần Hoàng thượng kiên trì, ai cũng không có biện pháp nắm lấy ngài.”

An Tam Lang đột nhiên hỏi, “Đại Lang ca, huynh gặp Hoàng hậu bao giờ chưa? Bà ấy là người thế nào? Hồi trước đệ nghe nói, sinh nhật Hoàng hậu sắp đến, Hoàng thượng có định chúc mừng không?”

Các trưởng bối An gia dùng ánh mắt kỳ vọng An Tam Lang, đúng là hậu sinh khả ư.

An Đại Lang mỉm cười hiểu ý, “Đệ hậu là vợ chồng trong lúc hoạn nạn, hơn nữa cũng tin tưởng nhau. Sinh nhật của Hoàng hậu, Hoàng thượng cực kỳ coi trọng, định tổ chức lớn. Nghe nói Hoàng thượng vốn còn muốn đại xá thiên hạ, nhưng Hoàng hậu ngăn cản, nói đó không phải là đang tích phúc cho bà ấy, mà là đang làm bà ấy giảm thọ. Nếu kẻ giết người có thể được đặc xá, vậy đối với người bị giết, thiên lý ở đâu? Quả nhiên sau đó Hoàng thượng buông tha cho ý nghĩ này.”

An Thất Lang vỗ tay than nhẹ, “Đại Hạ ta có phúc, có hiền hậu.”

An Nhị Lang rút ra kết luận, “Hiện tại điều quan trọng nhất là bệnh của Thái tử. Chỉ cần thân thể của hấn được điều trị cho tốt, mọi vấn đề khó khăn đều sẽ giải quyết dễ dàng.”

Xa xa, Thập Nhất Nương nhìn tường vây xung quanh kinh thành, có chút không thể tưởng tượng nổi, “Cha, vì sao hình dạng của tường thành ở kinh đô lại kỳ lạ như vậy, con còn tưởng là cái hộp vuông chứ.”

An Tam gia ôn hòa nói, “Đó là bởi vì dân cư kinh thành càng ngày càng đông, tường thành này cứ ba ngày hai bữa lại phải mở rộng ra một lần, nên mới

trở nên không có quy tắc như thế.”

“Dân cư nhiều như thế, nói vậy tìm nhà to ở kinh thành không dễ.” Thập Nhất Nương lắc đầu nói.

“Đúng là không dễ.” An Tam gia gật đầu, “May mà Hoàng thượng ban thưởng tòa nhà cho chúng ta.”

“Vậy trong nhà chúng ta có vườn không?” Thập Nhất Nương chờ mong hỏi.

“Ha ha ha.....” An nguyên soái cao giọng cười to, “Có, vườn còn rất lớn nữa. Ông đã nói với Hoàng thượng, đề nghị đừng đưa cho Cảnh Viên có hòn non bộ sống suốt đời dài lâu các gì đó, nhìn được không dùng được. Tốt nhất là cấp cho chúng ta một tòa nhà có đất trống càng nhiều càng tốt, bởi vì tổ phụ muốn cùng trồng rau với bé cưng”

An Đại Lang cười khỏ, Cảnh Viên chính là do hoàng đế tiền triều xây dựng cho đứa con mà ông ấy yêu mến nhất, xa hoa lộng lẫy, hoàng cung so ra cũng phải kém ba phần. Hoàng thượng lưu luyến bịn rịn nói phải ban tòa nhà này cho An gia, kết quả tổ phụ lại ghét bỏ nó có hoa không quả, khẳng khẳng muốn An quốc công phủ hiện tại, ngoại trừ đất rộng ra thì không còn ưu điểm gì khác. Thành ra bây giờ ai ai cũng suy đoán, có phải An quốc công đánh giặc nhiều quá nên người bị ghét luôn rồi hay không.

Thập Nhất Nương vui mừng, “Thật tốt quá, Thập Nhất Nương có thể trồng được rất nhiều ra. Tổ phụ thích ăn mướp, chúng ta có thể trồng nhiều một chút.”

An Ngũ Lang cũng cực kỳ vừa lòng, “Nhiều đất rộng rất tốt, có thể phi ngựa.”

Còn An Nhị Lang thì thờ dài, xét về mặt giá trị, hẳn cảm thấy lố nặng.

“Nhị Lang, biểu cảm của con là sao thế?” An nguyên soái mắt hứng, “Đừng nói là con cảm thấy tổ phụ chọn sai.”

An Lục Lang nhỏ giọng nói thầm, “Kia chính là Cảnh Viên đó, chính là Cảnh Viên mỗi bước chân một phong cảnh đó, là khu vườn xinh đẹp nhất thiên hạ đó.” Đây chính là địa điểm trước hoa dưới trăng tốt nhất để tài tử giai nhân gặp nhau trong thọa bản đó nha, nếu hẳn vào ở, nói không chừng lúc viết thọa bản, ý thơ có thể tăng thêm vài phần ấy chứ.

An Tam Lang thấy tổ phụ đang định phát tác, vội vàng nói, “Lục Lang, đệ không hiểu rồi. Xinh đẹp nhất không nhất định là thích hợp nhất, nhà chúng ta là võ tướng, thích nhất là vùng đao múa kiếm. Đệ nghĩ xem, phong cảnh Cảnh Viên xinh đẹp, nhưng rất dễ dàng phá hư. Hơn nữa mỗi bước chân một phong cảnh, đất trống sẽ rất ít, chúng ta muốn đánh nhau đầu nhau một chút, tìm mồn mắt cũng không thấy được nơi nào.”

An nguyên soái vừa lòng, “Nơi ở quá mức thoải mái sẽ làm hao mòn ý chí con người. Đóa hoa không chịu nổi sương gió là dễ héo tàn nhất, tổ phụ cũng không muốn dưỡng ra cháu trai vô năng. Các con nên noi theo Thập Nhất Nương thật tốt, tuy con bé là cô nương, cũng kém thông minh hơn so với các con, nhưng ông dám nói, nếu ngày nào đó thật sự son cùng thủy tận, Thập Nhất Nương tuyệt đối sẽ không nản lòng. Chuyện đầu tiên mà con bé đi làm, khẳng định là phải đi tìm thức ăn, sống sót cho thật tốt. Các con đừng có dưỡng ra cả người đầy tính công tử, ngay cả muối muối cũng không bằng.” Nói xong còn đặc biệt lườm An Nhị Lang một cái.

An Nhị Lang cười khỏ, “Tổ phụ, con chỉ muốn nói là, quốc công phủ hiện tại của chúng ta thua thiệt hơn so với Cảnh Viên, đáng lẽ ông nên đòi Hoàng thượng một ít bạc để bồi thường giá chênh lệch mới đúng.”

An nguyên soái á khẩu ngậm mồm.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Edit: Diệp Nhược Giai

“Thình an..... Phụ thân đại nhân, phụ thân đại nhân mạnh khỏe.” An Đại gia gian nan nói, cố gắng xem như không nhìn thấy tầm mắt tò mò xung quanh.

Mấy người An gia đứng ở một bên, chờ đợi xe ngựa vào thành, An nguyên soái mạnh mẽ vỗ vỗ bả cai con trai mình, “Được rồi, con mới tới kinh thành chưa bao lâu mà đã biết giả vờ.”

Mặt An Đại gia nóng bừng bừng, ông cũng không muốn giả vờ như thế, nhưng mấy người xung quanh cứ xì xào bàn tán, ông nghe được rất rõ ràng.

“Không phải nói tác phong An gia mộc mạc sao?”

“Tác phong mộc mạc mà còn có nhiều gia sản dữ vậy?”

“Ta đếm một chút, hiện giờ đã có năm trăm xe tiến vào cửa thành.”

“Tham quan! Siêu cấp tham quan!” Âm thanh tức giận bất bình vang lên, “Anh em kết nghĩa của phụ thân của chồng của đại tỷ hàng xóm ta là Ngự sử, phải bảo ông ấy đi vạch tội Anh quốc công mới được. Không biết đã vơ vét bao nhiêu mồ hôi nước mắt của nhân dân nữa.”

An Đại gia rất muốn hỏi, chuyện tệ hại này là thế nào. Nhưng mỗi khi ông định nói, đã bị phụ thân lái sang đề tài khác. Ha ha, ông rất muốn hỏi, phụ thân đại nhân bị người ta xem là tham quan, chơi vui lắm sao? Đa số quan viên cùng binh lính bảo vệ cửa thành đều quen biết ông, ánh mắt thâm ý của bọn họ..... làm cho ông thật là muốn đánh người.

“Oa, đường kinh thành rộng thật đấy.” Trong mắt Thập Nhất Nương đều là thán phục, ở cô đại mà lại có đường lớn có thể để cho sáu chiếc xe ngựa chạy cùng lúc. Xem ra ý thức giao thông của người xưa cũng không kém.

An Đại Lang thực tự hào, “Đúng thế, thủ đô Đại Hạ ta có tiếng là rộng lớn, mở rộng hơn gần một nửa so với thủ đô tiền triều.”

“Người cũng rất nhiều.” Thập Nhất Nương lộ đầu ra khỏi xe ngựa, nói, “Rốt cuộc muội cũng đã biết, chen vai thích cánh nghĩa là thế nào.”

Khóe miệng Lộ ma ma co giật, rất muốn tóm đầu của tiểu thư giống con khi nhà bà về, may mà An Tam gia không đồng ý ho một tiếng, Thập Nhất Nương lẽ lười rụt đầu trở về.

“Trộm cắp cũng siêu nhiều.” An Ngũ Lang tỉnh mắt, trước đó hắn đã để ý đến một người làm cho hắn cảm thấy bất thường. Hắn dán mắt nhìn, quả nhiên là một tên trộm. Tên trộm này đi qua một bác gái, thần không biết quỷ không hay móc mất túi tiền của người ta.

Thập Nhất Nương nhìn nhìn chung quanh, cầm lấy một quân cờ ca rô gần đó, “Cho huynh.”

An Ngũ Lang nhận lấy quân cờ ca rô, Thập Nhất Nương còn tìm tìm xung quanh, “Cờ ca rô rất nhẹ, chờ muội tìm tìm.....”

Còn chưa nói xong, đã nghe tên trộm kêu thảm một tiếng, túi tiền trên tay rớt xuống, hắn cũng không thể để ý được, tay đau như bị bẻ gãy, định chen chúc chuồn ra khỏi đám người vây tới đây.

“Túi tiền của ta!” Bác gái có trọng lượng kinh người vọt tới, đặt móng lên người tên trộm.

Thập Nhất Nương xem thế là đủ rồi, Ngũ Lang ca thật đúng là quá giỏi.

An Đại gia tươi cười, “Ngũ Lang rất thích hợp gia nhập vào Ngũ thành binh mã tư, tin là đến lúc đó trộm cắp cướp giật sẽ giảm đi nhiều.”

Xe ngựa đã đi xa, Thập Nhất Nương bọn họ không lưu ý đến những chuyện sau đó.

“Ta nhìn thấy, tên trộm này là bị một hạt châu màu đỏ bắn ra từ trong xe ngựa kia đánh ngã.” Một đứa bé tinh mắt lớn tiếng nói.

“Đó không phải là xe ngựa của An gia siêu tham sao?” Người qua đường nhìn đoàn xe ùn ùn không dứt, hỏi.

“Hạt châu màu đỏ? Nhất định là bảo thạch!”

“Mau tới đây, lật tên trộm này lại, chúng ta tìm bảo thạch!”

Có thêm càng nhiều người chen tới, lúc người của Ngũ thành binh mã tư đến nơi, thấy tên trộm bị vô số bàn tay heo (1) sờ soạng sầm sỡ, chỉ còn lại có một cái khó, thật đáng xấu hổ.....

(1) Bàn tay heo: Nguyên văn là hàm trư thủ, là cách gọi những kẻ hay quấy rối tình dục, dùng tay để sờ soạng sầm sỡ tại chỗ công cộng.

Tên trộm cực kỳ bi thương, sao đầu năm nay làm trộm mà cũng khó dữ vậy. Hắn thực đúng là sĩ nhục trong giới ăn trộm, người đã từng thấy qua tên trộm nào bị người khác trộm đến mức suýt thì ngay cả cái khó cũng không giữ được không? Thật ra đám dân chúng cùng nhau xông lên này mới là trộm đó, có biết không? Ít nhất hắn trộm gì đó của người khác, cũng sẽ chừa lại cho người ta một ít quần áo để che thân.....

Chẳng qua, may mà hắn bảo vệ được viên bảo thạch màu đỏ kia, vẫn sống chết nắm chặt trong tay, không thì những người đó làm sao có thể thoải mái lột đồ hắn được.

Hắn mang cõi lòng đầy ắp hy vọng, nhìn bảo thạch trong tay, tuy lần này không trộm được túi tiền, nhưng có bảo thạch này cũng đáng giá. Nhưng ngay giây tiếp theo, tên trộm tròn tròn mắt, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tên trộm bị người mang đi, cuối cùng đổi nghề. Đương nhiên sau này hắn âm thầm may mắn vô số lần vì mình đã đổi nghề sớm.

“Siêu cấp đại tham quan” tân nhiệm quốc công mang theo một ngàn chiếc xe ngựa tiến vào phủ nguyên soái, kinh thành bùng nổ, vô số Ngự sử thức đêm viết cáo trạng.

Dưới ánh đèn cung đình sáng ngời, hoàng đế hơi vươn vai lên một chút, thái giám sau lưng vô cùng tinh mắt, tiến lên xoa bóp giúp ông.

“Hoàng thượng, người có muốn ăn một ít đồ ăn khuya, nghỉ ngơi một chút không?”

“Không cần, trăm sắp phê xong rồi.”

Ánh mắt thái giám không khỏi nhìn qua núi tấu chương kia, sắp..... phê xong rồi?

Hoàng đế thân nhiên nhìn đồng tấu chương, toàn là mấy trò buộc tội Anh quốc công, cần gì phải xem, lãng phí thời gian. Chẳng qua..... Hoàng đế cười khổ, Anh quốc công thật đúng là có năng lực, rõ ràng là anh hùng đánh thắng trận, lại bị người khác quên đi tính chất đó, đại khái là bây giờ ai ai cũng chỉ nhớ kỹ, ông ấy là tham quan.....

Hoàng đế thở dài, vì sao mọi người đều cảm thấy ông là người lòng dạ hẹp hòi, thô khốn chết chó sẵn bị xẻo thịt chứ? Chẳng lẽ đám quan thần của ông thật sự cho rằng ông là người không thể dung tha cho công thần sao?

Nhưng cũng không thể trách bọn họ hoàn toàn, dù sao phụ hoàng ông quả thật là lòng dạ hẹp hòi. Kết cục của việc làm trung thần chính là bị ông ấy giết chết, không khí này tồn tại trong triều đã lâu.

“Luru Thuận, người cảm thấy Anh quốc công làm vậy là có ý gì?”

Thái giám Luru Thuận ngẩng đầu liếc nhanh qua hoàng đế một cái, “Nô tài cảm thấy..... Anh quốc công là đang tự bôi nhọ mình.”

Hoàng đế lắc lắc đầu, “Lần này ngược lại người đoán sai rồi. Anh quốc công đang nhắc nhở trăm, nên xử lý xong đám đại thần mà phụ hoàng để lại. Chỉ cần người nào có não đều sẽ biết, kẻ tham ô chân chính sẽ không phơi bày tài sản ra ngay trước mặt mọi người. Trong triều cứ sồn sồn nóng vội, đám đại thần chỉ biết ghen tị hiền lương nhiều lắm. Một đám ngu xuẩn!” Cũng không giấu lại xem, Anh quốc công chính là người còn sống sót qua thời đại của phụ hoàng ông. Khi phụ hoàng ông tại vị, không biết đã giết bao nhiêu trung lương, Anh quốc công còn sống thoải mái như vậy, đủ biết ông ta là một lão hồ ly, làm sao có thể trung ra nhọc điểm lớn như vậy để cho người đến tóm chứ.

Luru Thuận cười nói, “Nô tài cũng không đọc bao nhiêu sách, nhưng nô tài biết, Anh quốc công là anh hùng.”

“Đúng vậy, là anh hùng, cũng là rường cột nước nhà.” Hoàng đế thì thào nói, Anh quốc công là đang tìm lý do để ông có thể xử lý hết một nhóm người.....

Cả nhà An gia vội vàng thu dọn đồ đạc, ngày thứ ba Tư Đồ Tứ Lang liền tới cửa.

Thập Nhất Nương mở to hai mắt, người kia là ai vậy, ốm nhom như tờ giấy, Tuy nói con trai vào thời kỳ trưởng thành sẽ nhỏ gò, nhưng Tư Đồ Tứ Lang huynh nhỏ chính là mỡ thì có, trên người một chút chất béo cũng không có. Thập Nhất Nương vui sướng nhéo nhéo hai khối thịt trên gương mặt trái táo phì nộn của mình, nàng cảm thấy nàng không làm cho lương thực bị ăn phải thất vọng.

Tư Đồ Tứ Lang cũng kim lòng không đậu, nâng tay nhéo nhéo hai khối thịt kia, vô cùng co giãn, mà lại còn mềm mại tron nhẵn, quả nhiên nhéo rất sướng. Hèn chi muối ấy cũng nhịn không được mà tự đi nhéo mình.

“Trước đó không phải nói Tinh La ca ca chi bị phong hàn thôi sao? Sao lại thấy giống như bệnh không chữa được thế?” Thập Nhất Nương lo lắng hỏi. Cũng may, tuy Tư Đồ Tứ Lang gầy, nhưng nền tảng nỡ nhân thì vẫn còn. Có vài người gầy đi nhìn giống Lâm muội muội, ta vừa thấy liền thương yêu; lại có vài người nhìn như bộ xương khô, chỉ có một tầng da bọc xương. Hiện giờ Thập Nhất Nương cảm thấy vô cùng may mắn vì Tư Đồ Tứ Lang là người trước.

“Ừ, kinh thành bận rộn, có chút ăn không vô, nên người cũng sụt đi một ít.” Tư Đồ Tứ Lang mỉm cười nhìn Thập Nhất Nương. Vẫn không thay đổi, vẫn thẳng thắn đáng yêu như thế. Hiện tại Tư Đồ Tứ Lang vô cùng hoài niệm ngày tháng ở Tây bắc, bây giờ hẳn mới phát hiện hóa ra khi đó hẳn vui vẻ đến thế.

Đối với Thập Nhất Nương tham ăn, nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng được trên đời này lại có người sẽ ăn không vô. Trời ạ, ăn không vô đáng sợ cỡ nào, sống cuộc đời như vậy còn có ý nghĩa gì sao?

“Tinh La ca ca, huynh chờ một chút.” Thập Nhất Nương xoa xoa giọt lệ đồng tình chảy xuống nơi khóe mắt, chạy vào trong viện.

“Ừ, đây là mứt mơ mặn, đây là nho khô cùng mứt hồng, đây là thịt khô mà muội đã cho thêm rất nhiều nguyên liệu hiếm có, đây là thịt bò muối có thể lưu trữ thật lâu. Đúng rồi, còn có.....”

Tư Đồ Tứ Lang tròn mắt há mồm nhìn bình bình hũ hũ trên người Thập Nhất Nương, lại nghe nàng tràn đầy nhiệt tình nói với hắn, “Tinh La ca ca, mấy thứ này đều là đặc sản Tây bắc hết đó. Huynh còn nhớ rõ nhà muội có trồng cây ăn trái không? Rất nhiều mứt đều làm từ trái cây nhà muội trồng. Mứt hồng này là do muội với Thập Lang hong khô cẩn thận, ăn khá ngon. Còn thịt hươu muối này là do ca ca muội sẵn về. Đúng rồi, hương vị của thịt thỏ khô này cũng không tệ đâu, được chế biến từ công thức đặc biệt của muội đó. Nhị Lang ca của muội còn muốn mang công thức đi nữa, nói là sau này muốn mở rất nhiều cửa hàng đồ khô.....”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 78

Edit: Diệp Nhược Giai

Thế gian chỉ có đồ ăn ngon là không thể phụ bạc nhất, Thập Nhất Nương thật sự không thể tưởng tượng được, trên đời này có người không thích ăn, thật đáng thương. Nàng quyết định, nhất định phải làm cho Tinh La ca ca thích ăn lần nữa, bằng không cuộc sống còn gì là thú vị.

“Tinh La ca ca, hôm nay ăn cơm cùng nhau được không? Thập Nhất Nương sẽ tự xuống bếp nấu món ngon cho huynh, sau này huynh nhất định sẽ thích ăn thôi.” Thập Nhất Nương vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, nói. Aiz, mỹ nhân như Lâm muội muội đẹp thì có đẹp thiệt, nhưng yếu đến mức không chịu được gió, thật khiến người khác phải nhọc lòng, chỉ sợ một trận gió thổi qua cũng làm hắt bay mất.

Lòng Tư Đồ Tứ Lang mềm nhũn, làm sao bây giờ, thật muốn ôm Thập Nhất Nương một cái mà. Bây giờ hẳn thật sự hối hận, hồi trước từ Uyển Thành chạy trốn chết thoát thân, không chịu thừa dịp Thập Nhất Nương còn chưa thể đi đường mà ôm nàng nhiều thêm một chút.

“Huynh muốn ăn mì xào rau mà Thập Nhất Nương làm?” Tư Đồ Tứ Lang hoài niệm nói. Mì xào rau mà Thập Nhất Nương làm chua ngọt ngon miệng, cực kỳ kích thích ăn uống.

“Mì xào rau?” Thập Nhất Nương có hơi do dự nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn. Hắn bệnh nặng mới khỏi, thật sự nên ăn nhiều chút đồ ăn dinh dưỡng gì đó để bồi bổ, “Tinh La ca ca, hiện tại là mùa thu, không phải thời điểm để ăn mì xào rau. Chúng ta ăn mì gà, được không? Mùa thu trời lạnh, dễ tích mỡ, chúng ta cần phải ăn nhiều món dinh dưỡng một chút.”

Hiện giờ hắn ăn gì cũng đều giống nhau, cho dù là mì xào rau thì đại khái cũng không nếm ra được vị gì. Tư Đồ Tứ Lang mỉm cười nói, “Được, Thập Nhất Nương làm mì gà cũng ngon lắm.”

An Tam Lang khụ một tiếng, sắc mặt có chút không tốt nhìn Tư Đồ Tứ Lang, “Thập Nhất Nương, muội thật không cẩn thận, chẳng lẽ muội không biết hiện tại người ta là Thái tử, mấy món ăn gì đó đều có người ghi chép lại hết sao? Ăn mấy món lật vật này là khó giải thích nhất.”

Thập Nhất Nương sửng sốt, bây giờ mới nhớ ra, Tư Đồ Tứ Lang đã không còn là Tư Đồ đại ca. Nàng phải lễ phép kêu Thái tử điện hạ, hơn nữa nghe nói hoàng gia muốn ăn gì cũng đều phải có người thử độc, thái giám thử độc nếm qua còn phải chờ một lát, nếu hoàn toàn khỏe mạnh thì món ăn đó mới có thể tiến vào trong miệng của chính chủ, khi đó đồ ăn đều đã nguội ngắt.

“Muội quên, có phải sau này có phải muội phải gọi Thái tử không.....” Thập Nhất Nương có chút luống cuống, hiện tại mới nhớ tới, đây chính là con trai của lão đại của nước này.

“Gọi huynh là Tinh La ca ca.” Thái tử Tư Đồ Tứ Lang kiên trì nói, lập tức cười khổ nhìn An Tam Lang, “An Tam ca, đệ vẫn là đệ, huynh cần gì phải dùng thân phận phân biệt đệ với huynh.”

An Tam Lang kiên trì nói, “Thái tử, tôn ty trên dưới có khác, đây là quy củ.”

Thái tử phiền muộn, “Cho nên ở trong quy củ, đệ không thể có bằng hữu. Thái tử tự xưng là cô vương, chẳng lẽ ám chỉ cả đời này, đệ là người cô đơn?”

Gió thổi qua, lá cây xào xạc rơi xuống, Thái tử cười đến có chút hoảng hốt, bóng dáng yếu ớt như có thể tan biến vào trong gió. Thập Nhất Nương khò khò, trực giác bảo với nàng, nếu không bắt lấy hắn, hắn sẽ biến mất. Nàng dứt quãng nói, “Tinh La ca ca..... Huynh đừng sợ, bọn muội chỉ là..... Nhất thời chưa quen. Yên tâm, trong lòng bọn muội, huynh vẫn là bạn bè. Ca, huynh nói có phải hay không.....” Nàng nhìn về phía An Tam Lang, ánh mắt mang theo thỉnh cầu.

An Tam Lang khẽ than, lại còn bọn muội nữa chứ. Nhưng nhìn thấy ánh mắt của Thập Nhất Nương cùng với nụ cười mỉm hồ hững nhưng bị thương trên mặt Thái tử, lại đành nuốt lời nói vào bụng. Quên đi, cho dù không muốn dính vào việc của hoàng gia thì cũng không còn kịp rồi, huống chi hẳn thật đúng là không tài nào nhẫn tâm nhìn biểu cảm trên mặt thiếu niên vốn dĩ trong nóng ngoài lạnh, phải mất đi một phần nhân khí cuối cùng.

“Thái tử, làm bẽ tôi, An gia trung với Đại Hạ; làm bạn bè, nếu người không phụ, thần sẽ không bỏ.” An Tam Lang nói ra lời thề của chính mình, thành công nhìn thấy băng tuyết trên mặt thiếu niên Thái tử biến mất dưới ánh mặt trời. Người thiếu niên cho dù gặp phải khó khăn, vẫn tự tin vào một tương lai sáng lạn đã trở lại.

Thập Nhất Nương vui vẻ, nàng nhảy bắn về hướng phòng bếp, “Tinh La ca ca, muội xuống nhà bếp, hôm nay chúng ta ăn trưa cùng nhau. Hai huynh đến lương đình ngồi một chút trước đi, muội làm một ít điểm tâm trước rồi sẽ bảo người đưa đến đây.”

Muội muội vui vẻ như vậy..... An Tam Lang bỗng nhiên nhớ tới Thanh Viễn đại sư từng nói, số mạng của muội muội quý không tả xiết. Nhìn Thái tử đẹp đẽ tinh xảo đứng dưới ánh mặt trời, giống như tinh nhân trong mộng của ngàn vạn cô gái, trong lòng hắn lại không thoải mái, trừng mắt nhìn Thái tử một cái, lại dặn dò, “Cẩn thận, đừng tới gần lửa quá, mấy thứ quá phiền phức gì đó cũng đừng làm. Đúng rồi, Thái tử, để thị vệ tùy thân của người trông coi Thập Nhất Nương lựa chọn nguyên liệu nấu ăn, nếu không có ai ghi lại mấy thứ mà người ăn, bọn thần sẽ không thể nào giải thích cho rõ.....”

Tư Đồ Tứ Lang vội vàng nói, “Thập Nhất Nương, đừng nghe An Tam ca nói bậy, mau đi xuống bếp đi, huynh thật sự mong chờ mì gà mà muội làm. Còn nữa, đừng lo lắng gì hết, đồ ăn của huynh làm gì có người ghi chép lại mọi lúc mọi nơi giống ca ca muội nói, như vậy không phải huynh sẽ trở thành con chuột bạch nhỏ mà muội từng nói à?”

Thập Nhất Nương gật gù đầu, đi về hướng phòng bếp, vừa đi vừa tự hỏi xem món nào có thể kích thích ăn uống. Tiểu thái giám vô cùng thông minh đi theo đằng sau, cũng mang theo tươi cười đầy mặt, nói quy củ ăn cơm của hoàng thất, “Quy củ hoàng gia rất nhiều, một bữa cơm của Hoàng thượng có bốn mươi chín món ăn, Hoàng hậu ba mươi tám món..... Mỗi đĩa đồ ăn gấp bao nhiêu lần cũng có quy định.....”

“Món nào thích cũng không thể ăn nhiều?” Thập Nhất Nương tò mò hỏi tiểu thái giám mi thanh mục tú khoảng mười ba, mười bốn tuổi trước mắt.

“Có thể thì có thể, nhưng tốt nhất là đừng bị người ta đoán ra được người ngồi trên thượng vị yêu thích món nào. Đây là vì vấn đề an toàn.” Tiểu thái giám hơi chột dạ nói. Hắn được tuyển ra sau khi Hoàng thượng đăng cơ, lúc được tuyển chọn, hắn mừng rỡ như điên, học thuộc lòng quy củ hoàng thất. Nhưng làm cho hắn buồn bực là, mấy thứ hắn thuộc lòng căn bản không có chỗ để dụng võ, tân hoàng, Hoàng hậu cùng Thái tử đều khinh thường quay lưng với mấy thứ quy củ này. Nhất là Hoàng hậu, thích ăn thế nào liền ăn thế đó, chẳng thèm đếm xỉa gì đến mấy món dành cho quý nhân mà Ngự trù phòng đề nghị.

Mấy người trong Ngự trù phòng sắp điên rồi, cha Hoàng hậu làm nghề mổ lợn, cuộc đời bà yêu nhất là ăn món thịt rẻ mặt -- thịt heo. Trong Ngự trù phòng căn bản là không có mấy người rảnh làm thịt heo, kết quả còn có người oán giận Hoàng hậu không hồ là xuất thân dân thường, lại khoái ăn loại thịt rẻ mặt đó. Sau đó hoàng đế giận dữ, người trong Ngự trù phòng đều bị đuổi sạch.

“Vấn đề an toàn?” Thập Nhất Nương bị dọa cho nhảy dựng. Hóa ra cuộc sống của Tinh La ca ca nguy hiểm như vậy sao?

“Nhưng cũng đừng quá lo lắng. Mỗi một Ngự trù làm đồ ăn đều sẽ có vài người quan sát, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Nếu xảy ra vấn đề, Thái y sẽ lập tức kiểm tra triệt để. Trong số Ngự y của chúng ta có một người đặc biệt lợi hại, có thể nhìn ra được vấn đề từ mấy thứ bài tiết ra. Nghe nói là ăn đồ ăn gì, ông ấy đều có thể nhìn màu sắc cùng độ bóng của thứ được bài tiết, nhìn ra chỗ bất thường. Còn một Thái y khác cũng rất lợi hại, có thể từ nước tiểu..... Khụ, nước được bài xuất ra ngoài người được chỗ bất thường.” Tiểu thái giám bấy giờ mới nhớ tới, trước mắt là một tiểu thư, vội vàng cố gắng nói cho vắn tắt một chút.

Nếu quả thật mỗi lần ăn đều phải có người ghi lại, thế thì thật sự là rất đáng thương. Ngẫm lại xem, lúc mà người ăn gì đó, có người cầm vở viết lại mỗi một hạt cơm mà người ăn rồi đem đi lưu trữ. Nếu cơ thể không thoải mái, lập tức có bác sĩ đến nghiên cứu thứ mà người ăn, càng chết người hơn là thứ mà người thái ra cũng bị bọn họ lần qua lộn lại kiểm tra. Đúng rồi, nước tiểu mà cũng bị người ngửi tới ngửi lui.....

Thập Nhất Nương lộ ra biểu cảm ghê tởm, tiểu thái giám mới giật mình thấy mình đã nói quá nhiều. Thật đúng là kỳ lạ, ở trong cung hắn cũng là một kẻ kín miệng mà. Nhất định là do Thập Nhất tiểu thư trắng trắng tròn tròn giống như một nắm gạo nếp vô hại, nên hắn mới càng nói càng nhiều.

“Nhưng lúc này không phải trong cung, Thái tử thích ăn cái gì, Thập Nhất tiểu thư cứ làm cái đó đi.” Tiểu thái giám vội vàng bổ sung. Hắn không dám làm chủ cho Thái tử đâu.

An Tam Lang với Tư Đồ Tứ Lang ngồi ở trong đình, bọn nha hoàn rất biết quan sát, đi đến dâng trà, điểm tâm thì phải đợi lát nữa mới mang lên.

“Đã lâu không gặp, Tư Đồ..... Thái tử điện hạ.” Thập Lang đang chuẩn bị đi kiểm ăn, nhìn thấy hai người ngồi trong lương đình, quính mông chạy lại. Hô hô, quá tuyệt vời, hắn không cần đến nhà bếp tìm ăn, có khách tức là có điểm tâm.....

Éc éc, Trữ Bị Lương mập mạp cũng đuổi sống đuổi chết chạy đến theo: Đợi ta, ta cũng muốn ăn.

Thái tử mỉm cười thân nhiên, “Biệt lai vô dạng (1), Thập Lang đệ vẫn như xưa, còn Trữ Bị Lương thì béo thêm không ít.”

(1) Biệt lai vô dạng: Người vẫn khỏe kể từ lần cuối chúng ta gặp nhau chứ?

Nhìn Thái tử gầy đến mức không còn hình người, Thập Lang vỗ vỗ khoe ra cái bụng càng trắng càng béo, “Làm sao giống xưa được, đệ béo hơn, không làm thất vọng mấy món ngon đã ăn. Nhưng sao hai người lại uống trà không thế này.” Hắn tìm tìm điểm tâm xung quanh, bất mãn nói, “Ca, có phải đạo đãi khách của nhà chúng ta quá kém rồi hay không?”

Éc éc, Trữ Bị Lương cũng bất mãn kêu hai tiếng: Điểm tâm ở đâu?

An Tam Lang bất đắc dĩ nhìn đệ đệ tham ăn, “Thập Nhất Nương nói muốn đích thân làm điểm tâm. Lời này đệ đi mà nói với muội ấy đi.”

Thập Lang lập tức ngừng oán giận, “Hóa ra là Thập Nhất Nương tự xuống bếp, vậy chờ bao lâu cũng có lời hết.”

“Đây là điểm tâm vị trà xanh mà tiểu thư đặc biệt làm.” Vừa nói xong, nha hoàn đã đưa đồ đến, “Còn đây là trà mật ong pha nước tắc cho khách, chua chua ngọt ngọt, khai vị tốt nhất.”

Éc éc, ánh mắt Trữ Bị Lương sáng rực.

Thập Lang ghen tị kinh khủng, không cần phải nói mấy thứ này khẳng định là chuẩn bị cho Thái tử, vừa thấy hắn ốm thành tờ giấy như thế, đủ biết vì sao Thập Nhất Nương làm mấy món ăn này đều lấy khai vị làm chủ đạo.

Đĩa sứ màu trắng, trên mép viền lá sen xanh biếc, bên trên có bốn khối điểm tâm tròn tròn xanh xanh, đáng yêu vô cùng.

“Của đệ!” Thập Lang nhanh tay lẹ mắt cướp được một khối màu xanh nhét vào trong miệng. Chỉ có bốn, nhanh tay có, chậm tay không.

Động tác của An Tam Lang vẫn tao nhã như trước, nhưng thực tế là tốc độ siêu mau, vuron chiếc đĩa gấp một khối điểm tâm, “Huynh còn chưa bao giờ nếm thử điểm tâm dùng trà xanh để làm đâu.”

Ếc ếc, Trữ Bị Lương nhìn cái bàn cao vời vọi, nhảy mạnh nhưng nhảy kiểu gì cũng không tới. Nó hồi hận trước kia không luyện nhảy vòng lửa, không thì độ cao của cái bàn này cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Không có ai để ý đến nó, các chủ nhân đều khẩn cấp hưởng thụ mỹ vị.

“Ăn ngon, ăn quá ngon.” Thập Lang may mắn miệng mình to, ăn nhanh hơn người khác. Hắn đang muốn gấp một khối điểm tâm nữa, không ngờ điểm tâm biến mất.

Thái tử vô cùng cảnh giác bụng đĩa chạy đi trước. Hai tên tham ăn này, rõ ràng là điểm tâm Thập Nhất Nương làm riêng cho ta. Nhìn thấy An Tam Lang hơi lộ ra tiếc nuối cùng Thập Lang bày ra vẻ mặt không cam lòng, hắn liền cảm thấy vô cùng may mắn. Không cần phải nói, thứ mà tên tham ăn Thập Lang cũng muốn đoạt, nhất định là rất ngon.

Quả nhiên, vị trà nhàn nhạt tràn ngập trong miệng. Tuy vẫn không nếm được vị ngọt, nhưng hương trà đặc biệt trong điểm tâm làm cho khẩu vị của hắn tăng thêm nhiều.

Uống thêm một ngụm trà mật ong pha tắc, Thái tử lại thấy trước mắt sáng ngời, cái này..... Hắn lại có thể hơi hơi nếm được vị ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Edit: Diệp Nhược Giai

Điểm tâm màu xanh biếc đáng yêu, bàn tay cầm đôi đĩa bạc phản chiếu ánh sáng tinh tế thon dài, như tạo hình bằng ngọc thạch, tân nhiệm Thái tử có vẻ đẹp mà toàn Đại Hạ công nhận, nha hoàn đứng nhìn xa xa đều ngây ngốc cả.

An Thập Lang chưa từ bỏ ý định, nhìn khối điểm tâm cuối cùng, “Đệ thấy huynh nên ăn ít hơn một chút đi, chuẩn bị ăn trưa ngay đây.”

“Thập Lang, đệ cũng đừng keo kiệt, hiếm khi nào có món mà huynh có thể nuốt trôi.” Thái tử chậm rãi nói, “Hai người cũng biết, sau khi ta trúng độc, miệng ăn hương vị gì vào cũng không hợp.” Lần đó, sau khi trúng độc, người hắn càng thêm sợ lạnh sợ nóng hơn lúc trước, vị giác cũng thoái hóa.

Thập Lang liếc trắng mắt, lại mềm lòng, mặc dù người có tâm muốn tra thì cũng sẽ tra ra được chuyện hắn trúng độc, nhưng hắn có thể tự mình nói ra như thế, liên tở về hắn vẫn là Tư Đồ Tử Lang mà bọn họ quen biết.

Hơn nữa Thập Lang nhìn ra được, Thái tử thay đổi rất nhiều, cả người đều trở nên âm trầm. Thập Nhất Nương hay nói hắn là thiếu niên ánh trắng, hồi trước như ánh trắng tháng ba, nhu hòa mang theo vài phần mát mẻ, hiện giờ lại chính là ánh trắng của mùa đông khắc nghiệt, lạnh băng mà xa xôi.

Ếc ếc, Trữ Bị Lương kêu, dùng mõm kéo ống quần của Thái tử, phần của nó đâu?

Chiếc đĩa đang gấp điểm tâm của Thái tử ngừng lại trong một cái chớp mắt, cười cười với nó, Trữ Bị Lương vui tươi hơn hờ mớ lớn miệng, đến đây đi! Kết quả lại thấy Thái tử vô cùng kiên định mà bỏ điểm tâm vào trong miệng.

Rầm rầm, Trữ Bị Lương quẳng mình lên đất, bị quẳng chung còn có cả lòng của nó nữa.

Nhìn nó bị thương, nước mắt như suối, Thập Lang vội vàng an ủi, “Một lát có khi còn có điểm tâm đưa tới nữa. Ta nghe nói Thập Nhất Nương đang làm son tra cao, bây giờ Thái tử ăn no rồi, lát nữa sẽ không đoạt với chúng ta.”

Vẫn còn điểm tâm? Son tra cao? Động tác ăn điểm tâm của Thái tử ngừng một giây, cực kỳ khoan hồng độ lượng đưa khối điểm tâm đã được ăn hơn phân nửa cho Trữ Bị Lương, còn bày ra vẻ mặt giả nhân giả nghĩa nói, “Không sợ ít, chỉ sợ không đều, ăn đi.”

Trông nết Thập Lang sắp rơi xuống đất, ngơoi cho là cái này có thể thiên hạ đại đồng (1), không đúng, Trữ Bị Lương, cốt khí của ngơoi đâu, không ăn của ăn xin có hiệu hay không?

(1) Thiên hạ đại đồng: Mọi người đều bình đẳng như nhau, không phân biệt, ai cũng như ai.

Làm một con heo, quả thật không hiểu cái gì là cốt khí. Tuy điểm tâm chỉ còn lại có một chút, nhưng Trữ Bị Lương vẫn gật đầu đắc ý tỏ vẻ vừa lòng, cũng mang về mặt nịnh bợ kêu lên vài tiếng với Thái tử, kiên định cho rằng hần tốt hơn chủ nhân nhà mình.

Thập Lang nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ muốn đánh con heo chết bầm đã làm mất thể diện của hần một trận.

Chẳng mấy chốc sơn tra cao đã được đưa lên, lần này là một mâm sáu cái. Thập Lang đã tính toán rất tốt, lấy khí thế ‘một người đã đủ giữ quan ải’, nhanh chóng chiếm lấy hai khối điểm tâm, còn lại thì hai người một heo tự chia nhau đi, “Tam Lang ca, không phải từ trước đến nay huynh không thích ăn điểm tâm sao? Thái tử, nếu huynh không ăn ra được mùi gì thì nên ăn ít hơn một chút.”

Thái tử cười cười, lần này chỉ ăn một khối điểm tâm, cũng không có tranh đoạt với Thập Lang, còn vô cùng tốt bụng mà đưa một khối điểm tâm cho Trữ Bị Lương, bởi vì hần nghe thấy nha hoàn mang điểm tâm lên nói, Thập Nhất Nương đang cán bột, bảo hần ăn ít một chút, đương nhiên trà mật pha tắc thì có thể uống nhiều một chút.

Hần uống một hớp lớn trà mật pha tắc, vị hơi ngọt ngấm vào trong lòng. An Tam Lang với Thập Lang đều không có, Thập Nhất Nương pha riêng cho hần.....

Thập Lang chiếm lấy đa số điểm tâm hơi ngượng ngùng, “Điện hạ, mấy món điểm tâm này, huynh thật sự không ăn ra được mùi vị gì sao?”

“Vẫn cảm giác được nóng lạnh, còn chua cay mặn ngọt thì không được nhạy lắm.” Thái tử cũng không kiêng kị, dù sao khi phụ hoàng vừa mới tiếp nhận ngôi vị hoàng đế, cả hoàng cung giống như cái sàng đầy lỗ hổng, bệnh của hần đã sớm không còn là bí mật, không thì Ngự sử cũng sẽ không nhảy chọi chọi tích cực thỉnh cầu phụ hoàng hần tuyển tú như thế.

“Thái y trong cung không thể thanh trừ dư độc sao? Hồ đại phu ở Tây bắc cũng không tệ lắm, hồi trước Thập Nhất Nương vẫn luôn do ông ấy xem bệnh.” An Tam Lang đề nghị.

Thái tử lại tỏ vẻ không hề gì, “Không cần, có thể nuốt được cái mạng về đã là không tệ rồi. Huynh cũng không thích ăn như Thập Nhất Nương, đồ ăn có ngon hay không cũng không quan trọng cho lắm. Có thể duy trì sinh mệnh là được.”

“Không đúng!” Đang ăn điểm tâm, Thập Lang đột nhiên kích động vỗ bàn một cái, “Dân xem ăn là trời, trời đã sắp sập rồi, vậy mà còn không nghiêm trọng à! Ý nghĩa cuộc đời quyết định bởi ăn uống!” Thập Lang quay đầu qua, vô cùng kích động nói, “Thái tử, huynh yên tâm, đệ thề, nhất định sẽ tìm đại phu khắp thiên hạ, để huynh có thể tìm lại được ý nghĩa sinh tồn của con người.”

Gió đang gào, ngựa đang không, heo đang kêu (1), Thập Lang chạy nhanh như gió, Trữ Bị Lương cũng kêu éc éc chạy theo. Chậm đã, chủ nhân, nhắm rồi, phòng bếp ở bên cạnh.....

(1) Câu gốc của câu này là “Gió đang gào, ngựa đang hí” trong bài ca “Bảo vệ Hoàng Hà”.

Thái tử vron tay ra mà tóm không kịp. Nè, Thập Lang, người đừng kích động quá, ý nghĩa cuộc đời của chúng ta không phải là ăn mà!

“Không cần lo cho đệ ấy, chắc là Thập Lang đi tìm Hồ đại phu.” An Tam Lang nói, “Huynh cũng cho rằng đệ nên chữa cho tốt. Sống mà thiếu vị giác sẽ mất đi rất nhiều thú vui.”

An Tam Lang bắt giác cảm thấy chua xót, có lẽ ở lâu với Thập Nhất Nương, hần cũng học được cách hưởng thụ rất nhiều thứ, đào hoa cao mùa xuân, nước ô mai mùa hè, hoa quả tươi ngon mùa thu, mùa đông làm ổ trong đình ăn thịt nướng ngấm tuyết.....

Món ăn mang đến cho người ta hưởng thụ cùng hạnh phúc, An Tam Lang bất chợt nhớ tới bộ dáng của Tư Đồ Tứ Lang khi ăn đường phèn tuyết lê do Thập Nhất Nương đưa, miệng luôn nhếch lên, ánh mắt mang theo ý cười.....

Uống xong trà, thấy đáy chén có hai quả tắc. Thái tử dừng lại một chút, ma xui quỷ khiến thế nào lại đồ quả tắc vào trong miệng.

An Tam Lang còn phải cảm thấy chua thay cho hần, “Không chua à?”

Trên mặt Thái tử lộ vẻ hưởng thụ, “Đệ chỉ nếm được một chút chua mà thôi.” Nhưng đối với hần, một chút chua này lại hiếm có cỡ nào.

Sắc mặt An Tam Lang khê biến, nghĩ đến dị năng của Thập Nhất Nương, “Trước kia huynh nghe người ta nói, có thể cảm nhận được tình cảm trong món ăn. Trà mà Thập Nhất Nương pha riêng cho đệ, chắc là uống đặc biệt ngon.”

Nhớ tới món đường phèn tuyết lê mà trước kia Thập Nhất Nương làm riêng cho mình, Thái tử mỉm cười hiểu ý, “Đúng vậy, mặc kệ Thập Nhất Nương làm cái gì, cũng đều đặc biệt ngon.”

“Gần đây Tam gia có khỏe không?” Thái tử hơi chần chờ, nói, “Đệ có một chuyện muốn cầu Tam gia.”

An Tam Lang hiểu rõ, quả nhiên là không có chuyện gì sẽ không đến nhà, “Nói đi.”

“Phụ hoàng của đệ muốn tìm Thái phó cho đệ. Sau khi đệ cân nhắc thật lâu, đệ hy vọng Tam gia có thể làm thầy của đệ.”

“Đệ nghiêm túc?” An Tam Lang nhìn hấn chăm chăm.

“Đương nhiên.” Thái tử cười cười, “Tài năng kinh thế có thể tung hoành thiên hạ của Tam gia mà đệ lãng phí thì thật là đáng tiếc.”

An Tam Lang trầm ngâm một chút, “Thái tử có từng suy nghĩ về chân của cha huynh?”

Thái tử hờ hững nói, “Chuyện này không là vấn đề gì cả.”

An Tam Lang cười khổ, “Nhảm rồi, đây mới là vấn đề lớn.” Người đời sẽ không chấp nhận một Thái phó có đôi chân bị tật.

“Nếu có thể trị hết thì tốt rồi.” Thập Nhất Nương từng viết thư cho hấn, bảo hấn tìm hòa thượng có đạo hạnh cao thâm, nói phụ thân ngài là bị phản phệ. Thái tử vẫn luôn luôn tìm cao tăng, nếu không phải trước đó Phò Tuệ đại sư bị bệnh, hấn đã sớm cầu tới cửa.

An Tam Lang tâm động, có thể trị hết cho phụ thân chính là giấc mơ của hấn cùng Thập Nhất Nương. Nhưng những việc khác thì vẫn phải nói cho rõ trước, “Điện hạ, cho dù chân của phụ thân được trị khỏi, ông ấy cũng không nhất định có thể lên làm sư phó của Thái tử. Dù sao bàn cờ trong triều đình cũng liên quan đến rất nhiều chuyện quan trọng.....” An Tam Lang chần chờ một chút, hướng chi cha mình không chắc là sẽ bằng lòng.

Thái tử đã tính sẵn trong lòng, “Yên tâm, cho dù Tam gia không phải là Thái phó của đệ, An gia có ân với đệ, chữa khỏi chân cho ông ấy là trách nhiệm mà đệ không thể đùn đẩy cho người khác. An Tam ca, đệ còn có một chuyện muốn nhờ.....”

An Đại gia ra ngoài đi làm với con, các trưởng bối An gia đều đã ra ngoài, nhóm tiểu tử An gia đều àm ỉ trong viện của mình, làm trạch nam thì làm trạch nam, viết thoại bản thì viết thoại bản, xem sổ sách thì xem sổ sách, nhưng vừa nghe thấy Thập Nhất Nương xuống bếp, vô cùng thần kỳ, tất cả mọi người đều tập trung đến nhà ăn.

Tân nhiệm Thái tử điện hạ sẽ trưng ra biểu cảm gì đây? An Thất Lang vô cùng bình tĩnh hỏi, “Xin hỏi Thái tử điện hạ, đây là chính thức đến bãi phóng hay chỉ là cá nhân đến chơi?”

Thái tử còn chưa nói, An Lục Lang đã tiếp lời, “Không cần phải nói cũng biết, khẳng định là đến thăm hỏi cá nhân rồi, không thì chúng ta khẳng định đã phải ra ngoài tiếp khách.”

Khỏe miệng An Nhị Lang co giật một chút, “Gần đây Lục Lang đang viết thoại bản gì đấy? ‘Thảo Cẩn tướng quân nghịch tập’ trước đó đã viết xong chưa?”

An Lục Lang gãi gãi đầu, “Đã viết xong bộ thứ nhất, đệ đang viết bộ thứ hai. Vừa viết đến hoa khôi thanh lâu xinh đẹp động lòng người nhất kiến chung tình với tướng quân.”

An Nhị Lang hiểu rõ, trách không được miệng đầy mùi thanh lâu.

An Thập Lang hấp tấp xông lại, “Điện hạ, phải nói trước, hôm nay huynh tới đây là thăm hỏi cá nhân, ở trên bàn cơm chúng ta đều phải dựa vào bản lĩnh, ăn không đủ no đừng trách bọn đệ.”

Éc éc, Trữ Bị Lương cũng đi theo phía sau hấn, ra sức giấm giấm bốn chân.

Kẻ đầy óc đều là thoại bản An Lục Lang nhìn về phía Thái tử điện hạ, “Gần đây Thái tử điện hạ đang giấm béo sao? Hay là đạo này kinh thành thịnh hành đáng về yếu không ra gió nổi?” Nếu vậy thì nguy rồi, Thảo Cẩn tướng quân của hấn đã được đặt ra là kẻ cơ bắp.

Khỏe miệng Thái tử rút rút rồi lại giật giật. Ta nói chứ, cho dù ta lên lút tới chơi, thì ta cũng vẫn là Thái tử mà, tốt xấu gì các người cũng phải giả vờ hết sức kính sợ chứ. Mấy công tử An gia vẫn hoàn toàn không thay đổi, Thái tử thần nhiên mỉm cười, hấn đã không nhớ được hôm nay mình cười bao nhiêu lần, chỉ nhớ rõ hình như đã thật lâu mình không cười nổi.

“Mì ăn ngon không?” Thập Nhất Nương mong chờ hỏi Thái tử.

Thái tử hơi chần chờ một chút, mỉm cười nói, “Ăn ngon, đặc biệt thơm.” Hấn cũng chỉ ngửi được mùi thơm mà thôi, nhưng hấn vẫn ăn hai bát to. Nhất định là do mọi người tranh nhau cướp ăn nấy món đặc biệt ngon, nên cho dù hấn không ăn ra được vị gì, nhưng tâm lý thỏa mãn vẫn làm cho hấn cảm thấy mì này vô cùng thơm ngon hợp khẩu vị.

“Vậy trà mật pha tắc uống ngon không?” Thập Nhất Nương gắt gao nhìn thẳng vào mắt hấn.

Lần này Thái tử mỉm cười thật lòng, “Ừ, vị hơi hơi ngọt cùng với vị chua của cây tắc, thực sự không tệ.”

Quả nhiên chỉ có đem quả tắc đã được truyền dị năng đi pha trà, hấn mới nếm ra hương vị. Thập Nhất Nương yên tâm, dị năng có thể giải dư độc là tốt rồi, “Tinh La ca ca, muối sẽ chuẩn bị cho huynh một ít rau muối. Mấy thứ đó chính là do muối trồng ở Tây bắc, ăn đặc biệt ngon đó nha.”

Một chút com xuống bụng, Thái tử ăn gấp đôi bình thường, lại mang theo rau muối mà Thập Nhất Nương đóng gói cho, có thể xem là thắng lợi trở về.

An Thập Lang nhìn chằm chằm thiếp mời đi dự cung yến mà hấn để lại, cảm thấy lỗ ló. Thái tử ăn liên miên, còn được gói mang về. Mà sinh nhật của Hoàng hậu, bọn họ còn phải tặng lễ vật. Theo như cách nói buôn bán của Nhị Lang ca, chính là lỗ nặng, siêu lỗ.

Người buồn bực còn có cả An Tam Lang, hấn rửa thắm không thôi. Tiểu tử chết bầm, từ trước đến nay bộ mặt thẳng nhóc này luôn tê liệt, một giọt nước cũng không lọt, vậy mà bây giờ lại lộ ra vẻ bi thương thống khổ trước mặt hấn cùng Thập Nhất Nương, dùng khổ nhục kể trên người hấn, mà hấn cũng có thể bị lừa?

An Tam Lang cảm thấy mình quả đúng là một người trọng tình trọng nghĩa, lại có thể mềm lòng đáp ứng làm thư đồng của Thái tử. Vốn dĩ hấn còn muốn làm ở trong nhà mỗi ngày, đọc sách trồng rau chơi với Thập Nhất Nương, sống mấy ngày thoải mái khoái trá mà.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Edit: Diệp Nhực Giai

Trời tối đen như mực, tuy mùa thu năm nay lạnh trễ, nhưng trời còn chưa sáng, hiện tại đúng là thời điểm lạnh nhất trong ngày, cũng là lúc ngủ sướng nhất.

An nguyên soái, không, hiện tại là An quốc công, giữ giữ bộ quan phục trên người, cố gắng không ngáp. Đã lâu không dậy sớm, lâm triều thật đúng là cực hình mà.

An Đại gia đã dậy sớm thành thói quen, vô cùng bình tĩnh để Phương thị mặc quần áo cho ông.

“Phu nhân nên ngủ nhiều hơn một chút.” Hàng lông mày rậm của ông nhíu lại, vẻ mặt không giận mà uy, “Gần đây nàng đã ốm như tờ giấy rồi.”

Phương thị tròn trắng mắt, tuy trước kia phu quân từng nói, ông ấy thích bà béo một chút, nhưng bà chỉ xem như ông thuận miệng an ủi, tới bây giờ thực sự gây đi, mới phát hiện ra lời của ông chính là sự thật.

“Thiếp cũng đâu phải là không ăn gì. Hiện giờ mặc dù thiếp gầy một chút, nhưng thể lực tốt hơn nhiều, sao chàng lại ghét bỏ?” Giọng Phương thị không tốt, ghét bỏ thì đừng có dính chặt vào bà cả một đêm như thế được không. Điều nhảy thỏ của Thập Nhất Nương, chỉ cần bỏ qua thẹn thùng, nhảy nhiều một chút, độ mềm dẻo của thân thể tuyệt đối làm cho nam nhân vừa lòng, nam nhân đều là nói một đường suy nghĩ một nẻo.

An Đại gia im lặng nhìn Phương thị sửa sang lại quan phục cho ông, “Khụ, khỏe mạnh là tốt nhất. Chẳng qua ta chỉ lo lắng nàng vì dáng người mà nhịn ăn. Phu nhân thích ăn cái gì thì cứ ăn cái đó, mặc kệ nàng béo hay gầy cũng không quan trọng, ta đều.....” Chữ “thích” nói ra lúng búng không rõ.

Nhìn chồng mình chạy như bay giống như bị hồ rượt theo đằng sau, quả nhiên là xấu hổ, lỗ tai đều đỏ ửng hết cả lên rồi kìa.

“Mẹ, mẹ đang cười gì vậy?” Kể có diện mạo như là được đúc ra từ cùng một khuôn với phụ thân, An Đại Lang khó hiểu nhìn Phương thị đang mừng như nhật được năm trăm vạn lượng bạc.

“Không có gì.” Phương thị thu hồi nụ cười nơi khóe miệng, “Phụ thân con còn chưa ăn sáng, mẹ có chuẩn bị một ít điểm tâm mặn, con mang đến cho ông ấy đi.”

An Nhị gia sửa sang lại quan phục, Tôn thị đang ngủ say mê trong phòng, ông không nỡ quấy rầy bà nghỉ ngơi. Tôn thị chính là một thùng dấm chua, không thích có nữ nhân nào tới gần phụ quân bà, về phần nam nhân, căn cứ vào lực hấp dẫn kỳ lạ của An Nhị gia đối với nam nhân, gã sai vặt cũng chỉ có thể ở xa xa hầu hạ, cho nên ông đều phải tự lực cánh sinh làm mọi chuyện.

“Nhị gia.....” Tôn thị mơ mơ hồ hồ dụi dụi mắt, mở ra, “Người ta hầu hạ Nhị gia vào triều sớm.”

An Nhị gia nhìn dáng điệu đáng yêu đơn thuần của thê tử, đã hơn ba mươi rồi mà thoát nhìn ngây thơ chẳng khác gì tiểu thư mười mấy tuổi, làm cho ông cảm thấy mềm nhũn, “Được rồi, ta đã chuẩn bị xong rồi, nàng ngủ tiếp đi, khi nào hạ triều ta sẽ mua điểm tâm ở Nhất Phẩm trai về cho nàng.”

“Được.” Ánh mắt Tôn thị không mở ra được, buồn ngủ nặng nề nói, “Nếu có kẻ không có mắt dám khi dễ Nhị gia, trở về nói với thiếp, thiếp báo thù cho chàng.”

“Được rồi, mau đi ngủ đi, đừng lo lắng.” Ông cũng không kết thù với ai, bình thường nếu có thù oán gì ông đều sẽ báo ngay lập tức.

Hôm nay lâm triều thực là náo nhiệt, nhìn ánh mắt đờ đờ sát khí của đa số Ngự sử, An quốc công nở nụ cười đầy thâm ý. Hoàng đế bề hạ, thần đã

tìm cơ hội cho ngài rồi, có nắm được hay không thì phải xem ngài thế nào thôi.

Quả nhiên, hôm nay một đám Ngự sử lâm triều mà như được tiêm thuốc kích thích, vô cùng vui sướng, “Thần buộc tội một nhà An quốc công tham ô mồ hôi nước mắt nhân dân.”

“Thần cũng buộc tội An quốc công tham ô quân phí.”

“Thần tán thành.”

“Thần cũng thế”

.....

Sắc mặt hoàng đế âm trầm, mấy tên vô lại ăn không ngồi rồi này, ông đã sớm áp chế mấy lời buộc tội của bọn họ, vốn cho là bọn họ còn biết thức thời một chút, ai ngờ vẫn là một tên hai tên không có não, không phải nói chính là vàng đồ nhọ lòng son.

“Chư khanh, buộc tội thì phải có chứng cứ.” Hoàng đế uy nghiêm nói, ánh mắt nhìn về phía chính chủ, mợ nó, An quốc công vậy mà lại đang nhắm mắt..... ngủ? Tuyệt đối là đang ngủ, hoàng đế thế, bởi vì ngay cả tiếng ngáy cũng phát ra.

Nhìn trong mắt hoàng đế đều là màn sương rét lạnh, một đại thần họ Vu có tiếng là nhất gan đứng bên cạnh An quốc công vội vàng lấy khuỷu tay huých huých ông một chút, An quốc công mở một con mắt, “Ta đang nhắm mắt dưỡng thần mà, chờ bọn hăn dong dài xong rồi ta lại nói.” Nói xong, tiếng ngáy tiếp tục.

Nhắm mắt dưỡng thần sẽ có tiếng ngáy? Vu đại thần nhất gan sắp khóc đến nơi, ánh mắt cầu cứu kỳ vọng hướng về phía An Nhị gia mặc một thân quan phục càng tôn thêm vẻ thanh tú đẹp đẽ mảnh mai, nhưng chỉ nhận được một nụ cười mím làm điên đảo chứng sinh của ông ấy. Vu đại thần vội vàng dời mắt đi, tội lỗi tội lỗi, sao tự nhiên thấy một nam nhân mà tin cũng đập nhanh đến thế, mình đâu có đoạn tụ đâu.

Vu đại thần cũng không còn để ý xem An quốc công là ngủ thật hay ngủ giả nữa, sắc mặt tái nhợt suy nghĩ có phải mình thích nam nhân thật hay không.

Đám Ngự sử vẫn nhảy loi choi, vô cùng nhiệt huyết, “Mấy chiếc xe ngựa kia chính là chứng cứ. Một ngàn chiếc xe ngựa, không tham ô thì làm sao có gia sản nhiều đến thế?”

“Đúng vậy, An gia kinh doanh ở Tây bắc nhiều năm, không biết vợ vét bao nhiêu mồ hôi nước mắt của nhân dân.” Ngự sử nói ra lời ai thán thời thế khổ, thương dân cảnh lâm than, giống như trước mắt ông ta hiện lên cảnh đất Tây bắc bị vét sạch cả ba thước.

An Nhị gia chờ sau khi đa số Ngự sử nhiệt huyết phun ra hết, mới cười tùm tùm tiến lên, “Hoàng thượng, cả nhà thần thật là oan uổng mà. Đây đều là chi phí trợ cấp của quân Tây bắc, đánh một trận với người Hồ, quân Tây bắc đã chết gần mười vạn, phí trợ cấp của bọn họ thật sự là một số bạc đáng kể.”

Khóe miệng hoàng đế giật một cái. Bị lừa rồi, mình đã nói mà, sao An quốc công lại có lòng tốt như vậy, dựng đài sẵn cho mình, hóa ra là thay đổi biện pháp để mình xuất ra tiền phí trợ cấp. Một tên hai tên này, chả có tên nào bớt lo. Hoàng đế nghĩ đến quốc khố không đủ để nuôi chuột kia, nhất thời cảm thấy đau dạ dày, muốn nhóm Ngự sử này phun hết sức đi.

“Nói bậy, triều đình đã sớm phát phí trợ cấp xuống rồi.” Một Ngự sử lỗ mãng vô cùng phối hợp xông ra.

An Nhị gia cười tùm tùm lấy sổ sách ra, nếu Thập Nhất Nương ở đây, khẳng định sẽ vô cùng cảm khái, nụ cười này giống Nhị Lang ca cỡ nào, đúng là không phải người một nhà không vào cùng một cửa, tươi cười hiền lành đối trả chồn đến chúc tết gà này, hoàn toàn không hề khác biệt.

“Hoàng thượng, theo như phí trợ cấp được quy định trong triều, người chết mười lăm lượng, thương tàn có định mức, kẻ bị thương ở chân là sáu lượng..... Vậy đại khái là phải trợ cấp 150 vạn lượng bạc, hơn nữa tiền lương là hai trăm vạn lượng, thương hai trăm vạn.....”

Mặt hoàng đế càng ngày càng xanh, ông rất muốn lao xuống bảo An Nhị gia cầm miệng, quốc khố hiện tại nhiều nhất cũng chỉ có thể xuất ra tiền lương ba tháng cho bọn quan viên. Ông vỗ vỗ trái tim ẩn ẩn đau đớn của mình, cảm thấy cả một đám người đi cướp ngôi vị hoàng đế này đúng thật là ngốc chết người, bao gồm cả ông.

Ngự sử lỗ mãng không phục nói, “Không phải có chiến lợi phẩm sao? Ngựa với binh khí này nọ, đồng chiến lợi phẩm đó thừa sức bù vào lỗ hổng.”

An Nhị gia dùng ánh mắt nhìn đưa ngốc để nhìn ông ta, lại dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía hoàng đế.

Hoàng đế chỉ cảm thấy nét mặt già nua đỏ lên, không nâng nổi đầu, bởi vì ông đã đọc hiểu ý tứ trong ánh mắt của An Nhị gia: Có cấp dưới ngu xuẩn như vậy, Hoàng thượng vất vả.

Một võ tướng trong triều không khách khí nói, “Ngựa sống mới đáng giá, ngựa chết chỉ có thể ăn thịt. Đánh mấy trận, người tử người Hồ dùng đều là thần binh lợi khí, không bị sứt mẻ gì sao? Huống chi lúc này An đại nhân còn không có tính quân lương, quân phục..... Hơn nữa triều đình rõ ràng phát xuống năm trăm vạn lượng bạc, cuối cùng đến trên tay các huynh đệ chỉ còn hơn hai trăm lượng bạc ít ỏi, vậy gần ba trăm vạn lượng bạc chạy đi đâu? Hoàng thượng, bạc thương với bạc trợ cấp của các huynh đệ cũng không thấy, thần đề nghị lập tức tra rõ, đây mới là án tham ô lớn nhất.....”

Lúc này, tất cả mọi người đều im lặng không lên tiếng. Thắng lợi trong chiến tranh chính là lấy bạc đắp lên, nếu lần này triều đình thiếu bạc thưởng của binh lính, vậy lần sau đánh giặc còn có ai tích cực xông lên chịu chết sao? Nhưng bọn họ đều vô cùng ăn ý không nhảy ra bảo triều đình chi, đây chính là

tiên hoàng tạo nghiệt, không, còn có vài Vương gia vì tranh ngôi vị hoàng đế mà tham ô bạc công nữa.....

Thật đáng thương, ánh mắt mọi người mịt mờ nhìn về phía hoàng đế, mấy món nợ cũ này đều rơi hết xuống đầu tân hoàng, tiên hoàng quả thực chính là dẫn đầu trong chuyện hồ con trai mình, hơn phân nửa số con bị ông hồ chết, số chưa chết thì cũng sẽ bị ông ấy hồ đến học máu.

Hoàng đế cố gắng giả chết, đòi tiền không có, đòi mạng thì chỉ có một, ai dám muốn mạng của ông thì cứ tiến lên.

An quốc công cũng không cho phép hoàng đế giả chết, ông đi ra, mới híp mắt ngủ một lát mà tinh thần đã lên cao gấp trăm lần, cho nên hiện tại giọng ông vô cùng vang dội, khốc kẻ, “Hoàng thượng, quân Tây bắc chúng thần gian nan cỡ nào, lương không có, binh khí hỏng, vất vả lắm mới giành được thắng lợi. Lão An này thực xin lỗi các huynh đệ đi theo thần, bạc do triều đình phát xuống để sống tạm cũng không đủ, hơn nữa còn bị người khác lột hết tầng này đến tầng kia. Mọi người vất vả lên núi săn một ít thú về, tưởng là có thể chuyển đến kinh thành đổi sang một ít bạc để làm phí trợ cấp. Vậy mà trong triều còn có bọn quan viên đồ mất, buộc tội đến buộc tội đi, muốn nuốt tiền trợ cấp cho các huynh đệ. Máu của nhóm anh hùng chết vì Đại Hạ ta còn chưa kịp khô, bọn họ phục vụ quên mình như thế, chỉ để đổi lấy việc tiền trợ cấp bị người khác tham ô.....”

An quốc công đúng là một nhân tài, đám người vui mừng buộc tội vừa rồi, nay lại bị An quốc công trả đũa. Bọn họ chẳng những tham ô, mà còn tham ô bạc của người chết? Hơn nữa thân phận của mấy người chết này còn được An quốc công nâng cao vô tận lên thành anh hùng, thành thần hộ mệnh của Đại Hạ.

Phản đông Ngự sử cùng với nhóm đầu têu đứng phía sau màn còn chưa kịp lấy lại tinh thần, chợt nghe đến một đám võ quan không biết xấu hổ khóc nức nỏ, “Trời cao ơi, ngài mở mắt ra đi, đừng để anh hùng chết không nhắm mắt. Hoàng thượng khai ân nhiều hơn đi, làm chủ vì bọn thần đi.....”

An Nhị gia còn đổ thêm dầu vào lửa, nói: “Đừng để nhóm anh hùng đã đổ máu lại còn phải rơi lệ nha.”

Lời này làm cho đông đảo võ tướng chấn động toàn thân, ào ào nhìn về hướng An Nhị gia. Hoàng đế vốn không định hé răng, nay càng hạ quyết tâm, “Người đâu, tra rõ vụ án tham ô này, phạm là kẻ tham ô quân lương đều tịch thu tài sản. Còn nữa, kéo hết toàn bộ người của Ngự sử dài xuống cho ta.....” Được rồi, cái đài này được dựng tốt lắm. Hoàng đế vô cùng vui sướng, rốt cuộc cũng có thể một lần diệt trừ hết đám quan viên mà ông nhìn không vừa mắt, thuận tiện xét nhà, cuối cùng thì quốc khố cũng có thể đầy lên rồi.

Cả triều kêu cha gọi mẹ, không ít đại thần ý tân hoàng vừa lên ngôi, cây già lên mặt nhìn không được chửi ầm lên là hôn quân, hoàng đế cũng chả buồn nháy mắt. Đem so với chuyện quốc khố được ăn no, mấy lời mắng mỏ này tính là cái rắm gì!

An Nhị gia vô cùng vừa lòng, mấy lời Thập Nhất Nương dạy ông bức cách (1) chính là giỏi, sau khi truyền ra khẳng định có thể làm cho lòng người xúc động..... Hơn nữa, quan trọng nhất chính là có thể chuyển tội danh đi. Người sáng suốt đều biết hoàng đế sớm đã không vừa mắt đám đại thần vừa vô năng vừa tham lam này rồi, muốn kiếm một ít bạc cho quốc khố, nhưng muốn xuất binh phải có có thì vẫn tốt hơn, hoàng đế đăng cơ lâu như vậy mới xử lý đám hạ thần mà ông nhìn không vừa mắt chỉ vì không muốn nhận lấy ác danh ‘thô khôn chết, chó săn bị xẻo thịt’.

(1) Bức cách: Tức là cấp bạc của trang bức (giả vờ lợi hại).

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Edit: Diệp Nhục Giai

Nhìn một đám hạ thần vốn cao cao tại thượng trong mắt dân chúng bị kéo xuống như heo được nuôi béo, mấy đại thần sống lại sau đại nạn nhu thuận im thin thít như chim cút.

An quốc công lắc đầu, khi tiên hoàng còn sống, quan viên được tuyển chọn đều là những người thuận mắt ông, kết quả thành ra một đồng thứ hàng trừ bỏ tham ô thì không còn công dụng nào khác như thế. Còn đương kim Thánh thượng, ngoại trừ khi đoạt vị thì sát phạt quyết đoán, những thời điểm khác lại rất sĩ diện rất đề ý đến thanh danh. Thật ra, trong triều sớm phải nên thay máu, trong đám quan viên đứng tại đây, những người thật sự có khả năng không được bao nhiêu.

Hoàng đế cũng thấy được sầu lo trong mắt An quốc công, không khỏi cảm thấy ảm áp. Mặc kệ nói như thế nào, có đại thần luôn luôn trung với triều sự ở đây, ông nên nhẫn tâm vẫn phải nhẫn tâm. Cho dù trong triều tạm thời không ổn định, nhưng có hạ thần đặc lực như thế, khó khăn rồi sẽ trôi qua. Hơn nữa ông cũng còn trẻ, có kiên nhẫn bồi dưỡng những đại thần tuổi trẻ tài cao khác.

Trên mặt lộ ra ý cười nhẹ nhàng khó thấy, hoàng đế như vậy, thật ra ông cũng rất vừa lòng. Tuy rằng quá yêu thể diện, nhưng lại rất tốt đối với dân chúng, coi trọng tình nghĩa cũ đương nhiên là nhược điểm, nhưng các đại thần sẽ không phải nơm nớp lo sợ, có gan nói thẳng khuyên can.....

Những người đứng trong triều lập tức ít đi rất nhiều, phản đông đại thần dè dặt thấp thòm, không dám tỏ mạnh.

Sao mọi người lại không nói chuyện? Bị dọa choáng váng rồi? Hoàng đế cố gắng muốn nặn ra một nụ cười trấn an mấy hạ thần không bị tha xuống một

chút, nhưng nụ cười của ông lại suy thì hù chết mấy người còn lại. Cừu biến thành ác lang, cho dù ông có cười đến hiền lành hơn nữa cũng chỉ khiến cho người khác nhớ tới câu ‘sói đói lột cừu’.

Khỏe miệng An Nhị gia co rút, dùng lời của Thập Nhất Nương mà nói, áo lót cũng rách, muốn xem như không có chuyện gì xảy ra, thân nhiên nhặt về cũng không còn kịp rồi.

Hoàng đế hậm hực thu hồi tươi cười, quên đi, bọn họ biết sợ cũng là một chuyện tốt, trước đó ông cũng quá dễ nói chuyện, quá để ý đến thanh danh, mới làm cho một đám mây đại thần không biết lớn nhỏ tưởng ông là con rối nhảy lên nhảy xuống.

Hoàng đế cố gắng đem lực chú ý chuyển sang triều sự, nhóm tham quan được nuôi béo vào thời của phụ hoàng ông bị xét nhà, tức là có bạc. Quân phí cũng tốt, phí trợ cấp cũng được, ông không cần phải lo nghĩ nữa, “An khanh gia, trăm sẽ bảo Hộ bộ mau chóng chi thêm phí trợ cấp, không thể để cho những anh hùng đã phải đổ máu lại còn rơi lệ.”

Hộ bộ Thượng thư là một lão nhân mập mạp, vừa nghe thấy lời này, ông ho khan điên cuồng, “Khụ khụ, Hoàng thượng, việc này nên hoãn lại đã, chúng ta thương lượng thêm một chút..... Phía nam mưa to, thuế năm nay đã miễn. Khụ, cho nên triều đình sẽ bị thiếu đi một lượng thuế ngân lớn. Chẳng những thế, tám trăm con kênh to ở phía nam đang trong giai đoạn tu sửa, cần gấp 150 vạn lượng bạc..... Khụ, với cả hiện nay cũng phải thu xếp an trí cho nạn dân ở phía đông, cần thêm một trăm vạn lượng bạc. Tuy rằng lấy công đại chẩn (1), nhưng dù sao cũng phải để cho bọn họ được ăn no..... Dân chúng đói bụng sẽ muốn tạo phản, xưa nay thay đổi triều đại đều là bởi vì dân chúng ăn không đủ no.....”

(1) Lấy công đại chẩn: Một chính sách của nhà nước, chính phủ khi đầu tư kiến thiết cơ sở công trình, những người nghèo khó, chịu cứu tế nếu tham gia vào công trình kiến thiết sẽ đạt được thù lao lao động, rồi lấy thù lao này trực tiếp thay thế cho hàng cứu tế.

Hoàng đế hận không thể bịt kín lỗ tai lại. Vì Bàng Thượng thư béo nên đám cấp dưới đều lén gọi là béo Thượng thư. Khả năng của ông ta, chính là lái nhãi cực nhiều, khiến cho người ta chịu không nổi. Cũng may ông ấy trắng trắng tròn tròn, gặp người khác thì trung ra ba phần cười, nên nhân duyên cũng không tệ lắm. Lúc tiên hoàng còn ở, từng muốn triệt tiêu ông vài lần, nhưng ông cũng không nôn nóng, lại còn vô cùng cao hứng mà nhường chỗ, ở đâu cũng là cái sàng, ở đâu cũng cần triều đình rót bạc, không có mấy người khoái đời qua ngồi vào vị trí này, cho nên mặc dù trấn tiên hoàng đã nổi đầy gân xanh nhưng vẫn phải nhịn xuống, nghe ông ca cẩm cả ngày, không có tiền không có bạc..... Đương kim hoàng đế hiện giờ cũng thế, không thể không học theo phụ hoàng của ông, cố gắng khống chế không lời lão nhân có cái miệng không tha ai này đi xuống.

An quốc công lại nở một nụ cười nhàn nhạt, ông cảm thấy yên tâm, bởi vì ông lại tìm được ưu điểm của hoàng đế: Lòng dạ cực kỳ rộng lượng, cho dù hạ thân có khuyết điểm như thế, nhưng hoàng đế vẫn có thể nhẫn nhịn dằn dặt.

Trước đây thật lâu, khi hoàng đế vẫn còn là Hoài vương, ông chỉ từng gặp qua vài lần, lúc đó đã cảm thấy ông ấy quá dối nghe lời, nghe lời đến mức ngoan ngoãn cưới con gái của một tên giết lợn về làm vợ, ngoan ngoãn chịu bị nuôi nhốt. Tuy những Vương gia khác không phải thứ gì tốt lành, nhưng đối với chuyện Hoài vương làm hoàng đế, ông vẫn có vài phần lo lắng hơn. Xem ra ánh mắt lão Tam vẫn rất tốt, đệ ấy nói, làm cha mẹ đều sẽ vì con mình mà biến thành mãnh hổ, Tư Đồ Nhật Diệu gặp nạn vài lần rồi cuộc cũng làm cho Hoài vương thức tỉnh rồi. Thái tử trò giỏi hơn thầy, chỉ cần thân thể khỏe mạnh, Đại Hạ còn có thể phồn vinh thêm ít nhất là năm mươi năm.....

Khò khò.....

Bà vai của Vu đại thần bên cạnh An quốc công trầm xuống, suy thì ngã lặn ra đất. Đầu ông như sắt bị rỉ, gian nan xoay bà vai của mình sang chỗ khác. Hôm nay ông suy thì bị dọa vỡ mật, vừa mới rồi, một đám đại thần vốn mọc mắt trên đỉnh đầu, được ông cung kính như kính Phật lại bị xem như heo chó mà tha xuống, ông suy thì tè dâm mất rồi. Thế mà sau con giận dữ lời đình của hoàng đế, lại còn có người ở ngay trên triều..... ngủ? Hơn nữa còn gác hết cả đầu lên vai ông?

Không, không phải đang ngủ, quốc công nói ông ấy là đang nhắm mắt dưỡng thần. Vu đại thần vừa lén lút đánh thức quốc công vừa lén lút nhìn hoàng đế. Hoàng đế lạnh lùng theo dõi ông, giờ khắc này, Vu đại thần bỗng nhiên được phúc thần soi sáng, ông nhanh trí giật giật bà vai, làm cho đầu quốc công đang dựa vào mình được thoải mái hơn, quả nhiên trên mặt hoàng đế lộ ra vẻ tươi cười hài lòng.

Vu đại thần nhẹ nhàng thở ra, thế này mới phát hiện chân mình có chút mềm nhũn. Quốc công còn đang ngủ trên bà vai ông mà, nhưng hoàng đế lại thật tốt với An quốc công.....

Bên này, béo Thượng thư vẫn còn đang thao thao bất tuyệt, An Nhị gia có chút không nhẫn nại nổi nữa, hôm nay lâm triều quá lâu rồi, chờ thêm đến chính ngọ, điểm tâm của Nhất Phẩm Trai mà phu nhân thích nhất sẽ bán hết mất. Kính già yếu trẻ con là phải nhẫn được cảm giác muốn phát tác của con nít khi nghe cụ già lái nhãi, cho dù bất mãn cũng không thể chặn họng ông. Hơn nữa, theo như tính tình thối hoắc của tiên hoàng, béo lão nhân cũng không dễ dàng, hướng hồ chuyện nạn dân cũng là mạng người cần phải quan tâm, “Hoàng thượng, bạc trợ cấp có thể thư thả, các huynh đệ ở Tây bắc quân cũng không phải không thể thông cảm, cho nên bọn họ mới nghĩ ra biện pháp đi săn thú, muốn đổi một ít bạc cho những người có khó khăn..... Không chỉ có nạn dân, mà người nhà của những binh lính đã bị mất đi sức lao động, mùa đông năm nay cũng sẽ rất khó sống. Trong mấy chiếc xe ngựa đi theo chúng thần vào kinh lần này đều là da lông và dược liệu, mấy thứ đó đều là do quân Tây bắc làm riêng cho mấy huynh đệ bị tử trận trong lúc nhân rồi, không biết Hoàng thượng có thể mở kim khâu để thần được mở hội giao dịch..... Kiểm trước chút bạc cho các huynh đệ được sống qua năm cho tốt một chút.” Mùa đông năm nay tới muộn, khẳng định sẽ ảnh hưởng đến giá cả, nhưng nếu có hoàng đế mở miệng, làm cái gọi là quảng cáo mà Thập Nhất Nương nói, chuyện sẽ không còn như vậy nữa.

An Nhị gia nói đến đáng thương, béo Thượng thư cũng tự kiểm điểm. Người ta tham gia quân ngũ vì triều đình, đã chết đã thương tàn mà còn không lấy được tiền trợ cấp, nhóm đồng bạn chỉ có thể săn thú tặng chút bạc trợ cấp cho bọn họ..... Dường như người tham gia quân ngũ còn bị đói bụng càng dễ dàng tạo phản, ngay cả tiền vũ khí cũng giảm, béo lão nhân vội vàng nói, “Hoàng thượng, tiền trợ cấp cùng với bạc thưởng sẽ cho, thần nghĩ, vẫn có thể trích ra một phần.”

Hộ bộ Thượng thư keo kiệt cũng đã đáp ứng rồi, vì thế hoàng đế cũng vô cùng khăng khải, “Béo..... Không, trước tiên Bàng ái khanh chỉnh lý lại sổ sách rồi phát ra một phần bạc trợ cấp xuống đi. Các vị khanh gia, quân Tây bắc cũng không dễ dàng, không thể không sẵn thủ để kiếm tiền trợ cấp đón Tết, trăm liền đi đầu chọn vài khối da lông cho Hoàng hậu để may cho mùa đông.....”

Tim của đa số hạ thần không bị cách chức quan vẫn còn đang đập bình bình, một người hai người vô cùng nhanh nhạy nói, “Trong nhà thần còn đang cần da lông qua mùa đông đây, mùa đông năm nay nhất định rất lạnh.”

Trợn mắt nói dối tính là cái rắm gì, hoàng đế thích nghe chính là lời hay.

Hoàng đế càng vừa lòng với An gia hơn, thật đúng là trung thần mà, biết triều đình không có bạc, không sống chết nắm lấy bạc trợ cấp, chẳng những vậy lại còn phối hợp lật đổ một đám tham quan kiếm tiền cho triều đình. Vì thế hoàng đế vô cùng rộng rãi chuẩn bị phong quan cho nam nhân An gia, kết quả kẻ vừa ngủ đến mức tinh thần càng thêm sung nần, An quốc công chết cũng không biết xấu hổ lập tức kêu lên bị mắc bệnh cũ, đau đầu đau tay đau chân, đau mông.....

“Anh quốc công không sao chứ?” Một đám triều thần dùng ánh mắt quan tâm nhìn ông, “Đại phu trong phủ của ta không tệ, lát nữa hạ triều ta lập tức bảo ông ấy sang quốc công phủ khám cho Anh quốc công xem.”

“Đại phu nhà ta lại càng không tồi, sở trường chính là mấy vết thương.....”

“Anh quốc công vừa nhìn đã biết là không bị thương rồi. Đại phu nhà ta khá tốt, vô cùng giỏi trị táo bón.....” Không phải Anh quốc công vừa mới nói đau mông đấy sao?

An quốc công lập tức nổi trận lôi đình, “Ai nói lão phu táo bón, ruột ta rất tốt. Hoàng thượng, bệnh này của thần không phải là bệnh nặng gì, chỉ cần tinh dưỡng là được..... Lão thần xin từ chức!”

Nhìn An nguyên soái tóc đen nhánh sáng bóng, râu cũng đen nhánh sáng bóng, dùng khí thế ngất trời lớn giọng gào thét muốn từ chức, mọi người:

Nhóm lão thần râu tóc trắng hơn phân nửa cẩn thận né tránh vào chỗ không người, sợ hoàng đế phát hiện bọn họ già khủ để rồi mà còn chiếm rịt lấy nhà xí không buông. Bọn họ thề lát nữa hạ triều phải tìm thuốc nhuộm tóc nhuộm đen hết cả đầu.

An Nhị gia vội vàng đứng ra, “Hoàng thượng, gần đây thần cũng cảm thấy ăn không ngon ngủ không yên, cũng cần điều dưỡng cho tốt một chút. Thần muốn từ quan.....”

Ăn không ngon ngủ không yên? Đông đảo đại thần dò đoán nhìn sắc mặt hồng nhuận của An Nhị gia, rất giống với một bông hoa bách hợp nở rộ, tươi mới đến mức khiến cho vô số tên đoạn tụ hận không thể áp đảo ngay tại chỗ. Cái rắm, người ăn không ngon có thể có làn da sáng bóng như vậy sao? Người ngủ không yên có thể bảo dưỡng đến mức nhìn như mới ngoài hai mươi thôi sao?

Hoàng đế đau đầu cực, người An gia dùng tốt thật đấy, bảo vệ cho biên giới đừng nói, vừa về tới kinh thành thì góp một tay giúp triệt tiêu một đám ăn không ngồi rồi, lại còn một người hai người không quá ham thích với quyền thế. An nguyên soái thì không cần nói, năm đó người Hồ xâm nhập, đồ thành, người An gia bọn họ mất hơn trăm nhân khẩu, ông lau khô lệ, cùng lão bà cố gắng sinh con, sau khi sinh thành con thứ tư xong thì lên chiến trường quyết sống mái với người Hồ, con ông cũng quyết sống mái với người Hồ. Cả nhà của đứa con trai thứ tư bị chôn theo thành, ông lại dứt khoát lá mặt lá trái đi xuất chinh, chả thêm ngó ngang gì đến thế cục trong kinh. Hoàng đế cười khổ, xem ra An gia nhất định là vì trong vòng mười năm tới không cần phải đi đánh trận, nên mới nổi lên suy nghĩ muốn già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang.

Hoàng đế vội vàng hạ triều, mặc kệ nói như thế nào đều phải xóa bỏ ý nghĩ đó trong đầu bọn họ, quang minh không được thì mờ ám, lôi kéo tình cảm với người An gia vậy.

Nhà chúng ta là nơi đất đai phong thủy bảo địa gì sao? Thập Lang hoài nghi nghĩ, sao sau khi Thái tử đến đây rồi hoàng đế cũng đến đây, hay là nói Thái tử là chim mòng con, không đúng, là chim mòng cha, nơi nào mà hần đi qua, cha hần cũng phải đi.

Trong thư phòng An gia, các bậc trưởng bối tụ tập hết lại với nhau, Thập Lang có chút tiếc nuối, đáng tiếc hôm nay Thập Nhất Nương ra ngoài, không thì cũng có thể nhìn xem hoàng đế có dạng gì, không đúng, một chút cũng không đáng tiếc, trước giờ hoàng đế đều là tổng hợp của tệt lão nhân cùng sắc lão nhân, râu một bó to còn mơ tưởng đến tiểu cô nương mười ba, mười bốn tuổi..... Nhưng hiện tại hoàng đế này chính là cha ruột của Thái tử, bộ dạng thật sự giống Thái tử, không, bộ dạng của Thái tử thật sự giống ông ấy, nghe nói rất si tình với Hoàng hậu, nhìn xem cũng không sao.

Thập Lang suy nghĩ linh tã linh tinh, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm về đường đến thư phòng. Không cần ai nói, hần cũng biết, chuyện hoàng đế lên đến An gia mà bị truyền ra ngoài, khẳng định là sóng to gió lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Edit: Lee's

Lúc này Thập nhất nương đang ở đâu?

Trên sơn đạo uốn lượn giống đường lên thiên cung, đang vui vẻ ở giữa sườn núi vẫy vẫy tay với Thái tử Tư Đồ Tinh La cách đó vài bước “Tinh La ca ca, nhanh lên.”

Từ trên cao nhìn xuống An ngũ lang mặc một thân màu đỏ càng tôn thêm vẻ mỹ mạo, nhìn từ xa còn làm cho người ta hiểu nhầm là một giai nhân yếu ớt, bây giờ thì giai nhân yếu ớt đang nhìn về phía thái tử cười nhạo, “Quá yếu, thật sự quá yếu!” Dứt lời ưỡn ngực, cao cao tại thượng nhìn xuống đương triều Thái tử điện hạ, nam nhân cường hãn giống như hán mới gọi là nam nhân!

Gân xanh trên trán Thái tử giật giật, hừ, ai sợ chứ: “Cô vương nhớ rõ trận đánh kia, hình như là chiến công cao nhất.” Hán lạnh lùng nói.

Thành công khiến An ngũ lang lùn đi xuống, tức giận bất bình, vì trận đánh kia mà hán bị cha hán mắng cho cầu huyết lâm đầu, nói hán cái gì mà lớn đầu chỉ biết dùng mộng suy nghĩ, đội của mình là đội có nhiều đồng đội hy sinh nhất, giết địch một ngàn tổn hại tám trăm thì có gì đáng giá để kiêu ngạo, cho dù giết địch nhân có nhiều hơn nữa cũng không có ý nghĩa.

Nói vậy, xác suất thành công của hán sao có thể thấp như vậy, ít nhất giết địch một ngàn rưỡi mới tự tổn hại tám trăm, nhưng hán không phản bác thì thôi, mà phản bác lại còn bị An nhị gia mắng đến thối đầu, vì thế ngày đó ai cũng biết hán An ngũ lang đều dùng mộng để suy nghĩ. Lúc ấy hán còn oán thăm đầu, thực sự nào có người có thể dùng mộng suy nghĩ chứ, nếu có hán nhất định sẽ nhìn xem thử coi người đó có bộ dáng ra sao? Kết quả là vừa bước ra ngoài lều, mỗi người đều dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía mộng của hán, hán giận không chịu nổi, chỉ cần là người vây xem hán, thì đến lúc luyện tập đều bị hán khiêu chiến, luôn luôn nhằm mộng của người ta đánh, hừ, không phải muốn xem mộng suy nghĩ sao, lão tử cho mộng của các ngươi nở hoa để cho người khác vây xem

Về sau lão cha hán lại còn thờ dài vì Tư Đồ tứ lang rời đi chiến trường quá nhanh, bằng không thì lão cha thật sự là muốn để cho hán đi theo Tư Đồ tứ lang để học tập, hán đều sắp tức chết rồi, nam nhân nên anh dũng đấu tranh, dựa vào người chung quanh phối hợp cùng che giấu thì làm sao thống khoái như trực tiếp đao thật thương cùng địch nhân đánh tới người chết ta sống.

“Lúc ấy ngươi thật hại thắm ta, ngươi ngược lại đánh thắng một trận liền bỏ chạy, lão cha ta còn muốn ta học hỏi theo ngươi, ta còn muốn đấu với ngươi vài lần thử xem ai lợi hại hơn... Hừ, phương pháp chiến đấu của ngươi có gì giỏi chứ, không phải chỉ là chú ý phòng ngự sao, đó là phương pháp của kẻ bất lực, hán tử thực sự là nên dừng cảm tiến tới, không cần biết phía trước là rừng đao hay mưa kiếm!”

Đối với tuyên ngôn về hán tử của An ngũ lang, Thái tử lắc đầu “Quả nhiên suy nghĩ đơn giản... tứ chi phát triển, không đúng...” Nhìn dáng người mảnh khảnh của An ngũ lang, Thái tử bổ sung nói “Tứ chi cũng không đủ phát triển!”

Câu này thật sự khiến An ngũ lang nổi giận, thân thể không đủ cường tráng vẫn là nỗi đau của hán “Ta còn trưởng thành thêm nữa, sớm hay muộn bộ dạng của ta sẽ cao to như đại bá!”

Vĩnh viễn không nói đúng trọng điểm, toàn thân Thái tử vô lực, hán cũng vậy, lại đi phân cao thấp cùng một đứa trẻ ngốc nghếch.

Thập nhất nương nhỏ giọng nói thầm “Cho tới bây giờ chỉ nghe nói con giống cha, chứ đâu có ai nói lớn lên giống bá phụ nha.”

An ngũ lang tròn mắt nhìn, Thái tử thờ dài, lại thêm một người ngốc nghếch, bỗng nhiên cảm thấy trách nhiệm trên vai thêm nặng, một người, hai người đều ngốc như vậy, hán là người thông minh duy nhất về sau không nhìn chăm chăm chút thì sao được.

Ba người tiếp tục đi lên núi, An ngũ lang hùng hục chạy trên sơn đạo gập ghềnh ở phía trước, mặt không đỏ hơi thở không loạn, cố gắng dùng thể lực tuyệt hảo của mình khiến cho Thái tử tự ti mà chết.

Thập nhất nương nhìn mồ hôi trên trán Thái tử “Hay chúng ta nghỉ ngơi một chút?”

An ngũ lang lắc đầu, khinh bỉ nhìn Thái tử, đi đường một chút như vậy sao phải cần nghỉ tạm, quá yếu, đúng là gà bệnh mà!

Thập nhất nương cười tùm tùm quay đầu nói với hán “Ngũ lang ca, ta có chút mệt mỏi, phía trước có cái đình, chúng ta nghỉ ăn một chút gì, ta mang theo rất nhiều đồ ăn ngon cùng điểm tâm nha, còn có hoa quả, đồ chua ngọt, đậu phụ khô ngũ vị hương...”

An ngũ lang lập tức tỏ vẻ đồng ý “Chúng ta dừng lại ăn cái gì đi.” Đúng, đến Tướng Quốc tự không thể ăn thịt, nhưng Thập nhất nương làm đậu phụ khô cực kì ngon, ăn vào cảm giác có vài phần thịt, tô phụ cùng đại bá đều thích, thường xuyên lấy đến làm đồ nhắm rượu, hán cũng thích, làm đồ ăn vặt thật không sai.

Lương đình ở giữa sườn núi, bên trong bày trí theo phong cách cổ xưa bàn đá ghế đá để cho người đi đường nghỉ ngơi, tên của lương đình không có gì sáng ý, gọi là “Bán sơn đình”, kiến trúc của lương đình cũng thực bình thường, nhưng lại không giống địa phương bình thường ở thân phận của nó, đây là thiên hạ phát môn thánh địa, đình của Tướng Quốc tự! Thường xuyên có thánh tăng nổi danh tới đây chơi cờ hoặc suy nghĩ về cuộc đời, khách hành hương đã vô số lần nhìn thấy thánh tăng thế gian hiếm thấy chơi cờ hoặc tham thiền, cho nên đã khiến lương đình này nổi tiếng thiên hạ, có lẽ trong thiên hạ có rất nhiều ngọn núi có một tòa đình ở lưng chừng núi, tên cũng đều gọi là Bán sơn đình, nhưng người khắp thiên hạ vừa nhắc tới Bán sơn đình này, thì ý niệm đầu tiên tuyệt đối là Bán sơn đình của Tướng Quốc tự.

Lương đình này rất nổi danh, đương nhiên Thái tử cũng vui vẻ dừng lại nhìn xem phong cảnh trong mắt thánh tăng, suy nghĩ về cuộc đời một chút.

Gió thu mát mẻ hợp lòng người, những lá phong đỏ trên núi như ngọn lửa đang rực cháy đập vào mí mắt Thái tử thờ phào nhẹ nhõm, cảm thấy không hổ là Bán sơn đình, cảnh sắc thật sự là đẹp không sao tả xiết, đáng tiếc, đáng tiếc hai tên bên cạnh chỉ lo ăn không biết thưởng thức.

“Đáng tiếc không có thịt.” An ngũ lang vô cùng tiếc nuối “Tuy đậu phụ khô này không tệ, nhưng vẫn không ngon bằng chân giò.”

Thái tử thiếu chút nữa bị sặc, ở thánh địa phật môn còn có thể so sánh thịt ngon hơn sao? Hơn nữa đây chính là Tướng Quốc tự nổi danh thiên hạ, là phật môn thánh địa của Phổ Tuệ đại sư!

“Ngũ lang ca, khi về chúng ta sẽ đến tửu lâu chân giò, kinh thành chỗ nào ăn ngon nhất, Thập lang ca đều đã hỏi thăm qua, chúng ta sẽ đến tửu lâu của Hồ gia, Tinh La ca ca, đậu phụ khô này là ta nghĩ ra phương thức để làm, huynh ăn thấy ngon không?” Thập nhất nương về mặt chờ mong hỏi Thái tử.

Thái tử gật gù đầu “Không tệ, đậu hủ vẫn còn thơm hương đậu lại rất vừa ăn.” Hắn hơi kinh hi, quả nhiên những thứ Thập nhất nương làm đều ăn ngon, hẳn thậm chí có thể nhầm lẫn ra được một ít hương vị.

Trên mặt Thập nhất nương lộ ra tươi cười “Món ướp chua mà ta đưa Tinh La ca ca có còn thừa không?”

Thái tử có chút ngượng ngùng “Không thừa bao nhiêu, bởi vì hương vị không sai, cho nên phụ hoàng cũng mẫu hậu cũng ăn không ít...” Bởi vì đồ ăn ướp chua ngọt mà Thập nhất nương làm là thứ duy nhất khiến hắn có thể cảm nhận được một ít hương vị, kết quả phụ hoàng mẫu hậu hắn cũng rất hiếu kỳ, đã chạy tới hàng ngày, tốt lắm, vì có này mà ngày ngày bọn họ đến Đông cung ăn cơm.

An ngũ lang lắc đầu, miệng đầy đồ ăn “Hương vị không sai? Người nói thật đơn giản, món mà Thập nhất nương làm thì không phải tuyệt vời bình thường đâu, mà là tuyệt vời hơn cả tuyệt vời đó!”

Thái tử giật giật khoe miệng, hơi nghiêng người tránh đồ ăn như mưa tuyết rơi xuống, hẳn thực không hiểu, tại sao hành vi của An ngũ lang cần phải thô lỗ tới cực điểm phá hỏng hình tượng của chính mình như thế, uống cho dung mạo tinh tế tuấn tú như hoa của hắn!

Thập nhất nương buồn bực “Ngũ lang ca, huynh ăn xong rồi mới nói chuyện có được không?”

Ngũ lang ca của nàng có biệt tài là dù mỗi ngày đều bị bắt tắm rửa sạch sẽ nhưng vẫn có thể làm cho bản thân giống như vừa được moi từ trong đồng rác ra.

An ngũ lang gật gù đầu, lại tiện tay đem tay dính đầy đồ ăn bôi lên quần áo.

Gân xanh trên trán Thập nhất nương giật không ngừng, đó là quần áo, không phải khăn lau! Rốt cuộc nàng đã hiểu tại sao Ngũ lang ca của nàng có thể đem hình tượng của hình biến thành đồng rác rồi.

Thập nhất nương đang muốn đưa khăn tay cho hắn lau, nhưng vừa nhìn thấy hắn cầm nước lên, nàng liền quyết đoán đem Thái tử cách xa hắn một chút.

Thái tử còn đang thấy kỳ quái, liền nhìn thấy An ngũ lang vô cùng dũng cảm đem mình như trâu, bắt đầu xối ừng ực xuống, nước không kịp nuốt vào liền theo miệng hắn chảy xuống dưới, nếu như là uống rượu còn có thể khiến cho người ta cảm thấy là anh hùng hào sảng gì gì đó, nhưng cổ tình người này lại đang uống nước, làm cho người ta nhìn vào có cảm giác.... Người này mới ba tuổi sao?

“Quần áo của Ngũ lang ca muội là ai chọn, thực thích hợp.” Thanh âm nói chuyện của thái tử nói chuyện nhẹ nhàng.

“Khụ...” Việc xấu trong nhà bị lộ, Thập nhất nương có chút ngượng ngùng “Là Nhị bá mẫu của muội, ha ha, kỳ thật Ngũ lang ca vô cùng thích hợp với quần áo màu đỏ...” Quần áo màu đỏ rất tốt, cho dù Ngũ lang ca đánh người khác bị dính máu cũng không nhìn rõ, che dấu chất bản siêu cấp vô địch, nếu bị dính tương màu nâu lên thì màu có hơi tối một chút xíu thôi....

“Kỳ thật ta thích màu đen hơn, để che dấu chất bản hơn, quần áo màu đỏ nhìn giống nữ nhân quá, vẫn là màu đen có khí khái nam tử...” An ngũ lang oán giận “Nhưng hiện tại mấy sát thủ bị giang hồ truy nã không phải đều thích nhất màu đen sao, còn có mấy tên hái hoa tặc tự nhận mình phong lưu cũng thường xuyên mặc màu đen, cho nên hiện tại mọi người đều cho rằng mặc hắc y không phải hảo sắc giang hồ thì chính là trộm cướp tội phạm giết người...”

Khỏe miệng thái tử lại co giật không ngừng, cúi đầu chịu đựng không nói lời nào, hừ,

đều đã nói là tội phạm giang hồ, trộm cắp cùng giết người cũng đều dám làm, y phục dạ hành không mặc màu đen vậy phải mặc màu đỏ sao?

Thập nhất nương lắc đầu “Ngũ lang ca không mặc màu đen là bình thường, màu đen là dấu hiệu của xã hội đen!”

“Xã hội đen?”

“Khụ, chính là giang hồ bại hoại như lời của huynh.”

Thái tử cân nhắc một chút, có phải ám vệ cũng hắc y quân của hắn cũng nên thay đổi màu sắc quần áo hay không?

“Hừ!” An ngữ lang ‘Bốp’ một tiếng, một chưởng liền vỗ vào trên ghế đã lưng đĩnh “Chờ về sau huynh tìm một cơ hội đem mấy tên nhân sĩ tội phạm giang hồ này bắt toàn bộ vào ngục giam, toàn bộ khổ hình đều dùng tới, huynh xem về sau bọn họ còn dám mặc quần áo màu đen đi đêm nửa hay không!”

Thập nhất nương không nói gì nhìn đầu tay trên ghế đá, ở khu du lịch làm ơn cư xử vẫn mình một chút có được hay không/

Nếu như Thái tử biết được ý tưởng của Thập nhất nương nhất định sẽ buồn bực, trách không được Thập nhất nương nghe được sắp đi Tước Quốc tự nổi tiếng thiên hạ cũng không mừng không lo, thì ra nàng xem nơi này như khu du lịch mùa thu.

Nghỉ ngơi đủ, có thể đi rồi, Thập nhất nương nhìn bàn ghế đá bị An ngữ lang biến thành vô cùng khó coi, có chút đau đầu, phong cảnh đẹp như vậy nhưng lại ném rác lung tung, đã vậy còn là thức ăn thừa rơi vãi nữa, nhưng khăn tay thêu hồng mai nàng lại luyện tiếc đem làm khăn lau. . .

“Tốt lắm, đi thôi!” Đối với đồng rác mình gây ra, An ngữ lang một chút cũng không để ý, nam tử hán mồm to ăn thịt, sao có thể quan tâm chút nhỏ nhặt đó, mình đâu phải tiểu thư khuê các gì đâu.

“Không dọn dẹp không được, xem kìa, kiến sẽ bò tới đây, ruồi bọ cũng đến đây, nói không chừng gián cũng sẽ tới.” Nghĩ tới con gián chán ghét, mặt của Thập nhất nương liền đầy vẻ ghét bỏ nói.

An ngữ lang nói lời cao thâm “Đây là phật môn thánh địa, chúng sinh ngang hàng, chúng ta có đức hiếu sinh, dùng chút đồ ăn thừa này để nuôi nấng những vật nhỏ đáng thương này, phật tử sẽ cảm động tấm lòng nhân đức của chúng ta . . .”

Thập nhất nương lập tức yên tâm thoải mái thu hồi khăn tay của mình lại, “Đúng vậy, kinh Phật nói mỗi một vật đều là một thế giới, trong một giọt nước cũng có ngàn vạn sinh mệnh, chúng ta dọn dẹp đồng thức ăn thừa này, kỳ thật chính là tước đoạt quyền lợi sinh tồn của sinh mệnh nhỏ này đó, điều này thật sự là vô cùng tàn nhẫn, phật tử trước mặt mọi người đều là ngang hàng, chúng ta cũng không thể tự đứng đi làm những chuyện nhẫn tâm như thế . . .”

Hai huynh muội nói hươu nói vượn, vô lương đầy mình, bắt đầu bước đi không chút băn khoăn, Thái tử điện hạ không nói gì đi theo phía sau, hẳn có thể nói gì được, chỉ có thể ha ha phụ họa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Edit: Lee's

Beta: Hằng Lê

Tước Quốc tự không hổ là ngôi chùa miếu có tiền nhất thiên hạ, ngay cả bức tường cũng cao vậy, Thập Nhất nương chắc chắn nhìn bức tượng phật bằng vàng, xem ra thần phật cũng không thể trốn thoát khỏi mị lực của vàng.

Nhưng nàng cũng thật lòng cúi lạy, nàng đều đã chết đi sống lại, rồi lại chết đi sống lại, thế gian này ai có thể nói được mọi chuyện đều rõ ràng đâu.

An Ngữ lang cực kì nhàm chán, kiên nhẫn đứng cùng Thập Nhất nương, thuận tiện ở trong lòng thăm bình luận diện mạo thần thật uy nghiêm, nhưng bộ dạng lại không chút nào đẹp mắt.

“Ngũ lang ca, huynh cũng đi nghỉ ngơi một chút đi, muội vừa nhìn thấy bên kia có mấy cây lê, huynh đi hái vài quả về, chúng ta mang về nhà ăn.” Thập Nhất nương đề nghị nói.

An Ngữ lang quả thật không ngồi một chỗ được, nhưng hẳn cũng không yên lòng Thập Nhất nương, “Huynh vẫn phải ở cạnh muội, để muội một mình huynh không yên tâm.”

Thập Nhất nương nở nụ cười, “Ngũ lang ca, đây là Tước Quốc tự, huynh cảm thấy ai có lá gan ở nơi này làm loạn chứ?”

Nói cũng đúng, An Ngữ lang quay đầu sang nói với Thái tử “Điện hạ, Thập Nhất nương phải nhờ vào điện hạ, ta đi hái cho hai người ít quả trên núi.”

“Đi đi, ta sẽ để ý Thập Nhất nương.”

Thập Nhất nương dặn dò theo “Ngũ lang ca, phải ngọt một chút, da mỏng, Tinh La ca ca, đến lúc đó muội sẽ làm đường phèn tuyết mút lê cho huynh, nhuận phổi, đổi thân thể rất tốt.”

Trên mặt Thái tử nở nụ cười nhân nhật “Được, huynh chờ.” Chỉ có người quan tâm tới mình mới chú ý tới thân thể của mình có tốt hay không tốt, nhìn thân thể hẳn có vẻ tốt lắm, nhưng hô hấp dồn dập, thỉnh thoảng cổ hồng ngứa ngứa sẽ khụ vài cái, tuy rằng hẳn nguy trạng thật tốt, người ngoài nhìn thì chỉ thấy hẳn hơi gầy yếu một chút, nhưng Thập Nhất nương vẫn có thể phát hiện ra.

“Muội đi hành lễ, Tinh La ca ca chờ muội một chút.” Thập Nhất nương vui vẻ nói.

“Vị thí chủ này thân thể không tốt chăng?” Tiểu sa di dẫn đường bộ dạng thông minh, đáng yêu nói “Hôm nay khách quý đến Tướng Quốc tự, Thanh Viễn đại sư am hiểu y thuật đến bài phòng, nếu vị thí chủ này có duyên phận, nói không chừng sẽ được Thanh Viễn đại sư trị liệu.”

“Thanh Viễn đại sư?” Thập Nhất nương hỏi “Y thuật của đại sư so với Thái y thì như thế nào?”

Tiểu sa di cười nói, “Thanh Viễn đại sư là thế ngoại cao nhân. ...” Trong lời nói có chút khinh thường đối với Thái y.

Mất Thập Nhất nương sáng lên, “Tinh La ca ca, chúng ta đi gặp Thanh Viễn đại sư một chút đi.”

Tiểu sa di vội vàng nói “Vị thí chủ này, rất nhiều người đều muốn gặp Thanh Viễn đại sư, nếu như thí chủ có tâm, thì tự mình tới mới có thành ý.”

Thái tử quyết đoán nói “Vậy không đi.”

Thập Nhất nương lườm hần liếc mắt một cái “Đi, nhất định phải đi!” Xoay sang tiểu sa di vẻ mặt cười cười “Làm phiền tiểu sư phụ.”

Thái tử trong lòng không vui, nhưng nhìn thấy bộ dạng nhìn mình chằm chằm của Thập Nhất nương vẫn là gắt đầu, được rồi, ở trong này hẳn là sẽ không có chuyện gì phát sinh, cho dù xảy ra chuyện hẳn cũng không sợ, xung quanh có ám vệ, lại có thị vệ ở chân núi, không cần quá lo lắng vấn đề an toàn.

Thập Nhất nương thu hồi nụ cười, thành kính quỳ xuống trước tượng phật “Nếu thực sự có thần phật, xin người phù hộ cho nhà của con được bình an, chân của phụ thân có thể đứng lên được.”

Mỗi một lạy nàng đều lặp lại nội dung giống nhau, cho đến khi nghe được một thanh âm “Cần gì cầu thần phật, cầu bản tăng thì sao?”

Thập Nhất nương ngạc nhiên quay đầu qua.

“Thập Nhất nương tử, mời uống trà.” Râu tóc trắng như tuyết, lão hòa thượng trên mặt đầy nếp nhăn tươi cười hiền lành.

Thập Nhất nương thế này mới thờ phảo một cái, mẹ nó, nhìn đến một lão già dùng hay tay run lẩy bẩy pha trà, nàng lo lắng chờ người ra, sợ tay ông ta run lên cái, thì không phải pha trà nữa mà là thịt người.

“Trà ngon.” Thập Nhất nương ngửi hương vị trà rồi nói, cho dù nàng không thích uống trà nhưng nhìn thấy người ta mạo hiểm tính mạng để pha trà, nàng cũng đành phải uống, huống chi, nàng không thể không thừa nhận, trà này quả thật không tệ.

Lão hòa thượng cười tùm tùm nhìn nàng, ánh mắt thập phần hiền lành ôn hòa, Thập Nhất nương ngẩn người “Không biết đại sư pháp danh là...”

Lão hòa thượng hai tay hợp thành chữ thập “Bản tăng pháp danh là Phổ Tuệ.”

“Phiến tử pháp sư...” Thập Nhất nương thốt ra, lại nhanh sửa miệng “Thần côn (Đồ quý sứ), không, thần tiên pháp sư...”

Phiến tử: kẻ lừa đảo

Phổ Tuệ đại sư cười khỏ, xem ra An gia đối với ông vẫn không có thiện cảm cho lắm, nhất là vị thí chủ thông minh cùng ông làm giao dịch năm đó, chắc chắn là đã đoán ra cái gì, bằng không cũng sẽ không khách khí như vậy.

“Gọi Phổ Tuệ gia gia là được rồi.” Vẻ mặt lão hòa thượng đầy vẻ từ bi, “Ta là bằng hữu với phụ thân cháu.”

Thập Nhất nương cười híp mắt nói “Phổ Tuệ đại sư giống như là thần tiên ở dân gian, Thập Nhất nương cũng không dám nhận người thân, bằng không trở về phụ thân sẽ mắng là cháu không hiểu chuyện.”

Phổ Tuệ ngạc nhiên, ai nói với ông đứa bé Thập Nhất nương này là đầu óc đơn giản, đây rõ ràng là chân truyền từ phụ thân.

“Phụ thân cháu có lẽ có chút hiểu lầm với bản tăng.” Phổ Tuệ nghĩ một đặng nói một nẻo.

Thập Nhất nương cười tùm tùm nói “Thập Nhất nương làm văn bồi, không nên nhận xét việc làm của trưởng bối, chỉ là Thập Nhất nương muốn biết đại sư cho người tách bạn của Thập Nhất nương ra là có chuyện gì quan trọng?”

Đứa bé này ngốc ở chỗ nào chứ, Phổ Tuệ đại sư nghi hoặc, thờ dài nói “Thập Nhất nương tử không cần phải đề phòng như vậy, bản tăng quả thật sẽ không gây bất lợi...”

Thập Nhất nương buông chén trà xuống “Đại sư, vừa rồi điều ngài nói đều là sự thật.”

“Đương nhiên.” Liên kết bằng tình cảm thất bại, Phổ Tuệ đại sư nghiêm túc nói “Phụ thân của con bị phản phệ, chỉ cần có người trả giá thật lớn, tự nhiên có thể chữa khỏi.”

“Cái giá lớn? Xin hỏi cái giá thật lớn là như thế nào, chỉ cần phụ thân bình yên vô sự, con nguyện ý trả bất cứ giá nào, con nghe nói đại sư thích nhất là

vận khí người khác, người xem số mệnh của con như thế nào?” Thập Nhất nương khấn cấp hồi, tuy rằng không biết mình có thể làm được chuyện lớn gì, tích rất nhiều công đức gì, nhưng nàng đã chết lại xuyên qua, nghĩ đến số mệnh hẳn là không sai.

Đứa nhỏ này lần đầu tiên lộ ra thần sắc khấn tụng, Phổ Tuệ đại sư cười khỏ, “Thập Nhất nương tử là người có vận khí lớn, nhưng mà cháu lại không thích hợp.” Trước đây quả thật có tước đoạt số mệnh của Thập Nhất nương, nhưng ai ngờ được bây giờ công đức trên người nàng lại càng chói sáng, đứa nhỏ này đến tột cùng đã làm cái gì, công đức còn to lớn hơn người trong phật môn của bọn họ nhiều.

Nhưng Phổ Tuệ đại sư cũng cảm thấy yên tâm hơn, đứa nhỏ này nhất định sẽ là người thông minh lại thiện lương, nay số mệnh của nàng cùng vận mệnh của nước Đại Hạ là một, quả nhiên là ông trời ưu ái cho đứa nhỏ, ai có gan dám đoạt!

Thập Nhất nương hồ đồ “Vì sao cháu lại không thích hợp, cháu với phụ thân là quan hệ huyết thống, là thích hợp nhất.”

Phổ Tuệ đại sư chần chờ một chút nói “Số mệnh của Thập Nhất nương tử tương đối đặc thù, quả thật là không thể, Thập Nhất nương, bản tăng có thể giúp An tam gia giải trừ phản phệ, chỉ cần Thập Nhất nương tử làm một chuyện.”

Thập Nhất nương sững sốt, còn có chuyện tốt như vậy?

“Chuyện gì, đại sư nói đi, mặc kệ là chuyện gì cháu đều nguyện ý.” Thập Nhất nương vui vẻ đáp.

“Thái tử điện hạ...” Ánh mắt Phổ Tuệ đại sư sáng ngời hữu thần nhìn nàng “Thái tử điện hạ mặc dù địa vị tôn quý, nhưng vận thế lại không tốt, bản tăng biết Thập Nhất nương tử cùng Thái tử điện hạ là tình bạn khăng khít, bản tăng hy vọng Thập Nhất nương tử có thể giúp đỡ Thái tử điện hạ.”

Thập Nhất nương cả kinh “Sao có thể như vậy? Thái tử huynh ấy không phải là Thái tử một đất nước sao? Tại sao vận thế của huynh ấy lại không tốt chứ?”

Phổ Tuệ đại sư thở dài, Thái tử vốn chết sớm, là ông đã nghịch thiên sửa mệnh cho người, vận thế không tốt, tất cả đều là sự cân bằng của tạo hóa.

“Thái tử vốn là phải chết non, là bản tăng đã nghịch thiên sửa mệnh, cho nên...” Phổ Tuệ nói ra, ông nhìn ra được Thập Nhất nương là thật lòng quan tâm tới Thái tử, cho nên cũng không giấu diếm.

“Cho nên thân thể huynh ấy mới không tốt, thậm chí còn mất đi vị giác.” Thập Nhất nương khổ sở trong lòng, thời điểm tận thế đã mất đi rất nhiều người thân, bạn bè, cho nên nàng đặc biệt coi trọng người thân bên mình, đều hy vọng bọn họ có thể bình an “Cháu có khả năng giúp gì cho huynh ấy?” Bây giờ nàng có chút hối hận vì sao trước đó không nghiêm túc học tập y thuật.

“Thập Nhất nương tử không cần làm gì cả.” Phổ Tuệ đại sư cười nói “Thập Nhất nương tử là phúc tinh, vì vậy mà người thân, bạn bè bên cạnh cháu đều được thuận lợi, chỉ cần giữ vững ý muốn ban đầu là tốt rồi.”

Thập Nhất nương như có chút đâm chiêu gật gật đầu, mong muốn của nàng chính là sống phóng túng, thoải mái, như vậy chỉ cần khiến cho mọi người xung quanh cùng nhau chơi đùa vui vẻ là được rồi?

“Vậy còn chân của cha cháu?” Thập Nhất nương nhìn về phía Phổ Tuệ đại sư thăm dò.

“Yên tâm, đêm nay ta sẽ làm phép, An tam gia rất nhanh có thể tốt lên.” Phổ Tuệ đại sư mỉm cười nói.

Đi đến ngôi đình giữa sườn núi thời điểm, An Ngũ lang lại đói bụng, tổ yến đúng là ăn không đủ no, rất nhanh bụng liền đói.

“Ăn chút điểm tâm đi, đúng rồi, còn có lê nữa.” An Ngũ lang cầm trái cây nhét vào trong tay của muội muội.

Thập Nhất nương không chút để ý cầm trái lê trên tay đối tới đối lui, sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía Tướng Quốc tự ở nơi cao nhất của ngọn núi, dù sao vẫn cảm thấy lão hòa thượng có gì đó không thích hợp, giống như nói lời trăng trối vậy, phi phi, đồng ngôn vô kỵ, gió lớn thổi đi, lão hòa thượng sao có thể cùng Tinh La ca ca có quan hệ được.

“Làm sao vậy?” Thái tử nhay cảm hỏi, hẳn cảm thấy rằng mọi chuyện quá mức trùng hợp, Ngũ lang đi hái trái cây, hẳn đi xem bệnh, khoảng thời gian kia Thập Nhất nương sẽ không xảy ra chuyện gì chứ, nhưng nghĩ lại hôm nay hẳn cùng Thập Nhất nương đến Tướng Quốc tự chính là ngoài ý muốn, vì sao nẫu hậu đúng lúc nằm mơ, mà nằm mơ thì cũng thôi đi, vì sao lại nhất định để cho hắn đi đến Tướng Quốc tự hành lễ chứ? Hơn nữa còn đề nghị hắn cùng An gia ở chung nhiều hơn, bồi dưỡng tình cảm...

“Không có gì.” Thập Nhất nương cười cười, “Muội chỉ đang nghĩ hoa quả trên núi này lấy nhiễm chút phật khí không biết có ngon hơn không.”

“Huynh đã hỏi qua, nghe nói trái cây này đều dùng nước suối để tưới, mùi vị sẽ không giống nhau.” An Ngũ lang lau miệng còn cắn một miếng lê “Thái tử, ngài cũng ăn một trái, ta cảm thấy so với lê bình thường ăn ngon hơn chút, nước nhiều hơn.”

Thái tử khước miệng giật giật, hai tên ăn vật này.

“Tinh La ca ca, Thanh Viễn đại sư nói cái gì, bệnh tình của huynh như thế nào?” Thập Nhất nương quan tâm hỏi.

“Nói rằng tình huống hiện tại của huynh tốt hơn so với trước kia, còn cho huynh một phương thuốc có thể thanh trừ độc tố còn dư lại...” Thái tử vô tình nói “Huynh sẽ để cho Thái y kiểm tra lại rồi mới tính.”

Thập Nhất nương cười tủm tỉm nói “Thật tốt quá, muối tin tưởng một ngày nào đó Tinh La ca ca sẽ khỏe hơn.”

An Ngữ lang cũng đồng tình nhìn hấn “Yên tâm, ta tin rằng điện hạ nhất định sẽ cảm nhận được mỹ vị của món ăn ngon cùng với hạnh phúc của đời người.”

Thái tử cảm thấy bất lực, hạnh phúc của người khác thật sự... Không liên quan tới đồ ăn nha!

Ba người tiếp tục đi xuống núi, An Ngữ lang lại khiến cho Bán Sơn đình mà người ta vất vả quét tước trước đó làm bẩn, Thái tử nhắm mắt làm ngơ, hấn thật có bản lĩnh chế tạo rác rưởi.

Trong một gian phòng trống, bốn phía đốt nến, thân ảnh hòa thượng mặc áo cà sa trong ngọn lửa trông vô cùng thiêng liêng, giống như thần phật giáng xuống.

Rõ ràng không có gió, nhưng ngay sau đó toàn bộ ngọn nến hoàn toàn bị dập tắt, ánh trăng xuất hiện từ trong mây, trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu rọi thế gian.

“Đáng giá sao? Chưa đến cuối cùng, liền tự chặt đứt luân hồi, chỉ vì chút tình thân này...” Một vị hòa thượng sắc mặt hồng nhuận, râu tóc đen nhánh, sắc mặt nghiêm túc đi vào đốt nến sáng lên.

“Đệ cũng không còn nhiều thời gian nữa, mọi chuyện phải kính nhờ Thanh Viễn sư huynh.” Lão hòa thượng mệt mỏi nói, “Cứu một mạng người phúc đáng hà sa, cả đời này của đệ cuối cùng cũng không uống phí, tuy là chặt đứt luân hồi nhưng cũng không hối hận”

Trong lòng Thanh Viễn hòa thượng tràn đầy bi thương, mặc dù ở phật môn, nhưng Phổ Tuệ cho tới bây giờ cũng không dứt bỏ được thân tình.

“Sau khi đệ chết thì hãy đem thi thể đông lạnh lại, chờ một năm sau thì thiêu, nếu không thì sẽ khiến Thập Nhất nương từ áy náy, đây là đệ nợ con bé, nhưng bây giờ cũng có thể bồi thường...” Thanh âm lão hòa thượng yếu ớt “Đồ đệ Quan Chân của đệ ngộ tính cao nhưng tuổi còn nhỏ, làm phiền sư huynh trông nom hấn.”

Thanh Viễn sư huynh lần tràng hạt “Đồ đệ của đệ lãnh tình hơn đệ rất nhiều, không cần phải lo lắng, tương lai hấn đi xa hơn đệ nhiều.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường.

Quan Chân cùng một tiểu sa di ở Sơn Bán đình ngắm phong cảnh.

Tiểu sa di: Sư huynh, huynh vừa ngồi đã làm chết rất nhiều con kiến.

Quan Chân: ...

Tiểu sa di: Thật đáng thương, sư huynh sát sinh, hu hu sư huynh, nhiều con kiến như vậy, chúng ta phải niệm ít nhất mấy trăm lần hướng sinh chú.

Vì thế hai người hai ngày hai đêm không ngủ niệm hướng sinh chú.

Quan Chân: (đôi mắt thâm đen) người nào ăn uống xong không dọn dẹp, hãy nhớ kỹ cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Beta: Hằng Lê

Hoàng đế là âm thầm tới chơi, đừng cho rằng mọi người ở nhà ngây ngốc chờ hấn đại giá quang lâm, cho nên An tam gia cũng đành phải cho người đi gọi mọi người về.

“An tam lang lớn lên giống Nguyên Lễ huynh như đúc...” Hoàng đế khoa trương nói, lại lấy ra một miếng ngọc bội thể nước vô cùng tốt đưa qua “Đến đây, đây là lễ gặp mặt cho cháu, Nguyên Lễ huynh, chúng ta đều đã mười lăm năm không gặp rồi.”

An tam gia cười cười, “Hoàng thượng, chúng tôi là dân chúng không dám cùng ngài xưng huynh gọi đệ.”

Hoàng đế cười khổ “Nguyên Lễ huynh, huynh nói vậy không phải là bôi nhọ ta sao, chúng ta đều quen biết đã bao năm rồi, lời này nghe thật xa lạ...”
‘Trẫm’ đại từ nhân xưng này cũng không nói ra, về mặt hoàng đế vô cùng biểu cảm, nếu không phải có tiểu bối ở đây, thì ông hận không thể dán sát lên để biểu hiện huynh đệ tình thâm

An tam lang ngọc thụ lâm phong bước lên tiếp nhận ngọc bội, lại làm một cái lễ của văn bối, hai mắt của Hoàng đế càng sáng, ánh mắt rất tốt, rất có tiền đồ, biết ông tới đây không phải để ra oai, không hành đại lễ.

“Hừ!” An tam gia hừ một tiếng, cũng không có ngăn cản, hiển nhiên là ngầm đồng ý việc Hoàng đế không để ý mặt mũi mà xưng huynh gọi đệ với mình.

“Ta vẫn muốn cảm tạ Nguyên Lễ huynh.” Hoàng đế nhớ lại nói “Năm đó nếu không phải Nguyên Lễ huynh sắp xếp cho ta chết đi rồi sống lại, ta cũng không có khả năng thoát khỏi ma chướng của Dung quý phi, còn có Tứ lang, nếu không phải An gia vurun tay giúp đỡ, có lẽ Tứ lang sớm đã...” Nghĩ đến đây trong lòng ông vẫn còn sợ hãi, Nhị lang bị đẩy vào trong hồ khiến cho thân thể vẫn bệnh tật không hết, nếu Tứ lang lại xảy ra chuyện, thì từ đó ông nhất định sẽ điên mất, ông không chắc đến lúc đó ông có thể không báo thù tạo phản hay không, có lẽ vận mệnh của Đại Hạ quốc bị mất đi cũng không chừng.

“Đây cũng không phải là công lao của ta, đây đều là ý trời, ý trời để cho Hoàng thượng ngồi lên ngôi vị Hoàng đế.” An tam gia không kể công nói.

Hoàng đế cười cười, Nguyên Lễ huynh vẫn là người không màng danh lợi như vậy, lại nghĩ tới những người An gia đều cũng như vậy, Hoàng đế chợt thấy đau đầu, phải nghĩ biện pháp mới được, người mà ông có thể tin tưởng cũng không nhiều lắm, nhất định phải đánh mất ý niệm trong đầu An Quốc công cùng An nhị gia mới được, có thể sẽ có người vì triều đình mà dốc sức thôi.

Những người trong An gia nhận được tin tức, từ lớn tới bé đều chạy tới vây xem... Không, là đến bái kiến Hoàng đế.

“Đến đây nào, đây là lễ gặp mặt.” Hoàng đế lại lấy một miếng ngọc bội đưa qua.

Bé mập Thập lang cầm miếng ngọc bội, chất ngọc rất tốt nhưng kiểu dáng cùng màu sắc lại khác với của các huynh trưởng, hẳn tò mò ngó vào ống tay áo rộng thùng thình của Hoàng đế, làm Hoàng đế khó lắm hay sao còn phải đi buồn ngọc bội vậy?

“Còn Ngũ lang đâu rồi? Đúng rồi, sao lại không nhìn thấy Thập nhất nương tử.” Hoàng đế tâm tình tốt vô cùng, dùng ánh mắt của kẻ háo sắc nhìn mỹ nhân để nhìn chăm chăm vào mấy tiểu bối An gia, không hổ là sản phẩm của An gia, chất lượng thật đáng tin, các con à, mau mau lớn lên đi, Hoàng đế đại thúc ở Kim Loan điện chờ các người cho ta giảm bớt áp lực công tác nha.

“Ngũ lang cùng Thập nhất nương đi du ngoạn.” An nhị lang nhìn ngọc bội có giá trị cực cao trong tay, đầu tiên là trước mắt sáng ngời, sau đó lại lộ ra vẻ thất vọng không thể nói lên lời, có dấu hiệu của Hoàng thất thì không thể đòi lấy bạc được.

Hoàng đế lộ ra vẻ mặt đáng tiếc, “Vậy thì thật đáng tiếc, ta nghe nói Thập nhất nương tử biết nấu cơm, lần trước nàng đưa đồ ăn ướp cho Thái tử mùi vị thật ngon, vốn là muốn tới quấy rầy một bữa cơm của nàng, nhưng cho dù nàng không có ở đây, có đồ ăn muối chua của nàng cũng được, dạo gần đây ngự trù mới nghĩ ra vài phương pháp ướp đồ chua cũng khá là ngon, trẫm đã đem cách làm tới cho các người, củ cải ướp chua hầm với thịt vịt giả hương vị thật ngon... Hoàng hậu thích ăn thịt heo, trẫm nghe Thái tử nói Thập nhất nương có rất nhiều cách nấu thịt heo ngon, Hoàng hậu cũng nghĩ ra một cách, thịt kho dưa chua... Đem thịt cùng dưa chua nấu cùng nhau, dưa chua ngấm dầu ăn, ta ăn cực ngon miệng...” Hoàng đế vô cùng tự hào đem món ăn mà Hoàng hậu nghĩ ra khen đến nỗi chỉ có trên trời mà dưới đất không có.

An tam gia trừng mắt nhìn ông, Hoàng thượng, trước mặt thần tử mà lộ ra bộ mặt tham ăn như thế thì có vẻ không tốt lắm đâu, ngài không sợ sẽ làm bọn nhỏ sợ, về sau không có ai làm việc bán mạng cho ngài sao?

Thập lang nghe đến mức nước miếng thiếu chút thì rơi xuống, “Hoàng thượng, phương pháp làm đâu ạ, để trưa nay cháu thử làm vài món đấy đi ạ.”

Hoàng đế dùng ánh mắt hiền lành nhìn bé mập mập, bộ dạng thật phúc hậu, thật khiến cho người ta hâm mộ, nếu thịt này có thể chia cho Thái tử một ít thì tốt quá.

An tam lang đầu đầu lúi bé mập mập đang cùng Hoàng đế nói chuyện ăn gì ngon như thế nào, nếu không lúi đi, bé mập mập liền hận không thể cùng Hoàng đế vào cung ở... Không, là đến phòng ăn ở.

Những tiểu bối An gia được cho lui xuống, Hoàng đế bình thân ung dung ngồi ở trong thư phòng của An gia, An quốc công cùng An nhị gia vừa đi vào đến cửa không nói gì trừng mắt nhìn vị Hoàng đế bốc đồng này, ngài không chào hỏi gì lại chạy tới ăn chực cơm nhà người ta, mẹ ngài không biết sao?

“Hôm nay thời tiết thật đẹp, cho nên trẫm tới cửa quấy rầy một bữa cơm, Quốc công sẽ không ghét bỏ chứ.” Hoàng đế cười hớn hở chào hỏi An quốc công cùng An nhị gia vừa đi vào.

An quốc công: Ghét, lão tử siêu cấp chán ghét, đừng cho là ta không biết gì, người là để ý tới đồ chua Thập nhất nương nhà chúng ta làm đúng không?

Chân mày An nhị gia cau lại, “Hoàng thượng, ngài vụng trộm chạy tới An gia, còn không mang theo thị vệ, nếu như có thích khách...”

Hoàng đế tự hào nói “Đa tạ An khanh quan tâm, yên tâm đi, không có ai biết được, lúc trẫm đi đã cho người hóa trang rồi, người hóa trang thành trẫm chính là thần trộm, nghe nói hán hóa trang giỏi đến nỗi ngay cả mẹ hán cũng không nhận ra được.”

Gân xanh trên trán An nhị gia nổi lên, Hoàng thượng, kỹ thuật lén lút có giỏi thì cũng không đáng để kiêu ngạo đâu.

An tam gia cười mà không nói, ông xem như đã nhìn ra, Hoàng đế mà ở trước mặt người quen thì chính là một người nói nhiều, thật lạ, năm đó khi vẫn là Hoài vương rõ ràng không có nhiều lời như vậy mà.

Hoàng đế cùng với người An gia là bạn rất thân đã nhiều năm, nhiều năm trước An tam gia có ân cứu mạng với ngài, hơn nữa Thái tử cùng với An gia sớm đã có mối quan hệ không rõ ràng, cho nên Hoàng đế ở trước mặt An gia cũng không cần phải giả bộ.

Chẳng những thế, còn có An quốc công cùng với An nhị gia lười phải giả bộ.

“Hoàng thượng à, ngài cần phải bảo dưỡng nhiều hơn, ngài xem trên đầu ngài còn có vài sợi tóc bạc rồi kia, nhìn còn già hơn cả lão thần nữa.” An quốc công vô cùng tự hào vuốt mái tóc cùng bộ râu đen bóng xinh đẹp của mình, vắn vớ bá quan trong triều, có ai có thể bảo dưỡng được bộ râu tốt như ông

An nhị gia đắc ý lắc lắc mái tóc đen bóng của mình “Hoàng thượng, ngài phải ăn nhiều hà thủ ô hơn, nói không chừng sẽ có tác dụng.”

Hoàng đế bị một mũi tên xuyên tim, phần nộ nhìn nam nhân An gia được bảo dưỡng vô cùng tốt, nhất là An nhị gia, nhìn đúng là nam nhân đang tuổi thanh xuân, cũng không nghĩ xem một nam nhân đã hơn ba mươi tuổi còn giả bộ mới hơn hai mươi đúng là thật dọa người “Trăm đây gọi là thành thực, trên mặt không có râu thì làm việc không chuẩn, An khanh cũng nên để một chút râu nhìn sẽ có vẻ ổn trọng hơn.”

“Không cần.” An nhị gia lập tức cự tuyệt, phu nhân của ông chỉ thích ông như vậy “Nếu như Hoàng thượng ghét bỏ thần làm việc không chuẩn, vậy hãy để cho thần từ chức đi.” Phu nhân vẫn thầm trách ông mất nhiều thời gian trên triều, bà gần như sắp thành oán phụ nơi khuê phòng rồi.

Hoàng đế bị chặn làm nói không được, chỉ đành chuyển hướng sang An quốc công, “Quốc công đúng là được bảo dưỡng thật tốt, nhìn giống như chỉ mới bốn mươi tuổi, ít nhất còn có thể làm quan được hai mươi năm nữa, Quốc công đâu già đến mức phải rời đi đâu.”

An quốc công sờ sờ bộ râu được bảo dưỡng vô cùng tốt của mình “Hoàng thượng, già mà không chịu chết thì nhiều người oán lắm, trong triều vẫn còn nhiều lão thần mà tiền đề lưu lại, bọn họ làm việc quá bảo thủ, nếu thần ly khai thì Hoàng thượng chỉ cần ám chỉ một chút, bọn họ cũng sẽ không có mặt mũi mà chiếm chết vị trí đấy mà không để ý gì.”

Hoàng đế cảm động “Quốc công không cần phải như vậy, nếu như phải hy sinh Quốc công, thì trăm thà rằng để cho bọn họ giữ nguyên vị trí của mình, hơn nữa trăm mới trừ đi một đám người, hiện tại không phải thời điểm thanh lọc triều đình, nếu không thì tình hình trên triều sẽ bất ổn...”

An quốc công trừng mắt hấn, “Ngài cho lão thần là kẻ ngốc sao, chuyện này chỉ là lấy cớ mà thôi, lão thần đã nhiều tuổi như vậy, thời gian lâm triều lại sớm như vậy, không biết người già cần phải ngủ nhiều sao?”

Bởi vì muốn ngủ nướng thêm một chút mà muốn từ quan, hoàng đế gần như choáng váng: “Ha ha, Quốc công nói chuyện thật thẳng thắn.”

“Nếu Hoàng thượng biết thần nói chuyện thẳng thắn, thì những lời thần nói lúc lâm triều đều là sự thật, người Hồ chưa đánh, thần còn muốn làm một lão quan.”

Hoàng đế im lặng: Hóa ra mục đích làm quan của người chính là đánh người Hồ.

“Hơn nữa, bé con nhà thần đều đã lớn như vậy, nếu thần không ở cạnh bầu bạn với chúng nó, qua thêm vài năm nữa chúng nó đều sẽ phải lập gia đình, lập gia đình rồi thì thần lại không thể mỗi ngày gặp mặt, như vậy đời này còn có ý nghĩa gì nữa...”

Hoàng đế lại im lặng: Hóa ra ý nghĩa cuộc đời người chính là nhìn cháu gái lớn lên.

“Gần đây thần cùng bé con cùng trồng rau, bé con hay nói thần rất có thiên phú trồng rau, ăn món ăn chính mình trồng lên, cho dù chỉ là cơm rau dưa, nhưng thần cũng cảm nhận được cái gì là ý nghĩa cuộc sống.”

Hoàng đế lại im lặng: Hóa ra ý nghĩa cuộc sống của người là trồng rau.

An quốc công vẫn còn đang thao thao, Hoàng đế đều bức mình muốn chết, ông vừa mới lên ngôi, lão thần mà tiền đề lưu lại rất nhiều, một người, hai người đều không có ai đáng yêu như An nguyên soái, mỗi ngày đều bày ra vẻ mặt cùng tác phong của lão thần rồi vung tay múa chân với ông, nhu cầu cấp bách của ông bây giờ là người có tài, mà An gia thì nhân tài rất nhiều, nhưng không hiểu tại sao người nhà An gia, hết người này đến người khác đều thanh tâm quả dục còn hơn cả hòa thượng trong chùa chứ.

Mới oán thầm như vậy, ông lại nghe An nhị gia nhắc lại chuyện vừa rồi. “Hoàng thượng, thời gian lâm triều quá sớm, giấc ngủ không đủ sẽ làm người già nhanh hơn, thần mất rất nhiều thời gian và công sức để được như bây giờ, khụ, hay là ngài miễn luôn chức quan của thần đi?”

“Tổ phụ, đại bá đã trở về.” Thập lang vẫn luôn canh ở bên ngoài đi vào nói.

Mắt Hoàng đế sáng ngời “Mau mau để cho An tướng quân tiến vào.” Thật may là An gia còn có một An tướng quân thành thật, có thể để cho ông làm gì thì làm, trung hậu nhu thuận, chắc người này sẽ không muốn từ quan đâu nhỉ?

Hoàng thượng đúng là tưởng tượng quá nhiều, An đại gia thấy nhị đệ cùng lão cha đều muốn từ quan, ông cũng bắt đầu tự vấn bản thân, hình như trước kia thời gian chung đụng với thê tử thì ít mà xa cách thì nhiều, so với Nhị đệ đối đãi với em dâu, ông đúng là quá có lỗi với nàng dâu của mình.

Tốt quá nhỉ, Hoàng đế lại dùng ánh mắt giết người nhìn hấn trừng trừng, lại thêm một người nữa muốn từ quan.

Thập lang vĩnh viễn tai lên lưu luyến không rời đi thư phòng, căn cứ vào những gì nghe được cùng với vẻ mặt của mọi người, cuộc nói chuyện hôm nay có thể tóm tắt như thế này.

An đại gia: Thần có thể đánh có thể giết, nhưng suy nghĩ không khéo lắm, nên không thể đấu đá cùng với người khác được, Hoàng thượng cho thần lui về nghỉ ngơi, chờ đến khi người muốn đánh nhau với người Hồ thì thần sẽ trở lại.

Hoàng đế: Cả nhà các người đều lấy đánh nhau với người Hồ làm mục tiêu, lão cha như vậy, con cũng vậy nốt, cháu trai An đại lang nhà người võ công cao, đúng lúc, ngự tiền thị vệ còn đang thiếu người, ta tuy rằng làm Hoàng đế nhưng vẫn không có cảm giác an toàn.

An nhị gia: Thần muốn về nhà bầu bạn với lão bà, trước kia vẫn cùng người Hồ đánh nhau, đều đã một năm rồi không ở bên cạnh phụ nhân.

Hoàng đế: Phụ nhân của người là trẻ con sao? Còn cần phải có người bầu bạn, Hộ bộ đang cần người, Thượng thư báo uy hiếp trăm nhất định phải lưu lại người An gia, nếu không sau này cho dù trăm có muốn mua quần lót hán cũng không đưa một phân tiền.

An tam gia: Thần là người tàn phế, chân vẫn không thể tốt lên được.

Hoàng đế: Không phải đã nói rõ rồi sao? Chân không tốt không quan trọng, người cứ làm sư phó của Tứ lang đi, Thái phó của Thái tử cần đầu óc chứ không phải đôi chân.

Toàn bộ An gia: Ta giết tổ tông mười tám đời nhà người ư, có Hoàng đế nào mặt dày như vậy không?

Đội mưa mà về Hoàng đế vẫn còn ẩm ướt không thôi, lúc ăn cơm còn ăn nhiều hơn một bát, sau đó chuyện mà Thập lang lo lắng đã xảy ra, lúc Hoàng đế đi về còn đến tra xét hăm ngấm nhà bọn họ một lần, đương nhiên đều đem đồ ăn ướp chua Thập nhất nương làm khuôn về hết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường.

Vì sao Hoàng đế tặng mọi người ngọc bội vậy, đương nhiên là bởi vì ông thật sự nghèo, ngọc bội bán sỉ có giá ưu đãi.

Hoàng đế: Trăm muốn tu bổ cung điện một chút.

Thượng thư báo: Khụ, không có bạc, nếu như cần nước thì mượn chậu rửa mặt xài đỡ đi.

Hoàng đế: Trăm muốn mua long bào.

Thượng thư báo: Ngài chấp nhận mặc vậy đi, để cho Hoàng hậu sửa lại một chút là ổn.

Hoàng đế: Trăm muốn ăn sơn trân hải vị.

Thượng thư báo: Ngài hãy ăn nhiều một chút mộc nhĩ cùng rong biển rồi tưởng tượng đây là sơn trân hải vị đi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Edit: Lee's

Xe ngựa đi vào kinh thành nhộn nhịp.

“Thập nhất nương, mút quả nè!” An ngũ lang cầm lấy xôi mút quả đưa qua, “Này, điện... Tứ lang cũng ăn một xôi đi.”

Thái tử tròn mắt nhìn xôi mút quả “Huynh là trẻ con sao?” Chỉ có trẻ con mới muốn ăn mút quả.

“Đúng là đệ không hiểu chuyện này.” An ngũ lang đúng lý hợp tình nói “Người lớn hay trẻ nhỏ đều có thể ăn mút quả, trẻ nhỏ ăn thì gọi là ngây thơ chất phác, người lớn ăn thì sẽ được coi là tính tình trẻ con, đứa nhỏ nào mà thích ăn mút quả thì khi lớn lên mới không trở thành kẻ xấu.”

Thái tử không nói gì mà đưa tay tiếp nhận xôi mút quả “Ai nói như vậy?”

“Lục đệ của huynh...” An ngũ lang cắn một miếng, nhai vài cái rồi nuốt vào bụng “Sở thích của Lục lang là viết thoại bản, vì thế mà đệ ấy đã quan sát rất nhiều người, đệ ấy nói hầu như những người lớn mà thích ăn mút quả thì đều có tính trẻ con, người mà đầu óc lúc nào cũng nghĩ cách tính kẻ người khác, cả ngày nom nớp lo sợ, thì đương nhiên sẽ không có tâm tư để hưởng thụ mỹ vị của mút quả...”

Trong lúc vô tình Thái tử cũng ăn vài miếng mút quả, nói cho cùng thì cũng có chút đạo lý, xem ra An lục lang cũng không đơn thuần giống như vẻ bề ngoài.

“Thập nhất nương, sao muội không ăn vậy?” Về mặt An ngũ lang kì quái hỏi Thập nhất nương đang nhìn mút quả mà ngẩn người, bình thường vừa nghe

có ăn thì người chạy nhanh nhất chính là Thập lang, tiếp theo đó là Thập nhất nương.

“À...” Thập nhất nương giống như vừa tỉnh lại từ trong mộng, vội vã cắn một miếng mứt quả, nàng vẫn đang nghĩ tới chân của cha, thần côn đại sư thần bí khó lường đó cười cười nhìn nàng, bảo nàng về nhà chờ đợi.

Thập nhất nương vậy mà lại lộ ra vẻ thâm trầm? An ngũ lang nhớ tới lời vừa nói ra, người xấu cả ngày nom nớp lo sợ, sẽ không có tâm tư hưởng thụ mứt quả... Hắn lại vội vàng lắc đầu, Thập nhất nương nhà hắn ngốc hồ hồ, có khi cả trăm năm sau cũng không thể làm người xấu nổi.

“Là vì mứt quả không thể ăn sao?” Thái tử không nhận ra mùi vị gì, hắn chỉ có thể đoán như vậy, có chút lo lắng nhìn Thập nhất nương, giống như có chút không thích hợp vậy, trên đường trở về Thập nhất nương cũng chưa nói lời nào.

“À, không phải vậy, muội chỉ cảm thấy mứt quả này chỉ có một loại, thật ra quả táo, quả quýt, lê đều có thể làm thành mứt quả được.” Thập nhất nương hồi phục tinh thần lại đánh giá xấu mứt quả trước mắt.

An ngũ lang cảm thấy yên tâm hơn, đây mới đúng là Thập nhất nương “Vậy ngày mai Thập nhất nương làm các loại mứt quả khác nhau cho ca ca ăn đi, bây giờ chúng ta ăn thịt chân giò kho tàu trước.”

Thái tử nhìn không được nhìn vào bụng hắn, dọc theo đường đi miệng người này cũng không ngừng lấy một lần, hầu hết điểm tâm đều vào bụng của hắn, vừa rồi còn ăn mấy xâu mứt quả, nhiều đồ như vậy đều đi đâu hết, rõ ràng cùng với Thập lang là cùng một mẹ sinh ra, bộ dạng của Thập lang không làm gì cũng mập, ngược lại hắn thì ăn không ít, vậy mà không thấy mập tí nào, thật đúng là khó hiểu.

“Đi Bách Vĩ lâu sao?” Thập nhất nương hỏi, Nhị lang ca thật lợi hại, thật sự là mờ Bách Vĩ lâu ở khắp nơi trong thiên hạ, Bách Vĩ lâu này ở kinh thành khách đông như kiến, thật sự là buôn bán tốt.

“Không, Bách Vĩ lâu ít có đồ ăn từ thịt heo.” An ngũ lang lắc đầu, Bách Vĩ lâu đẳng cấp cao, khách hàng chủ yếu là quý tộc, đồ ăn phần lớn làm từ thịt dê, thịt heo rất rẻ tiền, ở Bách Vĩ lâu cực kì ít gặp đồ ăn làm từ thịt heo.

Ngay lập tức Thập nhất nương không còn ý định đi Bách Vĩ lâu nữa, nói đến vua của các loại thịt thì vẫn phải là thịt heo mới đúng, không thấy mỗi khi người ta nhắc đến bất cứ chuyện gì đều nhắc đến vua trong các vị vua là thịt heo hay sao?

Thái tử thờ dài, đầu bếp trong An quốc công phủ so với đầu bếp ở ngự thiện phòng còn tốt hơn, không hiểu vì sao hai huynh muội này nhất định phải kiểm đồ ăn ngon ở bên ngoài nữa.

“Mau lên, chân giò ở tửu lâu này là ăn ngon nhất.” An ngũ lang chạy nhanh nhất.

Tiểu nhị vừa nhìn liền ngây người, nữ phần nam trang? Không phải, hắn là nam thì đúng hơn, nhưng mà y phục trên người là từ đâu mà có, sao có thể bản như vậy, không phải là ăn mày chứ? Nhưng mà, ngọc bội bên hông vị khách này là thượng phẩm, tiểu nhị lập tức mỉm cười “Hoan nghênh vị khách quan này!”

An ngũ lang bất mãn “Là ba người.”

Tiểu nhị vừa nhìn thấy người phía sau càng thấy chói mắt, tiểu cô nương thì không nói, vô cùng đáng yêu, vị thiếu niên kia thì đẹp đến mức làm hắn ngừng thở trong nháy mắt.

“Ba vị khách quan mời vào bên trong ngồi.” Hôm nay là ngày gì vậy, lại có hai vị thiếu niên đẹp đến mức không giống người thường tới tửu lâu nhà bọn họ ăn cơm.

Bên trong tửu lâu cũng im lặng trong chớp mắt, ánh mắt Thái tử lạnh như băng nhìn lướt xung quanh một vòng, toàn bộ khách nhân đều rung mình một cái, không ai dám nhìn thêm lần nữa.

Đẹp thì có đẹp, nhưng ánh mắt cũng có thể đông chết người, chân tiểu nhị run rẩy, thiếu niên này không biết xuất thân nhà ai, khí thế thật kinh người.

“Khách quan, nhã gian đã kín người rồi, các vị ngồi góc này được không?” Tiểu nhị nom nớp lo sợ nói, vị trí góc này có thể chặn lại phần lớn ánh mắt tò mò, vị tiểu ca này, xin ngài đừng dùng ánh mắt động lạnh chết người ấy nhìn chằm chằm mọi người.

An ngũ lang đặt mông ngồi xuống “Mau mang đồ ăn lên đi, đem những món ngon nhất trong tửu lâu của các người lên.”

Tiểu nhị khom lưng cúi đầu, mau chóng rời khỏi.

Trong tửu lâu đều đã kín người, nhà mẹ đẻ của đương kim Hoàng hậu làm nghề giết heo, nàng thích ăn thịt heo là chuyện mà người cả nửa kinh thành đều biết, vì thế địa vị của thịt heo đã cao hơn trước, cho dù là quý tộc thì cũng có không ít người không kiêng kị gì mà ăn thịt heo, Hoàng hậu cũng thích ăn thịt rẻ tiền như vậy thì bọn họ cũng không sợ bị người chế giễu.

Thập nhất nương thật sự cảm thấy mới mẻ, thò đầu ra nhìn quanh bốn phía, người thật nhiều, xem ra tửu lâu này đồ ăn nhất định không tệ.

“Oa, còn có thuyết thư kia.” Thập nhất nương tán thưởng “Chủ quán này thật không tồi, thật thành thạo việc buôn bán.”

Trên chiếc bàn phía trước, tiên sinh thuyết thư (người kể chuyện) đang cầm chiếc quạt giấy kể chuyện.

“Tướng quân ngày thường uy vũ hùng tráng... Thân cao mười thước...”

Tinh thần Thập nhất nương run lên, tướng quân thân cao mười thước, vị tướng quân này không phải là mắc chứng bệnh cự tuyệt gặp người lạ đấy chứ?

“Tướng quân có tướng mạo oai phong凛凛, thất lưng rộng năm thước...”

Thất lưng năm thước? Thập nhất nương kinh ngạc “Không phải heo chứ?” Thất lưng heo cũng không tới năm thước mà.

“Ngũ lang ca, huynh đã từng gặp ai cao mười thước, thất lưng thô năm thước chưa?” Thuyết thư đang nói tới vị tướng quân nào đây.

“Đây là người sao? Là quái vật mới đúng.” Toàn bộ tâm tư của An ngũ lang đều đang đánh giá thức ăn trên bàn, nhất thời không kịp phục hồi tinh thần.

“Điện mạo của tướng quân chúng ta thật sự quá mức hấp dẫn người khác, trở thành người trong mộng của biết bao tiểu nương tử... Công chúa điện hạ lâm vào khuyh đảo không thôi...”

Thập nhất nương rói rầm, “Thích người có thất lưng thô năm thước, khẩu vị của công chúa thật nặng nha.”

Thái tử suất nữa thì sắc “Thập nhất nương, người kể chuyện đều nói quá lên như thế.”

Người thuyết thư còn đang thao thao bất tuyệt “Thảo Cẩn tướng quân của chúng ta luôn một lòng vì nước, ngai từ chối vị công chúa xinh đẹp mỹ mạo, nói rằng người Hồ không diệt không thành gia... Ngay cả vị quả phụ mỹ mạo nguyện ý làm nô tì vì ngài cũng không ngoại lệ...”

Người chung quanh vẻ mặt đầy say mê, nam nhân vẻ mặt tiếc nuối “Thảo Cẩn tướng quân rất đáng tiếc, nhiều nương tử xinh đẹp như vậy, đều lấy về nhà thì thật tốt.”

Đám nữ tử vẻ mặt tán thưởng “Đây mới là đại trượng phu...”

“Thảo Cẩn tướng quân?” An ngũ lang kinh ngạc “Đây không phải là nhân vật trong thoại bản của Lục lang sao?”

Cầm Thập nhất nương suất nữa thì rớt xuống đất, lồm bồm nói “Bây giờ muội mới biết Lục lang ca viết nhân vật là người thân cao mười thước, thất lưng rộng năm thước giống quái vật vậy.”

Người kể chuyện nói hào hứng như không muốn dừng lại “Thảo Cẩn tướng quân của chúng ta thích nhất là mặc một thân màu đen, rất có khí thế uy nghiêm trong bóng đêm khiến người Hồ bị dọa cho sợ tới mức tè ra quần... Cũng bởi vì lý do này mà bây giờ người trong giang hồ đều cho rằng mặc hắc y là điều kiêu ngạo...”

An ngũ lang sững sốt một chút “Gần đây trong giang hồ đạo tặc, trộm cắp cùng hái hoa tặc đều mặc quần áo màu đen đúng không?”

Thập nhất nương giống như bừng tỉnh đại ngộ “Hóa ra là do thoại bản của Lục lang ca.”

Một bàn đầy đồ ăn đã được mang lên, An ngũ lang cũng không tức giận, nhét thịt vào trong miệng, hàm hồ nói “Chờ huynh về nhà, phải bắt Lục lang viết thành Thảo Cẩn tướng quân thích mặc đồ màu đỏ mới được.”

“Thái tử điện hạ đã trở lại?” Cung nữ cười nói “Hoàng hậu nương nương vẫn đang chờ ngài.”

“Mẫu hậu, ở trên đường con đã mua ít đồ chơi để mẫu hậu giết thời gian.”

Mặt trời xuống núi, ánh hoàng hôn âm đậm buông xuống, gương mặt của người phụ nhân thấy không rõ lắm, chỉ có thể thấy mờ mờ nụ cười trên mặt bà làm người ta cảm thấy tràn đầy ấm áp “Đứa nhỏ này có tâm, không giống phụ hoàng của con, vụng trộm chạy ra ngoài chơi, đến bây giờ còn chưa về.”

“Phụ hoàng đi đâu ạ?”

“Không biết, nhưng chắc hẳn là tới An gia.” Hoàng hậu nói.

“Mẫu hậu, hôm nay con đi Tướng quốc tự bái phạt, nghĩ rằng nhất định mẫu hậu cùng với Huy nương sẽ không gặp ác mộng nữa.” Thái tử giống như không để ý hỏi “Nhưng tại sao đột nhiên mẫu hậu lại nghĩ tới chuyện đi Tướng Quốc tự bái phạt vậy?”

“À, là vì mẫu hậu nhìn thấy Quan Chân sư phó liền nghĩ đến chuyện đó.” Hoàng hậu không nghĩ ngờ nói “Không phải là Quan Chân sư phó xuất thân từ Tướng Quốc tự sao, sư phụ của ông là Phổ Tuệ đại sư nổi tiếng, Bồ Tát trong Tướng Quốc tự nhất định là tốt nhất.”

Trong lòng Thái tử giật thót, hôm nay thái độ của Thập nhất nương hơi kì quái, còn lúc hẳn xem bệnh nữa, Thanh Viễn đại sư nói trái nói phải... Có phải là kéo dài thời gian không?

“Mẫu hậu, Quan Chân sư phó là một nam tử, ra vào trong cung như vậy có vẻ không tốt lắm?” Thái tử dò hỏi.

“Con đừng suy nghĩ lung tung.” Hoàng hậu nhú mày nhìn hấn “Quan Chân sư phó chính là thủ hạ của Bồ Tát, ông ấy vô cùng giỏi y thuật, Huy nương có thể an ổn ngủ mấy ngày đều là nhờ công của ông ấy.”

“Huy nương lại mơ thấy ác mộng sao?” Thái tử đau đầu, người tỷ tỷ sinh đôi của hấn có lá gan vô cùng nhỏ giống như con chim vậy, từ sau khi phụ hoàng đoạt vị rồi mấy cảnh gió tanh mưa máu dọa cho nàng sợ vỡ mật, đến bây giờ vẫn còn bị ám ảnh.

Hoàng hậu hạ thấp thanh âm xuống “Đúng vậy, cũng không dám ngủ một mình, xung quanh đôi mắt đều thâm đen lại, nhìn như vậy thật khiến người khác đau lòng.”

Đúng là lá gan của Huy nương quá nhỏ, cũng quá nhạy cảm nữa, nếu như nàng có thể như Thập nhất nương thì thật là tốt...

“Mẫu hậu, con cảm thấy Huy nương có quá ít bạn bè, nếu có thể cùng những cô gái hoạt bát khác cùng chơi đùa nói không chừng tính cách sẽ tốt hơn một chút.”

“Cách này cũng tốt.” Hoàng hậu nghĩ nghĩ nói “Trong bữa tiệc sinh nhật của mẫu hậu, nhất định sẽ có rất nhiều tiểu cô nương tới, đến lúc đó sẽ để cho Huy nương ở chung với các nàng, nếu có thể kết giao một, hai người bạn sẽ rất tốt.”

Thái tử rời đi, tiểu thái giám đi phía trước soi đèn, chuyện hôm nay hấn đi Tể tướng Quốc tự giống như thật trùng hợp, nhưng hấn tuyệt đối không tin là trùng hợp, rốt cuộc là Phổ Tuệ cùng Thập nhất nương đã nói chuyện gì trong khoảng thời gian đó....

Không, mục tiêu của ông ta không phải Thập nhất nương, vậy không phải là An gia chứ?

Sắc mặt Thái tử lập tức khó coi, thấp giọng phân phó ám vệ đi điều tra Phổ Tuệ đại sư.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Edit: Lee's

Đối với việc mình chạy ra ngoài chơi, bỏ lỡ dịp được gặp mặt Hoàng đế, Thập nhất nương cảm thấy vô cùng đáng tiếc, bây giờ có tiền cũng không mua được cơ hội gặp mặt Hoàng đế nha.

“Không cần nóng vội, rất nhanh là có thể gặp được rồi, trong cung yến của Hoàng hậu nhất định con sẽ được nhìn thấy.” Phương thị vỗ vỗ đầu của nàng nói “Thập Nhất Nương, con thấy bộ y phục này thế nào?”

“Rất đẹp ạ, là cho Đại lang ca sao?” Quần áo màu lam nhạt nhìn rất đẹp mắt, nhưng chỉ thích hợp dành cho người trẻ tuổi, nhất định không phải dành cho đại bá phụ rồi.

“Đúng vậy, Đại lang ca của con cả ngày xụ mặt, trông rất nghiêm túc, hy vọng rằng hấn mặc quần áo màu nhạt sẽ nhìn nhu hòa một chút.” Lúc nào cũng bày ra vẻ mặt của một lão phu tử thì làm sao có thể hấp dẫn được tiểu cô nương trẻ tuổi đáng yêu chứ.

Thập Nhất Nương lắc lắc đầu “Đại lang ca như vậy không phải là nghiêm túc, là lạnh lùng, là nam nhân lạnh lùng đẹp trai, các tiểu cô nương đều thích nam nhân như vậy.”

Đối với việc thỉnh thoảng Thập Nhất Nương sẽ đưa ra từ mới, Phương thị đã sớm quen thuộc, cũng không ngần ngại lên kiểm tra các đầu chỉ thêu trên y phục “Đại bá mẫu cũng hy vọng Đại lang ca của con có nhiều cô nương yêu thích, Thập Nhất Nương, cung yến lần này, con cũng nhìn giúp Đại lang ca của con, xem ai thích hợp thì chọn, Đại lang ca của con cũng không còn nhỏ, tuy rằng An gia có thói quen kết hôn muộn, nhưng quá muộn cũng không được, như vậy thì những cô nương tốt đều bị người ta chọn hết rồi...”

Thập nhất nương ngạc nhiên “Bá mẫu, Đại lang ca vẫn còn nhỏ mà, vừa mới mười tám...”

“Sai rồi, là đã mười tám rồi.” Phương thị thở dài “Những đứa trẻ nhà nghèo mười bốn mười lăm tuổi đã kết hôn rồi, đứa trẻ nhà quý tộc thì chậm hơn một chút, nhưng mười tám tuổi cũng là tuổi có thể cưới vợ, lúc trước ở Trung Châu cũng không có người thích hợp, nếu không thì bá mẫu đã chọn ra được rồi, bây giờ chọn được người, chuẩn bị cử hành hôn lễ cần phải hai năm, qua hai năm nữa hấn sẽ hai mươi tuổi, đến lúc đó sẽ bị người ta gọi là thặng nam (trai ế)...”

Hai mươi đã là thặng nam? Thập Nhất Nương không còn gì để nói, lúc này mới nhớ tới ở cổ đại nữ hài tử mười ba mười bốn tuổi đã lập gia đình, nếu như vậy không phải nàng chỉ còn vài năm thông dong sao ?

Thập Nhất Nương trợn mắt há hốc mồm, ngẫm nghĩ chính mình cũng sắp tròn mười tuổi, nữ hài tử một khi đã tròn mười tuổi sẽ tới thời điểm đếm ngược đến hôn nhân, thật đáng sợ...

*****“Cha, có cảm giác gì không?” Thập nhất nương xoa bóp chân cho An tam gia, vẻ mặt chờ mong nhìn An tam gia.

“Không có.” Vừa nói xong liền nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Thập Nhất Nương.

“Vậy sao...” Thập Nhất Nương cúi đầu che giấu vẻ tức giận của bản thân, quả nhiên là lừa đảo đại sư...

Thập Nhất Nương tức thở phì phì rời khỏi, nàng quyết định có thời gian sẽ đi Tương Quốc tự một lần, đá quán đi!

Thập Nhất Nương khác thường, rốt cục là nguyên nhân gì làm cho nàng cho rằng chân của mình nhất định sẽ có cảm giác? Ánh mắt An tam gia tối lại “Lâm đại, người đi điều tra một chút ngày hôm qua Thập Nhất Nương cùng Ngũ lang đã đi đâu, đã xảy ra chuyện gì?”

Lão cha thật là đáng sợ, nàng chẳng qua lại lộ ra một chút khác thường, vậy mà đã bị lão cha dùng ánh mắt như đèn pha nhìn rõ ràng từ đầu tới cuối, dọa chết nàng, xem ra nàng phải thể hiện ra diễn xuất của diễn viên Oscar mới được, nếu không như này sẽ rất bất lợi cho kế hoạch đá quán của nàng, nàng đã hỏi thăm qua, lão hòa thượng kia đã rất già rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể ngủ củ tỏi, nhưng mánh khỏe bịp người của ông ta cũng không thua gì mấy đệ tử trẻ đầy sung sức của ông ta, hình dáng của ông ấy, khớp với cái bao bố để trùm lên ghê ta ời...

Ngũ lang ca suy nghĩ đơn giản, chỉ thích hợp cùng người ta đơn đả độc đấu (đánh tay đôi), đối với phụ nữ thì phải tìm Thập lang ca mới được, Thập Nhất Nương vừa mới đi vào sân của Thập lang, liền nhìn thấy hắn đang bị Tôn thị kéo lỗ tai “Tiểu tử nguoi, không phải bảo con ăn ít đi hay sao?”

“Nương, nhẹ chút, lỗ ta con sắp đứt rồi.” Tiểu béo mập kêu to “Đây chính là phương pháp nấu của Hoàng thượng đấy ạ, con không ăn nhiều một chút không phải sẽ khiến cho lão nhân gia thất vọng sao?”

“Đừng có lấy lý do với lão nương, tháng này con đừng nghĩ tới việc ăn điểm tâm nữa.” Phương thị thở phì phò buông tay ra, quay sang nói với nha hoàn cùng gã sai vặt chăm sóc hắn “Các người trông chừng hắn cho ta, nếu tháng này mà Thập Nhất lang béo thêm nữa cần thì người nào phụ trách thức ăn thì người đó sẽ chịu trách nhiệm...”

Thập Nhất Nương lặng lẽ núp vào, gần đây Tôn thị đều điên cuồng giảm béo, ngay cả nàng cũng không may mắn thoát khỏi ma trảo, bị giáo huấn một đồng khái niệm phụ dung (công – dung – ngôn – hạnh của người phụ nữ), nàng vẫn nên tránh đi thì hơn.

“Thập nhất nương, muội tìm huynh có chuyện gì sao?” Thập lang cuối cùng tìm được khe hở, trốn thoát khỏi ma trảo của mẹ hắn.

“Thập lang ca thật đáng thương, về sau Thập lang ca cũng không được ăn điểm tâm sao?” Thập Nhất Nương hỏi.

Thập lang vẻ mặt khổ sở “Không phải chúng ta phải đi tham gia bữa tiệc sinh nhật của Hoàng hậu sao, nương hy vọng khi tham gia yến hội thì huynh có thể gầy một chút, cũng không nghĩ xem thời gian ngắn như vậy mà giảm được cân mới là lạ, Thập Nhất Nương, điểm tâm của Thập lang ca phải dựa vào muội rồi.”

Thập Nhất Nương vô cùng đồng tình nhìn hắn, sau đó lại thở dài “Chỉ sợ là không được rồi, Nhị bá mẫu cũng nói với Lô ma ma gần đây muội béo hơn chút, lượng điểm tâm được phân cũng giảm đi đáng kể, hôm nay muội mới ăn một khối củ từ cao, ời...” Rõ ràng so sánh với Thập lang, nàng nhỏ hơn rất nhiều, nhưng vì sắp tới cung yến, Nhị bá mẫu gần như ngày nào cũng bắt Thập lang ca giảm béo, nàng khẳng định cũng trốn không thoát, vẫn nên chờ sau cung yến sẽ đi Tương Quốc tự tính sổ.

“Muội cũng không được ăn điểm tâm sao?” Thập lang sùng sốt.

Nan huynh nan muội nhìn nhau, phát sầu nói “Thập Nhất Nương, muội cảm thấy chúng ta cho thể tới phòng bếp trộm điểm tâm được không?”

“Khả năng này không lớn, phòng bếp nhất định đã nhận được lệnh của Nhị bá mẫu.”

Thập lang chớp mắt “Đi! Chúng ta đi tìm tổ phụ.”

“Quốc công gia? Bây giờ ngài ấy đang ở sân luyện võ.” Gã sai vặt nói.

Hai đứa nhỏ vui mừng hí hửng đi hướng sân luyện võ.

“Hai đứa nhỏ này đi đâu đấy?” Tôn thị vẻ mặt kì quái, con từ trước đến giờ không thích nhất là luyện võ, vậy mà hôm nay lại vô cùng cao hứng đi đến sân luyện võ?

“Tổ phụ...” Thập nhất nương tìm được An Quốc công đang ở sân luyện võ bữu môi nói.

“Thập Nhất Nương, Thập lang, mau tới đây, tổ phụ trộm giấu mật lê tở cho các cháu đây.” Vừa nhìn thấy hai người An Quốc công liền cao hứng, dùng thanh âm tự cho là thấp nhất nhưng kì thực ai cũng đều nghe được để nói.

Tôn thị:

“Thật sao?” Thập Nhất Nương cực kì cao hứng, nàng thích nhất là lê được mang về từ Tương Quốc tự làm mật lê tở.

Tiểu trắng mập mừng rỡ chạy về phía tổ phụ, thập nhất nhất nương chạy nhanh quá, không nhanh chút thì sẽ không còn gì.

An Quốc công từ ái nhìn hai hài tử đang ngấu nghiến ăn điểm tâm, nhĩ tức phụ dạy cái gì thật quá đáng, giảm béo cái gì, Thập lang béo thật là đáng yêu mà, còn cả Thập nhất nương nữa, cái gì mà bây giờ thịnh hành gầy, ông cảm thấy cô nương trong kinh thành cứ như là bạch cốt tinh, rất xấu, phải nhiều thịt như Thập nhất nương mới nhiều đáng yêu.

Tiểu nha hoàn đồng tình nhìn Tôn thị, đá quán của mình là cha chồng, làm con dâu nên làm sao bây giờ?

“Đi thôi...” Tôn thị nói đầy bất lực, quyết định trở về tìm An nhĩ gia tính sổ, ta không làm gì được lão cha nguoi, chả lẽ ta lại không làm gì được nguoi?

“Ăn ngon thật.” Tiểu trắng mập vui vẻ đến nỗi ánh mắt đều híp lại “Điểm tâm hôm nay ăn đặc biệt ngon.”

Thập nhất nương gật mạnh đầu.

“Thập nhất nương, thích kinh thành không?” An Quốc công cầm một quyển sách, nhưng tất cả tâm tư đều đặt hết trên người đứa nhỏ.

“Thích ạ, kinh thành có rất nhiều đồ ăn ngon.” Thập nhất nương cười tủm tỉm nói “Thực vật cùng với đồ ăn vặt nhiều hơn ở Trung Châu, cũng ăn ngon hơn Trung Châu.”

“Xem ra cháu thích kinh thành còn hơn cả Trung Châu.”

“Không phải vậy đâu, cháu cũng thích cả Trung Châu, nơi đó trời cao mây nhiều, nhưng mà tổ phụ cùng với cha ở đây, Thập nhất đều ở đó, chân trời góc biển cũng không sợ.” Thập nhất nương thập phần tự tin nói “Cháu tin tưởng rằng cho dù có tới chân trời góc biển, chỉ cần chúng ta mang theo hạt giống, như vậy ta có thể trồng được rất nhiều đồ ăn ngon.”

Thập lang gật đầu “Đúng vậy, thật ra đồ ăn ở kinh thành còn không ngon bằng đồ ăn chúng ta trồng ra đây, tổ phụ, chúng ta trồng cải trắng cùng củ cải đã thu hoạch được chưa, Hoàng thượng đã lấy hết đồ ăn chúng ta ướp đi rồi, hiện tại không làm chút dưa chua thì mùa đông sẽ không có rau dưa ăn.”

“Nhanh thôi, Thập nhất nương, về sau mỗi ngày tổ phụ sẽ cùng cháu trồng rau có được không?”

“Được, được, nhưng tổ phụ không ra chiến trường giết người Hồ sao?” Thập nhất nương kì quái, thời điểm tổ phụ còn trẻ tuổi đã từng thề sẽ tiêu diệt người Hồ, chẳng lẽ không thành, Thập nhất nương cả kinh nhảy dựng lên “Hoàng thượng thật sự chơi trò ngoạn phi điều tần, lương cung tàng sao*? Cũng không nghĩ xem người Hồ là mặt hàng gì, nhiều nhất là mười năm, chờ bọn hán khôi phục lại nhất định sẽ đánh lại đây.

* Ngoạn phi điều tần, lương cung tàng: khi chim chóc đã bị bắn hết thì cây cung tốt cũng bị xếp xó, ý chỉ việc qua cầu rút ván, hết giá trị lợi dụng rồi sẽ rơi vào kết cục bị ruồng bỏ.

“Không có khả năng, Hoàng đế đại thúc không phải người như vậy.” Tuy chỉ gặp mặt một lần, nhưng Thập lang không ngần ngại mà nhận xét “Người ăn nhiều đều là người tốt, Hoàng đế đại thúc cũng thích thịt heo giống huynh, người như vậy không thể là người xấu được.”

Thập nhất nương có chút hồ đồ, huyết cừu(bất nguồn xa, dòng chảy dài) giữa người An gia và người Hồ, nỗi oán hận đều chảy trong máu của hai bên, tổ phụ không có khả năng buông xuống mối thù hận này.

“Rất nhiều người đều không hiểu vì sao tổ phụ lại chủ động giao ra binh quyền, hiện tại Hoàng đế mới lên ngôi, là thời điểm tốt nhất để nịnh bợ, nếu đến lúc người ta đã đứng vững chân, như vậy chuyện dật hoa trên gấm sẽ không còn ý nghĩa gì cả, hơn nữa cũng là vì đại cục suy nghĩ, không ít phiên vương còn nắm quân đội trong tay, nếu như Thánh thượng có quân của An gia chống đỡ, như vậy những phiên vương ngu xuẩn kia cũng sẽ yên tĩnh lại.” An Quốc công cười tủm tỉm tìm giải thích nghi hoặc của cháu gái “Quan trọng nhất là, tổ phụ nộp binh quyền lên sáng khoái như vậy, chờ đến khi cần đánh người Hồ, Hoàng thượng nhất định sẽ không chút do dự để cho tổ phụ xuất binh, không cần lo lắng cái giá phải trả khi giao binh quyền lại.”

“Àh, đây gọi là có mượn rồi trả, mượn lại không khó.” Thập nhất nương bừng tỉnh đại ngộ.

“Cách nói này hơi lạ, nhưng đại khái là như vậy, tiếc là tổ phụ phải chờ mười năm nữa mới có thể đi đánh người Hồ.” An Quốc công thờ dài, hiện tại thiên hạ thật là loạn, quốc khó không có gì, nếu không phải như vậy thì làm sao ông phải xin từ quan, không giết sạch người Hồ ông không mang họ An.

Thập nhất nương an ủi nói “Không có việc gì, chỉ là mười năm mà thôi, tổ phụ cùng Thập nhất nương cùng nhau trồng rau, cố gắng bảo dưỡng thân thể, mười năm rất nhanh là trôi qua.”

Thập lang bật cười “Thập nhất nương, tổ phụ nói là mười năm nhưng chỉ là khoảng thời gian đại khái thôi, sao có thể chính xác là như vậy được, có thể mười năm cũng có thể là hai mươi năm...”

An Quốc công ngay lập tức ưỡn oai, “Hy vọng là không cần đến hai mươi năm, đến lúc đó tổ phụ tuổi già sức yếu, sợ là ngựa cũng không lên được.”

Thập nhất nương đi qua vỗ vỗ bả vai tổ phụ, tuy rằng hành động này không lớn không nhỏ, nhưng quốc công lại thích cháu gái thân cận với mình như vậy “Tổ phụ không cần lo lắng, đánh không được cũng không quan hệ, chờ sau này Thập nhất nương phát minh ra vũ khí lợi hại sẽ diệt sạch bọn chúng!” Ví dụ dùng cung tiễn tổn ít sức mà bắn được xa, người già, trẻ em đều có thể dễ dàng sử dụng.

“Đúng vậy, không phải lần trước Thập nhất nương phát minh ra rất nhiều độc được sao? Hạ độc bọn chúng đi.” Tiểu mập mập vui tươi hơn hờ nói.

Thập nhất nương trợn mắt liếc hán một cái “Muội phát minh là thuốc cường thân thể, là phương pháp dùng độc trị độc, lúc làm không thể lấy cân bằng

các dược liệu đương nhiên sẽ biến thành độc dược, tóm lại mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy, thảo nguyên lớn như thế, phải dùng bao nhiêu độc dược mới đủ dược, hơn nữa huyênh cho rằng bọn chúng sẽ ngồi ngốc một chỗ chờ chúng ta hạ độc sao?” Nghe nói Hán triều bị diệt là cùng ôn dịch của người Hung Nô có liên quan, chuyện này đúng thật là không thể phân biệt được là vũ khí sinh học của địch hay của ta, Thập nhất nương sau khi trải qua tận thế thì vô cùng coi trọng hoàn cảnh sinh thái.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Edit: Lee's

Trong cung, khi màn đêm buông xuống, không hề giống với tường tượng của người dân là đèn đuốc sáng trưng, Hoàng thượng bây giờ đúng là một người rất tiết kiệm, hiện tại cũng chỉ có một mình Hoàng hậu, không có phi tần gì cả nên không cần phải tiêu tiền vô nghĩa, nhưng mặc dù như vậy trừ bỏ những chỗ bắt buộc phải thắp đèn, những địa phương khác cũng không có châm lên, rất nhiều nơi còn tối mù mịt.

Chỉ duy nhất một nơi đèn sáng suốt đêm, đó là Vong Ưu cung nơi công chúa ở, nơi này đèn vừa thấp từ chập tối cho đến sáng ngày hôm sau.

Hòa thượng dung mạo tuấn mỹ mặc áo tăng bào màu trắng đang ngồi ở nơi sáng như ban ngày đang nhắm mắt gỗ mõ đọc kinh, ở bên trong, luôn luôn truyền tới tiếng phụ nhân đang nhỏ giọng an ủi “Huy nương, không có việc gì cả, mẫu hậu sẽ ngủ cùng con, con xem, Quan Chân sư phụ vẫn ở đây, không có yêu ma quỷ quái nào dám vào hết.”

“Thật không?” Cô gái gầy yếu khuôn mặt chỉ nhỏ bằng bàn tay, đôi mắt đều thâm đen lại, Hoàng hậu nhìn cảm thấy vô cùng đau lòng.

“Đương nhiên, ngoan, ngủ đi, con xem trên cổ con là tượng phật bằng ngọc đã được Phổ Tuệ đại sư khai quang, đêm nay Quan Chân sư phụ cùng các sư phụ khác vẫn luôn niệm kinh ở bên ngoài, ngoài điện còn có thị vệ mà phụ hoàng con phái tới, nơi này vô cùng an toàn, ngoan ngoan ngủ đi.” Hoàng hậu nhẹ nhàng dỗ nử nhi.

Vong Ưu cung là nơi mà đèn đuốc sáng nhất trong hoàng cung, bởi vì An Khang công chúa vẫn mơ thấy ác mộng nói là có quỷ, cũng vì chuyện này mà ngày đêm không thể an bình, Hoàng hậu cũng tiêu tụy không ít.

Trong cung có rất nhiều người chết, âm khí quá độ, thân thể Tinh Huy kém như vậy làm sao mà chịu được, nếu không phải sợ triều thần buộc tội, nàng thà rằng cùng nử nhi ở căn phòng cũ nát lúc trước, ít nhất bọn họ còn cảm thấy bình an vui vẻ, Nhật Diệu sẽ không “chết”, Tinh La sẽ không bị trúng độc, còn nử nhi không bị dọa đến hồng.

Đêm càng khuya, bóng tối bao phủ khắp nơi, nhìn ái nữ rớt cục cũng ngủ, đôi mày còn nhíu lại, Hoàng hậu yêu thương sờ sờ giữa đôi lông mày của nử nhi, đứng dậy đi ra ngoài.

“Quan Chân đại sư, thật sự làm phiền ngài.” Hoàng hậu chỉ mới hơn ba mươi tuổi, nhưng thoát nhìn so với những phụ nhân cùng tuổi bình thường già hơn rất nhiều, nếu không phải trên đầu cài châu sai trần quý rực rỡ sắc màu, nàng càng trông giống một thôn phụ mà không phải là Hoàng hậu một quốc gia.

Hòa thượng tuấn mỹ chấp hai tay thành hình chữ thập nói “A di đà phật, công chúa đang ngủ? Sau này nàng chỉ cần buông lỏng tư tưởng thì sẽ không thấy ác mộng nữa.”

“Đại sư, ngài có thể nói cho ai gia hay không, rốt cuộc là Tinh Huy trúng tà hay là tự mình dọa mình?” Hoàng hậu vẻ mặt mệt mỏi, Tinh Huy vẫn luôn kêu trong cung có quỷ, ngày đêm không thể yên giấc, nàng đến cùng là lo lắng cho nử nhi, đồng thời phải bảo vệ gấu gao, một công chúa mơ thấy quỷ hồn, nếu truyền ra ngoài nhất định sẽ bị người ta nói nhảm thoại (chuyện phiếm, tán gẫu thường là những chuyện xấu của người khác), bất tự (ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) của công chúa quá yếu, hoặc là làm chuyện đui lý, hoặc ngôi vị của Hoàng đế danh bất chính ngôn bất thuận nên bị báo ứng lên người của nử nhi. ...

“Hai chuyện đều đúng, hoàng cung vốn là nơi âm khí quá thịnh, thân thể công chúa vốn không tốt, so với người bình thường thì không thể ở nơi âm khí quá nhiều, hơn nữa nử hải từ lá gan không lớn. . .”

Hoàng hậu vẻ mặt ưu sầu “Huy nương bây giờ còn nhỏ, công chúa đều phải từ hoàng cung xuất giá, nếu không phải từ hoàng cung, Ngự sử lại có chuyện để nói. . .” Hoàng hậu thở dài, thân thể của Tinh Huy kém như vậy, nếu như ở ngoài cung, nàng sẽ không có cơ hội để ra ngoài thăm nử nhi.

Quan Chân chậm rãi lần tràng hạt “Bàn tăng có vài đề nghị.”

Hoàng hậu chờ mong nhìn về phía ông.

“Công chúa nên đi đến chùa miếu ở lại một thời gian, có lẽ dưới tay Bồ Tát, hẳn là sẽ không có yêu tà quỷ phá.”

“Không được!” Hoàng hậu lập tức cự tuyệt “Chùa miếu luôn lạnh khủng khiếp, thân thể Huy nương nhiều bệnh, làm sao chịu khổ như vậy được, hơn nữa

cũng không an toàn.” Chùa miếu không được ăn mặn, Tinh Huy bây giờ chỉ còn da bọc xương, nếu mỗi ngày chỉ ăn rau xanh đậu hũ thì chẳng phải là đi đòi nhà ma? Huống hồ huynh đệ của Hoàng đế còn chưa bị giết hết, nàng cũng không tin bọn hán biết an phận thủ thường, không bắt lấy cơ hội này “Còn có biện pháp nào không?”

“Có, vậy hãy để công chúa đổi chỗ ở khác, để cho công chúa ở gần Hoàng thượng một chút, long khí trên người Hoàng thượng sẽ áp đi âm khí trong cung.” Bệnh của công chúa phần lớn là do tâm lý, dù sao thân phận của Hoàng đế cùng Hoàng hậu khác nhau, mỗi ngày đều bận quốc sự, ít quan tâm tới nữ nhi, tiểu cô nương không khỏi cảm thấy cô đơn.

“Tuy rằng không hợp quy củ, nhưng chắc là không có vấn đề gì.” Hoàng hậu ngầm nghĩ nói, Hoàng đế quan tâm nữ nhi cũng không kém nàng, ông chắc chắn rất thích như vậy, quan trọng hơn là nữ nhi ở gần như vậy, vừa ngắm đầu liền nhìn thấy, bọn họ cũng an tâm hơn nhiều.

“Để cho công chúa cùng bạn bè cùng trang lứa ở chung nhiều hơn, như vậy nàng sẽ không cả ngày nghĩ nhiều.”

Hoàng hậu gật đầu, Tinh Huy là đứa nhỏ yếu đuối, luôn đa sầu đa cảm, nếu tính tình này có thể sửa thì tốt rồi, nàng quyết định sẽ thương lượng với Hoàng đế về chuyện này, tìm vài thư đồng cho Tinh Huy.

“May mà có đại sư cũng các sư phụ đã nhiều ngày niệm kinh cầu phúc vì An Khang.” Hoàng hậu về mặt cảm kích nói “Phổ Tuệ đại sư vẫn đang bế quan sao? Nếu ông ấy xuất quan, không biết đại sư có thể báo cho biết...”

Quan Chân dừng một chút “Nương nương, có thể báo cho biết chuyện gì sao?”

Hoàng hậu thở dài “Còn không phải là vì Thái tử, từ sau lần hán bị trúng độc thân thể liền trở nên kém hơn, bây giờ ăn cái gì cũng không có hương vị gì hết, đôi thực vật hoàn toàn không có hứng thú, ngài xem hán bây giờ gầy đến mức không giống người bình thường...” Hoàng hậu nói xong câu cuối cùng quả thực nở thành tiếng, tuy làm Hoàng hậu, nhưng nàng không có hứng thú cả ngày bày ra về Hoàng hậu mà toàn bộ tâm tư đều đặt ở trên người trượng phu cùng nữ nhi, bây giờ nữ nhi như vậy, nhi tử lại như thế, bọn họ quả thật xung khắc với hoàng cung này, nếu hán tử khỏe mạnh kiện khang, nàng thà rằng không cần ngôi vị Hoàng hậu này.

“Nương nương, nô tỳ đã trở lại.”

“Phi Thúy, hôm nay Tứ lang ăn uống như thế nào, có phải là vẫn không có khẩu vị gì đúng không?” Hoàng hậu vừa lo lắng chuyện của con gái, giờ lại tới con trai.

“Nương nương, Thái tử vẫn chỉ thích đồ ăn của An thập nhất nương làm, đồ ăn khác cũng chưa ăn qua.” Cung nữ buồn rầu nói.

“Ngự trù tất cả đều là lũ ăn không ngồi rồi.” Hoàng hậu nổi giận “Nhiều người như vậy chẳng lẽ lại không làm ra được một món ăn ngon, may còn có Thập nhất nương, nếu không thì Thái tử gầy không còn hình dáng...” Càng khiến nàng tức giận là các đại thần tin lời đồn, bên dưới truyền nhau mệnh của Thái tử chỉ một sớm một chiều, một người, hai người đều ngầm tính toán đem tiểu nương tử trong tộc đưa vào trong cung, sinh một hoàng tử khỏe mạnh, bọn họ suy nghĩ gì, nàng còn không biết sao? Chỉ đáng thương Tinh La của nàng, rõ ràng còn sống, lại bị một đồng người âm thầm cản đường, không được, cung yến lần này, nàng phải thật cẩn thận tìm Thái tử phi cho Tinh La, đến lúc đó Tinh La sinh một hoàng tôn khỏe mạnh, xem bọn hán còn dám đánh tính toán gì nữa.

“Nghe nói An thập nhất nương tử thích nhất là trồng rau, lý do An Quốc công từ quan là muốn trở về giúp cháu gái trồng rau, hương vị đồ ăn nàng trồng vô cùng ngon, cho nên Thái tử mới thích ăn.” Cung nữ chờ mong nói “Nghe nói hiện tại trong Quốc công phủ An thập nhất nương cũng trồng không ít rau củ, nếu không nương nương cho người ta đi lấy một chút rau dưa tươi mới vào cung, nếu Thái tử thích dưa chua nàng làm thì nhất định cũng thích đồ ăn nàng trồng ra.”

Trên mặt Hoàng hậu lộ ra nụ cười thoải mái “Chủ ý này không tệ, Phi Thúy, người đi khó phòng chọn một chút đồ tốt đưa qua cho An thập nhất nương, không, như vậy người khác sẽ dị nghị, vẫn nên chờ mấy ngày nữa cho gọi nữ quyến An gia vào cung rồi nói sau.”

Vẫn cúi đầu không nói, khi Quan chân nghe đến An thập nhất nương thì ánh mắt lóe lên, ông không quên chuyện sư phụ từng nói qua.

“Hoàng hậu nương nương, có phải An thập nhất nương này là cô nương của phủ An nguyên soái đến từ tây bắc?”

Hoàng hậu gật đầu “Đúng vậy, đại sư biết An gia cô nương?”

“Mấy năm trước An thập nhất nương hôn mê bất tỉnh, sư phụ cùng bản tăng từng vì nàng cầu phúc.” Quan Chân thân nhiên cười, về mặt thánh khiết cùng ôn nhu “Sư phó từng nói ba năm sau An thập nhất nương sẽ tỉnh lại, dù sao vận thể của nàng vô cùng tốt.”

Vận thể vô cùng tốt? Hoàng hậu dừng một chút, tiến bước Quan Chân sư phụ xong nói với Phi Thúy “Người đi hỏi thăm tính cách hàng ngày của An thập nhất nương tử một chút, để cho nàng làm thư đồng của công chúa.”

Nữ quan sừng sốt một chút “Nương nương, nô tỳ cảm thấy khả năng này không lớn, người An gia vô cùng sùng ái Thập nhất nương tử, không có khả năng để cho nàng rời nhà...” Huống chi đối với An thập nhất nương mà nói, cùng công chúa đọc sách không phải là chuyện đáng để kiêu ngạo, thân phận của nàng cũng đủ tôn quý, đi theo hầu hạ công chúa cũng không phải chuyện vinh quang.

Hoàng hậu có vẻ thất vọng “Vậy thì quên đi, nhưng mà, để cho Huy nương cùng nàng ở chung nhiều một chút cũng tốt.” Huy nương ở bên người có vận thể tốt, lấy dính một chút phúc khí, miễn cho nàng âm khí quá nặng, lại nhìn thấy âm tà.

Thái tử cầm trên tay tư liệu điều tra được, chậm rãi đi đến ngự thư phòng.

“Bệ hạ, Thái tử điện hạ cầu kiến.”

Hoàng đế buông bút son xuống “Thái tử đến đây? Đúng lúc, hỗ trợ phụ hoàng nhìn tấu chương.”

“Bái kiến phụ hoàng.” Thái tử hành lễ, hơi chân chờ nói “Phụ hoàng, nhi thần điều tra được một ít chuyện, muốn hỏi một chút ý kiến phụ hoàng.”

“Chuyện gì mà con chân chờ như vậy?”

Thái tử chậm rãi phun ra “Phổ Tuệ đại sư!”

Hoàng đế đang lấy trà chợt dừng lại “Sao đột nhiên lại muốn điều tra Phổ Tuệ đại sư, vậy con tra được những gì?”

“Lần trước nhi thần cùng với An gia ngũ lang cùng Thập nhất nương đến Tướng Quốc tự, lúc ấy đã gặp được Thanh Viễn đại sư.”

“Trẫm biết, Thanh viễn đại sư còn cho con một phương thuốc, Thái y cực kỳ tôn sùng phương thuốc này.” Hoàng đế quan tâm hỏi “Tứ lang, hiện tại con đã có thể cảm nhận được một chút hương vị nào không?”

Thái tử gật đầu “Có một ít hiệu quả, phụ hoàng, nhi thần muốn hỏi là người xuất gia làm tứ đại giai không (thể gian tất cả đều là hư vô), Thanh Viễn đại sư cực kỳ phù hợp với hình tượng của người xuất gia trong lòng nhi thần, nhưng Phổ Tuệ đại sư mặt ngoài nhìn giống như thần tiên không ăn khói lửa nhân gian, nhưng ông ta lại nhúng tay vào việc hoàng gia....”

“Còn tra được gì nữa?” Hoàng đế buông chén trà, ánh mắt mang theo thương thức nhìn về phía nhi tử, không thể nào, trong thời gian ngắn như vậy mà điều tra được nhiều vậy, đúng là trò giỏi hơn thầy.

Thái tử thần nhiên cười cười “Nhi thần còn điều tra sinh nhật của Phổ Tuệ đại sư, ông ta sinh vào bảy mươi lăm năm trước, lúc vừa sinh ra đã bị cha mẹ vứt bỏ, lúc ấy trụ trì Tướng Quốc tự đã thu dưỡng ông ta, khi đó Tướng Quốc tự cũng không có danh tiếng gì, sở dĩ Tướng Quốc tự nổi danh là vào thời điểm sau khi Phổ Tuệ đại sư thành niên, lúc ấy ông cố Tông Chính đế cùng Hoàng hậu tin phật nhiều năm, đối với điều đó tôn sùng không thôi, về sau Tướng Quốc tự nổi danh thiên hạ....”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Edit: Lee's

Danh tiếng của Phổ Tuệ đại sư nổi tiếng là sau mười tám tuổi, lúc ấy Hiếu từ Hoàng hậu thường xuyên gọi ông vào cung giảng kinh, Tông Chính đế cũng thường xuyên triệu kiến, sau khi Thái tử kế vị lúc hai mươi tuổi, Hoàng đế cùng Hoàng hậu trở thành Thái thượng hoàng cùng Thái hậu, hai vợ chồng rời cung điện đi du lịch khắp thiên hạ, lúc ấy đi cùng bọn họ là Phổ Tuệ đại sư, cũng vì vậy mà Phổ Tuệ đại sư càng nổi danh, khi ấy có rất nhiều cao tăng không phục đã đến cùng ông luận bàn về phật, nhưng cuối cùng thua dưới tay ông, về sau mọi người đều công nhận ông thật sự có tài.

“Những chuyện này cũng không phải là bí mật.” Hoàng đế thần nhiên nói, nhìn Thái tử đứng trước mặt “Nói những gì con tra được đi.”

Thái tử cười cười, tiếp tục nói “Con trai trưởng của Tông chính đế - tức là tổ phụ Cảnh tuyên đế của nhi thần là sinh ra cùng một năm, theo tư liệu điều tra được, năm đó Tông chính đế cùng Hiếu từ Hoàng hậu kiêm điệp tình thâm (*), nhưng hai người thành hôn hơn mười năm vẫn chưa có con, triều thần nhiều lần đề nghị để cho Tông Chính đế tuyển tú, cuối cùng vì con cháu nối dõi, Tông Chính đế nạp vài vị phi tử, sinh hạ hai hoàng tử, một công chúa, nhưng địa vị của Hoàng hậu chưa từng dao động, Tông Chính năm thứ mười, không ngờ đột nhiên Hoàng hậu có thai, bụng rất lớn, có người đoán là song thai nhưng bị thái y bác bỏ, Hiếu từ Hoàng hậu mang thai tháng thứ bảy thì sinh hạ Cảnh Tuyên đế, không phải không có người hoài nghi, bụng của Hoàng hậu lớn như vậy lại chỉ sinh một thai, hơn nữa làm người ta kỳ quái chính là Thái y cùng cung nữ hầu hạ bên người hoặc là chết, hoặc là rời khỏi hoàng cung về cố hương.... về sau có người có mục đích nhằm vào hoàng gia gây rối đoán rằng Hoàng hậu chắc chắn là song thai, còn tra ra được cái gọi là chân tướng....”

* Kiêm điệp tình thâm: Truyền thuyết cổ đại có nhắc tới một loài chim tên là Kiêm Điệp, con trống có cánh trái, con mái có cánh phải, phải sát cánh mới có thể bay, ví von với tình cảm sâu đậm, ân ái vĩnh hằng của vợ chồng.

Hoàng đế lộ ra tươi cười “Chân tướng? Cái gọi là chân tướng chính là Hoàng hậu thật sự hạ sinh song bào thai, Hoàng đế bắt buộc phải giết chết người con út, vì không để cho Hoàng hậu biết mới đem xử lý cung nhân cùng với thái y...”

Thái tử khẳng định nói “Đúng như những gì người ta phỏng đoán như vậy, về sau lại không biết vì sao Hoàng hậu lại cố tình bất hòa với Hoàng thượng,

điều này lại càng chứng minh những gì bọn họ suy đoán, nghe nói lúc ấy quả thật có tử anh (trẻ sơ sinh là con trai) được mang ra từ hoàng cung, bí mật an táng, còn thái giám mai táng lúc ấy đã xác nhận tã lót trên người tử anh màu vàng, bên trên thêu hình rồng...”

“Con cũng không tin đúng không, nếu không con sẽ không đi thăm dò Phở Tuệ đại sư.” Ánh mắt Hoàng đế vui mừng nhìn con.

Thái tử thần nhiên nói “Quả thật nhi thần không tin, nguyên nhân rất đơn giản, nếu là tổ tông thật sự nhắm tâm đến mức giết chết con mình đẻ ra, thì tình cảm của ông ấy dành cho Hoàng hậu nhất định là giả, chỉ là diễn xuất lừa gạt thế gian, nếu không ông không thể có khả năng giết chết đứa nhỏ do chính người mình âu yếm sinh ra, nhưng nhi thần càng tin tưởng tình cảm của ông giành cho Hoàng hậu là thật tình.” Tuy rằng thời gian đã rất lâu rồi, nhưng hần vẫn tìm được một vài lễ vật mà Tông Chính để tặng cho Hoàng hậu năm đó, cho dù không phải vật quý trọng gì, trong đó có không ít thứ là do Tông Chính để tự tay làm, nhưng tâm ý trong đó đã biểu lộ đầy đủ tình cảm của nam nhân đối với nữ nhân.

Hoàng đế thở dài “Long phượng thai là may mắn nhất, sinh đôi nữ nhi cũng là việc vui, nhưng sinh đôi con trai thì lại là họa, nếu đều là trưởng tử vậy càng là ngọn nguồn của mọi rắc rối, tiền triều còn có chuyện nổi loạn của song bào thai, từ sau chuyện đó thì không chỉ có hoàng thất, quý tộc cũng coi chuyện sinh đôi con trai là điềm xấu, bề ngoài không giống thì tốt, còn nếu nhìn giống nhau thì chắc chắn sẽ đẻ ra thứ hai chết...”

Thái tử không nói gì, hần đương nhiên biết chuyện song bào nổi loạn của tiền triều, tiền triều có một vị sủng phi sinh hạ một đôi song bào thai nam giống nhau như đúc, ai ngờ tiểu nhi tử bị người bắt cóc lúc vị sủng phi này về quê thăm viếng người thân, nhiều năm sau, người con trai lớn kế vị, vốn dĩ cách làm việc có vài phần là một minh quân nhưng sau ba mươi tuổi đột nhiên lại trở nên vô năng, ngu ngốc, thế sự đại loạn, mãi cho đến mấy năm sau mới có người vạch trần vị Hoàng đế này là giả mạo, chính là người đẻ sinh đôi lên thay thế huynh trưởng.

Việc này liên quan đến những âm mưu trong cung, tạm thời không nói tới, nhưng có một chuyện thực rõ ràng, nếu hai người không giống nhau như đúc, không phải sinh đôi, bọn họ cũng không có cơ hội giả mạo.

“Từ sau chuyện đó, hoàng gia liền coi chuyện sinh đôi con trai là điềm xấu, nhưng Hiếu từ Hoàng hậu nhiều năm sau mới có thai, sao lại nhắm tâm giết con chính mình, chỉ phải đành đưa ra ngoài cung, về sau bởi vì nhớ con nên thường lấy cớ lễ Phật ra cung thăm...” Hoàng đế tiếp tục nói “Cũng bởi vì nhược điểm này, Tông Chính thái thượng hoàng cùng Hiếu từ Thái hậu mới có thể vô ý bị người ám sát, ngay trên đường đi thăm Phở Tuệ đại sư hồi cung.”

“Thì ra là thế...” Thanh âm Thái tử có chút đồng tình “Trách không được Phở Tuệ đại sư thường nhúng tay vào chuyện hoàng gia.” Tuy là người xuất gia, nhưng cha mẹ ruột lại vì ông mà phải trả giá bằng cả sinh mệnh, thực sự vài người có thể thật sự tự đại giai không xuất gia, có lẽ Phở Tuệ đại sư cũng vậy, đang ở phật môn nhưng lòng ở phàm trần.

“Phở Tuệ đại sư tuy là người xuất gia, nhưng đối với hoàng gian vẫn tồn tại tình nghĩa hương khói, lúc trước con có thể bình yên rời khỏi kinh thành đi đến Trung Châu như vậy, cũng là nhờ có Phở Tuệ đại sư hỗ trợ, lại càng không nói đến ca ca của con, nếu không phải có Phở Tuệ đại sư, có lẽ Nhật Diệu sớm đã...” Thanh âm của Hoàng đế hơi run rẩy, cho dù hiện nay Nhật Diệu xuất gia, nhưng vẫn tốt hơn so với việc hần chết đi vĩnh viễn không nhìn thấy, ông ít nhiều cũng có thể cảm nhận được tâm tình của Tông Chính Hoàng đế cùng Hiếu từ Hoàng hậu, xuất gia vẫn là quan hệ huyết thống, chung quy so với khoảng cách sinh tử vẫn còn tốt hơn.

“Con phải cảm ơn ông ấy, hơn nữa Phở Tuệ đại sư cũng coi là đường thúc tổ của nhi thần.” Thái tử cười cười nói “Có lẽ lần trước ông ấy cũng mất rất lớn tâm tư để cho con đến Tướng Quốc tự, Thanh Viên đại sư cũng là xem ở ông ấy phân thượng mới vì nhi thần chữa bệnh.”

“Cô nương, dậy đi, cô nương...”

Thập nhất nương trở mình, ôm chăn ngủ thật say “Khò khò, dưa chua kho cá, không có hạt tiêu sẽ không ngon...”

Lan Hoa đầu đầu, Đông Mai cầm một cái khăn ướt đi vào “Lan Hoa tỷ, nhìn muội xem.”

“Oa... Lạnh quá...” Thập nhất nương nhảy dựng lên, bị ánh mắt nhìn chằm chằm của hai người đứng trước mặt dọa sợ “Chuyện gì vậy? Trời đã sáng?”

Bên ngoài rõ ràng còn tối om om

“Cô nương, cuối cùng người cũng tỉnh lại.” Lan Hoa nhẹ nhàng thở ra, nhanh nhẹn đi lấy quần áo lại “Tiểu Phong vừa tới tìm cô nương...”

Thập nhất nương còn đang mơ hồ, tên là Tiểu Phong, nhưng dáng dấp vô cùng cao lớn, là gã sai vặt bên người cha nàng, “Lấy khăn mặt lại đây, ta rửa mặt cho thanh tỉnh một chút.” Tiểu Phong đến đây nhất định là có chuyện gì đó.

Đông Mai đem khăn đưa đến bên mặt nàng, Thập nhất nương bị hơi lạnh làm cho rụt cổ lại, trách không được vừa rồi nàng vẫn nằm mơ ăn dưa chua kho cá, kết quả giấy tiếp theo lại rơi vào nam cục, hóa ra là nguyên nhân này.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì?” Thập nhất nương lo âu.

“Em nghĩ không phải.” Lan Hoa an ủi nàng nói “Tiểu Phong có chút sầu lo, nhưng lại vui vẻ, em nghĩ chắc là việc vui rồi.”

Lan Hoa các nàng tay chân lạnh lẽo, không đến hai phút Thập nhất nương liền xuất hiện ở cửa viện “Phát sinh chuyện gì sao?” Nàng vội vàng hỏi Tiểu Phong.

Tiểu Phong ngày thường vô cùng cao lớn, thân thể khỏe mạnh nhưng trên mặt không dấu được nét vui mừng “Cô nương, cuối cùng ngài cũng tỉnh, tam

gia ngài ấy... ngài ấy...”

“Cha ta làm sao vậy?” Thập nhất nương cả kinh nhảy dựng lên, bất chấp tất cả hướng sân của cha chạy đi.

“Cô nương, từ từ, phía trước tối quá, đợi nô tài cầm đèn cho ngài.” Tiểu Phong chạy đuổi theo “Yên tâm, tam gia không có chuyện gì, chỉ là vừa rồi kêu chân đau, nói là chân đột nhiên có cảm giác....”

Thập nhất nương chợt dừng lại, vẻ mặt mừng rỡ “Ngươi nói là chân cha ta có cảm giác rồi?”

Tiểu Phong đang chạy theo chợt ngừng bước, suýt chút thì xô phải, may mắn, nếu không cô nương sẽ bị hấn xô ngã.

“Đúng vậy, tam gia đột nhiên kêu đau, cô nương, nô tài đã cho người đi tìm Hồ đại phu, cô nương vẫn dặn nô tài nếu là chân tam gia có chút cảm giác nhất định phải tới tìm ngài...” Tiểu Phong gãi gãi đầu nói “Cô nương không phải vẫn học y với Hồ đại phu sao? Nếu không xem trước cho tam gia xem, nếu như chỉ hơi đau thì cũng tốt, nhưng nô tài thấy tam gia thật sự rất đau.”

An tam gia nhíu mày nhìn nữ nhi đang hấp tấp xông tới, đứa nhỏ này ngày mai phải để cho nàng học tập lễ nghi thật tốt, cả ngày cùng bộ Ngũ lang lêu lổng, nói không chừng Thập nhất nương sẽ biến thành Thập nhất lang mất.

“Cha, chân của cha có cảm giác sao?” Thập nhất nương ngồi xổm xuống đưa tay cầm lấy chân An tam gia.

Trên trán An tam gia chảy mồ hôi ròng ròng “Thập nhất nương, nhẹ chút, đây là chân của phụ thân, không phải chân heo.”

Mới nói xong lại thấy nữ nhi cầm cái búa nhỏ đi đến, gõ xung quanh trên đùi ông “Cha, chỗ này có đau không?”

Được rồi, hiện tại chân ông không phải chân heo, mà là cái đinh.

Thập nhất nương dùng dị năng, trên đùi An tam gia run lên, giây sau liền lộ ra biểu tình thoải mái, một cỗ nhiệt lưu chạy toàn bộ kinh lạc trên đôi chân ông, nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên ông cảm giác được hai chân là một phần của cơ thể.

Thập nhất nương nở nụ cười cao hứng “Xem ra chân của cha rất nhanh sẽ tốt, con rất vui, may trước đó vẫn mát xa không ngừng, kinh lạc trên đùi cha bị teo rút rất nhiều...”

An tam gia nhìn nữ nhi đầy người mồ hôi, đứa nhỏ này hai năm nay mặc kệ người khác nói cái gì, chưa bao giờ buông tha cho việc mát xa chân cho ông, chân của ông đều đã trở thành tâm bệnh của Thập nhất nương.

“Đờ ta đứng lên.”

Quan Chân yên lặng đỡ sư phó ngồi dậy, tựa vào đầu giường.

“Chân trời màu xanh.” Ánh mắt Phổ Tuệ đại sư nheo lại nhìn lên trời “Mọi năm vào lúc này trời đã rất lạnh rồi, năm nay có chút đặc thù, thời tiết không lạnh, sâu dưới đất không bị đông lạnh chết, không biết sang năm có thiên tai hay không...”

Quan Chân chưa xót nói “Sư phụ yên tâm, đồ đệ xem qua thiên tượng, sang năm sẽ có thiên tai, nhưng không phải lớn, không cần phải phí nhiều tâm tư.”

Phổ Tuệ đại sư yên tâm, vậy là tốt rồi, chỉ cần dân chúng có thể an cư lạc nghiệp, bọn họ sẽ không dễ dàng tạo phản, đại hạ có khả năng yên ổn và hòa bình lâu dài.

Phổ Tuệ mỉm cười nhìn về phía chân trời, cả đời ông đều vì chuộc tội, nếu không phải vì ông mà cha mẹ đều chết cũng không từng trách cứ, ngược lại, mẫu thân về mặt hối hận nói với ông, nếu như biết sau khi ông lớn lên không giống huynh trưởng, nàng có chết cũng không đưa ông đi, mẫu thân sợ rằng ông sẽ oán hận chính bản thân mình, đem chuyện cha mẹ chết quy hết tội lên người mình, vì vậy đã bắt ông thề cả đời này phải phù tá huynh trưởng, để cho đại hạ ổn định và hòa bình dài lâu...

Hiện tại ông không hối hận, cho dù ông có tính thông thiên tượng, ông cũng không nhìn thấy tương lai lâu dài, nhưng ông có khả năng thấy, đại hạ vẫn là họ Tư Đồ, vậy là đã đủ.

Gió là ấm áp như vậy, giống như nụ cười của mẫu thân nhiều năm trước: Phổ Tuệ, con thật là một đứa trẻ ngoan ngoan...

Phổ Tuệ nhắm hai mắt, khoe miệng vẫn mang theo nụ cười.

Quan Chân lặng lẽ quỳ xuống dập đầu ba cái, đưa ông vào quan tài bằng băng trong suốt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường.

Thập lang: Vì sao gãi sai vật của tam thúc bộ dạng vừa cao to vừa xấu như vậy, hơn nữa sức lực đặc biệt lớn, nghe nói trước kia khi ở nhà còn ôm được cả con trâu con.

Thập nhất nương: Cho nên mới để cho hắn đi theo cha mà, huynh không thấy hắn mỗi ngày ôm cha muội tiến tiến lui lui sao.

Thập lang: Òh, Thập nhất nương nói là ôm công chúa sao.

An tam gia: (mặt than nghiêm lại) Tiểu Phong, về sau không cần ôm ta như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Edit: Lee's

“Sao rồi?” Thập nhất nương chờ mong nhìn Hồ đại phu.

Sắc mặt Hồ đại phu vui mừng “Thật là lạ, bây giờ ngay cả kinh mạch cũng tốt lên, giống như trước kia kinh mạch cũng đột nhiên bị chặt đứt, đúng là kì lạ và không thể tin nổi”

“Sư phụ, con không phải hỏi chuyện này, con muốn biết chân của cha con ngày sau có đi đường được không.” Thập nhất nương vội vàng nói, tuy rằng chưa thật sự bái Hồ đại phu làm sư phụ, nhưng hành động của Thập nhất nương đối với Hồ đại phu là dành cho sư phụ.

“Không thành vấn đề...” Mới nói xong liền nhìn sắc mặt vui mừng của mọi người chung quanh, Hồ đại phu lại nói “Nhưng bởi vì thời gian bị tê liệt của tam gia quá lâu, phải mất một khoảng thời gian dài mới có thể đi lại giống như người bình thường, hơn nữa...” Trên mặt ông lộ ra vẻ ngượng ngùng.

Thập nhất nương vội hỏi “Hơn nữa cái gì?”

“Tam gia là người tập võ, chỉ sợ sau này chân tật không thể tốt như lúc trước, người muốn luyện võ thì hạ bàn phải ổn định, chân tam gia có thể đi đường nhưng vì kinh lạc lâu ngày...”

Hồ đại phu muốn nói lại thôi, ông đã từng gặp qua An tam gia văn thao võ lược, hơn nữa An gia lại xuất thân là võ tướng, việc này ông phải giải thích rõ ràng trước tiên.

An tam gia thân nhiên mỉm cười nói “Có thể giống như người bình thường ta đã không còn mong ước gì hơn.”

Thập nhất nương gật đầu nói “Cha, không cần lo lắng, con sẽ nghĩ cách làm cho cha có thể luyện võ nghệ cao cường.”

An tam gia không nói gì xoa xoa đầu nữ nhi “Cha con không muốn làm kẻ trộm, võ nghệ cao cường để làm gì.”

Thập nhất nương cười tủm tỉm, đợi cho Hồ đại phu khai thuốc xong, nàng ngồi xuống bên người phụ thân, giống con mèo nhỏ tựa đầu lên bả vai ông lộn xộn “Cha, không cần lo lắng, con làm thuốc cường thân thể đã rất tốt, đến lúc đấy để cho cha ngâm nước tắm mỗi ngày, chưa biết chừng thân thể còn tốt hơn cả trước kia nữa.”

An tam gia buồn cười vuốt nữ nhi biến loạn tóc “Nghiên cứu mất gần cả núi vàng núi bạc, bây giờ cũng thành công rồi hả?”

Thập nhất nương chột dạ, bởi vì thời đại này không có thực vật bị biến dị, làm cho nàng tổn không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo “Hừ, không lâu nữa con sẽ làm ra được thuốc, đến lúc đó sẽ để cho Nhị lang ca bán thuốc tăng cường thân thể kiếm đồng bạc.”

An tam gia nhũn mày “Thuốc này quan hệ trọng đại, có thể công khai bán hay không thì nói sau, con cũng đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta chỉ có duy nhất một khuê nữ, chả lẽ lại không đủ bạc cho con dùng hay sao?”

Thập nhất nương nghĩ ngợi nói “Cha, tuy rằng thuốc cường thân thể quan hệ trọng đại không dễ dàng bán ra, nhưng con còn biết rất nhiều phương thuốc khác nữa, như cảm mạo hay gọi là phong hàn, còn có trị tiêu chảy, đau đầu nhức óc các kiểu thuốc pha chế sẵn, con cùng sư phụ học y, thường xuyên thấy có người chỉ bị bệnh cảm mạo nho nhỏ mà chết, còn rất nhiều người nghèo bởi vì bị cảm mà táng gia bại sản, thuốc pha chế sẵn của con có hiệu quả không tệ, hơn nữa cũng tiện nghi, nếu có thể bán hành rộng rãi, tin rằng sẽ không có người bị bệnh như vậy mà chết.” Trong giọng nói của Thập nhất nương mang theo sự thương hại, rất đáng thương, đến tận bây giờ nàng cũng không nghĩ rằng có rất nhiều người nghèo chỉ bị cảm mạo thông thường mà cũng coi gần như là bệnh nan y.

An tam gia vỗ đầu nữ nhi, ý bảo nàng ngồi ngay ngắn lên “Mặc kệ Thập nhất nương muốn làm chuyện gì, cha đều ủng hộ, con hãy làm thuốc pha chế sẵn ra cho cha xem trước, đến lúc đó cha sẽ nghĩ biện pháp mở rộng ra bên ngoài, dù sao đây cũng là chuyện tốt.... Nhưng có một việc vốn dĩ cha định ngày mai sẽ hỏi con, Thập nhất nương nói cho cha biết, Phổ Tuệ đại sư nói với con chuyện gì?”

Thập nhất nương cứng người “Sao cha biết được?”

An tam gia nhìn nữ nhi chỉ tiếc rên sát không thành thép “Không muốn người biết, trừ phi đừng làm, trên đời này không có việc gì giấu được, huống hồ Tướng Quốc tự của ông ta cũng không phải phòng thủ thật chắc chắn, cha muốn tra vài chuyện còn thật dễ dàng!”

Thập nhất nương thề lưỡi “Cha, là con hiểu lầm Phổ Tuệ đại sư, trước đây con còn gọi ông ấy là thần còn nữa, không ngờ chân cha thật sự khôi, mấy ngày nữa con phải tới Tướng Quốc tự một chuyến để cảm tạ Phổ Tuệ đại sư.”

Sắc mặt An tam gia khó coi, hai tay nắm chặt vào ghế dựa, giống như muốn bẻ gãy nó ra, gân xanh trên trán đều lộ ra “Thập nhất nương, con... con nói cho cha, con... có phải đã giao dịch gì với ông ta, ví dụ như trả giá bằng số mệnh gì đó.”

Thập nhất nương thấy giọng nói của cha cũng thay đổi, vội vàng an ủi ông “Cha yên tâm, không có, tuyệt đối không có, vốn là như vậy, nhưng Phổ Tuệ đại sư nói số mệnh của con đặc thù, người thường không thể động đến, nếu không sẽ bị trời phạt...”

An tam gia trầm tĩnh lại, chậm rãi buông tay nắm ghế dựa ra “Số mệnh đặc thù? Động vào sẽ bị trời phạt?” Nữ nhi có gì khác với người bình thường sao, nếu thực sự, vậy do nàng đến thời không quá đi, là nguyên nhân này sao?

“Đúng vậy, cho nên điều kiện của Phổ Tuệ đại sư là muốn con ở chung với Thái tử nhiều hơn, hi hi...” Thập nhất nương đắc ý cười rộ lên “Phổ Tuệ đại sư nói con là phúc tinh, những ai ở bên cạnh con vận thế sẽ tốt hơn...”

An tam gia nghiêm khắc trừng mắt nhìn nữ nhi “Về sau không được nói vậy, tuy rằng nhà chúng ta không sợ, nhưng cha không hy vọng rằng con sẽ gặp phải rắc rối bởi những người có ý đồ xấu.” Danh tiếng là phúc tinh của nữ nhi mà truyền ra ngoài, sợ rằng không biết bao nhiêu người muốn lấy nàng về làm thần thú trấn trạch trong nhà, ông làm sao sẽ để chuyện như vậy phát sinh trên người nữ nhi.

Thập nhất nương thề lưỡi “Cha, con cũng không ngốc nha.”

An tam gia trầm tư một hồi rồi nói “Theo lời con nói, Thái tử là người có số mệnh không tốt?” Ông cảm thấy bất đắc dĩ, một Thái tử quốc gia mà số mệnh lại không tốt?

Trên mặt thập nhất nương lộ ra sầu lo “Đúng vậy, con cũng không dám tin, nhưng vận khí của Tinh La ca ca quả thật không tốt, cho nên Phổ Tuệ đại sư mới yêu cầu con thường xuyên lui tới, hy vọng hóa giải đi kiếp nạn của huynh ấy.”

Sắc mặt An tam gia khó chịu, ông lại nghĩ tới câu nói kia của Thanh Viễn đại sư “Quý không thể nói”, bên tai giống như vang lên tiếng hôn lễ cát tường vui vẻ, mặt ông chuyển từ màu xanh thành màu gan heo....

“Thập nhất nương, cha cảm thấy Phổ Tuệ đại sư nói như vậy là đúng, nhưng Thập nhất nương không thích hợp cùng Thái tử thân cận quá, thứ nhất, người ta sẽ nghĩ người An gia ra về không màng danh lợi nhưng thật ra đã tâm bưng bưng, thứ hai, về sau Thái tử sẽ cưới Thái tử phi, con một cô nương cùng Thái tử qua lại thân thiết không phải là chuyện tốt gì, thứ ba, cho dù vận khí của Thái tử không tốt, là thật thì sao, một cô nương như con có năng lực làm chuyện gì...”

Thập nhất nương không phục “Con rất lợi hại, Nhị bá mẫu nói phương pháp dùng roi của con rất tốt, đánh năm, ba người đều không thành vấn đề.”

An tam gia nhìn không được xoa đầu nữ nhi “Đưa ngọc, nếu thực sự đụng phải những tên tử sĩ, một mình con khoa tay múa chân có thể có tác dụng gì.” Tuy rằng nữ nhi sống trong thời tận thế, nhưng nàng giết đều là zombie, nếu là người sống thì sao nàng có thể hạ quyết tâm.

“Nhưng nếu lời nói của Phổ Tuệ đại sư là thật, vận thế của Tinh La ca ca quả thật rất kém, nếu huynh ấy xảy ra chuyện gì, Thập nhất nương sẽ thương tâm” Thập nhất nương nhỏ giọng nói “Đối với Thập nhất nương thì Tinh La ca ca còn là ân nhân nữa, cha cũng từng nói nhận một giọt nước phải báo đáp bằng cả con suối.”

“Yên tâm, cha sẽ đề nghị Thái tử mang theo nhiều hộ vệ chút, hơn nữa còn có Đại lang ca con ở cạnh, ca ca con cũng sắp trở thành thư đồng của Thái tử, cùng Thái tử sớm chiều ở chung, lấy năng lực ứng biến của ca con, con cũng đừng lo lắng.” Ban đầu An tam gia không lấy gì làm vừa lòng chuyện con trai làm thư đồng Thái tử, bị trở thành mục tiêu, không biết hấp dẫn oán hận của bao nhiêu gia đình quý tộc có thiếu niên vừa độ tuổi, bây giờ lại thoải mái ngay được, có Tam lang ở cạnh, Thái tử muốn tiếp cận Thập nhất nương? Hừ, nằm mơ!

Thập nhất nương cẩn thận suy nghĩ, Tam lang ca của nàng thật sự có bản lĩnh.

“Sư phụ có đó không?” Thập nhất nương ở bên ngoài một cái sân hẻo lánh gọi với vào.

“Vào đi.” Thanh âm Hồ đại phu có chút hàm hồ.

Thập nhất nương đẩy cửa viện đi vào bên trong, sân viện này của Hồ đại phu cách xa trung tâm kinh thành, xung quanh là bãi tha ma, trong phạm vi trăm dặm không có người ở, chỉ duy nhất một cái sân hoang tàn, người nhất gan còn tưởng là nhà ma.

Thập nhất nương quen đường quen ngõ đi vào bên trong, còn quay sang mấy người Lan Hoa đang chờ bên ngoài vầy vầy “Lan Hoa, Hạ Hà, hai người các em không vào uống chén trà nóng sao? Trời bây giờ bắt đầu lạnh rồi.”

Lan Hoa xanh mặt lắc đầu như trống bỏi “Không cần, nô tỳ không thấy lạnh, trong xe ngựa rất ấm áp.”

“Lâm Nhị, vào đi.”

Người đảm nhiệm phu xe tạm thời, một đường đi theo An tam lang, Thập nhất nương từ Uyển thành đánh giết về đến Trung Châu, Lâm nhị cũng mãnh liệt lắc đầu, Thập nhất nương lấy làm tiếc, về phần Hạ Hà luôn luôn ngồi trong xe ngựa phát run, Thập nhất nương sẽ không phí sức mời gọi.

Vừa mở cửa ra, một người toàn thân mặc đồ trắng, nhìn giống như áo liệm, còn dùng vải trắng che mặt chỉ lộ ra đôi mắt giống như bác sĩ quái dị, không phải nói biến thái bởi vì trong tay ông cầm một đoạn ruột thật dài, trước mắt là một thi thể nữ nhi, ngực bị mổ phanh ra, hoàn toàn trống rỗng, tim, gan, pèo, phổi cùng nội tạng đều bị lôi ra ngoài, được đặt trên bàn vô cùng ngay ngắn giống một quầy bán thịt lợn.

“Thập nhất nương, con nhìn xem ruột người cùng ruột heo có gì khác nhau.” Nam nhân toàn thân màu trắng lại cầm một chuỗi ruột thật dài ý bảo Thập nhất nương chỉ ra sự khác biệt.

Thập nhất nương bình tĩnh đi qua nhìn “Không có gì khác nhau, bề ngoài thoạt nhìn giống nhau như đúc, chỉ là ruột người tinh tế hơn một chút.”

Khoa học quái nhân cũng là Hồ đại phu biến thái thả hai loại ruột trong tay xuống bàn, rửa qua tay sau, ông cời bỏ khăn che trên mặt “Không chỉ khác nhau chỗ này, ruột người vàng mỡ ít hơn rất nhiều, thật đáng tiếc, ta còn nghĩ nếu ruột người cùng ruột heo giống nhau, đem ruột heo thay thế vào cơ thể người...”

Thập nhất nương nói chắc như đinh đóng cột “Người sẽ chết, dị vật mà tiến vào trong cơ thể sẽ bị bài xích, huống hồ ruột bình thường sẽ không gặp chuyện không may, không cần phải cắt đi.”

Hồ đại phu đi đến một căn phòng khác, ngồi xuống “Con chờ một chút, sư phụ đi pha trà.”

Thập nhất nương lắc đầu, “Để con làm cho, sư phụ đi khứ trùng đi, nhất định phải khử trùng thật sạch.” Tay trái cầm ruột người, tay phải là ruột trư, nếu để Hồ đại phu pha trà nâng sọ phải ngửi thấy mùi thối thúi mất.

“Hôm nay tìm sư phụ có chuyện gì?” Hồ đại phu đặt móng ngồi xuống, giải phẫu nửa ngày, ông thấy rất mệt mỏi.

“Con có làm một ít thuốc pha chế sẵn, chủ yếu là chữa bệnh cảm cúm, nóng sốt, muốn để sư phụ tuyên truyền thuốc này ra bên ngoài.”

Hồ đại phu uống trà ăn điểm tâm Thập nhất nương đưa tới, vô cùng hạnh phúc nheo mắt lại, sân này hoang vắng, là địa phương rất tốt để tiến hành giải phẫu, nhưng vấn đề là không ai dám đi vào, không có người hầu hạ, rất nhiều việc Hồ đại phu đều phải tự mình làm.

“Cần sư phụ hỗ trợ? Nhị lang ca của con không phải là dự định mở một cửa hàng thuốc bắc sao, lấy năng lực của hắn còn sợ không có người đến mua thuốc?”

“Rượu thơm còn sợ ngõ nhỏ sâu, sư phụ không phải tính là sẽ đi Thái y viện tìm một Thái y có y đức cao siêu để chia sẻ quyền sách thuốc kì bí kia sao, chỉ cần sư phụ thuận miệng nhắc tới trước mặt Thái y, thuốc này sẽ lập tức được tiêu thụ rộng rãi.”

Hồ đại phu thỏa mái đồng ý, để thuốc Thập nhất nương điều chế cùng với một nồi chân giò hầm lưu lại.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90

Edit: Lee's

“Lúc nào thì cô nương mới đi ra đây?” Lan Hoa lo lắng nhìn về phía sân, bên trong viện vài con quạ đậu trên tường kêu a a, quạ đen là điềm xấu, còn nghe nói quạ đen thích nhất là ăn thi thể, nơi này lại gần bãi tha ma... Mặt Lan Hoa càng tái nhợt.

“Nếu không chúng ta vào xem?” Lâm Nhị cười gượng đưa ra đề nghị.

“Lạch cạch... Lạch cạch...” Hạ Hà run rẩy hàm răng va vào nhau thành tiếng, giống như ngay giây sau sẽ phải té xỉu.

Lan Hoa hối hận, đứng ra để cho Đông Mai đi theo mới phải, ít nhất nàng không nhát gan như vậy.

“Lâm Nhị ca, huynh đi xem đi, bọn muội ở bên ngoài chờ huynh, được không?” Lâm Hoa về mặt chờ mong nhìn về phía Lâm Nhị.

Lâm Nhị mãnh liệt lắc đầu, mặt cũng trắng bệch “Chờ một chút đi, muội tử, nếu huynh mà đi vào sợ rằng mười ngày nửa tháng cũng không dám động đến một miếng thịt, muội sẽ không nhẫn tâm như vậy chứ, Lâm Nhị ca đã đủ gầy rồi.”

Ba người tiếp tục ở bên ngoài ngôi nhà mà nói chuyện, Lan Hoa nhìn sắc mặt trắng bệch của Hạ Hà lắc đầu, thật sự lo lắng nếu bây giờ mà có thích

khách, chân Hạ Hà sẽ mềm nhũn, vì Hạ Hà vô công cao nhất, để cho nàng đi theo cô nương càng an toàn, hiện tại thì nàng hoàn toàn thành phế nhân, nhưng nàng cũng chẳng còn mặt mũi nào nói Hạ Hà, nàng cũng là người sống không sợ, sợ người chết.

“Huynh nói vì sao Hồ đại phu lại chọn chỗ này ở đâu?” Lan Hoa thở dài, thật dọa người.

“Vì dễ tìm được thi thể, ừh, thi thể bị vứt bỏ cũng tốt, cho dù là băm thây cũng không có người phát hiện?” Lâm Nhị cười gượng nói.

“Đừng nói vậy.” Lan Hoa trừng mắt liếc hắt hủ một cái “Cô nương nói, Hồ đại phu thí nghiệm trên thi thể xong đều khâu lại như cũ, rồi để cho người ta an táng, nghe nói còn mời cao tăng niệm kinh siêu độ, nói là những người chết này là vì y học tiến bộ mà trả giá, kiếp sau nhất định có thể đầu thai tốt hơn.”

Lâm Nhị bưng tỉnh đại ngộ “Như vậy so với bị tùy tiện vứt bỏ ngoài bãi tha ma cũng tốt hơn.” Có cao tăng siêu độ có thể xuống mồ an ổn, Hồ đại phu đây là làm chuyện tốt.

*****“Thập Nhất Nương, thật sự không muốn học giải phẫu với sư phụ sao?” Hồ đại phu vẻ mặt chờ mong hỏi, ông cũng có vài người đồ đệ, nhưng bọn hắn vừa nhìn thấy thi thể thì không té xỉu cũng nôn mặt xanh, mặt vàng, sau đó bệnh nặng một hồi, chỉ có Thập Nhất Nương mặt không đổi sắc ở trước thi thể bị giải phẫu loạn thất bát tao mà bình tĩnh uống trà.

“Không cần.” Thập Nhất Nương vẻ mặt ghét bỏ “Sẽ bị dính mùi thối của thi thể.” Một cô nương nhu nhược yếu đuối như nàng sao lại để toàn thân bốc mùi hôi thối được.

Hồ đại phu vô cùng thất vọng, ừu xiu hướng nàng phát tay cáo từ, tiếp tục quay trở lại sự nghiệp giải phẫu thi thể, ông ngày ngày canh giữ ở đây cũng không dễ dàng, có khi chờ mười ngày nửa tháng đều không có một khối thi thể hoàn hảo nào.

“Cô nương người không sao chứ?” Lan Hoa khẩn trương hỏi “Hồ đại phu có phải hay không vẫn đang làm chuyện kì quái trên thi thể? Cô nương không bị dọa sợ?”

Thập Nhất Nương ngồi trên xe ngựa, nhìn Lan Hoa cùng Hạ Hà vẻ mặt vẫn còn sợ hãi, có chút khó hiểu, không phải chỉ là thi thể thôi sao, xác động vật cũng thấy nhiều rồi ăn lại càng nhiều, cũng không thấy hai người bị dọa thành như vậy.

Lâm Nhị mặc dù kinh hãi nhưng lòng hiếu kì lại mạnh hơn “Cô nương, Hồ đại phu lần này học cái gì từ quyển sách thuốc kia? Có phải ông ta lại làm chuyện kì quái, ví dụ như lần trước ông ta rút hết máu của một người rồi lại chuyển vào cơ thể một người khác, nô tài còn nghĩ bọn họ có quan hệ huyết thống đâu, kết quả là không phải...”

“Chuyện kì quái? Không thể nào, Hồ đại phu là giải phẫu một khối nữ thi mà thôi, thời điểm ta đi vào ông ấy đang cầm ruột người cùng ruột heo suy nghĩ, còn có suy nghĩ kì lạ là lấy ruột heo ghép vào thân thể người nữa.”

Lâm Nhị bị hù dọa, nhưng lại tò mò không thôi “Ruột heo có thể gắn trên cơ thể người? Lần trước nô tài nghe nói Hồ đại phu phẫu thuật cho một người bị viêm ruột thừa, cắt một đoạn ruột của người ta, mà không ngờ người đó còn sống, mọi người đều giật mình, hiện tại người kính thành đều nói về chuyện này.”

“Huynh tò mò như vậy sao lại không đi vào xem?” Thập Nhất Nương đề nghị nói “Hồ đại phu vô cùng hoan nghênh người nào đi vào cùng ông ấy tâm sự đó.”

Mặt Lâm Nhị lập tức đổi màu trắng, lắc đầu “Cô nương, lần trước nô tài nhìn một lần mà gặp ác mộng mấy ngày.” Nửa tháng đó hắn vừa nhìn thấy thịt liền muốn nôn.

“Lâm Nhị, huynh là gan cũng nhỏ vậy sao, ta nhớ rõ trước kia huynh một kiếm chém người Hồ chém ruột đều roi ra mà mặt không đổi sắc.”

Lâm Nhị buồn bực “Cô nương, vậy sao giống nhau được. Nô tài chỉ là đem người Hồ chém chết, lúc chết thân thể người Hồ vẫn còn hoàn chỉnh, vấn đề là Hồ đại phu lại đem tim, gan, pèo, phổi, tứ chi của thi thể tách ra mỗi thứ một nơi, đúng là dọa chết người.”

Khuôn mặt Hạ Hà xanh lét, nàng vĩnh viễn không thể quên được một ngày kia nàng vì tính tò mò của mình mà chạy tới xem Hồ đại phu giải phẫu, đúng là ác mộng, thịt người giống y hệt thịt heo.... Làm sao bây giờ, nàng cảm thấy mình lại muốn xỉu.

Xe ngựa đi qua hai bên ngã tư đường, Thập Nhất Nương thò đầu ra nhìn, vừa nhìn thấy đồ ăn ngon liền bảo Lâm Nhị dừng xe lại, Hạ Hà xanh mặt nhìn xiên thịt heo nướng trên tay Thập Nhất Nương.

“Sao mọi người không ăn?” Thập Nhất Nương kỳ quái nhìn hai nha hoàn đang ngăn người nhìn xiên thịt, “Sợ tay bẩn sao, trong xe có nước rửa.”

“Chúng nô tỳ không đói bụng, về nhà lại ăn.” Lan Hoa gượng cười.

Hạ Hà lại muốn ói ra, nhà ai làm nước tương khiến thịt heo màu đỏ sậm, nhìn không khác gì thịt sống.

“Thịt heo đây, thịt heo mới mổ đây....” Một quầy bán thịt heo lớn tiếng rao hàng.

Thập Nhất Nương vội gọi Lâm Nhị dừng lại “Chờ một chút.”

Lâm Nhị kỳ quái “Làm sao vậy?”

“Hôm nay trời lạnh, rất thích hợp để bồi bổ, làm hồ lô đầu ăn đi.”

“Hồ lô đầu?” Lan Hoa đột chợt thấy có dự cảm không tốt.

Thập Nhất Nương cao hứng bưng bưng nhảy xuống xe ngựa “Dựa theo hình dạng mà nói, đại trằng heo cùng ruột heo có một đoạn nối với nhau rất giống hồ lô, cho nên mới có tên như vậy, dùng dạ dày heo, thịt gà cùng nước xương ống nấu với hồ lô đầu là ăn được, canh béo mà không ngấy, hơn nữa âm bụng tốt cho sức khỏe, đặc biệt vào mùa đông thích hợp để dưỡng sinh, vì hôm nay sư phụ muốn so sánh nội tạng heo với người, đặc biệt lúc nhìn thấy nội tạng heo kia, ta mới nhớ tới mỹ vị của món hồ lô đầu này.... Thật đáng tiếc, đại trằng heo mà ông ấy cầm, nhất định là heo mới được giết, rất tươi, nhưng để làm được món hồ lô đầu cần rất nhiều công đoạn, sư phụ cũng sẽ không làm được cuối cùng rồi lại vứt đi....”

“Cô nương, ngài đừng nói nữa.” Mặt Lan Hoa trắng bệch.

“Làm sao vậy?”

Lan Hoa miễn cưỡng chỉ vào Hạ Hà đã té xỉu, sau đó “ọe” một tiếng nôn ra.

“Thật đáng thương, nếu say xe thì không thể ăn được hồ lô đầu rồi.” Lần này ngay cả Lâm Nhị cũng bị ói ra.

*****Vừa về đến nhà, Thập Nhất Nương đã bị hai vị bá mẫu gọi đi.

“Thập Nhất Nương, mau tới đây thử quần áo mới nào, còn có đồ trang sức mới nữa....” Tôn thị vừa nhìn thấy Thập Nhất Nương liền kéo nàng qua nói.

Thật nhiều quần áo, Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu đây là muốn mở cửa hàng quần áo, trang sức sao?

“Thập Nhất Nương, cuối cùng muội cũng về.” Tiểu trắng mập Thập lang vừa nhìn thấy Thập Nhất Nương liền cao hứng không thôi, cuối cùng cũng có người giải cứu hần, thật là, sớm biết hôm nay phải thử nhiều quần áo như vậy, hần đã cùng Thập Nhất Nương đi ra ngoài xem Hồ đại phu thi tốt rồi, xem Hồ đại phu “bầm thây” vẫn tốt hơn so với bị nương hần ép buộc “Nương, quần áo của con không cần phải gấp, chọn cho Thập Nhất Nương trước đi.”

Tôn thị đánh vỡ mong đợi của con trai “Con đừng mong chạy thoát, y phục của con còn chưa chọn được đâu, thật là, chẳng lẽ không muốn chọn một bộ nhìn có vẻ gầy hơn một chút? Thập lang, thử cái này xem, còn có cái này.... Bộ màu lam kia cũng mặc vào xem sao.”

Nhìn Thập lang cúi đầu ủ rũ, Thập Nhất Nương cũng muốn lùi ra, nàng cũng là cô nương, cũng thích mặc thật xinh đẹp, nhưng nàng thật sự không giống như Nhị bá mẫu tốn thời gian cả một ngày trong cách ăn mặc, trang điểm, nhiều quần áo như vậy, nàng sắp bị mắc chứng bệnh sợ hãi chọn lựa rồi.

“Thập Nhất Nương của chúng ta da trắng, mặc màu sắc rực rỡ một chút nhìn càng đẹp mắt, váy dài tơ vàng thêu hoa này rất đẹp, nhưng Thập Nhất Nương vẫn chưa đến tuổi, mặc không tốt, vẫn là kiểu váy thêu trăm con bướm màu phấn hồng này tốt hơn, Thập lang, con cảm thấy thế nào?”

Đang vật lộn trong đồng quần áo, Thập lang hai mắt vô thần nói vọng qua “Không tệ ạ, cùng màu sắc giống Dự Trữ Lương Thực.”

Phương thị lặng lẽ buột chiếc váy phấn hồng trong tay xuống, cầm lấy một chiếc màu xanh nhạt, Tôn thị giận giữ liếc mắt nhìn con một cái “Không nói không ai bảo con cầm đâu, lại thử thêm vài bộ quần áo nữa đi, nhị ca con mở mấy cửa hàng, quần áo rất nhiều, thử đến khi nào thích hợp thì thôi.”

Thập lang xanh cả mặt, An nhị lang buồn bán khắp thiên hạ, riêng trong kinh thành cũng năm, sáu cái cửa hàng, nếu thử hết hần sẽ chết mất.

“Nương, người đừng quan tâm con mặc cái gì, quần áo của nhị ca đã chọn được chưa ạ?” Một người xui xẻo không bằng mọi người cùng xui xẻo, Thập lang xấu bụng liền lôi nhị ca xuống nước.

“Nhị ca con cao gầy nhả nhặn, mặc cái gì cũng đẹp.” Tôn thị cúi đầu nhìn Thập lang bị vùi trong núi quần áo nói “Hần không giống con, bộ dạng tròn như viên thuốc, nương nhất định phải tìm cho con bộ quần áo nhìn có vẻ gầy chút, phải nói Nhị lang một chút mới được, cửa hàng quần áo mẫu mã đều có vấn đề, con mặc bộ nào vào nhìn cũng giống như quả cầu vậy.”

“Nương, cho dù vóc người nhị ca đẹp, mặc cái gì cũng dễ nhìn, vậy thì càng phải mặc thử xem một chút, Đại lang ca sắp sửa phải mai mối, tuổi nhị ca cũng sắp si Đại lang ca, cho nên nhất định phải mặc thử mới được, nếu không sao có thể hấp dẫn được tiểu cô nương xinh đẹp, con chờ mong tâu từ tương lai là một đại mỹ nhân đây.” Tiểu trắng mập kiên trì không ngừng nghĩ mục đích hãm hại nhị ca.

Tôn thị rơi vào trầm tư, thật lâu sau mới nói “Nương không phải lo lắng nhị ca con, nương chỉ lo cho con, nếu không cung yến lần này nương tìm xem tiểu cô nương nhà ai không chê phu quân tương lai là một người mập mạp? Nếu hôn sự của con có thể định ra được, nương sẽ thử phả một cái, không phải lo lắng con quá béo không tìm được vợ.”

Thập lang á khẩu không trả lời được, đây gọi là gây ông đập lưng ông? Hần mới mấy tuổi chứ, nương hần lại sợ hần không cưới được vợ, hần cảm thấy chính mình rất có mị lực, ngoại tại phúc khí nội tại vĩ đại (1), căn bản không cần phải quan tâm, nhưng thật ra Nhị lang ca cùng Ngũ lang ca, một người là vất cổ chày ra nước, một người là gối thêu hoa (2), bọn họ càng cần phải lo lắng có được không.

(1): nhìn bề ngoài có phúc khí, nội tâm bên trong thì ưu tú xuất sắc.

(2): chỉ người chỉ có hình thức bên ngoài, không có học thức tài năng.

Thập Nhất Nương phù cái bật cười, không làm sẽ không phải chết, Thập lang ca thật là xui xẻo.

Tôn thị càng nghĩ càng thấy cần phải sớm xác định một người vợ cho Thập lang, nàng luôn cảm thấy tương lai Thập lang sẽ ngày càng béo, đương nhiên hiện tại cũng rất béo, nhưng dù sao vẫn là một đứa trẻ, béo đáng yêu, nhưng nếu trưởng thành mà vẫn béo sẽ là đáng khinh, nhân cơ hội hần vẫn là ‘béo đáng yêu’ phải nhanh tay tìm một cô vợ cho hần, tương lai cho dù ‘béo đáng khinh’ cũng không cần phải lo lắng chuyện hôn nhân. . .

“Người đầu, bảo Nhị lang phân phó các cửa hàng của hần làm quần áo cho Thập lang, nói cho các nàng biết nhất định phải phù hợp với Thập lang, ai làm ra quần áo hợp với Thập lang nhất, thưởng một trăm lượng bạc.”

Mặt Thập lang vừa xanh vừa trắng, Nhị lang ca có vài trăm tú nương thì phải, mỗi người làm một kiện quần áo, hần phải thử bao lâu đây, hần thật đáng thương, hần đã biết mình chỉ có thể hãm hại được ngũ ca, muốn hại nhị ca thì đúng là nằm mơ, ông trời cũng không giúp hần.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Edit: Lee's

Beta: Hằng Lê

Quần áo để tham dự cung yến của Thập Nhất Nương cuối cùng vẫn chọn màu hồng nhạt, nàng không những không sợ cùng một màu với 'Dự Trữ Lương Thực', mà còn yêu cầu chọn riêng một miếng vải màu hồng nhạt tương tự để làm quần áo cho 'Dự Trữ Lương Thực', còn nói cái gì mà trang phục của sủng vật.

'Dự Trữ Lương Thực' cảm thấy mình thật xinh đẹp, đặc ý đào dạt chạy ra trước mặt mọi người đứng bằng hai chân xoay một vòng, động tác này đối với nó bây giờ quả thật là gian nan, bởi vì nó lại béo nữa rồi.

An nhị lang gắt gù nhìn con heo ngốc nghếch nhiều thịt, thương lượng với Thập Nhất Nương “Thập Nhất Nương, gần đây huynh mới mở một quán rượu, đúng thời điểm cần phải quảng cáo, để 'Dự Trữ Lương Thực' đến đó biểu diễn đi, vừa vậy cũng để cho nó giảm béo, bụng đầy ruột phi chính là để hình dung nó, một ngày nào đó chết vì béo, ha ha, con heo sữa hương đầu hồ lô này không biết ăn ngon hơn heo bình thường bao nhiêu lần?” Nhớ tới mùi vị món hồ lô đầu, An nhị lang nuốt nuốt nước miếng, ai có thể nghĩ đến món ruột heo ai cũng không thêm lại ăn ngon như vậy, quả thật chính là mỹ vị của nhân gian!

Thập lang cũng chảy nướng miếng ròn ròn nhìn 'Dự Trữ Lương Thực', Thập Nhất Nương làm hồ lô đầu ăn vô cùng ngon, ngày đó làm một bát đầy mà không đến hai phút đã bị mọi người ăn hết sạch giống như quỷ chết đói đầu thai. Ban đầu còn không biết là thịt gì, lão nương hần vui vẻ ăn một chén lớn, về sau biết hồ lô đầu chính là chỗ mà heo đại tiện, mặt lúc đỏ lúc trắng, do dự không biết nên đi nôn ra hay là tiếp tục ăn, làm một đứa trẻ ngoan, hần liền giúp lão nương chọn lựa, đem hồ lô đầu trong bát của nàng chuyển hết vào trong bát mình, kết quả là bị lão nương đánh cho một trận, vô cùng bình tĩnh cùng hần giành ăn hồ lô đầu, Thập lang buồn bực nói không nên lời, thái độ trước đó là gì vậy?

“Nhị ca, huynh nói thật vô nghĩa, heo sữa hương đầu hồ lô ăn nhất định ngon hơn so với heo bình thường, cũng không nghĩ lại xem chúng ta cho nó ăn cái gì.” “Muội nói đúng. . .” An nhị lang đưa bàn tay đáng khinh ra sờ sờ mõng 'Dự Trữ Lương Thực', lại vô vố cặp giò rắn chắc, “Khách vừa ăn hồ lô đầu, chân giò kho, thịt luộc già tôi. . . Một bên ăn một bên xem heo béo biểu diễn Trư Bát Giới, nói không chừng bọn họ cũng thêm. . . .”

“Ngao, ngao. . .” 'Dự Trữ Lương Thực' sợ tới mức quỳ rạp trên mặt đất, sấm hối vô số lần, nó nhất định phải kiểm soát cái miệng của mình, nhất định không thả sức ăn nữa, nó giảm béo, giảm lập tức, giảm lập tức, ngay hôm nay liền bắt đầu giảm béo. . .

Trời càng ngày càng lạnh, trận tuyết đầu tiên rơi xuống kinh thành, cuối cùng mùa đông năm nay cũng chậm rãi đến, Hoàng đế cùng các đại thần đều nhẹ nhàng thở phào, cuối cùng tuyết cũng rơi, không thì sang năm nói không chừng lại có nạn châu chấu, còn về phần đã thật sự buồn lòng hay chưa còn tùy thuộc vào tuyết năm nay có lớn hay không, nếu không quá lớn, còn trùng có hại trong đất không bị đông chết hết, bọn họ cần phải bận tâm nhiều.

“Đã gặp Phổ Tuệ đại sư chưa?” Trong ngự thư phòng, Hoàng đế hỏi một thanh niên đang đứng thẳng tắp “Có hỏi ông ấy sang năm có thiên tai hay không không?”

Người thanh niên cung kính nói “Phổ Tuệ đại sư xin miễn gặp người, Quan Chân sư phụ nói đại sư bế quan, không biết khi nào xuất quan, nhưng ông ấy đã cho người nói lại với Hoàng thượng, sang năm không có thiên tai lớn, nhưng những tai nạn nhỏ thì không ngừng, thỉnh Hoàng thượng cẩn thận.”

Hoàng thượng chợt cảm thấy đau dạ dày, ông trời đối với ông thật tốt, 'những tai nạn nhỏ thì không ngừng'? Từ khi ông lên làm Hoàng đế tới nay, có lúc nào thì không có những tai nạn nhỏ không ngừng giáng xuống đầu, hiện tại ông chỉ cảm thấy mình vô cùng may mắn nhờ có sự phối hợp của An quốc công mà đã dẹp được hết những lão thần gây trở ngại, hơn nữa khi xét nhà còn có thể kiếm được nửa quốc khố bạc, nhưng Đại Hạ quá lớn, ngân ấy bạc còn chưa cảm nóng tay đã dùng hết, phụ hoàng của ông đã làm Đại Hạ thâm thùng khắp nơi, phận làm con trai như ông chỉ đành ngậm ngùi mà cảm kim

khâu và thối.

“Người dâu, đến Anh quốc công phủ ân cần hỏi thăm sức khỏe của Anh quốc công.” Ánh mắt Hoàng đế đảo vòng vòng, ông mà thấy khó chịu, cũng phải khiến những người này khó chịu cùng ông, Anh quốc công thật quá đáng, không nghĩ cách và mấy lỗ thủng này lại tiếp ông, lại còn muốn sống những ngày tháng thanh thoi ư, nằm mơ đi!

Hôm nay Thập Nhất Nương thu hoạch rất nhiều củ cải trắng, phòng bếp vội vàng dọn dẹp ra, chuẩn bị làm dưa chua, mùa đông năm nay phải dựa vào chúng nó, bằng không không có nhiều rau dưa tươi ngon để ăn, không biết có phải những món thức ăn này do chính tay tiểu thư nhà Quốc Công tự mình gieo giống hay không, lại đặc biệt thơm ngon, bọn hạ nhân cảm thán nói thầm, không lẽ thức ăn do những người có xuất thân cao quý gieo giống, cũng dính theo linh khí của quý nhân?

Hôm nay càng hiếm khi Anh quốc công cũng đến nhìn xem, lý do đương nhiên là những cây củ cải trắng này là tự ông trồng, ông cũng có phần, vì thế bọn hạ nhân càng ra sức.

Những lá cải trên của cải đã được cắt hơn phân nửa, phần non mềm được giữ lại, đem đi ngâm làm dưa, phần già hơn thì được đem ướp để dành cho 'Dự Trữ Lương Thực' ăn qua mùa đông, 'Dự Trữ Lương Thực' đang cúi đầu vào cái mâm salad màu xanh ăn vui vẻ, đây là cơm trưa Thập Nhất Nương chuẩn bị riêng cho nó: Salad lá cải, chủ nhân đã hạ quyết tâm cắt giảm điểm tâm cùng thịt trong bữa trưa của nó, nói là ăn sa-lát giảm béo.

“Quốc công, Hoàng thượng phái người đến đây.”

An quốc công có dự cảm không tốt, quả nhiên một đám người rầm rầm đi về hướng phòng bếp, dùng ánh mắt của con sói đối nhìn chú dê béo để nhìn dưa chua mà bọn hạ nhân đang làm.

“Hoàng thượng tới đây đoạt dưa chua nhà chúng ta.” Thập lang hô to, vội tới “Buông hũ dưa chua xuống!”

“Ai ư... Thập lang công tử, Hoàng thượng ở trong cung vẫn thường nhắc tới ngài mãi, người xem đây là điểm tâm trong cung Hoàng thượng bảo chúng nô tài đưa cho ngài.” Thái giám dẫn đầu bộ dạng mập mạp trắng trẻo, tròn như quả cầu, ánh mắt hí thành một đường thẳng, lúc trợn mắt lên giống như mắt cá chết làm cho người ta sợ hãi trong lòng, đương nhiên đối với mọi người An gia, ánh mắt của hắn từ trước tới giờ vẫn duy nhất một hình dạng.

Oaaa! Thật lâu rồi hắn chưa được ăn điểm tâm, đồng dạng còn có Thập Nhất Nương, bị từng hộp, từng hộp điểm tâm được đóng gói vô cùng tỉ mỉ vây quanh, Thập lang nuốt nuốt nước miếng theo phản xạ, trừ bỏ khứu giác linh mãnh, thị giác đồng dạng cũng vô cùng linh mãnh, hắn thấy Tôn thị đang đi đến bên này, Thập lang thập phần quyết đoán ôm lấy hộp điểm tâm, trốn đi.

Bị điểm tâm đánh bại, Thập lang đã giương cờ trắng đầu hàng.

Tên thái giám béo tròn cười tủn tủn lấy ra một đồng hồ, ở trong mắt võ tướng lại không hề có chút xíu tác dụng gì, đó chính là tranh chữ của những danh gia nổi tiếng, cũng với chiếc bình hoa cổ chỉ nhìn được chữ không dùng được, nói: “Quốc công gia, Hoàng thượng nói không ai lấy không thức ăn của nhà ngài, những món này là dùng để mua đồ ăn, người xem bức họa Hồ Sơn cư sĩ vẽ, chính là trân phẩm đó.”

“Cường đạo!”

“Thỏ phi!”

“Không biết xấu hổ!”

Hừ, ông là một quân nhân, cho dù bị người ta chê là tướng tá như một thư sinh, nhưng đây cũng là do người Hồ nói, lão tử sao hiểu được cái gì gọi là thường thức tranh chữ, An Quốc công mắng thầm, đau lòng không thôi nhìn củ cải trắng mà ông vất vả trồng ra, Hoàng đế không sợ mất mặt, đã vậy còn kéo cả một xe ngựa đến, với danh nghĩa vô cùng chính trực đó là sợ bọn họ ăn không hết, ăn giúp bọn họ một chút, chiếc xe kia lại đặc biệt to, tên thái giám chết bầm còn lấy thêm thật nhiều rau dưa chất lên xe ngựa cuối cùng cũng cảm thấy mỹ mãn hồi cung dưới sự hộ vệ của Ngự lâm quân.

“Tranh này quả nhiên là bản gốc của Hồ Sơn cư sĩ.” Hai mắt An Nhị gia tỏa sáng “Cha, Tam đệ nhất định sẽ thích, con cầm đưa cho Tam đệ xem.”

“Chữ này đích thực là chính phẩm gốc của Đường Lạc.” Tôn thị cũng sợ hãi than “Cha, có thể để cho con cầm đi xem kỹ một chút được hay không.”

Tên thái giám trắng béo vui tươi hơn hờ, đi thông thả mà

không cần ai đưa tiễn.

Cho dù con trai cùng con dâu ông đã bị 'quân địch' đánh bại, nhưng An quốc công vẫn như trước trợn mắt nhìn, ông cũng không dễ dàng bị đánh bại, lại càng không bị mua chuộc bởi viên đạn bọc đường.

“Quốc công, không cần tiễn, Hoàng thượng nói đầu xuân sang năm mọi người trồng nhiều đồ ăn chút, tranh chữ, đồ cổ trong cung còn rất nhiều thứ quý hiếm.”

Thái giám chết bầm còn thò đầu ra nói lời có thể khiến người ta tăng huyết áp, một đám Ngự lâm quân dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn người anh hùng trên chiến trường An quốc công, ngoài miệng vô cùng cung kính nói “Quốc công gia, mùa xuân chúng ta lại gặp lại.”

Trời ơi! An quốc công tức giận muốn giậm chân, đừng tưởng rằng ông không biết, Ngự lâm quân căn bản không phải là bảo vệ rau dưa, trên mặt của bọn hắn viết sáu chữ thật to. 'Không cho chúng ta liền cướp!'

Lão lưu manh! An quốc công vô cùng hối hận, hối hận lần trước ông giáo huấn Hoàng đế, phê bình hắn ta chết vì sĩ diện, kết quả hiện tại Hoàng đế đi hướng cực đoan, hoàn toàn vứt bỏ mặt mũi của mình, An quốc công thở dài, trước kia Hoàng đế còn có nhược điểm, hiện tại hắn không cần mặt mũi, không biết xấu hổ là gì, giống như một con rùa, không vươn đầu ra thì không biết đánh vào đâu.

“Không biết cha của Tinh La ca ca là người như thế nào, cảm giác rất thú vị mà.” Thập Nhất Nương tò mò.

“Là hạng người gì? Chính là người càng ngày càng không biết xấu hổ.” An Nhị gia bật cười ha ha, đựng tới món ăn yêu thích là đem liêm sĩ, sĩ diện gì cũng quăng đi hết, hoàng đế như thế làm ông cũng thấy choáng, ông vô cùng rầu rĩ nghĩ không biết đến lúc nào thì mình mới có thể về hưu, xem tính tình nhỏ mọn của Hoàng đế, ông chỉ sợ cục cung tận tụy, đến chết mới xong. An Nhị gia sờ sờ khuôn mặt tuần tú được mình bảo dưỡng vô cùng thích đáng, trước mặt, cha ơi, bức tranh chết tiệt này thật sự không hợp với con đâu!

Thái tử trốn mắt há hốc mồm nhìn lão cha mình đang đắc ý đào dạt cùng một đồng rau dưa và bình ướp dưa chua.

“Ha ha ha!” Hoàng đế ngửa mặt lên trời cười to “Cho tới bây giờ đều là Quốc công đoạt của người khác, hiện tại bị trảm đoạt, thật muốn nhìn xem bộ dáng tức giận của Quốc công.”

Thái tử giật giật miệng, không nói gì nhìn phụ thân của mình càng ngày càng không biết liêm sĩ, rõ ràng thời điểm vừa lên ngôi còn nom nớp lo sợ, làm chuyện gì đầu tiên là nghĩ đến mặt mũi, thanh danh có dễ nghe hay không, hiện tại thì đỡ rồi! Biến thành chỉ cần lão tử thích, mặt mũi thì đáng mấy đồng tiền?

“Phụ hoàng, Thập Nhất Nương sẽ tức giận với nhi thần.” Thái tử sâu kín nói.

Hoàng thượng lúc này mới giật mình, , hồngбет, hình như đã quên dưa lễ vật cho Thập Nhất Nương, nhưng ông đưa rất nhiều điểm tâm, An Thập lang nhất định sẽ chia sẻ cho muội muội, cũng coi như dưa thành lễ.

“Khụ, chờ đến buổi tiệc sinh thần của mẫu hậu con, bảo mẫu hậu con tặng vài món đồ là được.”

Hoàng đế có chút chột dạ “Con trai à, sao con không nghĩ xem, chỉ có thức ăn của Thập Nhất Nương làm ra con mới cảm nhận được mùi vị, cha cũng vì con mới đi Quốc công phủ đoạt... à không, là mua rau dưa.” Không hề đề cập một chút nào tới việc chính ông cùng Hoàng hậu cũng thích ăn rau dưa do Quốc công phủ trồng ra, và lại phần lớn đồ ăn cũng vào bụng hai người.

Thái tử yên lặng nhìn Hoàng đế, mở miệng nói “Người đâu, đem tất cả đồ ăn dưa đến Đông cung.”

Hoàng đế giậm chân “Từ lang, con nghĩ hay quá nhỉ, đây là phụ hoàng tự mình đến Quốc công phủ cướp, nếu con muốn thì cũng đến đó mà cướp về!” Có thể bị An quốc công đánh bay ra ngoài hay không thì cũng phải dựa vào bản lĩnh của hắn.

Thái tử lạnh lùng nhìn Hoàng đế “Phụ hoàng không phải nói vì nhi thần mới ra tay sao, vậy dưa đến Đông cung có cái gì không đúng?”

Hoàng đế buồn bực nhìn thành quả của mình bị chính con mình cướp đi, ông luôn cảm thấy Đông cung quá xa, mỗi lần muốn đi ăn chực cơm đều phải đi rất là xa, xem ra phải nghĩ biện pháp để Thái tử chuyển nhà mới được, người một nhà mà ở xa như vậy, tình cảm sẽ bị xa cách nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92

Edit: Lee's

Beta: Hằng Lê

Tiệc sinh thần của Hoàng hậu khiến cho việc làm ăn của các cửa hàng trang sức quần áo trong kinh thành vô cùng náo nhiệt, phần đông các phu nhân có tư cách tham dự đều đứng đầy các cửa hàng, tranh đoạt quần áo cùng trang sức đẹp mắt.

An nhị lang vô cùng bận rộn, hắn không ngờ rằng cửa hàng quần áo cùng trang sức, son phấn mới khai trương lại kiếm nhiều tiền như vậy, quả thực đúng như lời nói của Thập Nhất Nương: Từ xưa đến nay tiền của tiểu hải tử cùng nữ nhân là dễ kiếm nhất!

Nhưng cũng bởi vì từ sau khi tân hoàng lên ngôi đến giờ có rất ít cung yến, phần đông các nữ nhân không có cơ hội để khoe khoang, hiện tại thật vất vả

mới có thể tham gia cung yến, đương nhiên phải liều mạng để ăn diện, nhất là các tiểu cô nương trẻ tuổi, Thái tử điện hạ vừa đến tuổi thành hôn, huống chi cho dù không vào mắt Thái tử, nói không chừng còn được Hoàng thượng để ý đến, Hoàng thượng vẫn trẻ khỏe, còn chưa tới bốn mươi, trong cung lại chỉ có một thiếu phụ lớn tuổi, các nàng cũng không tin Hoàng thượng ngày ngày đối mặt với khuôn mặt của Hoàng hậu mà không thấy chán ghét. Các nàng chỉ cần trang điểm xinh đẹp động lòng người, đem so sánh với Hoàng hậu, cuối cùng sẽ gọi lên ý niệm tuyền tử trong lòng Hoàng đế.

“Đại lang ca.” Thập Nhất Nương đợi Đại lang ở sân của hân.

“Thập Nhất Nương, làm sao vậy, có chuyện gì sao?” Trên khuôn mặt nghiêm túc của An đại lang lộ ra nụ cười nhẹ, thuận tay đem mấy khối điểm tâm đưa cho nàng “Đây là Đại lang ca mua trên đường, không dám mua nhiều, để Thập Nhất Nương nếm thử, đừng cho Nhị bá mẫu thấy, bằng không nàng sẽ tịch thu.” Gần đây chuyện giảm béo của Thập lang cùng Thập Nhất Nương ai cũng biết, điểm tâm Hoàng đế đưa cuối cùng vẫn bị Lộ ma ma phát hiện, lúc bị tịch thu, Thập Nhất Nương nước mắt lưng tròng, hân nhìn mà đau lòng, sau lại đường thành thói quen mua điểm tâm ở trên đường rồi lén lút đưa cho nàng, đương nhiên không dám mua nhiều, sợ Thập Nhất Nương lại béo hơn khiến cho Nhị bá mẫu hoài nghi.

“Đậu phụ trứng, muội đang muốn ăn nha.” Mắt Thập Nhất Nương sáng ngời, cẩn thận nhìn mấy miếng điểm tâm được bọc trong khăn tay, mặc dù ít, nhưng cuối cùng vẫn có thể hưởng thụ được vị ngọt.

Nhìn muội muội ăn ngon, đường cong trên mặt An đại lang càng nhu hòa “Muội ngồi trước đi, Đại lang ca đi thay quần áo.”

“Vâng.” Tất cả tâm tư của Thập Nhất Nương đều đặt trên điểm tâm, cũng không ngẩng đầu lên trả lời.

Khi An đại lang thay xong y phục còn cân nhắc lát nữa sẽ đến sân luyện võ, nên hân chọn bộ y phục bằng vải dệt bền chắc.

Thập Nhất Nương đã xử lý gần hết mấy miếng điểm tâm, đang lưu luyến không rời nhìn mảnh vụn dính trên ngón tay, còn suy nghĩ có nên liếm liếm ngón tay hay không.

An đại lang lắc đầu, lấy ra khăn tay lau cho nàng “Được rồi, đừng luyến tiếc, ngày mai Đại lang ca lại mua một ít cho muội, hôm nay tìm huynh có việc sao?”

“Đương nhiên có việc.” Tinh thần Thập Nhất Nương lập tức phấn chấn lên: “Đại lang ca, huynh biết không, đại bá mẫu nói ở cung yến muốn tìm người mai mối cho huynh đấy.”

An đại lang sùng sốt, nghĩ rằng mình nghe nhầm “Mai mối?”

“Đại lang ca không phát hiện sao, đại bá mẫu đặc biệt chú trọng quần áo cùng vật phẩm phối hợp với huynh.” Thập Nhất Nương thần thần bí bí nói “Lại đây, nói cho muội nghe thử xem, huynh thích tiểu cô nương như thế nào, thanh thuần quyến rũ kiều diễm đáng yêu, ngự tỷ hay vẫn là tiểu loli...”

Ngự tỷ: chỉ nữ nhân mạnh mẽ như nữ cường nhân.

Mặc dù không hiểu một số từ muội muội nói, nhưng An đại lang có thể hiểu được đại khái, hân có chút ngượng ngùng, lỗ tai bắt đầu phấp phồng “Khụ, Thập Nhất Nương, việc này muội đừng xen vào.” Cùng muội muội nói chuyện này, hân vẫn thấy đỏ mặt.

“Đại lang ca, huynh đừng xấu hổ, nói cho muội biết đi, đây chính là chuyện cả đời của huynh.” Thập Nhất Nương nóng nảy, kéo y phục của hân “Tóm lại Đại lang ca thích mới được, cả đời dài như vậy, không thích thì từ từ của mình sẽ làm cho huynh trở thành một nhà triết học đó (*).” Đây chính là danh ngôn của triết học gia Socrates để lại.

(*) Thực ra câu nói của triết gia đó là như thế này, chả hiểu sao nữ chính lại biến thể như thế: 'Dù gì đi chăng nữa, khi đã kết hôn rồi. Nếu bạn lấy được một người vợ tốt, bạn sẽ trở thành một người hạnh phúc. Nếu bạn lấy phải một người vợ không tốt, bạn sẽ trở thành một triết gia'

—Socrates

“Triết học gia?” Đại lang không hiểu.

“Tóm lại chính là huynh không muốn nhìn mặt thê tử, sau đó trốn vào trong thư phòng...” Thiếu chút nữa bị hân làm lạc đề Thập Nhất Nương bắt mắt trừng mắt liếc hân “Đại lang ca, huynh chính là tấm gương của bọn muội, là con trâu đầu đàn(*), nếu hôn nhân của huynh không hạnh phúc, Nhị lang ca bọn họ chắc chắn sẽ không muốn thành thân, chuyện này liên quan rất lớn đến đại sự nối dõi tông đường của An gia chúng ta.”

(Cách nói dân gian, người con trưởng như con trâu đầu đàn, nếu hôn nhân hạnh phúc thì những người còn lại sẽ hạnh phúc)

Được rồi, trách nhiệm nặng nề như núi, An đại lang cũng không thể tùy ý, “Khụ, huynh là trưởng nam của An gia, cho nên tương lai... Nàng trị gia phải tốt.” Từ ‘thê tử’ này An đại lang ngượng ngùng không dám nói ra miệng.

Thập Nhất Nương gật đầu, đúng vậy, giống như đại bá mẫu vậy, dù sao cũng là dâu trưởng của gia tộc.

“Phải hiền lành một chút, tri thư đạt lễ(*), đương nhiên nếu như xinh đẹp thì càng tốt.” An đại lang cảm thấy mặt mình nóng đến mức có thể bốc hơi, may mắn, hân cảm thấy may mắn vì da mình đen, không nhìn rõ.

(*): có học vấn và hiểu biết lễ nghĩa.

“Còn gì nữa, còn yêu cầu khác thì sao? Ví dụ có sở thích giống Đại lang ca? Chơi cờ cưỡi ngựa gì gì, hoặc là có tình thông âm nhạc.” Thập Nhất Nương hưng trí bừng bừng lấy ra giấy bút, đem tưởng tượng về cô vợ nhỏ của Đại lang ca viết ra.

An đại lang nhìn về phương xa, cũng không chú ý đến động tác của Thập Nhất Nương “An gia chúng ta là nhà võ tướng, tốt nhất nàng ấy nên biết một chút võ công, đương nhiên không cần phải rất cao, cô nương biết võ đều có vẻ kiên cường...” Thanh âm An đại lang trầm thấp, hẳn nhớ tới những nữ nhân ở Trung Châu khi trọng phu mình ngã xuống đã gạt lệ nuôi nấng đứa nhỏ của mình lớn lên, các nàng có lẽ không như những phụ nhân ở kinh thành được bảo dưỡng tinh tế xinh đẹp, nhưng các nàng dùng hai bàn tay thô ráp, thân hình mập mạp mà kiên cường sống sót, hơn nữa sống vô cùng tốt, tựa như hoa dại trên thảo nguyên, không chớp mắt nhưng luôn đứng vững trong gió rét lạnh như băng.

Thập Nhất Nương phát sầu “Đại lang ca, cô nương mà biết võ đều sẽ không tri thư đạt lễ, điều này có vẻ rất mâu thuẫn.”

An đại lang phục hồi tinh thần, cầm lấy tờ giấy trong tay Thập Nhất Nương, nhìn bên trên viết: Phải xinh đẹp hào phóng, tri thư đạt lễ, vô cùng tài giỏi, lên được phòng khách xuống được nhà bếp, có thể văn có thể võ...

An đại lang bật cười “Hình như vừa rồi huynh không có nói như vậy mà, Thập Nhất Nương, muội sửa lại đi, xinh đẹp hào phóng có thể bỏ đi, vô cùng tài giỏi cũng có thể bỏ đi, chuyện của An gia không phải là quá nhiều, văn võ song toàn yêu cầu cũng quá cao rồi, học văn cũng không cần thiết lắm, hiểu lễ nghĩa là được rồi.”

Thập Nhất Nương sững sờ “Đại lang ca, huynh đừng gấp vậy, yên tâm, xinh đẹp cùng tài giỏi không mâu thuẫn nhau, muội sẽ mò to hai mắt tìm được cô nương thập toàn thập mỹ (hoàn hảo).” Tại sao điều kiện đột nhiên lại thành thấp như vậy, rất là không hợp với Đại lang ca.

An đại lang nghiêm túc nhìn Thập Nhất Nương “Không cần cô nương thập toàn thập mỹ, muội nói với nương của huynh, thê tử tương lai của huynh đó là có thể ở thời điểm sau khi huynh chết đi vẫn có thể cười nuôi nấng con cái, hiểu thuận trưởng bối, không cần xinh đẹp, cũng không cần phải tài hoa gì nhiều.”

Tờ giấy trên tay Thập Nhất Nương rơi xuống, ngay lập tức nàng bật khóc “Hu hu... Đại lang ca, huynh không cần hy sinh vì gia tộc, An gia cũng không phải chỉ có một mình huynh, mọi người cùng giúp đỡ nhau, cho nên huynh đừng nói từ chết làm cái gì, Thập Nhất Nương nghe thấy sợ hãi...”

An đại lang luống cuống tay chân, muốn đưa tay áo lên lau nước mắt cho muội muội, lại nghĩ quần áo bằng vải dệt rất thô, sẽ làm bị thương làn da mềm mại của nàng, cuối cùng đành cẩn thận lấy tay lau nước mắt cho nàng, “Thập Nhất Nương, đừng khóc, ca ca chẳng qua chỉ là suy luận mà thôi, muội cũng biết, nhà chúng ta là võ tướng, sẽ phải ra chiến trường, trên chiến trường sẽ không tránh khỏi hy sinh.”

Cảm nhận được hai tay thô ráp của Đại lang ca do thời gian dài cầm kiếm mà lưu lại, Thập Nhất Nương càng khóc lợi hại hơn, Đại lang ca hẳn mười mấy năm đều như một ngày, từ mùa đông đến mùa hạ không ngừng tôi luyện bản thân, thân mang huyết cừu của An gia, nàng có thể yêu cầu hắn không ra chiến trường được sao? Thê tử tương lai của Đại lang ca có phải là phải dằn nỗi đau trong lòng xuống mà mỉm cười đưa hắn ra chiến trường.

Ngày đó Thập Nhất Nương ôm An đại lang khóc lớn, nàng từ trước đến giờ luôn ăn ngon ngủ ngon lười suy nghĩ mà lần đầu tiên trong đầu có một ý niệm mơ hồ, có phải nàng nên làm chút chuyện, vì những người nàng yêu mến.

*****An Tam gia nhìn ánh mắt hồng hồng của nữ nhi, thở dài, đưa chén trà qua “Khóc lâu như vậy, nhất định rất khát, uống chút trà đi.”

Thập Nhất Nương ừ ừ “Cha có cảm thấy Thập Nhất Nương chỉ biết sống phóng túng, chỉ biết nhận lấy mà không biết cho đi.”

An Tam gia buồn cười “Con mới mấy tuổi đầu, vẫn còn là con nít, làm gì để cống hiến?” Hơn nữa thời đại này là nam quyền, làm gì có cô nương nhà ai muốn làm cái gì cống hiến, đương nhiên những gia tộc có dã tâm bừng bừng muốn thông qua quan hệ thống gia là ngoại lệ, các cô nương đó đều là vật hy sinh.

“Con nói thật mà, hơn nữa con đã sống hai đời.” Thập Nhất Nương kiên trì nói, tuy rằng đời trước nàng mười hai tuổi liền cùng ông nội vào cơ sở nghiên cứu được cách ly, cả ngày tiếp xúc với được vật cùng độc tố, tâm trí cũng không phát triển, càng làm cho nàng đau khổ hơn chính là sau khi trở về, tâm trí cũng trở về lúc sáu tuổi, khí phách mười phần, sát phạt quyết đoán những từ này không có một cọng lông nào quan hệ tới nàng.

An Tam gia trầm nghĩ, nếu tâm trí nguoi như một người trưởng thành, cha thật thương tâm, mỗi ngày cũng sung không ra những lời ngoắc ngoáy ngọt ngào của nguoi.

“Cha không biết Thập Nhất Nương đối với cho nhận lý giải như thế nào, nhưng cha cũng không cảm thấy Thập Nhất Nương chỉ biết sống phóng túng.” An Tam gia ôn nhu nói “Thập Nhất Nương còn nhớ rõ Vinh tiểu thúc chứ, ông ấy thấy con cùng Vinh nhị lang, Thập lang biên soạn sách nhà nông, làm cho dân chúng làm theo những gì trong sách, vậy mà châu (đơn vị hành chính thời xưa) do ông ấy quản lý thu hoạch nhiều hơn mấy năm trước gấp ba lần rưỡi, nếu không phải Thập Nhất Nương nghĩ ra phương pháp bón thúc, lương thực sao có thể thu hoạch được nhiều như vậy, Vinh tiểu thúc định sẽ đem kinh nghiệm truyền rộng ra, đến lúc đó lương thực Đại Hạ nói không chừng sẽ gia tăng ba phần, còn có, sách thuốc mà Hồ đại phu cùng Thập Nhất Nương nghĩ ra đã trị được rất nhiều bệnh mà trước đó được cho là nan y... Hiện tại Thập Nhất Nương lại làm ra rất nhiều thuốc pha chế sẵn chữa phong hàn, tiêu chảy, như vậy dân chúng sẽ không có người chỉ vì bị bệnh phong hàn mà táng gia bại sản, cũng sẽ không có người bị tiêu chảy mà chết đi.”

Thập Nhất Nương sững sờ, không ngờ nàng làm nhiều chuyện như vậy, trong lúc vô tình nàng đã ảnh hưởng rất nhiều người, cũng gián tiếp cứu rất nhiều người.

An Tam gia nhìn nữ nhi một lần nữa lộ ra khuôn mặt tươi cười, rơi vào trầm tư, Phò Tuệ đại sư bé quan, ông cảm thấy rất kỳ quái, nữ nhi làm nhiều chuyện như vậy, công đức số mệnh trên người khẳng định không ít, vì sao Phò Tuệ đại sư nói công đức trên người nàng không thể đoạt, cũng không ai

có thể đoạt được, từ xưa đến nay, số mệnh không người nào có thể đoạt như thế này thì chỉ có long khí ...

Sắc mặt An Tam gia khó coi, lại nghĩ tới câu nói của Thanh Viễn đại sư “Quý không thể nói.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93

Edit: Lee's

Beta: Hằng Lê

Trước cung yến ba ngày, bà mối Lâm tới cửa bái phỏng.

Quốc công phủ rất tốt nha, cửa rộng nhà cao, thiếu niên chưa thành thân nhiều, đã vậy ai cũng có tư sắc xuất sắc, năng lực tốt, lại có quy tắc là bốn mươi tuổi mà chưa có con trai mới được nạp thiếp, nếu việc hôn nhân của An đại lang mà thành, còn có một đám trai tráng trẻ ở phía sau, đường làm ăn của bà sẽ liên tục phát triển, bà mối Lâm cười càng tươi, nhất định phải nắm lấy cơ hội mong manh này, không cần biết có bao nhiêu bà mối đến đây, bà đều phải đánh bại bọn họ.

“Cô nương, trên mặt bà mối Lâm viết nhiều chữ như vậy sao?” Đông Mai mê mang nhìn Thập Nhất Nương, còn có tư sắc xuất sắc, đường làm ăn sẽ liên tục phát triển là cái gì?

“Khụ, tóm lại nàng chính là suy nghĩ như vậy.” Thập Nhất Nương nhìn Đông Mai rất nghiêm túc, cố gắng cường điệu “Còn nữa, đừng gọi ta cô nương, hãy gọi ta Sherlock holmes (*).” Nghe nói Holmes có thể chỉ từ một sợi lông chó dính trên người, đã có thể nhìn ra chức vụ cùng địa điểm công tác của người kia, nàng từ trên mặt một người đọc ra nhiều như vậy cũng không kì quái.

(*) một nhân vật thám tử hư cấu, đọc thêm ở đây [s://vi.wikipedia.org/wiki/Sherlock_Holmes](http://vi.wikipedia.org/wiki/Sherlock_Holmes)

Cô nương lại kỳ lạ nữa rồi, làm như nghe không hiểu Đông Mai cười tủm tỉm hỏi “Đêm nay muốn ăn cái gì? Thịt heo hay là thịt dê?”

Thập Nhất Nương lập tức lâm vào trầm tư, “Mùa đông là mùa bồi bổ.”

Câu này của cô nương thì nàng hiểu được, cái gọi là ‘cố tìm điểm chung, gác lại điểm bất đồng’ chính là ý này, Đông Mai cười tủm tỉm đưa cô nương vào phòng khách, xoay người đi về hướng phòng bếp.

“Thập Nhất Nương, mau tới đây.” Phương thị cầm một tập tranh hướng Thập Nhất Nương ngoắc ngoắc, “Mau tới đây giúp đại bá mẫu chọn, đại bá mẫu nhìn sắp hoa mắt rồi.”

Bà mối Lâm đứng lên, vẻ mặt tươi cười nhìn Thập Nhất Nương “Đây là Thập Nhất Nương từ đúng không, ngưỡng mộ đã lâu.”

Bà mối kinh thành thân thông quảng đại hơn bất kỳ ai khác, hoàn toàn khác hẳn tương tượng về bà mối đầu đeo hoa đỏ thắm, mặt phía dưới có nốt ruồi, nói chuyện khoa trương trong suy nghĩ của Thập Nhất Nương, bà mối Lâm tri thủ đạt lễ, trên mặt tươi cười hài hòa, đúng rồi, tựa như bác gái trong hội phụ nữ.

Công việc của các bà mối chính là cầm các tập tranh cô nương, công tử chưa thành thân mang đi quảng cáo nhiệt tình đầy mạnh tiêu thụ, mỗi bác gái đều là cao thủ nhìn mặt nói chuyện, luôn có thể từ lời nói của ma ma, nha hoàn có thể tổng kết ra tính cách của các cô nương, công tử, vô cùng tri kỷ đề nghị người thích hợp với ai nhất, cách bán hàng còn nhanh chóng hơn cả tam gia, mua tay, cưới không thể trả lại hàng, hôn nhân có phiếu lưu, tuyệt đối phải cẩn thận.

Thập Nhất Nương cảm khái không thôi, chẳng lẽ hệ thống sản xuất là nền 'công nghiệp mai mối' ở kinh thành này đều đã được chuyên nghiệp hóa theo hệ thống, không, còn, nhân, tính, hóa? Tuy rằng Thập Nhất Nương biết các quý tộc nhà lớn, quan chức cũng lớn, các bà mối không dám không nhân tính hóa, lừa gạt cũng vô dụng, quý tộc bị lừa hôn thì cũng sẽ không ngậm bồ hòn làm ngọt như dân chúng bình thường, họ sẽ không dễ yên cho người!

Bà mối Lâm ngày thường mượt mà, khuôn mặt trắng trẻo mập mạp, nhìn rất hiền lành, hiện tại bà đang dùng tư thái cao sang nhã nhặn chậm rãi uống trà, giống như một phu nhân vậy, Thập Nhất Nương cúi đầu nhìn tập tranh của các tiểu thư khuê các kinh thành, cũng không ngẩng đầu lên “Bà mối Lâm đang ghi nhớ diện mạo của ta, trở về về ra hay sao?”

Bà mối Lâm xấu hổ, suốt nửa thì phun ngụm trà ra ngoài, tư thái phu nhân cũng suốt thì không giữ được, ánh mắt cô nương này sao lại lợi hại như vậy, loại phương pháp quan sát một cách bình thản khéo léo như bà, người bình thường cũng sẽ không chú ý tới.

“Thật có lỗi, Thập Nhất Nương từ rất xinh đẹp, nên lão thân không khỏi nhìn nhiều vài lần.” Bà mối Lâm nhiệt tình mỉm cười lộ ra đáng vẻ cán bộ phụ nữ.

Thập Nhất Nương nở nụ cười “Vây bà nhìn thật kỹ, phải họa ta đẹp một chút.” Nàng đơn giản chỉ coi như là chụp ảnh, buồn bực duy nhất là tranh của bà mối Lâm, nàng không thể phân biệt được ai là ai, ngoài hình dạng khuôn mặt nhìn ra tròn hay nhọn, hình thể nhìn ra gầy hay béo, còn cái khác không thể nhìn ra được, haiz, mắt hai mí cùng mắt một mí khác nhau, chính là nhiều hơn một đường kẻ, quá khó để tưởng tượng ra tướng mạo cụ thể.

Bà mối Lâm vui vẻ, quả nhiên không hổ là tiểu cô nương của Quốc công gia, hào phóng hơn so với những cô nương xấu hổ khi biết mình bị vẽ ở kinh thành này, “Không cần lão thân vẽ đẹp, dáng vẻ của Thập Nhất Nương từ vốn đã rất xinh đẹp rồi.”

Tôn thị nhất thời vui vẻ “Thật tinh mắt, bộ dạng Thập Nhất Nương nhà chúng ta xinh đẹp chứ, tương lai nhất định là một đại mỹ nhân!”

Bà mối Lâm liên tục gật đầu “Phụ nhân nói rất đúng, Thập Nhất Nương từ bộ dạng đẹp, chỉ sợ đến lúc đó người tới cửa cầu thân sẽ giẫm nát bậc cửa.” Không cần phải nói cũng biết, cháu gái ruột mà An quốc công yêu thương như bảo bối trong tim mà, nghe nói lý do mà An quốc công từ quan chính là muốn cùng cháu gái trồng rau, tất cả cô nương trong kinh thành này có ai mà không hâm mộ. Ngoài ra, phụ thân của An thập nhất nương ai ai cũng biết, hai mươi năm trước từng là Trạng Nguyên trẻ tuổi nhất, hơn nữa mấy ca ca của nàng cũng cực kì cưng chiều nàng, gia thế không cần phải nói, đồ cưới khẳng định không phải là ít... Hơn nữa theo ánh mắt của bà nhìn, tiểu nương từ ngày thường trắng mềm đáng yêu, tuy rằng bây giờ hơi béo chút nhưng chờ ngũ quan nảy nở, dáng người hiện rõ, quả thật là một mỹ nhân, bà mối Lâm âm thầm suy tính công tử vừa độ tuổi trong kinh thành có thể xứng đôi với nàng, nếu như vài năm sau có thể nắm được mối hôn nhân này thì tốt rồi, danh tiếng của bà mối Lâm sẽ truyền khắp Đại Hạ, trở thành thiên hạ đệ nhất mai mối.

Phương thị cúi đầu nhìn tập tranh, thường thường cùng Tôn thị thấp giọng thảo luận, bà mối Lâm ở một bên mỉm cười, cũng không như những bà mối đem nhà gái ba hoa chích chòe, bà biết rất rõ tính tình của những người quý tộc, nếu khoe khoang phô trương không đúng sự thật chỉ sợ sẽ hủy thanh danh của bà.

“Người đâu, nếu như các công tử trở về, bảo bọn họ lại đây, để bà mối Lâm nhìn kỹ một chút, tương lai còn phải phiền bà mối Lâm nữa.” Phương thị cười nói.

Trên mặt bà mối Lâm lộ ra mỉm cười, cũng không phải kinh sợ, mà là làm người ta cảm giác ôn hòa “Không dám, có thể làm mối cho các công tử Quốc công phủ là phúc khí tám đời của ta.”

Trước đó đã gặp qua An đại lang, trong tay bà mối Lâm đã có bức họa của hắn, cũng không vội.

Ngày đó bà thập phần may mắn nhìn thấy vài công tử An gia, người đầu tiên bà gặp chính là An nhị lang, thần tài của An gia trong truyền thuyết. Bà mối Lâm cười đến nỗi chỉ thấy răng không thấy mắt, đứa nhỏ này bộ dạng tuấn tú, cao gầy nhả nhặn, cho dù không theo con đường làm quan chỉ yêu bạc, nhưng chỉ nghĩ tới hắn xuất thân từ Quốc công phủ sẽ không phải lo lắng hôn sự của hắn, mặc kệ hắn coi trọng người nào, bà mối Lâm bà đều dám cam đoan.

Sau đó là An tam lang, bà mối Lâm thật lâu mới lấy lại tinh thần, bà làm bà mối đã nhiều năm, thiếu niên công tử cũng gặp nhiều, nhưng vẫn kim lòng không đậu mà mê mẩn, quả thật là con trai của An Tam gia, dung mạo như trích tiên, phong độ đó khí chất đó, nhân gian hiếm có.... Bà mối Lâm thở dài, hôn sự của hắn có chút khó khăn, bởi bà nghĩ không ra tiểu cô nương nào có thể xứng đôi với hắn.

Khi nhìn thấy An ngũ lang, bà mối Lâm không khỏi cảm thán, xem ra lời đồn không phải là giả, diện mạo các công tử An công gia quả thật là số một số hai ở kinh thành, không đứng, diện mạo An ngũ lang này quả thật hơn rất nhiều cô nương, cho dù là nam nhi hay nữ nhi cũng là số một số hai kinh thành. Không hổ là con của An Nhị gia, năm đó khi An Nhị gia ở kinh thành còn khiến không biết bao nhiêu nam nhân vì ông mà mê muội, đúng vậy, không sai, chính là nam nhân, không ít người trước kia vốn luôn tuyên bố mình chỉ thích nữ nhân nhưng khi nhìn thấy An Nhị gia rốt cục mới phát hiện ý nghĩa của cuộc sống, thời điểm An Nhị gia thành thân, các nam nhân thất tình đều chui hết vào Phẩm Cúc lâu của kinh thành, khi đó đúng là thời kì mùa xuân của các tiểu quan(*).

(Dành cho ai ko hiểu, tiểu quan: như kĩ nữ, mà cái này là kĩ nam, nói nôm na là trai bao, cái tên lâu xanh cũng thật ba chấm, phẩm cúc = nhắm nháp hoa cúc =))))

Nghĩ đến An ngũ lang, bà mối Lâm lộ ra nụ cười hòa ái, thật tốt, tuy rằng dung mạo của An ngũ lang còn đẹp hơn cả cha hắn, nhưng trên người không có cỗ mị lực khiến nam nhân thần hồn điên đảo, bà mối Lâm đối với việc làm ăn trong tương lai nhẹ nhàng thờ phào.

Thời điểm Bà mối Lâm nhìn thấy An thập lang, cả kinh suýt nữa thì ngã, tiểu trắng mập này là ai đây?

Tôn thị vô cùng tha thiết nhìn bà; “Bà mối Lâm, bà xem Thập lang nhà ta thế nào, có tiểu cô nương thích hợp hay không? Ta không yêu cầu cao, chỉ cần nhân phẩm tốt, dung mạo không cần quá xinh đẹp, chỉ cần tiểu cô nương chú ý tới Thập lang là được, gia thế cũng không quan trọng.”

Bà mối Lâm gượng cười “Này không dám, không dám, vì hiện tại tuổi của Thập lang công tử còn nhỏ, cô nương thích hợp còn không có trong tập tranh.” Bà mối Lâm rất muốn hỏi, người này thật sự là phụ nhân sinh ra sao? Tại sao một chút cũng không giống hai ca ca hắn.

Tôn thị mỉm cười “Vây bà mối Lâm từ giờ lưu ý đi, ha ha, sớm định ra là tốt, ha ha, để vợ chồng son sớm ngày bồi dưỡng tình cảm, sau này hôn nhân thuận lợi hơn.”

Bà mối Lâm cố gắng áp chế vấn đề muốn hỏi ra, phụ nhân, ngài một chút cũng không sốt ruột nhị lang, ngũ lang, bởi vì bọn họ đẹp thật dễ bán, ngài muốn mau chóng định hôn cho Thập lang công tử, rõ ràng là lo lắng An thập lang càng ngày càng béo, không có ai muốn, sớm định ra được, tương lai có béo hơn bây giờ gấp mấy lần cũng không cần lo lắng, đây thật ra là lừa hôn đúng không?

“Phu nhân yên tâm, Thập lang công tử thành thực, mộc mạc, khoan dung thiện lương, chính là rể hiền trong lòng các quý nhân.” Bà mối Lâm chân thành nói, không có ngoại hình liền nói nội tâm, làm bà mối lâu như vậy bà đã thành thói quen.

Bà mối Lâm thắng lợi trở về, không hổ là An gia, gia đại nghiệp đại, tiền nước trà đút đầy hà bao.

“Phu nhân, người xem kim bộ điều này thế nào? Có hợp hay không?” Nha hoàn ân cần hỏi.

“Nhị gia, chàng cảm thấy thế nào?” Tôn thị liếc mắt đưa tình nhìn về phía An Nhị gia.

An Nhị gia lập tức kinh diễm nói “Phu nhân dung mạo đẹp như thiên tiên, những nữ nhân tham gia cung yến hôm nay rất là đáng thương, phải xuất hiện cùng phu nhân hôm nay, chắc chắn các nàng sẽ bị phu nhân chiếm hết hào quang.”

Trên mặt Tôn thị xuất hiện vết hồng “Nhị gia thật là, người ta đã là thiếu phụ lớn tuổi có chồng, làm sao so được với tiểu nương tử trẻ tuổi.”

An Nhị gia nói vô cùng thành khẩn “Nàng cho dù là tám mươi vẫn là đẹp nhất kinh thành.”

Thập lang nhin xuống cảm giác buồn nôn, uống hán còn theo Thập Nhất Nương học vô số công phu vuốt mông ngựa, kết quả so sánh với cha hán, hán quả thật vô cùng vụng về.

“Nương, con đi xem nhị ca bọn họ.”

Tôn thị phục hồi tinh thần lại “Đi thôi, nhị gia, chàng cũng đi xem ngũ lang, thiếp sợ đứa nhỏ này lại làm dơ quần áo.” Cho tới bây giờ nàng cũng không dám xem nhẹ lực tàn phá của ngũ lang, tốc độ tự đem mình biến thành khát cái của đứa nhỏ kia càng lúc càng nhanh.

An Nhị gia mỉm cười “Đi, ta đi nhìn ngũ lang, phu nhân nghỉ ngơi một chút đi.”

Tôn thị đứng lên “Sao có thể nghỉ ngơi được, thiếp phải đi nhìn Thập Nhất Nương, đây là lần đầu tiên con bé tham gia cung yến, thiếp sợ đứa nhỏ này sẽ hồi hộp.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94

Edit: Lee's

Beta: Hằng LêTôn thị vừa đi đến sân Thập Nhất Nương thì gặp Phương thị.

“Đại tẩu, tẩu cũng đến rồi à, hôm nay tẩu mặc bộ y phục này nhìn thật uy nghiêm.” Tôn thị cười nói, Phương thị mặc quan phục cáo mệnh màu đỏ, đầu đội địch quan có vẻ trang nghiêm, khí thế ngay lập tức liền hiện ra.

Phương thị về mặt ngượng ngùng “Nhị đệ muội, muội rất nhanh sẽ nhận được lệnh phong, đến lúc đó cũng sẽ cùng mặc cáo mệnh quan phục...”

Tôn thị về mặt ‘xin miễn cho kẻ bất tài’ “Miễn, mặc cáo mệnh quan phục vào tự dung trông già đi năm tuổi, muội còn đang muốn nhị gia từ quan đây.”

Phương thị không nói gì, cáo mệnh là giấc mộng của nữ nhân khắp thiên hạ, bộ y phục cáo mệnh trên người này không biết bao nhiêu nữ nhân cầu mà không được, kết quả nhị đệ muội lại ghét bỏ vì trông nó có vẻ già.

“Hóa ra là ta già đi năm tuổi.” Phương thị già vờ thờ dài “Vẫn là mặc váy dài bằng lụa gấm như Nhị đệ muội nhìn đẹp mắt, trẻ tuổi hơn nhiều.”

Tôn thị là người luôn yêu chuộng cái đẹp, hôm nay ăn mặc lại giống như một nàng tiên giáng trần, với chiếc váy dài màu hồng phấn, cổ tay áo cùng viền váy có thêu hoa văn màu đỏ, phía trên váy thêu hoa hồng nở rộ, đai lưng bên hông cũng là màu hồng phấn, phía trên đó có thêu những đóa hoa thật nhỏ bằng chỉ bạc, nhìn qua có vẻ bình thường, nhưng dưới ánh mặt trời hay được ánh nến chiếu vào sẽ sáng lấp lánh, tóc búi kiểu phi tiên kế, cài bộ trâm kim bộ điều, càng tôn lên làn da như ngọc của nàng, xinh đẹp như một bức họa.

Tôn thị ngượng ngùng “Muội vốn cảm thấy y phục này nhìn có vẻ trẻ con quá, nhưng nhị gia cứ khuyên mãi, nếu mà muội mặc bộ quan phục cáo mệnh đó thì chắc chắn sẽ còn già hơn cả tẩu nữa. Mặt tròn không có vẻ già, hôm nay tẩu mặc bộ y phục này nhìn vào thì chỉ thấy uy nghiêm hơn thôi, làm sao già đi được.”

Phương thị ban đầu vốn hơi tròn trịa nên nhìn không bị già, nhưng gần đây gầy đi khá nhiều, lại thêm mỗi ngày nhảy điệu chú thỏ con nên sắc mặt tốt hơn trước, lại rời khỏi vùng Tây Bắc nơi phơi nắng mỹ nhân thành cục than kia, mỗi ngày nàng lại thường xuyên thoa một lớp mặt nạ, làn da càng thêm trắng

hồng nhũn nhũ, thoát nhìn càng trẻ hơn.

“Ta đoán rằng Hoàng thượng là muốn cho nhị đệ tiếp tục trụ lại ở Hộ bộ, nhị đệ muội, bộ quan phục cáo mệnh này, sớm hay muộn muội cũng phải mặc vào.”

“Đến lúc đó nói sau.” Tôn thị vô tình nói “Dù sao cũng ít có cơ hội tiến cung” Dứt lời liền yêu điệu đi vào trong sân.

Phương thị mỉm cười nhìn Tôn thị, nhị đệ cùng nhị đệ muội đúng là một đôi vợ chồng kì quái, hai người đều đã hơn ba mươi, nhưng nhìn bên ngoài nhiều lắm cũng chỉ hơn hai mươi, cũng không uổng phí công sức bọn họ bảo dưỡng như sinh mệnh, tuy rằng nàng cũng dùng mặt nạ do Thập Nhất Nương làm cho, nhưng thật sự không đến mức chăm sóc đến cuồng như vợ chồng nhị đệ như vậy.

“Thập Nhất Nương chuẩn bị xong chưa?” Tôn thị cùng Phương thị tiến vào nội thất, Thập Nhất Nương là lần đầu tiên tham gia cung yến, các nàng phải cẩn thận nhìn xem có gì sơ suất hay không.

Thập Nhất Nương đang cùng vài nha hoàn phân cao thấp, sống chết cầm lấy chiếc roi màu đỏ không buông “Ta nhất định phải cầm roi theo, ai biết trong cung sẽ xảy ra chuyện gì chứ.”

Lan Hoa đỡ nàng nói “Trong cung khắp nơi là thị vệ, còn có thái giám cung nữ canh, chỗ nào cũng có ánh mắt, có thể xảy ra chuyện gì được, cô nương đừng nào loạn, trong cung không cho phép mang vũ khí theo, va chạm thánh nhân là điều không tốt.”

“Sao lại thế này?” Tôn thị về mặt kỳ quái “Thập Nhất Nương là muốn mang theo roi bên người sao? Tại sao thế?”

Thập Nhất Nương thở hồng hộc xoay đầu lại “Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu, hai người đến thật đúng lúc, hai người mau cùng Lan Hoa các nàng nói xem, trong cung chính là địa phương nguy hiểm nhất thiên hạ, con không mang theo vũ khí phòng thân sao có thể đi.”

Phương thị ghen lời, Thập Nhất Nương đây là đem hoàng cung thành chiến trường sao? Nơi nơi đều là địch nhân? “Thập Nhất Nương, kìa, roi này vẫn nên để ở nhà đi, trong cung không có ai dám có lá gan kêu đánh kêu giết.” Tôn thị khuyên nhủ, nàng bỗng thấy hối hận vì trước đây đã nói cho Thập Nhất Nương là trong cung nhiều nguy hiểm, lòng người khó lường, để cho nàng không chạy loạn, kết quả là đứa nhỏ này thật sự coi hoàng cung là đầm rồng hang hổ.

Thập Nhất Nương không cho là đúng, liếc mắt nhìn hai vị bá mẫu một cái “Hai người đừng gạt con, con đã xem rất nhiều tiểu thuyết... à, là truyện cổ, trên đây viết rất nhiều chuyện cung đấu, trên đường đồ dầu mỡ trơn trượt, trong trà bỏ thuốc, hạ độc trong cơm, son phấn thì hủy dung...”

Phương thị cùng Tôn thị trợn mắt há mồm mà nghe Thập Nhất Nương tiếp tục nêu ví dụ “Hai vị phi tử nổi lên tranh chấp, một người tự đánh mình vài bạt tai, sau đó nói xấu đối phương, hồ nước là chỗ mà diễn cảnh cung đấu tốt nhất... Tính đến khi nào có người tới, tự mình nhảy vào trong hồ sau đó nói là bị đối phương đẩy xuống nước...”

Lan Hoa cùng vài nha hoàn giống như nghe được chuyện cổ tích, nếu không phải thời gian cấp bách, thì các nàng chắc chắn sẽ pha một ấm trà cùng nhau ngồi xuống yên lặng lắng nghe cô nương nói những chuyện không thể tưởng tượng được này, còn hay hơn các câu chuyện mà các thuyết thư tiên sinh kể.

Phương thị cùng Tôn thị hoàn toàn bất lực, có thể tưởng vào cung phần lớn là khuê nữ tri thư đạt lễ, cho dù là đấu cũng chỉ là những chuyện lông gà vò tỏi mà nổi lên tranh chấp nhỏ nhỏ, tại sao đến miệng Thập Nhất Nương, trong cung đều là tập hợp những nữ nhân chanh chua ác độc, luôn miệng nam mô bụng một bồ dao găm rồi, không trách được nàng lại đem hoàng cung thành nơi đầm rồng hang hổ, ngay cả các nàng vừa nghe xong cũng cảm thấy cung yến đêm nay thật không an toàn.

“Tóm lại con đem roi bỏ xuống đi.” Phương thị toàn thân vô lực “Chỉ cần con ngoan ngoan đứng bên người bá mẫu, chắc chắn sẽ không có chuyện gì.”

Thập Nhất Nương mấp máy môi, lại lâm vào ảo tưởng cung đấu “Không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, nếu có cung nữ hay thái giám nào giả mạo danh nghĩa Hoàng hậu hoặc Hoàng thượng đưa con ra ngoài vứt vào bao tải, hoặc là đem con vào một căn phòng tối như mực, sau đó thả rắn, hoặc là thừa dịp con không chú ý đánh ngất rồi thả vào trong hồ, thần không biết quỷ không hay, không được, con cảm thấy không an toàn, phải mang theo vũ khí mới được, nếu thực sự gặp người xấu không có vũ khí thì thật xui xẻo đó...”

Tôn thị cảm thấy bất lực không thôi: “Thập Nhất Nương, con tưởng con là bánh ngon, Hoàng thượng, Hoàng hậu ai ai cũng muốn gặp con sao?”

Phương thị cũng bó tay “Thập Nhất Nương con sẽ không ngốc đến mức đi theo người lạ

một cách vô tư như thế phải không, hơn nữa nơi ở của Hoàng thượng phòng thủ vô cùng nghiêm ngặt, vật nguy hiểm như rắn thì ai dám cho mang vào cung chứ.”

“Ai nói không có, trong cung có nhiều cây nhiều hoa như vậy, còn núi giả các thứ các thứ.” Thập Nhất Nương than thở.

“Trong cung sẽ có người đứng giờ thả thuốc đuổi rắn, rắn độc quanh hoàng cung cũng đi mất.”

Thập Nhất Nương vẫn cầm roi không buông, dùng vẻ mặt lấy lòng nói với Phương thị “Đại bá mẫu, người xem roi này xinh xắn như vậy, lại có màu đỏ, quần vào eo sẽ không khác gì đai lưng, người xem, váy của con màu phấn hồng, đai lưng màu đỏ, thật đẹp mắt.”

Nói xong thuận tay vung roi lên, chỉ nghe ‘vù’ một tiếng, roi vòng vài vòng ngay tại vị trí đai lưng của nàng, đai lưng màu đỏ, quần áo hồng nhạt, càng tôn lên vẻ trắng nõn đáng yêu của tiểu cô nương.

Tôn thị, Phương thị không thể không thừa nhận, hình như rất đẹp mắt, không ảnh hưởng đến toàn thể, nên tùy nàng vậy.

Phương thị khẽ nói với Tôn thị “Nhị đệ muội, phương pháp dùng roi của Thập Nhất Nương có phải là chân truyền từ muội không?” Đồng tác vung roi thật sự trôi chảy.

Tôn thị gật đầu, vẻ mặt đau khổ “Sớm biết sẽ không để cho nàng nghiêm túc học như vậy, nói thật, nếu không phải Thập Nhất Nương còn nhỏ, khí lực chưa đủ táo sớ sớm đã trở nên giỏi hơn thầy.”

Phương thị an ủi nói “Võ công giỏi cũng là chuyện tốt, ít nhất không cần lo lắng nàng gặp phải kẻ háo sắc.”

“Muội chỉ sợ nàng đem kẻ háo sắc đánh chết mới phiền toái.” Tôn thị than ngắn thở dài.

Là một đương gia chủ mẫu, Phương thị khí phách mười phần nói “Có gì phiền toái, nên thiêu thì thiêu nên chôn thì chôn, mấy ca ca của con bé chẳng lẽ đều là người bắt tài sao, ngay cả chuyện hủy thi diệt tích đều không làm được?”

Tuy rằng cách xa, nhưng Thập Nhất Nương vẫn nghe được, nàng cảm thấy mình không biến thành một tiểu thư khuê các bệnh hoạn, điều ngoa tùy hứng, coi mạng người như cỏ rác, thật sự là đáng mừng.

“Cha, chúng con đi.” An tam lang xin lỗi nhìn An Tam gia, gần đây chân của cha đang tiến hành châm cứu phối hợp uống thuốc, chân đã hơi tốt hơn, nhưng vẫn chưa thể đi bộ, đương nhiên ông không có hứng thú tham gia cùng yến đề cho người ta vậy xem.

An Tam gia dặn dò nói “Đừng quên lời cha nói, cẩn thận trông chừng Thập Nhất Nương, đừng để con bé chạy loạn va chạm quý nhân.” Người gọi là quý nhân chính là chỉ Thái tử, tuyệt đối, tuyệt đối phải cẩn thận đừng cho Thập Nhất Nương cùng Thái tử tiếp xúc gần.

Thập Nhất Nương mở to hai mắt, thờ phỉ phò nói “Cha, con cũng không phải tiểu hài tử, sẽ không chạy loạn đâu.”

An tam lang vội vàng đỡ dành nói “Cha chỉ là lo lắng thôi mà, trong cung nhiều người bận rộn, lần trước không phải muội nói nhiều chuyện cùng đầu sao?” Đơn giản lấy lời của nàng dọa nàng, tốt nhất làm cho muội muội có ấn tượng không tốt với hoàng cung, cả đời cũng không muốn vào trong đó.

Thập Nhất Nương đắc ý vung roi xuống đất ‘vút’ một tiếng xẹt qua không khí, lại thêm một tiếng, chiếc roi lại khéo léo vòng quanh trên lưng “Yên tâm, đầu thì đầu cũng không sợ, muội có vũ khí.”

An Tam gia vui vẻ, “Cách dùng roi của Thập Nhất Nương càng ngày càng tốt, ai không có ánh mắt, thì con cứ quát hấn, quát xong rồi cha giúp con giải quyết hậu quả.”

Thập Nhất Nương đắc ý dào dạt “Cha không cần lo lắng, cho dù con đánh người cũng sẽ không lưu lại chứng cứ, roi này là đặc chế, đánh người rất đau, nhưng sẽ không lưu lại vết thương.” Nhị lang ca thật sự hiểu nàng, đưa roi cũng không giống người thường.

“Tốt lắm, cho dù lưu lại chứng cứ cũng không sợ, nhanh chóng trở về nói cho cha biết, cha hủy chứng cứ cho con.”

An tam lang toát mồ hôi, cha, như vậy có được không, thật sự không sợ sẽ nuôi ra một tiểu thư đánh đá ngang ngược sao?

Thập Nhất Nương cảm vũ khí chiến đấu: Roi,

Chuẩn bị sẵn chiến lương: Hà bao đầy điểm tâm cùng kẹo ăn vặt, khí thế bừng bừng hướng chiến trường – hoàng cung xuất phát.

***** Trên đường xe ngựa rất nhiều, đường tới gần hoàng cung được giới nghiêm, xuyên thấu qua màn xe ngựa, Thập nhất nương thỉnh thoảng có thể nhìn đến thị vệ tuần tra.

“Nhìn thấy dấu hiệu kia không, đó là xe ngựa nhà Lễ bộ Thượng thư La đại nhân, La đại nhân có hai con trai và hai con gái, đại nữ nhi vừa tròn mười bốn tuổi, tiểu nữ nhi mười hai.” Phương thị cùng Thập Nhất Nương cùng Tôn thị nói chuyện.

“Xem đó là xe ngựa nhà Vu đại nhân, Vu đại nhân là sĩ lâm (trong quân đội) thanh cao sang quý, gia phong không tệ, cháu trai cháu gái của bọn họ có đến mười người, nhưng chưa có hôn sự chỉ có Thất nương, Bát nương, Cửu nương, ba cô nương này đều mười ba mười bốn tuổi, độ tuổi thích hợp, bộ dạng cũng xinh đẹp.” Tôn thị nói.

Thập Nhất Nương nghe không cảm thấy thú vị, gần đây đại bá mẫu cùng nhị bá mẫu cùng nói một kiểu, tất cả đều là cô nương nhà ai chưa có hôn sự, tạt tranh tiểu cô nương ở kinh thành kia đều bị các nàng xem nát.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Edit: Lee's

“Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu, tranh vẽ cũng không hẳn là chính xác, nói không chừng người thật cùng bức tranh không hề giống nhau chút nào.” Thập Nhất Nương giơ tay nói, nhất là thời đại này bức tranh trọng ý không nặng về hình thức, theo cảm giác của nàng, tập tranh bà mới đưa, ngũ quan của những tiểu cô nương này rất trừu tượng, ít nhất nàng thấy cô nương A với cô nương B không có gì khác nhau cả “Lần trước bà mới Lâm tới nhà cho con xem bức họa, con nhìn không nhận ra nữa, cảm giác bộ dạng đều giống nhau, cho nên hoặc là bà mới Lâm vẽ không tốt, hoặc là các tiểu cô nương mặt mũi đều giống nhau.”

“Đây là không thể nào.” Phương thị hơi chán chừ: “Kỹ thuật vẽ của bà mới Lâm cũng có tiếng, bà ấy là người vẽ giống nhất.”

Thập Nhất Nương tròn mắt há hốc mồm “Không phát huy trí tưởng tượng sẽ không biết người lớn lên dạng gì cũng kêu giống?”

Phương thị gật đầu “Ít nhất nhìn lâu một chút vẫn có thể nhìn ra được, bà mới Lâm vẽ ngũ quan rõ ràng nhất, nhưng vẫn phải xem người thật mới được.”

Tôn thị gật đầu “Nói cũng đúng, bức tranh chỉ vẽ được ngũ quan, nhưng làn da, khí chất cùng học thức là không thể nhìn ra được.”

Vì sao lại đánh đồng làn da cùng khí chất, học thức? Thập Nhất Nương khó hiểu, đang muốn hỏi, xe liền tiến vào cửa cung, nàng đành phải ngậm miệng

Bãi đỗ xe ngựa trong cung có không ít xe, An gia tới không tính là muộn, nhưng cũng không phải sớm.

Phản đông xe ngựa nhìn thấy xe ngựa của An gia đều theo bản năng nhường đường, cho nên Thập Nhất Nương cũng không có cảm giác kẹt xe.

Thời điểm các công tử An gia chưa lập gia đình xuống xe, chung quanh bởi vì nhường đường cho An quốc công mà tạo thành tắc đường, đang xếp hàng chờ trên xe ngựa, mành xe đã bị các tiểu nương tử nôn nóng nhắc lên một góc nhỏ.

Nhảy xuống xe ngựa đầu tiên là An Ngũ lang, hắn vẫn là một thân quần áo đỏ thẫm, rõ ràng một người nam nhi, lại kinh diễm mọi người ở trong hoàng cung lúc này, Thập Nhất Nương thề, nàng có thể nghe thấy được âm thanh hít sâu để giữ bình tĩnh của không ít tiểu cô nương, không cần phải nói những cô nương này khẳng định tự biết xấu hổ.

Tiếp theo là An Đại lang, An Nhị lang... Thi âm thanh hít sâu kia lại còn lớn hơn nữa, Thập Nhất Nương thực tự hào, những đứa trẻ nhà An gia được nuôi dạy rất tốt, tư sắc xuất sắc còn vượt xa tiêu chuẩn, đến ngay cả người đầu gối như An Lục lang cũng đều khiến cho người ta cảm thấy đáng yêu.

Lúc An Tam lang xuống xe, chung quanh không còn âm thanh hít sâu nữa, tất cả những vẻ đẹp trên thế gian đều mất đi nhan sắc, thế giới biến thành hỗn độn, duy nhất còn sức sống chính là thiếu niên hoa hạnh giữa tháng ba của mùa xuân, đang bước đi dưới những cánh hoa đào tung bay trong gió.

“Thập Nhất Nương, cẩn thận một chút.” An Tam lang dặn dò nói, giúp bọn họ vén cửa xe ngựa lên.

Hầu hết các tiểu cô nương đều văng đầu hoa mắt nhìn ngón tay tao nhã trắng nõn như ngọc đưa ra, các nàng rốt cục đã biết cái gì là mạch thượng nhân như ngọc, công tử thể vô song.

(Ý khen nét đẹp của một công tử như ngọc, trên đời hiếm thấy)

Ha ha, đừng cho là ta không biết ánh mắt của các người đã hoa cả lên nhé, Thập Nhất Nương đắc ý nhìn An Tam lang, ngoài cha ta, đẹp nhất thiên hạ, nàng đắc ý dào dạt kéo tay áo An Tam lang, không ngoài dự kiến thu hoạch được những ánh mắt vừa hâm mộ lại vừa ghen tị.

An quốc công vui tươi hơn hờn nhìn cháu gái nhỏ ăn mặc vô cùng bụi bặm đáng yêu, cùng mấy cháu trai xuất chúng nhất, dương dương tự đắc đi ở phía trước, so với cao hứng vì đánh thắng trận, cho dù ông có từ quan, có nhiều cháu trai xuất sắc như vậy, An gia còn sợ không phát đạt?!

Một đám người cũng nhanh chóng xuống xe ngựa, đi theo phía sau An quốc công gia, may mắn còn nói chuyện được mấy câu với quốc công.

Các tiểu cô nương thì nhanh chóng sờ sờ tóc, sửa sang quần áo trang sức, tranh thủ lưu lại ấn tượng tốt nhất trong mắt công tử của An gia.

Kiếp trước, Thập Nhất Nương cũng từng đi tham quan hoàng cung, theo cảm giác của cá nhân của nàng, kiến trúc cung điện Đại Hạ còn không lớn như vậy, nhưng người ta đổi mới, cây cối vườn hoa tuy rằng vì mùa đông, chỉ còn lá khô héo úa, nhưng có thể tưởng tượng mùa xuân đến cảnh tượng muôn hoa nở rộ. Hoàng cung lấy màu vàng làm chủ, Thập Nhất Nương đưa ánh mắt nhìn ra bên ngoài, không phải đỏ thì chính là vàng, rường cột chạm trổ tỉ mỉ tinh tế, cây cột được sơn màu vàng làm cho người ta cảm giác được khí thế của hoàng gia: Nhiều tiền! Khí thế lớn!

Thập Nhất Nương như có chút đắm chiêu nhìn cung điện tầng tầng, liếc mắt một cái nhìn không thấy cuối, quả thật làm cho người ta cảm giác cửa cung sâu như biển. “Thập Nhất Nương, sao vậy? Có phải bị dọa không, đừng sợ, hoàng cung cũng chỉ là một ngôi nhà, lớn hơn nhà bình thường một chút thôi.” Trong đầu lại nghĩ đến những chuyện cung đấu mà Thập Nhất Nương nói, nghĩ rằng nàng bị dọa sợ, Phương thị nhanh chóng an ủi nàng.

Thập Nhất Nương lắc đầu, những chiếc trâm ngọc đính trên châu cũng đang đưa theo, cười khẽ đáng yêu “Con không sợ, con chỉ là cảm thấy Hoàng thượng thật đáng thương, bá mẫu xem, nhà của bọn họ chỉ có vài người, ở đâu được mấy gian phòng, mà hoàng cung lại lớn như vậy, cũng không biết phải tốn bao nhiêu bạc để bảo dưỡng, lau chùi, nuôi bao nhiêu người để dọn dẹp cho hoàng cung khỏi mọc đầy cỏ dại.”

Ở Hộ bộ làm việc, An Nhị gia hiểu rõ hoàng đế hơn cả, nói đầy về đồng tình “Đây là chết vì sĩ diện, tự làm khổ thân, chỗ ngủ thì cần rộng rãi thoáng mát một chút là đủ, không biết nghĩ gì mà cứ khăng khăng xây cả đồng phòng trống để nuôi ruồi bọ, lại còn phải nuôi một đám người hầu dọn dẹp phòng trống, nếu không có những người này không biết có thể tiết kiệm được bao nhiêu bạc.”

An quốc công đưa ra kết luận “Vẫn là nhà chúng ta tốt nhất, đất rộng, ít phòng ở, có thể làm ruộng trồng rau, cũng không cần nhiều hạ nhân như vậy, thật thanh tĩnh.”

'Vất cổ chày ra nước' Thập Nhất Nương cũng sâu sắc đồng ý, cung nữ dẫn đường ở một bên cúi đầu, không để người khác thấy khóe miệng nàng ấy đang co giật không ngừng, nhiệm vụ của mỗi người bọn họ là khi đi tiếp đãi khách khứa, đều phải tóm tắt lại tình huống báo cáo cho hoàng đế, chuyện này nàng phải báo cáo như thế nào đây, 'Hoàng thượng, nhà của người quá rộng, thần dân của ngài đang tội nghiệp ngài' sao?"

Trong cung là nam nữ tách riêng ra, nam nhân có chiến trường của nam nhân, nữ nhân có vòng luẩn quẩn của nữ nhân, Thập Nhất Nương đi theo phía sau Tôn thị Phương thị tới Triều Dương các.

Hôm qua tuyết vừa rơi, tuy rằng hoàng cung được cung nhân quét tước sạch sẽ, ngay cả trên nóc nhà cũng không nhìn thấy có tuyết đọng, nhưng trời quả thật vẫn hơi lạnh, một đám phu nhân mặc quan phục Cáo Mệnh đang ở Triều Dương các nói chuyện phiếm, nhìn thấy Phương thị, mọi người đều đứng lên.

“Đại phu nhân, lâu rồi không gặp.” Một lão phu nhân mặt mũi hiền lành tươi cười nói “Càng ngày càng trẻ.”

Phương thị vội vàng nâng Tăng lão phu nhân dậy “Lão phu nhân đây không phải là giễu cợt ta sao? Là lỗi của ta, sao có thể để cho phu nhân tự mình nghênh đón.”

Thập Nhất Nương nồng nhiệt nhìn, không lâu sau, Phương thị cùng Tôn thị đã bị chôn kín ở trong đám phu nhân.

“Thập Nhất Nương, lại đây, gặp qua vài vị phu nhân.” Phương thị hướng Thập Nhất Nương đưa một ánh mắt.

Thập Nhất Nương lập tức chuyển sang trạng thái tiểu cô nương “nhu thuận ngọt ngào” “Thập Nhất Nương thỉnh an các vị phu nhân.”

Các phu nhân có con trai cháu trai trong nhà lập tức sáng mắt lên, dùng ánh mắt ngăm quan sát vị tiểu thư, mà hiện nay trừ công chúa ra, có giá trị cao nhất Đại Hạ này thì cháu gái ruột phủ quốc công, là cháu gái duy nhất!

Thập Nhất Nương không luống cuống chút nào, cười đến vô cùng khả ái với người dẫn đầu là Tăng lão phu nhân “Lão phu nhân, cháu chào ngài, Đại bá mẫu thường xuyên nói về ngài với cháu, nói năm đó lão phu nhân là một vị nữ kiệt. ... Ở bên trong loạn dân vẫn bảo trụ toàn gia, lão phu nhân không hề thua kém đáng nam nhân nào.”

Tăng lão phu nhân được dỗ dành nịnh nọt đến mặt mày hớn hớn, đem lễ vật đã chuẩn bị sẵn nhét vào trong tay nàng.

Các tiểu cô nương bị kẹt xe phía sau đuổi theo, rốt cục cũng đến được đây, trong lúc nhất thời Triều Dương các oanh oanh yến yến, Thập Nhất Nương nhìn hoa cả mắt.

Thập Nhất Nương cười tủm tỉm, hôm nay quả thật là ngày thần tài, riêng kim bộ điều nàng nhận được vô số, lại càng không nói đến vòng tay trâm cài gì đó, đương nhiên các tiểu cô nương khác cũng thu hoạch không ít.

“Thập Nhất Nương, cùng vài vị tỷ tỷ cùng đi đến Thư Tâm các đi, tiểu cô nương các con phải cùng nhau đùa giỡn mới tốt.” Phương thị cười tủm tỉm, nhảy mất ra hiệu với Thập Nhất Nương, Thập Nhất Nương lập tức hiểu ra, trên lưng nàng là mang theo nhiệm vụ khi tiến cung, ca ca của nàng nhiều như vậy, chưa người nào thành thân đâu

“Ta ở nhà đứng hàng thứ ba, ta có thể gọi tỷ là An tỷ tỷ được không?”

“Ta ở nhà đứng hàng thứ năm, Thập Nhất Nương có thể gọi ta Ngũ nương.”

.....

“Ta là Tăng bát nương.” Cháu gái của Tăng lão phu nhân, ước chừng mười ba, mười bốn tuổi, bộ dạng phi thường tú lệ, hay cười, làm cho người ta cảm thấy vô cùng muốn thân cận, “Ta có thể gọi muội là Thập Nhất Nương không?”

“Đương nhiên có thể, Tăng bát tỷ tỷ lớn hơn muội mà, còn phải phiền tỷ tỷ chỉ dạy thêm, muội là lần đầu tiên tham gia cung yến, rất nhiều quy tắc cũng chưa hiểu nữa.”

Một tiểu cô nương mập mạp, đại khái cùng tuổi với Thập Nhất Nương, vui tươi hớn hớn chạy tới “Biểu tỷ, tỷ chậm một chút.”

«Tam nương, muội đi chậm một chút, coi chừng ngã sắp xuống.» Tăng bát nương dẫn dò nói, xoay người lại giới thiệu với Thập Nhất Nương «Nàng là biểu muội của tỷ, Điều tam nương, tính cách ngây thơ hoạt bát.» Tăng bát nương ngưng ngừng nói.

Trước mắt Thập Nhất Nương sáng ngời, Điều tam nương mặc một thân màu hồng, khuôn mặt tròn nhỏ trắng nõn, hai má phúng phính, làm cho người ta

rất muốn đưa tay ra véo, thân thể tròn vo trong bộ quần áo màu hồng nhìn lại cực kỳ đáng yêu, biệt danh Bàn oa oa(*), thật là đáng yêu. (bé mập)

Điều tam nương thở hổn hển «Biểu tỷ, tỷ ra cửa thật sớm, đúng rồi, đây là tiểu cô nương nhà ai, sao trước kia muội chưa từng gặp qua?»

Tầng bát nương nhũn mày, có lẽ là mới từ Noãn các đi ra, lại điên cuồng đuổi theo phía sau, trên mặt Điều tam nương đều toát mồ hôi, khuôn mặt trái táo bởi vì vận động mà hồng hồng, Tầng bát nương lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho nàng, Điều tam nương hiển nhiên đã thành thói quen, nhắm mắt lại hưởng thụ biểu tỷ hầu hạ.

«Đây là Thập Nhất Nương tử của nhà An quốc công, Thập Nhất Nương, đây là biểu muội của tỷ, đích thứ nữ của Điều hàn lâm, Tam nương.»

«Điều tam, đã lâu không gặp, muội không thay đổi chút nào nha.» Tiểu cô nương chung quanh đều chào hỏi.

«Đã lâu không gặp, đúng rồi, tỷ chính là An thập nhất nương tử đúng không?» Điều tam nương kinh hi bước đến «Muội nghe nói rất nhiều đồ ăn ở Bách Vị lâu đều do tỷ nghĩ ra phương pháp làm, trà sữa uống rất ngon cũng là tỷ nghĩ ra sao? Còn có rất nhiều điểm tâm chưa bao giờ gặp qua... » Nói xong còn nuốt nước miếng «Lần trước muội ăn vịt nướng ở Bách Vị lâu, là lần muội ăn ngon nhất từ trước đến giờ...»

Không cần phải nói, đây cũng là một cô bé tham ăn, Thập Nhất Nương lập tức có cảm giác gặp được tri kỷ, cầm tay nàng “Tỷ chính là Thập Nhất Nương, muội thích ăn chân giò kho, thịt gà cuốn cùng chân gà nướng không?”

Anh mắt của Điều tam nương tỏa sáng, liều mạng gật đầu, “Thích, những món đấy là muội thích nhất, nhưng tiếc là đầu bếp nhà muội không thể làm giống như Bách Vị lâu.”

“Bách Vị lâu cũng không phải là ngon nhất, nữ đầu bếp nhà tỷ làm ngon nhất, ngày khác tới nhà tỷ đi, tỷ xuống bếp.”

Tầng bát nương tròn mắt há hốc mồm, cái gọi là ‘ngưu tầm ngưu, mã tầm mã’ chính là như vậy sao, nàng có chút sầu lo nhìn thân thể hơi béo của Thập Nhất Nương, nhìn lại biểu muội quá mức mập mạp, hối hận không thôi, nàng không nên để cho hai người này gặp mặt, vừa nghĩ tới hai con nhóc tham ăn cả ngày ở cùng nhau, ăn rồi lại ăn, tương lai xuất hiện hai quả cầu thịt...Hình ảnh đó... đẹp đến mức nàng không dám nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 96

Edit: Đỗ Đỗ

Trong “chiến trường nam nhân”...

An Nhị Gia thành thực, mạnh vì gạo bạo vì tiền đang được một đám quan viên vây ở giữa. Nhị gia âm thầm đắc ý quả nhiên mị lực của mình không hề giảm!

An Đại lang tuy không giỏi ăn nói, nhưng với khuôn mặt ngay thẳng, cả người mang đến cảm giác quang minh lỗi lạc. Vì thế không ít các tiền bối trong quan trường đang thầm nhanh chóng tính toán trong nhà mình còn có những tiểu cô nương nào chưa thành thân muốn gả cho An Đại lang.

Về phần An Tam lang, đi ngang qua một đám người hâm mộ có, ghen tỵ có, cố ý tìm ra khuyết điểm của chàng. Nhưng không lâu sau, An Tam lang trở thành mặt trời sáng chói, vây xung quanh là một đám sao hâm mộ.

An Ngũ lang lại không có nhiều người để ý. Không ít bạn bè cùng trang lứa không muốn đi lên để người khác so sánh bọn họ với “mỹ nhân” An Ngũ lang mặt mày như ngọc, có lẽ bọn họ giống như những kẻ thô ráp, không được mài giũa mà tỏa sáng. Thực là muốn khóc!

An Ngũ lang không vội, ngồi xuống cầm lấy điểm tâm, thầm nghĩ nữ nhân nhà mình ra khỏi cửa thật là phiền toái, mất thời gian. Hắn sớm đã đói bụng, nhưng trên bàn đều là điểm tâm ngọt. An Ngũ lang có chút không hài lòng. Khác với hắn, Thập lang cùng Thập Nhất nương mỗi ngày đều ăn một chút đồ ngọt mới có cảm giác nhân sinh ngọt ngào. Ngũ lang hắn chỉ thích ăn thịt! Các loại thịt!

Ở góc bàn, một mâm thịt khô hấp dẫn sự chú ý của hắn. An Ngũ lang mắt sáng ngời, lập tức với tay cầm lấy một cách gọn gàng.

Không sai, thịt này làm cũng không cứng lắm, ăn khá ngon miệng, nhưng vẫn không bằng thịt khô do Thập Nhất Nương làm. Sớm biết thế này, hắn sẽ lấy nhiều thịt khô một chút để mang tiến cung. Lúc này trên xe nhàm chán, hắn đã ăn sạch thịt khô trong túi rồi.

An Ngũ lang ăn uống thoải mái, không hề cố kỵ đã hấp dẫn ánh mắt một số người. Bọn họ bởi vì sợ thất lễ nên giống như mấy con chuột nhỏ, đứng trong góc ăn điểm tâm. Không phải ai tham gia cung yến đều là người giàu có, chỉ một số ít quan viên mới có nhiều của cải, nên điểm tâm này nọ đối với họ quả thực rất hấp dẫn, hận không có nhiều cái miệng để ăn cho thỏa thích.

“Tỷ tỷ, cho thêm một mâm thịt khô nữa!”. An Ngũ lang giữ chân một cung nữ mỉm cười.

Cung nữ bèn đỏ mặt, thật là một nam nhân tuấn tú, nàng lập tức gật đầu thật mạnh. “Không thành vấn đề, nô tì lập tức mang đến”. Dù sao mục đích của mọi người đến đây cũng là để nói chuyện, trên mặt bàn bánh trái gì cũng không quan trọng mà.

An Ngũ lang quang minh chính đại nói với cung nữ những cái mình muốn ăn muốn uống khiến cho đám quan viên xuất thân nghèo khó vô cùng ngưỡng mộ. Thật trâu bò! Người này, dám coi hoàng cung như phòng bếp nhà hân!

An Ngũ lang nhìn nhìn sắc mặt một vài người, hân có chút ngượng ngùng bởi trên bàn chỉ có duy nhất một mâm thịt lại bị hân ăn sạch, ăn như kiêu sọ kiếp sau hân sẽ làm khát cái. Hân cười thật tươi với cung nữ: “tỷ tỷ xinh đẹp ơi, có thể lấy thêm vài mâm thịt khô nữa không, người xem bọn họ cũng chưa ăn vài miếng đâu”. Hân đã học được vài phần bộ dáng không biết xấu hổ của Thập lang, ít nhất trong cách gọi từ cô nương đến lão bà vẫn có chút hữu dụng, quả nhiên sử dụng tuyệt chiêu khen ngợi nữ nhân xinh đẹp, đáng yêu thì mọi việc đều thuận lợi.

Cả khuôn mặt nàng cung nữ đều biến thành màu hồng nhạt, lằng lằng bụng tới vài mâm thịt khô.

An Ngũ lang đỉnh đạc đặt mông ngồi xuống, ngoác một vài người hân cho rằng thích ăn thịt giống mình: “Các vị, đến ăn vài thứ đi, cung yến cả canh giờ nữa còn chưa bắt đầu đâu, ăn no trước đã”. Hôn nữa, theo kinh nghiệm của hân, bây giờ là mùa đông, chờ đến lúc đồ ăn đặt lên mặt bàn thường đã lạnh, không bằng ăn điếm tâm, thịt khô nhiều một chút.

Vài vị quan viên xuất thân cơ hàn bước đến cùng An Ngũ lang hàn huyên, rồi một lúc sau, càng có nhiều người tiến đến, những vị quan xuất thân thấp kém vốn rất khó tiến nhập vào giới quý tộc, cho dù có đến tham gia cung yến cũng chỉ loanh quanh giao tiếp với những người cùng giới như mình, đầu ngón gặp phải một An Ngũ lang kỳ lạ, chỉ nhìn bề ngoài ai ngờ được lại là một hân tử. Một hân tử khí khái mười phần!

“Lục ca, người đang làm gì thế?” Thập lang tò mò khi thấy Lục lang đang cầm giấy bút hí hoáy viết.

“Ta đang thu thập tư liệu cho thoại bản nói về những cảnh tượng ở hoàng cung”.

Thất lang có chút hoang mang: “Ồ, Thảo Căn tướng quân? Lần trước chẳng phải đang viết về hoa khôi thanh lâu sao?”

Lục lang cười tủm tỉm: “Tiếp theo sẽ viết đến cung yến xảy ra án mạng, Hoàng thượng mệnh lệnh cho Thảo Căn tướng quân đi tra án.”

Thất lang càng hoang mang: “Tướng quân mà lại đi điều tra án? Đây chẳng phải là việc của Hình bộ sao?”

Lục lang nghiêm túc nhìn hân: “Dùng lời của mẫu thân, thoại bản không cần đề ý chuyện hợp hay không hợp, chỉ nhìn việc người ta có hoan nghênh hay không mà thôi”.

Thất lang không nói gì, đi tới hỏi An Nhị lang: “Nhị lang ca, có nhiều người mua thoại bản Thảo Căn tướng quân hay sao?”

An nhị lang cười tủm tỉm nói: “Đúng vậy, nhiều, mỗi ngày đều có rất nhiều người chờ đợi Lục lang ra sách, Lục lang, mau ra bộ thứ ba đi!”.

Lục lang gật gật đầu, đưa đến cho An Nhị lang: “Nhị Lang ca, huynh xem tình tiết này thế nào? Trong cung yến, công chúa gặp riêng Thảo Căn tướng quân đề bày tỏ tấm lòng, nhưng lại bị tướng quân cự tuyệt, công chúa giận dữ, cảm thấy hân không cho mình mặt mũi. Do đó khi có án mạng phát sinh, liền ra lệnh cường chế hân đi phá án. . .”

An nhị lang vỗ tay nói: “Ý tưởng tốt lắm, chỉ cần nghe qua, ta đã tưởng tượng được cảnh người mua sách sẽ chật ních cả Bách Thư các”. Bách Thư các là do An Nhị lang mới lập ra, trong đó dùng mười một châm ngôn mẫu thân đã nói, tập trung những thoại bản cầu huyết trong vòng một trăm năm nhằm hủy diệt người đọc một cách tàn nhẫn không mảy may.

Lục lang vô cùng đắc ý: “Đương nhiên, ta tập trung vào những tuấn nam mỹ nữ mà Thập Nhất nương nói đến, những chuyện cung đình hầu tước, âm mưu cầu huyết, sao có thể không đắt khách?”

Ha ha, một nơi thâm nghiêm như cung cấm lại có thể gặp riêng công chúa? Những thị vệ kia đều là kẻ bất tài sao? Hôn nữa, công chúa lại có quyền ra lệnh cho một tướng quân đi tra án sao? Hình bộ không kháng nghị sao? Thập Nhất Nương nói đã chết là ăn khóp sao? Cái hợp lý lại bị bao phủ bằng mấy điều cầu huyết? Thất lang hét nói nổi, hân chỉ mong sao đời này không có người phát hiện hân là huynh đệ với Lục lang - kẻ viết ra những thoại bản cầu huyết kia, càng không hy vọng bị người ta phát hiện hân là huynh đệ với Nhị lang - người đang giữ độc quyền hàng trăm thoại bản cầu huyết trong Bách Thư các kia nữa.

“Nhị ca, sao huynh lại rảnh rỗi ở đây? “Lục lang kỳ quái hỏi: “không phải huynh vừa mới đi xã giao, mở rộng chuyện làm ăn buôn bán sao?”.

An nhị lang cầm chén rượu, vừa uống vừa đảo mắt nhìn quanh một lượt, sau đó cười tủm tỉm nói: “Ta đang nghỉ ngơi, vừa mới vung tiền như rác để thuyết phục được vài người... khụ khụ... có thưởng thức, có năng lực, có tiền đồ,... đi theo ta đến Tây Bắc buôn bán... đồ cổ”.

An Thất lang vội nói: “Nhị ca, huynh đừng uống rượu nữa, thật sự, nếu uống thêm chút nữa, những khách nhân sẽ bị lời nói của huynh mà bỏ chạy hết”.

An Nhị lang vì lời này mà tỉnh lại đôi chút, hân hôm nay không nên vung tiền như rác, nghĩ đến cảnh hốt bạc về sau mà vui mừng, cao hứng uống rượu, phải biết rằng Kim Sơn sông biển rộng dài, hân vẫn cần phải thận trọng.

An Thất lang khôi phục tinh thần, nhìn một đám nhà giàu mới nổi đi đến chỗ An Nhị lang, hân sai lầm rồi, hân làm cho Nhị ca say túy lúy, cảm thấy con số tồn thất của Nhị ca sẽ tiếp tục tăng lên.

...*****...

(Tại khu vực của nữ nhân)

“Đó là cháu gái An Quốc công, thực mập!”.

“Ta nghe nói An Tam gia dáng vẻ giống như thần tiên, phu nhân của hần cũng là mỹ nhân thế gian hiếm thấy, cho nên An Tam lang mới có thể tuần tú như vậy, nhưng An Thập Nhất tiểu thư lại không có chút nào ưu điểm của cha mẹ”.

“Cũng không hẳn vậy, Thập Nhất nương ngũ quan xinh đẹp nhưng lại quá mập, nếu gầy đi 10 cân thì sẽ đẹp”.

“Chẳng qua do nàng ta xuất thân cao quý, xét về dung mạo vẫn kém xa chúng ta, ta đây, nửa năm qua đều chưa ăn thịt để có thể bảo trì dáng vẻ”.

Thật ra lỗi tại ta rất thính, thanh âm của bọn họ tuy nhỏ chỉ vài đề-xi-ben ta đều nghe được, Thập Nhất nương thật muốn nói nàng cảm thấy mười phần có ý tứ, các cô nương cổ đại trưởng thành quá sớm, trình độ xét nét, tán tụng cũng cao, làm cho nàng hoài nghi chính mình có phải là dạng ai gặp cũng đều bàn tán, không đúng, các cô nương ấy thấy cái gì trước mắt cũng có miệt thị được ngay, ví như điểm tâm.

Nhắc đến điểm tâm, nàng nhìn Diêu Tam nương thật sâu sắc. Cô bạn mới tham ăn đang làm nũng với biểu tỷ chỉ vì khối điểm tâm trước mắt.

“Biểu tỷ ơi, ta ăn một khối nữa nhé, ở nhà đã lâu rồi ta chưa được ăn chút điểm tâm nào, mẫu thân mỗi ngày đều quản ta, bắt ta giảm béo”. Diêu Tam nương nước mắt lưng tròng nhìn Tăng Bát nương.

“Không được”... Tăng Bát nương kiên quyết nói: “Trước khi đến đây, bá nương đã dặn tỷ phải quản muối, không được cho muối ăn thịt và điểm tâm nhiều, chỉ có thể ăn rau”.

Diêu Tam nương chảy nước mắt: “Tỷ tỷ, dù sao nương ta cũng không biết được, tỷ cho ta ăn đi...”

Thập Nhất nương vô cùng đồng tình với Diêu Tam nương, cũng thật thông cảm với nỗi khổ của nàng ấy, bởi họ cùng là những nữ nhân đau khổ vì giảm béo giống nhau.

Tăng Bát nương hơi do dự: “Thôi, chỉ cho muối ăn một khối thôi nha”.

Lập tức, Diêu Tam nương như ánh mặt trời sáng lạn: “Ta hứa, ta chỉ ăn khối này là khối cuối cùng thôi”...

Tăng Bát nương: “Hừ, lời này muối đã nói không biết bao nhiêu lần rồi...”

“Thập Nhất Nương, người đang nhìn cái gì?” Một vị tiểu thư xinh đẹp đứng bên cạnh thấy Thập Nhất không để ý tới nàng, chỉ lo nhìn chằm chằm Diêu Tam Nương, trong lòng không thoải mái, nói tiếp: “Diêu Tam thật là, béo quá, lần trước nghe nói nàng giảm béo, tại sao càng giảm lại càng béo?”.

Thập Nhất nương bình tĩnh nghe nàng ta nói đi nói lại, cười cười nói: “Nàng ấy như vậy rất tốt, ta cũng không gầy”.

Tiểu thư kia đỏ mặt, mới nhớ tới hình dáng của Thập Nhất nương cũng giống thế. “Thật có lỗi, ta cũng không có ý nói Thập Nhất tiểu thư, tiểu thư như vậy tốt lắm, chỉ hơi nhiều thịt một chút thôi”. Trước khi ra cửa, cha mẹ nàng ta đã dặn nhất định phải giao hảo tốt với Thập Nhất tiểu thư An Quốc công phủ, nàng ta lỡ lời rồi.

“So sánh với các người, ta nhiều thịt hơn, nhưng không sao cả, ta cảm thấy mập mới tốt”. Ở thời tận thế, người có mỡ là chuyện khiến người ta hâm mộ biết bao nhiêu, có mỡ là có nhiều năng lượng để tiêu hao, muốn cầu còn không được.

Ở đây đều là những cô nương chưa lập gia đình, nhỏ nhất là tiểu cô nương 5 tuổi, mập mạp, không được người ta ưa thích. Những cô nương thon thả trước mặt Thập Nhất đều cho rằng bản thân ưu việt hơn nàng khiến cho Thập Nhất buồn bực. Vì thế, Thập Nhất cảm thấy bé con 5 tuổi mập mạp là đáng yêu nhất liền cùng nhau chơi đùa.

“Bé con, muốn uống trà sữa sao?”. Thập Nhất mỉm cười hỏi chuyện, cách làm trà sữa là nàng nghĩ ra được, sau đó Tinh La ca ca sử dụng. Ở đây, rất nhiều tiểu cô nương dù biết uống nhiều đồ ngọt là không tốt nhưng họ vẫn không thể quản được miệng mình, vẫn thích uống trà sữa khiến cho Thập Nhất cảm thấy thực là tự hào!

Bé con mập mạp gật đầu nói: “Cảm ơn tỷ tỷ, muối thật thích trà ngọt này”.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

“Thập Nhất Nương, mau tới đây, chỗ này có phù dung cao nè”. Điều Tam Nương vừa vẫy tay với Thập Nhất Nương vừa chạy nhanh đến bàn có điểm tâm. Nhưng đến nơi, trên bàn đã không còn thấy phù dung cao nữa, chỉ có một nhóm nữ nhân im lặng đứng ngay đó mà thôi. “Điều Tam Nương, không cần coi chúng ta như kẻ địch. Nơi này trừ người ra cũng không ai có bụng lớn như người đâu”.

Thập Nhất Nương ôm bé gái mập mạp trên tay, hỏi: “Bé con, có muốn ăn điểm tâm không?”

Bé con gật đầu, nhìn mặt bàn bày đầy điểm tâm mà chảy nước miếng: “Muốn ăn... muốn ăn điểm tâm... điểm tâm ngọt ngọt...”

Không có phù dung cao, bé mập tức giận trưng ra khuôn mặt đỏ hồng. Thập Nhất Nương nhìn không được bèn hôn lên khuôn mặt ấy. “Chịu khó ăn mấy loại điểm tâm này, lần sau đến nhà tỷ tỷ, tỷ tỷ sẽ làm món bánh bơ ngọt cho muội nhé!”

Bé con họ Bàng, là cháu gái của Hộ Bộ Thượng Thư Bàng đại nhân. Thập Nhất rất thích cô bé, không phải vì An Nhị bá là thù hạp của Bàng đại nhân mà vì bé con mập mạp này vô cùng đáng yêu xinh xắn.

“Thập Nhất Nương, điểm tâm đậu đỏ này ăn cũng ngon lắm đó. Vỏ bánh làm từ gạo nếp, rất dẻo, nhân bánh bên trong là đậu đỏ nghiền nhuyễn. Quan trọng là khối điểm tâm này lớn nhất, không giống mấy cái khác hình dáng nhỏ xíu, ăn một khối chẳng bỏ bèn gì, đúng là keo kiệt”. Điều Tam Nương ánh mắt ghét bỏ nhìn các loại điểm tâm tinh xảo khác bày trên mặt bàn. Mấy ngón tay của nàng gọn gàng cầm lấy, một ngụm giải quyết xong khối điểm tâm ngũ sắc.

Mặt mũi của Tăng Bát Nương đều bị biểu muội tham ăn của mình làm cho mất sạch. Điểm tâm to không khó làm, cái khó là làm ra những khối điểm tâm nhỏ xinh khéo léo. Một bàn đầy những món điểm tâm tinh xảo này chính là tâm huyết của các vị đầu bếp, lo lắng các tiểu cô nương miệng nhỏ, cắn không hết được, nên mới làm những khối bé bé xinh xinh, ngờ đâu Điều Tam Nương lại cho rằng bọn họ thực là keo kiệt...

Tăng Bát Nương càng đau đầu hơn chính là Thập Nhất Nương và bé con mập mạp đều gật đầu đồng ý với Điều Tam Nương: “Đúng vậy, vẫn là điểm tâm đậu đỏ lớn nhất, thế mới ngon!”.

Trên bàn, có 4 mâm điểm tâm đậu đỏ, Điều Tam Nương còn không biết xấu hổ lén lút đem điểm tâm từ bàn khác đến bỏ lên trên. Kết quả là bàn của nàng bày đầy các khối điểm tâm. Cứ như một cuộc điểm tâm hội ngộ! Tăng Bát Nương da mặt mỏng, cảm thấy sau lưng yếm hôm nay, người ta sẽ nghĩ nàng là một cô nương “ham ăn ham uống”.

Nhìn một bàn đầy ắp điểm tâm, Thập Nhất Nương cặp mắt sáng ngời, bé con mập mạp đang được ôm trong lòng nàng cũng thế. Một lớn một nhỏ thi nhau ăn điểm tâm đậu đỏ với tốc độ nhanh chóng không phân thắng bại.

“Vẫn là Điều Tam Nương nói đúng...” Thập Nhất Nương tán thưởng: “Điểm tâm ngon nhất hôm nay chính là điểm tâm đậu đỏ”.

“Ngon như vậy thật sao?” Tăng Bát Nương tò mò cầm lên một khối, đang chần chừ có nên ăn hay không. Thật ra nàng giống biểu muội của mình, cơ thể rất dễ béo, vì thế đã lâu rồi nàng không dám đụng một chút đồ ngọt nào. Lúc này đây, Thập Nhất Nương và bé con mũm mĩm đang nhìn nàng bằng ánh mắt khổ sở, dường như muốn cướp lại khối điểm tâm trong tay nàng. Tăng Bát Nương kiên quyết đem khối điểm tâm đậu đỏ bỏ vào trong miệng. Mềm mại, ngọt ngào, vừa vào miệng liền tan, cảm giác hạnh phúc lan tỏa đầy khoang miệng, quả nhiên ăn thực ngon! Tăng Bát Nương bội phục chính mình, trong nửa năm qua nàng lại có thể kiềm chế bản thân không ăn một khối điểm tâm nào, vì giữ vóc dáng nàng đã hy sinh thật lớn!

“Tăng tỷ tỷ rõ ràng rất thích ăn ngọt, tại sao lại không chịu thừa nhận?” Thập Nhất Nương tò mò hỏi.

“Cũng chỉ vì muốn có vóc dáng thon thả đó!” Điều Tam Nương đau xót nhìn tỷ tỷ: “Biểu tỷ ta nửa năm trước béo hơn, hiện tại chắc giảm cũng phải đến 10 cân, nghe bá nương ta nói nàng không ăn thịt, không ăn điểm tâm, cả cơm cũng ăn rất ít, thật là đáng thương!”.

Thập Nhất Nương nhìn Tăng Bát nương đầy sùng bái: “Ta không thể làm được như nàng ấy, thức ăn ngon chính là sinh mạng của ta. Không ăn thịt? Không ăn điểm tâm? Ta thà làm một cô nương béo cũng nhất quyết không nhịn ăn đâu! Nhưng Tăng tỷ tỷ rất gầy, cho dù có tăng lên 10 cân cũng không thể coi là béo”. Đây là sự thật. Tăng Bát Nương cao khoảng 1,6m, trọng lượng cũng không đến 40 cân, dù có thêm 10 cân cũng chưa thể gọi là béo được?

Vừa nghe đến chữ “béo”, Tăng Bát Nương đang ăn điểm tâm lập tức ngừng lại. Nàng sẽ không vì chuyện ăn uống tầm thường mà phá hủy cố gắng nửa năm qua. Mấy khối điểm tâm hôm nay đã lỡ ăn, không biết phải nhịn bao nhiêu ngày mới có thể bù lại được?

“Vóc dáng này của ta chỉ có thể gọi là không béo, vẫn chưa được coi là cân xứng”. Tăng Bát Nương nhìn mấy nữ tử gầy tong teo, cảm giác một cơn gió thổi qua liền sẽ lung lay một cách đầy hâm mộ! “Các muội nhìn đi, kia mới là vóc dáng hoàn mỹ khiến người ta mơ ước!”.

Thập Nhất Nương ghen hờn nhìn trần trời: “Tăng tỷ tỷ, tỷ muốn lừa muội hả? mấy cái xác khô mặc quần áo, không ngực, không mông kia nam nhân nhìn thấy chắc cũng phải cách xa ba thước”.

Tăng Bát Nương đỏ mặt: “Là tiểu thư khuê các, sao có thể nói ngực ngực, mông mông... sau này không được nói như thế, nếu người khác nghe được sẽ cho rằng chúng ta thiếu giáo dưỡng...” Thật sự không nói nên lời mà!

Thập Nhất Nương buồn bực: “Còn không được nói... Thật là! Kinh thành quả thực khác xa vùng Tây Bắc, ở Tây Bắc, các cô nương gầy teo tóp như thế không thể gả ra ngoài được đâu”.

Điều Tam Nương vênh lỗ tai lên tò mò hỏi: “Ồ Tây Bắc đang thịnh hành vẻ đẹp mập mạp sao? Không thể nào!”. Nàng vẫn cho rằng những mỹ nhân kinh thành mới là người tạo nên trào lưu cái đẹp chứ.

Thập Nhất Nương lắc đầu: “Cũng không phải mập mạp là đẹp. Mà ở đó coi trọng sự khỏe mạnh. Tây Bắc hay có chiến sự. Nữ nhân khỏe mạnh cũng thường phải ra chiến trường. Nếu họ là những cô nương mảnh mai yếu đuối thì khi gặp Hồ đến không chạy nổi, tất nhiên sẽ bị bắt đi rồi. Vì thế, người Tây Bắc không thích các cô nương nũng nịu, yếu đuối, chỉ giỏi ngáng tay ngáng chân người khác”.

Tăng Bát Nương vẫn không thể tin nổi. “Thế nhưng các cô nương khỏe mạnh, cường tráng như vậy liệu có thích nam nhân không? Có biết phải ý lại vào nam nhân không? Có biết đạo lý xem chồng như trời không? Có biết giống như chim nhỏ nép vào lòng nam nhân không?”...

Lần này, đổi lại là Thập Nhất Nương không thể tin nổi: “Tại sao nữ nhân cứ nhất định phải ý lại vào nam nhân? Rất nhiều nữ nhân Tây Bắc trong chiến tranh mất đi trượng phu, các nàng một tay gánh vác gia đình, hiếu kính phụ mẫu, thay chồng nuôi con, không hề kém nam nhân”. Thập Nhất Nương lần đầu tiên khắc sâu cái ý thức nơi này – Đại Hạ quốc là xã hội nam quyền, phụ nữ giống như dây leo đeo bám đàn ông mà sống.

Tăng Bát Nương suy nghĩ sâu xa, mẫu thân nàng vẫn nói rằng nữ nhân phải ngoan ngoãn, dịu dàng, mềm mại thì nam nhân mới yêu thương. Nhưng hôm nay Thập Nhất lại nói với nàng nữ nhân vẫn có thể kiên cường trở thành từng bách, không cần phải dựa vào nam nhân.

“Nữ nhân Tây Bắc và nữ nhân kinh thành, người nào đẹp hơn?” Diêu Tam Nương tò mò hỏi.

“Thật ra thẩm mỹ ở hai vùng không giống nhau, trong mắt người kinh thành, nữ nhân gầy như hoa cúc mới được coi là xinh đẹp. Nhưng trong mắt nam nhân Tây Bắc, họ không hề cảm thấy nữ nhân cường tráng, thô kệch là không tốt. Nhất là vùng Trung Châu, mấy năm nay giặc già liên tục, nam nhân đều ở chiến trường đánh giặc Hồ, những cô nương gầy yếu gió thổi sẽ lay lắt làm sao có thể gánh vác việc nhà thay chồng được”.

Lời Thập Nhất Nương nói khá thú vị, khiến một đám tiểu thư quyền quý nghiêm túc lắng nghe. Một vị tiểu thư cảm thán: “Nữ nhân Tây Bắc thật vất vả! Nhưng họ cũng thật là giỏi!”.

Thập Nhất Nương hơi thất vọng nhìn khắp một vòng, các vị tiểu thư đều có kiểu mảnh mai tinh tế, yếu đuối nhu nhược khiến nàng bực bội. “Đại bá mẫu đang muốn tìm cho ta một tẩu tử tại kinh thành, nhưng ta vẫn không tìm thấy người thích hợp...”

Các vị tiểu thư lập tức vênh tai nghe ngóng, khuôn mặt bắt gặp ửng hồng. Cả đám vây quanh Thập Nhất. “Không biết tiêu chuẩn như thế nào mới được xem là thích hợp?”

Thập Nhất Nương trả lời kiên quyết: “Cường tráng, chúng ta xuất thân là võ tướng, thân thể phải khỏe mạnh, ít nhất không thể để gió cát Tây Bắc thổi bay, càng không được để cái rét Tây Bắc làm cho đổ bệnh”.

Các tiểu thư hầu hết đều bị phong thái của các vị thiếu gia họ An hấp dẫn, nghe đến lời của Thập Nhất Nương mới dần dần hạ nhiệt. Đúng vậy, An gia xuất thân võ tướng, tương lai còn muốn thủ hộ biên cương, các nàng mảnh mai yếu ớt như vậy làm sao có thể chịu đựng cái lạnh khủng khiếp vùng Tây Bắc. Tuy vậy họ vẫn không thể cam lòng, thiếu niên An gia ai nấy đều tài giỏi, nhất là An Tam lang, nếu có thể cùng hắn kết thành phu thê, đừng nói là Tây Bắc, dù phải vào địa ngục các nàng đều nguyện ý...

Thập Nhất Nương cảm thấy kỳ lạ, không hiểu sao các vị tiểu thư xung quanh mình bỗng nhiên mặt ai cũng biến thành màu đỏ?

Diêu Tam nương thừa dịp biểu tỷ không chú ý vụng trộm ăn điểm tâm. “Thập Nhất Nương, các vị ca ca của ngươi thích các cô nương đánh nhau lợi hại sao? Vậy sao không tìm vợ ở Tây Bắc luôn đi?”

“Đại bá mẫu ta không đồng ý”. Thật ra, Thập Nhất Nương cũng hiểu các cô nương Tây Bắc tuy khỏe mạnh kiên cường, nhưng Đại bá mẫu lại thờ dài nói rằng dù sao các nàng vẫn quá ít kiến thức, làm đâu An gia phải biết phân tích các chính sách của triều đình, nắm trong tay hướng đi của gia tộc. Thập Nhất còn thực sự quan sát các vị tiểu thư xung quanh: “các ca ca của ta thích những cô nương kiên cường, nếu không biết võ có thể luyện tập, riêng các cô nương yếu đuối như hoa, các huynh ấy sẽ không thích đâu. Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu của ta đều rất lợi hại, cho dù bá phụ có xuất chinh, họ vẫn có thể chống đỡ An gia vững vàng, làm hậu phương, phần ưu cho bá phụ...”

Diêu Tam nương cảm thán: “Thực là làm thê tử của An gia thật không dễ dàng!”...

Tăng Bát nương cũng nói: “Làm thê tử văn nhân cũng không dễ, nào là ba vợ bốn nàng hầu, nào là thông phòng, nào là con vợ kế...” Chợt nàng cảnh giác không nói nữa, sợ mình lại là người mở đầu câu chuyện nhạy cảm của nữ tử. Nhưng ở đây đều là các vị tiểu thư tuổi không còn nhỏ, các nàng đã nghĩ đến tương lai, có trách nhiệm phải làm cho chồng vui vẻ, phải lấy được lòng mẹ chồng, em chồng, rồi đến khi hơn 30 tuổi, nhan sắc tàn phai, phu quân của mình còn nạp thiếp...

“Nhà chúng ta không có tiểu thiếp, cũng không có thông phòng...” Thập Nhất Nương nghĩ nghĩ nói: “Tổ phụ An gia chúng ta giáo huấn rằng thê tử của nam nhân An gia rất vất vả, không được làm cho các nàng thêm thương tâm, cho nên chỉ trừ phi đến 40 tuổi vẫn không có con cái mới phải nạp thiếp, ngoài ra đều không được. Nhưng cho dù nạp thiếp cũng chỉ được 1 người. Tổ phụ ta nói đã nạp 1 người thiếp mà vẫn không có con thì đó là lỗi của nam nhân”.

Thập Nhất nương nào biết thời điểm ban bố gia quy này, tổ phụ An gia thật là bu魯 hăn. Và lại chẳng có nam nhân nào thừa nhận mình có vấn đề, vì thế cho nên nam tử An gia đều nhất quyết không nạp thiếp.

Lúc đó, tổ phụ An gia cười đầy ẩn ý: “Vậy hãy chứng minh cho ta thấy các ngươi không cần nạp thiếp!”...

Nghe những lời này, hầu hết các tiểu thư ở đây ánh mắt đều sáng rực. Thập Nhất Nương không hiểu sao các nàng lại kích động như vậy: “Ta nghe nói nhiều nhà quyền quý khác cũng có quy định này mà”. Không chỉ những nhà quyền quý mà một số thế tộc cũng có quy định này, sao bọn họ lại ngạc nhiên

như thế nhỉ?

Tăng Bát Nương cười khỏ: “Tuy nói là có, nhưng thật sự nghiêm túc làm theo lại không được mấy nhà đâu”. Ví như Tăng gia của nàng, phụ mẫu vẫn ân ái với nhau, nhưng cha nàng vẫn nạp thêm 2 tiểu thiếp.

Thập Nhất Nương tình ngộ, đã hiểu vì sao các vị tiểu thư này lại kích động như vậy. An gia quả thật là gia quy nghiêm khắc. Rất tốt!

Nhìn quanh một vòng các vị tiểu thư trong cung yến, Thập Nhất Nương rất muốn tìm bà mối họ Lâm nói về bức họa các cô nương bà ta đã vẽ. Nàng muốn cho bà ấy biết kỹ thuật của bà ta thật sự quá kém, cùng người thật giống nhau nhiều nhất chỉ được 3 phần, bà ta vẽ quá trừu tượng, người xem phải tưởng tượng thật nhiều. Như vị tiểu thư này bộ dạng đen thui, trên bức họa không thể nhìn ra được.

Hay là bà mối Lâm này cố ý?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường

An Quốc Công: An Gia chúng ta bốn mươi tuổi mà vẫn không có con thì được nạp thiếp nhưng tiếp tục sinh không được nữa thì đứa đó có vấn đề rồi!

Thập Nhất Nương: Nếu nạp thiếp mà vẫn không thể sinh được chẳng phải chứng minh người đó bất lực sao?

An Quốc Công: Sự thật quá tàn khốc! Nếu là nam tử hán thì buộc lòng phải đổi mặt thôi...

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Trong cung yến hơi nóng, Thập Nhất Nương cùng Tăng Bát Nương đi đến một góc cửa sổ, nơi này có một bức màn treo, cũng không được thông gió cho lắm nhưng vẫn tạm ổn. Đứng đây, các nàng vẫn quan sát được Diêu Tam Nương vì thế khá yên tâm.

Thập Nhất Nương thấp giọng hỏi Tăng Bát Nương: “Cung yến đến giờ sao vẫn không thấy Công chúa xuất hiện nhỉ?” Đúng ra, tại các buổi cung yến, Công chúa là chủ nhân lễ ra phải nên ra mặt để đón tiếp các vị tiểu thư mới đúng.

Tăng Bát Nương nhìn quanh, lại tiếp tục thì thầm: “Ta nghe nói Công chúa không được khỏe, vừa rồi Hoàng hậu phải ra mặt để tiếp đãi các vị mệnh phụ phu nhân đây thôi. Ta đoán Hoàng hậu chắc đã đi thăm Công chúa, biết được nàng không thể xuất hiện nên mới thay nàng chủ trì cung yến”.

Thập Nhất Nương cau mày, chợt nghĩ đến Thái tử. Haizz... Hoàng gia này thật là nhiều người bệnh!

“Tóm lại, làm Hoàng hậu cũng không phải dễ”. Tăng Bát Nương đồng tình nói, chuyện Thái tử trúng độc đã không còn là bí mật, Công chúa thì lại đau ốm nhiều năm, trượng phu của mình lại bị vô số mỹ nhân mơ ước, tìm mọi cách quyến rũ, Hoàng hậu quyền cao chức trọng thì sao? Ngày ngày cứ như đang đi trên một lớp băng mỏng... “Nhưng thật ra Hoàng hậu rất giống những nữ nhân Tây Bắc mà Thập Nhất muội vừa nói đến, rất... rất kiên cường”. Tăng Bát Nương không khỏi bội phục.

Thập Nhất Nương im lặng không nói, nàng cảm thấy nếu nàng là Hoàng hậu, nàng tuyệt đối không thể làm tốt mọi thứ giống như vị Hoàng hậu hiện tại này đây.

Hoàng đế đã từng khiến Tiên đế tức giận, bị giam giữ nhiều năm, các vị phi tử đều không chịu nổi khổ sở mà bỏ đi hết, chỉ có vị Hoàng hậu xuất thân thấp kém này vẫn một lòng đi theo Hoàng đế, suốt 10 năm, không có tự do, đến đồ ăn thức uống cũng bị cắt xén, nhưng Hoàng hậu vẫn kiên cường, nàng xắn tay áo lên làm việc, trồng lúa trồng rau, chăm sóc phu quân và nhi tử khỏe mạnh, trong hoạn nạn tìm thấy chân tình, vì thế Hoàng đế chỉ cần nàng, sống chết không chịu nạp thêm phi tử.

“Hoàng hậu nhất định rất đẹp”. Nhất định không thua kém sắc đẹp các vị ca ca nhà mình, nhất định cũng đẹp như Thái Tử. Thập Nhất Nương cảm thán: “Hoàng hậu chắc chắn là một mỹ nhân hiếm thấy, khó ai có thể “vừa tốt gỗ vừa tốt nước sơn” được như vậy!”

Tăng Bát Nương lắc đầu: “Muội sai rồi, diện mạo Hoàng hậu cũng không phải xinh đẹp, mọi người đều công nhận như thế, muội có thấy mấy mệnh phụ phu nhân kia không? Các bà ấy đều đã từng được gia tộc lựa chọn, bắt phải phải trang điểm thật yêu kiều, lộng lẫy để mong Hoàng đế nhìn trúng. Họ cho rằng bản thân mình xinh đẹp hơn Hoàng hậu là có thể nhập cung sao? Còn không có bản lĩnh trồng lúa trồng rau, tự nuôi sống bản thân và gia đình... chắc chắn... họ giống như ký sinh trùng đeo bám nam nhân để sống như Thập Nhất muội muội khi này đã nói đến”. Tăng Bát Nương càng nói càng tức giận, những lúc đàn ông chịu tội, chịu khổ, sao không thấy các bà ấy ra mặt, chen vai sát cánh cùng chịu đựng, đợi đến khi đàn ông công thành danh toại, bọn họ cứ như ruồi bọ bầu vào, xua mãi không đi. Tuy rằng mẫu thân đã nói với nàng thái độ này trên đời vốn dĩ bình thường, hơn nữa nam tử vốn phong lưu nhưng Tăng Bát Nương vẫn rất khó chịu.

Thập Nhất Nương vỗ vai nàng đồng cảm: “Bát nương, những loại tiểu tam này cho dù đến tận thế cũng không chịu biến mất đâu, cho nên xua mãi không đi là chuyện bình thường”.

“Tiểu tam?”

“Chính là loại người chuyên làm kẻ thứ ba, chen vào phá vỡ tình cảm vợ chồng người khác”. Thập Nhất Nương thuận miệng nói tiếp: “Thực ra, ở Tây Bắc hiện nay, người ta không còn nạp thiếp nhiều nữa đâu, nữ nhân cũng có địa vị cao hơn, không giống kinh thành, từ gia đình quý tộc đến hậu viện của quan lại đều nạp rất nhiều nữ nhân, ta còn nghe nói có người nạp tới 28 tiểu thiếp cùng mấy chục nha hoàn thông phòng, không hiểu hẳn làm sao mà chịu nổi...”

Tăng Bát nương đỏ mặt, hơi lo lắng nói: “Thập Nhất Nương, ta đã dặn rồi mà, nói chuyện phải cẩn thận, kinh thành này lắm kẻ nhiều chuyện, bị họ nghe được đồn ra ngoài, thanh danh chúng ta hỏng mất!”...

Thập nhất nương khó hiểu: “Nhưng ta có nói cái gì không đúng đâu?”

Tăng Bát Nương mặt càng đỏ hơn, “Muội nói nam nhân nạp nhiều thiếp, nhiều thông phòng... Rồi rồi chịu không nổi...” Lời này một tiểu thư chưa lập gia đình không nên nói đâu!

Thập Nhất Nương lại càng không đồng ý: “Ta nói đúng mà, nuôi một nữ nhân rất tốn tiền, quần áo trang sức, son phấn này nọ đều cần tới bạc... Nuôi một lúc mấy chục nữ nhân trong nhà thì phải tiêu tốn cả núi vàng núi bạc, đàn ông chịu nổi sao?” Theo nàng, Nhị lang ca ca là đại thương gia trời sinh, huynh ấy chắc chắn sẽ tính ra được chuyện theo đuổi nữ nhân, cưới vợ nạp thiếp là chuyện buôn bán lỗ vốn đến nhường nào.

Tăng Bát Nương xấu hổ, thì ra ý của Thập Nhất hoàn toàn trong sáng, là do nàng tự nghĩ chuyện “đen tối” kia! Nàng bình tĩnh lại, nhìn sang thấy Thập Nhất Nương không phát hiện mình bối rối mới thở phào nhẹ nhõm tự nói thầm: “Cô nhân thật là bảo thủ, cảm thấy được thì hăng lắm, vì thế diện cứ phải cố, mệt đến chết thôi!”...

“Thập Nhất tiểu thư!” Một cung nữ tiến đến hành lễ: “Hoàng hậu cho mời tiểu thư!”...

Thập Nhất Nương hơi sững sờ, nàng phản xạ có điều kiện lập tức sò đến cây roi dắt bên hông, rồi lại nhớ đến các loại tiểu thuyết đời trước: cung nữ giả truyền mệnh lệnh của Hoàng hậu, đưa nữ chính hoặc nữ phụ đến một chỗ vắng, rồi ụp bao tải vào đầu, rồi... Ặc ặc!

Tăng Bát Nương bên cạnh lại rất vui mừng: “Đi thôi Thập Nhất, đây là nữ quan bên cạnh Hoàng hậu đó!”.

Thập Nhất Nương đi theo sau cung nữ. Nàng còn tò mò hỏi vị cung nữ này hàng loạt vấn đề như: nàng bao nhiêu tuổi? trước kia quê quán ở đâu? trong nhà còn có mấy người?...

Vị cung nữ cẩn thận trả lời nàng, Thập Nhất Nương thầm than đúng là cổ đại phức tạp, đạo tào ra toàn những tình anh, nói chuyện mặt không đổi sắc.

“Bái kiến Hoàng hậu nương nương!” Thập Nhất Nương hành lễ rồi ngẩng đầu nhìn phía trước. Nàng thấy Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu đều đang ở đây rồi. Cung yến hôm nay có nhiều mệnh phụ như vậy, Hoàng hậu lại muốn gặp riêng nữ nhân An gia, hẳn là đặc biệt.

Hoàng hậu nét mặt tươi cười: “Đây là Thập Nhất tiểu thư sao? Người đâu, đem lễ vật bản cung đã chuẩn bị tặng cho Thập Nhất tiểu thư”.

Thập Nhất Nương sững sờ. Ai nói Hoàng hậu có bộ dạng xấu xí, người có khuôn mặt góc cạnh, nước da vì phơi nắng nhiều mà chuyển màu bánh mật, vóc người rất cao, khung xương lớn, nếu ở hiện đại thì các model Âu Mỹ đều phải ghen tỵ với người. Hoàng hậu còn đẹp hơn mấy cô gái Âu Mỹ ở bìa các tạp chí thời trang, vậy mà bị người ta nói thành xấu xí! Đúng là một đám người không hiểu biết, thậm chí thực tào lao!

Thập nhất nương hành lễ “Cám ơn lễ vật của Hoàng hậu nương nương”

Hoàng hậu mỉm cười chân thành với Thập Nhất Nương “Thập Nhất lại đây, cho bản cung xem kỹ con nào, quả thật là xinh đẹp như lời kể của Tứ lang”.

Tôn thị mỉm cười âu yếm nói: “Nương nương đừng khen nàng, nếu không nàng về nhà sẽ ý lại vào lời khen của nương nương mà nhất quyết không chịu giảm béo đó!”. Rõ ràng, Phương thị và Tôn thị chỉ trong thời gian ngắn đã cùng Hoàng hậu quan hệ rất tốt.

Hoàng hậu không đồng ý, cứ cầm tay Thập Nhất Nương, nhin không được đưa tay sờ sờ Thập Nhất Nương từ đầu tóc, khuôn mặt, đến da tay của nàng “Thực đẹp, làn da Thập Nhất trắng nõn mịn màng, thân thể béo tốt, các tiểu thư gầy gò sẽ không thuận lợi sinh con nói dòng dõi, huống hồ bản cung cảm thấy các tiểu thư gầy quá gió thổi sẽ bay thì có bộ dáng gì đẹp đâu chứ”.

Thập Nhất Nương mãnh liệt gạt đầu, vô cùng sùng bái nhìn Hoàng hậu nương nương: “Đúng vậy thưa Hoàng hậu, con cảm thấy gầy gò chẳng có phúc khí gì cả, nhưng thẩm mỹ của mọi người đều quái dị, cứ cho gầy gò là đẹp, họ nghĩ càng gầy càng tốt, con nhìn chỉ thấy giống cái xác khô”.

Phương thị cười khò: “Nương nương, thật có lỗi, Thập Nhất nói lời không suy nghĩ”...

Hoàng hậu không hề giận, ngược lại còn vui vẻ: “Ta thấy con bé nói rất đúng, dân chúng nhà bình dân đều biết phải tìm nữ nhân mông lớn, ngực lớn, còn giới quý tộc lại chỉ thích các cô nương gầy không quá hai lạng thịt, chẳng trách những năm này, gia đình quý tộc có con trai trưởng ngày càng ít”...

Phương thị nghe Hoàng hậu nhắc đến ngực lớn, mông lớn thì cúi đầu không dám nói gì. Chỉ có Thập Nhất Nương hai mắt tỏa sáng, Hoàng hậu này hợp khẩu vị với nàng! Tri ki!

Thập Nhất Nương cầm hộp trang sức Hoàng hậu ban cho, tò mò hỏi: “Nương nương, con có thể mở nó ra không?”

Hoàng hậu cười hòa ái: “Tất nhiên, ta đã tặng cho con, thì nó là của con, con có quyền”.

Thập Nhất Nương vừa mở hộp đã thấy một bộ trâm cài trâm châu thật lớn. Phượng thị nhảy dựng lên, mỗi viên trâm châu đều thật to như mắt rồng, cái này không phải cứ có tiền là mua được. “Nương nương, vật này quá quý trọng, Thập Nhất không thể nhận...”

Hoàng hậu phát tay nói “Làm sao có thể so sánh với những đồ ăn ngon mà Thập Nhất nương đã làm ra, phu nhân đừng khách khí, trâm châu dù có quý hiếm đến đâu cũng không thể ăn được, nói ra hơi ngượng ngùng, chỉ cần lần sau Thập Nhất đưa rau dưa tiến cung nhiều một chút là được, nói thật, nhờ những rau dưa ngon lành của Thập Nhất mà Từ lang mỗi ngày ăn nhiều thêm nửa chén cơm, bản cung rất vui mừng”. Nói tới đây Hoàng hậu lộ ra cảm kích, nếu không nhờ các loại thức ăn Thập Nhất Nương đưa đến, con trai bà sẽ giống trước kia, chẳng thèm quan tâm đến các món ăn đâu, càng không thèm ăn uống. Hiện nay bệnh tình Thái tử đã chuyển biến tốt hơn, dù không ăn thức ăn của Thập Nhất Nương cũng đã để ý đến hương vị món ăn hơn trước, biết được chua cay mặn ngọt... Hoàng hậu bớt áp lực vì chuyện ăn uống của con trai rất nhiều.

Tôn thị xuất thân cao quý nên cũng không quá coi trọng quà tặng này của Hoàng hậu, nàng cười nói: “Đại tẩu, cứ để cho Thập Nhất cất đi, sau này con bé trưởng thành, vừa hay làm đồ trang sức. Thật là cô nương lớn như vậy, thế mà vẫn ghét bỏ các loại trâm cài bằng ngọc, chết sống không muốn mang, biết đâu chừng con bé lại thích trang sức trâm châu này mà sử dụng”.

Hoàng hậu rất vui mừng “Thế này mới đúng chứ, coi như ta đáp lễ các loại thức ăn mà Thập Nhất đã tiến cung, lần sau người của bản cung lại đến quý phủ lấy thức ăn, chắc hẳn Quốc công gia sẽ không tức giận”.

Thập Nhất Nương hơi ngại ngùng: “Mong nương nương thứ tội, hiện tại tổ phụ ở nhà nhân rồi, tánh tình lại giống như tiểu hài tử, dù bộ dạng tức giận nhưng cũng không phải là tức giận thật sự, chỉ là muốn có người để tổ phụ đùa giỡn mà thôi”.

Hoàng hậu bất ngờ, cười ha ha, chỉ hận không thể đem Thập Nhất Nương cướp lấy, đưa vào trong cung. Đứa nhỏ đáng yêu, lại còn hiếu thuận, thật muốn mang vào cung để chơi đùa với Huy nương mà. Vừa nghĩ như thế, Hoàng hậu liền nói “Thập Nhất Nương, con có muốn thường xuyên vào cung để chơi với An Khang công chúa không? Công chúa vẫn thường ngây ngốc trong cung, cũng không có bạn bè, ta chỉ sợ con bé càng ngày càng quái gở”.

An Khang công chúa – tỷ muội song sinh với Tĩnh La ca ca sao? Thập Nhất Nương gật đầu cười nói: “Dạ muốn, con ở nhà cũng không có nhiều bạn, công chúa muốn đến nhà con, con sẽ rất hoan nghênh, nếu công chúa không chê con suốt ngày chỉ biết trồng trọt rồi xuống nhà bếp làm cái này cái kia ăn ăn uống uống, con sẽ vui vẻ làm bạn với công chúa”.

Hoàng hậu mỉm cười: “Công chúa sẽ không chê đâu, trước kia công chúa cũng thường cùng bản cung nấu nướng, chế biến các món ăn, con bé còn biết trồng lúa nữa”.

Thập Nhất nương cười vui vẻ: “Thật sao? Con ở Trung Châu cũng trồng rất nhiều lúa mạch, dùng lúa mạch làm thức ăn cho gia súc, còn thân cây thì làm thức ăn cho trâu bò, sau đó, lấy phân trâu bò để dành đường đất trồng cũng rất tốt”.

Hoàng hậu thích thú hỏi chuyện Thập Nhất Nương cách làm ruộng, cách trồng lúa, càng nghe càng không ngừng gật đầu.

Phượng thị cùng Tôn thị nhìn nhau cười, Hoàng hậu coi trọng nông nghiệp, hoàng đế anh minh, đây chính là “thái bình thịnh thế”...

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

Lúc Thập Nhất Nương rời đi có không ít ánh mắt ghen ghét, đố kỵ của các vị tiểu thư quyền quý. Rất nhiều cô nương “mắt cao hơn đầu” thầm oán Thập Nhất Nương, đồng thời tiếc hận bản thân mình không có gia thế hiển hách như nàng. Đương kim Hoàng hậu thân phận vô cùng tôn quý, không biết có bao nhiêu người muốn “thấy người sang bắt quàng làm họ” hòng dựa hơi, bám víu nhưng hoàn toàn không thể. Hoàng hậu xưa nay vốn chán ghét việc giao tiếp đột nhiên cho mời riêng tiểu thư của An gia. Nhưng An Thập Nhất chỉ có tư sắc trung bình, không có điểm nổi bật cũng có thể thu hút sự chú ý của Hoàng hậu sao? Đến kẻ ngốc cũng nhìn ra được An gia đã chiếm được “thánh tâm” rồi.

Đến khi Thập Nhất Nương trở lại chỗ các vị tiểu thư, Diêu Tam Nương trực tiếp hỏi: “Thập Nhất, Hoàng hậu đã nói gì với tỷ vậy?” Diêu Tam Nương nhìn một vòng các vị tiểu thư khuê các, bộ dáng đã tỏ mò muốn chết còn ra vẻ thanh cao, đứng nói bóng nói gió, chẳng bằng hỏi huyệt tẹt cho rồi.

“Cũng đâu có nói gì đâu, chủ yếu là Hoàng hậu nói chuyện với các vị bá mẫu nhà ta thôi mà”. Thập Nhất Nương nghĩ rồi, các vị tiểu thư nơi này vốn không thích những chuyện bốn phân, trồng lúa. Thà chẳng nói còn hơn!

Một vị tiểu thư ánh mắt sắc nhọn lộ vẻ ngạc nhiên kêu lên: “An muội muội, đây là vòng tay Hoàng hậu ban thưởng phải không? Wow, thật là xinh đẹp!”

Ha ha... Lúc này vẫn còn khách sáo gọi “Thập Nhất Nương”, giờ đã thành “An muội muội” vô cùng thân mật... Nhà của ta chỉ có mình ta là nữ hài tử, ta cũng không có tỷ muội đâu, tuy trong lòng Thập Nhất Nương oán thầm nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ tươi cười, đưa tay ra cho bọn họ xem: “Đúng vậy, đây là quà gặp mặt của Hoàng hậu nương nương”.

Hầu hết các vị tiểu thư chưa gả chồng bỗng lâm vào trầm tư. Là cô nương lớn lên ở kinh thành, tầm nhìn chính trị của họ tương đối tốt nên họ khá hiểu An gia là thế gia xuất thân võ tướng, hiện tại không còn nắm giữ binh quyền. Thân là tài nữ, lại liễu yếu đào tơ, các nàng vẫn mong được gả cho gia đình văn nhân. Nhưng hiện tại, tình huống đã khác xưa, người sáng suốt đều nhìn ra được An gia rất được lòng Hoàng hậu. An gia không còn binh quyền ngược lại là điều tốt, Hoàng đế vô cùng tín nhiệm bọn họ, hơn nữa các vị thiếu gia An phủ ai nấy đều là “nhân trung long phượng” tiền đồ rộng mở, nam tử họ An lại thủ thân như ngọc, không thể không tiếp, so sánh ra thì hơn vạn lần những văn nhân là con trai trưởng các thế gia, mới 13 – 14 tuổi đã có đến mấy cái thông phòng...

“Thập Nhất Nương, nhà ta đang có một vườn hoa nở rộ, rất đẹp mắt, tiểu thư có muốn đến ngắm nhìn một chút hay không?” Một vị tiểu thư tâm vừa động, liền trực tiếp mời.

“An muội muội, nhà của ta trồng một vườn mai, lúc này lại là thời điểm đơm tuyết tím mai, muội muội có nhã hứng không?” Một tài nữ nho nhã lễ độ cất lời.

“An muội muội, nhà ta có nuôi rất nhiều không tước, ta sẽ bảo chúng múa cho muội xem, có được không?”

“Tỷ tỷ, không còn điểm tâm đâu nữa rồi!”. Thời điểm các cô nương mang tâm đội gả tìm mọi cách lấy lòng Thập Nhất Nương thì bé con mập mạp họ Bàng cất lời, phá vỡ bầu không khí. Cô bé úy khuất giương to đôi mắt ngập nước để cáo trạng: “Điều tỷ tỷ thật là quá đáng... Ăn sạch hết điểm tâm đậu đỏ... Mấy khối điểm tâm ngọt tỷ ấy cũng ăn hết luôn rồi!”

Bị các cô nương vây đến không thở nổi, Thập Nhất Nương lấy cớ rời đi, ôm lấy bé mập, thật muốn giơ ngón tay cái lên khen ngợi cô bé mà! Tiểu đáng yêu... Làm rất tốt!

Điều Tam Nương trừng mắt nhìn bé mập: “Nhóc con, cáo trạng cái gì, ta chỉ ăn nhiều hơn người một chút thôi mà”. Đứng nhìn nó chỉ mới 5 tuổi, cái bụng nó chứa đồ ăn không thua kém Điều Tam Nương năng đâu.

Thập Nhất Nương sờ cái bụng nhỏ của bé con, lấy khăn tay ra lau tay cho cô bé: “Hết rồi, đừng ăn nữa... Lần sau đến nhà tỷ tỷ, tỷ sẽ làm thật nhiều điểm tâm ngọt thật ngon cho muội”.

“Muốn ăn bánh bơ ngọt”. Bé mập ngửa đầu nói.

Thập Nhất Nương hớn hờ nói: “Được, sẽ làm bánh bơ ngọt cho muội ăn, trong nhà tỷ còn có nuôi một con heo sữa hương nữa đó”...

Điều Tam Nương lập tức xông lại, nước miếng chảy dài: “Thập Nhất Nương, tỷ thật sự nuôi heo sữa hương luôn hả? Khi nào nhà tỷ mở tiệc làm thịt heo sữa hương, nhất định phải cho muội biết đó, muội sẽ không ăn tham đâu, muội chỉ xin một cái giò heo là được”.

Thập Nhất Nương tức giận nói: “Muội đừng mơ, ta và các vị ca ca nuôi con heo này lâu lắm rồi đó, nhìn nó mà thêm nhỏ dần từ lâu... Ồ, không đúng... Trừ Bị Lương không thể ăn... tóm lại, con heo sữa hương kia tên là Trừ Bị Lương, là sủng vật của ta và Thập Lang ca”.

Điều Tam Nương hoài nghi nhìn nàng: “Đã gọi là Trừ Bị Lương – nghĩa là lương thực dự trữ, còn không phải dành để ăn sao?”

“Nó còn có tên là Thiên Bồng Nguyên Soái, cái tên uy phong như vậy không phải là heo bình thường đâu”...

Bé mập hiện giờ vẫn chỉ thích duy nhất điểm tâm ngọt, không giống Điều Tam Nương nghe đến heo sữa hương là chảy nước miếng. Bé con chớp mắt hỏi: “Còn có heo không bình thường sao?”

“Đương nhiên, heo nhà của ta có thể nhảy múa, còn có thể đứng bằng hai chân giống người...” Thập Nhất Nương đắc ý nói: “Nó còn có thể kiếm tiền cho ta nữa”...

Tăng Bát Nương há hốc miệng: “Như vậy còn là heo sao?”

Thập Nhất Nương rất đắc ý: “Đương nhiên là heo rồi. Ở Tây Bắc, Trừ Bị Lương nhà ta được xem là thần heo, nhưng ta vẫn cảm thấy Nhị Lang ca lợi hại nhất, những điều Trừ Bị Lương làm được đều do Nhị ca dạy dỗ, các người muốn xem nó biểu diễn thì có thể đến Bách Vị Lâu ở thành đông, ngày 18 tháng này Bách Vị Lâu khai trương, nó sẽ diễn ở đó”. Thập Nhất Nương đang gắng sức quảng cáo cho Nhị Lang ca và Bách Vị Lâu nhà mình.

Các vị cô nương xung quanh thấy có cơ hội, bắt đầu chen vào nói: “Thập Nhất Nương, thật không nghĩ tới Nhị Lang ca lợi hại như vậy...”

“Chúng ta nhất định sẽ đi xem”.

“Ngày khai trương, các vị ca ca của Thập Nhất Nương cũng đến phải không?” Một âm thanh đã nói hộ tiếng lòng các vị tiểu thư ở đây.

Thập Nhất Nương cười tủm tỉm: “Đều sẽ đi mà”. Không ngoài ý muốn, ánh mắt các vị cô nương ở đây đều rực sáng. Thập Nhất Nương mừng thầm, xem ra ngày Nhị Lang ca khai trương từ lâu chắc chắn sẽ rất đông khách cho mà xem.

“An tiểu thư, phiền toái tiểu thư đã chiếu cố muội muội ta”. Một cô nương chừng 16 – 17 tuổi đang mang thai bước đến, mỉm cười: “Muội muội, đến với tỷ tỷ”.

Bé con ánh mắt chớp chớp, nhu thuận đến bên người nàng ấy, bước chân thật chậm rãi nhẹ nhàng vì bé con vẫn nhớ được trong bụng tỷ tỷ mình đang có

em bé đó.

Thập Nhất Nương thật là hâm mộ: “Ước gì ta có một muội muội đáng yêu như thế này, tiếc là An gia lại có tiếng là không sinh được khuê nữ...”

Các vị tiểu thư nơi này như bưng bình, sao giờ này các nàng mới nhớ ra chứ...

Thập Nhất Nương cảm thán xong thì cảm giác được ánh mắt nóng rực của các vị tiểu thư đang nhìn nàng, da gà lẫn tóc gáy của Thập Nhất đều dựng thẳng.

“Thập Nhất Nương, nếu tẩu tử tương lai của ngươi sinh khuê nữ thì...”

“Thì An gia sẽ khua chiêng gõ trống chúc mừng chứ còn gì nữa!”. Thập Nhất Nương hơi mờ mịt, khó hiểu, mọi người làm sao vậy? “Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu nhà ta đều muốn sinh khuê nữ đến phát điên, nhưng đều không được, đành phải hy vọng ở thế hệ tiếp theo thôi”.

Các tiểu cô nương càng nghe càng hưng phấn, ánh mắt không còn là nóng rực như đèn pha nữa, mà đã chuyển thành ánh thái dương chói lọi: “Như vậy, An gia không hề tạo áp lực sinh con?”

Lúc này, Thập Nhất Nương mới phản ứng được, nàng đã hiểu vì sao các tiểu thư lại kích động như vậy, nàng nhất thời đã quên đây là thời đại trọng nam khinh nữ. “Áp lực sinh con thì không có, nhưng người An gia vẫn mong muốn sinh ra được nữ nhi, do nhiều thế hệ rồi, nhà ta đều sinh nam tử, riêng ta là nữ nhi duy nhất trong ba đời của An gia”. Thập Nhất Nương rất tự hào, tổ phụ từng nói qua rằng sinh được nàng có ý nghĩa rất lớn, là chuyện rất đáng vui mừng, bởi tổ phụ vẫn thường xuyên bị người ta giễu cợt An gia là cái nhà không biết đẻ nữ nhi.

Vì thế thời điểm cung yến bắt đầu, những thiếu niên tài tuấn chưa thành gia lập thất của An gia đã bị nhóm tiểu thư này chiếu tướng. Thật đáng sợ!

-----oOo-----

Thập Nhất Nương tính sơ sơ có gần một ngàn người tham gia cung yến. Cũng chỉ có yến tiệc hoàng cung mới có sức chứa kinh khủng như vậy. Hoàng hậu chưa xuất hiện nhưng mọi người đều đã an vị cả rồi, có 2 người đang thấp giọng nói chuyện với nhau.

“Thập Nhất Nương, đã xảy ra chuyện gì? Sao ánh mắt mọi người nhìn chúng ta thật là... kỳ quái?” Phương thị đem ánh mắt nóng rực của mọi người chuyển thành ánh mắt... kỳ quái.

“Ta cảm thấy mình giống như là... thịt nằm trên thớt”. An Ngũ Lang cảm giác lông tóc dựng đứng, cả người nhũn ra. Thật đáng sợ!

An Tam Lang thì thấy chấn động. 8/10 cô nương nơi này đều tập trung ánh mắt trên người hắn, nóng rực đến mức có cảm giác bao nhiêu quần áo trên người hắn đều cháy sạch.

Thập Nhất Nương ngây ngô cười, “Đại bá mẫu, con cũng không biết, mọi người lúc này hỏi con là An gia không nạp thiếp thật sao, con nói đúng vậy, sau đó các nàng lại hỏi con An gia không tạo áp lực sinh con trai, con cũng thừa nhận là đúng, nói xong thì ánh mắt các nàng liến như vậy...”

Tôn thị bật cười: “Đại tẩu, xem ra chúng ta không cần lo lắng mấy đứa nhà ta không ai chịu gả, tẩu xem nhiều cô nương muốn vào nhà chúng ta như vậy có khác gì Hoàng thượng tuyển tú đâu chứ... Lần này về nhà, chắc chắn chúng ta sẽ nhận được vô số thiệp mời”...

Phương thị gạt mình nhìn một vòng các phu nhân sẽ là “thông gia tương lai”, rồi đột nhiên mỉm cười thật tươi: “Ta chỉ là muốn con dâu... không phải muốn tuyển tú”...

Thập Nhất Nương cười ngượng ngùng, hình như nàng sai rồi, nhưng nàng thề, nàng quảng cáo là vì Bách Vĩ Lâu, chứ không phải quảng cáo cho các ca ca đâu.

“Nhiều người thì khó lựa chọn! Khác gì chọn mua củ cải trắng chứ...”. Thập Nhất Nương không nhìn nữa.

An Nhị Lang vui vẻ xoa đầu nàng.

Nàng nhìn hắn rồi chợt nghĩ, danh tiếng Nhị Lang ca kiên nhẫn kiếm tiền, “vắt cổ chày ra nước” đã đủ khiến người ta choáng váng, lỡ như không lấy được vợ thì làm sao đây?

Phương thị trừng mắt với Thập Nhất Nương: “Đại lang ca của con lấy vợ, đâu thể nói lựa chọn giống như con mua củ cải trắng như vậy được!”. Con bé này nói năng cần phải học thêm mới được.

Thập Nhất Nương lập tức giải vây cho Thập Nhất Nương: “Đại bá mẫu, người cũng đừng quá lo lắng, người để đại ca tự mình chọn là được rồi”.

An Đại lang hơi buồn rầu nói: “Thập Nhất Nương đừng nói thế, ta đối với tâm tình của các cô nương chẳng biết chút gì, nếu chỉ nhìn bề ngoài thì làm sao mà biết được?”

Thập Nhất Nương chuyển ánh mắt “vậy thì tiếp xúc nhiều hơn, gặp gỡ nhiều hơn. Hay là về sau nhà chúng ta thường xuyên mở tiệc, mời các nàng ấy đến nhà, gần nhau nhiều thì sẽ biết nàng ấy tánh tình thế nào thôi mà”.

Phương thị thở dài: “Cũng chỉ có thể như vậy, đệ muội, ta muốn muội hỗ trợ ta”.

Tôn thị thờ ơ nói: “Chúng ta là người một nhà, muội cũng muốn vì Nhị Lang mà tìm một cô nương thích hợp, hấn cũng trưởng thành rồi. À đúng rồi Thập Nhất Nương, con có thấy ai phù hợp với Thập Lang nhà chúng ta không?” Tôn thị vẻ mặt chờ mong nhìn Thập Nhất Nương.

Thập Lang buồn bực: “Mẫu thân, con còn nhỏ mà, người nhìn đi, có ai tuổi nhỏ như ta mà đã tính đến việc hôn nhân đâu chứ!”

“Có người vừa sinh ra đã được chỉ hôn rồi đó, chẳng nhóc con!”. Tôn thị véo tai hấn nhưng ngấm lại đã kịp thu tay. Phải nhin, không thể xúc động, không làm mất mặt hấn ở đây được, nếu không càng không có người nào muốn gả cho hấn.

Thập lang tức giận nói: “Chờ các ca ca đều thành thân thì người hãy lo lắng chuyện của con”.

Tôn thị lắc đầu: “Không thể được, đến lúc đó không biết người đã béo thành hình dạng gì rồi, tốt nhất vẫn phải tìm trước, sớm định chuyện hôn nhân mới có thể yên tâm”.

Thập Nhất Nương cẩn thận nói: “Nhị bá mẫu, người đừng vội, biết đâu sau này Thập Lang ca sẽ gầy xuống thì sao”.

Tôn thị tức giận: “Những lời này lúc 5 tuổi nó cũng đã nói với ta nhưng thực tế thì sao chứ? dù thế nào đi nữa, cứ định hôn nhân trước đã, tương lai ai biết được thế nào”. Đối với chuyện giảm béo của Thập lang, Tôn thị đã hoàn toàn vô vọng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường

Thập Nhất Nương: Nhị Lang ca, ca không cần lo lắng về chuyện làm ăn của Bách Vĩ Lâu đâu, muội cam đoan khách mỗi ngày đều sẽ đến đông nghịt cho mà xem.

An Nhị Lang: Trữ Bị Lương biểu diễn hấp dẫn nhiều người đến thế sao?

Thập Nhất Nương: Không phải, muội đã nói với các cô nương rằng ngày khai trương tất cả các huynh đều sẽ đến, mỗi ngày cũng thường đến, bọn họ nghe thấy ánh mắt đều sáng rỡ. Rồi muội lại nói với các nam nhân là ở Bách Vĩ Lâu mỗi ngày đều có rất nhiều mỹ nữ, sau đó, ánh mắt của bọn họ cũng sáng y như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Cung nữ, thái giám lần lượt mang đồ ăn đặt lên bàn. Thập Nhất Nương vừa thấy đã không còn khẩu vị gì nữa, mỗi bàn có 10 món thì 8 món đã nguội lạnh, hơn nữa nhìn thế nào cũng thấy giống y chang tiệc cưới thời hiện đại, người thì nhiều mà mỗi món có tí ti. đành chịu, may mà nàng đã ăn không ít điểm tâm lót dạ.

“Này, vịt nướng nhìn thôi cũng biết là không thể ngon bằng vịt nướng do Thập Nhất Nương làm”. An Ngũ lang ghét bỏ nhìn món vịt nướng lạnh ngắt bày trên bàn.

“Chân gà này nhìn cũng không tệ, tiếc là bị nguội rồi, nếu mình ăn ngay lúc vừa mới nấu xong thì chắc là ngon lắm”. Thập lang tiếc hận nhìn món chân gà chỉ còn chút xíu hơi ấm. Không thể nghi ngờ, khoảng 15 phút nữa thôi mấy món trên bàn kiểu gì cũng đông cứng lại.

“Thập lang ca, ăn cái này đi, rau trộn với gân nai đó, chua chua ngọt ngọt, chỉ có món này dù bị lạnh nhưng ăn vẫn ngon”. Thập Nhất Nương nói.

“Haizzz, nhìn qua cũng không ngon đâu, gân nai có vẻ chưa đủ lửa, chắc chắn vẫn cứng lắm”.

An nhị gia lắc đầu: “Ca ca nói này, đây là cung yến, không phải ở nhà mà có cơm nóng canh ngọt. Do Thập lang đệ và Thập Nhất muội chưa tham dự nhiều, ta nói cho hai người biết, cung yến chỉ có điểm tâm là ăn được, còn lại món gì cũng dờ tệ, thua xa thức ăn nhà mình”.

An Ngũ lang bực bội nhìn mấy khối điểm tâm ít ỏi còn lại trên bàn. “Biết thế này ta đã mang theo nhiều thịt khô hơn một chút”.

Thập lang đến ngồi cạnh, đưa một cái hà bao cho Thập Nhất Nương: “Cho muội nè, huynh lấy trộm được một ít điểm tâm bỏ trong này... Thiết là khó khăn lắm đó!”.

Thập Nhất Nương mắt sáng rỡ, nắm chặt tay Thập lang. “Thập lang ca thật là thông minh, sao muội không nghĩ đến nhỉ, chúng ta có thể mang thêm nhiều cái hà bao, rồi bỏ điểm tâm vào đó. Sẽ không ai biết được đâu! Ha ha”...

Nhị lang trán đều nổi gân xanh, tức giận nói: “Hai người các người thật là... Hà bao là để đựng bạc, không phải để cho hai người lấy đem đi đựng điểm tâm”.

Thập lang và Thập Nhất nương đều đồng thanh bất mãn: “Cũng đều là đựng, đựng cái gì mà chẳng được!”.

Nhị lang tức giận nói: “Các người có thấy ai mang theo một lúc mấy cái hà bao bên mình không?”

Thập nhất nương nói năng vô lại: “Đem theo nhiều hà bao thì có gì không tốt. Huynh có nghe qua đạo lý không thể cất hết trứng trong cùng một ổ chưa? Lỡ như gặp phải đạo tặc chẳng phải là bị người ta cướp hết hay sao? Đem theo nhiều hà bao, dù bị mất một cái thì vẫn còn cái khác”.

Ngũ lang chen lời: “Nhị ca, ta thấy Thập Nhất Nương nói đúng, mang vài cái hà bao cũng chẳng sao, ai biết được bên trong có gì!”. Ngũ lang cũng là phần tử cuồng ăn ngon, Thập Nhất Nương đặc chế cho hắn một cái hà bao, bên mặt trong có lót giấy thấm dầu, sẽ không sợ thức ăn bên trong bị chảy nước dính ra ngoài. Hắn bụng lớn ăn nhiều, một cái hà bao làm sao đủ. Hắn nhìn các món ăn trên bàn, tay sờ sờ hà bao bên hông, nghiêm túc suy nghĩ nên bỏ món gì vào trong để dành thưởng thức.

An Nhị lang không còn gì để nói. Sao nhà hắn lại có nhiều kẻ tham ăn như vậy chứ... “Thôi, tùy các người, miễn sao đừng để người khác biết, làm mất mặt An gia”... Nếu người ngoài mà biết mỗi đứa nhỏ phù An Quốc công bên mình đều có đến vài cái hà bao, bên trong đựng toàn thức ăn, cái mặt già nua của hắn không biết giấu đi đâu cho hết nhục!

-----oOo-----

“Hoàng hậu, nàng chuẩn bị xong chưa?”

Hoàng hậu xoay người lại, một thân cung trang thêu phượng hoàng đỏ thắm khiến nàng khí thế mười phần. Hoàng đế vô cùng vừa lòng, kẻ nào dám nói Hoàng hậu của hắn xuất thân từ nhà đồ tể, quá hèn kém không lên được mặt bàn. Hoàng hậu giờ đây uy nghiêm bề ngẩng thiên hạ, đầu thế nào là nữ nhân thô kệch như trong suy nghĩ của mọi người.

“Hậu thật đẹp!”. Hoàng đế cất lời ca ngợi khiến Hoàng hậu đỏ mặt thẹn thùng, tâm trạng nàng dần vui vẻ.

“Lúc này hậu làm sao vậy? Nàng không thoải mái ở đâu sao?”

Hoàng hậu thở dài: “Ta chỉ cảm khái bốn nhi tử của chúng ta, giờ đây chỉ còn mỗi Tứ lang là có thể chúc mừng sinh nhật”.

Hoàng đế dịu giọng: “không phải Nguyệt nương và Nhị lang cũng tặng lễ vật cho nàng sao... Chúng nó chỉ là không về được. Còn có Huy nương, dù con bé bệnh nặng không thể ra khỏi cửa nhưng vẫn làm cho nàng một cái hà bao mà”...

Khuôn mặt Hoàng hậu bỗng trở nên bi thương: “Hoàng thượng, chàng thực sự để Nhị lang xuất gia thật sao? Con chúng ta sao có thể...” Hoàng đế và Hoàng hậu mỗi khi ở chung đều giống như một đôi phu thê bình thường, không hề tự xưng “Trẫm” hay “Bản cung” gì cả...

“Phổ Tuệ đại sư đã nói, Nhị lang muốn bình an sống hết đời này thì chỉ có con đường xuất gia”. Hoàng đế ôm thế tử vào lòng an ủi. “Chỉ cần hắn bình an, hắn ở đâu, thân phận thế nào cũng không còn quan trọng. Hắn mãi mãi vẫn là nhi tử của chúng ta, hưởng hờ trong mắt người đời, Nhị lang đã không còn trên trần thế...”

Hoàng hậu ngắt đầu: “Nhưng bọn họ cũng không phải là kẻ nghiệt, nếu chúng biết Nhị lang chưa chết, sẽ tìm mọi cách hãm hại Nhị lang và cả Tứ lang. Xuất gia cũng không hẳn an toàn”... nếu chúng biết Nhị lang còn sống, lợi dụng danh nghĩa Nhị lang mà khơi mào đoạt vị, chắc chắn sẽ dấy lên một hồi “gió tanh mưa máu”.

“Lần trước Nguyệt nương định trở về nhưng Thụy nhi lại sinh bệnh. Con bé hứa đến mùa xuân hoa nở, sẽ mang cả con rể và cháu ngoại của chúng ta về lại kinh thành. Khi đó, nàng có thể ở bên cạnh Nguyệt nương”. Hoàng đế mỉm cười nghĩ đến chuyện tốt đẹp trước mắt.

Lúc này Hoàng hậu mới thoải mái hơn một chút: “Đúng vậy, rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy Nguyệt nương. Con bé xuất giá đã 3 năm, trong 3 năm qua mẹ con ta xa cách, con bé sinh con, ta làm mẹ mà không ở bên cạnh, thật có lỗi với nó. Nữ nhân khi sinh đẻ chính là bước chân vào quỷ môn quan, chắc khi đó con bé sợ lắm!”...

“Chẳng phải Nguyệt nương đã nói hết thấy đều thuận lợi sao... Nàng đó, nên vui vẻ lên, chúng ta giờ này đều đã lên chức ông ngoại – bà ngoại rồi”...

Hoàng hậu nhin không được nở nụ cười: “Thời gian trôi qua thật nhanh, Nguyệt nương cũng đã làm mẹ rồi, thật là nhớ lúc chúng nó còn nhỏ, ta từng nghĩ, chỉ cần chàng và bọn nhỏ khỏe mạnh, việc gì ta cũng sẽ làm được, chịu khổ chịu cực, trồng rau nuôi gà, vất vả cách mấy ta cũng không sợ hãi”.

Hoàng đế ôn nhu nói: “Ta may mắn cưới được nàng – người vợ tài giỏi tần tảo duy nhất trên thế gian này. Không có nàng chắc ta đã không chịu nổi cuộc sống giam cầm bế tắc mà đi tìm đường chết từ lâu rồi”. Khi đó, hắn ngu ngốc chỉ muốn tìm cái chết. Sau đó chính những huynh đệ trong hoàng thất đâm đạp hắn, đến cung nữ thái giám cũng không coi hắn ra gì, thường xuyên mang cơm thừa canh cặn đến cho hắn, đối xử với hắn như một con chó. Chính nàng – thế tử bị người đời cho rằng xuất thân thấp kém này đã mang tất cả tiền bạc, thức ăn, nôi niều xoong chảo, hai tay ôm Nguyệt nương và Nhị lang (lúc ấy chưa sinh ra Tứ lang và Tĩnh Huy công chúa) tìm cách đến bên hắn, chăm sóc hắn và các con suốt 10 năm.

“Phi phui cái mồm chàng. Mãn ca ca - chàng còn phải ở bên ta đến hết đời này”. Hoàng hậu sáng giọng. Hoàng đế tên đầy đủ là Tư Đồ Mãn, trong hoàng thất cũng chỉ là một cái tên đặt cho có lệ, dù thấy tiên hoàng không ưa thích hắn đến mức nào.

Ngày đó, những người xung quanh đều bỏ ta mà đi, chỉ có kẻ nghiệt như nàng mới kiên nhẫn mang theo linh kinh đủ thứ nôi niều chén bát mà đến bên ta, lo lắng cho ta”.

“Sao hôm nay lại nói đến những chuyện đó? Ta lúc ấy chỉ biết mình gả heo theo heo, gả chó thì theo chó. Nói thật, lúc ấy nếu ta cũng giống như trác phi của chàng, cùng nhau bỏ chạy, cha ta đảm bảo đánh gãy chân của ta”.

Hoàng đế tươi cười, nắm đó tiên đế vô cùng chán ghét hắn, nên chỉ hôn cho hắn và con gái một tên đồ tể. Lúc đó, chỉ vừa thấy nàng hắn liền chán ghét, thì từ ca phú đều không biết, càng không nói đến lễ nghi quy tắc, lời nói thì thô tục, ai ngờ đâu nàng lại có tấm lòng chân thành nhất thiên hạ, vì ở bên hắn mà nguyện trả giá hy sinh, dù ông là một vị Vương gia cao cao tại thượng hay một kẻ bị cầm tù thua xa bách tính thường dân, nàng cũng chưa từng hối hận.

“À... Nhạc phụ vẫn không muốn tham gia cung yến sao?”

Hoàng hậu về mặt bất đắc dĩ: “Chàng đừng bận tâm, cha ta nói những kẻ làm quan mở miệng ra là “chí, hồ, dã, giả”, rất không thoải mái, hơn nữa cung yến toàn là thịt dê, thịt bò, cha ta rất không quen, chẳng bằng ở nhà ăn mấy cái đầu heo. Cha ta còn dạn không được tiết lộ thân phận, ông không muốn lui tới với các vị quan viên chức sắc”.

Hoàng đế có chút áy náy, đối với vị nhạc phụ này hắn thật sự vô cùng kính trọng. 10 năm hắn bị giam cầm nhưng cả gia đình vẫn không hề thiếu thịt ăn là bởi nhạc phụ của hắn cứ ngày hai bữa đều đặn đưa thịt tới.

“Nếu vậy, chúng ta mời nhạc mẫu tiến cung nhiều một chút...”

Hoàng hậu than thở: “Lần trước mẫu thân cũng tiến cung đấy chứ, nhưng mẫu thân lại không được tự nhiên, nói rằng trong cung tất cả đều là cỏ hoa vô dụng, cũng chẳng có đất mà trồng rau trồng lúa, mẫu thân không có chuyện gì làm, nhàn rồi đến mức tâm tình bức bối”...

“Đại ca của nàng vẫn không muốn làm quan sao?” Hoàng đế sờ cằm khó xử, sao hắn làm hoàng đế lại cứ phải ghen khuật như thế này, muốn người nhà làm quan còn khó hơn lên trời. An gia đã như vậy, bên phía gia đình nhạc phụ cũng coi thường chuyện làm quan.

“Đại ca của ta từng hỏi có chức quan nào phụ trách việc giết heo hay không? Hắn ngoài giết heo thì chẳng biết làm gì... nhưng tiểu đệ thì...” Hoàng hậu hơi chần chừ nhưng vẫn quyết tâm nói ra: “Tiểu đệ của ta muốn tập võ, ngày sau còn muốn ra chiến trường kiến công lập nghiệp”.

Hoàng đế lo lắng nhìn Hoàng hậu, làm võ tướng cũng không phải là chuyện tốt, chiến trường đao kiếm không có mắt, lỡ như... “Nếu Nhị đệ muốn, vậy ta sẽ cho hắn ra chiến trường, ta cũng sẽ cho người theo bảo vệ hắn, khi hắn đã có chiến công, chuyện phong thưởng sẽ danh chính ngôn thuận... Còn Đại ca nàng thân thủ cũng vô cùng tốt, nếu hắn nguyện ý, chúng ta cũng nên đưa hắn ra trận cùng Nhị đệ”...

Hoàng hậu lắc đầu kịch liệt: “Không được, tiểu đệ không ở bên cạnh phụ mẫu thì đại ca nhất định phải ở nhà tận hiếu... Còn có Du nhi và Dong nhi, ta rất muốn cho chúng nó theo con đường đèn sách...” Du nhi và Dong nhi là con của đại ca Hoàng hậu, năm nay vừa 6 tuổi, đứa mới lên 3, cha mẹ nàng và đại ca đời này đã định là một thân hèn kém nhưng đến thế hệ tiếp theo, nàng nhất quyết phải từ từ uốn nắn.

Hoàng đế vỗ vai nàng “Nếu không ta đưa hai hài tử này vào một trường có danh tiếng tốt để học tập”.

“Không được đâu, tìm một trường học nào bình thường thôi, Hoàng thượng cũng thấy đó, rất nhiều người khi trở nên phú quý, đạo lý đầy thân đã không giữ được bản chất lương thiện, phụ mẫu ta không muốn cả nhà tiến vào cái vòng luân quần này đâu”...

Hoàng hậu càng nói càng sâu: “Chị dâu ta còn không chịu hiểu, cứ muốn gia nhập vào giới quý tộc thượng lưu, lại không chịu nghĩ, thế gia quý tộc từ nhỏ chuyện ăn, mặc, nói năng, đi lại đều phải được tập luyện rất lâu. Nhà ta chỉ là thế gia mới nổi, hành vi chẳng có chút phong nhã, xuất đầu lộ diện chỉ khiến người ta giễu cợt”.

Nàng biết rõ cả nhà mình nếu thực sự tiến vào giới quý tộc chắc chắn sẽ vô cùng tự ti, cứ theo bọn người quyền quý mà bắt chước. Nhưng bắt chước thì bắt chước, người nhà nàng chỉ học được da lông, còn khí khái cao quý từ trong xương sẽ chẳng thể nào học nổi. Đại Họa có vô số gia đình quý tộc nhưng Hoàng hậu chưa bao giờ thấy bọn họ có gì hay ho, chẳng biết có bao nhiêu thế gia bề ngoài nạm ngọc bên trong thì thối rữa.

Hoàng đế suy tư, mỉm cười nói: “Ta sẽ đưa thêm vài người đến hầu hạ nhạc phụ và nhạc mẫu, đồng thời cùng đại tẩu, đệ muội tán gẫu chuyện trong cung nhiều hơn, âm thầm để lộ đạo lý cho các nàng hiểu, bọn họ còn trẻ, cả đời sẽ có lúc phải xuất đầu lộ diện. Riêng đại ca, thân thủ tốt như thế ta dự định cho hắn làm tiểu quan. Nàng hãy nghe ta, ý của nàng là tốt, muốn bảo hộ gia đình, không để họ vì hoàn cảnh thay đổi mà đánh mất thiện lương, nhưng nếu người ngoài nhìn vào, sẽ trách ta không quan tâm nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu”...

“Một người làm quan, gả chó lên trời”. Đã là người nhà của Hoàng hậu thì không thể nghèo túng được, nếu thân phận quá thấp thì sẽ từ từ nâng lên cao. Những lo lắng của Hoàng hậu giải quyết cũng dễ thôi mà. Phải nhiều người đến đó, nhìn chăm chăm bọn họ, nếu thật sự có điều sai quấy, lập tức báo tin để Hoàng hậu xử lý thẳng tay. Nếu Hoàng hậu không nổi, ta sẽ âm thầm sửa trị, chỉ cần khiến Hoàng hậu sống mỗi ngày đều vui vẻ là được rồi..

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường

An Nhị Lang: Có thấy ai mang trong mình một lúc mấy cái hà bao chưa? Lỡ người ta thấy thì phải làm sao?

Thập Nhất Nương (giơ tay áo rộng thùng thình ra phía trước): trong này cất mấy cái hà bao đều được... Áo như thế này mới đúng là áo chứ!

An Nhị Lang trầm mặc: muội không thấy nặng sao?

Thập Nhất Nương: không nặng đâu, chỉ có điều nhìn muội chẳng còn giống thân tiên được nữa, tay áo đã không thể bay phấp phới nữa rồi..

Chương 101

Cả ngàn người trong đại sảnh đột nhiên im lặng, đến tiếng thở thật nhỏ cũng hoàn toàn có thể nghe thấy được. Thập Nhất Nương hai mắt sáng ngời nhìn Hoàng đế cùng Hoàng hậu bước ra.

Wow, quần áo thật lộng lẫy! Thập Nhất Nương hai mắt lấp lánh nhìn Hoàng hậu cao gầy một thân xiêm y khí thế mười phần. Đây chính xác là phong cách mẫu nghi thiên hạ!

Nhìn thấy Hoàng đế, Thập Nhất Nương cố gắng cả buổi vẫn không thể biết hắn có giống Thái tử hay không. Bởi vì hắn một thân cao lớn, khuôn mặt bị hàm râu che đi một nửa, nhưng dù sao cái mũi, cái miệng vẫn giống chút chút Tinh La ca ca của nàng. Đáng tiếc, khuôn mặt này nếu được cạo sạch râu chắc chắn sẽ là một mỹ đại thúc. Sở dĩ Thập Nhất Nương khẳng định như vậy bởi vì một bên mặt Hoàng đế không bị râu che thực sự rất đẹp. Ánh mắt của hắn cũng giống Thái tử đều sáng rỡ chói lọi, cái mũi cao thẳng. Nhưng cũng có thể bên dưới lớp râu kia là cái mặt vô cùng xấu xí, sợ bị người ta chê cười nên phải nuôi râu hồng che giấu đấy chứ! Trên đời, chuyện gì cũng có khả năng!

“Đa tạ chư khanh đã tham gia tiệc mừng sinh nhật Hoàng hậu hôm nay...”

Hoàng đế đọc diễn văn khai mạc, nhóm các cô nương nổi lên một trận xôn xao khi Thái tử tuần mỹ như bạch liên hoa xuất hiện.

“Chúc mẫu hậu phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn”. Thái tử nói lời mộc mạc nhưng chất chứa vô vàn sự chân thành khiến người người cảm động.

Ánh mắt Hoàng hậu đều là ý cười, rất vừa lòng nhìn đứa con trai ngày càng phong thần tuấn lãng, lại nhìn đến hàng trăm vị tiểu thư đang dán mắt vào con trai mình, cảm thấy rất tự hào, ý cười càng lúc càng sâu.

An Tam Lang lập tức liền thoải mái hơn. Thái tử vừa xuất hiện, ánh mắt các vị cô nương nhìn hắn như sói đói lập tức dời đi, giảm hơn phân nửa.

Thập Nhất Nương cũng thật vừa lòng nhìn Thái tử, nhưng lại không giống ánh mắt của mọi người. Ánh mắt các vị cô nương thì nóng rực, còn ánh mắt nàng nhìn Thái tử và ánh mắt của vị bá bá nuôi heo ở nhà chẳng khác gì nhau. Không uống phải ăn nhiều rau dưa dị năng của nàng như vậy, bộ dáng xinh đẹp thật động lòng người!

Hoàng hậu hơi buồn một chút, nàng đã một mực khuyên nhủ Huy nương tham gia yến hội, không muốn mọi người cứ nghĩ Huy nương nhà nàng suốt ngày bệnh tật, nhưng Huy nương nhất định không chịu xuất hiện ở chỗ đông người. Do đó, Hoàng hậu đến chậm, không có nhiều thời gian quan sát các vị tiểu thư, xem người nào thích hợp với Tứ lang. Hoàng hậu chỉ triệu kiến duy nhất Thập Nhất Nương. Thập Nhất Nương rất tốt, thanh tú đáng yêu khiến nàng rất thích nhưng dù sao tuổi còn quá nhỏ, phải đợi nhiều năm nữa mới được. Nhưng hiện nay Hoàng hậu nóng lòng ôm tôn tử, chắc sau này phải tổ chức thêm nhiều yến hội mới có thể quan sát các vị tiểu thư nhiều hơn. Đúng vậy, lễ mừng năm mới sắp đến, tới lúc đó lại khai cung yến, mời rất nhiều cô nương vào cung tha hồ xem xét.

Một đám vũ cơ tiến vào múa giúp vui, các nam nhân buông đĩa lập tức thưởng thức mỹ nữ. Đây là cung yến hoàng gia, cơ hội thật khó có được nên phải tranh thủ nhìn nhiều một chút.

“Hồ ly tinh”

“Không biết xấu hổ”

“Trời lạnh như vậy lại ăn mặc phong phanh, muốn câu dẫn nam nhân chứ gì!”

Một đám phu nhân ngồi trên trong lòng thầm mắng, nhìn nam nhân nhà mình nước miếng thiếu điều nuốt không kịp, oán hận không chịu nổi.

Thức ăn này họ không thể ăn, Thập Nhất Nương chỉ còn cách tập trung mọi sự chú ý vào ca múa, nhưng hình như nàng có cảm giác là lạ, vũ cơ kia sao cứ xoay quanh khu vực Hoàng đế và Thái tử, càng lúc càng tìm cách đến gần, lại còn cố ý múa chậm vài giây. Thập Nhất Nương âm thầm bội phục, người nhảy múa xoay vòng vòng là chuyện đương nhiên, nhưng cứ xoay nhanh xoay chậm đến cả mấy chục vòng mà không ngã sấp mặt thì thật là đáng nể!

“Múa đẹp lắm sao?” An Nhị Lang hỏi.

Thập Nhất Nương nghĩ nghĩ: “không hay lắm”. Đã từng xem các tiết mục nhảy múa sexy hiện đại, nàng nhìn mấy vũ cơ áo quần kín mít, cánh tay thất lưng còn không lộ ra ngoài thì có gì đẹp mắt.

Cùng một dạng thưởng thức như Thập Nhất Nương, Thập lang len lén lấy ra một khối điểm tâm: “Ta xem cũng chẳng hiểu, còn chẳng hay bằng Thiên Bồng Nguyên Soái biểu diễn”.

An Nhị Lang cười ha hả, hai cái đũa này thật sự cho rằng nam nhân ở đây đang xem nhảy múa thật sao. Đừng choáng váng, ta nói này, bọn họ đang nhìn ngắm ngực, đùi, mông. Nhìn đi, quần áo của mấy vũ nữ này đặc biệt thật chặt, ôm lấy cơ thể nóng bỏng kêu gọi, tuy hiện nay đang lưu hành phong trào gây mới đẹp, phụ nữ không mông không ngực mới được xem là đoan trang nhưng trăm ngàn năm qua, đàn ông vẫn không thể nào cự tuyệt được ngực lớn, mông to nảy nỏ, khi tuyển tiêu thiếp đều nhất định phải chọn người “ngực tấn công mông phòng thủ” mới được đó nha.

“Đẹp lắm sao?” Tôn thị mỉm cười, trong mắt lóe lên sắc lạnh, lặng lẽ vươn hai ngón tay bầu vẻo hông của An Nhị gia.

An Nhị gia trên mặt thì cười nhưng đang đau thấu ruột thấu gan, lệ trên mắt sắp trào ra, hấn lần đầu tiên lương tâm nổi dậy, đã hiểu nỗi khổ của Thập lang khi bị nương tử véo lỗ tai. Lần sau nếu Tôn thị còn dầy vô nết nữa, hấn nhất định sẽ lên tiếng bênh vực con hấn. Bàn tay sắt này véo người quả thật đau không chịu nổi nữa.

An Nhị gia đôi lòng.

“Xấu lắm, làm sao có thể so sánh với phu nhân, cách xa nhau như trời với đất”. An Nhị gia nói năng một cách hùng hồn quyết liệt.

“Ta là mặt đất sao?” Tay sắt lặng lẽ buông lỏng.

An Nhị gia thừa dịp người khác không để ý, vội vàng dùng tay áo phủ lên che mắt người khác rồi cầm lấy tay Tôn thị, “Phu nhân là Cừu thiên huyền nữ, những dung chi tục phẩn này muốn xé rách giày cho phu nhân cũng không xứng”.

Tôn thị đỏ mặt bởi vì trượng phu của nàng đang dùng ngón tay vẽ vẽ lòng bàn tay nàng, âm thầm ẩn ý. “Chàng thấy như vậy thật sao?”

An Nhị gia cười khò, ai cũng đều xem vũ nữ, hấn không chịu xem thì sẽ trở thành kỳ quái. “Ta nhìn các nàng ấy là để so sánh, có thể lấy được phu nhân - người phụ nữ xinh đẹp nhất trên đời, ta quả thật vô cùng hạnh phúc”.

An Nhị lang nháy mắt, thấy Đại bá và Đại bá mẫu nhà mình đang ngồi vô cùng đoan chính. Rồi lại nhìn sang cha mẹ mình, Nhị gia và Tôn thị mắt vẫn nhìn thẳng, lưng vẫn ưỡn cao nhưng sao càng lúc càng gần nhau thế kia, thiếu chút nữa là dính thành một khối rồi. “khụ...”, hấn ho một tiếng ra hiệu, ý nói trước mặt công chúng, cha mẹ đừng có ân ái ái ái như thế được không! Người ta sẽ nghĩ rằng hai người là đôi câu nam nữ không biết xấu hổ đó!

An Nhị gia không vui nhìn chằm chằm đứa con nhả nặn của mình, “Nhị lang, con thật sự không muốn làm quan sao? Ta lại nghĩ con thích hợp thay thế vị trí của ta trên quan trường hơn cả!”.

An Nhị Lang lãnh đạm trả lời: “Không có hứng thú đếm tiền trong nhà người khác. Con chỉ muốn đếm tiền của nhà mình thôi!”

Tôn thị đầy chờ mong nhìn hấn: “Nhị lang, con tài giỏi như vậy, hãy vì cha mẹ mà tiến vào Hộ Bộ đi. Con thấy rồi đó, cha con vì việc quan bận rộn mà lâu lắm rồi không cùng mẹ ăn sáng đó”.

Ha hả... lão tử đây phải vì lạc thú ân ái của hai người mà hy sinh sao?... “Con đã hứa với Thập Nhất Nương sẽ trở thành một tổng tài “hàn thiên vương phá”. Đừng hỏi con “hàn thiên vương phá” là gì, chính là một ông chủ có nhiều tiền đến mức muốn ai tán gia bại sản thì người đó không thể ngọc đầu lên được”. An Nhị Lang mặt lạnh, bộ dáng thập phần cao quý.

Thật muốn đánh hấn mà. Đây là ý tưởng của An Nhị gia và Tôn thị cùng nghĩ đến. Bình thường có Thập Lang chắn phía trước nên không phát hiện Nhị Lang cũng giống như lời Thập Nhất Nương nói, chính là kẻ “không bị đánh sẽ không cảm thấy thoải mái”.

Đám vũ cơ xoay tròn chậm lại, vì vận động nhiều nên một đám đang thở phì phò, bộ ngực nảy lên nảy xuống tung tung càng quẫy rũ. Nam nhân xung quanh nhìn không chớp, sau đó cảm thấy hông mình vô cùng đau đớn nhưng trên mặt vẫn phải giữ bộ dáng nho nhã lễ độ, bọn họ nhớ rõ mình đang ngồi trước mặt quân vương.

Phượng thị nhìn không được bật cười, ở đây có không ít nhà toàn là sư tử Hà Đông, phu quân của họ khuôn mặt cười nhăn nhó, thân người thì xui xẻo, bị bầu vẻo tùm lùm.

Nhưng người tức giận nhất ở đây chắc chắn là Hoàng hậu, bởi đám vũ cơ kia cứ xong một động tác đẩy đưa thì lại liếc mắt nhìn Hoàng thượng, rồi từng người bước đến trước mặt Hoàng hậu quỳ xuống chầm chậm chúc mừng: “Chúc Hoàng hậu nương nương sinh nhật vui vẻ, thiên tuế thiên tuế thiên tuế”.

Giọng nói ngọt ngào, cơ thể mềm mại động lòng người cứ giễu qua giễu lại trước mặt Hoàng đế và Hoàng hậu, không ít nữ nhân ở đây rất thông cảm với nàng, một đám oanh oanh yến yến không phải khiến người ta tức chết sao... Chắc chắn, cúi đầu thấp như vậy không phải cố ý làm cho cặp ngực xồng xảng ra ngoài sao... Từ góc độ của Hoàng đế chắc chắn nhìn không sót cái gì!

Vì chỗ ngồi của Hoàng đế và Hoàng hậu cách nhau hơi xa chứ không thì chắc chắn ma trảo của Hoàng hậu cũng đã vươn tới tấn cho eo lưng của Hoàng đế một trận rồi...

“Hoàng thượng, điệu múa hôm nay rất đẹp phải không? Ngài có muốn ban thưởng cho các nàng ấy không?” Hoàng hậu mặt mang đầy ý cười nhưng Hoàng đế dám cá ánh mắt nàng ấy vô cùng đáng sợ.

“Trẫm cũng nghĩ thế, Hoàng hậu cứ suy nghĩ phần thưởng cho các nàng ấy đi, kể ra các nàng ấy cũng thật đáng thương, trời lạnh thế này mà chỉ có mấy manh áo phong phanh để mặc!” Hoàng đế hời hợt nói.

Toàn cung yến rơi vào im lặng.

“Phốc” một tiếng, Thập Nhất Nương nhin không được cười to. Những tiếng cười nhỏ xung quanh cũng lần lượt vang lên, khiến cung yến sôi nổi hẳn.

Đồng đảo nữ nhân oán hận đám hồ ly tinh là vừa lòng hà dạ nhất, các vũ nữ đang quỳ trên đất mặt lúc đỏ lúc trắng không nói nên lời. Hoàng hậu phát phát tay: “Người đâu, thưởng cho các nàng mỗi người 10 lượng bạc”.

Hoàng đế cười cười đi theo Hoàng hậu lui xuống trước. Tay Hoàng đế cầm lấy bàn tay thô ráp của Hoàng hậu, Hoàng hậu nắm ngược lại tay của Hoàng đế, vô thức mà vuốt thẳng vài cái. Vừa đến mùa đông, tay trượng phu của nàng liền lạnh, trước đây bọn họ quá nghèo, không dám đốt lò sưởi ấm nên nàng vẫn thường dùng tay mình ủ ấm đôi bàn tay của hắn. Đến giờ đã thành thói quen.

Trên mặt của Hoàng đế lộ ra vài phần thương tiếc, hiện tại mỗi ngày bên người Hoàng hậu đều có nha hoàn chăm sóc nhưng tay nàng vẫn không thể non mềm. Hoàng đế vẫn nắm chặt đôi tay ấy không buông. Hắn đã trải qua nhân tình ấm lạnh, nữ nhân xinh đẹp chỉ muốn leo lên người nam nhân đeo bám, duy nhất đôi tay thô ráp này đã vượt qua những năm tháng gian nan, giờ đây vinh hoa phú quý, hắn quyết tâm chỉ có duy nhất một mình nàng cùng hắn bình an sống hết phần đời còn lại.

-----oOo-----

“Thập Lang ca, muội đi nhà xí một chút”.

Thập Lang không yên lòng: “Hay là để huynh đi cùng muội”.

Thập Nhất Nương đỏ mặt: “Ngu ngốc, muội không cần đâu, muội đi một mình là được”. Nàng không cần nam sinh đứng ngoài W.C mà chờ nàng đâu. . .

Phượng thị gọi một cung nữ đang bước đến, nàng cũng muốn đi cùng với Thập Nhất Nương nhưng những phu nhân quan viên vây quanh nàng ngày càng nhiều. Các thế gia hiếm khi nào được tụ tập lại một chỗ, tất nhiên phải tranh thủ để lôi kéo quan hệ rồi. . .

Thập Nhất Nương hít thở không khí tươi mát bên ngoài, nàng chậm rãi bước đi, hoàng hôn dần buông xuống, hoàng cung đèn đuốc cũng bắt đầu thấp sáng, ánh hoàng hôn quyện với ánh đèn, từng bông tuyết nhỏ li ti bay phấp phới, cả không gian tinh khiết đến lạ kì!

“Thập Nhất Nương!...”

“Tĩnh La ca ca!”

“Sao lại thế này?” Thái tử ôn nhu nhìn nàng rồi trách cứ cung nữ dẫn đường: “Tuyết rơi sao không chịu bưng dù?”

Thập Nhất Nương thè lưỡi “đừng trách nàng, là muội muốn thử nghiệm một chút thú vui tao nhã là đạp tuyết tìm mai đó mà”.

“Phong nhã gì đấy ta không biết, nhưng chắc chắn ngày mai muội sẽ mắc phong hàn, tới đây, cầm dù”... .

“Thân thể ta đâu có yếu ớt đến vậy”... Thập Nhất Nương bĩu môi nói, “ta lấy dù rồi, Tĩnh La ca ca phải làm sao?”

Thái tử lắc đầu: “Ta đã nói là nhường cho muội, tuyết cũng không phải là quá lớn, ta là nam tử hán, sẽ không sao đâu”.

Thập Nhất Nương ngoan ngoãn nhận lấy dù, lại đưa cho Thái tử một cái hà bao “Tĩnh La ca ca, cho huynh nè”.

Thái tử ngạc nhiên “Thập Nhất Nương làm hà bao cho ta sao?” Hiển nhiên hắn vô cùng cao hứng.

“Không phải, hà bao này không phải muội làm, trên đó thêu hoa lan rất đẹp nhưng không phải là điểm chính, quan trọng là bên trong có thịt khô, thịt khô muội làm đó”. Thịt khô ướp nhiều gia vị đều do nàng dùng dị năng trồng được, so với thịt khô bình thường ngon hơn gấp nhiều lần.

Thái tử có chút thất vọng, sau đó lại bật cười, quả nhiên nàng vẫn còn quá trẻ con, nào có ai tặng thịt khô, lại vô thức mở hà bao bóc một miếng thịt khô bỏ vào miệng nhai ngon lành như nàng chứ.

“Tĩnh La ca ca nếu muốn ăn nữa, cứ đến nhà muội mà lấy, nhất định phải ăn đó”.

Thái tử nhìn Thập Nhất Nương đang dần đi xa, đem hà bao cất kỹ, cung yến đầy người như vậy nhưng thật sự quan tâm đến hắn chỉ có tiểu cô nương ngốc nghếch tham ăn này thôi!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường

Cung nữ: Thái tử thật là đáng thương, đáng thương quá đi mất!

Thập Nhất Nương: Tại sao?

Cung nữ: Thập Nhất Nương dám đem thịt khô vào nhà xí, Thái tử đáng thương, cái ngài ăn chính là thịt khô hương nhà xí. . .

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 102

Xe ngựa rời khỏi hoàng cung ào ạt như nước chảy. Thập Nhất Nương ngồi trong xe ngựa y chang con bọ chét quẩn quýt lấy Phương thị cùng Tôn thị đòi nghe chuyện xưa của Hoàng đế và Hoàng hậu.

“Ngồi yên đi con”... Tôn thị vỗ vỗ cái mông của Thập Nhất Nương đang nhích tới nhích lui. “Là đại cô nương rồi mà ngồi còn không vững nữa hả!”.

“Bá mầu, bá mầu nói đi, Hoàng hậu xinh đẹp như vậy, Hoàng đế vừa gặp đã nhất kiến chung tình, có phải không?” Thập Nhất Nương khuôn mặt chờ mong hỏi.

“Nhất kiến chung tình?” Tôn thị lắc đầu, “Chút xíu nữa thôi là thành kẻ thù rồi, năm đó bọn họ thành thân cả kinh thành dậy sóng”.

Dù sao chuyện của Hoàng đế và Hoàng hậu liên quan đến thể diện hoàng gia, vì thế Tôn thị cứ thần thần bí bí kể sự tình, Thập Nhất Nương mắt chớp lia chớp lia cố gắng ghi nhớ.

Rất nhiều năm trước, Hoàng đế vẫn là Hoài Vương. Đứng ra, có cha làm Hoàng đế, mẹ là Hoàng hậu thì hẳn phải là người có thân phận cao quý nhất. Nhưng đáng thương thay, hẳn lại có người cha mắc bệnh thần kinh. Tiên hoàng lúc đó vẫn còn là đương triều Hoàng đế lại có sở thích không bình thường. Ai cũng nói với hẳn là Hoàng hậu rất tốt, đoan trang, hiền lành lại vô cùng xinh đẹp. Nhưng hẳn không thích, dù Hoàng hậu có làm gì hẳn cũng luôn ghét bỏ. Hẳn có quyền, có tiền giống y chang như đám cường hào tùy hứng. Xem thường Hoàng hậu nhưng hẳn lại một mực sủng ái Dung Quý phi. Mặc kệ cho triều thần can gián, nói Dung Quý phi là hồ ly tinh “họa quốc yêu cơ”, cha nàng ta giết người như ngóe, ca ca, đệ đệ của nàng thì khinh bạc đàn ông gian dân phụ nữ, tham ô nhận hối lộ, bán quan bán tước, vì muốn giữ gìn đồng ruộng của mình, bọn chúng tìm cách dẫn nước gây lũ lụt ngập úng một vùng rộng lớn, khiến hơn 30 vạn bá tánh không có nhà để về, không hạt gạo để ăn, nạn đói tràn lan, dân chúng tạo phản... Nhưng mặc kệ người oán hận Dung Quý phi đến cỡ nào, Hoàng đế vẫn một lòng yêu thương sâu đậm, bảo hộ người nhà nàng ta, đem tất cả tội lỗi trút xuống đầu Hoàng hậu.

Hoàng đế phải tìm người chịu tội thay, nhưng nhìn khắp triều đình vẫn không thấy người thích hợp, toàn bộ nhà mẹ đẻ Hoàng hậu vì bất mãn nên cùng lúc từ quan.

Không đổ vấy lên người nhà Hoàng hậu được nên nàng vẫn có thể ở yên trên Hậu vị. Dung Quý phi vô cùng oán hận, tuy Hoàng đế tìm mọi cách để người nhà Dung Quý phi thoát tội, dù có giết chết Hoàng hậu thì Hậu vị kia nàng ta vẫn không thể ngồi bởi tiếng xấu nhà họ Dung người trời đều căm phẫn.

Hoàng đế đã thần kinh phân liệt thì vợ lẽ của hẳn cũng cực phẩm không kém, nàng ta không hận Ngự sử đại nhân - người đã điều tra vạch tội người nhà mình mà lại đi hận Hoàng hậu. Nàng ta hận vì người nhà Hoàng hậu danh tiếng quá tốt. Đến cả Hoàng thượng nàng cũng hận nốt. Cha nàng ta, anh em nàng ta làm bậy thì liên quan gì đến nàng ta, tại sao chiếc ghế mẫu nghi thiên hạ kia nàng cố gắng cách nào cũng không với tới.

Chuyện đổ vấy tội lỗi của Dung gia lên đầu Hoàng hậu thất bại, nhưng người người đều biết rằng Hoàng đế là một tên khôn kiếp.

Tên Hoàng đế hẳn hẳn một hôm nổi hứng muốn đi dạo phố, bị người ta ám sát vì lý do đơn giản: người dung tưng cho nhà vợ mình làm chuyện ác thì chính người phải chịu trách nhiệm.

Hoàng đế sợ hết hồn, may sao lúc đó có người đồ tể họ Chu tên là Nhất Dao vác con heo lớn đi ngang, một đao chém xuống giải cứu Hoàng đế. Vị đồ tể này cũng là người nổi tiếng, kinh thành ai ai cũng biết dù con heo da dày thịt béo đến mức nào, Chu đồ tể chỉ cần một đao là xử lý xong xuôi hết thảy.

Chu Nhất Dao vốn không muốn chen vào, chẳng qua lúc đó Hoàng đế hô to ai cứu giá hẳn sẽ thưởng một ngàn lượng bạc. Một ngàn lượng bạc bằng rất nhiều cái đầu heo. Người bán hàng đầu óc tính toán không hề tệ, Chu đồ tể đã có kinh nghiệm 20 năm bán thịt heo, nhanh chóng tính toán số tiền này bằng nhà hẳn ba đời giết heo mới có. Vì thế, ánh đao nhanh như cắt chém xuống, thuận lợi cứu Hoàng đế.

Hoàng đế vô cùng cảm động, cho rằng một ngàn lượng bạc vẫn không thể báo đáp được ơn cứu mạng, nên hỏi Chu đồ tể xem có vấn đề gì phiền não không thể giải quyết không.

Nói đến phiền não thì quả thực là có. Chu Nhất Dao có một nữ nhi đã 15 tuổi. Hôm trước khó khăn lắm mới có người đến cửa cầu hôn. Tuy kẻ cầu hôn là một tên thô bạo chuyên hiếp đáp người khác, nha hoàn trong nhà hẳn đều bị hắn dọa chết khiếp, nhưng Chu Nhất Dao rất tự tin khuê nữ của mình – tiểu cô nương giết heo như ngóe tuyệt đối sẽ trấn áp được hắn. Chu đồ tể rất muốn gả con gái đi, nhưng khi bà mới đến nhà, nàng cảm nguyên đòn gánh rượt bà mới chạy mất dép suốt ba con phố.

Không phải con gái nhà họ Chu không tốt, Chu Xảo Nương lớn lên ai cũng phải khen ngợi nàng. Không giống hoàng hoa khuê nữ của những nhà phú quý, nữ nhân ngực nhỏ mông lép, gió thổi qua lập tức lão đảo, bản dân bách tính lại thích những điều thiết thực, Chu Xảo Nương ngực to mông nở dễ sinh dễ đẻ, hơn nữa nàng rất khỏe, một mình nàng có sức lực, làm việc bằng hai ba người lớn.

Bộ dáng của Chu Xảo Nương vốn rất được hoan nghênh nhưng trong bán kính tám trăm dặm, những thiếu niên độ tuổi phù hợp đều đã nghe qua danh

tiếng của nàng mà khiếp sợ. Nàng tánh tình nóng nảy, suốt ngày lo lắng chuyện bao đồng thiên hạ. Thôn này của bọn họ không còn một tên du côn, lưu manh, du thủ du thực nào, lúc trước cũng vẫn có nhưng đều bị Chu Xảo Nương cầm dao mổ heo rượt đánh đến mức không dám bén mảng đến thôn này kiểm soát.

Bình dân không giống quý tộc, cô nương 15 tuổi chưa xuất giá là chuyện hi hữu cỡ nào. Lương thực khó kiếm như thế, nhà nhà phải lo tiết kiệm, nuôi con gái đến 13 – 14 phải lo gả đi để bớt một miệng ăn. Chu Xảo Nương 15 tuổi vẫn không gả được là chuyện đáng chú ý đến mức nào cơ chứ.

Hoàng đế nghe xong phiền não của Chu Nhất Dao, vỗ tay một cái, sao lại không nói sớm, lão từ đây nhiều nhất chính là nhi tử, đứa con trai do chính thê của ta sinh ra nhất định sẽ lấy con gái của ngươi. Chẳng lâu sau thánh chỉ đến làng, con gái Chu đồ tể một bước lên mây, trở thành Vương phi cao quý.

Không thể nghi ngờ, Hoài Vương bị cả kinh thành chế giễu, hấn tức giận đến thổ huyết, dùng mộng nghĩ cũng đủ biết lão Hoàng đế đã giờ trò gì. Chẳng phải là muốn truyền ngôi cho Thuận Vương - đứa con yêu quý của ông ta và Dung Quý phi sao. Lão già đó sợ Hoài Vương là con trai trưởng, nếu cưới thiên kim tiểu thư thế gia vọng tộc nào đó nhất định sẽ là cản trở rất lớn đối với chuyện thượng vị của Thuận Vương sau này.

Vừa vặn đến ngày thành thân, Hoài Vương nhìn Chu Xảo Nương bằng ánh mắt sắc lạnh. Bởi vì bệnh tình của Hoàng hậu ngày càng nặng, hấn liền ra lệnh cho Xảo Nương tiến cung hầu hạ Hoàng hậu, không muốn để nàng xuất hiện lớn vồn trước mặt hấn.

Hoàng hậu tuy không tiếp xúc nhiều nhưng cũng biết Chu thị thật tâm chiều chuộng mình. Nàng thân phận không cao nhưng xét thời thế cũng không phải là tệ lắm, nhờ một đao của nàng mà trong vòng 800 dặm không thấy bóng dáng lưu manh, nàng không chọc đến đại nhân vật nào, nàng cũng thông minh, không phải là kẻ đầu óc ngu si tứ chi phát triển.

Hoàng hậu suy nghĩ một chút, nhà mẹ đẻ của bà suy yếu, Hoài Vương cũng không thể dựa dẫm, với thân phận con trai trưởng của hấn, các vị vương gia, hoàng tử đều xem hấn là cái đinh trong mắt, bây giờ nàng sắp chết, thân phận con trai trưởng đã không thể đảm bảo cho hấn bình an, cưới con gái tên đồ tể tuy bị người đời cười chê, trong mắt người khác hấn đã mất đi tư cách tranh Đế vị... Nhưng như thế lại an toàn. Chờ nàng chết đi, Dung Quý phi được phong Hậu, Thuận Vương lúc ấy sẽ trở thành cái đinh, húng hết mọi âm toán của những kẻ có dã tâm.

Hoàng hậu nói cho Hoài Vương biết rõ ràng những điều có lợi khi hấn lấy Chu Xảo Nương. Để vui lòng mẫu hậu, Hoài Vương mừng một và ngày rằm cũng chịu đến phòng của Xảo Nương. Kết quả chính là... Không hổ là nữ nhân mộng to ngực lớn, Chu thị khiến cho hấn ngoài ý muốn không thể kháng cự - dựng đứng!!!(dựng cái gì tự hiểu nhé)... Một lần, mới chỉ một lần... nàng liền có thai!

Gà mẹ cũng không thể nhanh như vậy! Dung Quý phi chửi ầm lên, con trai của nàng còn chưa có con đâu. Tên Hoài Vương chết dẫm dám dùng lý do Chính phi của hấn mang thai mà xin xỏ Hoàng đế.

Hoài Vương xin chọn thêm mấy vị tiểu thiếp xuất thân nhà quan lại thấp kém nhưng sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Hoàng đế đại khái cũng nghiêm túc suy nghĩ, con trai trưởng đã không còn tư cách tranh giành ngôi vị, hấn đã phải lấy con gái đồ tể bán thịt heo, thôi thì coi như bù đắp thiệt thòi cho hấn, chỉ là mấy mỹ nữ thôi mà, chỉ cần không chọn con cái thể gia danh môn là được.

Hoài Vương cười nhạt, phụ hoàng mất bị mù rồi sao? Mấy cái tiểu thiếp Hoàng thượng ban xuống đều là tay chân của kẻ địch, làm sao hấn tin tưởng được nhưng vẫn phải sùng ái đều đều. Gần đây Chu Xảo Nương được Hoàng hậu giáo dưỡng, ngày càng thuận mắt hấn. Tình cảm vợ chồng cũng ngày càng tốt. Không bao lâu sau Chu thị sinh hạ trưởng nữ Tư Đồ Minh Nguyệt, Hoàng hậu vô cùng vui vẻ, yên tâm trút hơi thở sau cùng.

Hoàng đế hơi chột dạ, Hoàng hậu hình như là... bị hấn làm cho tức chết? Đối với Hoài Vương hấn cũng đâm ra áy náy. Riêng Dung Quý phi, đối thủ một mất một còn của bà ta đã chết thì làm sao để con trai đối thủ được yên lành.

Hoàng hậu từng nghĩ một khi mình chết nhi tử sẽ được an toàn. Nhưng bà không thể ngờ Dung Quý phi là kẻ thần kinh, ả hận người nhà Hoàng hậu không chịu mang tiếng xấu thay cho người nhà của ả, làm hại ả rõ ràng là người được Hoàng thượng yêu thương nhất nhưng lại không thể thượng vị, ả nhất định tìm cách giết chết Hoài Vương rửa hận.

Hoài Vương cũng không quan tâm, hấn cứ an nhiên ở phủ, người đời đều biết hấn là đứa con không được ưa thích, hấn cũng không muốn ra mặt, ở nhà đóng cửa tập trung vào chuyện “tạo người”. Đáng về Chu Xảo Nương vừa nhìn là biết rất dễ sanh, Hoài Vương lại chăm chỉ như thế, Chu thị liền mang thai, sinh được một nam hài xinh xắn.

Tư Đồ Nhật Diệu là tên mà Hoàng đế đích thân đặt cho tôn tử của mình. Lão Hoàng đế thần kinh không bình thường này nghĩ thầm Hoàng hậu đã chết, Hoài Vương đã không còn xem hấn là phụ hoàng nữa rồi. Nhưng hấn ngược lại ngày càng để chú ý động tĩnh cả nhà Hoài Vương đến mức bệnh hoạn, hành động kì cục kiểu như má trái của ta bị đánh rồi, ta đưa má phải ra luôn mà sao người khác không chịu đánh, không đánh thật sự ta cảm thấy không thoải mái mà.

Tiếp đó, Hoài Vương phi lại sinh được long phượng thai. Hoài Vương thấy lòng mình ngọt ngào như mật, vô cùng yêu thương săn sóc. Hấn vốn thiếu thốn tình thương của cha, vì thế khi nghe con mình bi bô bập bẹ gọi “cha, cha...”, hấn hạnh phúc không tả xiết. Ngờ đâu Dung Quý phi đưa ra bằng chứng hấn mưu phản, cả nhà hấn gấp phải phong ba chưa từng có.

Lão Hoàng đế thần kinh tức giận cực điểm, bị đứa con trưởng làm mất mặt vô cùng nhưng xét thấy cả nhà hấn với lão cũng là máu mủ tình thâm, ra lệnh đem cả nhà Hoài Vương nhốt vào thiên lao. Dung Quý phi vô cùng bất mãn, bà ta muốn Hoài Vương phủ phải chết sạch! Tiên Hoàng hậu, Hoài Vương, Hoài Vương phi, tam phòng tứ thiếp, con cái thành đàn cũng phải chôn cùng thì nàng ta mới hả giận.

Chu Nhất Dao khóc cạn nước mắt, lập tức xuất hiện, lão Hoàng đế đối với ân nhân của mình vẫn còn vài phần cảm kích, đồng ý thả con dâu nhưng Chu Xảo Nương kiên quyết không chịu. Bảo nàng rời đi, nhìn trượng phu và nhi tử của mình chờ ngày bị giết sao? Không được, dù phải chết thì nàng cũng muốn chết cùng!

Sự tình liền bề tấc, Hoàng đế không thể thả Hoài Vương. Chu Nhất Dao không thể nhìn con gái mình bị giết, Chu Xảo Nương cũng sẽ không trơ mắt nhìn chồng con mình lên đoạn đầu đài, trong khi đó Dung Quý phi gây sóng gió nhất định phải giết sạch cả nhà này.

Sau đó, An Tam gia âm thầm giúp Hoài Vương nghĩ ra đối sách: “chấp nhận vào cửa tử để hồi sinh”.

Vì thế, một đại thần thông minh nào đó đã dâng tấu chương đề nghị Hoàng đế đem cả nhà Hoài Vương từ thiên lao đưa ra ngoài, giam giữ trong biệt viện đến hết đời, chỉ cần đưa một ít thức ăn nước uống để bọn họ tự sinh tự diệt.

Dung Quý phi cũng thấy ổn thỏa, cái này còn tốt hơn một đao giết chết Hoài Vương. Để hấn tận mắt nhìn con ả đấng cơ, oán hận mà không thể làm gì, chắc chắn sẽ tức chết. Rất tốt! Hoàng đế sau đó rất nhanh quên mất mình còn một đứa con tên là Hoài Vương, bởi lẽ Dung Quý phi vô cùng thông minh, hàng năm đều tuyên cho hấn rất nhiều mỹ nữ, nhồi nhét vào hậu cung, thả lỏng tay để 1 – 2 nàng mỹ nữ mang thai, lão Hoàng đế lại mong chờ nhi tử, không còn nhớ gì đến cả nhà đứa con trai trưởng nữa.

Lão Hoàng đế cả đời không làm nên được tích sự gì, tác dụng duy nhất của hấn là làm “ngựa đực”. Hấn sinh ra được hai mươi mấy đứa con, đủ thành lập hai đội bóng, đấu đá suốt ngày cả trong tới ngoài sáng khiến hoàng gia sôi động như sân khấu.

“Sinh nhiều con cũng thật là vô dụng”. Nghe xong chuyện của Hoàng đế và Hoàng hậu, Thập Nhất Nương tổng kết lại: “Bọn họ toàn tự giết nhau, đến cuối cùng đều chết sạch!”

Phương thị cũng khinh bỉ Tiên Hoàng, “Tổ phụ của con lúc ấy đã nhìn ra, Tiên đế không phải là kẻ dễ đối phó nên dăng sớ đưa cả nhà đi thủ hộ Trung Châu. Nhìn thế cuộc mà nói, tổ phụ các con vô cùng lợi hại!”.

Tôn thị rất đồng tình, “Sau khi cả nhà Hoài Vương bị giam giữ, Dung Quý phi cũng không để bọn họ yên thân, Tư Đồ Nhật Diệu được chỉ dụ triệu ra khỏi biệt viện hai lần thì cả hai lần đều suýt chút nữa bị chết đuối trong hồ, ta nghe nói An Khang công chúa có lần chính mắt nhìn thấy ca ca bị người ta dìm vào trong nước, từ đó tính tình đại biến, suốt ngày sợ chết, thật đáng thương!”.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu kịch trường 1

Hàng xóm Giáp: Chu Nhất Dao, người làm ăn thua lỗ quá, người nuôi heo chỉ cần một năm là có thể bán kiếm tiền, còn con gái người, nuôi nàng tận 15 mà vẫn không bán được.

Chu Nhất Dao: Vây mới nói, nuôi con gái không bằng nuôi heo.

Chu Xảo Nương: Cha à, dù cha có nuôi con cả đời cũng không bán được đâu, thôi, cha không cần nuôi nữa. Con bỏ nhà đi đây! Cha đừng tìm!...

Tiểu kịch trường 2:

Tiên hoàng: Mạng của lão tử chỉ đáng giá một ngàn lượng thôi, không có thêm đâu.

Chu Nhất Dao: Người giàu như vậy, có thể cho ta 1 vạn lượng mà, ta không ngại đâu.

Tiên hoàng: Tiền bạc cũng không thể nào nói lên được sự cảm kích của ta đối với ân công, hay là không dùng tiền để báo đáp nữa, chúng ta làm thông gia đi!

Chu Nhất Dao: Thôi được, chốt giá là một ngàn lượng...

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103

“Cha ơi, con về rồi nè!”... Thập Nhất Nương chạy ào vào sân đến chỗ An Tam gia.

“Uh, ngoan lắm”. An Tam gia chống gậy, dưới sự giúp đỡ của An Tam Lang đang tập đi vòng quanh trong sân viện, một thân mồ hôi ướt đẫm, Thập Nhất trở lại vừa vận cũng là lúc An Tam gia nên nghỉ ngơi một chút.

An Tam lang quan tâm nhìn chân cha mình, sau đó cầm gậy gỗ đem đi cắt.

An Tam gia sai người mang bộ bàn trà đến, rót một chén đưa cho con gái. Thức ăn trong cung yếm tám phần đều nguội lạnh, uống chén trà nóng để ấm dạ dày.

“Cha, con nói cho cha biết, đồ ăn trong cung yến quả thực dở chết người, ăn không no gì cả, nhưng mà điểm tâm cũng không tệ lắm, cha, con có đóng gói mang về cho cha một ít nè”. Thập Nhất Nương giống như đưa ra vật quý, hai tay trình trọng nâng hà bao lên trước mặt cha mình.

An Tam gia không nói nên lời, nghĩ thầm nên hỏi khuê nữ nhà mình, không ai phát hiện nàng đem điểm tâm bỏ vào hà bao mang về cho ông chứ? Lỡ có người thấy được, cái mặt già nua của ông biết giấu vào đâu?

“Thập Nhất, con không va chạm vị quý nhân nào chứ?” An Tam gia thử dò xét từng bước một, nhưng thật ra trong lòng ông rất muốn hỏi thẳng: Thập Nhất, con có gặp riêng Thái tử không hả?

Cha đã không để ý đến điểm tâm, Thập Nhất Nương không lấy thêm cái hà bao đựng điểm tâm nào ra nữa, nàng cầm lấy chén trà nóng đưa lên miệng uống luôn. “Va chạm? Không có đâu, Hoàng hậu nương nương rất hoan nghênh con mà”. Nói đến đây, Thập Nhất Nương vô cùng đắc ý, “Hoàng hậu nương nương còn nói chờ khi rảnh rồi, nương nương sẽ chuẩn bị những khoảng đất để dành trồng trọt, còn hỏi con làm cách nào ủ phân đường đất nữa kìa”.

À, thì ra chỉ gặp mặt Hoàng hậu, An Tam gia yên tâm rồi, Thập Nhất Nương ăn xong điểm tâm vỗ vỗ tay, “Cha, con về trước nhé, chút nữa con sẽ nhờ Hoa Lan mang đồ ăn khuya đến cho cha”.

An Tam gia mỉm cười gật đầu, chợt ông nhìn thấy trên tay nàng cầm vật gì đó, “Khoan đã, Thập Nhất Nương, cái dù con đang cầm là của ai đưa con vậy?” Ông chợt có dự cảm không tốt, Đại Hạ có nhà nào nhân rồi lại khắc hình rồng lên cán dù chứ, đáp án chỉ có một: Hoàng gia!

Gần tới cửa, Thập Nhất Nương chợt dừng lại vỗ trán: “À, đây là dù Tinh La ca ca tặng cho con, con còn quên đã gặp huynh ấy, thật là...”

An Tam gia giương mắt nhìn, Thập Nhất Nương quay lại, nói với cha nàng đã gặp Thái tử như thế nào. Ánh mắt An Tam gia đằng đằng sát khí bắn thẳng lên người An Tam Lang, chẳng phải ta đã dặn đi dặn lại người nhất định canh chừng muội muội người, không cho nó gặp Thái tử rồi mà!

An Tam Lang về mặt vô tội, làm sao hắn có thể ngờ Thập Nhất Nương chỉ đi nhà xí một chút cũng có thể gặp được Thái tử chứ!

-----oOo-----

“Huy nương...” Thái tử ôn hòa nói với người bên trong bức màn. Nếu Thập Nhất Nương có ở đây, nàng chắc chắn sẽ rất kinh ngạc, người nổi tiếng mặt lạnh như Thái tử lại có lúc ôn hòa ấm áp đến mức này. “Ngay cả ta mà tỷ cũng muốn trốn sao?”

“Tứ lang...” Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi kinh hoàng lộ ra khỏi màn, thấy trước mắt là đệ đệ song sinh của mình thì mới nhẹ nhàng thở ra, “Mẫu hậu giận ta phải không?”

Thái tử vén màn ngồi xuống bên giường của nàng, không để ý ánh mắt không đồng ý của nữ quan đang nhìn hẩn chăm chăm. Hắn và Tinh Huy là tỷ đệ song sinh, từ lúc còn trong bụng mẹ đã quấn quýt bên nhau mười tháng, lúc ra đời lại ăn chung ngủ chung suốt 7 năm trời, có thể nói Huy nương là người gần gũi với hắn nhất trên đời, dù hoàn cảnh thay đổi thế nào đi nữa, bọn họ cũng không quan tâm chuyện phải tuân thủ quy tắc nam nữ 7 tuổi trở lên không được quá gần nhau.

“Mẫu hậu không bao giờ giận tỷ”. Thái tử khẳng định nói tiếp: “Phụ hoàng cũng vậy, ta cũng vậy, sẽ không bao giờ giận tỷ”.

Tinh Huy nở nụ cười an tâm, nhưng rất nhanh liền âm thầm “Ta thật vô dụng, gặp người lạ liền sợ hãi”.

Thái tử sờ đầu nàng an ủi “Không sao, mẫu hậu cũng biết mà, cung yến quá nhiều người, lần sau chúng ta chỉ gặp một người thôi, có được không?”

“Đệ nói Thập Nhất Nương phải không? Ta nghe mẫu hậu nói nàng rất đáng yêu, lại còn biết trồng lúa, trồng rau và làm đồ ăn rất ngon nữa”. Tinh Huy rất tò mò, “Nàng như vậy... không sợ người khác cười sao?” Trước kia cũng từng có một tiểu cô nương cùng Tinh Huy làm bằng hữu, Tinh Huy vô cùng vui vẻ, không hề giấu giếm nàng ta điều gì, sau đó Tinh Huy nói rằng mình biết trồng đủ loại rau còn biết nuôi heo, thế là rất nhiều tiểu cô nương lập tức biết chuyện, đã cười nhạo Tinh Huy, nói rằng nàng giống các bà thím ở thôn quê, một chút khí chất quý tộc đều không có... Lúc ấy, Tinh Huy rất đau lòng, nàng đã dùng tâm chân thành đối đãi nhưng lại bị người nàng tin tưởng phản bội, nàng vốn đã sợ người từ đó về sau càng sợ hãi hơn.

Thái tử tươi cười “Sao phải sợ người khác chê cười? Thập Nhất Nương là kiểu người nếu đã cho rằng quạ đen màu trắng thì nàng ấy sẽ cố gắng làm cho người khác cũng thấy được quạ đen màu trắng giống mình”.

“Nhưng nếu người khác vẫn cảm thấy quạ đen màu đen thì phải làm sao?”

Thái tử ngẫm nghĩ, “Thập Nhất Nương sẽ dụ dỗ bọn họ thay đổi ý nghĩ, nếu dụ dỗ vẫn không được nàng ấy nhất định sẽ đánh, đánh đến khi nào bọn họ chịu thừa nhận mới thôi”. Thập Nhất Nương là người tùy ý, hắn thật sự không nghĩ ra trên đời có chuyện gì quan trọng đến mức làm cho nàng kiên trì theo đuổi, ngoại trừ: AN.

“Thập Nhất Nương chắc chắn võ công cao cường lắm phải không?” Tinh Huy vô cùng thần phục, “Thật là lợi hại, nàng ấy sinh ra đều đã rất lợi hại phải không?”

Thái tử lắc đầu “Làm sao có thể! Từ năm ba tuổi, nàng ấy bắt đầu hôn mê suốt 3 năm, gầy đến mức tro xương, làm sao võ công cao cường được!”.

“Tứ lang từng nói lần đầu tiên gặp Thập Nhất Nương, nàng ấy đến cả sâu cũng ăn, còn muốn ăn thịt rắn”. Tinh Huy bội phục, thật là lợi hại, cũng là tiểu

cô nương như nhau nhưng Thập Nhất Nương rất nhanh liền hoạt bát vui vẻ, còn chính nàng suốt ngày cứ sợ sệt, nhát gan, sợ thần sợ quỷ...

“Đúng vậy, con rắn kia sắp cắn nàng ấy, nhưng khi nhìn thấy xác con rắn, nàng ấy vô cùng cao hứng hô to muốn ăn canh rắn, ha ha ha... lúc ấy, Thập Nhất Nương tứ chi còn bị liệt, chỉ có thể nói chuyện được thôi”.

Khuôn mặt tái nhợt của Tinh Huy dần dần thất thần “Sao trên đời lại có người kiên cường như vậy nhỉ, thật muốn làm bạn với nàng ấy mà”...

Thái tử ôn nhu nói, “Không phải mọi người trên đời đều xấu xa như Hạ Bích đầu, ví như Thập Nhất Nương, lúc trước, đệ chỉ là hộ tống anh em An gia bọn họ từ Uyển thành về nhà, Thập Nhất Nương liền coi đệ như ân nhân cứu mạng, những rau dưa hàng ngày mà tỷ thích ăn đều do một tay nàng trồng được, rồi mang vào trong cung cho chúng ta đó”. Lúc Hoàng đế còn là Hoài Vương, Hạ Bích chính là tiểu cô nương đã làm bạn với Tinh Huy rồi sau đó gièm pha nàng.

“Ta rất muốn gặp Thập Nhất Nương”. Tinh Huy tươi cười.

Tỷ tỷ đã ngủ say, Thái tử nhẹ nhàng đem tay nàng thả vào trong chăn. Nữ quan đứng bên ngoài thở phào nhẹ nhõm, con nhà quý tộc cho dù có là huynh muội cũng không được ở chung trong phòng lâu như vậy, huống chi là hoàng gia.

Các cung nữ bắt đầu đốt hương, Thái tử định bước ra ngoài chợt dừng chân hỏi “Mùi hương này...”

Cung nữ chạy nhanh đến hành lễ “Thưa điện hạ, công chúa thích mùi hương này nhất, có cái gì không đúng sao, thưa điện hạ?”

Thái tử ánh mắt sắc lạnh nhìn cung nữ: “Ta thấy hương này dễ ngủ như vậy, người cũng mang sang chỗ ta một ít đi”.

Cung nữ tươi cười, liên tục gật đầu: “Dạ được, công chúa mà biết điện hạ cũng thích mùi hương này nàng nhất định sẽ rất vui, nô tỳ lập tức mang đến chỗ điện hạ”.

-----oOo-----

Lúc Thập Nhất Nương tới, nàng thấy Phương thị đang nhìn đồng điệp mời, bộ dáng rất đau đầu.

“Wow, nhiều thiệp mời quá!”. Thập Nhất Nương thầm than, không ngờ thời cổ đại mà cũng có quá nhiều “party” thế này...

Phương thị giống như thấy được cứu tinh, lập tức lôi kéo Thập Nhất Nương đến bên mình, “Thập Nhất Nương, con giúp bá mẫu phân tích một chút, cô nương nhà nào thích hợp với Đại Lang?”

“Không phải chỉ là thưởng hoa yến, rồi tiệc sinh nhật sao? Tự nhiên lại thành tiệc lôi kéo kết thông gia rồi?”

“Thập Nhất Nương ngốc này, tất cả mọi người đều biết đây là tiệc kết thân, con xem trường nữ Hồ gia này thế nào?” Phương thị rút một tấm thiệp mời ra đưa cho Thập Nhất Nương nhìn.

Thập Nhất Nương lắc đầu: “không được đâu, nữ nhi Hồ gia đều rất gầy, nhìn một cái là biết không khỏe mạnh”.

“Vậy thì trường nữ La gia thì sao?”

“La gia có La Tứ nương và La Ngũ nương tuổi tác rất thích hợp, nhưng lại do một tay kẻ mẫu nuôi dưỡng, cho nên vẫn cảm thấy thiếu đi một vài phần... khí chất”.

“Cô nương nhà họ Bạch có làn da... haizzz... thật có lỗi khi mang họ Bạch, làn da của nàng ấy đen thui, khuôn mặt lại không đẹp...” Dừng từ “không đẹp” đã là rất nhẹ rồi, nói thẳng ra là quá xấu...

“Cô nương Tôn gia lại bị lùn quá, còn đứng tới ngực Đại Lang ca”... Lỡ như sanh con, thế hệ tiếp theo của nhà họ An có chiều cao giống mẹ... haizzz... không dám tưởng tượng tiếp!

“Tiểu thư Không gia trong đầu toàn là thi từ ca phú, tánh tình lãng mạn trên mây, không hiểu gì về ăn uống sinh hoạt bình thường, dù có xinh đẹp nhưng không lẽ cưới nàng ta về bỏ vô tù để trưng bày sao?”

Thập Nhất Nương vừa cầm từng cái thiệp mời, vừa hứng trí nói không ngừng.

Phương thị hít một hơi dài, cố gắng kiềm chế hết mức để không đánh người, cắn răng nói: “Thập Nhất Nương, con tới tìm ta có chuyện gì sao?” Người mau nói đi, nói nhanh lên, nói xong lập tức đi liền, nếu cứ để nàng chọn lựa, không chừng Đại Lang của bà 100 năm nữa cũng đứng mong cưới được vợ.

“A, đúng rồi...” Thập Nhất Nương lúc này mới nhớ ra, hấp tấp nói: “Chút nữa con quên mất, đại bá mẫu, hôm nay con cùng các ca ca ra ngoài, buổi trưa không về ăn cơm đâu. Bách Dược đường của Nhị ca khai trương, còn bán rất nhiều thuốc viên do con pha chế, chúng con muốn đến đó xem thế nào”.

Phương thị phát phát tay “Đi đi, đi nhanh đi con”.

Thập Nhất Nương hoan hỉ chạy đi, Phương thị trong lòng chua xót tiếp tục lật lật một đồng điệp mời, chỉ là tìm vợ cho Đại lang thôi tại sao khó đến như vậy chứ?

Cùng Thập Nhất Nương ra cửa còn có An Nhị Lang và An Thập Lang. An Đại Lang việc quan bận rộn, An Tam Lang còn đang bận làm thư đồng cho Thái tử, cũng thuận tiện đem dù trả lại cho Thái tử, không để Thập Nhất Nương và Thái tử có cơ hội lén lút gặp nhau, An Lục Lang đang mải mê viết “Thảo Cẩn tướng quân nghịch tập kỷ” bộ thứ 3, An Thất Lang lại không muốn bước chân ra phố xá vì sợ đi bộ nhiều ra mồ hôi sẽ thối lấm, hắn chỉ muốn ở nhà ngắm tuyết đọc sách thôi.

Lúc xuất môn, Trữ Bị Lương gắt gao cản lấy váy của Thập Nhất Nương, nàng bắt đầu nhìn về phía An Nhị Lang. An Nhị nhìn con heo màu hồng phấn không nói gì, cho dù có đi bằng hai chân, có quần áo che cỡ nào đi nữa người ta cũng biết rõ ràng đây là con heo, không phải con người.

“Thiên Bồng Nguyên Soái, nghe ta nói nè, người là heo, đi dạo phố cái gì chứ? Bị người ta bắt làm thịt thì sao?” Thập Lang nói lời an ủi nó.

Trữ Bị Lương mặc kệ, gào khóc kêu, sống chết muốn đi cùng.

“Chúng ta đi ăn thịt, để Trữ Bị Lương - một con người... khụ khụ... một con heo ở nhà cũng không hay lắm!” Thập Nhất Nương ánh mắt nài nỉ nhìn An Nhị Lang.

An Nhị Lang trừng mắt nhìn Thập Nhất Nương “Chúng ta ra ngoài là để đến nhà thuốc, không phải đi ăn”.

“Giống nhau, giống nhau thôi, đi xem nhà thuốc rồi sau đó cũng đi ăn mà”. Thập Nhất Nương cười lấy lòng, tay ngoắc ngoắc ra hiệu cho Trữ Bị Lương đi theo.

An Nhị Lang bắt đầu đi, “Các người phải coi nó cho kỹ, nó là heo sữa hương hiếm có, lại mập ú thế này, nếu bị người ta bắt ăn thịt, ta cũng mặc kệ đó”.

Thập Lang gật đầu như gã tôi: “Đệ biết, đệ biết rồi, heo sữa hương này thơm ngon như vậy, dù có chết ta cũng giữ kỹ, quyết không để kẻ khác hót tay trên đầu”. Thập Lang đang sảng khí nói, kẻ muốn giành đồ ăn của hắn chỉ có đường: CHẾT!

Hình như có cái gì sai sai á! Còn chưa nghĩ ra sai chỗ nào, Thập Nhất Nương đã bị An Thập Lang túm đưa đi rồi!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường

Thái tử: Thập Nhất Nương là kiểu người nếu đã cho rằng quạ đen màu trắng thì nàng ấy sẽ cố gắng làm cho người khác cũng thấy được quạ đen có màu trắng giống mình.

Công chúa: Nhưng nếu người khác vẫn cảm thấy quạ đen màu đen thì phải làm sao?

Thái tử: Dụ dỗ, thuyết phục, không được nữa thì bạo hành, tra tấn....

Thập Nhất Nương: khụ... khụ... bậy quá, bậy quá... như thế mất thời gian lắm... đem con quạ đen đi nhuộm trắng là được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104

Ba người thêm một con heo nhìn thấy rất nhiều người chen lấn xếp hàng phía trước.

“Đại ca, nhanh chạy về nhà kêu đệ đệ, đệ muội cùng đến xếp hàng, nếu không thuốc viên đặc trị phong hàn sẽ bị bán hết mất...”

“Mau mau, chúng ta quay lại xếp hàng một lần nữa, sẽ không bị nhận ra đâu...”

“Sáng mai nhất định phải đến sớm hơn để xếp hàng mới được...”

“Không, khuya nay chúng ta cứ đến ngủ trước cửa được đường, sáng mai có thể mua được đầu tiên đó...”

“Thập Nhất Nương, muội chờ một chút, để ta đi hỏi xảy ra chuyện gì?” An Nhị Lang đi vào được đường bằng cửa sau, còn cửa trước không cách nào đi vào được nữa, cả ngàn người chen lấn, tụ tập, bít hết mọi lối đi.

Thập Nhất Nương tò mò cũng chen vào dòng người, hỏi thăm một vị cô nương, “tỷ tỷ, mọi người đang làm gì vậy?” Đây là hiệu thuốc chứ đâu phải quán cơm, chen lấn làm gì chứ?

Vị cô nương quay đầu lại, nhìn thấy Thập Nhất Nương và... và một con heo mặc quần áo. Heo mặc y phục của người? Quá nghịch thiên rồi... “Ta

muốn xếp hàng đi mua thuốc mới ở Bách Dược đường này, thuốc trị phong hàn, kết lý rất thần kì nha, có người đã thử qua rồi, hẳn bị tiêu chảy mấy ngày, chỉ cần 1 viên là trị được luôn, thôi, ta phải nhanh chân đi mua thuốc, tiểu muội muội, muội phải trông coi con heo này cho kỹ, đừng nghĩ chỉ cần mặc quần áo cho nó thì người ta sẽ không bắt nó làm thịt”...

Vị cô nương cao hứng bừng bừng đi mua thuốc, Thập Nhất Nương nghĩ nàng ta giống như đi cướp của thì đúng hơn, đột nhiên nàng rất nghi ngờ, thuốc gì mà thần kì như vậy?

“Thập Nhất Nương, chúng ta lên xe ngựa chờ Nhị ca đi”... Thập Lang có chút không tự nhiên vì Thiên Bồng Nguyên Soái đã bị rất nhiều người chú ý, ai đi ngang qua cũng phải xoa xoa mắt nhìn cho rõ sau đó giống như nhìn thấy kì trân dị thú. Hết lần này đến lần khác, Thiên Bồng Nguyên Soái đều thể hiện bộ dáng soái ca cao sang quyền quý, cộng thêm rất nhiều người đã từng xem nó biểu diễn ở Bách Vị lâu nên càng thêm hưng phấn. Một thư sinh đi đường chỉ lo nhìn con heo sang chảnh này mà đắm đuối vào gốc cây xị máu.

“Muội đã nói đừng cho nó đi theo mà” Thập Nhất Nương thờ dãi nhìn cậu thư sinh chỉ lo nhìn Trữ Bị Lương mà đập đầu kia... Mị lực của con heo này ngày càng ghê gớm!!!

“Nhị ca đã trở lại...” Thập Lang thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể đưa con heo mập rời khỏi đám người này rồi.

“Nhị Lang ca...” Thập Nhất Nương nhanh chóng nghênh đón, “Muội nghe nói Bách Dược đường của huynh bán ra loại thuốc vô cùng lợi hại, chỉ cần một viên đã xử lý xong bệnh tiêu chảy, là vị thầy thuốc nào giỏi như vậy chứ?”

An Nhị Lang biểu cảm không thể tin nổi nhìn Thập Nhất Nương: “Chính muội làm ra thuốc này, muội quên rồi sao?”

Thập Nhất Nương há to mồm: “Muội làm ra thuốc viên pha chế sẵn? Những người này xếp hàng tranh nhau để mua thuốc của muội?” Nàng quả thật không dám nghĩ đến, kiếp trước bị cảm, nàng phải uống rất nhiều thuốc viên con nhộng, hiện nay quá rảnh rồi nên ở thế giới này, nàng cũng làm ra một ít thuốc viên, không ngờ lại được hoan nghênh như vậy?

“Không sai, vì được đón nhận quá nhiều nên chỉ cho phép mỗi người mua 5 viên, kết quả người mua càng lúc càng nhiều, họ chen nhau xếp hàng, mua xong vẫn cứ vòng ra sau xếp hàng tiếp...” An Nhị Lang khổ não, hẳn ra sách lược chỉ bán 5 viên này đúng ra phải hiệu quả chứ, nhưng đáng tiếc, tính cách con người là như vậy, người càng không muốn bán thì ta càng muốn mua.

Thập Lang tròn mắt nhìn muội muội: “Thập Nhất Nương thật là lợi hại, hay quá, Nhị ca, Bách Dược đường phát tài rồi đúng không?”

“Đúng vậy, họ mua nhiều đến mức người chế thuốc có tay nghề giỏi trong dược đường của chúng ta làm mãi cũng không hết việc”. An Nhị Lang trầm tính toán nên thuê thêm mấy người chế thuốc, nhưng tuyệt đối phải chú ý chuyện bảo mật, Thập Nhất Nương đã nói không chỉ bảo mật nguyên liệu còn phải bảo mật đối với dây chuyền sản xuất nữa.

“Khoan đã”. Thập Nhất Nương nóng nảy, “Nhị ca, ta đã nói thuốc này không phải để kiếm tiền mà, dân chúng quá khổ, muội chế thuốc là vì không muốn bọn họ vì chữa bệnh mà táng gia bại sản”.

An Nhị Lang vỗ vai muội muội, ý bảo nàng rời khỏi đám đông hỗn loạn, theo hướng xe ngựa mà đến. “Đừng nóng nảy, ta bán thuốc rất có lương tâm, muội nhìn đám đông xếp hàng là biết họ đều là người nghèo, nếu ta bán đắt, sao họ có thể mua được...”

Thập Nhất Nương mờ mịt hỏi: “Nhị ca bán bao nhiêu tiền một viên?”

“Không nhiều lắm, 30 văn tiền một viên”.

“30 văn á? Nhị ca, muội làm thuốc này cũng chỉ tốn 3 văn tiền”. 10 lần lợi nhuận cũng hơi quá rồi.

Thập Lang cùng chung suy nghĩ với Thập Nhất Nương, dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn An Nhị Lang, “Gian thương!”.

An Nhị Lang cộc lên đầu Thập Lang một cái, “Nói bậy, ai là gian thương, chẳng lẽ người không biết bách tính bản dân bị phong hàn sẽ phải mất cả 300 – 400 văn tiền một lần chữa bệnh sao? Có lúc còn phải tốn đến mấy nghìn văn tiền. Ta đây chỉ bán 30 văn tiền một viên, chỉ cần 2 - 3 viên là hết bệnh, vẫn rất tiết kiệm cho họ rồi”.

Thập Nhất Nương nịnh bợ nhìn An Nhị Lang, “Nhị ca, muội nghĩ nên thấp thấp hơn xíu nữa, 15 văn tiền, huynh thấy sao?”

Đối với kháng nghị của đệ đệ, Nhị Lang thẳng tay dạy dỗ, riêng đối với Thập Nhất Nương, hẳn từ từ nhẹ giọng, “Thập Nhất Nương, ca ca biết muội lương thiện, mong muốn giúp đỡ người nghèo, nhưng thuốc này của muội hiệu quả rất tốt, hiện nay người nghèo khi mắc phong hàn, kết lý đều phải tốn rất nhiều tiền, còn có rất nhiều dược đường dựa vào điều trị các loại bệnh này mà sống, ca ca bán thuốc của muội cho các dược đường bằng giá rất thấp, để giảm bớt tổn thất cho bọn họ. Nếu muội hạ giá xuống thấp nữa, các dược đường đó làm sao mà sống?”

Thập Lang cũng có điều suy nghĩ: “Thập Nhất Nương, nhị ca nói đúng, ta biết muội tâm địa thiện lương, nhưng quả thực thuốc này rất tổn hại đối với các dược đường, nếu chúng ta bán quá rẻ, nhất định bọn họ sẽ gây khó dễ chúng ta, ngược lại, nếu chúng ta phân phối thuốc bằng giá ưu đãi cho bọn họ, bọn họ vẫn kiếm được bạc, bọn họ sẽ vui vẻ đưa thuốc đến khắp các vùng miền để buôn bán, cuối cùng người được lợi là dân chúng, hơn nữa 30 văn tiền cũng không phải là giá cao”.

Thập Nhất Nương hiểu ra, “Dạ, muội nghe lời Nhị ca, nhưng Nhị ca bán cho các dược đường bao nhiêu tiền một viên?”

An Nhị Lang cười khỏ, “15 văn tiền, thật là thiệt thòi quá, haizz, nếu không phải thuốc này đem lại lợi ích cho người dân, ta nhất định bán cho các được đường 30 văn tiền một viên, cũng không lo không có ai mua...” An Nhị Lang mang trái tim rĩ máu, thầm tính toán bản thật mình quá thua thiệt rồi.

An Nhị Lang bộ dạng đau lòng, Thập Nhất Nương muốn làm cho hắn vui lên: “Nhị ca, chúng ta đi thưởng thức mỹ thực đi”... Đồ ăn ngon sẽ khiến con người ta vui vẻ.

Cao hứng... Trữ Bị Lương kêu lên éc éc...

“Con lợn chết dẫm này, vừa nghe đến đồ ăn là phấn khích như vậy hả?”... Thập Lang xoa xoa đầu nó.

-----o0o-----

“Ba vị khách quan xin mời, còn có vị này... Trư đại gia!”. Tiểu nhị ngây ngốc nhìn mấy người kì quặc. Một lúc sau mới phản ứng nói tiếp, “khách quan, vị Trư đại gia này có cần người không?”

Theo ánh mắt của tiểu nhị, Thập Nhất Nương đến bên chiếc bàn đặt ở cửa tửu lâu, lớn giọng đọc: “Gia súc hung dữ và mãnh thú không được mang vào”.

Kẻ nào nghĩ ra cái bảng này... Đúng là rảnh quá mà!

Thập Nhất Nương kéo lỗ tai Trữ Bị Lương, chớp chớp mắt nhìn tiểu nhị: “Tiểu nhị ca, huynh xem này, Trữ Bị Lương rất ngoan, sao có thể cần người chứ, này Trữ Bị Lương, biểu diễn cho ca ca xem tài năng của ngươi đi”.

Trữ Bị Lương đứng bằng hai chân sau, vái chào một cách chuyên nghiệp, nhưng đáng tiếc một thân béo ú, y phục rườm rà cộng với cái mặt heo ngu ngốc của nó khiến các nữ khách nhân đều nín cười đến nghẹn thở.

Tiểu nhị hết hồn nhìn 3 người 1 heo, sau đó cất lời: “Ba vị, còn có... Trư đại gia, xin mời theo lối này”.

Thập Nhất Nương vừa mới lên lầu, lại nghe vang vọng tiếng tiểu nhị ngăn cản một vị khách: “Khách quan, chó của ngài không được mang vào đâu”.

Kẻ có tiền, tướng tá như thổ hào, tai to mặt lớn, một thân trang phục quý giá nhìn tiểu nhị nổi giận: “ta vừa nhìn thấy heo còn có thể vào, chó vì sao không thể? Ngươi cho rằng “Phát Tài” nhà ta còn thua con heo ngu ngốc kia sao?” Vừa nói, tên khách nhân vừa muốn động thủ với tiểu nhị ca.

Tiểu nhị khò sở chỉ vào tấm bảng của quán: “thưa khách quan, chó nhà ngài vừa nhìn đã biết là dòng dõi cao quý, uy mãnh hiem thấy, tiểu điểm của chúng tôi đang có vài vị cô nương yếu bóng vía, e rằng các nàng thấy nó sẽ vô cùng sợ hãi”.

Lúc này vị khách lấm tiền kia mới thả lỏng hơn một chút, “coi như ngươi có mặt, cũng biết Phát Tài nhà ta đừng mãnh, nhưng nó lại rất ngoan, sẽ không cần người”. Vị khách đắc ý sờ đầu con chó to lớn, cao gần đến bụng người, nước dãi của nó chảy tùm lum, thoạt nhìn, nó có thể cùng con hổ vật lộn không thua kém.

“Khách quan, vị Phát Tài đại gia này nên được đến chiến trường hoặc đến thâm sơn cùng cốc chiến đấu với mãnh thú, khách quan nhìn xem, nó một thân khí thế không gian mà uy, tôn quý như vậy, chắc chắn là thần cầu rồi... Nếu không phải hiện nay trong tửu lâu có rất nhiều tiểu cô nương, tiểu nhân sẽ rất hoan nghênh nó đi vào để tiểu nhân có thể chiêm ngưỡng uy phong của nó... Haizz, các cô nương thời nay sao đều yếu bóng vía quá nhỉ”... Tiểu nhị dùng ba tấc lưỡi khen ngợi con chó đến mức giống như trên trời dưới đất đều chỉ có mình nó là chó...

Khách nhân tai to mặt lớn vừa lòng, kêu hạ nhân đưa Phát Tài của hắn rời đi. Hắn khoan thai bước lên lầu, nhìn thấy con heo đang mặc quần áo màu hồng phấn... Rất buồn cười! Phát Tài nhà hắn còn không có đai ngọc này đâu! Nhất định trở về phải may cho Phát Tài chục bộ y phục, tốt nhất là dùng tơ lụa thượng hạng, màu sắc sặc sỡ, gắn kim quang long lánh, phải giống bộ y phục hắn đang mặc để người khác nhìn vào liền biết hắn và con chó là một đội.

Thập Nhất Nương vừa ngồi xuống, lập tức có mấy tiểu cô nương tò mò đi đến nhìn y phục trên người Trữ Bị Lương, các nàng chưa từng thấy qua động vật mặc quần áo, các nàng cũng nuôi mèo, nuôi chim, nuôi chó, đang suy nghĩ có nên may quần áo cho chúng nó hay không?

“Vị cô nương này, con heo đáng yêu như vậy, muối có bán không?” Một tiểu thư trang phục xinh đẹp lên tiếng hỏi, thể hiện ra đáng vẻ ta đây là kẻ thừa tiền.

“Không bán” Thập Nhất Nương trả lời như đinh đóng cột.

“100 lượng”. Cô nương nhiều tiền lớn giọng ra giá.

“Không bán”. Thập Nhất Nương hừ một tiếng, Trữ Bị Lương nhà nàng biểu diễn ở Bách Vị Lâu cũng kiếm sơ sơ cả ngàn lượng.

“Năm trăm lượng, không nhiều hơn được nữa”.

“Xin lỗi, Trữ Bị Lương là sủng vật của ta, ta không bán nó”. Thập Nhất Nương vỗ vỗ đầu heo mập, Trữ Bị Lương vô tội gào khóc hai tiếng, các cô nương xung quanh sáng mắt lên, con heo này lại còn thông minh như vậy!

Vị tiểu thư lấm tiền về mặt tiếc nuối, bắt quả sủng vật kì lạ thì khó tìm... nhưng heo thì không hiếm. Nàng quyết định về nhà sẽ bảo gia nhân đi mua một

con heo mập ú như Trữ Bị Lương, rồi may quần áo cho nó mặc là được.

“Tiểu cô nương, ta có thể xem y phục trên người con heo này một chút không? Nhà ta có nuôi một con chó nhỏ, ta muốn trở về may một bộ quần áo cho nó”. Một cô nương khác mắt lấp lánh nhìn Trữ Bị Lương, thật là hưng phấn thầm nghĩ: làm hà bao, thêu hoa, may quần áo cho người thì nhầm nhỏ gì, muốn thể hiện sự khéo tay thì phải may quần áo cho sùng vật!

Thập Nhất Nương gật đầu, lập tức có mấy vị cô nương tò mò nhìn Trữ Bị Lương một lần lại một lần, đến khi tiểu nhị mang thức ăn lên bàn của Thập Nhất Nương bọn họ mới chịu rời đi. Một vài tiểu cô nương thầm quyết định về nhà cũng nuôi heo như sùng vật, thật không nghĩ đến mấy con heo dơ bẩn lại có thể đáng yêu như vậy!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường

Thập nhất nương: Nhị Lang ca, không phải chỉ có hoàng gia mới được mặc màu vàng sao?

An Nhị Lang: Nói vậy, muội xem cái tên khách nhân thổ hào mập ú kia, hần mặc màu vàng nhưng có giống người của hoàng gia không?

Thập Nhất Nương: Không giống...

Thập Lang: Còn có c*t cũng màu vàng mà...

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

Thức ăn được mang lên, Thập Nhất Nương lấy một cái đĩa, gấp mỗi món ăn một ít bỏ vào đĩa rồi thả xuống đất cho Trữ Bị Lương. Heo mập vô cùng cao hứng cầm đầu ăn, quả nhiên heo ta liệu sự như thần, biết ngay đi ra ngoài chắc chắn sẽ được ăn ngon!

“Wow, các người nhìn kìa, con heo kia đang ăn thịt!”

“Có gì ngạc nhiên đâu, heo cũng ăn thịt mà!”

“Kính ngạc chính là con heo ăn uống rất có lễ nghi, người nhìn xem, cái đĩa sạch bách luôn kìa, trên mặt đất cũng không có miếng đồ ăn nào bị rớt”.

Thập Nhất Nương không thèm để ý âm thanh kính ngạc của các cô nương, toàn bộ tinh thần của nàng đều tập trung vào đồ ăn trước mắt.

Thập Lang cũng thế, có quá nhiều người đang chú ý khiến hắn có chút không được tự nhiên, nhưng ngay từ lúc đồ ăn được mang lên, Thập Lang chỉ biết ăn, ăn, và ăn thôi.

“Thập Nhất Nương, hình như là... Ngũ Lang ca!” Thập Lang đột nhiên nói.

Thập Nhất Nương nhìn ra ngoài cửa sổ, chỗ ngồi hiện tại của bọn họ ở lầu hai là nơi ngắm phong cảnh thuận lợi nhất. Tại ngã tư đường, một đám bồ khoái đang đi tuần, trong đó nổi bật nhất là một thanh niên vô cùng tuấn mỹ.

“Ngũ Lang ca!” Thập Nhất Nương cao hứng quơ tay vẫy.

An Ngũ Lang một thân quan phục, bên hông vác đao đứng dưới ánh mặt trời. Hình ảnh ấy đẹp đến mức chói mắt. Các cô nương này giờ vẫn tập trung nhìn Trữ Bị Lương ngó xuống thấy An Ngũ Lang liền ngây ngốc, trong đầu chỉ còn duy nhất một suy nghĩ: Người này... là nam tử thật sao? Hay là nữ giả nam? Nhưng nhìn đến cặp ngực bằng phẳng và thanh đại đao uy vũ dựng bên hông kia... chắc chắn... quả thật không thích hợp với cơ thể xinh đẹp ấy. Mọi người không còn suy nghĩ người này “nữ phần nam trang” nữa, chỉ cần nhìn trọng lượng cây đao cũng biết chủ nhân của nó chính là một đại lực sĩ.

An Ngũ Lang dừng lại nói với mấy người đồng liêu: “Chư vị huynh đệ, đúng lúc đến giờ cơm, hôm nay có thần tài mời khách, mọi người ăn thoải mái không cần khách khí”.

Đám người An Ngũ Lang tiến vào tửu lâu hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người, nhưng từ lâu Ngũ Lang đã luyện cho mình bản lĩnh phớt lờ hết thảy.

“Trời! Heo mặc quần áo!” Đồng liêu của An Ngũ Lang nhìn không được nhìn chăm chăm vào Trữ Bị Lương, tất nhiên cũng không bỏ sót cảnh heo mập đang ăn uống vô cùng tao nhã, lập tức mấy bồ khoái nuốt nước miếng ừng ực, “nếu ta nhìn không lầm, con heo này đang ăn mấy món nổi tiếng nhất tửu lâu... Ôi, Trư đại gia!”.

“Đây là Nhị ca ta, hôm nay hắn mời khách, không cần khách khí, Nhị ca của ta cái gì cũng không có, chỉ có mỗi tiền thôi”. An Ngũ Lang hùng hổ vỗ vai mấy người đồng liêu.

An Nhị Lang khoe miệng co rút, bắt quá trước mặt người khác hẳn chưa bao giờ làm cho đệ đệ phải mất mặt, chỉ là về đến nhà, hẳn sẽ đề cái tên ngốc này ra đánh một trận nhờ đời là được.

“Bằng hữu của Ngũ Lang cũng là bằng hữu của ta, không cần khách khí, hôm nay ta mời”. An Nhị Lang bày ra vẻ mặt huynh trưởng, vô cùng nhiệt tình chiêu đãi đồng nghiệp của đệ đệ. Không thể tưởng tượng Ngũ Lang còn có bản lĩnh này, hai vị bồ khoái đây Ngũ Lang chỉ vừa quen trong cung yến, giờ đã có thể xưng huynh gọi đệ cùng nhau ăn cơm rồi.

Thập Nhất Nương cũng nhiệt tình giới thiệu với bọn họ các món ăn ngon: “cái này là thịt kho, cái này là chân giò hầm rượu sốt chua ngọt, ăn ngon lắm nhé...”

Mấy vị bồ khoái cũng không khách khí, bọn họ xuất thân hèn kém, vừa nhận thức An Ngũ Lang làm huynh đệ vẫn chưa được tự nhiên lắm, nhưng nhờ sự hào sảng của Ngũ Lang, họ rất nhanh liền thân thiết, cùng nhau bắt lưu manh trộm cắp, đến lúc thích hợp cũng cùng nhau ăn uống chơi bời.

Thập Nhất Nương và bọn họ ăn uống no nê, bụng căng đến mức không thể động đũa nữa mới chịu dừng lại cùng nhau chuyện phiếm.

“Ngũ ca, sao huynh lại đến Bình Mã Ty? Người tuần tra trên phố càng lúc càng nhiều, có chuyện gì sắp xảy ra sao?” Khứu giác của Thập Lang ngày càng nhanh nhạy.

An Ngũ Lang nhìn hẳn tán thưởng rồi thấp giọng kể, “Gần đây kinh thành xuất hiện một tên chuyên đi phóng hỏa, may sao các vụ hỏa hoạn này đều được khống chế đúng lúc, không gây hậu quả nghiêm trọng, vì thế cũng không dám truyền ra ngoài sợ dân chúng hoảng loạn”.

“Cho nên chúng ta hiện tại rất khổ sở, đã lâu rồi không được nghỉ ngơi”.

“Đúng vậy, mỗi người chúng ta đều có nhiệm vụ, trời lại quá lạnh, buổi tối đi tuần đúng là cực hình mà”

“Hy vọng sớm bắt được tội phạm”.

“Vấn đề là tên phóng hỏa lần trốn quá nhanh, đã có người thấy thân ảnh của hắn nhưng không làm cách nào đuổi kịp”. Đồng liêu của An Ngũ Lang cũng nói năng sôi nổi.

Thập Nhất Nương tròn to hai mắt, cảm phần nói: “Quá ghê tởm, nhất định phải bắt bằng được cái tên quỷ phóng hỏa này, nhà cửa ở kinh thành toàn xây bằng gỗ, lại nằm san sát nhau, nếu xảy ra hỏa hoạn thì không phải là chuyện của một nhà nữa đâu”.

“Ngũ ca, nhưng hiện tại thời tiết rét lạnh âm u thế này, sao có thể dễ dàng đốt nhà như vậy chứ?” Thập Lang nghi hoặc.

“Là do có người đổ dầu rồi châm lửa”. An Ngũ Lang cũng không ngần đầu lên, tập trung gặm sườn heo, một miếng... hai miếng... một đồng miếng... đến khi liếm láp dầu mỡ trên tay sạch bong kin kít, hẳn mới cảm thán: “Sườn heo này ngon tuyệt!”

“Đi tìm hiểu xem gần đây kẻ nào mua dầu số lượng lớn?” An Nhị Lang trầm giọng.

“Không hỏi được, các cửa hàng bán dầu mỡ đều nói không ai mua nhiều cả”.

“Có khi nào kẻ phóng hỏa và chủ cửa hàng bán dầu có liên quan?” An Nhị Lang lại hỏi.

“Chúng ta vẫn đang điều tra đây, nhưng sợ là không tìm được gì”. mấy vị bồ khoái nhún mày, rầu rĩ nói. “Hơn nữa người của mấy nhà bị đốt cũng không phát hiện có gì kì lạ”.

Ăn no, An Ngũ Lang đưa tay nói nói thất lung, “Ca, gởi cho ta thêm một túi to chân giò sốt chua ngọt được không, dạo này đệ cảm thấy mình đang lớn nên lúc nào cũng đói bụng”.

Một bồ khoái ngăn cản: “Ngũ Lang, không được, chút nữa chúng ta còn đến một nơi, mang thức ăn theo không thích hợp...”

An Thập Lang buồn bực, đối với hẳn trên đời này không có chỗ nào không thể mang theo đồ ăn.

“Các huynh định đi đâu?” Thập Lang hỏi.

“Di Hồng... à không, tất nhiên là đi tuần tra, là tuần tra đó... khu vực”... Một vị đồng liêu vừa cất tiếng đã bị đập cho một cước nhắc nhở.

An Nhị Lang nhìn cái đầu chỉ chứa toàn chuyện ăn uống của đệ đệ, thì ra Ngũ Lang cũng đã tới tuổi thích đến Di Hồng Viện, nhưng hình như vẫn còn hơi sớm.

“Ngũ Lang, các đệ chút nữa đi tuần tra có thể mang theo Trữ Bị Lương, mũi của nó thính lắm không chừng giúp được gì thì sao!”. Nhị Lang cười hí hóp mắt nói.

Thập Nhất Nương tán thành, “Ngũ ca, nên cho Trữ Bị Lương theo các huynh cùng nhau hành động, heo mập, người đã thích ra ngoài dạo phố, ta là chủ nhân cũng sẽ không hẹp hòi, đáp ứng nguyện vọng của người, heo mập, người nói đúng hay không?” Thập Nhất Nương nhìn Trữ Bị Lương đầy ôn nhu thân thiết, heo mập kêu rú lên gào khóc, khuôn mặt đáng thương nhìn về phía Thập Lang.

Thập Lang ra chiều suy nghĩ, “Trữ Bị Lương ngày càng mập, vừa hay đi bộ nhiều vào cho bớt mập, Ngũ ca, huynh nhớ để ý nó, đừng để người ta bắt nó làm thịt là được!”.

An Ngũ Lang bảo đảm, “Không thành vấn đề, yên tâm, nếu chẳng may nó bị người ta làm thịt, huynh cũng nhất định mang thi thể của nó trở về, quyết không để tiện nghi cho kẻ khác”.

Trữ Bị Lương gào thét kháng nghị, chủ nhân... chủ nhân quá vô lương tâm!

Mấy vị bồ khoái cười khò, đúng ra hôm nay họ muốn dẫn người huynh đệ đáng thương chưa biết mùi đời là An Ngũ Lang đi chơi gái, coi như mở ra đời trai phong lưu khoái hoạt cho hắn, ngờ đâu giữa đường lòi ra một con heo mập.

Kiểu này, tới thanh lâu bị đuổi là cái chắc!

-----o0o-----

Thập Nhất Nương, Thập Lang hai tay ôm một đồng điểm tâm và đồ ăn vặt trở về. Gần đây hai người bọn họ đặc biệt hạnh phúc, từ sau cung yến, Phương thị và Tôn thị suốt ngày phải lựa chọn, so sánh, cân nhắc xem vị tiểu thư nào phù hợp làm dâu An phủ, vì thế không còn quan thúc chuyện ăn uống giảm cân của Thập Nhất Nương và Thập Lang nữa rồi.

Buổi tối, An Ngũ Lang trở về, đem Trữ Bị Lương trả vào phòng của Thập Lang, Trữ Bị Lương lê tấm thân rã rời rũ rượi lên giường của nó ở gian ngoài rồi nằm im bất động. Vừa nhìn là biết hôm nay nó đã trải qua một ngày mệt mỏi đến mức nào.

“Thập Lang, Ngũ ca có chuyện muốn nhờ”. Để lấy lòng Thập Lang, Ngũ Lang lấy ra rất nhiều mút hoa quả và điểm tâm đặt lên bàn.

Thập Lang mắt long lanh, nhìn chăm chăm vào đồ ăn trước mặt, nuốt nước miếng nghe “ực... ực”.

“Nói đi, chuyện gì?”. Nhìn số đồ ăn này, hắn nhất định sẽ đáp ứng Ngũ Lang, chỉ trừ những việc đặc biệt phiền toái hắn không làm nổi.

“Sắp tới, mỗi ngày, đệ có thể cho ta mang Trữ Bị Lương... không không, là Thiên Bồng Nguyên Soái đi tuần tra không?” An Ngũ Lang quyết định từ nay về sau chỉ gọi nó bằng cái tên cực kỳ oách là Thiên Bồng Nguyên Soái thôi.

“Vi sao?” Thập Lang giạt mình, “Chẳng lẽ buổi tối tuần tra quá mệt mỏi nên sinh ra đôi bụng, huynh muốn nhìn nó cho đỡ đói sao?”

An Ngũ Lang trừng hắn, trên người Ngũ Lang lúc nào cũng có đến mấy cái hà bao đựng thức ăn, sao phải cần nhìn con heo mập này cho đỡ đói, “Ta có việc muốn nó hỗ trợ?”

Thập Lang nghi hoặc: “Ngũ ca muốn xem con heo này biểu diễn sao?”

“Không phải, ta nghĩ nó có thể giúp ta tìm ra tên phóng hỏa”. An Ngũ Lang có chút khổ não, “Gần đây, Đại Lang ca cũng rất áp lực, không, phải nói là toàn bộ Binh Mã Ty đều áp lực, tên phóng hỏa lần trước vừa mới đốt nhà của Hàn lâm đại học sĩ Trương đại nhân, Hoàng đế bị kinh động, ta nghĩ chẳng bao lâu nữa dân chúng sẽ biết, sắp đến lễ mừng năm mới, ta cũng không muốn bá tánh lo sợ hoảng loạn, đêm nay lại vừa phát sinh thêm một án phóng hỏa đốt nhà, may sao Thiên Bồng Nguyên Soái ngữi được mùi khét, chúng ta mới cứu hỏa đúng lúc...”

“Ngũ ca muốn dùng cái mũi của Trữ Bị Lương để phát hiện hỏa hoạn sao?” Thập Lang nói trúng tim đen của Ngũ Lang, lập tức lắc đầu: “Sao huynh không dùng chó săn, mũi của chó tốt hơn mũi con heo này nhiều!”.

An Ngũ Lang tức giận nhìn hắn “Kinh thành lớn như vậy, chó săn không đủ dùng, giờ một câu thôi, có đồng ý hay không?”

Thập Lang hơi chần chờ: “Ngũ ca, hiện tại trời rất lạnh, đệ thật sự không đành lòng nhìn Thiên Bồng Nguyên Soái lăn qua lăn lại ngoài đường”.

An Ngũ Lang cố gắng thuyết phục Thập Lang: “Không phải ngày 18 tháng này nó phải biểu diễn sao? Ta thuận tiện mang nó đi tuần tra để giảm béo, còn chuyện trời lạnh, ta và các đồng liêu đã chuẩn bị mấy bình nước nóng cho nó giữ ấm, hơn nữa còn có mấy tấm da gấu may y phục cho nó mặc là được rồi, Thập Lang đệ nghĩ đi, con heo mập quá cũng không sống lâu được, đệ cũng muốn nó giảm cân mà”. Mặc dù con heo này y chang chủ nhân của nó, càng giảm lại càng phì.

Thập Lang lập tức hạ quyết tâm, “Được, huynh cứ mang nó đi tuần tra đi, nhưng đệ vẫn phải nói, nếu như nó khó chịu huynh không được ép buộc nó, huynh cũng phải phụ trách an toàn của nó, trên đời này người ăn thịt heo rất nhiều, chúng ta phải đề phòng”.

An Ngũ Lang cười ha ha, đệ đệ của hắn nói lời này mà không suy nghĩ lại, đệ đệ thân yêu à, người cho rằng mình ăn thịt heo ít lắm sao?

Rất nhanh sau đó, An Ngũ Lang rất nổi danh trong giới quý tộc, vì có... Trữ Bị Lương.

Quý tộc chẳng qua là một đám người nhàn rỗi không có chuyện gì làm, vừa phát hiện An Ngũ Lang mang theo một con heo mặc quần áo đi tuần tra, không ít người lên lút chạy đến xem, sau đó quảng cáo tùm lùm, chỉ vồn vện hai ngày, tên tuổi An Ngũ Lang liền nổi như cồn trong giới quý tộc.

Đến khi An Nhị Gia biết nhĩ tử của mình nổi tiếng nhờ... heo, Nhị Gia xây xẩm mặt mày, quá là ngu ngốc! Nhị Gia muốn trực tiếp lôi cổ nhĩ tử đem về nhà nướng cho một trận. Ngày hôm nay, chính miệng Hoàng đế lại hỏi hắn chuyện An Ngũ Lang tuần tra quá đói khát nên dẫn theo Trữ Bị Lương để nhìn cho đỡ đói có thật hay không? Hoàng đế nhin cười, khuôn mặt vằn vện rất khó coi. An Nhị Gia muốn nói, Hoàng đế, người muốn cười thì cứ cười đi, ta

thấy vai của người rung dờ lảo rồi, không cần làm bộ làm tịch! Ngửa mặt!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường

An Nhị Lang: trước mặt người khác ta chưa bao giờ làm cho đệ đệ phải mất mặt, chẳng qua lúc về đến nhà, ta sẽ đập cho hắn một trận nhớ đời là được.

Thập Nhất Nương: Nhị Lang ca đánh thắng được Ngũ Lang ca sao?

An Nhị Lang: Chỉ cần ta nói sẽ trừ tiền của hắn, bảo đảm Ngũ Lang muốn động cũng không dám động, sẽ ngoan ngoãn đứng yên để cho ta đập hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

“Ngũ Lang ca, huynh vẫn còn muốn mang Trữ Bị Lương đi tuần tra nữa sao?” Thập Nhất Nương muốn nói lại thôi, Nhị bá đã nói với cả nhà rằng Ngũ Lang bị giới quý tộc chê cười vì mang theo Trữ Bị Lương.

“Đương nhiên” An Ngũ Lang đắc ý vỗ vỗ cái mông trắng mập của Trữ Bị Lương, “Thiên Bồng Nguyên Soái rất có năng lực, hơn nữa nó cũng giảm được 5 cân rồi!”.

An Ngũ Lang là người không sợ cười chê, hơn nữa hắn rất có kiên trì và quyết tâm bắt cho được tên tội phạm phóng hỏa đốt nhà, còn chuyện mọi người chế giễu hắn cùng một con heo đi tuần tra, biểu cảm của hắn là: người muốn cười, ta sẽ cho người cười đến banh hòng thì thôi!

Mỗi ngày Ngũ Lang cho Thập Lang thật nhiều đồ ăn vặt, hơn nữa Trữ Bị Lương giảm cân thành công khiến Thập Lang vô cùng cao hứng. Vì thế hắn không ngăn cản Ngũ Lang lại đưa Trữ Bị Lương ra ngoài.

An Nhị Lang đang âm thầm tính toán làm thế nào để chuyện này càng ngày càng lớn, Trữ Bị Lương nổi tiếng thì Bách Vĩ Lâu chi nhánh thứ 5 của hắn ở kinh thành càng làm ăn phát đạt, lúc đó những màn biểu diễn của “con heo bỏ khoai” càng được đông đảo công chúng hoan nghênh.

Trữ Bị Lương theo An Ngũ Lang tuần tra vài ngày trở nên rất cao hứng, nhờ gầy xuống mà nó hoạt động linh hoạt hơn. Tôn thị ghét bỏ nhìn Thập Lang, quả nhiên gầy mới là vương đạo, phải tăng cường chính sách ép buộc giảm cân cho Thập Lang mới được.

Kỳ án phóng hỏa đốt nhà ở kinh thành lại xảy ra nhiều lần nữa, có một buổi tối liên tiếp cháy ba nhà, lần này giấy không thể gói được lửa, bá tánh đều bất an, kinh động đến cả Hoàng thượng.

Mọi người đều áp lực, nhất là Binh Mã Ty trấn giữ năm thành cùng với người của Hình bộ, cả ngày ai nấy đều mặt ủ mày chau. Lúc này, như thường lệ, Ngũ Lang dẫn theo Trữ Bị Lương thông thả đi tuần, thỉnh thoảng một người một heo còn nhấm nháp mút hoa quả, thuận tiện dừng lại mua thịt khô bỏ vào hà bao mang theo bên người.

Hả? Đi tuần còn mang theo... heo! Đây điển hình là nhân viên công vụ bỏ bê chức trách, rõ ràng đi chơi chứ đi tuần cái gì, đã thế còn mang theo sủng vật vừa đi vừa ăn suốt mấy con đường.

Lão tử đây nói cho người biết, nhìn vào không đơn giản như vậy đâu! Cấp trên của hắn bị Hoàng đế mắng xối xả, vì thế rất muốn quản chế An Ngũ Lang không cho mang theo con heo mập đi tuần, Binh Mã Ty bọn họ đặc tội không nổi An Quốc công, công khai quản thúc hắn không được thì phải tìm cách khác, chuyện này bọn họ rất có kinh nghiệm.

An Nhị Gia lo lắng, đầu óc Ngũ Lang quá đơn giản, làm việc cũng đơn độc một mình, vì thế chọc giận không ít những lão già suốt ngày làm việc một cách khuôn phép, máy móc. Lỡ như bọn họ âm thầm phá hoại danh tiếng của Ngũ Lang, tương lai Ngũ Lang ở quan trường cũng đừng mong lẫn lộn.

An Ngũ Lang hoàn toàn không hiểu được sự lo lắng của cha hắn, gần đây An Ngũ Lang lại kết giao với rất nhiều bằng hữu, hầu hết đều là giới quý tộc quần áo lụa là, nhà bọn họ có quyền có tiền, hơn nữa suy nghĩ của bọn họ cực kỳ đơn giản, hoàn toàn chiếu theo hai tiêu chí sau: thứ nhất, toàn bộ thế giới này đều sai, chỉ có mình ta đúng. Thứ hai, nếu như ta có sai chẳng qua là vì thế giới này đã sai lệch từ lâu. Trong mắt bọn họ, An Ngũ Lang và một con heo đi tuần án chính là tấm gương mẫu mực bọn họ cần phải noi theo.

Có thể nói, những thiếu niên quyền quý kinh thành đều mắc bệnh thần kinh. Một mặt, cấp trên của Ngũ Lang muốn áp đảo hắn, nhưng mặt khác đám thiếu niên bọn họ vì Ngũ Lang mà phát cơn hò reo khởi nghĩa: mang chó, mang điều hầu tuần tra đã lỗi thời rồi, thời đại này phải mang heo đi tuần tra mới có phong cách! Đám thiếu niên này ở nhà đều được sủng ái tận trời, vì thế bọn họ thành công khiến các tỷ tỷ, muội muội trong nhà mình đối với An Ngũ Lang hiếu kỳ không ngớt.

An Nhị Lang tính toán vô cùng thành công, danh tiếng của Trữ Bị Lương nhờ giới quý tộc khâm phục mà từ bản dân bách tính đến hoàng thất trong cung đều biết đến thân heo Trữ Bị Lương. Trên đời này cái gì nhanh nhất? Đó chính là lời đồn đãi. Vì vậy người đến Bách Vĩ Lâu xem heo mập biểu diễn không chỉ là giới quý tộc, dân chúng không có tiền cũng lén lút tụ tập rất đông trước cửa lầu này, chen lấn nhau nhìn ngó qua các khe cửa mong nhìn

bóng dáng thân heo.

Sự kiện An Ngũ Lang mang theo con heo đi Di Hồng Viện mới là đỉnh điểm của sự đặc sắc!... Không có bất cứ tin tức gì của tên phóng hỏa đốt nhà khiến cấp trên của hắn vốn dĩ đã rất tức giận, đã vậy An Ngũ Lang còn dám mang heo đi thanh lâu lại càng khiến Bình Mã Ty của hắn bị người người đùa cợt. Mẹ kiếp! Ngũ Lang, người mang con heo đi thanh lâu là để cho nó phối giống à?

“Các vị đại gia, nhanh lên, nhanh lên, mau đến Di Hồng viện”. Thấy tình hình không ổn, các thiếu niên gia thế quần áo lụa là cất tiếng hô lớn, kêu gọi bằng hữu nhanh chóng đi đến thanh lâu. An Ngũ Lang mang theo con heo mập đi thanh lâu nhất định sẽ bị mọi người chỉ trích, không chừng còn có kẻ đáng ghét buộc tội Ngũ Lang với Ngự Sử, bọn họ không thể khoanh tay làm ngơ, vội vàng kéo bè kéo cánh đến thanh lâu tiếp ứng cho An Ngũ Lang.

“An Ngũ Lang hôm nay mang theo Thiên Bồng Nguyên Soái đến thanh lâu, các huynh đệ, đây là dịp để chúng ta khảo nghiệm tình huynh đệ, đi thôi!”

“An Ngũ Lang đi thanh lâu là muốn tự mình lai giống hay cho Thiên Bồng Nguyên Soái lai giống? Chúng ta có nên mang theo súng vật của mình đến đó không?” Đám thanh niên hào hứng, nào, xông pha thôi, thẳng hướng Di Hồng Viện.

Các đại thiếu gia hùng hổ chạy bán sống bán chết tới thanh lâu, một hai người thờ không ra hơi, dẫn đến khung cảnh náo nhiệt thật lâu mới kết thúc.

An Ngũ Lang đang ngồi ở phòng khách Di Hồng viện, mặt bàn bày đầy mỹ thực, nhìn thấy đám bạn mới của mình vừa đến, Ngũ Lang vô cùng nhiệt tình vung tay: “Đỗ Tam, Kỳ Thất, Phòng Ngũ... Các người cũng tới à, ngồi xuống, cùng ăn đi, các cô nương ở đây xấu lắm, nhưng được cái đồ ăn khá ngon!”.

Éc éc... Trữ Bị Lương đã không còn mặc bộ quần áo màu hồng phấn mà thay vào đó là bộ da gấu màu đen trông rất nam tính cất tiếng tán thành.

Cả đám đồng loạt ngẩn người... Ừa, không phải là đi lai giống sao? Lai giống kiểu gì kỳ vậy? Thôi được, bọn họ vừa chạy thực mạng một trận, bụng cũng đói rồi, mấy người không khách khí đều động đũa.

Tú bà vô cùng giận dữ, một đám toàn là con nhà gia thế, An Ngũ Lang lại dám nói các cô nương chỗ bà ta quá xấu, loại đồn đãi này truyền ra ngoài còn ai đến chỗ bà ta tiêu bạc nữa chứ?

“Mẫu Đơn, Tiểu Đào, Tiểu Liên, Quế Nhi... các con mau ra tiếp khách!”.

Ngũ Lang thờ dãi bình luận: “Các người xem, tên cô nương toàn đặt theo tên hoa cỏ, sao không gọi tên có khí chất một tý chẳng phải hay hơn sao?”

Một vị thiếu gia mồm miệng đầy thức ăn liên tục gật đầu: “Nha hoàn nhà ta cũng không gọi bằng mấy cái tên quê mùa như vậy”.

“Đỗ Tam, nha hoàn nhà người không phải gọi là Chiêu Đệ, Thúy Hoa, Như Hoa sao? Mấy cái tên này cũng đâu khá hơn chút nào”. Kỳ Thất khinh thường.

Phun ra một cục xương, Đỗ Tam phản bác: “Ừ nhất, so với tên hoa gì gì đó, hừ, tên Chiêu Đệ này nghe giống cách gọi đệ tử Quan Thế Âm, rất tiên phong đạo cốt đó!”

Phòng Ngũ lại tự đắc: “Nha hoàn nhà ta tên đều rất hay: Nhã Tĩnh, Nguyệt Thiên, Mộng Khiết, Hương Vân...”

“Ha hã, tên thì đẹp mà người thì xấu quắc, người cảm thấy tên và người nha hoàn nhà người hợp nhau sao?” Kỳ Thất rất hả hê nói. Bối phu nhân của Phòng Ngũ sợ hắn bị đám hồ ly tinh dụ dỗ nên nhất định chọn nha hoàn cho hắn xấu càng thêm xấu mà thôi.

Tú bà càng nghe càng tức muốn ói máu: “Thiêm Hương, Tập Nhân, Hạ Tuyết, Thiên Chi... Ra tiếp khách nhanh lên”. Sau này bà ta nhất định phải mời thầy dạy chữ đến đặt tên cho các cô nương, chứ bà không bao giờ dám tự tiện đặt tên nữa.

Đỗ Tam liền bình luận: “Ngũ ca, mấy cái tên này cũng hay, chắc đều là mỹ nhân đó”

An Ngũ Lang mãi mê gặm đùi dê, từ tốn nói: “không chắc được, giờ đây vàng thau lẫn lộn, đừng nghe lời đường mật, chừng nào mắt thấy thì hẵng tin”.

Vừa dứt lời, một đám mỹ nhân oanh oanh yến yến đi ra, vài thiếu gia không ăn, chỉ nhìn chăm chăm bọn họ rồi bình phẩm.

“Cô nương này ngực to, chân dài”.

“Uhm, so với Yến Ngừ cô nương ở Vạn Hoa lâu còn đẹp hơn”.

“Da chưa trắng lắm, nhưng vóc người nhỏ nhắn mềm mại, rất tốt”.

“Phòng Ngũ, do người lùn quá nên mới thấy nàng ta đẹp. Căn bản nàng ta cũng lùn như người”.

“Kỳ Thất, người muốn chết?”

“Ta chỉ thích Oanh Nhi ở Di Hồng viện này thôi, tiếng nói của nàng rất êm tai, lại còn hát tiểu khúc cực kỳ hay, dù so sánh ai cũng không bằng Oanh Nhi được”. Đỗ Tam say sưa nói.

Tú bà càng nghe xuân tâm càng phơi phới, bọn thiếu gia này là dân ăn chơi nổi tiếng kinh thành, có thanh lâu tửu quán nào bọn họ chưa từng ghé đầu. Được bọn họ khen ngợi tú bà vô cùng tự hào, không phải bà khoe khoang chứ các cô nương của bà đều là cực phẩm, những thanh lâu khác không thể nào so sánh được.

“Mụ mụ, sao hôm nay lại có nhiều vị đại gia thế này?” Một giọng nói lười nhác truyền đến, các cô nương theo bản năng phải nhường đường.

“Thiên Hương, đến rồi à?” Tú bà đắc ý nhìn hoa khôi của bà đang đi tới.

Các thiếu gia lập tức lên tinh thần, thanh âm này ngọt đến mức làm cho xương cốt mềm nhũn rồi, nhất định là mỹ nhân.

Một cô nương cầm quạt từ từ bước đến, xinh đẹp, quyến rũ, đa tình, mắt sắc như dao cau, đột nhiên các thiếu gia đều chung ý nghĩ: Nếu Ngũ Lang thật sự muốn lai giống, nữ nhân này không tệ đâu!

“Các tỷ muội sao lại im lặng như vậy, còn không mau đến tiếp chuyện các vị khách quý đây!”. Thiên Hương chuyển ánh mắt, ý bảo các cô nương bước đến.

Các cô nương nhanh chóng hai ba người nhào đến vây lấy một khách nhân, đám thiếu gia lập tức biến thành đám sắc lang, ôm ấp mấy mỹ nhân hôn hít cười cợt, chỉ có An Ngũ Lang nhủ mảy cách xa ra, mùi son phấn thật là thú vị, ảnh hưởng đến khẩu vị ăn uống của hắn.

Tú bà hài lòng lui xuống, Thiên Hương là cô nương sành sỏi nhất Di Hồng viện, có nàng ta ở đây, khách nhân khó tính thế nào nàng ta cũng xử lý được.

Thiên Hương – mỹ nhân đẹp nhất nơi này cao ngạo đi tới, đặt mông ngồi lên đùi An Ngũ Lang, cười quyến rũ với hắn, vờn tay ngọc lên sờ soạng bộ ngực rắn chắc của hắn.

“Ta gọi là Thiên Hương, không phải là “quốc sắc thiên hương”, mà là “hồng tự thiên hương”, vị gia này đừng nhớ nhầm nhé”. Mỹ nhân cất lời như châu ngọc thả vào tai hắn.

Đám bằng hữu vô cùng hâm mộ An Ngũ Lang, nếu bọn họ có khuôn mặt đẹp đến câu hồn đoạt phách như Ngũ Lang, nói không chừng các cô nương danh bài đệ nhất đều sẽ chú ý đến bọn hắn, còn có cơ hội ăn chơi miễn phí ở thanh lâu nữa chứ. Oanh liệt đến mức nào!

An Ngũ Lang về mặt ghét bỏ: “Vị tỷ tử này, làm ơn ngồi xa xa một chút, người đang cản trở ta gặm đùi dê”.

Thiên Hương cứng đờ, nụ cười không kịp khép, các cô nương xung quanh hít mạnh một hơi.

An Ngũ Lang thờ dài, một bữa cơm ngon như vậy cũng không nuốt được nữa, đành chịu thôi, hắn thuận tay quơ lấy y phục lụa là hạng nhất của Thiên Hương lau hai tay dầu mỡ của mình, bình tĩnh đứng lên, cầm lấy đại đao vô cùng nặng, trong đầu cân nhắc về trọng lượng của đại đao này, thật là hoài niệm cây lang nha bổng mà, lúc còn ở biên thành, cây lang nha bổng trong tay hắn còn nặng hơn cả đại đao, một kích đánh xuống kẻ địch chết không kịp ngáp.

“Được rồi, Thiên Bồng Nguyên Soái, ăn no rồi bắt đầu làm việc, chúng ta phải đi tìm cô nương đẹp nhất Di Hồng Viện”.

Thiên Hương ngờ ngàng nhìn quần áo của mình dính đầy những dấu vân tay dầu mỡ, con giận xông lên tới nỗi “Người nói ai là người đẹp nhất Di Hồng viện? Người nhìn đi, ở đây có ai đẹp hơn ta không?”

Đồng đạo các cô nương đồng tình nói: “Thiên Hương tỷ đừng nóng giận, vị gia này còn nhỏ, chắc chưa tới tuổi thưởng thức vẻ đẹp của nữ nhân nên mới nói vậy”.

“Có người thích cái trắng, có người thích rau xanh, mỗi người một ý, tất nhiên có người không thích Thiên Hương cô nương là chuyện bình thường, và lại, cô ấy... cũng hơi già rồi”. Một vị thiếu gia bình luận.

“Đúng vậy, vị thiếu gia này trẻ như vậy, chắc cô nương khoảng 14 – 15 tuổi sẽ thích hợp với hắn”.

An Ngũ Lang cũng không để ý, một lần nữa tiện tay cầm vạt váy của Thiên Hương lau cái miệng đầy dầu mỡ của Trữ Bị Lương, dù sao cái váy này cũng lỗ bần rồi. “Đi thôi Thiên Bồng Nguyên Soái, làm xong chuyện này, ngày mai người không cần đi theo ta chịu lạnh nữa đâu”.

Thiên Hương phát điên rồi, bộ ngực đầy đặn vì thờ gấp mà rung rung, đám thiếu gia quần là áo lượt đều vô cùng cảm thán, nhà bọn họ không thiếu các nha hoàn xinh đẹp nhưng nếu so sánh về phong tình, đặc biệt, so với “cặp nhũ” vĩ đại như trái cây cỡ lớn của Thiên Hương, tú bà kiêu ngạo như thế cũng là điều hợp lý.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Thiên Hương nổi giận đứng đứng đi về phía An Ngũ Lang, đám công tử quần là áo lượt cũng tò mò đến cực điểm, lần lượt đi theo hần. Cô nương đẹp nhất Di Hồng viện sao? Bọn họ cũng muốn được thưởng thức! Dù sao với thể lực và gia cảnh của mình, bọn họ đã đi mòn gót những chốn ăn chơi khắp kinh thành, đừng nói là Di Hồng viện, những thanh lâu nổi danh nhất cũng khó có cô nương nào đẹp hơn Thiên Hương – danh bài đệ nhất mỹ nhân Di Hồng viện.

Các cô nương thanh lâu cũng tò mò nghi hoặc nhìn nhau rồi nói gót theo chân bọn họ lên lầu. Lẽ nào Di Hồng viện còn có người đẹp hơn Thiên Hương? Sao các nàng lại không biết nhỉ?

An Ngũ Lang một cước đạp văng cánh cửa căn phòng ở lầu trên. Một nam nhân thiếu vài vôi vàng từ trên người nữ nhân bò xuống, ánh mắt mọi người nhìn cơ thể của tên nam nhân rồi nhanh chóng tập trung vào cô nương đang nằm trên giường.

“Á... á...” nữ nhân hét âm lên, nhanh chóng vơ quần áo che đi những chỗ trọng yếu trên cơ thể, phía trước là một đám công tử tuấn mỹ, nàng ta xuân tâm nhộn nhạo lập tức kéo áo xuống thấp hơn một chút, cố ý khoe da thịt, lộ ra nửa bộ ngực đầy đặn, uhm... quả thật nửa hở nửa kín rất có phong tình.

Cô nương đẹp nhất đây sao? Nhìn xem cái “bà thím” đang vịn vẹo kia, eo to gấp đôi Thiên Hương, khuôn mặt tròn như cái mẹt, một đồng người kinh hãi... ặc ặc... thanh lâu lại có “bà thím” vừa béo vừa già vừa xấu thế này à... Đã thế vẫn có khách nhân muốn bà ta hầu hạ... Thảm mỹ của vị gia này thật không thể xem thường!

“Các ngươi là ai? Muốn gì đây?” Nam tử trung niên tướng mạo khá đàng hoàng từ tể vừa quỳnh quáng mặc quần áo vừa tức giận hỏi.

“Muốn gì? Hừ... Đương nhiên là muốn bắt người”. An Ngũ Lang lạnh giọng.

Hần ta biến sắc, mặc kệ đai lưng vẫn chưa thắt xong đã vội nhào tới cửa sổ định nhảy xuống đất chạy trốn, nhưng hần vừa mới tới gần cửa sổ, Trữ Bị Lương đã gào thét xông tới, cắn một cái thật mạnh trên bắp đùi hần rồi kéo quần hần xuống, lộ ra cái mông sần sùi đen thui và bắp đùi đầy lông lá, các cô nương ghét bỏ không thèm nhìn.

“Á... chết ta...” Hần gào thét nhưng vẫn có lê lét vùng vẫy muốn nhảy cửa sổ, An Ngũ Lang chậm rãi đi tới, lười rút đao ra khỏi vỏ, chỉ cầm chui đao gỗ thật mạnh xuống chân hần. Những người có mặt đến cả hít thở cũng không dám bởi tiếng xương cốt nứt gãy vang lên không dứt.

An Ngũ Lang xốc kẻ đang bị thương lên, mấy vị công tử kinh ngạc nói không nên lời: “Ngũ Lang... người... người chặt chân của hần. Vì sao? Chẳng lẽ người thích bà thím này nên đến đây bắt gian sao?”

“Các vị huynh đệ, chờ ta làm xong việc sẽ mời mọi người ăn cơm”. An Ngũ Lang ra dấu bảo mọi người tránh ra, các vị công tử theo bản năng tránh đường cho Ngũ Lang nhưng kết quả lại khiến rất đông người muốn xem náo nhiệt vậy tới, lúc trước chuyện An Ngũ Lang mang theo con heo mập đi thanh lâu đã có không ít người lên lút đi theo, hiện tại họ càng quang minh chính đại chen lấn tranh giành chỗ nhìn, thông thường phụ nữ luôn được ưu tiên hàng đầu, được nhường cho chỗ tốt nhưng xét tình thế hiện nay, kẻ nào mạnh, kẻ nào nhanh chân sẽ có vị trí tốt để quan sát cho thỏa thích.

“Những người không có phận sự mời đi ra”. An Ngũ Lang nóng nảy nói.

“An Ngũ ca/đệ, gã này là ai?” Đám bạn của An Ngũ Lang hỏi dồn dập.

“Khách nhân này, người ở Di Hồng viện chúng ta dám bắt người, người nói đi, sau này chỗ của ta còn ai dám tới nữa hả?...” Tú bà tức giận thở phì phò lên tới lầu hai, liên tục giậm chân.

Thiên Hương cô nương cũng nhảy ra, oán khí tận trời “Vị tiểu lang quân này, người nói cô nương đẹp nhất ở đây là Thị Tuyết này sao? Nàng ta 30 tuổi rồi đó, biết không hả? Dựa vào cái gì mà người nói ta thua nàng ta?” Thiên Hương nâng chỉ mới 16 tuổi, sao có thể thua kém lão bà 30 tuổi này chứ!

Mới 16 thôi hả? Các nam nhân tại đây ánh mắt mật mờ lưu luyến nhìn Thiên Hương cô nương. Mới 16 tuổi, nàng ta ăn cái giống gì mà “cặp nhữ” bự dữ vậy?

An Ngũ Lang cười cười: “Chỉ dựa vào năng lực mê hoặc được tội phạm gây ra liên hoàn án phóng hỏa đốt nhà ở kinh thành, còn người, người không thể! Thiên Bồng Nguyên Soái, cần tiếp cho ta, ngày mai người sẽ có gấp đôi điểm tâm, cần đi”.

Tội nhân phóng hỏa? Cái tên này nhìn bộ dáng đàng hoàng từ tể mà lại là kẻ liên tiếp đốt nhà phóng hỏa ở kinh thành sao? Đám người kinh hô một trận, càng có nhiều người chen vào trong, muốn nhìn mặt cái tên biến thái này.

Đám người vây lấy càng đông, Trữ Bị Lương khó chịu kêu ư ư ư, vẻ mặt hung ác giống như muốn cắn luôn cả đám bọn họ, đám đông vốn nể sợ thần heo vôi vàng tán ra, sự thần thánh và trí thông minh của Trữ Bị Lương giờ đây dâng cao tột đỉnh, tên tội phạm phóng hỏa đốt nhà khó bắt đến như vậy mà thần heo còn bắt được. Chắc chắn..., bắp chân hần bị thần heo cắn đến huyết nhục mơ hồ, thì ra heo cũng là loài động vật cắn người nguy hiểm đến như vậy! Một đám người thích ăn thịt heo nghĩ đến bỗng thấy lạnh người.

Đám công tử thế gia nhìn An Ngũ Lang đầy sùng bái, bọn họ thật là bầy bạ quá, dám nghi ngờ An Ngũ Lang đến Di Hồng viện lại giống, Ngũ Lang là người anh dũng vô địch, thiên hạ vô song sao có thể bị cái đám dung chi tục phẩn này mê hoặc chứ?

An Ngũ Lang bước đến một tay nắm cổ áo tên tội phạm nhẹ nhàng giống như nhấc một cân thịt heo, bộ dáng không tốn sức chút nào rồi sai bước đi ra cửa.

Thiên Hương cô nương chưa từ bỏ ý định, đuổi tới trước mặt An Ngũ Lang “Tiểu lang quân, người còn nhỏ, không thường thức được nhan sắc mỹ

nhân, thật ra ta mới là hoa khôi của Di Hồng viện, hơn nữa ta vẫn còn trong sạch, ngươi đến vài lần thì sẽ...” thì sẽ phát hiện được vẻ đẹp của ta chứ sao nữa! Ngươi đến đi, đến đi...

Tại sao nàng ta cứ muốn chặn đường? Nàng ta đẹp hay không đẹp thì có gì quan trọng chứ? An Ngũ Lang không giải thích được, nhưng vẫn rất chân thành nói với Thiêm Hương: “Tỷ tỷ, thật ra ngươi cũng dễ nhìn, nhưng ngươi không đẹp bằng ta, hơn nữa công việc này cũng không hợp với tỷ tỷ đâu, tỷ tỷ nên cân nhắc tìm một công việc khác”. Da mặt của ngươi dày như vậy vô cùng thích hợp để làm gian thương, ngươi có biết không hả?

Đám công tử sau lưng An Ngũ Lang nghe thế thì sáng mắt, một vài người nhìn An Ngũ Lang sau đó so sánh với Thiêm Hương cô nương, quả thật phải thừa nhận “Bình thường nhìn Ngũ Lang ca thật có khí khái nam nhi, nhưng giờ mới phát hiện Ngũ Lang quá mức xinh đẹp, đẹp hơn tất cả các nàng”.

“Đúng vậy, các hoa khôi nhìn thấy huynh cũng phải tự ti rồi”.

“Khuôn mặt câu hồn đoạt phách này sao lại là nam tử chứ?”

“Thì ra An Ngũ Lang của chúng ta mới thật là tuyệt sắc, ta quyết định sau này sẽ không lẫn lộn ở thanh lâu nữa, chỉ lẫn lộn với Ngũ Lang thôi”.

“Hay, sau này nếu chúng ta muốn nhìn mỹ nhân thì chỉ cần ngắm Ngũ Lang là được”. Đám thiếu gia càng nói càng hăng, chợt nhìn lại thì An Ngũ Lang đã bỏ chạy rồi, cả đám vội vàng đuổi theo.

Thiêm Hương cô nương giống như bị sét đánh, cứng ngắc cả người, trong đầu đều là câu nói: ngươi không đẹp bằng ta, ngươi không đẹp bằng ta...

Nhan sắc của ta còn thua một nam nhân ư? Thiêm Hương cô nương từ hôm nay đã hiểu được cảm giác từ trên trời rớt xuống là như thế nào rồi.

“An Ngũ Lang!” một tiếng rống giận tựa như phá đá động trời vang lên ở cửa Di Hồng viện. Cửa lớn bị chấn động cũng rung lên.

“Chết rồi, là Phong đại nhân!” Các công tử đưa mắt nhìn nhau.

“Thì ra là kẻ điên ở Hình bộ, sao lại mang cái mặt như làm chuyện xấu đến đây vậy?” Đỗ Tam lo lắng cho An Ngũ Lang.

Phong đại nhân bộ dáng không giận mà uy, trưng ra bộ mặt thanh thiên đại lão gia đường hoàng đến để thỏa mãn hiếu kỳ của dân chúng. Hắn uy vũ bước lên phía trước, khí thế nghiêm nghị vô cùng, nếu kẻ nào thật sự làm chuyện xấu mà nhìn thấy hắn đảm bảo sẽ sợ đến mức tay chân xụi bại.

“Phong đại nhân?” An Ngũ Lang vô cùng kinh ngạc, chợt nhớ nơi này là thanh lâu, liền hỏi “Phong đại nhân tới Di Hồng viện để tìm các cô nương giải tỏa áp lực hả?”

Phong đại nhân thiếu chút nữa là thổ huyết, giận dữ hét lên “Lão tử là tới tìm ngươi, khốn kiếp, ngươi còn dám mang theo con heo đi thanh lâu, hiện tại đến Hoàng thượng cũng đều biết, cẩn thận cái đầu của ngươi đó”. Lời nói không cho người ta giải thích cứ liên tục phun ra, rống to lên “Còn kẻ đang coi thường ở đây là ai? An Ngũ Lang, ngươi bắt kẻ thông dâm hả?” Phong đại nhân cao giọng, không có chút tin tưởng nào.

Lỗi tại mấy người đều muốn điếc rồi, Phong đại nhân tức giận khiến tội phạm nghe thấy đều sợ hãi, chỉ cần nghe giọng ông ta quát liền run rẩy tự thú. Ta thà đi tù, còn hơn bị giọng của ngươi làm cho điếc tai, đi tù còn có ngày được thả, điếc tai là khuyết tật cả đời! Kể ra, bọn tội phạm này tính toán cũng không tệ lắm!

An Ngũ Lang oán thầm, đưa tên nam nhân trần truồng bị cắn đến hôn mê đến trước mặt Phong đại nhân: “Bẩm đại nhân, đây chính là tên tội phạm gây án liên hoàn phóng hỏa đốt nhà ở kinh thành”.

“Đây chính là tên hung thủ ba đầu sáu tay, thần long thấy đầu không thấy đuôi khiến Binh Mã Ty và Hình bộ mất ăn mất ngủ suốt cả tháng trời đó sao?”

Phong đại nhân ngẩn ra, sau đó vô cùng phấn khởi hỏi: “Đây là tên phóng hỏa? Ngươi... Ngươi xác định?” Niềm vui đến quá đột ngột khiến giọng Phong đại nhân liền thay đổi.

An Ngũ Lang cười híp mắt, giao tên tội phạm cho quan sai Hình bộ đứng sau lưng Phong đại nhân: “Không sai, chính là hắn, ta có chứng cứ xác thực, phiền các vị đưa hắn đến đại lao”.

Mấy vị quan sai mặt mày rạng rỡ, giống như đang thành kính đón nhận không phải một tên tội phạm coi thường mà chính là lễ vật trân quý nhất, “Không phiền, không phiền, Ngũ Lang thật có năng lực, ta đã nói đại nhân ngài sai rồi, Ngũ Lang sao có thể mang theo con heo đi thanh lâu chơi gái chứ, thì ra là đi bắt tội phạm”.

Dân chúng xung quanh đều vênh tai lên nghe ngóng, một đám người rồi thêm một đám người, lại một đám người nữa bàn luận vô cùng sôi nổi.

“Đây là tên phóng hỏa hả?”

“Ặc, sao hắn lại không mặc quần?” Một tiểu tặc phụ xấu hổ dùng tay che hai mắt, nhưng qua kẽ tay nàng ta nhìn hay không nhìn thì có trời mới biết!

“Khụ khụ... các ngươi mau tìm cái quần mặc vào cho hắn”. Phong đại nhân cũng hiểu được hình ảnh này thật không phong nhã, dọc đường về nha môn có không ít các cô nương đầu.

Mấy tên quan sai tìm ngang tìm dọc vẫn chưa thấy ai có dư cái quần để mượn, vừa lúc nhìn thấy bên đường có một cửa hàng quần áo. Thật là may!

“Đi sang bên đó mua cho hần cái quần”.

“Thật ra quần của hần vẫn còn ở trên lầu, các huynh không cần phải tốn tiền mua”. An Ngũ Lang sờ sờ mũi nói.

Phong đại nhân nhìn Di Hồng viện đầy áp người, lẽ nào phải chen vào trong, đi lên lầu để lấy một cái quần thôi sao? “Không cần, mua một cái quần không đáng bao nhiêu!”.

“Đại nhân, đã mua được rồi”. Một quan sai trẻ tuổi hơn hờ cầm một cái quần hoa xinh đẹp mua từ cửa hàng quần áo rồi nhanh chóng mặc vào cho tên tội phạm đang bất tỉnh.

“Tại sao là nữ trang?” Phong đại nhân kinh ngạc “Sao không mua quần của nam nhân?”

Tên thuộc hạ trẻ tuổi bĩu môi nói: “Đại nhân, cửa hàng này chỉ bán đồ cho nữ nhân thôi”.

Phong đại nhân nhìn bảng hiệu của cửa hàng, “Bách Y Các” rồi nhủ mảy hơi khó hiểu: “Lại có cửa hàng chỉ bán quần áo nữ nhân thôi sao? Thôi bỏ đi, cũng không phải chuyện lớn gì, đủ cho hần che cái cần che là được!”

Phong đại nhân vội vàng mang theo tên tội phạm rồi đi, An Ngũ Lang cũng bớt được việc, à... cái đuôi dê này giờ cũng tiêu hóa hết rồi, giờ ăn thêm một con gà quay thì sao nhỉ?

Éc éc... Trữ Bị Lương kêu thét đồng ý... Ăn ăn... Gà quay gà quay...

Các vị công tử về mặt tức giận bước lên, “Quá đáng thật! Tội phạm là do An Ngũ Lang bắt được, thì phải do An Ngũ Lang áp giải chứ!”.

Đỗ Tam về mặt không cam lòng: “Chắc Phong đại nhân muốn đi tranh công đó!”

An Ngũ Lang sâu kín vỗ vai Đỗ Tam: “Phong đại nhân vì lo lắng nên mới đến tìm ta!” Vì hần, Phong đại nhân bị cấp trên trách móc không ít, lần này bắt được tội phạm, cả Phong đại nhân và hần đều sẽ thoải mái. Nên cứ tự nhiên, An Ngũ Lang không chấp!

Kỷ Thất không tin tưởng nói: “Ông ấy chỉ là lo lắng nên mới đến đây sao? Nhưng nhìn mặt ông ấy thấy giống như muốn đi giết huynh thì đúng hơn!”.

“Khi ta đi Di Hồng viện, đáng về của các người là muốn xem kịch vui nhưng vẫn mở miệng là muốn cùng ta chia sẻ chỉ trích của người đời... ha ha ha... các người cũng đâu khác Phong đại nhân!” An Ngũ Lang cười híp mắt, mặt đám công tử đỏ rần.

“Được rồi, ta định đi ăn gà quay, các người có muốn đi cùng không?”

“Đương nhiên”. Đám công tử hùng hổ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

An Ngũ Lang cùng đám công tử phấn khởi dắt nhau đi ăn gà nướng, không để ý cách đó không xa có một chiếc xe ngựa bề ngoài vô cùng tầm thường nhưng bên trong nội thất lại cực kỳ xa hoa. Không ai chú ý chiếc xe này dừng ở đây đã rất lâu rồi.

Một bàn tay như ngọc được điêu khắc tinh tế thoăn thoắt như chú bướm đang lượn lờ trong đám hoa, không lâu sau, một tách trà ngon đã được đặt lên bàn.

Một bàn tay cũng trắng nõn như ngọc khác đưa đến bụng chén trà lên, trong lời nói lộ ra ý cười: “An Tam Lang, ta đã nói huynh đừng lo lắng quá, Ngũ Lang thoát nhìn hữu dũng vô mưu, nhưng thật ra hần cái gì cũng đều thông suốt”.

An Tam Lang cười khỏ: “Nếu được như lời Thái tử nói, ta cũng không cần lo lắng, Thập Nhất Nương từng nói Ngũ Lang không giỏi mưu lược, hần là dựa vào bản năng mà sống, bản năng nhận biết ai là người tốt, ai là kẻ xấu, hần dựa theo bản năng để kết bạn và làm việc...”

Thái tử ngửi mùi thơm của chén trà, khuôn mặt đầy vẻ thích thú: “Cái này thì có gì không tốt? nghe theo bản năng, không dùng địa vị và thân phận để kết giao bằng hữu, Ngũ Lang như vậy mới được người người hoan nghênh, mặc kệ là kẻ nghèo hèn hay người phú quý đều thích ở bên cạnh hần, huynh không cần lo cho hần, đám người kia nhìn qua cũng biết là con cháu thế gia, cũng không thiếu thông minh mưu lược, hơn nữa bọn họ lại trọng tình nghĩa, nếu Ngũ Lang thật sự bị người ta tính kế, đám ăn chơi trác táng này cũng không phải dạng vừa đâu”. Chỉ sợ ngay cả hần cũng nhận không được mà ra tay... Ở lâu trong cái vòng lẩn quẩn này rồi, xung quanh một đám quạ đen, thật khó mới xuất hiện một Ngũ Lang cả tài mạo đều như ngọc, thanh khiết sạch sẽ như vậy, tất nhiên hần cũng sẽ háo hức mà bảo vệ.

An Tam Lang sờ sờ mũi, thở dài: “Huynh đệ tỷ muội đều là cục nợ mà!”.

Thái tử nhớ tới tỷ tỷ song sinh của mình, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, lộ ra vẻ ủ dột, lòng An Tam Lang trầm xuống, “Công chúa vẫn không dám gặp người lạ sao?”

Thái tử than nhẹ: “Đúng vậy, nàng gần đây thường mất ngủ, cả người giống như không còn sinh lực”.

An Tam Lang buồn chén trà, trầm ngâm nói: “Có khả năng bị tiểu nhân làm hại không?”

Thái tử lắc đầu: “Ta đã cho người kiểm tra mùi hương trong phòng tỷ tỷ, quần áo chăn nệm cũng tra luôn, cả đồ ăn thức uống của nàng cũng không thấy có gì khác thường, ta cũng lệnh Thái y âm thầm kiểm tra cung của mẫu hậu nhưng hần cũng không điều tra được gì, Thái y nói bệnh của Huy Nương tỷ là do tâm lý”.

An Tam Lang đề nghị: “Vậy nên cho công chúa và người ngoài tiếp xúc nhiều hơn, tính cách công chúa quá hướng nội rồi”.

Thái tử nói: “Ta vẫn muốn để Thập Nhất Nương tiến cung thường xuyên trò chuyện với công chúa” Thái tử điện hạ đối với Thập Nhất Nương vô cùng tin tưởng, hần tin rằng yêu ma quỷ quái nào thấy nàng cũng sẽ biết điều mà biến mất.

An Tam Lang thở dài: “Hình như huynh muội nhà ta mắc nợ nhà các người thì phải?” Hần bị Thái tử tóm trong tay chặt cứng, giờ đây đến lượt muội muội của hần cũng không thoát khỏi ma trảo của công chúa...

Thái tử cười nói: “An Tam ca, đừng nói thế, chúng ta là ai chứ, đã thân thiết đến mức này rồi còn gì!”

“Đừng gọi ta là “ca”, bị Ngự sử đại nhân nghe được lại rắc rối”. An Tam Lang tức giận nói.

-----o0o-----

Đến ngày hôm sau, hơn nửa kinh thành đều biết tin tên tội phạm phóng hỏa đốt nhà đã bị một con heo bắt được.

“Hay quá, con heo này giỏi quá!”

“Nghe nói con heo này thông minh lắm, là thần heo đó!”.

“An Nhị Lang nói ngày 18 mỗi tháng đi Bách Vị Lâu là có thể xem thần heo biểu diễn đó!”.

“Ta cũng nghe nói rất nhiều cô nương bàn với nhau ngày 18 các cô nương ấy cũng sẽ đi đến đó vừa xem thần heo biểu diễn vừa ngắm huynh đệ An gia luôn. Chúng ta cũng phải tranh thủ dịp này...”.

“Nói đến ta lại thương tâm, An Tam Lang đoạt đi ánh mắt của 8/10 cô nương kinh thành, hiện tại, An Ngũ Lang một thân bản lĩnh bắt giữ tên tội phạm kia, cái thể đạo này chúng ta làm sao cưới vợ được đây hà trời?”

“khụ khụ... chúng ta không nên nói đến chuyện thương tâm, nói về tên phóng hỏa đi, người có biết tại sao hần đi đến đâu liền phóng hỏa đến đấy không?”

“Người có biết nguyên nhân hần phóng hỏa không?”

“Con trai của Bát cô cô nhà ta là bạn của một người họ hàng của huynh trưởng của vợ hàng xóm của tên tội phạm đó đã tận mắt thấy “hàng họ” của hần. Phải nói là đàn ông ở kinh thành này nếu so với hần thì đều lớn hơn, vì thế hần ghen tỵ nên mới phóng hỏa”.

“Sai rồi, ta nghe nói từ nhỏ hần đã thích mặc quần áo phụ nữ, mọi người đều nhìn hần bằng ánh mắt kỳ quái, cho nên hần muốn trả thù”.

“Đúng vậy, người đi xem sẽ biết, bây giờ hần vẫn còn mặc cái quần hoa lòe loẹt của nữ nhân đó!”

Ngày xét xử tên tội phạm phóng hỏa đốt nhà, dân chúng vây thành đàn, ba lớp trong ba lớp ngoài chật cứng phủ nha, đến một ngọn gió cũng không thể nào chui lọt.

Tên phóng hỏa không được tự nhiên, kéo kéo cái quần hoa, về mặt cầu xin vị bồ khoái đang áp giải mình, “Đại ca, có thể đổi cho ta một bộ quần áo khác không?”

Bồ khoái khinh thường không thèm đếm xỉa: “Đi mau, có cái để che “hàng họ” nhỏ xíu của người làm may rồi, đòi hỏi cái gì?”. Đây hiển nhiên là lời đồn đãi tổn thương đàn ông nhất trong những lời đồn đãi.

Tên phóng hỏa tức run người, kẻ nào “hàng” nhỏ? Hần mới không nhỏ!

An Nhị Lang lợi hại nhất, hần tuyên truyền để mọi người đều biết cái quần tên phóng hỏa mặc là sản phẩm của Bách Y Các. Tên phóng hỏa đã quảng cáo miễn phí cho Bách Y Các. Hiện tại, Nhị Lang càng ra sức truyền bá cửa hàng này vừa bán quần áo cho phụ nữ, vừa bán quần áo cho sủng vật, khiến cho cả chủ và thú nuôi đều xinh đẹp lộng lẫy như nhau.

Trong buổi xét xử, cuối cùng cũng chẳng ai quan tâm nguyên nhân gì mà tên tội phạm kia lại đi phóng hỏa, ân oán tình cừu của hần hoàn toàn có thể viết

được thành một thoải bản lâm li bi đát, mọi người chỉ ấn tượng sâu sắc hình ảnh trong phiên xử, tên tội phạm sống chết cời bằng được cái quần hoa, khoe “hàng” của hần trước mắt các vị đại nhân và dân chúng, để chứng minh “hàng họ” của hần không nhỏ như lời đồn.

Chính vì thế, tên này tội chồng thêm tội, vốn đã mang tội phóng hỏa đốt nhà, giờ còn thêm tội biến thái dâm loạn, làm rối loạn trật tự công đường.

“Thật ra, tên này cũng thật đáng thương!” Thập Nhất Nương cảm thán, “Nhưng đầu óc quá thần kinh!”.

Thập Lang cũng đồng cảm không kém, tên phóng hỏa đã nói rõ nguyên nhân hần phạm tội, nhà hần nghèo khó, muối muối hần đã bán mình làm nô tì, chờ hần kiếm đủ tiền sẽ chuộc muối muối ra, nhưng khi hần có tiền đi tìm muối muối thì nàng ấy đã chết, bị chủ đánh chết! Hận uất không có nơi phát tiết, hần phóng hỏa đốt nhà chủ nhân của muối muối, chẳng qua đây đã là chuyện của hai năm trước nhưng Hình bộ đại nhân không tra ra được, đến gần đây, những nhà bị hần phóng hỏa đều có đặc điểm chung là ngược đãi hạ nhân đến chết, sau chuyện này, Hình bộ cũng đem người của mấy nhà này bắt lại để điều tra.

“Hần biết mình sớm muộn cũng bị bắt nên mới đến Di Hồng viện thoải mái phong lưu một bữa”.

“Uhm, chẳng qua hần muốn báo thù, còn mấy nhà kia dù chạy chọt cỡ nào để chứng minh mình không ngược đãi hạ nhân thì thanh danh cũng chẳng còn gì”.

“Tiếc là hần phạm tội nặng quá, phóng hỏa đốt nhà liên tục như thế mà!”.

Thập Lang sờ đầu Thập Nhất Nương an ủi: “Hần bị trừng phạt đúng tội rồi, hần không耿耿 lại nếu các quan sai không dập lửa kịp thời thì không chỉ tiêu hủy một hai nhà đâu”. Nhà cửa ở Đại Hạ đều dùng gỗ mà xây nên, lửa lan ra không phải là việc nhỏ.

“Thầy thuốc đã nói thần kinh của hần có vấn đề mà”. Thập Nhất Nương thở dài, tại cổ đại không có quy định bệnh nhân tâm thần sẽ được miễn hình phạt.

Án phóng hỏa đã xong, khởi đầu tuy đáng sợ, quá trình thì lại khôì hài, kết cục để lại trong lòng mọi người những suy nghĩ sâu xa.

-----oOo-----

“Haizz, sao các cô nương tốt khó tìm quá vậy!”. Phương thị nói thầm, thấy Thập Nhất Nương đến hai mắt liền tỏa sáng: “Thập Nhất Nương mau lại đây, ngày mai con bồi Đại bá mẫu đi tham gia hoa yến nhé!”.

Thập Nhất Nương tự trách sao mình lại đến không đúng lúc thế này, “Đại bá mẫu à, hoa yến thực sự rất nhàm chán, con còn phải luyện chữ nữa, cha con dạo này nghiêm khắc bắt con luyện chữ lắm!”

“Thập Nhất Nương con không quan tâm đến hôn sự của đại ca con sao? Cứ kéo dài mãi, hần già đi thì ai muốn gả cho hần chứ?”

Thập Nhất Nương nói: “Đại Lang ca còn nhỏ mà”. Nếu ở thời hiện đại, hần chỉ mới là học sinh cấp 3 thôi, kết hôn cái rắm á!

“Không nhỏ!” Phương thị thở dài: “Người Đại Hạ thành thân sớm, những nam nhân cùng tuổi với Đại Lang đều đã có nhi tử cả rồi!”

“Cho nên nếu Đại Lang ca kết hôn sớm, Đại bá mẫu sẽ nhanh chóng trở thành bà nội, Đại bá mẫu còn trẻ như vậy sao lại ép mình trở thành bà lão chứ”

Phương thị sờ sờ khuôn mặt mình, vì bảo dưỡng tốt nên làn da ngày càng trở nên non mịn, không khôì lộ ra tươi cười, “Đại bá mẫu hơn 30 tuổi rồi, cũng có thể trở thành bà nội”.

Ha hả, hơn 30 tuổi đã là bà nội, đối với thời hiện đại phụ nữ gần 40 mới lập gia đình...nghe mà buồn cười không chịu nổi!

Thập Nhất Nương cuối cùng không trốn được, đau khổ bồi hai vị bá mẫu tham gia hoa yến.

“Vị tiểu thư cứ nhìn chăm chăm vào ta là ai vậy?”

Thập Nhất Nương vô cùng nhạy cảm, nàng ở hoa yến lần trước rất được hoan nghênh, các ca ca nhà nàng đều chưa thành thân, cung yến lần trước các ca ca đều hướng ánh mắt về phía nàng, Thập Nhất Nương thật không hiểu vị tiểu thư ấy vì sao lại trừng mắt với nàng, nàng thắc toì nàng ta sao?

“Đó là Thôi Thập Nương, mẫu thân nàng ấy mất sớm nhưng lại được kẻ mẫu rất yêu thương, mấy ca ca của nàng ta cũng vậy...” Tăng Bát Nương khẽ cau mày: “muội thắc toì nàng ta sao?”

Thập Nhất Nương mờ mờ nhìn Thôi Thập Nương chỉ khoảng 12 – 13 tuổi nhưng khuôn mặt đã hiện rõ vẻ kiêu căng, ngạo mạn “Muội khẳng định đây là lần thứ hai muội thấy nàng ấy, lần đầu là ở cung yến, nhưng muội và nàng ấy cũng không nói chuyện với nhau mà”.

“Thật kỳ quái” Tăng Bát Nương lẩm bẩm

“So với nàng ta, muội càng muốn biết nữ tử đứng bên cạnh nàng ấy là ai?” Thập Nhất Nương nói “Cung yến lần trước quá đông người, muội không nhớ rõ”.

“À, nàng ấy là Giang gia Nhị Nương tử, là biểu tỷ của Thôi Thập Nương, hai người họ tình cảm rất tốt”. Tăng Bát Nương nhìn Giang Nhị Nương tuy nhỏ

tuổi nhưng đã lộ ra dáng vẻ rất xinh đẹp, khẽ nhũm mày: “Người ngoài đều nói Giang Nhị Nương ôn nhu mỹ lệ, vô cùng chiều cố Thôi Thập Nương nhưng không biết tại sao ta lại không thích nàng ta lắm”

Rõ ràng đây là một đóa bạch liên hoa, nhưng Thập Nhất Nương âm thầm muốn ói: “Tăng tỷ tỷ nhìn ra rồi sao, nàng ta cố tình làm ra vẻ nuông chiều, khiến Thôi Thập Nương làm ra những hành động tùy hứng, không hiểu chuyện. Như thế càng nổi bật sự tao nhã của nàng ta”.

Tăng Bát Nương bưng tỉnh nhìn sang thì thấy Giang Nhị Nương đang áy náy xin lỗi những người xung quanh vì Thôi Thập Nương lại làm sai chuyện, “Chẳng trách ta luôn cảm thấy có gì đó không đúng, giờ ta đã hiểu vì sao mình không thích nàng ta”

Thập Nhất Nương có chút đáng tiếc nhìn Tăng Bát Nương. Tăng Bát Nương khuôn mặt tú lệ, rất nhạy cảm, có khả năng quản gia, cách nhìn mọi việc luôn thấu đáo, nếu nàng ấy nguyện ý làm tâu tử của nàng thì tốt rồi. Thập Nhất Nương từng hỏi nàng một cách kín đáo, nhưng Tăng Bát Nương lại xấu hổ nói rằng nàng thích vị hôn phu xuất thân từ nhà quan văn hơn, bụng có thi thư, lớn lên không cần rất cao nhưng da phải trắng, dung mạo phải tuấn tú, khí chất phải nhã nhặn. . .

Được rồi, thân cao, lớn lên đen thui, dung mạo cùng chữ “thanh tú” không dính dáng, khí chất thì khỏi phải nói, đối với ôn nhu nhã nhặn càng không có liên quan. . .

Haizz, Đại Lang ca, huynh không có cửa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109

Tuyết phủ trắng trời, rất giống như những hạt muối trắng li ti thì nhau rơi xuống mặt đất, hơi thở của Thập Nhất Nương cũng phả ra làn khói trắng, lạnh quá. Thời tiết này thích hợp ăn thịt nướng nhất!

“Thịt nướng?” Diêu Tam Nương chảy nước dãi, “Muội thích nhất là vừa uống rượu hoa quế vừa ăn thịt nướng đó”.

“Hiện tại lại là lúc hoa mai vừa nở, nếu vừa đập tuyết thưởng mai, vừa uống rượu, vừa ăn thịt ba chỉ nướng, đó là chuyện vui sướng nhất đời người, cũng giống như chỉ nguyện làm đương gia chủ mẫu đánh đá, dù bị người người oán hận cũng nhất quyết không làm thị thiếp thấp hèn”.

“Thịt ba chỉ nướng?” Diêu Tam Nương hai mắt sáng rỡ: “Có ngon không?” Thịt heo bị coi là thứ thịt hạ tiện, nàng tuy cũng ăn nhưng không nhiều, ăn thịt ba chỉ nướng lại càng không.

“Cực kỳ ngon luôn, lựa những miếng thịt ba chỉ tươi, đặt trên lò nướng, chờ chín rồi thì bọc miếng rau xà lách bên ngoài, nhờ có rau sẽ không cảm thấy thịt ba chỉ nhiều mỡ nữa, chấm với nước sốt, ngon không chịu nổi luôn á!” Thập Nhất Nương nuốt ngậm nước miếng, tiếc nuối duy nhất ở thời đại này là vị cay được chế biến từ lá cây thù du pha với hương liệu, mùi vị không được chính xác lắm.

“Chỉ có những kẻ nghèo hèn ở nông thôn mới thích ăn thịt heo thô”. Thôi Thập Nương vẻ mặt khinh thường nói, “Thịt dê mới là thứ quý tộc chúng ta muốn ăn”.

Thập Nhất Nương nghi hoặc, nàng đã đắc tội nàng ta ở chỗ nào chứ?

Thập Nhất Nương vẫn còn đang suy ngẫm thì Diêu Tam Nương đã không nhịn được: “Hoàng hậu nương nương thích nhất là ăn thịt heo, người cũng cảm thấy Hoàng hậu là kẻ hèn mọn nông thôn sao?”

Thôi Thập Nương tức giận: “Ta cũng không cố ý nói Hoàng hậu nương nương, người đừng có vu khống”.

“Ha ha, thiên hạ này có ai không biết nhà mẹ đẻ Hoàng hậu nương nương bán thịt heo, người nói lời này không phải ám chỉ Hoàng hậu thì còn có ý gì?” Sức chiến đấu của Diêu Tam Nương cực kỳ mạnh mẽ, ép Thôi Thập Nương mặt xanh như tàu lá, giậm chân không thôi.

“Nói vậy, người không cần đem chuyện hướng lên người Hoàng hậu nương nương, ta là muốn nói nàng ta: An Thập Nhất Nương đó!”. Thôi Thập Nương bị ép đến mức gọi đích danh Thập Nhất Nương trút giận.

Diêu Tam Nương tức giận, xắn tay áo, muốn lao vào tấn công nàng ta một trận, nhưng nghĩ đi nghĩ lại nàng vẫn không thể đánh. Dù vậy, Diêu Tam Nương vẫn mắng Thôi Thập Nương là cái đồ “máu chó xông lên não, không biết nói tiếng người”. Thập Nhất Nương giữ chặt tay áo Diêu Tam Nương, nhìn nàng lắc đầu không cho tiếp, đang có nhiều vị phu nhân ở đây, bọn họ cách nơi này hơi xa nhưng thể nào cũng có những kẻ lắm lời, người cô đại gần gũi nhau chủ yếu thông qua các yến hội, tuy Diêu Tam Nương phải nhiều năm nữa mới tới tuổi lập gia đình nhưng thanh danh một khi bị hủy hoại thì phải tốn rất nhiều công sức mới có thể cứu vãn nổi.

“Thôi Thập Nương, người cho rằng quý tộc thì nên ăn thịt dê? Người nhất định rất thích ăn thịt dê phải không?” Thập Nhất Nương cười cười, khuôn mặt không hề tức giận.

Thôi Thập Nương vênh váo, “Đương nhiên, ta rất thích ăn thịt dê, dê rất sạch sẽ, không bẩn thỉu như heo, chuồng heo đều làm bên cạnh nhà xí, ta nghe nói rất nhiều con heo ăn phân người, ghê tởm chết đi được!”.

Thập Nhất Nương búng tỉnh: “Ta còn cảm thấy kì lạ vì sao trên mặt Thôi Thập Nương có nhiều mụn như vậy, thì ra là do ăn thịt dê”.

Thôi Thập Nương biến sắc, không tự chủ gãi tay sờ sờ mấy nốt mụn trên mặt, dù nàng ta có dùng son phấn tốt cách mấy cũng không che hết được, “Người nói vậy, thịt dê và mụn thì có quan hệ gì chứ?”

Thập Nhất Nương thờ dài, thương hại nhìn nàng ta: “Thịt dê vốn nóng, hơn nữa vì muốn át đi mùi hôi của thịt, đầu bếp phải bỏ thêm rất nhiều gia vị cùng với đại khương, đã nóng càng thêm nóng, nếu người ngày ngày ăn nhiều “loại thịt dành cho quý tộc” này thì mụn trên mặt người cũng càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nghiêm trọng, đến lúc đó giống như bầu trời nở đầy sao nha!”.

Điền Tam Nương đảo mắt, giả vờ giận dữ nói: “Thôi Thập Nương, người có biết mặt người như thế nào không? Trán của người vốn rất đẹp, nhưng đáng tiếc lại quá nhiều mụn, người không thể không che vì thế bôi trét quá nhiều phấn, cho dù người đẹp mười phần thì hiện tại chỉ còn ba phần thôi”. Điền Tam Nương khoa trương nói xong, vui vẻ nhìn khuôn mặt của Thôi Thập Nương từ hồng nhuận chuyển thành trắng bệch.

Thôi Thập Nương bất chấp vẻ mặt khinh thường của Thập Nhất Nương, nôn nóng hỏi: “Vậy, nếu giờ ta ăn thịt dê ít đi, mặt ta sau này lớn lên có còn mụn nữa không?”

Thập Nhất Nương cười thầm, quả nhiên là suy nghĩ nông cạn, một cô nương đơn giản như vậy chắc chắn phải có kẻ nào bên tai kích động thì mới có ác ý với mình như thế.

“Người bình thường chắc chắn không kiềm chế được, rất hay nổi nóng phải không?” Thập Nhất Nương tiếp tục than nhẹ, vẻ mặt tiếc thương giống như nàng ta đang mắc chứng bệnh nan y nào đó, “Nhìn đâu cũng thấy cái này không vừa mắt, cái kia làm cho người khó chịu, cái khác cũng thế...”

“Đúng đúng” Thôi Thập Nương mãnh liệt gật đầu, “Ta vẫn biết mình không nên tức giận như vậy nhưng ta không thể kiềm chế”...

“Từ nay về sau đừng ăn thịt dê nữa”. Thập Nhất Nương đề nghị, dù sao Thôi Thập Nương sức chiến đấu quá kém cỏi, thắng nàng ta cũng không vui vẻ gì, “Người không phát hiện ra sao, ăn thịt dê nhiều trong thời gian dài cả cơ thể đều sẽ tiết ra một loại mùi, chính vì thế khi chúng ta gặp người Hồ đều thấy bọn họ dù tắm rửa kỹ càng cách mấy cũng vẫn bị hôi, là do bọn họ ăn thịt dê nhiều năm, cái mùi đó đã xâm nhập vào xương cốt bọn họ, không thể nào hết được”.

Thôi Thập Nương chỉ muốn lập tức đi tìm một chỗ khuất nào đó để ngửi xem cơ thể mình có mùi thối hay không, thỉnh thoảng nàng ta lại nghe Thập Nhất Nương hỏi: “Tại sao người lại ghét ta?”

Thôi Thập Nương trả lời nhanh: “Còn không phải bởi vì...”

“Biểu muội!”. Một giọng nói lo lắng truyền đến, Giang Nhị Nương vội vàng tiến lên giữ lấy tay nàng “Người đang nói vậy bạ gì đó?” Giang Nhị Nương xoay người, thành khẩn nói với Thập Nhất Nương: “Thập Nhất Nương, muội muội ta nếu có lỗi gì, mong Thập Nhất Nương đại lượng”.

Thập Nhất Nương cảm giác không thú vị, nàng ta làm ra biểu cảm cầu xin tha thứ nhìn rất đáng ối, Giang Nhị Nương này nhất định có vấn đề.

Thôi Thập Nương tức giận “Biểu tỷ, ta nói sai cái gì chứ, đây rõ ràng là sự thật”.

Giang Nhị Nương hét ra lửa “Biểu muội, chúng ta về nhà nói chuyện sau, ở đây nhiều người, muội đừng âm ỉ”.

Điền Tam Nương khó chịu đến cực điểm, hai người này trước mặt mọi người nói to nói nhỏ, làm như người nơi này chết hết rồi sao!

“Ta nói này, các người không cần che che dấu dấu, có chuyện gì thì nói ra, đừng có lén lút”.

Thôi Thập Nương nhảy dựng “Ai lén lút, nói... đã nói...”

“Biểu muội” Giang Nhị Nương vội vàng kéo áo Thôi Thập Nương, “Người còn phạm lỗi, ta sẽ nói với biểu ca...”

Điền Tam Nương định nói tiếp thì Giang Nhị Nương đã vội lời Thôi Thập Nương rồi đi, khi đi còn nhìn các nàng bằng ánh mắt xin lỗi.

“Haizz, Thôi Thập Nương có biểu tỷ quá tốt rồi, bằng không nàng ta sẽ gây ra không ít họa”. Điền Tam Nương cảm thán.

“Hoàn toàn sai rồi, chính vì có vị biểu tỷ tốt như vậy nên Thôi Thập Nương mới càng ngày càng lầm lỗi, đương nhiên, Điền Tam, người vô tâm như muội làm sao nhìn ra được chứ”. Tăng Bát Nương đi tới, nhìn Điền Tam Nương bằng ánh mắt tiếc nuối “rèn sắt không thành thép”.

Điền Tam Nương thờ phỉ phỉ nhìn Tăng Bát Nương “Biểu tỷ, tỷ đừng nghĩ rằng ta dốt, người xem Thôi Thập Nương còn ngu hơn cả ta, nhưng người ta có biểu tỷ ôn nhu sẵn sọc kia”.

Tăng Bát Nương tức giận cốc đầu nàng “Ngu ngốc, nếu ta cũng giống Giang Nhị Nương, người đã sớm bị đem đi bán rồi”

“Đau chết muội”. Điền Tam Nương hai mắt ứa lệ, hu hu, nàng cũng muốn có biểu tỷ dịu dàng, ôn nhu sẵn sọc, khi nàng làm sai sẽ thay nàng chịu tội...

“Thôi thôi”... Thập Nhất Nương ngăn cản, “Tăng tỷ tỷ, lúc này tỷ cũng thấy rồi sao?”

“Thấy cái gì?” Diêu Tam Nương tò mò hỏi.

Tăng Bát Nương lạnh lùng liếc Diêu Tam một cái, “Thấy được người biểu tỷ ôn nhu sẵn sóc trong miệng người đã lên lút nghe các người nói chuyện với Thôi Thập Nương”.

Diêu Tam Nương há to miệng, “Biểu tỷ nói lúc chúng ta trêu chọc Thôi Thập Nương, Giang Nhị Nương nghe lén, nhưng không tiến lên ngăn cản sao?”

Tăng Bát Nương vui mừng xoa đầu nàng “Ngoan, cũng không đến nỗi ngốc”.

Diêu Tam Nương choáng váng “Như vậy xem ra Giang Nhị Nương đối xử với Thôi Thập Nương không tốt như vẻ ngoài nàng ta thể hiện”.

Tăng Bát Nương nhân cơ hội này dạy dỗ nàng “Cho nên mới nói “tri nhân tri diện bất tri tâm”, nhìn người không thể nhìn bề ngoài, muội cũng phải nhớ kỹ “gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”, biết chưa?”

Thập Nhất Nương cũng không ngăn cản Tăng Bát Nương dạy dỗ biểu muội, vui vẻ chuẩn bị nướng thịt.

Đám tiểu thư nghi hoặc nhìn Thập Nhất Nương pha chế một đồng gia vị.

“Thập Nhất Nương, rau dưa mà cũng nướng hả?” đám cô nương xôn xao hỏi.

“Đương nhiên, đáng tiếc mùa đông cà tím quá ít”. Thập Nhất Nương hơi chột dạ nhìn nửa giỏ cà tím, cà tím nướng ăn rất ngon, nhưng mùa đông có được chút rau dưa quả thật không dễ dàng, nàng ăn sạch hết mớ rau dưa này bỗng nhiên thấy áy náy quá!

“Ồ, cái này không phải là củ tỏi sao?” một tiểu cô nương tò mò không chịu được, lên tiếng “Ta chưa từng nghe nói tỏi cũng có thể nướng để ăn”.

“Ăn tỏi miệng có bị hôi không?”.

“Chắc chắn là hôi rồi, lần trước ca ca ta ăn rất nhiều tỏi, sau đó ta thật không thể nói chuyện với hấn nôi, hôi chết người!”

Thập Nhất Nương cười tủm tỉm “Tỏi nướng thì sẽ không hôi lắm đâu, chúng ta có thể ăn nhiều một chút, vì tỏi đối với thân thể rất tốt, có thể giải trừ một nhọc, kéo dài tuổi xuân, còn có thể trị cảm mạo nữa...”

Cả đám cô nương sùng sốt “Không ngờ tỏi lại tốt như vậy, bình thường nếu có thể không ăn ta liền không thèm đụng đến”.

Thập Nhất Nương đề nghị “Tỏi đem ăn sống rất có lợi cho thân thể, tuy miệng hơi có mùi một chút nhưng không đến mức không chịu nổi”.

Diêu Tam Nương cùng Tăng Bát Nương đi tới “Thập Nhất Nương, muội muốn ăn chân gà, cũng muốn ăn thịt ba chỉ nướng nữa”.

Thập Nhất Nương đem gia vị đã pha chế hoàn hảo đưa cho đầu bếp “Được rồi, đem tương này phết lên miếng thịt ba chỉ rồi nướng chín, sau đó dùng rau xà lách kẹp lại, chấm với nước sốt rồi ăn thôi”.

Gia nhân ở phòng bếp vội làm theo, một lúc sau, mùi thịt ba chỉ nướng bốc lên thơm lừng, Diêu Tam Nương hít sâu, say mê nói “Mùi vị này thật là tuyệt”.

Rau xà lách dùng nước ấm rửa qua, sau đó lại ngâm với nước lạnh nên nhìn cực kỳ tươi ngon, vừa mát vừa giòn, thủ pháp của đầu bếp thật là điêu luyện.

Miếng thịt ba chỉ đầu tiên được Diêu Tam Nương thưởng thức, mọi người dè dặt nhìn loại thịt thấp hèn, không ai muốn cùng Diêu Tam Nương ăn thử. Hương vị tuyệt vời tràn khắp khoang miệng, hai mắt Diêu Tam Nương sáng rỡ, tốc độ ăn càng lúc càng nhanh.

“Ngon quá, rau xanh giòn giòn, mỡ không hề ngán, nước sốt mặn, ngọt, cay, chua... nhất định là nhờ Thập Nhất Nương pha chế rồi”.

Thập Nhất Nương cũng ăn một miếng, tạm được, vị sốt này vẫn kém một chút, quả nhiên vị cay khi dùng cây thù du nàng ăn vẫn không thích lắm.

Các cô nương lúc này mới dám động đũa, quả thực là mỹ vị, dù lúc trước các nàng quả quyết thịt heo thấp hèn thế nào thì giờ này cũng đã quên sạch bách.

Diêu Tam Nương há hê nhìn Thôi Thập Nương, định nói vài câu châm chọc thì lại thấy Giang Nhị Nương ông ẹo đứng sát bên người nàng, bao lời muốn nói lại nuốt xuống, quên đi, nếu sự thật giống như lời biểu tỷ nói thì Thôi Thập Nương rất đáng thương, nàng ta không biết lang sói đang ẩn nấp bên người.

Tăng Bát Nương chỉ dám ăn vài miếng thịt ba chỉ, rồi lại đưa mắt trông ngóng mấy miếng cà tím mà Thập Nhất Nương đang dọn dĩa đầu bếp nướng.

“Đầu tiên, phải nướng cà cho cháy lớp vỏ ngoài, thịt bên trong mềm ra, rồi đem mỡ hành phết lên nướng tiếp, sau đó ăn với nước sốt chua ngọt, cách ăn thứ hai là đem thịt nạc băm nhuyễn rồi xào với nước sốt trên lửa lớn, chờ khi thịt chín thì phết lên miếng cà tím rồi nướng chín cà. Như thế ăn cũng rất ngon”.

Điều Tam Nương nước miếng tí tách, Tăng Bát Nương cười mắg “Tam Nương, muối đứng xa ra một chút nha, muối đứng gần thế này nước miếng chảy xuống dính lên cà, chúng ta không dám ăn đâu”.

Món cà tím quả nhiên rất được hoan nghênh, Tăng Bát Nương nhìn không được ăn một quả, đương nhiên nàng ấy không ăn loại có thịt bằm. Còn về Điều Tam Nương, biểu cảm của nàng là: thịt bằm, thịt bằm, càng nhiều thịt bằm càng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110

Lúc Thập Nhất Nương rời đi, Tăng Bát Nương túm lấy nàng kéo sang một góc nói nhỏ: “Ta không biết vì sao muối đắc tội Giang Nhị Nương và Thôi Thập Nương nhưng muối phải hết sức cẩn thận, Thôi Thập Nương là kẻ lắm chuyện, sớm muộn gì mọi người cũng nghe nàng ta nói những điều tiếng không hay về muối”.

Thập Nhất Nương đối với nàng cảm kích: “Tỷ yên tâm, ta đi đứng đoan chính, nói lời ngay thẳng, không làm chuyện trái lương tâm, nàng ta không hủy hoại thanh danh của ta được đâu”.

Tăng Bát Nương vẫn còn lo lắng: “Với đầu óc của Thôi Thập Nương ta không lo lắng, nhưng còn Giang Nhị Nương muối không thể lơ là, đêm nay nhìn Giang Nhị Nương ta bỗng cảm thấy sợ hãi, tuổi còn nhỏ mà đã biết mưu tính như thế, thật không thể xem thường”.

“Thập Nhất Nương, về thôi con”. Phương thị cười híp mắt gọi, “Không nỡ chia tay các cô nương ở đây sao? Lần sau con nhớ mời các nàng ấy đến nhà nhé”.

Thập Nhất Nương đành phải cáo biệt mọi người, lên xe ngựa hồi phủ.

“Thập Nhất Nương, bá mẫu thấy Tăng Bát Nương rất tốt, con nghĩ nàng ấy có thích hợp với Đại Lang không?”

“Con cũng biết Tăng tỷ tỷ rất tốt, con cũng hỏi qua rồi nhưng nàng ấy chỉ thích nam tử nhả nhận thôi”. Thập Nhất Nương chán nản nói.

Phương thị hơi sững sốt: “Thế này, thế này... quá khó rồi!”. An Đại Lang dù cố gắng cách mấy cũng không thể nào nhả nhận nổi.

Tôn thị chen lời “Có gì mà khó, một khi đã thích thì sẽ thay đổi quan điểm thôi, năm xưa bá mẫu cũng không thích kiểu đàn ông như Nhị Gia, nhưng con nhìn đi, không phải hiện giờ ta và Nhị Gia rất ân ái đó sao!”

Thập Nhất Nương tò mò nhìn Tôn thị “Nhị bá mẫu ngày xưa thích kiểu đàn ông thế nào?”

“Cao to uy mãnh, một quyền chấn áp thiên hạ”. Tôn thị cười cười tiếp lời “Ta lúc đó vẫn là một tiểu cô nương, luôn cảm thấy dũng mãnh như vậy mới là đàn ông chân chính, sau khi gặp Nhị Gia mới hiểu ra không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá nam nhân được”.

Thập Nhất Nương mắt sáng rỡ nhìn Tôn thị “Nhị bá mẫu vì sao lại thay đổi cách nghĩ, có phải đối với Nhị bá nhất kiến chung tình không?”

Tôn thị cười ngọt ngào “Không phải đâu, lần đầu gặp Nhị bá của người, ta rất ghét hắn bởi ta vốn không thích mấy kẻ thư sinh, nhưng sau đó Nhị bá người cứu ta, lúc đó ta cũng chỉ coi hắn là bằng hữu, ta vẫn thích kiểu đàn ông dũng mãnh, cho đến một lần hắn cứu ta mà bị thương, ta mới phát hiện thì ra hắn cực kỳ quan trọng với ta, khi đó ta nghĩ nếu lỡ như hắn chết, chắc ta cũng không sống nổi...”

Phương thị nhìn không được cũng lên tiếng trêu chọc, “Đệ muối nên nói những lời này với Nhị đệ, nói với chúng ta quá lãng phí rồi”.

Tôn thị hơi xấu hổ “Đại tẩu đừng chọc ta, ta chỉ muốn nói rằng suy nghĩ của các cô nương rồi sẽ thay đổi, nếu Tăng tiểu thư thật sự thích hợp với Đại Lang, chúng ta cũng nên vì hai đứa nó mà tạo ra cơ hội, một khi đã thích thì tự chúng nó sẽ hòa hợp với nhau, giống như tẩu ngày xưa cũng đâu có thích kiểu đàn ông như Đại ca đâu”.

Nghĩ đến An Đại Gia, Phương thị đột nhiên cười rộ lên, trước đây cha nàng nhắm trúng An Đại Gia, nàng thấy đất trời sụp đổ, người này cao to uy mãnh, lại nghiêm túc ít nói như một lão già... Nàng một khóc, hai nháo, ba thất cổ muốn từ hôn. Nhưng cha nàng lại nói hai người cứ ở chung với nhau đi đã, nếu thật sự không hợp thì cha nàng sẽ đồng ý từ hôn. Vì thế nàng nghiêm túc quan sát An Đại Gia, cố ý moi móc một đồng khuyết điểm của hắn để tìm cớ. Kết quả không thể ngờ, An Đại Gia – một nam nhân ngay thẳng, ít nói, lạnh lùng lại là người sùng thê hơn mạng.

Thập Nhất Nương chỉ còn thiếu một chung trà và đĩa bánh ngọt để làm thỉnh giả nghe hai bá mẫu nói chuyện xưa. “Thì ra Đại bá mẫu cũng không phải vừa thấy liền yêu, xem ra dùng sách lược “mưa dầm thấm lâu” chắc sẽ có hiệu quả”.

Phương thị trừng mắt với Thập Nhất Nương “Con cho rằng cuộc đời này giống như người ta hát kịch à? Yêu đương nhanh chóng rồi tan rã cũng nhanh luôn”.

Tôn thị cũng nhân cơ hội này dạy dỗ Thập Nhất Nương “Đúng vậy, Thập Nhất Nương con phải nhớ kỹ, trên đời này mưa dầm thấm lâu mới là chân lý, con nhìn Đại bá mẫu và Nhị bá mẫu là hai ví dụ tiêu biểu rồi đó”.

Thập Nhất Nương oán thăm, hai người đâu phải là mưa dầm thấm lâu, hai người là trời đất vờn nhau thành một đồng thì có!

Phương thị cũng tán thành, Thập Nhất Nương không có mẹ, các nàng phải mượn chuyện bản thân để giáo dục con bé, “cảm tình giống như củi đốt, lửa càng lớn thì củi đốt càng nhanh, con đã xem rất nhiều tiểu thuyết nói nam nữ yêu nhau không được gia đình đồng ý bèn cùng nhau bỏ trốn, chỉ cần sống một thời gian ngắn, đối mặt với cơm áo gạo tiền, cãi vã hàng ngày... sau đó, cảm tình nhanh đến rồi ắt nhanh đi...”

Thập Nhất Nương tán thành “đúng vậy, nếu không có bánh mì thì ái tình chẳng là gì cả, người ta chỉ lo đi tìm bánh mì thôi, có bánh mì rồi mới tình tới chuyện yêu đương!”

Phương thị và Tôn thị hài lòng nhìn nhau, hai từ nhà các nàng đưa nào cũng thông minh hiểu chuyện, nhưng “bánh mì” là cái gì, trò chơi hay đồ ăn?

“Thập Nhất Nương, hôm nay con gặp các tiểu thư trong hoa yến, con thấy thế nào?”

“Đều tốt, nhưng có hai người rất kỳ lạ, không giải thích được”. Thập Nhất Nương có chút đầu đầu “Bá mẫu, hai người có biết Giang Nhị Nương không?”

Tư liệu về các tiểu thư kinh thành đều nằm trong đầu Phương thị, bà liền nói “Cô gái đang ở nhờ Thôi gia – Giang Nhị Nương sao? Tất nhiên là biết, Thôi gia là thư hương thế gia, Thôi đại nhân sinh được 3 trai 1 gái, đại phu nhân mất sớm, Thôi đại nhân lấy vợ sau sinh thêm được 2 đứa con. Giang Nhị Nương là con của em gái Đại phu nhân đã mất, ta còn nghe nói Giang gia xuống dốc, họ đưa Giang Nhị Nương đến ở nhờ Thôi gia để sau này nàng ta có thể thuận lợi tìm được một nhà chồng danh giá”.

Tôn thị nháy cảm hỏi “Con thấy Giang Nhị Nương này có gì không đúng sao?”

“Cũng không phải là không đúng, chỉ là con cảm thấy tâm tư nàng ấy quá thâm trầm khiến con không thích”. Thập Nhất Nương không đem chuyện phát sinh giữa mình và Thôi Thập Nương, cùng thái độ của Giang Nhị Nương nói cho bá mẫu biết, không phải nàng không cảnh giác, chỉ là nàng vẫn chưa để hai kẻ kia vào mắt đâu.

Phương thị đồng ý: “Thập Nhất Nương nói đúng, Giang Nhị Nương quả thật khiến người ta không thích, giẫm đạp người khác để nâng cao chính mình, thủ đoạn như vậy không ai ưa nổi, thật tiếc cho khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta”.

“Dù sao con và nàng ta sau này cũng không gặp nhau nữa, thích hay ghét cũng không quan trọng nữa rồi”. Thập Nhất Nương đảo mắt, “Con chỉ quan tâm làm sao khiến Tăng tỷ tỷ thích Đại Lang ca, à, Đại bá mẫu đã quyết chọn Tăng tỷ tỷ? Nếu như có người tốt hơn thì sao?...”

Phương thị vỗ vỗ đầu nàng “Đừng đứng núi này trông núi nọ, dù có tốt hơn cũng không liên quan nữa, chọn vợ chỉ xem có thích hợp hay không, chứ không phải so xem có tốt nhất hay không, cái tốt nhất không nhất định sẽ thích hợp nhất, đã hiểu chưa?”

Thập Nhất Nương cười vui vẻ “Đại bá mẫu sẽ là mẹ chồng tốt nhất, con cũng rất muốn Tăng tỷ tỷ trở thành chị dâu của con, từ ngày mai con sẽ thường viết thư cho Tăng tỷ tỷ, nhưng làm cách nào vừa khoe được đại ca nhưng không để lộ dấu vết nhỉ?”

Phương thị nhin cười nói “Tốt, Thập Nhất Nương phải làm bà mối cho tử tế nha, chớ Đại Lang ôm được mỹ nhân về, Đại bá mẫu sẽ cho con một phong bao lì xì thật nặng”.

-----oOo-----

Ngày 18, chi nhánh Bách Vị Lâu chính thức khai trương.

Thập Nhất Nương ngơ ngác nhìn khắp Bách Vị Lâu toàn là nữ tử, “Nhị ca, khách nhân sao đều là các cô nương thế này?”

An Nhị Lang buồn bực “Không hiểu sao mới sáng sớm các nàng đã đến đây chiếm chỗ, ta cũng đang thắc mắc tại sao các nàng ấy lại nhiệt tình như vậy?”

Căn cứ vào ánh mắt các tiểu nương tử dán chặt trên người An Ngũ Lang, Thập Nhất Nương đoán “Nhất định là họ muốn nhìn thấy Thiên Bồng Nguyên Soái rồi, Nhị ca, không phải muội nói bừa đâu, từ sau khi Thiên Bồng Nguyên Soái bắt được tên tội phạm phóng hỏa đốt nhà, heo mập nhà mình đi đến đâu cũng có người chặn đường nhìn ngó, mà con heo này cũng thật lợi hại, sau lần đó, nó thành thần heo trong lòng mọi người rồi”.

Thập Nhất Nương lại nhìn các vị cô nương một lần nữa, thấy ánh mắt họ dừng lại trên người các vị ca ca nhà mình, “Ha ha,... mục đích khác thì muội không biết, chỉ là muội chắc chắn các cô nương ấy không chỉ đến xem Trữ Bị Lương đâu...”.

An Thập Lang đề nghị “Nhị ca, hôm nay khách nữ nhiều quá, ca ca bảo đầu bếp làm thêm nhiều món ăn tinh xảo và điểm tâm ngọt đi, còn nữa, Nhị ca nên xây thêm mấy cái tửu lâu dành cho nữ, nhìn cảnh này, đệ chắc chắn huynh sẽ làm ăn phát đạt lắm đó”.

Thập Nhất Nương hai mắt sáng ngời “Không sai, Nhị Lang ca, huynh mở ra mấy cái tửu lâu dành cho các vị phu nhân và tiểu nương tử đi, Tăng tỷ tỷ và các cô nương cũng thường oán giận với muội rằng ra ngoài chỗ nào cũng toàn là nam nhân, chẳng có nơi nào dành cho nữ nhân cả, phụ nữ suốt ngày chỉ biết ru rú trong nhà, thỉnh thoảng ra ngoài đều phải lo lắng chuyện an toàn...”

An Nhị Lang suy nghĩ, hai mắt liên sáng rực, từ kinh nghiệm kinh doanh Bách Y Các, Bách Hoa Lâu cho hẳn biết kiếm tiền của nữ nhân rất dễ, trên đời này vốn là nam nhân kiếm tiền để nữ nhân tiêu pha mà.

“Đúng vậy, Thập Lang ngày càng nhìn xa trông rộng”. Nhị Lang vuốt đầu Thập Lang “Chờ Nhị ca mở thêm mấy cái tửu lâu dành riêng cho nữ khách, Nhị ca sẽ cho đệ tiền lì xì”.

An Thập Lang nói thầm “Không bằng huynh cho đệ cổ phần của tửu lâu mới đi”.

An Nhị Lang cười híp mắt “Được, cho đệ góp cổ phần, đương nhiên cũng không thể thiếu Thập Nhất Nương, đến lúc đó còn phải nhờ Thập Nhất Nương tuyên truyền với các vị phu nhân và tiểu thư kinh thành nữa”.

“Không cần đợi đến lúc đó, bây giờ muội sẽ tuyên truyền luôn”. Thập Nhất Nương cười hi hi bước lên lầu.

“Thập Nhất Nương” nhóm cô nương thấy Thập Nhất Nương liền nhiệt tình gọi.

“Thập Nhất Nương, trà sữa ở đây tuyệt quá”. Điều Tam Nương vui vẻ chạy đến, “Uống cực ngon, muội không biết sữa bò lại ngon như vậy, không nghe mùi hôi chút nào luôn”.

“Ngon thì uống nhiều một chút”. Thập Nhất Nương cười híp mắt nói “Nhị ca ta sắp mở một tửu lâu chỉ dành chiêu đãi nữ khách nhân, đến lúc đó muội mỗi ngày đều có thể đến uống trà sữa”.

“Thật sao? Chỉ chiêu đãi nữ khách?” Không ít cô nương mắt sáng rỡ, các nàng thích đi dạo phố nhưng mỗi khi mệt mỏi, muốn ăn uống đều không được tự nhiên vì khắp nơi đều có nam nhân, rất bất tiện.

“Đương nhiên, đến lúc đó ta sẽ nói Nhị Lang ca chuẩn bị rất nhiều thoải bản ở đó, rồi đặt cả văn phòng tư bảo, mọi người có thể vẽ tranh, đánh đàn, viết thư pháp, nói chuyện phiếm... thư giãn ở đó bao lâu cũng được”. Thập Nhất Nương cười đến sáng lạn rực rỡ, lòng các cô nương cũng muốn nở hoa theo.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111

“Thập Nhất Nương, Nhị Lang ca của ngươi thật là lợi hại!”. Một cô nương thế gia hâm mộ nhìn quần áo trang sức trên người Thập Nhất Nương, bộ kim hoa trên đầu Thập Nhất Nương chỉ có thể dùng từ vô giá để hình dung, vậy mà An gia lại có thể mua cho nàng được!

Thập Nhất Nương vô cùng tự hào nói: “Không phải chỉ có Nhị Lang ca, mà các ca ca khác của ta ai cũng đều lợi hại, có một không hai nha”.

“Hừ, một kẻ gian thương, trong mắt chỉ biết có tiền thì có gì mà tốt”. Thôi Thập Nương nói thầm, nàng ta sờ sờ trán, mong sao mây nổi mụn mau mau biến mất, đầu óc chưa kịp suy nghĩ đã vụt miệng nói ra lời dè bêu.

“Biểu muội, nơi này quá nhiều người khiến cho muội không thoải mái sao?” Giang Nhị Nương ôn nhu hỏi, “Muội ráng nhẫn nhịn, An Quốc Công gia thế quá lớn, chúng ta không được đắc tội Thập Nhất Nương”.

Thôi Thập Nương nghe thế bỗng nhiên nổi giận, rõ ràng biểu tỷ nói lời phân giải nhưng không hiểu sao nàng lại cảm thấy rất khó kiềm chế nổi. Thôi gia của nàng sao có thể thua kém An gia. Thôi gia hình thành cũng đến ngàn năm, an cư lạc nghiệp ở kinh thành này ngọt trăm năm, cũng được xem là thế gia vọng tộc. An gia trước mặt chỉ giống như nhà giàu mới nổi, cái gì mà không thể đắc tội chứ!

Giang Nhị Nương thấy Thôi Thập Nương bắt đầu phát hỏa, âm thầm lộ ra nụ cười đắc ý.

“Wow, Thập Nhất Nương, có thật là Đại Lang ca đã tặng cho tỷ một bộ trâm cài “Kim bích điêu” nặng oi là nặng trong ngày sinh nhật tỷ hả?” Điều Tam Nương hồ to gọi nhỏ.

“Đúng vậy, bộ “Kim bích điêu” đó rất rất rất nặng luôn, toàn làm bằng vàng ròng, đội lên đầu không thể ngẩng nổi, Đại Lang ca thăm mỷ cực kỳ kém, cái bộ “Kim bích điêu” khó coi như vậy mà cũng mất hết 3 tháng bổng lộc của hắn, thiệt lòng ta chỉ muốn trả lại cho Đại Lang ca đem đi đổi lấy tiền về”. Thập Nhất Nương bêu môi hờn dỗi, “Đại Lang ca cũng thật là, không hiểu tâm tư nữ nhân chút xíu nào, chỉ những kẻ nhà giàu mới nổi mới nghĩ rằng “Kim bích điêu” dùng vàng nguyên chất làm ra mới tốt”.

Tăng Bát Nương cười trêu chọc: “Thập Nhất Nương, muội nghĩ lại đi, bộ “Kim bích điêu” đấy cũng không tệ nha, lỡ như một lúc nào đó muội hết tiền xài, đem đi đổi bạc cũng được lắm đó”.

Thập Nhất Nương giả vờ thờ dãi: “Còn chưa hết đâu, vì việc này muội than thở với Đại Lang ca, huynh ấy lại nói lần sau đưa thẳng bổng lộc giao cho muội, thích cái gì thì tự mua, tỷ nghĩ xem có ai trong ngày sinh nhật lại tự đi mua quà cho mình dù người khác đầu chữ, chẳng có chút bất ngờ nào cả!”

Điền Tam Nương ngây ngốc nói: “Cái này được nè, muối rất thích, nếu như ca ca của muối cũng cho bạc để muối tự mua cái gì muối thích thì quá tốt, muối sẽ mua thật nhiều đồ ăn ngon luôn”.

Tăng Bát Nương trừng nằng một cái: “Muối đừng mơ, chuyện như vậy không có đâu”.

Điền Tam Nương vô cùng hâm mộ nhìn Thập Nhất Nương: “Tỷ tỷ ơi, Đại Lang ca cho tỷ cơ hội mua thức ăn ngon như vậy thật đúng là ca ca tốt, hiếm thấy lắm nha, trong khi ca ca của muối ngày nào nhìn thấy muối cũng cấm muối không được ăn nhiều, lúc nào cũng chê muối quá mập, ước gì có thể cùng với tỷ đổi ca ca, Tam Lang ca của tỷ quá mức hoàn mỹ muối không dám mơ đến, muối chỉ muốn đổi ca ca của muối lấy An Đại Lang thôi”.

Thập Nhất Nương cười tủm tỉm, rốt cuộc nói ra mục đích của mình: “Đổi ca ca e rằng không được rồi, chỉ là... Đại Lang ca của ta còn chưa lấy vợ đâu, muối cứ nhìn thái độ của huynh ấy với ta thì sẽ biết, tương lai chắc chắn sẽ là một phu quân tốt”.

Điền Tam Nương gật đầu như gã tôi, An Đại ca là người tốt, huynh ấy không cấm Thập Nhất Nương ăn quà vặt, còn thường mua điểm tâm cho tỷ ấy nữa: “Đúng vậy, An Đại ca đúng là vị hôn phu lý tưởng luôn!”

Tăng Bát Nương tức giận đến hộc máu, có cô nương nào mấy tuổi đầu đã mở miệng là vị hôn phu tốt hay không tốt chứ. “Muối lại nói hươu nói vượn cái gì, An Đại ca có thể là vị hôn phu lý tưởng của muối sao...”. Tuổi Điền Tam Nương còn quá nhỏ, không phù hợp với hân, tuổi của nàng chỉ kém hân một chút, như thế là vừa hay... O... không đúng... Vị hôn phu lý tưởng của nàng cũng không phải là quân nhân như An Đại Lang, nàng thích văn sĩ cơ mà...

Điền Tam Nương cười hi hi nói với Tăng Bát Nương: “Tuổi của muối không thích hợp, vậy thì còn biểu tỷ mà... muối thấy nếu biểu tỷ trở thành đại tâu của Thập Nhất Nương, chắc chắn tỷ sẽ rất hạnh phúc”.

Tăng Bát Nương không biết vì sao mặt mình lại phấm hồng. “Muội im miệng, chuyện này sao có thể nói lung tung...”

Thập Nhất Nương hải lòng nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Tăng Bát Nương, nàng nói tiếp “Muội cũng hiểu là không được nói lung tung, Tăng tỷ tỷ rõ ràng không thích kiểu người như Đại Lang ca”.

Điền Tam Nương vẫn chưa từ bỏ ý định, “Biểu tỷ, tỷ nghĩ lại xem, nam tử An gia 40 tuổi chưa có con mới được quyền nạp thiếp, cũng chỉ được nạp 1 người thiếp thôi, Đại phu nhân An gia chắc chắn là người hiền lành, Thập Nhất Nương cùng tỷ đã thân lại càng thân, nữ nhân chúng ta lập gia đình, trừ bỏ môn đăng hộ đối, quan trọng nhất là xem nhân phẩm của phu quân tương lai, sau nữa là xem mẹ chồng và chị em chồng ra sao nữa. Nhân phẩm của An Đại Lang không cần phải nói, huynh ấy ở kinh thành lâu như vậy một chút tiếng xấu đều không có, chỉ duy nhất khiến người khác oán thán là huynh ấy quá nghiêm túc, ngay thẳng. Nhưng đây lại chính là ưu điểm đó, tỷ nghĩ lại đi, biết bao thư sinh văn nhược, miệng thì nói lời ngon tiếng ngọt nhưng khi gặp chuyện đều không có chút tiết tháo nào cả...”

Thập Nhất Nương tán thưởng nhìn Điền Tam Nương, vậy mà trước kia nàng còn lo lắng đầu óc Điền Tam Nương toàn là đồ ăn, sẽ không biết suy nghĩ... Quả thật không thể khinh thường các tiểu thư thế gia danh môn được!

Tăng Bát Nương chờ một hồi cho mặt bớt nóng mới mở miệng nói “Chúng ta là nữ nhân nói chuyện phải cẩn thận, đừng chọc vào thị phi”. Nàng cũng không đề cập đến An Đại Lang nữa chứ.

Thập Nhất Nương thở dài, đây là lúc các cô nương mới lớn, sẽ còn mơ mộng bạch mã hoàng tử đến đón các nàng. Nhưng Thập Nhất Nương không vội, Tăng Bát Nương sang năm mới đến lễ cập kê, trước hết phải cho nàng ấy hiểu được ánh trăng nơi xa tuy đẹp dễ nhưng bề mặt của nó lại gồ ghề, còn bạch mã hoàng tử chắc gì đã là người tốt đẹp, thấy được sự thật thì nàng ấy sẽ hết còn mơ mộng viễn vông.

“Ngon quá!”. Một đám hồ bằng cầu hữu của Ngũ Lang ăn hi hục đến mức đầu đầy mồ hôi, “Ngũ Lang, sao huynh không nói cho chúng ta biết món canh trong này từ lâu nhà huynh làm lại ngon như vậy chứ”.

“Đúng vậy, món canh này mùi vị quá tuyệt hảo”

“Ngũ Lang, từ lâu này huynh có tiền hùn không? Về sau ta đến đây ăn phải dựa hơi huynh rồi!”.

An Ngũ Lang cười mắng “Các người chỉ biết ăn! Thôi được, để ta đi tìm Nhị ca làm cho các người thẻ bài VIP”.

“Thẻ bài VIP là gì?”

“Cái này là do Thập Nhất Nương nhà ta nghĩ ra, thẻ bài này chỉ cấp cho khách nhân tôn quý, mỗi lần ăn chỉ phải trả 8 phần tiền”.

“Cho ta một cái...”

“Ta cũng muốn...”

“Cho ta...”

.....

“Thái tử điện hạ đến!”

Cả từ lâu thiếu chút nữa phun cả thức ăn, khó tin nói “Ta không có nghe lầm chứ, Thái tử điện hạ lại đến nơi này ăn cơm?”

An Ngũ Lang liếc hắt: “Thái tử điện hạ cũng là người, đi tìm chỗ ăn ngon thì có gì không đúng?”. Tuy nói thế nhưng tay hắn bắt giắc siết chặt đại đao bên hông, Thái tử điện hạ đến, hắn phải lo vấn đề an toàn cho Thái tử chứ.

“Các người cứ ăn đi, để ta đi xem thế nào”.

Đỗ Tam Thập phát phát tay với Ngũ Lang: “Người đi đi, cẩn thận chút”

An Nhị Lang trừng mắt nhìn Thái tử điện hạ, người thân phận tôn quý, sao không đi trên mây trên gió, đến đây thử nghiệm nhân gian khó khăn làm gì? Đúng thật là phá tan không khí làm ăn buôn bán của người khác mà!

“Tam Lang! Sao người không cản hắn?” An Nhị Lang bức bối tìm An Tam Lang xả giận. Hiện tại khách hàng của hắn có rất nhiều quý nhân, đều ấn tượng tốt đẹp với Bách Vị Lâu, nếu lỡ Thái tử điện hạ xảy ra chuyện gì nơi này, còn ai dám tới đây ăn cơm nữa chứ!

“Nhị ca! Đừng nói đệ như chó nha!” Còn “cản” nữa chứ, xem ra Nhị ca rất tức giận thì mới ăn nói bừa bãi như thế.

An Tam Lang cười khổ “Huynh nghĩ lời nói của đệ Thái tử sẽ dễ tâm sao! Thôi đi vậy, nếu đã đến rồi, huynh cứ xem hắn như khách nhân bình thường mà tiếp đón là được”.

“Khách nhân bình thường? Đây là Thái tử điện hạ đó!” An Nhị Lang không khách khí nhìn Thái tử một cách ghét bỏ.

Thái tử từ trước đến nay mặt vốn lạnh như băng bỗng nhiên mỉm cười: “An Nhị ca sao lại nghĩ từ lâu của huynh giống như đầm rồng hang hổ vậy chứ?”

“Đối với người khác mà nói, đây là nơi an toàn, nhưng đối với người thì không an toàn, được chưa?” An Nhị Lang tức giận nói thêm “Còn nữa, ta cũng không muốn bị người ta khếp tội, người đừng có gọi ta là ca ca”.

“Được rồi, ta không đùa người nữa, yên tâm đi, bên ngoài đều là người của ta, thị vệ mặc thường phục xuất hiện không nhiều nhưng ám vệ thì nhiều lắm”. Thái tử cười cười sai người mang một cái bảng hiệu đến, “Phụ hoàng tặng cho người bảng hiệu, chỉ cần thiên hạ này vẫn còn là của nhà Tư Đồ, đảm bảo không kẻ nào dám đến nơi này của người gây chuyện”.

An Nhị Lang hai mắt tỏa sáng “Đích thân Hoàng thượng hạ bút sao? Wow, chắc chắn cực kỳ quý giá, nói một chữ ngàn vàng cũng không phải nói ngoa, sau này ta không cần lo lắng Bách Vị Lâu không có khách, mọi người chỉ cần nhìn bảng hiệu này, dù ta làm thức ăn giống như cho heo ăn họ cũng sẽ vui vẻ mà đến... ha ha ha”.

An Tam Lang ngạc nhiên nhìn An Nhị Lang, “Nhị ca, huynh ngàn vạn lần không được ý vào bảng hiệu này mà làm đồ ăn tệ hại chứ!”

An Nhị Lang cười rộ: “Yên tâm, ta sẽ không thiên cận như vậy đâu”. Sau đó vô cùng cung kính sai người nâng bảng hiệu treo lên.

Khách nhân ở Bách Vị Lâu bùng nổ.

“Nghe thấy không? Hoàng thượng vì Bách Vị Lâu mà đích thân hạ bút!”

“Phúc khí của An gia cũng quá lớn rồi”

“Nơi này quả nhiên là mỹ vị thế gian hiếm thấy!”

“Có coi trọng thật hay không còn chưa biết được đâu”. Cũng có kẻ không ăn được nho thì chê nho xanh cắt tiếng.

Trên lầu, nhóm khách nữ giống như đám fan cuồng đua nhau hò hét.

“Trời ơi, thái tử điện hạ thật sự đến đây kia!”

“Thái tử ơi, ngài đẹp quá!”

“Làm sao tới gần, sờ áo chàng một cái nhĩ?”

Các cô nương đôi mắt đều nở hoa đào, khắp đầu óc đều là ý nghĩ: Thái tử cũng sắp đến tuổi tuyển phi, biết đâu đây chính là duyên phận của các nàng.

Thôi Thập Nương hô hấp dồn dập, nếu không phải có quá nhiều người nàng quả thật muốn chạy tới trước mặt Thái tử hỏi xem hắn có nhớ nàng là ai không? Có ấn tượng với nàng không? Không được, dù ít người cũng không thể làm như vậy được, nàng đưa tay sờ cái trán mụn của mình, nhắc nhở bản thân phải đẹp hơn mới có thể xuất hiện trước mặt hắn. Những cô nương ở đây, ai cũng đừng mong lọt vào mắt Thái tử, An Thập Nhất Nương cũng không được!

Giang Nhị Nương cắn nhẹ đôi môi phồng nộn, trong mắt nàng ta đều là hình bóng Thái tử gia, nếu nhà nàng ta vẫn còn hưng thịnh, nếu thân phận của nàng ta cao hơn một chút hẳn đã có thể tiến nhập Đông cung chủ vị. Rõ ràng các tiểu thư kinh thành không ai có thể so sánh với nhan sắc kiều mỵ và tài hoa của nàng ta được, chỉ bởi vì gia cảnh xuống dốc nên nàng ta bị mất tư cách quang minh chính đại đứng bên cạnh hắn.

Không! Nàng ta không cam tâm! Không thể buông tha cho mục đích này được! Giang Nhị Nương nhìn biểu muội ngu xuẩn bên cạnh mình, thân phận của nàng ta không có tư cách, nhưng biểu muội của nàng ta lại hoàn toàn có thể, Thái tử tương lai tuyệt đối không thể chỉ có một phi tử, biểu muội vì muốn tranh sủng nhất định cần người hỗ trợ, nàng ta sẽ mượn cơ này tiến cung. Không làm chính phi thì sao chứ, năm xưa chuyện Tiên đế và Dung Quý phi là ví dụ điển hình nhất, Tiên Hoàng hậu dù đoan trang thủy mị cỡ nào đi nữa cũng không thể có được thánh tâm. Người Tiên Hoàng yêu nhất chẳng phải là Dung Quý phi sao! Chỉ cần nàng được Thái tử coi trọng, dù là Thái tử phi cũng không thể đâu được với nàng!

“Biểu muội, muội thấy không? Thái tử vừa nhìn sang hướng này đó!” Giang Nhị Nương nói thầm bên tai Thôi Thập Nương.

Thôi Thập Nương tức giận nhìn một đám nữ nhân tự cho rằng Thái tử xem trọng mình, đúng là một lũ nữ nhân đến kỳ động dục, không biết xấu hổ!

Thái tử xem trọng ai Thôi Thập Nương đương nhiên hiểu rõ, không phải là đám nữ nhân xấu xí đó, càng không phải là nàng. Thái tử chỉ nhìn mỗi Thập Nhất Nương!

“ui da... Biểu muội à, muội nên chết tâm đi... Muội vẫn thua kém An Thập Nhất Nương đó nha!”.

Thôi Thập Nương nghiêng răng nghiêng lợi, dung mạo của Thập Nhất Nương không xứng với Thái tử. Hắn quá mức xinh đẹp, nữ nhân nào đứng bên cạnh hắn cũng đều bị lu mờ. Chỉ có nhan sắc lộng lẫy của Thôi Thập Nương nàng mới có tư cách sánh vai cùng Thái tử! Các người cứ chờ xem!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112

Một ngày đẹp trời nào đó, Thái tử và An Tam Lang chiếm hết thấy mọi sự nổi bật, khiến đông đảo các vị tiểu thư ở Bách Vĩ Lâu không còn nhớ mùi vị thức ăn trong miệng mình ngon dở ra sao...

Thái tử điện hạ toàn thân một màu đen như mực, làn da trắng nõn, khuôn mặt tinh xảo, nhưng nhờ khí thế nghiêm nghị nên chẳng có vẻ mềm mại yếu đuối của nữ tử. Ở đây đều là những kẻ mang ý nghĩ kỳ quái, nhưng đông đảo nữ tử cũng cảm thấy bản thân mình đứng bên cạnh hắn sẽ bị ánh sáng chói mắt của hắn làm cho lu mờ.

Tăng Bát Nương cố ý không xem nữ nam, nàng chỉ muốn ngăn cản cái miệng ăn nhiều của Diêu Tam Nương, “Muội ăn ít thôi, cái này mỡ nhiều không được ăn, ăn thịt mỡ càng dễ béo...”

Thập Nhất Nương cũng lo lắng nhìn chồng bát đĩa trống không trước mặt Diêu Tam Nương, Thập Nhất Nương cũng là người ăn nhiều nhưng do nàng có dạ dày khỏe mạnh cường tráng, nhưng Diêu Tam Nương chỉ là người thường, “Tam Nương, nếu muội thích ăn như vậy, lần sau ta sẽ làm thật nhiều món ngon cho muội, hôm nay muội ăn quá nhiều rồi, đừng nên ăn nữa”.

“Biểu muội, nếu muội còn ăn tiếp, ta lập tức về nói với bá nương”. Tăng Bát Nương ra đòn sát thủ.

Diêu Tam Nương tiếc hận im miệng, mỹ thực trước mắt chỉ có thể nhìn không được ăn quả thật là đau đớn. Nhưng còn có việc khiến Tam Nương khó chịu chính là các vị tiểu nương tử ở đây chỉ toàn lo xem mỹ nam, bỏ bê đồ ăn thức uống. Đúng là lãng phí!

“Đổi với các nàng ấy, chỉ cần nhìn nam nhân là đủ no rồi”. Tăng Bát Nương cũng nhìn đám người dưới lầu rồi nhìn đến mấy người nổi bật giữa đám đông, cảm thán.

“Nhìn kìa, ca ca của ta thật là đẹp”. Thập Nhất Nương cũng không khỏi tự đắc.

“Ta thấy các nàng ấy toàn nhìn Thái tử điện hạ”. Diêu Tam Nương vô tâm vô phách nói thẳng, “An Tam Lang tuy không thua kém Thái tử, nhưng các nàng ấy đều ôm giấc mộng bay lên cảnh cao thành phượng hoàng, khiến bản thân trở nên nổi bật”.

“Trở nên nổi bật?” Tăng Bát Nương không nghĩ thế, “Cây cao đón gió lớn, chỉ khổ bản thân thôi”.

Thập Nhất Nương rất hứng thú nhìn Tăng Bát Nương: “Nói vậy, Tăng tỷ tỷ không xem Thái tử là nam nhân trong mộng của tỷ sao?”

Tăng Bát Nương cảm thán: “Ta tự hiểu Thái tử là nam nhân ưu tú khiến người người ngưỡng mộ, nhưng chỉ là chiêm ngưỡng đơn thuần thôi, trừ An Tam Lang bên cạnh Thái tử là có thể xứng đáng đứng bên cạnh hắn, những người khác chỉ cần đến gần đều bị hắn làm cho nhạt nhòa. Ta không dại đâu”. Những kẻ ngày thường đều cho rằng mình là nam tử thực thụ, chỉ cần đứng cạnh Thái tử đều sẽ cảm thấy áp lực không chịu nổi.

Diêu Tam Nương bỗng nảy ra ý nghĩ kì lạ “An Tam ca cũng giống như vậy, sẽ không có mấy nữ tử xứng đôi với huynh ấy, theo góc độ này, An Tam ca cũng chỉ xứng với Thái tử điện hạ, hai người họ thành một đôi chắc sẽ khuyên đảo trời đất, ha ha”. An Tam Lang như hoa hạnh thắm ba thanh khiết trong mưa xuân, khiến băng tuyết ngàn năm của Thái tử từ từ tan chảy, hai người này đều quá mức xinh đẹp nhưng mỗi người một vẻ, vừa tôn thêm mỹ cảnh, vừa không làm cho đôi phương mờ nhạt.

Thập Nhất Nương về mặt cổ quái, thời đại này đã xuất hiện hủ nữ rồi sao?

Tăng Bát Nương bốc hỏa, “Muội ăn nói phải suy nghĩ một chút, đừng để người khác bắt được nhược điểm rồi hại mình lúc nào không biết”. Dám nói Thái tử điện hạ của một nước là kẻ đoạn tụ, tội này liên lụy cả tam tộc chứ chẳng đùa.

Diêu Tam Nương vội che miệng, biểu tỷ thật đáng sợ, càng ngày càng đáng sợ.

Thập Nhất Nương vội vàng ngăn cản Tăng Bát Nương chuẩn bị thao thao bất tuyệt giáo huấn Tam Nương, “Tăng tỷ tỷ, nơi này không có ai, chúng ta giữ bí mật là được rồi”.

“Hừ”, Tăng Bát Nương trừng mắt với Diêu Tam Nương, rõ ràng tuổi tác của muội ấy cùng Thập Nhất Nương không chênh lệch bao nhiêu nhưng Thập Nhất Nương nói chuyện ngây thơ đáng yêu, phong cách hành xử, thái độ làm người lại quang minh chính đại, kín kẽ lễ nghĩa, chưa bao giờ nói lời không nên nói như Diêu Tam Nương.

Thái tử ngồi một chút rồi nói lời từ biệt, An Nhị Lang thờ phào nhẹ nhõm, hận không thể đốt pháo tiễn vong, tốt quá rồi, không cần phải nom nóp đề phòng nữa.

Thái tử tựa tiểu phi tiểu, “An Nhị ca, ta nghe nói người buôn bán đều rất chú ý việc trao đổi đồng giá, người người xưng tụng người là “đệ nhất thương nhân”, khụ khụ, tám biên hiệu này là do phụ hoàng đích thân hạ bút, người cảm thấy nó trị giá bao nhiêu?”

An Nhị Lang choáng váng, “Cái này... cái này không phải miễn phí sao?”

Thái tử ý vị thâm trường nhìn hấn, “Người không nghe Thập Nhất Nương từng nói sao, thiên hạ không có bữa cơm nào ăn mà không phải trả tiền, An Nhị ca, về sau nếu có món ăn nào mới mẻ, phụ hoàng nói người sẽ không ngại thử nghiệm, mẫu hậu lại nói người dùng thịt heo làm thức ăn là chuyện khiến bà rất vừa ý, tỷ tỷ của ta lại rất thích điểm tâm, càng ngọt càng thích, tóm lại làm phiền An Nhị ca..., đúng rồi, nghe Thập Nhất Nương nói người đang nghĩ biện pháp trồng thêm nhiều rau dưa vào mùa đông, đừng quên tặng một ít đến hoàng cung nha”...

“!@#%&*!@#%&*.....”

“Ta phải trở về phục mệnh với phụ hoàng, lần sau ta lại tìm An Nhị ca nói chuyện nhân sinh nhé”.

An Nhị Lang rửa thầm: “Thái tử, người đúng là tiện nhân, cả nhà người là tiện nhân... hừ”

An Nhị Lang tức giận đến phát run, An Ngũ Lang thông cảm vỗ vai hấn, “Nhị ca đừng tức giận, huynh cũng không phải người đầu tiên mắng hoàng gia, phụ thân chúng ta mỗi ngày đều mắng bọn họ gian trá xảo hoạt nhưng cũng có làm gì được đâu, thôi, nhận mệnh đi, chống lại hoàng thất chỉ càng mang họa”.

Lão tử đây là gian thương nhiều năm như vậy, chưa từng nếm qua quả đắng, An Nhị Lang nghiêng răng nghiêng lợi, hoàng gia thì thế nào, hấn phải hành động để bọn họ biết thế nào là uy lực của kẻ nhiều tiền, An Nhị Lang là “phá vương tổng tài”, hấn sẽ khiến hoàng gia nghèo mạt, càng ngày càng nghèo mạt...

-----oOo-----

Hôm nay đến Bách Vị Lâu, ai ai cũng nghĩ mình được món hời, vừa được ăn mỹ thực, vừa được ngắm mỹ nam, còn được chiêm ngưỡng dung mạo tài tử của Thái tử điện hạ, đương nhiên còn được vị Thần heo huyền thoại biểu diễn phục vụ nữa chứ.

Trừ Bị Lương vô cùng đắc ý, nó đã cảm giác được thế nào là “trư sinh thỏa mãn”.

“Thập Lang”... Ngũ Lang đưa tới một đồng đồ ăn vặt, “Ta muốn thương lượng một chút với đệ, khụ khụ... Việc này có chút khó khăn...”

“Khó khăn?” Thập Lang mắt không chớp nhìn chăm chăm vào đồng đồ ăn vặt, vô cùng keo kiệt ôm hết tất cả vào lòng, Thập Lang quyết định dù có chuyện gì khó khăn cũng phải làm cho bằng được, hoặc nếu khó quá không thể làm thì cũng nhất quyết không trả lại đồ ăn. “Chuyện gì, huynh nói đi!”

“Thiên Bồng Nguyên Soái... sau này có thể cùng ta đi tuần tra nữa không?” An Ngũ Lang dè dặt hỏi, thật sự là Thiên Bồng Nguyên Soái có cái mũi rất tinh, hơn nữa khả năng cắn người, bắt người, cạp người, quán người của nó cũng rất lợi hại, chỉ riêng hôm qua thôi, con heo mập đã giúp hấn bắt được 3 tên trộm hà bao nhờ người được mùi hà bao rồi đưa hấn đi tìm kiếm.

Thập Lang chậm rãi buông lỏng móng đồ ăn trong lòng. “Ngũ ca, ta nói rồi, chỉ cần Thiên Bồng Nguyên Soái thích ta sẽ không cản, huynh cứ hỏi ý kiến nó là được”.

An Ngũ Lang nhẹ nhõm, “Yên tâm, nếu nó không thích, ta tuyệt đối không ép nó”.

Thập Lang thờ dài “Thật ra, ta không muốn để Thiên Bồng Nguyên Soái xông pha ngoài gió rét, nhưng nếu nó đã thích...”

An Ngũ Lang vô cùng khẳng định “Ta tuyệt đối có thể đảm bảo, nó thực sự rất thích...”

Thập Lang buồn bực cắn một miếng phù dung cao thật to, “Thập Nhất Nương đã nói với ta, nhân sinh phải sống sao cho có ý nghĩa, ai ngờ đến một con heo cũng muốn sống có ý nghĩa như thế, nó theo ta sống phóng túng, hết ăn lại ngủ lẽ nào không tốt, tại sao nó cứ muốn cùng huynh chuốc lấy khổ cực

chứ?”.

An Ngũ Lang nghĩ nghĩ một hồi mới cất lời an ủi hắn, “Chắc do nó là thần heo, nên cùng heo bình thường suy nghĩ không giống nhau”.

-----oOo-----

“Ngũ Lang ca, Trữ Bị Lương đang cố gắng sống một cuộc đời “trư sinh ý nghĩa” thật sao?” Thập Nhất Nương mặc trên người bộ đồ thổ trắng vô cùng đáng yêu. Nàng nghe được tin này vội vàng chạy đến.

“Muội nghe tin tức ở đâu?” An Ngũ Lang cười thoải mái, “Thiên Bồng Nguyên Soái gần đây rất lợi hại, phurong trộm cướp mà gặp nó đều không thể thoát, khẩu giác của nó rất nhạy, tên trộm nào mang trên người hà bao có mùi vị khác lạ là nó xông lên cắn tới tấp, mỗi khi nó xuất hiện dân chúng vây xem thành đàn, hôm nay nó lấy lại được hà bao cho một vị cô nương, cô nương ấy còn đòi mời nó đi tầu lâu ăn uống để cảm tạ nữa đó”.

Thập Nhất Nương sờ sờ đầu heo của Trữ Bị Lương khen ngợi “Làm tốt lắm”.

Trữ Bị Lương gào thét đắc ý, đáng tiếc cái đuôi nó không linh hoạt như chó nên không thể vẫy qua vẫy lại để diễn tả cảm xúc hưng phấn lúc này.

“Thập Nhất Nương, quần áo trên tay muội là?”

“Cho nó đó Ngũ ca”. Thập Nhất Nương mỉm cười mở kiện quần áo bằng da, “Trữ Bị Lương, có thích không? Cái bộ màu hồng nhạt này làm bằng da thỏ, bộ màu đen là làm bằng da gấu, còn bộ này là da hổ”. Giờ đang là mùa đông, Thập Lang và Thập Nhất Nương phải mặc rất nhiều lớp quần áo để giữ ấm, hai người đều đau lòng nó phải đi tuần giữa trời rét buốt nên làm thêm mấy bộ cho nó giữ ấm khi ra ngoài.

Trữ Bị Lương rất thích mặc quần áo mới, nó lập tức đòi mặc bộ quần áo da thỏ màu hồng, trên đầu còn có đồ che tai cũng màu hồng luôn. Thập Nhất Nương hai mắt tỏa sáng “wow, đáng yêu quá đi mất, nhưng vẫn thiếu cái nơ bướm, muội lập tức về may cho nó cái nơ bướm màu hồng, không, màu đỏ sẽ đẹp hơn, màu đỏ đi cùng quần áo màu hồng phấn sẽ rất nổi bật, muội cũng may cho mình một cái nơ bướm màu đỏ nữa”.

An Ngũ Lang ghen lời, nhìn con heo được mặc đồ mới mà vui đến quên trời quên đất, Thiên Bồng Nguyên Soái à, người là nam nhân, à không, nam trư đó. Đàn ông con trai đi mặc đồ màu hồng rất không mạnh mẽ, có biết không vậy?

“Không sao đâu mà Ngũ ca, trước kia muội rất thích xem các bộ phim của Hollywood, có một diễn viên nữ hay mặc quần áo hồng từ đầu đến chân, cả con chó của cô ấy cũng mặc đồ hồng y như chủ luôn. Rất phong cách!”.

An Ngũ Lang đã quen nghe Thập Nhất Nương nói ra những từ ngữ mới lạ, nhưng đây vẫn là chuyện bí mật của muội muội, hắn đưa mắt nhìn xung quanh, chắc chắn không ai nghe được mới yên tâm phần nào.

“Trong phim đó có một con chó nhỏ cực kỳ đáng yêu, tuy là đực nhưng quanh năm suốt tháng đều mặc màu hồng phấn”. Thập Nhất Nương nghĩ nghĩ rồi nói tiếp, bất quá sau này con chó đó bị “gay”, khụ khụ... hy vọng sau này Trữ Bị Lương không có khuynh hướng “buê duê”. Nhưng nếu lỡ như vậy thật, nàng cũng sẽ không kì thị nó!

“Nó thích là được rồi”. An Ngũ Lang bất lực nói, quên đi, dù sao đến cả hắn cũng bị nẫu thân bất mặc một thân đồ thắm, Trữ Bị Lương một thân màu hồng phấn... haizz... thật không nói nên lời mà... An Ngũ Lang đồng cảm nhìn Trữ Bị Lương, con heo đáng thương, một chút thẩm mỹ cũng không có, còn vui mừng vây quanh Thập Nhất Nương cạ lấy lòng nữa chứ.

“Mấy bộ quần áo này đều là muội làm hả?” An Ngũ Lang kinh ngạc nhìn những đường may tinh tế tí m, hắn bất mãn nói “Thập Nhất Nương, muội lại nhất bên trọng nhất bên khinh rồi, muội cũng làm hà bao hoặc quần áo cho huynh đi!”.

Thập Nhất Nương đau khổ nhìn hắn, “Ngũ ca, quần áo của Trữ Bị Lương là do nha hoàn của muội làm, nhưng quần áo của người lại phức tạp hơn nhiều, tỷ ấy và muội đều không làm được. Quần áo của thú vật muội miễn cưỡng có thể làm, hay là muội làm cho huynh một bộ quần áo hình thú vật, à, một bộ quần áo thỏ giống như bộ của Trữ Bị Lương, huynh thấy được không?”

An Ngũ Lang biến sắc, vội lắc đầu: “Thôi thôi, quên đi, muội có rảnh thì kêu nha hoàn làm thêm hà bao, bên trong hà bao lót mấy lớp vải thấm dầu, khi bỏ đồ ăn không bị dính ướt là được. Nha hoàn của muội tay nghề không tồi, quần áo của Trữ Bị Lương đẹp lắm, nhưng Ngũ ca vẫn hy vọng có một cái hà bao do đích tay Thập Nhất Nương làm”.

Thập Nhất Nương ngượng ngùng nhìn ánh mắt chờ mong của Ngũ Lang, áp a áp ứng nói: “Thật ra... thật ra... quần áo của Trữ Bị Lương là do Nhị ca cấp đó, Nhị ca gần đây có mở một cửa hàng quần áo thú vật theo yêu cầu, làm ăn tốt lắm, Trữ Bị Lương nổi tiếng, sau đó, mọi người cũng học theo Trữ Bị Lương cho sủng vật mặc quần áo, Nhị ca nói Trữ Bị Lương mỗi ngày đều đi bắt trộm, danh tiếng nổi như cồn, đi đến đâu người xem đông nghịt, rất thích hợp để quảng cáo quần áo nên cấp cho nó mặc, vất vả cho huynh và nó rồi, hai người chịu khó đi nhiều một chút, cho người người đều trông thấy quần áo đẹp của Nhị ca đang bán”.

An Ngũ Lang đầu đầy hắc tuyến, chuyện làm ăn buôn bán của Nhị ca đã mở rộng đến cả thú vật rồi à, lỡ như một ngày đẹp trời nào đó, Nhị ca nổi hứng muốn buôn thần bán quỷ, hắn cũng không thấy ngạc nhiên đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113

Ở phương diện buôn bán, mặc kệ ai muốn nhìn thì nhìn, khen chê gì cũng được, An Nhị Lang đều phải làm đến tận cùng, đặc biệt liên quan đến chuyện kiểm thật nhiều tiền, hần càng bắt chấp mặt mũi mà đẩy mạnh việc quảng cáo.

Các tiểu nương từ ở kinh thành đang rộ lên phong trào nuôi sủng vật để khẳng định đẳng cấp, không những thế, các nàng còn phải chăm chút cho sủng vật những bộ y phục độc đáo lạ mắt theo yêu cầu. Cuộc chiến hư vinh, thích so đo giữa vị tiểu thư này với vị tiểu thư khác đã nâng lên một tầm cao mới, đó là: so sánh đẳng cấp, khả năng làm trò và mức độ xinh đẹp giữa sủng vật với nhau.

Chuyện làm ăn buôn bán của Bách Y Các vô cùng thuận lợi, An Nhị Lang rất vừa lòng, đồng thời mở rộng kinh doanh cả những món đồ chơi mà thú cưng yêu thích. Thập Nhất Nương cũng phụ giúp việc buôn bán ở Bách Y Các, nàng mặc bộ quần áo thú vật, lăng xăng chạy qua chạy lại ở cửa hàng khiến mọi người tròn xoe mắt. Những cô nương lớn lớn một chút không chịu mặc giống nàng, nhưng khách hàng là trung niên nam tử hay phụ nhân sồn sồn chỉ cần trong nhà có tiểu hài tử đều giống như phát điên, trong đầu chỉ có một chữ: “Mua!”... Phải mua bằng được bộ đồ thú vật này cho hài tử trong nhà mới được!...

Vì thế cả kinh thành đều là quần áo bằng lông thú, những cậu ấm cô chiêu mặc quần áo động vật, riu ra riu rít tung tăng khắp nơi khiến các vị trưởng bối yêu thương không dứt, nhìn chúng nó mà lòng thấy ngọt ngào như mật. Sau đó An Ngũ Lang bận rộn hơn, các chuyến da lông thú từ Tây Bắc vận chuyển đến mấy năm qua đều không bán được, đột nhiên gần đây sức tiêu thụ tăng vọt, trở thành thiếu hàng, vì thế hần phải cấp tốc đi thu mua da lông thú!

Một năm nhanh chóng qua đi, bọn trộm cắp tăng tốc độ kiếm ăn, bộ khoái cũng phải tăng cường bắt trộm, quan viên cũng bận rộn hơn, nhưng trong lúc nước sôi lửa bỏng ấy, An Ngũ Lang lại càng khổ sở bởi vì xảy ra một chuyện động trời.

Kinh thành gần đây có chuyện rất nhiều tiểu hài tử bị bắt cóc. Hàng năm cứ vào lễ hội đèn lồng là thời điểm bọn buôn người càn rỡ nhất. Năm nay, các tiểu hài tử mặc quần áo động vật, lúc đầu các bé chạy nhảy đầy đường, giờ chỉ còn một vài bé, nhưng sau đấy người nhà sợ mất con nên nhốt bọn chúng ru rú ở nhà.

Thập Nhất Nương rất tức giận, nàng vội giục Trữ Bị Lương đi hỗ trợ Ngũ Lang. Để hồi lộ con heo mập, nàng đã dùng rất nhiều rau dưa dị năng làm phần thưởng cho nó.

Vì nỡ thực, Thiên Bồng Nguyên Soái quyết tâm liều mạng, nó nhanh chóng bắt được một kẻ buôn người, sau đó Ngũ Lang dùng nghiêm hình hần mới chịu khai ra đại bản doanh của bọn chúng.

Đến sào huyệt, An Ngũ Lang thể hiện một thân bản lĩnh, đánh cho bọn cướp thân tàn ma dại không còn ra hình người. Giải quyết xong bọn chúng, Ngũ Lang tìm kiếm một hồi thì thấy bọn nhỏ đang ôm nhau ngủ ngon lành trên đất, lúc ấy mới thở phào nhẹ nhõm.

Toàn bộ kinh thành sôi sục, ai ai cũng căm hận bọn buôn người, bộ khoái mấy năm nay quá nhàn rồi rồi, bách tính cũng mất hứng thú nhưng bộ khoái cũng không thể nào tìm thấy. Thiên Bồng Nguyên Soái quá là trâu bò! Chỉ cần thời gian ngắn như vậy đã tìm đủ số hài tử trở về...

Các vị phụ mẫu đều nhanh chóng chạy đến công đường để xem xử án bọn buôn người, trên tay bọn họ nào là trứng thối, cà muối, thức ăn ôi thiu... tóm lại cái gì dơ bẩn họ đều cố gắng mang theo để làm hung khí đập chết bọn buôn người táng tận lương tâm này.

Vụ án kết thúc, kẻ ác bị trừng trị nhưng An Ngũ Lang không hài lòng nhìn tên quan mập ú trên công đường. Rõ ràng công lao là của hần, nhưng cuối cùng lại là do vị đại nhân này thông minh tìm ra manh mối, sau đó nhờ có thần heo mũi thánh tìm ra sào huyệt bọn chúng, cuối cùng mới đến An Ngũ Lang tay chân thô thiển đi bắt người. Nghĩ đến thật là giận mà, hần và con heo mập này đã không hợp nhau, lão quan ở công đường vẫn ngày ngày đè đầu hần, mắng chửi hần là không biết xấu hổ mang heo đi tuần tra, làm mất mặt quan sai, ảnh hưởng đến hình tượng. Vậy mà giờ đây, công lao lớn nhất thuộc về con heo, thứ nhì là lão quan mặt dày, tên của hần còn không được nhắc tới!

Quá trình xử án và cái kết có hậu khiến bách tính vô cùng thỏa mãn, mọi người sùng bái nhìn thần heo, nhất là bọn tiểu hài tử, nếu không bị phụ mẫu ôm chặt cứng, bọn chúng nhất định xông lên chơi đùa với thần heo.

“Nói đi cũng phải nói lại, lần này bọn buôn người bắt cóc nhiều hài tử như vậy là do bọn nhỏ ăn mặc quần áo động vật đáng yêu quá mức, khiến ai nhìn cũng phải động lòng, bọn chúng nghĩ khả ái như thế bán sẽ được giá cao nên bắt nhiều hơn mọi năm. Vì thế, để bọn nhỏ an toàn, đừng cho chúng nó mặc quần áo thú vật nữa”.

Lão quan mập ú ăn nói tào lao, lý do bị bắt cóc là vì xinh đẹp quá mức sao? Ngũ Lang hí mắt lại, Nhị ca sẽ xé đầu mày cho xem nè heo mập, còn lão quan ăn nói không sợ chết kia nữa, Nhị ca ta rất hẹp hòi, ông dám phá hỏng chuyện làm ăn buôn bán của hần, ông tiêu rồi!

“Ta khinh!” Một nam tử ôm con bước ra từ đám đông, đặt đứa bé xuống đất rồi chửi ầm lên: “Rõ ràng là đám quan phủ các người không có bản lĩnh, những năm trước còn chưa có quần áo thú vật, có năm nào chúng ta không bị mất hài tử không? Các người không đi bắt bọn buôn người, ngược lại còn nói con cái nhà chúng ta quá xinh đẹp cũng là cái tội sao? Ví như kẻ trộm trái cây không bị phạt vì trái cây lớn lên quá ngon, chúng bị hái trộm là tất nhiên, đây là do trái cây có lỗi, không liên quan đến tên trộm, trên đời làm gì có cái lý lẽ nào như thế!”

“Đúng vậy, chẳng lẽ người muốn ta làm cho con cái mình xấu xí, nhưng khi chúng thật sự xấu như vậy, chúng sẽ được an toàn sao?” Một phụ nhân quát

chút nữa mắt con tức giận nói.

“Ha ha, ngày mai ta phải nói với Hoàng thượng một tiếng, quan viên Đại Hạ ghét bỏ con cái nhà bách tính lớn lên xinh đẹp, không cho chúng mặc trang phục hải tử đáng yêu, haizz... thật là, bọn nhỏ bị bắt cóc đều là lỗi của ta, ta không nên mặc trang phục xinh đẹp cho chúng nó, đúng ra phải cho chúng nó ăn mặc như khất cái, đầu đường cuối ngõ đều là khất cái, như vậy mới làm đẹp mặt Đại Hạ”. Một thiếu niên nhìn không ra nam hay nữ cất lời.

An Ngũ Lang nhìn tên quan bị chửi đến mức muốn phun máu chó, hấn cực kỳ vừa lòng, cái kẻ mình không ưa đang bị người người phi nhổ, lão quan xấu số, nhiều dây chưa phải là khổ, cái khổ thật sự người hãy chờ Nhị ca ta ban phát nhé.

Những tiểu hải tử bị bắt lần này hơn phân nửa là con nhà quyền quý, Bách Y Các là nơi “đắt xắt ra miếng”, gia đình bình dân không có khả năng tiêu tiền ở đây. An Ngũ Lang cùng Thiên Bồng Nguyên Soái một lưới bắt hết bọn buồn người, còn có thể tìm hiểu tin tức về những hải tử bị bắt trước kia. Đương nhiên việc tiếp tục truy tìm tung tích bọn nhỏ bị bắt các năm trước không phải việc của Ngũ Lang, hấn cũng không để ý, bây giờ hấn cùng con heo mập ăn uống thả cửa ở kinh thành, vì Trữ Bị Lương danh tiếng vang xa, ai ai thấy heo mập cũng cung kính mời nó ăn uống, vì thế người hùng An Ngũ Lang cũng được ăn ké miễn phí của heo.

Dân chúng kinh thành vô cùng vui mừng, tiệc tùng suốt mấy ngày. Nỗi lo lớn nhất của họ là con cái bị bọn xấu bắt cóc đã được giải quyết, họ lại an tâm sinh đẻ, mà muốn sinh đẻ thì cần có tiệc tùng, mượn men rượu để có hưng phấn “tạo người”, nối tiếp cái vòng luân quần gia tăng dân số.

Các bậc cha mẹ quyền quý ở kinh thành cũng hết sức ca ngợi An Ngũ Lang, đến khi vào triều cũng không quên khen ngợi Ngũ Lang trước mặt Hoàng đế. Tuy nhiên, có người khen ắt cũng có kẻ chê. Trong triều chia làm 2 phái, phái tán đồng thì không cần phải nói, còn phái phản đối thì lấy lý do: vụ án này công lao lớn nhất là của thần heo, không phải An Ngũ Lang, nếu không nhờ cái mũi thần kỳ của Thiên Bồng Nguyên Soái, An Ngũ Lang sẽ không thể lập được đại công này.

Hai bên cãi nhau cả buổi chiều khiến Hoàng đế mệt mỏi, Hoàng hậu vẫn đang chờ hấn về ăn cơm trưa đó, Hoàng thượng vung tay lên, thăng cho An Ngũ Lang nửa cấp, Trữ Bị Lương cũng được Hoàng thượng khích lệ, thưởng cho nó quan phục và phong làm “Tĩnh Đàn sử giả”, được quyền diện kiến Hoàng gia không cần quy bái (ặc ặc...) Hoàng đế này cũng là người say mê truyện Tây Du ký, mấy tháng trước hấn ý mình là người quyền thế nhất Đại Hạ mà ép An Nhị Lang tặng hấn một bộ Tây Du ký hoàn chỉnh, từ đó si mê Thiên Bồng Nguyên Soái không thua kém An Thập Lang chút nào.

Trời ạ... Heo... heo trở thành quan đồng liêu với bọn họ!!! Chuyện này cũng quá nghịch thiên rồi!

Nhìn bóng dáng Hoàng đế hơn hờ hướng hậu cung mà dòi gót, đám quan lớn bé kêu trời trách đất, Hoàng thượng à, người mau trở lại, chúng ta còn đang nói chuyện nhân sinh mà, người để con heo và chúng ta ngang bằng nhau, người có hơi ý kiến bọn ta chưa?

Mọi việc cứ như thế, Hoàng hậu hai mắt tỏa sáng, “Hoàng thượng, nếu con heo này cũng làm quan, cung yến sắp tới hãy để nó vào cung, để nó cảm tạ ân điển của người”.

Hoàng thượng vui vẻ nói, “Ý này rất hay!”. Hôm nay, hấn biết hấn đã làm tổn thương trái tim yếu đuối của đám quần thần, nhưng hấn rất hài lòng. Ở trên triều chỉ có mỗi việc nhỏ xiu của An Ngũ Lang và Thiên Bồng Nguyên Soái mà bọn họ thảo luận âm ỉ cả buổi không xong, hại hấn trễ hẹn ăn cơm trưa với Hoàng hậu.

Cuối năm bề bộn, Phương thị và Tôn thị bận tối tăm mặt mũi. Sau đó, cung yến cuối năm cũng bắt đầu.

Trước khi xuất phát, Thập Nhất Nương nhìn Trữ Bị Lương mặc quan phục vô cùng kỳ quái chẳng ra cái giống gì, con heo, à không, quan heo mới đúng! Cái thể giới này bị điên hay là năng điên rồi?

An Nhị gia chửi âm lên “tên hoàng đế chết tiệt dám đem chúng ta làm trò cười cho thiên hạ, bọn quan viên ngày mấy lượt đến phủ chúc mừng nhà ta có một “Tĩnh Đàn sử giả” quan lộ rộng mở, cái đám nhiều chuyện đó còn khen chúng ta được món hời, khi vui thì có thần heo làm bạn, khi buồn còn có thể bắt heo làm thịt, chẳng ai có phúc ăn thịt thần heo như chúng ta. Bên ngoài còn đồn An gia giàu có phát đạt là nhờ con heo này. Thật là tức chết mà! Lúc An Nhị gia ta chém giết người Hồ, đám các người vẫn còn bú sữa mẹ đó”

An Nhị gia mắng đến quên trời quên đất, cả đám đều đồng ý với An Nhị gia, đặc biệt An Nhị Lang rất đồng cảm với cha mình, cùng mắng lão Hoàng đế tiện nhân, mặt dày, không biết xấu hổ.

Thời loạn tạo nên mãnh thú! Uy lực của Trữ Bị Lương thật không thể xem thường.

Thập Nhất Nương nhất định đem theo vũ khí của mình là roi cuốn quanh thắt lưng. Cung yến lần trước, nàng không có dịp sử dụng cũng không có nghĩa là lần này không dùng đến.

Ngựa xe dập dùi tiến nhập hoàng cung, Thập Nhất Nương nhìn bầu trời mờ tối, vẫn còn hơi sớm, nhưng kinh nghiệm tham dự cung yến lần trước, Thập Nhất Nương đoán khi về nhà chắc trời đã tối như mực, đến mức giờ bàn tay lên cũng không thấy được ngón nào.

Thần heo bị An Ngũ Lang giữ chặt bên người, ai ai cũng hiếu kỳ nhìn con heo mặc quan phục, “quan heo” xưa nay chưa từng có, bọn họ tranh thủ liếc mắt mấy lần.

Các thiếu niên không thể dè dặt lên lút nhìn mãi, cho nên họ vây quanh An Ngũ Lang, đưa tay tranh thủ sờ sờ thần heo mấy cái, truyện Tây Du Ký đã lan truyền rộng rãi ở kinh thành, tất cả mọi người đều tin tưởng tổ tiên của loài heo chính là Thiên Bồng Nguyên Soái, còn con heo này chính là Thiên Bồng Nguyên Soái hiện thân.

Các vị tiểu thư cũng nhìn sang, nhất là các tiểu cô nương đều chăm chú nhìn con heo không chớp mắt.

“An tỷ tỷ, muội muốn sờ heo”. Bé gái mập mập nín tay áo Thập Nhất Nương, vừa nói vừa chảy nước dãi.

“Đừng nôn nóng, nơi này nhiều người quá, hai ngày nữa rảnh rồi, tỷ sẽ đón muội đến An phủ chơi với nó nha”. Thập Nhất Nương nhanh tay đút điểm tâm vào miệng bé con khá ái, giờ này người vây quanh nhiều lắm, chặn miệng bé con là tốt nhất, nếu nó đòi xem, bọn họ hòa theo cũng đòi xem sẽ rất mệt.

Bên trong khá ấm áp, Thập Nhất Nương nghĩ thầm Hoàng hậu thật là chu đáo, chú ý tính thực dụng, lần này nàng ấy rất quan tâm đến thức ăn, cung yến trước tổ chức ngoài trời quá lạnh, thức ăn nguội ngắt, ăn được vài miếng rồi thôi, rất lãng phí lương thực, đêm nay mang lên từng món, ăn xong mới mang lên tiếp, đặc biệt còn có món lẩu nóng sốt, rất hợp ý nàng.

“Cái này rất giống tác phong của Hoàng hậu”. Phương thị cười nói, “Nghe nói lần trước cung yến thừa quá nhiều thức ăn, Hoàng hậu xót ruột, lần này có lẩu, ăn bao nhiêu thì những thịt bấy nhiêu, không lãng phí chút nào”.

An Thập Lang nghĩ nghĩ nói “phương pháp này rất tốt, trời lạnh như vậy, có lẩu nóng sốt ai mà chẳng thích”.

Tuy vậy cũng có người oán thầm, “cái món lẩu thấp hèn này mà cũng đưa vào cung yến, Hoàng hậu thật là hẹp hòi quá”. Một vị phu nhân toàn thân hoa lệ cất tiếng oán than, Hoàng hậu xuất thân từ nhà đồ tể, dù là lên ngôi cao cũng vẫn không thay đổi được tư duy thấp kém.

“Không sai, món lẩu này bách tính bình dân đều rất quen thuộc, làm sao thể hiện được quý khí của hoàng gia”. Một phu nhân khác nói nhỏ.

“Có người nói những cung yến trước, thức ăn dư quá nhiều khiến Hoàng hậu tiếc rẻ...”

“Chúng ta vốn là thế gia quý tộc, sinh hoạt xa xỉ là chuyện bình thường, tính toán chi li như thế là hành vi của những kẻ nghèo hèn, bản tiện”. Một phu nhân khác góp lời, “Thật lẩu mới có một cung yến, dù có lãng phí thì sao chứ? Vì một chút thức ăn mà khiến hoàng gia mất thể diện, đúng là không ra gì...”

“Nhưng sao Hoàng thượng và Hoàng hậu còn chưa xuất hiện? Hình như hôm nay Hoàng hậu triệu kiến một mệnh phụ phu nhân thì phải?”

“Hoàng thượng hình như cũng lên triệu kiến một đại thần!”

“Còn Thái tử thì sao?”

“Chẳng phải Hoàng hậu đang có ý định lựa chọn Thái tử phi sao?” Một phu nhân có vẻ khôn khéo cảm giác hình như không ổn “Nếu như thế, Thái tử phải nên xuất hiện mới đúng!”

“Hoàng thượng giá lâm!”...

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114

Hoàng đế và Hoàng hậu khoan thai bước đến. Không biết Thập Nhất Nương có bị ảo giác không, sao lại thấy ánh mắt Hoàng hậu hiện lên sự lo lắng và khuôn mặt ưu sầu thế kia?

Thập Nhất Nương nhú mày, nàng lại thấy một vị thái giám đến nói nhỏ bên tai An Ngũ Lang, nói xong, Ngũ Lang liền cùng Trữ Bị Lương vội vã ra ngoài.

Thừa dịp cả đám người tập trung mọi sự chú ý vào Hoàng đế và Hoàng hậu, Thập Nhất Nương lén lút chuồn ra ngoài, buồn bực chính là nàng tìm loanh quanh một hồi vẫn không thấy bóng dáng Ngũ Lang ca.

Trong đại sảnh truyền ra những tiếng hoan hô khá nhỏ, đại khái là Hoàng đế nói gì đó, Thập Nhất Nương nghĩ vẫn không muốn quay lại cung yến, nàng tiếp tục đi, lại phát hiện trên tuyết có dấu chân của Trữ Bị Lương, nàng lén mò bước theo từng dấu chân của con heo mập.

Một trận gió lớn lạnh buốt quét qua mặt, Thập Nhất Nương run lên, nàng cảm nhận được cái lạnh thấu đến tận xương tủy, trước mặt nàng xuất hiện một cái hồ thật lớn.

Hồ nước nằm ở phía đông cung điện, từng trận gió thổi qua khiến sóng nước dao động, Thập Nhất Nương định bước đi, không muốn để ý đến mặt hồ vì trong ti vi hay chiếu mấy phim cổ trang gì gì đó, hồ nước đều là nơi nguy hiểm, cung đấu – trạch đấu gì cũng kéo nhau đến hồ rồi xô đẩy nhau xuống đấy.

Nhưng khoan đã, vị cô nương kia đang muốn làm gì nhỉ?

Thập Nhất Nương đen mặt, một cô nương toàn thân màu đỏ giống y chang nữ quỷ, tóc xõa rũ rượi bị gió quất dính vào mặt, Thập Nhất Nương không nhìn được khuôn mặt nàng ta, chỉ thấy ánh mắt nàng ta quét qua người mình, đó là ánh mắt trống rỗng vô hồn như người chết.

Nữ quỷ từng bước đi đến hồ, Thập Nhất Nương cố gắng an ủi chính mình, có thể vị cô nương này chỉ là muốn thưởng thức phong cảnh hồ nước, hiện tại là mùa đông, nước hồ đã đóng một lớp băng mỏng, chắc cô nương này muốn soi gương nên đến đây soi bóng vào mặt hồ... Lý do này hình như cũng hợp lý mà!

Thập Nhất Nương tìm thêm một vài lý do nữa, nhưng chân của nàng lại nhanh hơn óc, chẳng mấy chốc, Thập Nhất Nương đã đến bên cạnh nữ quỷ, trăm ngàn lý do vẫn không thể thuyết phục nổi mình. Thập Nhất Nương chửi thề: @#\$%^&....! Khốn kiếp thật, tự sát lúc nào chẳng được, sao lại nhắm vào ngày hôm nay, càng giận hơn là tự sát trước mặt nàng. Chết? Chết cái mịc gì? Ta còn là trẻ vị thành niên, người chết kiểu này sẽ làm ta bị ám ảnh đó, ta sẽ ăn không ngon ngủ không yên, có biết hay không hả?

“Khoan!” Thập Nhất Nương hô to, “Dừng tay..., í lộn, dừng chân lại!” Làm ơn đừng có bước về phía trước nữa...

Nữ quỷ ánh mắt vô hồn giống như không nghe thấy tiếng gọi của Thập Nhất Nương, bước chân vẫn kiên trì hướng về phía hồ nước.

Vừa kịp chạy đến, thấy giày tiếp theo nàng ta sẽ ngã vào trong hồ, Thập Nhất Nương đem roi giật bên hông mình rút ra, tiếng roi lao vun vút vào hư không, quần vào thắt lưng nàng ta, Thập Nhất Nương dùng sức kéo nàng ta ngã ra xa hồ nước.

“Bịch...” Cô gái ngã xuống đất, Thập Nhất Nương thè lưỡi, trên mặt đất toàn là đá cuội, ngã kiểu này chắc là đau lắm

“Người không sao chứ?” Thập Nhất Nương chạy vội đến nâng nàng ta dậy “Có chuyện gì luẩn quẩn trong lòng bắt lực đến mức phải đi tìm cái chết sao?”

Lúc này rốt cuộc Thập Nhất Nương cũng nhìn được khuôn mặt cô gái, Thập Nhất Nương muốn ngừng thở! Trời ơi, đẹp quá! Lúc này Thập Nhất Nương đã biết thế nào là khuynh quốc khuynh thành, nhưng hình như cô nương này nhìn hơi quen mắt...

“Huy nương, đừng sợ, nhảy xuống đi...” Cô gái tự lẩm bầm nói với chính mình. Sau đó nàng ta gầy dựa đứng lên, lại hướng về hồ nước. Thập Nhất Nương hoảng hốt, cái tư thế này, còn muốn nhảy xuống hồ nữa hả trời?

“Khoan, khoan, có chuyện gì nói với ta đi”. Thập Nhất Nương nóng nảy ôm lấy thắt lưng của nàng. “Người đẹp như vậy mà chết thì rất đáng tiếc... không đúng, ta sai rồi, dù xấu cũng không được chết, người đẹp như vậy càng không được chết... không đúng, ta lại sai rồi, tóm lại là không được chết”.

“Huy nương, nhảy xuống, tất cả sẽ kết thúc, sẽ không còn ác mộng mỗi đêm...” Cô gái ánh mắt trống rỗng lại nói lời vô thức, kéo Thập Nhất Nương đi về phía trước, giống như bị trúng tà...

Không đúng, không phải trúng tà, mà là thuật thôi miên... Sắc mặt Thập Nhất Nương bắt đầu khó coi, trong thời mạt thế, người có dị năng kiểm soát tinh thần người khác dùng thuật thôi miên rất dễ dàng, thậm chí còn có những kẻ trâu bò dùng thuật thôi miên ra lệnh cho xác chết đi chém giết người khác, tạo nên tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Thập Nhất Nương tát mạnh một cái vào mặt cô gái, ánh mắt cô gái xuất hiện sự dao động, cái tát này hình như hữu dụng...? Thập Nhất Nương mừng rỡ, hai bàn tay nàng chà xát lấy lực, nhiệt tình làm thêm vài cái vào mặt cô gái, xem ra kẻ dùng thuật thôi miên công lực không cao thâm lắm, thật là may...

“Đau quá!” Cô gái lấy tay ôm mặt, biểu tình không thể tin nổi nhìn Thập Nhất Nương “Người là ai?... Sao lại đánh ta?”

“Vì người thiếu nợ ta... À không, nếu ta không đánh người, người sẽ nhảy hồ tự sát đó”. Thập Nhất Nương lắc lắc tay nàng: “Ta nói nè công chúa điện hạ, vì sao người lại muốn nhảy xuống hồ tìm chết? Có chuyện gì không nói ra được sao?”

“Người biết ta là công chúa? Sao có thể?” Cô gái vẻ mặt càng thêm nghi ngờ: “Đã biết ta là công chúa, người còn dám đánh ta?”

Công chúa này hình như đầu óc có chút hơi bất thường thì phải, nàng ấy không nói vào trọng điểm câu chuyện gì cả, Thập Nhất Nương đang hỏi về lý do nhảy hồ mà. Thập Nhất Nương chớp chớp mắt “Vì sao biết người là công chúa ấy hả? Nhìn mặt người thì biết thôi, trên đời này người có hình dáng giống Thái tử đến mức này ngoài tỷ tỷ song sinh của huynh ấy thì còn có ai nữa chứ? Còn vấn đề thứ hai mà người hỏi, người nhìn lại đi, trước mặt người là chỗ nào?...”

“Chỗ?... Tất nhiên là ở tẩm cung...” Công chúa đang nói chợt im bặt, nàng sùng sốt mồm nhìn hồ nước đen kịt trước mắt, “Sao ta lại đến hồ nước?”

Thập Nhất Nương tức giận nói, “Đây cũng là lý do ta đánh người, mới vừa này người sống chết muốn nhảy hồ đó”.

“Công chúa đây rồi... Công chúa ở đây!” Tiếng nói xôn xao truyền tới.

“Tìm được công chúa rồi!”...

-----oOo-----

Thập Nhất Nương đứng ngồi không yên, trong tẩm điện, Hoàng hậu đang an ủi công chúa, dựa vào thánh lực của người bình thường chắc chắn sẽ không nghe được, nhưng Thập Nhất Nương đâu phải người bình thường.

Thật là, dù có đánh cũng phải đánh vào chỗ nào không nhìn thấy được, cổ nhân cũng nói đánh người không được đánh vào mặt. Thập Nhất Nương hơi lo lắng, làn da công chúa mỏng manh, mười ngón tay nàng lưu lại dấu đỏ trên mặt công chúa rõ ràng thế kia, chắc chắn họ sẽ biết nàng ra tay thô bạo rồi.

“Hu hu... Mẫu hậu, thật xin lỗi... Con chỉ biết con nằm mơ, con sợ nước, trong mơ con thấy ca ca nắm đó ngã xuống hồ, nếu nắm đó con dũng cảm nhảy theo huynh ấy, thì sẽ không khổ sở thế này...”

Hoàng hậu vừa tức giận vừa đau lòng, “Huy nương, không phải lỗi của con, con khi đó mới vài tuổi, ca ca con hiện tại cũng rất tốt, không xảy ra chuyện gì cả... Con vẫn cứ để chuyện này trong lòng, ăn không ngon ngủ không yên, ngày càng gầy rộc, mẫu hậu phải làm sao đây?” Nhị Lang nắm đó bị người ta đẩy xuống hồ Huy nương đều nhìn thấy hết, từ đó hồ nước đã trở thành ác mộng, mỗi đêm nhấc chìm ý thức nàng đến không thờ nổi.

“Hu hu, mẫu hậu, con xin lỗi, con nghĩ ca ca... con nghĩ nếu nắm đó con không ngu ngốc đến mức không làm gì được, đứng ra con có thể kêu la cho người tới giúp, nhưng con không làm được... nếu nắm đó ca ca không bị chìm xuống hồ thì thân thể ca ca sẽ không yếu đến như vậy, ca ca sẽ không phải xuất gia để mai danh ẩn tích, phụ hoàng và mẫu hậu cũng sẽ không khổ sở nhớ thương huynh ấy...”

Hoàng hậu ôm con gái vào lòng, không kiềm chế được mà khóc theo “Huy nương à, mọi người chưa bao giờ trách con, mẫu hậu tất nhiên sẽ nhớ thương ca ca con, mẫu hậu cũng cầu trời khấn phật cho Huy nương của mẫu hậu khỏe mạnh bình an, các con đứa nào cũng là sinh mệnh của mẫu hậu...”

.....

“Thập Nhất Nương!”

“Tham kiến Thái tử điện hạ!” Thập Nhất Nương đứng lên hành lễ.

Thái tử nhíu mày “Đã nói là không cần hành lễ mà”

Thập Nhất Nương cười ngây ngốc, “Người ta chỉ trách người không có lễ nghĩa, chứ ai lại trách người lễ nhiều chứ”

Thập Nhất Nương không vừa lòng, “Ta không cần muối ý tứ như thế với ta, ta còn phải cảm tạ muội đã cứu tỷ tử”.

Thập Nhất Nương lắc đầu kịch liệt “Chuyện nhỏ thôi mà, đứng rồi...” nàng hơi chần chờ nhìn Thái tử rồi nói tiếp: “Muội có chuyện muốn nói với huynh”.

Lời chưa dứt, Hoàng hậu và công chúa đã bước ra, mắt của hai người đều sưng đỏ.

“Người đâu, đem mấy cái trứng chim lại đây cho công chúa thoa mặt, Thập Nhất Nương cũng không phải người lạ, con ngồi xuống đi...” Hoàng hậu nói lời phân phó.

Công chúa cười thẹn thùng, Thập Nhất Nương nhìn khuôn mặt trắng nõn của công chúa in đậm dấu tay nàng mà vô cùng áy náy, nàng đánh công chúa mạnh như sức thiên lôi, một khuôn mặt xinh đẹp hoàn mỹ như vậy suýt chút nữa bị nàng đánh thành cái đầu heo.

“Xin lỗi, công chúa, muội không nên đánh tỷ như vậy” Thập Nhất Nương thành tâm xin lỗi.

“Không sao, nhờ có muội, nếu không ta đã nhảy vào hồ, ta đi thay quần áo một chút rồi cùng muội trò chuyện, có được không?” Công chúa về mặt chờ mong nhìn Thập Nhất Nương.

“Đương nhiên được rồi, muội chờ tỷ”. Thập Nhất Nương nghĩ nghĩ rồi nói tiếp “công chúa quay về cung điện của tỷ để thay quần áo, có phải không?”

“không phải, cung nữ sẽ lấy quần áo của ta đến đây”.

“Cung nữ đi lấy quần áo là cung nữ cận thân hầu hạ tỷ có phải không?”

Công chúa ngăn người “Đúng rồi, cung nữ đó là người thân cận bên ta, ta đi thay quần áo rồi sẽ nói chuyện tiếp với muội nhé!”

Thập Nhất Nương nhẹ nhàng nói, “tỷ đi đi, muội chờ tỷ”.

Thái tử tâm tư vốn mẫn tuệ, đã cảm giác có điều không thích hợp, Hoàng hậu cũng nheo mắt, nàng trở thành đương kim hoàng hậu tuy không lâu nhưng những kẻ rắn rết trong cung cũng gặp qua không ít rồi, sao lại có chuyện con mình đang yên đang lành đi tìm chết chứ!

“Thập Nhất Nương, muội phát hiện điểm không thích hợp, có đúng không?”

Thập Nhất Nương trầm ngâm, “Phải, đúng là có điểm khả nghi, nương nương và Thái tử có từng nghe nói đến mị thuật?”

“Mị thuật? Người nói công chúa trúng tà?”

Giọng nói của Hoàng hậu đầy tức giận, chẳng có người mẹ nào lại muốn nghe người khác nói con mình bị trúng tà, nặng về âm khí.

“Mẫu hậu, Thập Nhất Nương không có ý này đâu”. Thái tử vội lên tiếng, nháy mắt bảo Thập Nhất Nương mau mau giải thích.

Thập Nhất Nương chân thành nhìn thẳng Hoàng hậu, “nương nương, ý con nói mị thuật và tà thuật quỷ thần không có quan hệ gì đâu, trên giang hồ có

nhieu kẻ dùng một ít mê dược để điều khiển linh trí người khác, còn công chúa, tình hình phức tạp hơn một chút, nàng trúng thuật thôi miên”.

Thái tử trầm giọng “Thập Nhất Nương, ta đã lệnh cho thái y kiểm tra tẩm cung của Huy nương, cũng không tìm ra cái gì không đúng... Muội nói thuật thôi miên này chắc là không phải dùng dược vật, có thể giải thích rõ một chút không?”

Thập Nhất Nương đem thuật thôi miên nói qua ngắn gọn, “Muội dám khẳng định công chúa trúng thuật thôi miên, nhà muội có một quyển sách y, có nói rằng ở hải ngoại tồn tại một quốc gia có người dùng thuật thôi miên khống chế đầu óc người khác”.

“Thôi miên thuật rất thần kỳ. Một người bị thuật thôi miên nghĩ mình là chó đã thực sự đi bằng bốn chân, lè lưỡi sủa gâu gâu như thật”.

Hoàng hậu nhủ mảy, “nói vậy, kẻ thao túng muốn cho người nào chết, người đó sẽ từ từ mà không hề lưu lại một chứng cứ gì”.

“Không thần kỳ đến mức đó đâu nương nương, người nào tâm trí đủ kiên cường sẽ không bị thuật thôi miên khống chế, hơn nữa, một người dù bị thôi miên, nhận được lệnh phải tìm cái chết, nhưng tiềm thức bản năng trong họ vẫn muốn sống thì họ cũng sẽ nổi lên một tia phản kháng”. Thập Nhất Nương cẩn thận giải thích “Những bậc thầy thôi miên bằng đầu óc thật sự rất hiếm, đa số là kẻ thôi miên người khác thông qua dược vật như thuốc mê gì gì đó... mùi trên quần áo của công chúa khiến con cảm thấy hơi lạ lạ, nương nương có thể kiểm tra một lần nữa không?”

Vừa bước vào phòng Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi, “Đương nhiên phải kiểm tra, toàn bộ hoàng cung đều phải kiểm tra!” Ai dám hại khuê nữ của hần, hần sẽ cho chúng sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 115

Thập Nhất Nương đến tẩm cung của công chúa dạo một vòng, thuận tiện nhìn ngó cây cảnh xung quanh, nàng sừng sốt: “cây trúc đào có độc, vò cây, lá cây và hoa đều mang độc tố, tẩm cung công chúa lại nhiều trúc đào thế này... chắc chắn... hạ nhân làm vườn trong hoàng cung có sở thích đặc biệt quá! Uì cha... còn có cây ngưu mỹ nhân, cây này càng đẹp thì lại càng độc, nó gần giống với cây thuốc phiện, ngửi mùi lâu dần sẽ bị nghiện, thần trí không minh mẫn, dễ sinh ảo giác... Á, còn có mã đề hoa...”

Hoàng hậu chảy mồ hôi lạnh, thì ra bấy lâu nay con gái mình ở cái chỗ quái quỷ gì thế này, khắp nơi đều là độc dược, đến không khí cũng không thể trong lành. Trong tẩm cung này, đến cây cỏ cũng có thể giết người. Hoàng hậu càng nghĩ càng lạnh lẽo.

“Thật ra nương nương không biết cũng đúng thôi, người dùng suy nghĩ nhiều”. Thấy vẻ mặt tự trách của Hoàng hậu, Thập Nhất Nương an ủi “Những loại hoa này đều rất xinh đẹp, trông trong cung khiến cảnh quan đẹp mắt là chuyện đương nhiên, không ai có thể nghĩ ngờ mà”.

Hoàng hậu thấy nhẹ nhõm đôi chút, miễn cưỡng cười cười, nàng quyết định đem hết tất cả các loại cây độc, hoa độc trong cung tiêu hủy hết.

“Thập Nhất Nương, Huy nương không khỏe là do các loại cây hoa độc này đúng không?” Thái tử sắc mặt vẫn không tốt, trong phòng ngủ của Huy nương đặt rất nhiều chậu ngưu mỹ nhân và mã đề hoa, cái này là cung nữ đưa đến ngẫu nhiên, cũng có thể là một âm mưu...

“Không phải đâu, chỉ cần không đem chúng chế biến thành thức ăn, mấy chậu cây ấy vẫn không nguy hiểm, nhưng phòng ngủ không nên đặt quá nhiều chậu cây, ban đêm chúng sẽ tranh giành dưỡng khí với con người và thải ra khí không tốt, rất có hại cho hô hấp... Hơn nữa, mùi hương của chúng quá nồng cũng không tốt cho giấc ngủ”. Thập Nhất Nương đem những dụng cụ sinh hoạt hàng ngày trong phòng công chúa kiểm tra hết một lượt, nhờ sống một thời gian dài ở thời mạt thế, tẩy trừ không ít độc tố trên thực vật nên cơ thể nàng đặc biệt mẫn cảm với các loại độc, chỉ nhìn và ngửi cũng có thể biết dược vật ấy có độc hay không.

Uhm, trà này không có vấn đề, mực viết chữ cũng không có vấn đề, bình phong cũng bình thường...

“Tìm được rồi!” Thập Nhất Nương thở phào nhẹ nhõm lôi ra một thứ trong đồng quần áo.

“Đây không phải là yếm lót của Huy nương sao?” Mặt Hoàng hậu hơi ửng đỏ, bước vội đến xoay mặt Thái tử sang hướng khác, tuy là huynh muội nhưng để hần nhìn nội y của Huy nương hình như không tốt lắm.

“Trên yếm lót này có mùi rất nhạt, bình thường không thể ngửi ra nhưng quả thật vẫn có hương vị khác lạ”. Thập Nhất Nương rất khẳng định nói.

Hoàng hậu bước đến ngửi đi ngửi lại mấy lần “đây là mùi... là lãnh thám. Chẳng phải con vừa nói mùi trên lư hương không có vấn đề gì mà”.

“Lãnh thám vốn rất tốt để an thần, giúp dễ ngủ. Trong phòng này hầu hết các vật dụng đều được ướp hương lãnh thám, nhưng trên yếm lót này, ngoài lãnh thám còn có một mùi khác nữa, người bình thường rất khó để nhận ra, mùi này quện cùng lãnh thám sẽ tạo thành nhị hương”. Thập Nhất Nương vô cùng khẳng định nói “Hoàng hậu nương nương và Thái tử có thể điều tra kẻ phụ trách quần áo của công chúa để tìm ra manh mối”.

“Bẩm nương nương, Trần ma ma tự sát!” Cung nữ vội vàng quỳ xuống báo tin.

Trần ma ma hơn bốn mươi tuổi, thường ngày luôn hiền từ, hòa ái nhưng lúc này bà ta da dẻ xanh mét, tai, mắt, mũi, miệng đều chảy máu, còn có nụ cười vô cùng quỷ dị trên mặt khiến người ta sợ hãi không thôi.

Tiểu cung nữ sợ đến mức run lập cập, Thập Nhất Nương đen mặt lại “Độc dược này quá lợi hại, uống vào liền tắt thở ngay lập tức, không cảm thấy đau đớn chút gì”.

Hoàng hậu vô cùng giận dữ “Lập tức điều tra cho ta”

Thái y vẫn chưa đến, Thập Nhất Nương tò mò tìm hiểu độc dược này rốt cuộc là loại gì, nàng đang muốn nghiên cứu xác chết kỹ hơn thì Thái tử đã kéo nàng về phía hân, còn lấy tay che mắt nàng lại, “Thập Nhất Nương đừng nhìn!”.

Thái tử hối hận trong lòng, đứng ra ngay từ đầu hân không nên để Thập Nhất Nương xem cảnh thê thảm này, tối về nàng gặp phải ác mộng hân không biết phải làm sao!..

Hoàng hậu hồi phục lại tinh thần, “Đúng vậy, Thập Nhất Nương con ra ngoài đi, thấy người chết xui xẻo lắm”. Thập Nhất Nương dù có to gan đến mấy vẫn chỉ là một đứa nhỏ, so với Huy nương, Thập Nhất Nương càng nhỏ tuổi hơn, vậy mà Hoàng hậu lại quên mất.

Thập Nhất Nương đảo mắt nhìn Thái y đang từ từ bước đến.

“Bẩm nương nương, trong tẩm cung công chúa, việc to việc nhỏ gì Trần ma ma cũng thu xếp hết”.

“Trần ma ma thường ngày hay lui tới với ai nhất? Rất có khả năng có người sai khiến bà ta”. Hoàng hậu lớn tiếng hỏi.

Tại Thập Nhất Nương rất thánh nên trong phòng nói gì nàng đều nghe rõ ràng. Nhưng xem tình hình này, gian tế chính là Trần ma ma nhưng muốn tìm ra chủ mưu thật sự ở phía sau cũng không phải dễ.

“Bẩm Thái tử điện hạ, Trần ma ma năm nay 45 tuổi, không có con cái, tiền cung đã được 30 năm...” Tổng quản nội cung vừa run rẩy vừa bẩm báo, “Cũng chưa từng thấy bà ấy cùng người ngoài có liên hệ gì, ngày ngày đều tuân thủ bốn phận, không có dấu hiệu khác thường”.

“Tuân thủ bốn phận? Người tuân thủ bốn phận sẽ rắp tâm hãm hại công chúa sao? Tiếp tục điều tra người thân của bà ta, đừng nói với ta là bà ta từ đất nê chui ra chứ!” Thái tử mặt lạnh như băng, “Còn nữa, mùi hương bà ta dùng là từ đâu đưa đến, độc dược bà ta lấy từ đâu, hoàng cung này từ khi nào đã trở thành nơi đầy rẫy độc dược thế này hả?”

Giọng nói của Thái tử không lớn nhưng mỗi lời đều như sấm sét giáng vào đầu thái giám tổng quản nội cung, mấy tên thị vệ đứng bên cạnh cũng sợ đến mức quỳ xuống.

Hoàng hậu giận dữ nói “Độc dược tám phần là từ ngoài cung đưa vào, nếu thái y cũng không tìm được độc dược từ đâu đưa đến, điều tra thái y viện luôn đi!”.

Mấy vị thái y run lấy bầy đồng loạt quỳ xuống đất, thái y viện đang sắp phải chịu đựng một hồi gió tanh mưa máu rồi.

“Từ lang, tuyển thêm mấy cung nữ sạch sẽ hầu hạ Huy nương, lần này mẫu hậu sẽ lựa chọn thật cẩn thận, cũng do mẫu hậu quá chủ quan, cứ nghĩ đã điều tra hết thấy bọn cung nhân này, ngờ đâu vẫn còn một Trần ma ma lọt lưới”.

“Chỉ cần đã làm tắt nhiên sẽ lưu lại dấu vết”. Thái tử nghiêm mặt nói “Mẫu hậu đừng gấp quá, kẻ chủ mưu sau lưng cũng đừng mong trốn thoát!”.

-----oOo-----

Thập Nhất Nương rời khỏi tẩm cung công chúa. Nàng đứng trên mặt đất đầy tuyết phủ, khuôn mặt không hiện ra một tia biểu cảm gì, nàng cứ từ từ nhìn ánh hoàng hôn giống như một con cự thú thật lớn đang há miệng đỏ au cắn nuốt hoàng cung từng chút một. Vì tưởng tượng ra các màn cung đấu kịch liệt mà Thập Nhất Nương chuẩn bị sẵn roi da bên mình, nhưng nàng không vui nổi, nàng đã tận mắt nhìn thấy sinh mệnh con người nhỏ bé như con kiến, rất dễ bị người ta đạp chết trong những màn cung đấu bản thù này.

“An Thập Nhất tiểu thư, Hoàng thượng và Hoàng hậu đang đợi người”. Một cung nữ đến gần hành lễ.

Thập Nhất Nương thở ra một ngụm khí lạnh “Đi thôi!”.

Đương nhiên công chúa không hề hay biết chuyện tẩm cung của mình đang bị điều tra, nàng cùng phụ hoàng và mẫu hậu của mình trò chuyện vui vẻ. Thập Nhất Nương từ xa nhìn thấy một nhà ba người hoàng gia đang đầm ấm thân mật, nàng cũng an tâm hơn. Cho dù hoàng cung sâu tựa biển, đầy rẫy những âm mưu đen tối, dù cuộc sống của hoàng gia phức tạp đến đâu, chỉ cần cả gia đình sống hòa thuận bên nhau, nương tựa vào nhau đã là chuyện tốt đẹp nhất rồi.

“Thập Nhất Nương, nhanh lên, vào đây! Phụ hoàng, con có thể hỏi Thập Nhất Nương làm thế nào nuôi Thiên Bồng Nguyên Soái lợi hại đến vậy không? Con nghe nói Thiên Bồng Nguyên Soái là thần heo, không gì không làm được!” Công chúa hiếm khi cười tươi như vậy, lại càng hiếm khi hào hứng nói chuyện với người khác khiến Đế - Hậu rất hài lòng.

“Đương nhiên là được”. Hoàng đế cười đón hậu nhìn khuê nữ.

“Tham kiến Hoàng thượng và Hoàng hậu”. Thập Nhất Nương hành đại lễ.

Hoàng đế và Hoàng hậu nhìn nhau, Hoàng hậu khuôn mặt ưu sầu lắc đầu với hân.

“Huy Nương, Thập Nhất Nương, hai con lại đây, cùng nhau trò chuyện vui vẻ đi”. Hoàng đế mỉm cười nói “Phụ hoàng và mẫu hậu con còn có việc phải làm”.

Công chúa nhu thuận gật đầu, cô gái 15 tuổi khuôn mặt vẫn còn khò đại mỉm cười thật tươi nói với Thập Nhất Nương “Ta là tỷ tỷ, ta sẽ cùng Thập Nhất Nương chơi với nhau thật tốt”.

“Công chúa so với tướng tượng của muội không khác nhiều lắm, tính tình chắc cũng sẽ tốt và mạnh mẽ giống như Thái tử ca ca”.

Huy nương cười ngượng ngùng “Không giống lắm đâu Thập Nhất Nương, Tứ lang rất kiên cường, còn ta lại quá yếu đuối”.

Thập Nhất Nương mỉm cười “yếu đuối cũng có thể trở thành kiên cường mà”.

Tứ Đò Tinh Huy – An Khang công chúa so với suy nghĩ của Thập Nhất Nương càng xinh đẹp ngây thơ, nàng rất thích tính cách này của công chúa, nàng quyết tâm sẽ thay đổi vị tỷ tỷ này, giúp tỷ ấy trở thành người mạnh mẽ không bị người khác bắt nạt.

An Khang công chúa cũng vô cùng thích Thập Nhất Nương. Công chúa biết mình nhu nhược vô dụng nên rất ngưỡng mộ Thập Nhất Nương dũng mãnh.

“Thập Nhất Nương thật là lợi hại, công phu dùng roi lại tốt như vậy, muội chỉ vung một roi mà đã kéo ta tránh xa khỏi hồ nước, muội mạnh mẽ thật!”. Huy nương hai mắt tỏa sáng nhìn Thập Nhất Nương.

“Không có gì đặc biệt đâu, là do muội luyện tập hàng ngày mà, nhưng mà tỷ tỷ cũng phải vận động nhiều hơn, có vận động mới khỏe mạnh được”. Thập Nhất Nương lắc đầu nhìn thân thể suy nhược của Tứ Đò Tinh Huy, nàng ấy 15 tuổi, so ra còn lớn hơn cả Tăng Bát Nương nhưng đáng người quá kém, nhỏ xíu, gầy tong teo, bộ ngực dường như không phát triển.

“Tỷ gầy quá”.

Tinh Huy uể oải nói “Ta thường xuyên phát bệnh, mỗi ngày đều phải uống rất nhiều thuốc, miêng lúc nào cũng đắng, ăn gì cũng toàn nghe mùi thuốc, lâu dần ta không muốn ăn cơm, mẫu hậu cũng nói ta gầy rất xấu”.

“Sinh bệnh? Thái y không chữa được sao?”

“Chỉ là suy nhược thân thể, cũng không phải bệnh gì nghiêm trọng”. Tinh Huy có chút ngượng ngùng “Cũng không thể nói là bệnh, chỉ là ăn không được, ngủ không được, cứ nằm xuống là lại thấy ác mộng, cảm thấy thân thể mình không thể cử động nhiều, cảm giác cả người vô lực”.

Nói vậy công chúa không phải có bệnh, nàng ngủ không được là do Trần ma ma bỏ thuốc, ăn uống kém là vì ít vận động, chỉ cần giải quyết được hai điều này là ổn, Thập Nhất Nương suy nghĩ rồi nói “Tỷ tỷ có muốn khỏe mạnh hơn không?”

Hai mắt công chúa sáng lên, vội vàng nói “Có thể sao? Ta có thể khỏe mạnh thật sao?” Tinh Huy đã quá chán nản cảnh mỗi ngày nằm trên giường uống thuốc.

“Tất nhiên, mỗi ngày vận động một chút, dần dần tăng lên mức độ rèn luyện, ví dụ như khiêu vũ mỗi ngày nè, đồ nhiều mồ hôi, thân thể sẽ từ từ tốt lên”.

“Khiêu vũ là gì?”

“À, đại khái là nhảy múa đó”.

“Ta nghe Tứ lang nói Thập Nhất Nương nhảy điệu con thỏ, còn mặc quần áo con thỏ rất đáng yêu”.

“Nếu tỷ thích tỷ có thể mua một bộ đồ thỏ để mặc mà. Hiện tại kinh thành đang lưu hành quần áo động vật, ở nhà muội và Thập lang cũng hay mặc lắm, cực kỳ ấm luôn”. Thập Nhất Nương mỉm cười nói tiếp “tỷ tỷ xinh đẹp thế này, mặc đồ thỏ vào sẽ đáng yêu lắm luôn á”.

An Khang công chúa đỏ mặt, được Thập Nhất Nương khích lệ nàng vô cùng vui vẻ nhưng vẫn còn chút ngượng ngùng “Ta lớn thế này, mặc vào sẽ xấu hổ lắm đó”.

“Có người 60 tuổi còn mặc mà”. Thập Nhất Nương chợt nhớ đến ở thời hiện đại, có bà lão 60 tuổi còn biểu diễn múa sexy, mặc bikini gợi cảm, đầu đội mũ tai thỏ, sau mông còn có cái đuôi thỏ ngúng nguẩy, vừa uốn dẻo vừa lắc mông... Chậc chậc..., nghĩ tới thôi đã muốn rùng mình.

“Nói chuyện gì mà vui vẻ quá, cho phụ hoàng nghe chung có được không?” Hoàng đế cười đến sáng lạn đang từ từ bước đến.

“Phụ hoàng!”. Vừa thấy Hoàng đế, công chúa vội vàng quăn quýt như trẻ con quăn mẹ, “Con và Thập Nhất Nương đang nói chuyện phiếm mà, phụ hoàng, lần sau người cho con đến nhà Thập Nhất Nương muội muội có được không?”

“Tất nhiên là được” Hoàng đế thật lâu mới thấy nụ cười rạng rỡ trên mặt khuê nữ nhà mình, không còn vẻ u ám tối tăm thường ngày nữa.

“Hoàng thượng, An Ngũ Lang và Tịnh Đàn sứ giả đã đến, đang chờ ạ!”.

“Nhanh cho họ vào đi”.

An Ngũ Lang quỳ hành đại lễ với Hoàng đế, nhìn thấy muội muội nhà mình, hân thờ phào nhẹ nhõm, Thập Nhất Nương không biết lúc nghe tin nàng cứu công chúa, mọi người nóng ruột vô cùng, sau đó Hoàng hậu cũng có nói qua là không có chuyện gì, nhưng chưa thấy mặt Thập Nhất Nương, cả nhà vẫn lo lắng không yên.

Trữ Bị Lương cũng học bộ dáng hành lễ của An Ngũ Lang, hai chân sau đứng thẳng, hai chân trước chụm lại khụy xuống, hướng về phía Hoàng đế, đồng thời mọi người lại nghe rõ tiếng nổ thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116

Edit: Do Nguyen

“Phụ hoàng xem kìa, Thiên Bồng Nguyên Soái thật là lợi hại, nó còn biết thờ dài nữa đó”. An Khang công chúa mở to mắt giống như đứa bé khờ dại vỗ tay cười vui vẻ.

“Vì thế phụ hoàng mới phong cho nó là Tịnh Đàn sứ giả”. Hoàng đế mỉm cười ôn nhu nói “Từ xưa đến nay, chỉ duy nhất một mình con heo này được Hoàng đế phong thưởng”.

Trữ Bị Lương vô cùng đắc ý lượn qua lượn lại mấy vòng, nó còn biết điều vái tay thêm vài lần khiến công chúa vỗ tay không ngớt, Thập Nhất Nương hơi nhúc nhích, con heo này quá mức vênh vào rồi.

“Hoàng thượng, người đã cho phép Trữ Bị Lương diện thánh không cần quỳ bái, vì thế cả nhà thần cũng không dạy nó vái tay đâu, hôm nay nó hành đại lễ là muốn khoe khoang, Hoàng thượng và công chúa không cần để ý đến nó...” An Ngũ Lang cố ý nói, hôm nay mang Trữ Bị Lương tiến cung hân đã hiểu cảm giác thế nào là ghen khắt không nói nên lời, nhóm thiếu niên nhìn Trữ Bị Lương hết sức tò mò, cả đám tìm cách sờ mó nó, còn các lão quan thì trừng mắt nhìn nó rất khó chịu, hân không thể ngay lập tức nhai đầu nó cho rồi, bọn họ chỉ cây dâu mắng cây hòe ngụ ý nhục nhã An Ngũ Lang nhờ heo mà lập công, lại nói một con heo gặp mệnh quan triều đình không biết quỳ lạy là do chủ nó dốt nát không biết dạy, hơn nữa heo có thể vào triều đã đem mặt mũi của tất cả sĩ phu đập xuống đất hết rồi.

An Ngũ Lang gãi gãi tai, hân là võ tướng không phải văn nhân, mặt mũi tiết tháo gì đó của văn nhân không liên quan đến hân. Nhưng một đám quan lại lăm lăm, chúng liệt kê ra cả chục tội trạng bất kính của Trữ Bị Lương, vì thế Ngũ Lang phải lên tiếng thanh minh: “Hoàng thượng, người nên để Thiên Bồng Nguyên Soái quỳ hành đại lễ đi, trên đời này nó là con heo duy nhất có thể bất trộm, nhưng nếu không bắt nó hành lễ như con người thì đám quan viên kia không để nó yên đâu”.

Từ cổ chí kim, người đầu tiên khiến heo phải thờ dài chính là Hoàng đế. Hân vô cùng thỏa mãn nhìn biểu hiện của heo mập, hân là vua nên không thiếu người ba quỳ chín lạy, bọn họ là vì lễ nghĩa buộc thân, còn con heo mập quỳ lạy là vì nó thật tâm thích hành lễ với hân. Sự nhân đức của hân đã khuất phục được cả thú vật, cảm giác này vô cùng sung sướng. Nhưng thú vật hành lễ hân có thể hiểu là tay chân linh hoạt, nhưng cái thờ dài của con heo mập, hân phải hiểu thế nào đây? Hoàng đế cũng không có cái tính soi mói của sĩ phu, hân không quan tâm đến việc mình đã đặt một con heo ngang hàng với đám văn nhân hủ lậu trong triều, hân hiện tại đang xúc động, đúng là thần trư, quá mức thần kì, một con heo cũng biết thờ dài với hân.

Hoàng đế tâm trạng vô cùng tốt, đối với yêu cầu thẳng thắn của An Ngũ Lang, Hoàng đế vung thẳng cánh tay, cực kì giữ thể diện cho thần heo: “Trẫm đã nói Thiên Bồng Nguyên Soái gặp trẫm không cần quỳ bái, bọn họ là quan viên cũng muốn bắt thần heo phải quỳ, có phải bọn họ cho rằng bản thân còn to hơn cả trẫm!”.

“Vậy nghĩa là...?” An Ngũ Lang ngây ngốc.

“Ngốc quá, chính là gặp ai cũng không cần quỳ bái!”. Hoàng hậu vô cùng vừa ý mỉm cười nhìn An Ngũ Lang và Trữ Bị Lương.

An Ngũ Lang vô cùng vừa ý, cuối cùng cũng quang minh chính đại ngăn chặn miệng lưỡi của đám lão bất tử kia, tuy hân không sợ nhưng đi đến đâu cũng có một đám ruồi bọ ong ong bên tai rất khó chịu, đặc biệt là với người không có tí xíu nhẫn nại nào như hân, chỉ sợ một lúc bốc đồng hân sẽ đánh một quyền vào thẳng mặt vị đại nhân nào đó.

Cung yến đã xong, Thập Nhất Nương thờ dài, nhìn thấy bóng đêm bao trùm cung điện, nhớ đến vị công chúa nhất gan đơn thuần kia, nàng cảm thấy mình vô cùng may mắn vì được là con cháu An gia.

Trên đường về nhà, Thập Nhất Nương đem mọi chuyện phát sinh trong cung kể rõ cho hai vị bá mẫu nghe.

“Không ngờ lại phát sinh nhiều chuyện như vậy”. Tôn thị thở dài “Hầu hết kẻ hầu người hạ trong cung đều giữ lại từ thời tiên đế, tiên đế ham mê nữ sắc, 3 cung 72 viện đều có nhồi nhét hàng ngàn mỹ nữ, cho nên người hầu hạ cũng quá nhiều, nơi nào lắm người thì lắm thị phi, tiên đế lúc còn sống đều cái người của ông ấy trong hậu viện của các vị vương gia, cũng không phải muốn ngăn cản các vương gia đấu đá lẫn nhau, ông ấy chỉ quan tâm các vương gia không làm gì ảnh hưởng đến ông ta là được”.

“Đương kim thánh thượng hiện nay rất có khí phách, sát phạt quyết đoán, nhìn bề ngoài thì mạnh mẽ nhưng thật ra ngài ấy rất mềm lòng”. Phương thị cũng thở dài “Mấy vị huynh đệ của Hoàng thượng ai nấy đều đã tâm bưng bưng nhưng cuối cùng có được cái gì đâu”.

“Muội thấy trước đây Hoàng thượng không đành lòng thẳng tay với các vị vương gia, vì ngôi vị hoàng đế mà quá nhiều người phải chết, tiên đế sinh được mấy chục công chúa, nhưng đến giờ còn có mấy người đâu”. Tôn thị nói.

“Mặc kệ thế nào, nếu Hoàng thượng vẫn không quyết đoán, chắc chắn sẽ còn xảy ra nhiều chuyện nữa”. Phương thị thản nhiên nói “Tạm thời không nói chuyện hoàng gia, Thập Nhất Nương, về nhà con bị phạt cấm túc ba ngày”.

Thập Nhất Nương tròn tròn mắt, đang nói chuyện biến cố hoàng gia mà, sao tự nhiên lửa cháy đến mình nàng rồi.

“Nhị bá mẫu cũng đồng ý với đại bá mẫu của con, con phải bị cấm túc”. Tôn thị cũng mãnh liệt gật đầu.

“Tại sao ạ?” Thập Nhất Nương nóng nảy, bị nhốt ba ngày? Nơi này không giống hiện đại có máy tính, có ti vi, có trò chơi điện tử, bị nhốt ba ngày chắc nàng phát điên mất.

“Về nhà nghĩ cho thật kỹ, nếu không nghĩ ra lỗi của mình thì hình phạt tăng lên sáu ngày”. Phương thị bình tĩnh nói tiếp.

Thập Nhất Nương đầu khổ, “Con xin lỗi bá mẫu, con sai rồi, là con không cẩn thận”.

Tôn thị gật đầu, nhìn Thập Nhất Nương tán thưởng, Phương thị trừng Tôn thị một cái, Tôn thị nhanh chóng làm ra vẻ vô tội không dám hó hé gì nữa.

“Con cũng không nên một mình rời khỏi cung yển để đi loanh quanh, lúc phát hiện việc bất thường con lại không chịu lập tức chạy đi”. Thập Nhất Nương bình tĩnh nói, thật ra lúc ở bên hồ nàng đã cảm thấy có gì đó không đúng, hồ nước là nơi rất nguy hiểm, đừng nói cung yển, cho dù là gia yển bình thường cũng không nên đến hồ nước nhà người ta nhìn ngó, sau đó nếu phát sinh biến cố thì phải bỏ chạy ngay để khỏi liên lụy bản thân.

“Con lúc đó cũng muốn bỏ đi”. Thập Nhất Nương cúi thấp đầu, nhỏ giọng “Nhưng quay đầu thì thấy công chúa, con không biết nàng là công chúa đâu, con chỉ nghĩ nàng là cung nữ, lúc đó không kịp nữa rồi, trên mặt đất tuyết đọng dày đã lưu lại dấu chân con, dù thế nào con cũng sẽ bị người ta nghi ngờ, không bằng cứu người luôn, nếu đây thật sự là bẫy rập thì sau khi cứu được người con cũng dễ bề giải thích”.

Sắc mặt Phương thị dần giãn ra, “Trong khoảng thời gian ngắn có thể cân nhắc như vậy chứng tỏ con cũng không quá ngốc, nhưng lỗi lớn nhất của con là tự ý rời đi, hành sự phóng túng, không tuân thủ lễ nghi cung đình, nếu con ngoan ngoãn ở bên cạnh bá mẫu thì đã không sinh chuyện”.

Tôn thị vội vàng đỡ lời cho Thập Nhất Nương, “Thật ra con bé làm vậy cũng không sai, biết mình rơi vào bẫy, phản ứng nhanh nhất chính là cứu người trước đã, nếu là kẻ khác thì đã kích động bỏ chạy thì càng dễ bị người giá họa”. Tôn thị tự hào nhìn Thập Nhất Nương, không hổ là đứa nhỏ An gia, rất thông minh!

Thập Nhất Nương cũng ưỡn ngực “Nếu không nhờ con, công chúa đã...”

Tôn thị trừng mắt nhìn Thập Nhất Nương, bé con lập tức ỉu xiu, Tôn thị cũng không dám vì nàng cầu tình nữa, đứa nhỏ này nếu ba ngày không bị đánh thì lại làm chuyện lật trời, không thể khen tặng.

“Thập Nhất Nương!” Phương thị thở dài, “bá mẫu không hy vọng con trở thành anh hùng, chúng ta chỉ muốn con bình an vui vẻ, con nghỉ lại đi, nếu lúc ấy có người lên lút sau lưng con, nhân lúc con và công chúa không chú ý đem hai đứa quăng xuống hồ... Nếu con xảy ra chuyện gì, ta và nhị bá mẫu biết phải làm sao?...” Nếu thực sự xảy ra chuyện, với tính cách nóng nảy không sợ trời không sợ đất của cả An gia, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Thập Nhất Nương sững sốt, rồi sau đó cảm động muốn rớt nước mắt, nàng hứa với nhị vị bá mẫu lần sau sẽ cẩn thận hơn, không làm các nàng lo lắng nữa.

Chuyện này không thể dấu giếm các vị trưởng bối còn lại trong nhà, quả nhiên Thập Nhất Nương lại bị họ phê bình một lượt nữa. Sau đó hình phạt từ cấm túc ba ngày trở thành vừa bị cấm túc vừa phải chép sách, nàng không có gì oán giận. An Tam gia yên lặng nhìn con gái, khuôn mặt như trích tiên không lộ ra vẻ tức giận nào, Tam gia chỉ nói một câu “Thập Nhất Nương, đừng quên sinh mệnh của con chính là dùng mạng của mẹ con đổi lấy...”

Thập Nhất Nương im lặng cúi đầu chép sách, ngoài cửa sổ, tuyết bay đầy trời, hoa mai đỏ như máu nổi bật trên nền tuyết trắng, sống hai đời, nàng đã quên mất khuôn mặt mẫu thân, nàng chỉ nhớ duy nhất ánh mắt của mẫu thân nhìn mình giống như đang nhìn trân bảo quý giá nhất thế gian. Giờ đây, mỗi khi nhớ đến mẫu thân trái tim nàng như được vỗ về, không còn đau đến tê tâm liệt phế giống như trước kia, nàng cảm thấy lòng mình được bao bọc bởi một dòng nước ấm áp ôn nhu mềm mại, vì thế nàng phải sống thật tốt, sống thay phần của mẫu thân, yêu thương phụ thân, hiếu thuận với người nhà, hòa ái với huynh trưởng... Đây cũng chính là nguyện vọng của mẫu thân.

-----oOo-----

Tại Bách Vị Lâu, thư sinh kể chuyện đang thao thao bất tuyệt “Tây Du ký”. Khách vừa ăn vừa chăm chú lắng nghe câu chuyện, tuy từ lâu đông đúc nhưng mọi người im lặng lắng nghe, chỉ có giọng vị thư sinh kể chuyện đang ngân nga trầm bổng.

Trong một nhà gian kín đáo, mấy huynh đệ An gia đang ăn cơm.

“Thế gian này phúc hay họa thật không thể nào lường được”. An Nhị Lang cảm thán, Thập Nhất Nương gần đây tính cách có phần trầm tĩnh, như vậy thật tốt. Hắn vẫn lo lắng Thập Nhất Nương quá hoạt bát phóng khoáng, không sợ trời không sợ đất, ở An gia thì không sao nhưng sau này lập gia đình, bao nhiêu người có thể chịu đựng được tính cách này của muội muội chứ.

“Đúng vậy!” An Tam Lang tươi cười nói, “Nghĩ lại vẫn thấy sợ, nếu có người muốn đối phó công chúa chắc chắn sẽ ản núp phía sau, cái chết của Trần ma ma không tìm được manh mối chứng tỏ bọn chúng rất lợi hại, kẻ chủ mưu nhất định cho người mai phục xung quanh công chúa để dồn nàng ấy vào chỗ chết, Thập Nhất Nương có thể cứu được công chúa mà muội ấy vẫn an toàn, đó là do may mắn”.

An Ngũ Lang cũng không thể ăn được nữa, hắn đang hỏi hân “Đều là sai lầm của đệ, nếu lúc ấy đệ cẩn thận hơn, đừng để Thập Nhất Nương thấy đệ ra ngoài...”

An Đại Lang không giỏi ăn nói, đem một cái đùi gà bỏ vào trong chén của Ngũ Lang “Biến cố đột nhiên phát sinh không ai ngờ tới, đệ đừng tự trách”.

An Nhị Lang cũng đem miếng thịt vịt chung tương bỏ vào trong chén của hắn, “Đệ không cần nghĩ nữa, đệ không biết dùng đầu óc để suy nghĩ, Nhị ca quá quen rồi”.

An Ngũ Lang giương mắt nhìn “Dù đệ không thích đọc sách nhưng đệ rất thông minh đó, huynh xem trên chiến trường đệ luôn thắng trận mà, các huynh nghĩ đi, nếu đệ là một kẻ ngu ngốc thì làm sao có thể đánh thắng được chứ!”.

“Nói vậy, đệ cũng có thể áp dụng binh thư để đánh giặc sao?” Tam Lang trêu hân.

“Ta không cần dùng binh thư cũng đánh thắng giặc”. Ngũ Lang hùng hồn khẳng định.

“Đó là do đệ dùng bản năng dã thú để đánh trận”. An Nhị Lang tức giận nói, “Nếu đệ còn coi mình là con người thì phải đọc binh thư cho đàng hoàng, binh thư không chỉ dạy chuyện cầm quân đánh trận, nó còn nói đến sách lược chính trị, mưu kế dùng trong sinh hoạt thường ngày... Đệ nhìn Nhị ca đi, chuyện làm ăn buôn bán của ta cũng áp dụng cả sách lược của binh thư mới được như hôm nay đó!”

An Ngũ Lang khinh bỉ nhìn hân “Đệ không cần âm hiểm giống như huynh... Hừ... Binh pháp cao quý như vậy lại dùng để kiếm tiền, huynh đang làm nhục binh pháp, đúng là không biết xấu hổ!”...

An Nhị Lang lạnh lùng nhìn hân “Tháng này, ta cần phải suy nghĩ về việc đáng xấu hổ này của mình, nên không có rảnh để chia hoa hồng Bách Vị Lâu cho đệ!”

An Ngũ Lang tức giận nhảy dựng lên “Nhị ca, huynh đừng quá đáng!...”

An Nhị Lang không hề tức giận, nhẹ nhàng mỉm cười “Tiếc quá, tâm tính ta bỗng nhiên không tốt, tiền tiêu vật tháng này của đệ... cũng không có luôn...”

An Ngũ Lang ngậm miệng, im lặng cúi đầu ăn cơm...

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117

Edit: Do Nguyen

“Muốn biết chuyện sẽ tiếp diễn thế nào, mời mọi người lần sau lại đến nghe nhé” Tiên sinh kể chuyện dừng lại ngay khúc gay cấn nhất khiến thực khách ở lên phẫn đối. Cả bữa lâu như bình tĩnh, kích động lôi kéo tiên sinh kể chuyện ở lại nhưng ngài ấy vẫn mỉm cười rồi đi.

“Không biết Tôn Ngộ Không có cứu được Đường Tăng hay không đây? Ngày mai phải đến nghe mới được...” Các thực khách tiếc nuối than vãn.

“Nghe nói ông chủ còn định cho người biểu diễn Tây Du kí nữa đó, chúng ta sẽ được xem thỏa thích”.

“Tốt quá rồi, nhưng lúc đó Bách Vị Lâu chắc sẽ đông khách lắm, chỉ sợ chúng ta không còn chỗ để ngồi đâu”.

“Hiện nay muốn ăn cơm ở đây cũng phải dẫn đo một chút, giá tiền Bách Vị Lâu đắt gấp ba lần chỗ khác đó”.

“Đành chịu thôi, đồ ăn ở đây quá ngon, lại có tiên sinh kể chuyện, bỏ nhiều tiền cũng xứng đáng”.

Tiếng nghị luận xôn xao của thực khách không hề ảnh hưởng đến việc ăn uống của mấy huynh đệ An gia.

“Ồ, đây chẳng phải là Thiêm Hương cô nương sao?” An Ngũ Lang chỉ vào cô nương phía trước.

Mấy huynh đệ An gia quay đầu lại, Thiêm Hương cô nương vui vẻ cầm thẻ bài bước vào Bách Vĩ Lâu, sau lưng nàng là một nhóm các cô nương xinh đẹp, “Hoan nghênh các vị khách quý vào Bách Biển các, chúng tôi sắp khai trương nên sẽ có rất nhiều ưu đãi, các vị muốn trở nên xinh đẹp rực rỡ, khiến cho phu quân mình không thể rời mắt, lúc nào cũng muốn quần quýt bên các vị thì xin mời đến Bách Biển các, dù người bình thường đến mấy vào đây cũng sẽ biến thành xinh đẹp, Bách Biển các đặc biệt chỉ tiếp đãi nữ nhân, các vị nam tử xin thông cảm mà đừng bước!”.

Thiêm Hương cô nương nói lớn, Ngũ Lang ngạc nhiên nhìn Nhị Lang, “Bách Biển các?”

An Nhị Lang thừa nhận “Ta mở đó, Thập Nhất Nương từng nói cứ nhắm vào sở thích chăm chút nhan sắc của nữ nhân mà buôn bán, nhưng ta đang thắc mắc sao đệ lại quen biết Thiêm Hương cô nương?”

“À, lần trước đệ đi Di Hồng viện nên mới biết nàng ta”.

Mấy huynh đệ An gia giật mình, Nhị Lang mỉm cười nhìn đệ đệ “Chúng ta quên mất, đệ cũng đến tuổi rồi...” Cứ là thanh niên sung mãn đều sẽ yêu thích mỹ nhân, Ngũ Lang rốt cuộc cũng trưởng thành rồi.

An Đại Lang không đồng ý liếc An Nhị Lang, sau đó lại nhìn Ngũ Lang nói lời chân thành: “Ngũ Lang, huynh biết nam nhân đến tuổi ắt sẽ biết thương nhớ mỹ nhân, nhưng những cô nương thanh lâu này đều đã trải qua phong trần, kinh nghiệm phong phú, tâm tư âm hiểm, dù có xinh đẹp đến mấy đại ca cũng không cho phép đệ cưới nàng, sau này những chỗ như Di Hồng viện ta không cho phép đệ lui tới”. Thứ nhất, thanh lâu là nơi không sạch sẽ, thứ hai, thanh niên hoan ái quá sớm rất ảnh hưởng đến sức khỏe, thứ ba, nếu thật sự Ngũ Lang đến thanh lâu tìm thấy tình yêu đích thực của đời hắn, mặt mũi An gia đều mất sạch.

An Tam Lang lại cực kỳ hiểu tánh tình huynh đệ nhà mình nên không hề lo lắng: “Đại ca đừng nghiêm trọng thế, tới thanh lâu cũng không sao, có thể học thêm được nhiều điều...” Thí dụ như biết thêm hàng trăm nét mặt của con người, nghe nhiều nhìn nhiều sẽ biết phân biệt đâu là người ngay kẻ gian, các cô gái thanh lâu lừa gạt khách nhân không bằng một góc sự lọc lừa dối trá chốn quan trường, nói tóm lại, để học tập chút ít mẹo vặt lừa gạt thì nơi đó cũng được xem là chỗ có ích.

An Ngũ Lang về mặt mơ hồ: “Đệ lần trước đến đó là để truy tìm tên tội phạm phóng hỏa đốt nhà, còn ngày thường không có án gì thì đệ cũng không đi chỗ đó làm gì, đồ ăn ở đó chỉ tầm tạm không thể so sánh với Bách Vĩ lâu, đệ sẽ đóng cọc ở Bách Vĩ lâu rồi, đi đâu cho mệt!”.

Đến thanh lâu để ăn chơi sao? An Đại Lang giống như bị sét đánh, một hồi sau, các cơ mặt đại khái hơi hơi bình thường, hắn mới đứng lên: “Ồ, ờ... tam đệ nói không sai, thanh lâu đúng là nơi có thể biết thêm rất nhiều chuyện bát quái đông tây mới lạ, Ngũ Lang, nếu đệ có thời gian thì cứ đến đó chơi đi”. Một kẻ trong đầu chỉ chứa đồ ăn chẳng để ý dung mạo các cô nương, thanh niên trưởng thành rồi mà đến thanh lâu chỉ lo ăn uống, Nhị bá mẫu mà biết chắc sẽ khóc thét mất thôi.

An Nhị Lang cũng quyết định “Đúng vậy, chờ Nhị ca có thời gian sẽ dẫn đệ tới đó một chuyến”. Thiên tính của nam nhân là háo sắc, hắn phải chỉnh sửa cái đầu lệch lạc của đệ đệ mình, nếu không sau này hắn không lấy được vợ thì... haizz... gia môn bất hạnh!

An Ngũ Lang bực bội nhìn mấy vị ca ca lật lọng nhà mình, “Đệ thấy chẳng có gì hay ho, học hỏi cái gì mà học hỏi chứ, đám nữ nhân trong đó rất kì quái, lần trước tới bắt tên phóng hỏa, đệ nhìn thấy hắn vật lộn với một bà thím trong phòng đó, đánh nhau thì cứ đánh nhau sao cứ phải lột quần áo ra mà đánh, rất dễ bị thương, đánh nhau kiểu ngu như thế còn la hét chói tai cho mọi người biết, thấy có người đến bà thím đó vội vàng chụp lấy quần áo che thân thể, che thì che cho kín đi, đằng này cứ kéo kéo cho áo thấp xuống, lòi ra cả đồng thịt, Đồ Tam nói với đệ, nàng ta muốn tui đệ nhìn da thịt nàng ta... Đám nữ nhân không có não, muốn mọi người nhìn thì đừng mặc, mặc làm gì mà cứ kéo kéo mở mở, ngứa mắt!...”

An Ngũ Lang lại thờ dài tiếp, “Muốn làm trinh nữ tiết liệt thì phải che cho kín đáo, còn không thì khoi mặc luôn đi, Đồ Tam nói với đệ: phụ nữ đẹp thì phải ôm tỳ bà che nửa mặt, đệ thấy hắn chẳng có đầu óc gì cả, tỳ bà che hết nửa cái mặt rồi có thấy được đâu mà khen đẹp, còn cô nương Thiêm Hương gì gì đó nữa, cô ta cứ nhìn chăm chăm bà thím vật nhau với tên phóng hỏa rồi tự nhận mình xinh đẹp nhất Di Hồng viện, không hiểu bọn họ nghĩ gì...”

Mấy huynh đệ An gia đơ mắt, An Đại Lang nuốt một ngụm rượu cũng không trôi, hắn vỗ vai An Nhị Lang nói lời thăm thía “Nhị đệ, trọng trách mang Ngũ đệ đến thanh lâu, Đại ca trông cậy vào đệ”.

An Nhị Lang thận trọng gật đầu “Yên tâm, giao cho đệ”. Hắn nhất định sẽ mở mang đầu óc cho Ngũ Lang, giúp đệ đệ nhà mình thấy được sự tốt đẹp của nữ nhân.

An Ngũ Lang bất mãn liếc Nhị Lang: “Đệ muốn đi thanh lâu thì sẽ tự mình đi, không cần Nhị ca để ý, huynh còn chưa nói tại sao Thiêm Hương cô nương lại làm việc cho Bách Biển các của huynh, cô ta không phải ở Di Hồng viện sao?”

“À, có một đạo Thiêm Hương cô nương không còn lòng tin vào nhan sắc của mình nữa, vì có một nam nhân tới Di Hồng viện, nàng ta phát hiện nam nhân kia còn đẹp hơn nàng ta gấp mấy lần, nàng ta không còn tự tin trở thành danh bài đệ nhất hoa khôi Di Hồng viện, nên nàng ấy đổi nghề... Một nam nhân mà còn đẹp hơn cả Thiêm Hương, Ngũ đệ, tên nam nhân mà nàng ta nói không phải là đệ chứ?” Sự thật này khiến An Nhị Lang choáng váng!

An Ngũ Lang cũng sửng sốt, hắn không ngờ mình chỉ thuận miệng nói một câu đã khiến Di Hồng viện mất đi một hoa khôi, “Đệ lúc đó đang muốn rời đi, nàng ta cứ chặn đường làm đệ bực bội... Nhưng mà, đổi nghề cũng tốt, là đệ nhất hoa khôi cũng chẳng hay ho gì, về làm việc cho Nhị ca chắc chắn sẽ có nhiều tiền hơn”.

“Cái gì?” Thập Nhất Nương ngăn người. “Ngũ ca, huynh chê cô nương nhà người ta xấu xí, khiến nàng ấy phải bỏ nghề hả?” Thập Nhất Nương nhìn Ngũ Lang trách móc, Ngũ ca nhà nàng đúng là kẻ không có lương tâm.

An Ngũ Lang phiền lòng nói: “Nàng ta vốn dĩ ở thanh lâu mà! Nơi đó chẳng tốt đẹp gì cả, đi kiếm chỗ làm khác tốt hơn, đúng ra nàng ta phải cảm ơn ta mới đúng”.

Thập Nhất Nương phẫn hận nhìn hắn, “Ngũ ca, sao huynh lại xem thường nữ tử thanh lâu, từ xưa, thanh lâu vốn có nhiều kỳ nhân dị sĩ, đã sử dụng lại không ít chuyện về các cô gái thanh lâu, nói không chừng sau này, nàng ấy sẽ trở thành danh nhân được người người tôn kính, huynh đã hủy diệt cơ hội trở thành danh nhân của nàng ta rồi đó!”.

Ngũ Lang buồn bực nhìn nàng: “Gần đây muội đang đọc sách gì?”

“À, muội đang đọc quyển “Hoa khôi truyện” lấy ở chỗ Lục Lang ca, huynh ấy đang viết “Thảo Cẩn tướng quân” bộ thứ ba, tướng quân có 4 người vợ rồi, giờ lại có thêm một hoa khôi thanh lâu khóc lóc muốn làm tiểu thiếp của hắn, thật khiến người ta cảm động không chịu nổi...”

“Lục lang làm hư đầu óc của muội rồi”. Ngũ Lang giật lấy quyển “Hoa khôi truyện” trong tay của Thập Nhất Nương, “Sách này, ta tịch thu...”

Thập Nhất Nương đau khổ nhìn hắn, “Ngũ ca, sách này Lục ca cho muội mượn...”

“Ta giúp muội trả”. An Ngũ Lang hạ quyết tâm, lát nữa sẽ tìm Lục Lang rèn luyện thể lực một chút, phải khiến Lục Lang cả đời khó quên sự rèn luyện này mới được!

Lúc tuần tra, An Ngũ Lang cứ lượn lờ trên đường đi qua đi lại nhìn Thiêm Hương cô nương. Vì ngày khai trương có ưu đãi lớn nên các cô nương kinh thành tụ tập rất nhiều trước Bách Biến các.

“Thiêm Hương tỷ tỷ, dùng phấn này sẽ trắng da thật sao?”

“Đúng rồi, da muội vốn trắng, chẳng qua đi nắng nhiều bị đen thôi, dùng cái này dưỡng da từ từ sẽ trắng lại”.

Thiêm Hương nói lớn: “Còn nữa, các vị nếu sợ bị ăn nắng, ta nghĩ mọi người nên dùng loại chống nắng này đi, dùng cái này, chúng ta có thể phơi nắng thoải mái mà không lo đen sạm nhé”.

“Da ta rất hay bị bong tróc, có loại nào chữa được không?”

“Dùng cái này thoa một lớp mỏng lên da mặt một ngày hai lần, nó sẽ cung cấp nước cho da, nhớ phải uống nhiều nước nữa nha, dùng cái này vào mùa đông da tỷ sẽ không lo bong tróc nữa”.

An Ngũ Lang nhìn đám người vây lấy Thiêm Hương hỏi này hỏi kia, càng xem càng thấy yên lòng, chắc nàng ấy sẽ hài lòng với công việc mới này.

“Kia, An Ngũ Lang công tử!”. Ngũ Lang vừa quay người định bước đi thì Thiêm Hương gọi lại, “Đã lâu không gặp, công tử vẫn đẹp như thế!”.

Haizz, cô nương này vẫn còn hận hắn.

Bách Biến các không cho nam nhân vào, Thiêm Hương mời hắn đến trà lâu bên cạnh uống trà, Ngũ Lang muốn cự tuyệt nhưng Thiêm Hương đã nhìn thấu biểu cảm của hắn, nàng cười như không cười, nói: “Công tử chắc rất tò mò lý do vì sao ta rời khỏi Di Hồng viện, nếu ta cho công tử biết ta và một nam nhân so sánh về dung mạo và phong thái, cả hai điều này ta đều thua hắn, vì thế ta phải rời khỏi thanh lâu, công tử thấy thế nào?”

Tình hình không tốt lắm! An Ngũ Lang lau mồ hôi trên mặt, bị người vây xem là chuyện nhỏ, nhưng lỡ như hắn trở thành tiêu điểm hấp dẫn mấy tên đàn ông biến thái... ải chà, nguy hiểm rồi đây!

“Xin lỗi, Thiêm Hương cô nương!” Ngũ Lang đau khổ nói “Ta không nghĩ đến mình chỉ thuận miệng nói vài câu lại khiến cô nương phải rời bỏ sự nghiệp tiền đồ rộng mở ở thanh lâu”.

“Gọi ta là Thiêm Như”. Thiêm Hương nói năng cường điệu, “Tên của ta bây giờ là Thiêm Như”.

Được rồi “Hồng tụ thêm hương” đã một đi không trở lại, An Ngũ Lang rất tức thời, “Được rồi, Thiêm Như cô nương”.

Thiêm Như cô nương cười híp mắt nói “Công tử không cần nói lời xin lỗi, lúc đó ta đột nhiên cảm thấy làm hoa khôi thanh lâu chẳng có ý nghĩa gì cả, tuy ta thật sự thua kém nhan sắc của An Ngũ Lang công tử nhưng ta cũng không thiếu nam nhân say đắm mình, lại càng không ít nữ nhân ghen ghét, ngày đó ta nghe nói An Ngũ Lang của Bách Biến các đang tuyển nữ chương quỹ, ta nghĩ công việc này rất hợp với ta, bởi ta am hiểu nhất là chuyện dùng quần áo, trang sức, phấn son làm đẹp cơ thể, khiến nam nhân mê đắm. Mặt khác, ta thấy khiến nam nhân thích mình là chuyện rất dễ dàng nhưng để phụ nữ yêu thích mình lại vô cùng khó, đây là một thử thách đối với ta. Giờ đây số lượng cô nương thích ta đã rất nhiều rồi, cảm giác thật là thành tựu, hi hi... làm hoa khôi mang lại niềm vui cho nam nhân thì có nhảm nhỏ gì, làm nữ chương quỹ đem lại niềm vui cho nữ nhân mới thực sự là lợi hại!”.

“Cô nương nghĩ như vậy là tốt rồi”. An Ngũ Lang cười khỏ “Lần trước ta nói vậy nên vô cùng hối hận, mong cô nương đừng nói khuôn mặt ta xinh đẹp gì đó nữa, một nam nhân bị khen là mỹ mạo chẳng phải chuyện đáng mừng gì”.

Thiêm Nhu ôn nhu cười với hắn “Được rồi, nhưng An Ngũ Lang đừng đến Di Hồng viện nữa nhé!”.

“Vì sao?”

“Vì tú bà muốn bắt bằng được An Ngũ Lang đập cho một trận, ma ma nói là do công tử khiến con át chủ bài dùng để kiếm tiền của bà ấy phải rời khỏi Di Hồng viện, làm đổ chén cơm của bà ấy”.

“Vậy... Thiêm Nhu rời khỏi Di Hồng viện phải bỏ ra rất nhiều tiền để chuộc thân, phải không?” Ngũ Lang mặt hơi biến sắc, hắn nhớ quyển “Hoa khôi truyện” của Lục Lang có viết: một nữ tử thanh lâu muốn rời khỏi nơi đó phải trả giá rất đắt.

Thiêm Nhu cười cười “Yên tâm, ma ma cũng không làm khó ta, dù sao ta cũng vì Di Hồng viện mà lập không ít công lao hãn mã, hơn nữa An Ngũ Lang cũng trả công hàng tháng cho ta rất cao, ta dùng bạc đó biểu xén ma ma khiến bà ta cười híp cả mắt”. Nàng cũng đã đáp ứng sẽ giảm giá các sản phẩm của Bách Biễn các xuống giá thấp nhất cho Di Hồng viện, nàng sẽ giúp các tỷ muội ngày càng xinh đẹp, công việc làm ăn của Di Hồng viện tất nhiên sẽ thuận nước đẩy thuyền, điều này tú bà tất nhiên cầu còn không được!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118

Edit: Do Nguyen

Cái chết của Trần ma ma khiến An Khang công chúa bị đá kích rất lớn, nàng không hiểu được tại sao, nàng chưa từng làm hại ai, hơn nữa đối với những người hầu hạ bên mình nàng cũng dùng tâm thành đối đãi, nhưng cuối cùng nàng vẫn không có được chân tình, bọn họ luôn tìm mọi cách đẩy nàng vào chỗ chết.

An Khang công chúa hoài nghi chính mình, là nàng không tốt nên bọn họ mới như vậy có phải không. Hoàng hậu cũng xót xa khi thấy con gái tinh thần ngày càng sa sút.

“Dời đến Hường Dương cung?” An Khang công chúa nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy”. Hoàng hậu yêu thương vuốt tóc khuê nữ, “Hường Dương cung gần với cung của ta và phụ hoàng con nhất, nếu Huy nương gặp ác mộng thì cứ hô một tiếng, ta và phụ hoàng lập tức chạy sang”.

An Khang công chúa đầu tiên là vui mừng, nhưng rất nhanh nàng lại không vui “Mẫu hậu, Huy nương không thể ích kỷ như thế được, phụ hoàng và mẫu hậu sẽ bị dèm pha...”

Hoàng hậu có điều suy nghĩ “Ở gần con, ta và phụ hoàng con sẽ bị dèm pha sao? ai nói điều đó với con?”

“Trần ma ma” Vừa nói dứt lời, công chúa đột nhiên hiểu được, “Thì ra là vậy, Trần ma ma không muốn con ở gần phụ hoàng và mẫu hậu, lúc trước bà ấy nói với con: là công chúa một nước thì phải có bản lĩnh, phải tự lập, không được ỷ lại vào mẫu hậu...”

“Trước kia con không đồng ý dời cung đến gần mẫu hậu là do Trần ma ma?” Hoàng hậu nghiêng răng nghiêng lợi, cực kỳ phẫn nộ “Bà ta nói nếu con ở gần chúng ta sẽ khiến chúng ta bị dèm pha dâm tiểu, nên con càng ngày càng xa cách chúng ta?”

An Khang công chúa nhào vào lòng Hoàng hậu, “Mẫu hậu, con biết sai rồi, con quá ngu ngốc... hu hu... con không biết phân biệt đâu là lời thật tình, đâu là lời giả dối... Nếu là Thập Nhất Nương, muội ấy nhất định sẽ biết rõ... Mẫu hậu ơi, con thật là vô dụng...”

Hoàng hậu đau lòng ôm chặt con gái, “Huy nương, con không ngu ngốc, con chỉ là quá thiện lương... con chưa từng tiếp xúc với nhiều người nên không thể phân biệt thật giả là điều đương nhiên. Con mong muốn mình giống Thập Nhất Nương nhưng mẫu hậu lại cảm thấy thật may mắn khi con không phải là nàng ấy, Thập Nhất Nương sở dĩ thất tình đạt lý như vậy là do nàng đã trải qua biến cố, nàng ấy phải chịu đựng rất nhiều đau khổ mới được như ngày hôm nay, mẫu hậu thà rằng Huy nương cứ như thế này, chứ không muốn con phải thương tâm, đối diện với sinh lý tử biệt như nàng ấy...”

An Khang công chúa khóc đến đỏ mắt nhìn Hoàng hậu, dù sao nàng cũng đã nhận định Thập Nhất Nương là bạn tốt nhất, tất nhiên đối với chuyện của Thập Nhất Nương, nàng cũng sẽ quan tâm tìm hiểu rõ ràng. “Mẫu hậu nói Thập Nhất Nương đã trải qua rất nhiều chuyện thương tâm? Tại sao vậy? Muội ấy bị người khác bắt nạt sao? Con nhất định sẽ giúp muội ấy”.

Hoàng hậu ôn nhu mỉm cười nhìn con gái. Đây là khuê nữ của nàng, ốc còn không mang nổi mình ốc còn đòi vì người khác chủ trì công đạo.

Hoàng hậu đem mọi chuyện đầu đuôi kể rõ cho Huy nương. Nghe xong, nước mắt Huy nương cứ chảy dài, muốn ngừng cũng không được. “Mẫu hậu ơi,

Thập Nhất Nương đáng thương quá, bên cạnh con lúc nào cũng có phụ hoàng và mẫu hậu, còn muội ấy, mẫu thân không có, phụ thân lại không thể đi đứng được...”

Hoàng hậu vui mừng nhìn nữ nhi. Huy nương nắm chặt tay, nàng muốn trở nên mạnh mẽ, nàng phải làm bằng hữu tốt nhất và là chỗ dựa vững chắc cho Thập Nhất Nương.

-----oOo-----

“Hoàng thượng, tuy Trần ma ma đã chết, Huy nương cũng không có chuyện gì nhưng ta thật sự không yên lòng, vẫn nên để con bé chuyển đến Hưong Dương cung đi”. Hoàng hậu lo lắng nhìn Hoàng đế, “Chỉ sợ Hoàng thượng lại bị Ngự sử đại nhân gây phiền phức”.

“Không cần quan tâm Ngự sử buộc tội cái gì, con gái chúng ta quan trọng hơn, ngày mai để Huy nương chuyển sang đi, nhưng ở Hưong Dương cung không phải là cách tốt nhất, hay là để con bé ở sát vách thì chúng ta mới có thể yên tâm”. Hoàng đế vô cùng thương yêu nữ nhi, “Chúng ta sẽ giống trước kia, lúc Huy nương không ngủ được sẽ chui lên giường, nằm giữa hai chúng ta”.

Hoàng hậu không nhịn được cười “Ta thấy ngược lại thì có, Huy nương nói con bé sợ Hoàng thượng xử lý nó, chẳng phải trước đây người dùng mọi cách, nào là cưỡng bức, nào là dụ dỗ, muốn con bé không chen vào nằm giữa hai chúng ta sao!”.

Hoàng đế nghĩ đến đó cũng âm ức nói “Nếu không phải do con bé cứ quẩn quýt chúng ta, nói không chừng nó đã có thêm đệ đệ hoặc muội muội rồi”.

“Không biết xấu hổ gì cả!” Hoàng hậu đỏ mặt trừng mắt với hấn, nhân tiện hoài niệm lại cuộc sống trước kia “Lúc đó, chỗ chúng ta ở rất nhỏ, ta ngừng đầu liền nhìn thấy mấy đứa chúng nó, chúng đầu đầu, sỏ mũi ta liền lập tức biết được, hiện tại hoàn cảnh dù tốt gấp trăm ngàn lần, cũng không thể âm áp giống như xưa, Huy nương trong cung ta cũng có thể chiếu cố chu đáo một chút, nhưng Nhị Lang và Tứ Lang cách xa như vậy...” Hoàng hậu càng nói càng thương tâm...

Hoàng đế đau lòng nhìn Hoàng hậu “Hay là để Tứ Lang chuyển đến gần chúng ta luôn, lựa chọn mấy hài tử tốt làm thư đồng cho nó, để mấy thanh niên trẻ tuổi đó đến ở gần đây, trong cung cũng sẽ náo nhiệt lên không ít”.

Hoàng hậu sững sờ! Muốn Thái tử dọn nhà luôn sao!

“Còn chuyện học hành của nó?”

“Chỉ là chuyện nhỏ. Trong cung rộng lớn như vậy, chỗ nào cũng có thể làm trường học. Hơn nữa rất gần chúng ta, ta cũng dễ dàng kiểm tra chuyện học tập của Thái tử”.

Hoàng hậu hai mắt sáng ngời nhìn Hoàng đế, nói như vậy nàng sẽ được ngày ngày nhìn thấy con trai, “Không phù hợp lắm thì phải, dù sao sau này Tứ Lang cũng phải lấy vợ, có nghĩa là nó phải sống độc lập, làm sao có thể dọn đến ở gần chúng ta?”

Hoàng đế càng nghĩ càng thấy đó là một ý kiến hay, “Số thư đồng của Thái tử phải ít, ta đang tính toán lựa chọn trong đám con cháu các đại thần, rồi sẽ tìm một vị thầy giáo giỏi nhất và một võ tướng dũng mãnh nhất đến dạy cho chúng nó, bất luận là văn hay võ, chúng đều sẽ được dạy dỗ hoàng...”

Hoàng đế âm thầm tính toán, không thể để toàn bộ con cháu các đại thần tiến cung hết được, hấn phải chọn người tốt nhất cho Thái tử, để xem bọn quan lại có dám cậy già lên mặt với hấn nữa không, vì tiền đồ con cháu nhà mình, bọn họ nhất định phải lấy lòng hấn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu Thái tử vào cung, toàn bộ tâm tư của Hoàng hậu đều sẽ đặt lên người con trai, cái này bất lợi cho hấn quá, phải tìm cho Hoàng hậu nhiều việc làm hơn mới được.

“Hoàng hậu à, con gái chúng ta cũng phải tìm bạn cùng học tập, cho khuê nữ của các đại thần thường xuyên vào cung, Huy nương có nhiều bạn chơi cùng cũng có thể học được một vài điều hay ho...” Nhất là Thập Nhất Nương của An gia, phải để cô bé ấy thường xuyên tiến cung, hấn thầm nghĩ: một An Tam Gia không chịu làm quan, chỉ muốn ở nhà bồi nữ nhi đọc sách, một An Quốc Công năng nặc đòi về hưu, bồi cháu gái trồng rau quả lương thực, còn một đám thiếu niên tài俊 của An gia suốt ngày bồi muội muội chơi đùa, tâm tính của bọn họ quá ngây thơ trong sáng, đó đều là những nhân tài cần được mài dũa nhiều hơn, chứ suốt ngày chơi đùa với Thập Nhất Nương thì làm sao thành tài cho được. Hoàng đế càng nghĩ càng thấy vui vẻ, nói với Hoàng hậu đầy ẩn ý “Xảo Xảo, chuyện dạy dỗ các tiểu nương tử ta nhờ cậy vào nàng, nàng ôn nhu hiền thực, lại là mẫu nghi thiên hạ, nàng dạy dỗ chúng nó làm thế nào lên được phòng khách xứng được phòng bếp là tốt nhất”.

Hoàng hậu đỏ mặt, bị khen đến ngượng ngùng “Được, phu quân, ta nhất định sẽ cố gắng, dạy dỗ các nàng trở thành những tiểu thư khuê các xuất sắc nhất Đại Hạ...”

Hoàng đế cực kỳ xem thường cái gọi là “tiểu thư khuê các”. Hấn chỉ để ý Hoàng hậu suốt ngày tự ti, nàng ấy vẫn nghĩ mình xuất thân hèn kém không so sánh được với các tiểu thư thế gia, nhưng hấn đã cùng nàng trải qua trăm ngàn biến cố, lúc đại nạn lâm đầu, cái bọn tự xưng là “tiểu thư khuê các” lui nhanh như chuột chũi, chỉ có người thô kệch ngốc nghếch là nàng vẫn kề cận bên hấn không rời, cùng hấn sinh con dưỡng cái, cùng hấn tương thân tương ái cho đến ngày rực rỡ vinh quang.

Hoàng đế ôn nhu nói “Xảo Xảo, khắp thiên hạ này không có nữ tử nào tốt đẹp như nàng, nàng cứ dùng chính bản thân nàng làm gương để dạy dỗ chúng nó là được. Nếu chúng có thể học tập được 1/10 tư chất của nàng, sau này vị hôn phu của chúng chắc chắn sẽ ung dung hưởng phúc”.

Hoàng hậu nghe những lời này giống như đang uống mật, ngọt ngào thấm tận tâm can “Phu quân, ta chỉ giỏi nuôi gà vịt, trồng các loại rau, ngay cả y phục cũng chỉ biết may vá đơn giản, một vài cành hoa không biết phải thêu thế nào, hơn nữa ta rất không thích thêu thùa, lại chỉ biết một vài chữ, cảm kỳ thi

họa cũng không thông thạo...” Hoàng hậu rầu rĩ, nàng như vậy lấy cái gì dạy dỗ tiểu cô nương nhà người ta.

“Ta muốn các tiểu thư ấy học tập không phải là cảm kỳ thi họa, những cái đó các tiên sinh chắc hẳn đã dạy qua không ít, ta muốn các nàng ấy học tập là sự thiện lương của Hoàng hậu, hết lòng trung trinh với trượng phu, hy sinh tất cả cho con cái...”

“Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, chung thủy với trượng phu vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ta khổ sở cùng Hoàng thượng, sống những ngày tháng gian nan trước đây tuyệt đối không hề hối hận, đó không phải hy sinh gì cả, đó là hạnh phúc... Người có hiểu không?” Nàng không nề hà vất vả mỗi ngày phải trồng rau nuôi gà, giặt quần áo nấu cơm, vì hân mà sanh con dưỡng cái... Chỉ cần hân và nhi tử được bình an, nàng cam lòng chịu đựng.

Hoàng đế cười hiền hậu “Ta hiểu”. Từ khi hân bị giam cầm, các trác phi thiếp thất xuất thân từ “tiểu thư khuê các” bỏ hân mà chạy sạch, còn thể tử ngu ngốc ngày ngày hân vẫn xem thường lại cùng hân chịu chung hoạn nạn, dù nàng được Tiên đế tha bổng nhưng nhất quyết không bỏ rơi hân, từ đó, trong tiểu viện rách nát xuất hiện hàng chục loại rau quả, lại ngày càng có thêm nhiều gà vịt, thịt heo thì mỗi ngày nhạc phụ lại đều đặn đưa đến, cứ như thế cả nhà hân sống sót qua biến cố, cho đến hôm nay hân trở thành Hoàng đế, các đại thần thi nhau khuyên hân tổ chức tuyển tú làm phong phú hậu cung, hân cũng không thêm để ý, hân chỉ nhớ đôi bàn tay thô ráp của nàng cũng từng mềm mại non tơ, nàng cũng từng có tuổi thanh xuân tươi đẹp như các vị tiểu thư kia, tuy nàng hơi đen, nhưng lại đầy sức sống... Nàng xinh đẹp trong mắt hân, thế là đủ rồi...

-----oOo-----

Hôm nay lâm triều, hoàng đế xuất hiện đã tung một đại chiêu khiến quần thần bùng nổ chưa kịp tỉnh hồn.

“Muôn tâu... Từ xưa đến nay, công chúa chưa trưởng thành không thể ở gần Đế - Hậu như vậy được...” Quả nhiên quan Ngự Sử là người đầu tiên nhảy ra phản đối.

“Công chúa thân thể không khỏe, thái y nói nàng phải ở gần ta và Hoàng hậu, tâm tình công chúa sẽ thoải mái hơn, rất có ích đối với sức khỏe của nàng”. Hoàng đế mặt không đổi sắc nói.

Ngự Sử giật giật khóe miệng, ai chẳng biết thái y phục vụ hoàng gia, Hoàng thượng đã muốn điều gì, Thái y làm sao dám nói khác.

“Trẫm nghĩ cả Thái tử cũng nên về ở gần ta và Hoàng hậu” Hoàng đế cười âm hiểm, tiếp tục tung ra một sát chiêu “Trẫm thấy Thái tử ở quá xa. Trẫm rất khó quản lý chuyện học hành của Thái tử, trẫm dự định lựa chọn mấy thư đồng tiến cung hầu hạ Thái tử học tập, lại thỉnh đề nhất tiên sinh về dạy dỗ bọn họ, trẫm nghĩ học hành là chuyện vô cùng quan trọng, chúng nó sau này trở thành người tài gánh vác trọng trách quốc gia, theo cách này, chính là trẫm đã cho chúng cơ hội tiếp xúc với chuyện triều chính sớm hơn một chút”.

Ngụy biện, Hoàng đế nhà người chẳng qua là bao che cho con mình, người không thấy hài tử nên không yên lòng chứ người lo gì cho đám thanh niên thế gia đâu chứ. Nhiều đại thần trong lòng oán thán, lại nhanh chóng tính toán thiệt hơn.

Cùng Thái tử học tập vẫn là chuyện rất hấp dẫn, hơn nữa các vị đại thần đều tự hiểu Hoàng đế đang âm thầm bồi dưỡng thế lực cho Thái tử, nhà bọn họ cũng có con/cháu đang trong độ tuổi phù hợp, xem tình hình này, Hoàng đế đối với Hoàng hậu quả thực chung tình, cơ hội đưa con gái mình tham gia tuyển tú không có bao nhiêu, trước kia Thái tử tuy rằng trúng độc nhưng hiện nay thân thể đã khỏe mạnh, hoàn toàn có khả năng kế vị quân vương, con/cháu mình nếu thật sự trở thành tâm phúc của Thái tử thì vinh hiển cả gia tộc là chuyện trong tầm tay rồi.

“Không biết Hoàng thượng muốn tuyển chọn thư đồng cho Thái tử như thế nào?” Một vị đại nhân không nhịn được cất lời.

“Một quy tắc duy nhất: khảo thí để chọn lựa”. Hoàng đế cố gắng kiềm chế vẻ mặt gian trá của mình “Thể hiện tài toán học, tài xử án, phải biết chăm lo nông nghiệp... Nhân tài các lĩnh vực đều có khả năng tham gia khảo thí, những ai ưu tú nhất sẽ trở thành thư đồng của Thái tử”.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 119

Ý nghĩ kỳ lạ của Hoàng đế khiến quần thần dậy sóng, những tiếng phản đối lần lượt vang lên, An Nhị Gia ngáp dài một cái, hẳn là quan viên phụ trách tiền bạc, công chúa, Thái tử chuyên cung, mở trường học gần tầm cung Hoàng đế đều có liên quan đến tiền bạc, hẳn không có hứng thú. Phải biết rằng mấy đứa nhỏ An gia đã có người trâu bò là An Tam Gia dạy dỗ, An Tam Gia là bậc toàn tài, mặc kệ tội nhỏ muốn học cái gì Tam đệ đều có thể làm thầy giáo tốt nhất cho chúng nó.

Buổi lâm triều giống như cái chợ, sự ồn ào huyên náo này khiến Hoàng tức giận nắm chặt tay, hẳn là thiên tử, chẳng lẽ cứ phải cò kè mặc cả với đám quần thần không hiểu chuyện này.

An Nhị Gia cố gắng kiềm chế chính mình không được ngáp, kết quả nhìn thì nhìn được nhưng mắt hân đỏ hoe vương ánh lệ, nếu biết trước thế này hôm nay hẳn đã cáo bệnh nghỉ ở nhà cho khỏe, vẫn là An Quốc Công thoải mái nhất, lâm triều thích thì đến, không thích thì phẩy áo rồi đi, còn hân phải đứng đây nghe một đám đại thần âm ỉ. An Nhị Gia chậm chậm lùi mấy bước, đứng sau lưng một vị đại thần to béo, tấm lưng của vị ấy vừa vịn che cả người An Nhị Gia, Nhị Gia vui vẻ tựa đầu vào lưng ngài ấy ngủ ngon lành.

Đại thần to béo nhất gan quả thực rất muốn khóc, sao hai cha con An gia này lại xem hán như cái gối mà ngủ giữa triều đình, An Quốc Công đứng ngang hàng thì dựa vào vai hán ngủ, còn An Nhị Gia ở phía sau thì dựa vào lưng hán ngủ, lẽ nào trên mặt hán có viết chữ: Hãy tin tưởng lão tử! Người lão tử rất thơm, mời tự nhiên ngủ, đừng khách sáo!

Thê tử của hán cũng nói gần đây hán béo hơn, mùa đông ôm hán ngủ là chuyện sung sướng nhất trên đời, không lẽ danh tiếng của hán lan xa như vậy sao, đến cả cha con An gia cũng biết chỉ cần dựa vào hán bảo đảm sẽ ngủ ngon mọi nơi mọi chỗ.

“An đại nhân!... An đại nhân!...” Hoàng thượng và các vị đại thần cãi nhau đến hồi bế tắc, mọi người đều tiết kiệm nước miếng, nhờ thế triều đình trở nên yên tĩnh hơn nhiều, tiếng ngáy của An Nhị Gia vang lên quá rõ ràng, viên quan to béo nhất gan kia hoảng sợ vội vàng gọi An Nhị Gia tỉnh dậy.

An Nhị Gia tức giận vùng một chường thật mạnh lên đầu hán ý bảo người nên biết điều đứng yên cho ta ngủ, đại nhân to béo ôm đầu ê ăm, nội thương nghiêm trọng, hán phải cố gắng kiềm chế dữ lắm mới không ới ra một búng máu, hán loạng choạng thân người, theo quán tính bước lên mấy bước. Vì hán đi chuyển nên An Nhị Gia không có chỗ tựa vững chắc để ngủ, lần này Nhị Gia bực mình thật sự, tiến lên đập lên đầu tên quan béo mập kia một chường nữa.

Lần thứ hai bị đánh, vị đại nhân to béo gắng gượng để không té sấp mặt giữa kim loan điện, hán cảm thấy hôm nay mình đã làm được một chuyện vô cùng vĩ đại là cố gắng giữ gìn thể diện, bị đánh mà vẫn nhất quyết không chịu té xuống ở chỗ đông người. Đây là chuyện khí phách đến cỡ nào, quả nhiên thành anh hùng không phải dễ. Toàn bộ ánh mắt của mọi người trong đại điện đều nhìn hán.

“Vu đại nhân, ngài sao vậy?”

“Sắc mặt ngài không được tốt lắm, đêm qua ngủ không ngon sao?”

“Bản quan đã nói mà, mấy người mập quá đứng lâu không nổi đâu, thấy chưa, ta nói có sai đâu!”.

Mọi người nhỏ giọng xì xầm nhưng Vu đại nhân đều nghe không sót một chữ, hán xấu hổ muốn chết, ánh mắt của mọi người rõ ràng là: Lão Vu à, người không còn dùng được nữa rồi, ăn cho mập thôi rồi không làm được tích sự gì, đứng mấy canh giờ lâm triều cũng không chịu nổi.

Vu đại nhân phản xạ có điều kiện nhìn An Nhị Gia một cách ghét bỏ, họ An này so với côn trùng sâu bọ còn đáng ghét hơn...

Không biết đây là lần thứ mấy Vu đại nhân muốn học máu, An Nhị Gia đứng nghiêm trang đỉnh đặc giữa một đám đại thần, Nhị Gia còn dùng ánh mắt vô cùng quan tâm trêu mến nhìn hán giống như không biết kẻ nào đã khiến cho Vu đại nhân trở nên như vậy...

Hoàng đế trên cao không chịu nổi cô quạnh cũng muốn góp vui, thời gian lâm triều quá dài, vẫn nên làm giảm bớt khí nghiêm trọng này một chút. Hoàng đế cũng rất chịu khó chú ý phát hiện vị đại thần nào đối bụng phát ra tiếng kêu ục ục, hoặc vị đại thần nào nhin tiểu quá lâu tư thế đứng sẽ ẹo ẹo khá là kỳ cục, hoặc có người không nhin được sẽ đánh rắm giữa triều. Hoàng đế tâm tình vô cùng thoải mái, các người làm khó trĩu, trĩu cũng sẽ không cho các người dễ chịu.

Khi cảm tức Hoàng đế sẽ cố ý trả thù, ví dụ như hán sẽ kéo dài thời gian lâm triều lâu thật là lâu, muốn cho mấy kẻ hán ghét phải nhin đói, nhin khát, nhin tiểu, nhin đại tiện,... Nhin lâu quá bọn chúng sẽ không còn minh mẫn, nói năng lộn xộn, rồi sẽ hướng hán cầu xin được đi giải quyết với lý do: “Thần bị chứng thận hư, không nhin nổi!”.

“Ha ha, trĩu nghĩ việc này nên giao cho An khanh gia đi!”. Hoàng đế cười híp mắt, An Nhị Gia vừa làm những gì đối với Vu đại nhân có thể qua mắt kẻ khác nhưng sao có thể gạt hán được, hán ngồi vừa cao, vừa xa, tâm nhin lại vô cùng bao quát.

Giao cho ta? Chuyện gì? An Nhị Gia mờ mịt, Nhị Gia nhin đám đồng liêu bằng ánh mắt hoang mang.

Thượng thư đại nhân to béo nhin hán ghét bỏ: “An Nhị à, người có biết là bạc của Hộ bộ sẽ đi về đâu không? Hơn nữa, hiện nay quốc khố còn thiếu tận ba trăm vạn lượng bạc đó... Người nên nghĩ cách giải quyết đi”.

“Đúng vậy, hiện nay Hộ bộ đến một lượng bạc cũng không có đâu”.

“Khụ khụ, An đại nhân là người cực kỳ có năng lực, việc này chắc cũng không làm khó người đâu nhì!”.

Vu đại nhân sung sướng khi người gặp họa, vui vẻ híp mắt nhin An Nhị Gia, sau đó hán còn dùng ánh mắt vô cùng sùng bái và cảm kích nhin Hoàng đế. Đúng là ông trời có mắt, Nhị Gia à, người ngủ nữa đi, người âm hiểm gian trá nữa đi, người dám xem ta như giường của người, như gối của người, còn đánh đập ta, dám thô bạo với ta, lợi dụng ta xong vứt bỏ không thương tiếc... Hiện tại nhân quả báo ứng hiện tiền, người đã thấy chưa?

An Nhị Gia giận bản thân quá ngu ngốc, sáng nay trời u ám, đúng là nên cáo bệnh ở nhà.

-----oOo-----

“Tiểu thư, công chúa đưa bái thiếp nói là mấy ngày nữa sẽ đến An phủ bái phỏng”.

Thập Nhất Nương tươi cười, “Tốt quá, ta cũng đang nhàm chán, đúng rồi, ta sẽ đi tìm Nhị ca, nhờ huynh ấy cho người làm vài món đồ chơi mới lạ, đến lúc đó ta sẽ cùng công chúa chơi thật vui vẻ”. Thập Nhất Nương vẫn muốn gọi thêm vài người đến chơi chung cho náo nhiệt nhưng tiếc là An Khang công chúa quá nhất gan, trước mặt cứ như thế này đã.

“Tiểu thư muốn tìm Nhị Lang sao?” Tên sai vặt tươi cười sáng lạn nói tiếp “Nhị Lang đang ở trong phòng cùng Nhị Gia nói chuyện”.

“Nói chuyện với Nhị bá?” Thập Nhất Nương hỏi tiếp, “Nhị bá lâm triều trở về rồi sao?”

“Đúng ạ, nhưng không biết phát sinh chuyện gì mà Nhị gia không kịp coi quan phục đã vội vã đi tìm Nhị Lang”.

Thập Nhất Nương vô cùng tò mò nhưng vẫn giả vờ không để ý đến ám chỉ của gã sai vặt, nàng kiên định tiến vào thư phòng của Nhị Lang.

“Cái gì?” An Nhị Lang không dám tin nhìn cha mình, “Hoàng thượng muốn cha nghĩ biện pháp đáp ứng yêu cầu của hần, còn dám đại thần lại muốn cha làm trái với mong muốn của Hoàng thượng ư?”

An Nhị Gia vô cùng buồn bực “Đúng vậy”. Nếu biết trước hần đã không ngủ gục trong lúc lâm triều, khi được phân công nhiệm vụ hần vẫn ù ù cạc cạc mà quý nhận, về sau mới biết rõ nội tình, hần chỉ hận không thể tự đánh mình cho bớt ngu đi.

Nghe được câu chuyện Thập Nhất Nương cũng tròn tròn mắt.

Tóm lại, Hoàng đế và đám đại thần cãi nhau, có mấy vấn đề như sau:

Thứ nhất, Hoàng hậu muốn làm giáo viên ở nữ học viện, đám đại thần quỷ lạy luôn miệng nói chuyện này không thể được! Hoàng hậu xuất thân từ gia đình đồ tể đốt đặc cán mai, có thể dạy được gì cho các vị tiểu thư khuê tú? Chẳng lẽ lại dạy kỹ thuật giết heo hoặc mổ gà à? Đùng đùng chứ!

Hoàng đế suy nghĩ một hồi, vẫn quyết định để Hoàng hậu mở nữ học viện, đối với những gia đình nghèo khó, vừa được học miễn phí vừa được phát cơm ăn, chắc chắn số người xin theo học sẽ rất đông. Hơn nữa kẻ nào dám nói Hoàng hậu của hần chỉ biết giết heo mổ gà, sau thời gian dài hần kiên nhẫn luyện tập cho nàng, nàng đã biết đọc sách viết chữ rồi, đã vậy nàng còn biết giặt quần áo, biết nấu cơm, biết trồng rau trồng lúa... Đó là tấm gương rất tốt để các cô nương học tập.

Thứ hai, đám đại thần đồng ý công chúa có thể đến ở sát vách với Hoàng đế và Hoàng hậu, cái này không quan trọng, dù sao công chúa cũng sắp đến tuổi lấy chồng, ngây ngốc trong cung nhiều lắm chỉ vài năm nữa thôi.

Hoàng đế rất vừa lòng với thái độ này của các vị đại thần, một đám quan viên nuốt hết cay đắng vào trong bụng, ý của Hoàng đế, bọn hần muốn cản cũng đâu cản được, rõ ràng ánh mắt của Hoàng đế là muốn giết nhà diệt tộc kẻ nào to gan dám đứng ra phản đối. Thiên tử à, người sủng ái khuê nữ cũng phải có mức độ thôi chứ!

Thứ ba, tất cả mọi người đều ủng hộ việc tuyển chọn nhân tài làm thư đồng cho Thái tử, tìm vị đại nho lợi hại nhất thiên hạ làm thầy giáo rồi cho đám trẻ ấy có cơ hội tham gia quốc sự, chủ ý này của Hoàng đế thật là đúng đắn! Nhưng phát sinh vấn đề là đám đại thần không đồng ý mở học viện trong cung. Trong sử sách tiền triều chưa từng có vị vua nào lập học viện trong cung cả, một đám thanh niên trai trẻ huyết khí cương dương... Trong cung lại có nhiều phi tử và cung nữ trẻ trung xinh đẹp, lứa gần rom... ái chà... thật không dám tưởng tượng tiếp... Cho dù Hoàng thượng không muốn nạp thêm phi tử thì bọn họ cũng không đồng ý lập học viện ở cung đình, ai biết được, lỡ như con/cháu họ làm vị nào đó trong cung lớn bụng, cái này cả dòng họ đều không thoát nổi, vẫn nên đề phòng là tốt nhất.

Hoàng đế mặc kệ ý của bọn họ, cò kè mặc cả, không cần sự đồng ý của quần thần, kết quả chính là Hoàng đế cho mở một học viện mới trong hoàng cung khiến ai nấy đều lo lắng.

Hoàng đế mi tâm nhíu lại, bọn họ chỉ nói chuyện mở - không mở, mà không kẻ nào nói đến chuyện bạc để sửa chữa cung điện?

Tiền đế nuôi một đồng vợ con neho nhóc, lão ấy chỉ toàn lo xây cung điện và cung phụng cho đám phi tần mỹ nữ, hoàng tử công chúa... đến nỗi quốc khố trống rỗng. Đương kim Hoàng đế lại cùng các vị vương gia đại chiến thêm một trận mấy năm qua nữa, chiến trường chính là hoàng cung bị đập phá cũng không ít, thiếu chút nữa đã thành nhà ma. Đây cũng là nguyên nhân khiến An Khang công chúa thời gian qua phải ở xa tằm cung Hoàng đế như vậy, bởi những cung điện gần gần đều bị phá nát đến thảm thương.

Không tiền thì làm cái gì được? Đám đại thần vừa lòng mỉm cười chờ đợi Hoàng đế buông lời từ bỏ, mở học viện mới phải tốn rất nhiều bạc, bọn họ lại không đồng ý để Hộ bộ chi tiền, Hoàng đế sớm hay muộn cũng phải bỏ ý định mở học viện cho Thái tử trong hoàng cung thôi.

Hoàng đế sẽ từ bỏ sao? Phải không vậy? Hoàng đế tha thiết nhìn An Nhị Gia, ái khanh tốt của trẫm, hãy nói gì đi, chuyện bồi dưỡng tình cảm của trẫm và con cái trẫm đều phải dựa vào người đó!

“Nói vậy, các đại thần hy vọng dùng tiền bạc ép Hoàng thượng bỏ đi ý định, còn Hoàng thượng lại muốn cha dùng tay không mở ra học viện?” An Nhị Lang nói ra trọng điểm câu chuyện.

An Nhị Gia tha thiết nhìn hần, “Con trai, khó khăn này cha đành giao lại cho con, dù sao những chuyện liên quan đến tiền bạc đều không làm khó được con mà”.

Thập Nhất Nương thông cảm nhìn An Nhị Lang, mở một thư viện – nhất là thư viện hoàng gia mà quốc khố không có bạc, Nhị Lang à, huynh thật đáng thương!

“Sửa sang một chút mấy cung điện cũ trong cung không được sao?” An Nhị Lang nói, “Đây là biện pháp tiết kiệm nhất”.

An Nhị Gia lắc đầu. “Sợ là không được, các đại thần sẽ không đồng ý, huống hồ trong cung, các cung điện đều bị đập phá nghiêm trọng, chi phí để sửa chữa cũng không hề nhỏ”.

“Xem ra Hoàng thượng là kẻ nghèo rớt mùng tơi rồi”. An Nhị Lang đau đầu.

Thập Nhất Nương chen lời, “Nếu con là Hoàng thượng, trắng tay là chuyện rất tốt, từ tay trắng làm nên sẽ khiến người khác tin phục, tiền bạc có bao nhiêu làm bấy nhiêu, chỉ cần khéo léo sắp xếp thì vẫn có thể mở được học viện”.

An Nhị Lang lập tức vênh tai lắng nghe, An Nhị Gia mắt cũng lấp lánh nhìn chăm chăm Thập Nhất Nương.

“Con nói tiếp đi”.

“Nhị ca, huynh là thương nhân, điều gì khiến thương nhân lo lắng nhất? Đó chính là không bán được hàng. Ví dụ như cùng là tửu lâu, tại sao có chỗ đông như trẩy hội, có chỗ vắng vẻ như chùa hoang vậy?”

“Tửu lâu, rượu và thức ăn là quan trọng nhất, ngoài ra danh tiếng cũng rất có ảnh hưởng đó...” An Nhị Lang dừng một chút, mơ hồ có thể nghe ra ẩn ý trong lời của Thập Nhất Nương.

Thập Nhất Nương hài lòng nói tiếp, “Không sai, đó chính là danh tiếng. Vừa rồi Hoàng thượng tặng cho Bách Vị Lâu chúng ta một tấm bảng hiệu, nhờ nó Bách Vị Lâu liền nổi danh thiên hạ là tửu lâu duy nhất được Hoàng thượng hạ bút đề văn, rất nhiều người mặc dù chưa bao giờ đến Bách Vị Lâu ăn cơm, chưa biết thức ăn ngon dở thế nào nhưng họ đều biết đến danh tiếng của Bách Vị Lâu là nhờ tấm bảng đó”.

An Nhị Gia chen ngang nói, “Thập Nhất Nương, con thừa nước đục thả câu”.

Thập Nhất Nương cười sáng lạn, “Con nghĩ sẽ có vô số thương nhân tình nguyện quyên góp bạc để xây dựng học viện hoàng gia, chỉ cần chúng ta hứa sẽ để Hoàng gia ra mặt chứng minh sản phẩm của họ là đệ nhất thiên hạ, ví dụ như nếu nhà chúng ta kinh doanh lò đúc gạch, nhất định chúng ta sẽ mong muốn Hoàng thượng dùng gạch nhà mình xây dựng học viện, nhờ đó ai ai cũng biết gạch nhà chúng ta tốt đến mức được dùng để xây dựng hoàng cung, đến Hoàng thượng cũng rất hài lòng gạch nhà chúng ta. Trong chuyện này, đừng nói là miễn phí gạch, nếu bảo họ dâng bạc họ cũng vui vẻ làm theo thôi”.

An Nhị Lang càng lúc càng hớn hờ, từ lời của Thập Nhất Nương hẳn nghĩ đến rất nhiều cách làm ăn khác, hẳn phát hiện thì ra chuyện kinh doanh còn có thể làm như vậy... Tương lai của Nhị Lang càng ngày càng tươi sáng!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120

Edit: Do Nguyen

Thập Nhất Nương cuối cùng vẫn phải thừa nhận, mỗi thời đại đều có một giới hạn nhất định, ở đời trước, ông nội của nàng chế tạo thuốc cường thân kiện thể rất dễ dàng, còn ở thời đại này không có thực vật và động vật biến dị, nên Thập Nhất Nương chỉ có thể chế tạo thuốc có hiệu quả ở mức độ sơ cấp, khi uống vào khiến thân thể đau đớn không chịu nổi, nàng phải chăm chú giảm đau và kích thích công năng của thuốc, hiệu quả vừa chậm vừa khiến người ta thống khổ.

Toàn bộ mọi người An gia tập trung tại viện của An Tam Gia, An Quốc Công còn phải thuộc hạ tâm phúc canh giữ xung quanh tiểu viện, Quốc Công không phải kẻ ngốc, nếu Thập Nhất Nương thành công chế tạo thuốc cường thân kiện thể, tăng cường uy lực của người khác, đó sẽ là bí mật lớn nhất của An gia.

Trong viện gỗ chất cao thành đồng lớn, ở giữa đặt một cái nồi thật to đủ để chứa một người trưởng thành vào trong nồi đó.

Bắt đầu đốt lửa, chỉ một chốc, cột lửa nghìn ngút đã bao trùm chiếc nồi to, những tiếng ừng ực bắt đầu vang lên, nước bên trong có màu đen, nước sôi khiến bọt nước văng ra ngoài không ít, mùi vị chua loét lan ra khắp không khí khiến hô hấp và ánh mắt mọi người đều muốn lên men.

Một chiếc đài cao được dựng sát bên miệng nồi, Thập Nhất Nương nghiêm túc đứng ở đó từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt không rời khỏi nồi được liệu.

“Hừ, Thập Lang, con lo mà giảm béo đi, đến lúc thiên tai đói kém ta bảo đảm con giống heo như vậy sẽ bị người ta nấu lên đầu tiên đó”. Tôn thị nhìn thấy cái nồi thật to khá bất ngờ, sau đó nàng liên tưởng nhanh đến đứa con vóc người như heo của mình.

Thập Lang nhìn thấy cái nồi to khủng bố mà nuốt nước miếng, hẳn từng nghe Thập Nhất Nương nói trước kia có một vị vương gia rất mập. Hắn ta đẩy bình tạo phản nhưng thất bại, sau đó hắn bị một đám nông dân đem hắn nấu chín để ăn. Thật là ghê rợn!

“Thập Nhất Nương, hay là muối xuống đi, ta sẽ thay muối lên đó bỏ được liệu vào nồi!”. Thập Lang thương lượng, hắn không muốn muối muối đứng gần nơi nguy hiểm đó, lỡ như muối ấy không cẩn thận bị té vào nồi chẳng phải sẽ bị luộc chín luôn sao!

Tôn thị cũng lo lắng nhưng không phải là lo lắng an toàn của Thập Nhất Nương, bởi bên cạnh Thập Nhất Nương đã có An Quốc Công và An Tam Lang cẩn thận che chở nàng rồi, điều Tôn thị lo là: “Thập Nhất Nương à, con để cho Thập Lang lên đi, con muốn bỏ được liệu gì vào nồi thì cứ nói với nó, nó da thô thịt dày bị lửa tấp cũng không sao, còn da con vừa mỏng vừa nõn nà như vậy, lỡ bị phỏng thì xấu lắm”.

Thập Nhất Nương cảm thấy khó thở nên lấy thêm một cái khăn ra che mũi, che mắt của mình lại, nàng nói lớn: “Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu, hai người ra ngoài đi, mùi ở đây rất hắc, thuốc này chỉ có con mới biết được tính, cũng chỉ có con mới biết liều lượng chính xác, không thể nhờ người khác được”.

“Các người đi ra ngoài đi”. An Nhị Gia chỉ vào ba hạ nhân cao lớn đang đứng canh giữ trong tiểu viện, “Lẽ nào các người muốn ở đây xem chúng ta tắm rửa hả?”, sau đó lật mặt nhanh như cắt: “Nương tử đại nhân, nàng đưa đại tẩu ra ngoài luôn được không? Năn nỉ đó!”.

Tôn thị và Phương thị đỏ mặt bước ra ngoài, được rồi, hôm nay chính là ngày đàn ông An gia tắm rửa tập thể bằng nước thuốc, hừ... hôm nào phải nói với Thập Nhất Nương nấu ra một nồi được liệu để bảo dưỡng nhan sắc mới được, lúc đó phụ nữ An gia cũng sẽ tắm tập thể với nhau, quyết không thể thua thiệt đám đàn ông con trai này được.

Thập Nhất Nương đợi cả buổi, rốt cuộc cũng nấu xong, nàng tự mình xem xét cẩn thận, uhm, chất lượng thuốc tốt rồi, nam nhân An gia đổ nước thuốc vào một thùng tắm thật to để ngâm mình trong đó.

An Tam Gia cởi trần, trên người vẫn mặc quần được bẻ đặt vào thùng tắm, Thập Nhất Nương dặn An Tam Lang vén cao ống quần, xoa bóp nhẹ nhàng các huyết dưới chân Tam Gia.

Nước thuốc quá nóng, An Tam Gia có cảm giác như mình là con heo bị Thập Nhất Nương bỏ vào nồi luộc chín. Tam Gia cắn răng chịu đựng, đau đớn tê liệt khiến hắn cảm thấy vô cùng thống khổ, nhưng hắn là ai chứ? An Tam Gia đó, chinh chiến sa trường, máu chảy đầu rơi, hơn nữa cũng từng tê tâm liệt phế khi thấy cảnh vợ đứt máu cho con đến chết, thế thì còn nỗi đau nào hắn không thể vượt qua chứ! Nhưng nỗi đau này cũng khiến hắn chết đi sống lại, cái đau từ đùi truyền đến đại não quả thật rất khủng khiếp, An Tam Gia từ trước đến nay luôn lạnh lùng phiêu dật như trích tiên giờ phút này khuôn mặt nhăn nhó vô cùng dữ tợn.

Chính vào lúc An Tam Gia không thể chịu nổi sắp kêu lên, một cổ nóng ẩm theo kinh mạch truyền đến khiến cảm giác thống khổ giảm đi chút ít, An Tam Gia mở to hai mắt nhìn thấy bộ dáng chật vật ướt đầm mồ hôi của Thập Nhất Nương.

Thập Nhất Nương cũng mệt mỏi không kém, khi nước thuốc không còn nóng nữa, nàng từ từ truyền dị năng qua ngân châm rót vào từng kinh mạch trong người An Tam Gia, hiệu quả tuy chậm nhưng vẫn khiến cha nàng giảm bớt đau đớn.

“Thập Nhất Nương, cha vẫn chịu được, con dừng lại đi”. An Tam Gia đau lòng nhìn khuôn mặt tái nhợt của con gái.

Thập Nhất Nương cười cười “Khi nào chịu không nổi con sẽ dừng tay, cha ráng chịu đựng một chút, nhiều nhất là 5 lần nữa thôi, cha có thể đi đứng được”.

An Tam Gia quên hết đau đớn, vẫn nhìn khuôn mặt tái nhợt của Thập Nhất Nương, hắn cũng không ngăn cản nàng nữa vì có cản cũng vô dụng, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội chữa chân cho hắn, chuyện hắn có thể làm lúc này là cầm khăn tay lau mồ hôi trên mặt cho con gái.

Thời gian giống như ngừng trôi, thật lâu sau Thập Nhất Nương mở miệng nói “Cha, được rồi...”

An Tam Gia đầu đầy mồ hôi được An Tam Lang và An Ngũ Lang nâng dậy, Tam Gia thoải mái nhắm mắt lại, vừa rồi đau đớn còn khủng khiếp hơn cái chết nhưng hiện tại thân thể giống như tây kinh phạt tủy, thư sướng nhẹ nhõm đến ngàn lần.

“Cha, cha thấy thế nào?” An Tam Lang lo lắng hỏi.

“Rất thoải mái”. An Tam Gia tươi cười, vừa rồi hắn bị Thập Nhất Nương coi như heo mà bỏ vào nồi luộc chín rất thống khổ, nhưng kết quả lại khiến hắn kinh ngạc vô cùng, cơ thể khỏe khoắn, nhẹ nhàng giống như được chấp thêm một đôi cánh rộng, tùy thời có thể bay cao.

“Tốt rồi, bây giờ đến lượt các ca ca”. Thập Nhất Nương cười quái dị khiến đám nam nhân An gia sồn cả gai ốc.

“Thập Nhất Nương, Thập ca không cần phải tắm cái đó đúng không?” Thập Lang hỏi hộp hộp, vừa rồi hắn nhìn không sót cảnh Tam thúc đau đớn dữ tợn, hắn không muốn trải qua cảm giác đó chút nào.

“Huynh nghĩ huynh cũng không cần”. Lục Lang dè dặt nói theo, chính miệng Thập Nhất Nương đã nói hắn là trạch nam, suốt ngày không thích vận động, không muốn ra ngoài, tương lai hắn cũng không có ý định đi theo nghiệp võ, vũ khí và toàn bộ cuộc sống của hắn là bút nghiên, thân thể thế này là tốt lắm rồi, không cần cường thân kiện thể gì nữa.

“Vô dụng!” Ngũ Lang khinh bỉ nhìn hai đệ đệ, “Thập Nhất Nương đã nói rồi, thuốc này ngoài việc cường thân còn giúp các người có khí phách đàn ông, nếu còn xem mình là nam tử thì mau bước vào thùng, léo nhéo ta đập chết”.

Lục Lang và Thập Lang nói thầm “Dù huynh có tắm nước thuốc này đến trăm lần thì huynh vẫn đẹp kiểu đàn bà, không có nửa điểm khí phách nào của đàn ông đâu, nằm mơ đi”.

Lười nói dông dài với bọn họ, Thập Nhất Nương đem mấy huynh trưởng đập thẳng vào thùng tắm, bốn người một thùng rất vừa vặn, không nên lãng phí

nước thuốc, tuy được liệu không mạnh mẽ như lúc đầu An Tam Gia tắm nhưng phần thuốc còn sót lại trong thùng vẫn rất tốt đối với bọn hán.

Mấy vị ca ca của Thập Nhất Nương cùng lúc rên la khóc lóc, nước thuốc lúc này tuy không đậm đặc như ban nãy nhưng bọn hán không được Thập Nhất Nương dùng dị năng châm cứu giảm đau như đối với An Tam Gia. Vì thế một đám nam tử đau đớn kêu cha gọi mẹ.

Thập Lang giãy dụa chịu đựng nhưng mới một lúc đã phải đứng lên, An Quốc Công, An Đại Gia, An Nhị Gia cùng lúc đạp cho hán một cước vào mông hán khiến hán nằm bẹp dí vào thùng, hình ảnh này còn tệ hơn lúc nãy, Thập Lang la hét gào khóc khiến đám hạ nhân còn tưởng hôm nay An phủ giết cả chục con heo.

Nói đến heo, lúc này Trữ Bị Lương vui vẻ chạy đến, vừa chạy vừa kêu éc éc, ta cũng muốn chơi...

“Đi ra!”. Thập Nhất Nương ghét bỏ nhìn nó, “Con heo mập này, xem nào nhiệt cái gì, đi chỗ khác chơi!”

Một mình chịu khổ không bằng kéo nhau chịu khổ, Ngũ Lang, Lục Lang cùng lên tiếng “Thập Nhất Nương, các huynh cũng không ngại cùng heo tắm chung đâu. Muội cho nó vào đây hưởng sung sướng với các huynh đi”.

Trữ Bị Lương cứ nghĩ là được tắm nước nóng chung với mọi người nên vui vẻ phóng cái ả vào thùng tắm, khi nhảy vào nó phát hiện toàn thân đau nhức như rút gân kéo xương, nó kêu la gào khóc ầm ĩ, cái này mà là tắm rửa gì, giết heo thì có!

Trữ Bị Lương cuồng quyết tìm đường nhảy ra, Thập Lang cười gian tà, kéo hai chân nó rồi đè cả người nó vào thùng thuốc.

Thập Lang vô cùng khâm phục Tam thúc của hán, đau đớn này nhanh chóng thấm vào xương tủy, vậy mà Tam thúc vẫn chịu đựng được lâu như vậy, đau thì cắn răng nhìn được nhưng ngứa thì hán không biết làm sao, ngứa đến điên cuồng, vậy mà Thập Nhất Nương lại nói nước này đã giảm bớt công hiệu, Tam thúc của hán phải chịu đau gấp mấy lần, thật không phải con người!

Mấy nam tử An gia vừa trải qua một trận tắm rửa kinh hoàng cùng nhau bước ra ngoài, lại nhìn thấy An Quốc Công cảm thương đứng đó như hình mồ nhìn chăm chăm bọn họ.

“Tổ phụ, người...” Thập Lang có dự cảm không tốt.

An Quốc Công khoe miệng tươi cười, vô cùng chuẩn xác đánh đến.

“Một trăm hai!”. An Nhị Lang là người luôn dùng bạc mồm đường cát tiếng thương lượng.

“Tốt”. Ngũ Lang hai mắt tỏa sáng nghênh đón chiêu thức của tổ phụ, hán là người đầu tiên xông lên tiếp trường thương, trước giờ hán vẫn thích thú chuyện đánh giết, cơ hội tốt thế này sao có thể bỏ qua!

An Nhị Lang không để ý đến mấy người đang đánh nhau ầm ĩ, hán từ tốn chờ hạ nhân mang quần áo đến, vào nhà thay đồ, chỉ chốc lát lại thành gian thương ung dung phong nhã.

“Đừng đánh con...”, Lục Lang chính là “trạch nam” trong lời của Thập Nhất Nương. Hán kêu khổ không ngừng, vội vã muốn trốn sau lưng Ngũ Lang nhưng lại bị Thập Lang đạp ra ngoài, từ trước đến nay Thập Lang làm chuyện gì cũng chậm như rùa bò giờ phút này lại vô cùng nhanh nhẹn, đem ca ca của mình đạp về phía tổ phụ, còn hán thì nghiễm nhiên nấp sau lưng Ngũ Lang, Thập Lang công phu tất nhiên là cao hơn Lục Lang là kẻ ngày ngày chỉ lo viết sách nhưng Thập Lang rất không thích mấy chuyện đánh giết bạo lực này đâu.

“Ta #\$@SY!Y&... Thập Lang, người hâm hạp ca ca ruột thịt mà không cảm thấy hổ thẹn sao?” Lục Lang quả thực muốn chửi ả lên nhưng bị trường thương của tổ phụ quét đến, hán nhanh chóng chạy lại phía sau lưng An Tam Lang hông tránh né, ô ô, Tam Lang ca, mạng nhỏ của đệ trông cậy vào huynh đó!

An Tam Lang cười khổ, thuận thế cầm cái ghế làm vũ khí chống đỡ trường thương.

“Wow, quả nhiên động tác của Ngũ Lang ca càng lúc càng lưu loát, nhanh không nhìn thấy được, còn Tam Lang ca sức lực cũng tăng lên rất nhiều”. Thập Lang bước đến bên cạnh Thập Nhất Nương, nhanh tay đoạt lấy hà bao chứa đầy thịt khô trong tay Thập Nhất Nương, vừa ăn vừa bình luận.

Trữ Bị Lương cũng nhảy dựng lên, kêu éc éc tỏ ý nó cũng muốn ăn thịt khô giống Thập Lang.

Thập Nhất Nương đoạt lại hà bao chứa thịt trong tay Thập Lang, mở ra đưa cho Thập Lang một miếng, tiện tay quăng cho Trữ Bị Lương một miếng.

“Thập Lang ca, sao huynh rảnh rồi vậy?” Thập Nhất Nương ngậm một miếng đầy thịt, hỏi.

Thập Lang hiểu ý muội muội hỏi là sao hán có thể tránh thoát độc thủ của tổ phụ mà ung dung đứng đây xem chuyện vui, hán vui vẻ nói “Ta rất thông minh, vừa thấy tổ phụ cảm thương thương đến ta liền tự động ngã xuống đất giả vờ chết”.

Trữ Bị Lương cũng ầm ĩ: Sai, ta thông minh hơn, vừa thấy tình hình có biến, ta lập tức chạy về phía nữ chủ nhân.

Thập Nhất Nương hiểu lầm nó lại muốn ăn thịt, nằng quăng cho nó một miếng nữa, vô cùng miễn cưỡng nói “Miếng cuối đó nha, không có nữa đâu”. Thịt bò Tây Tạng tuy không hiếm nhưng người khác chế biến rất có mùi, thịt lại dai, răng sắt cắn còn không đứt nổi, riêng thịt Thập Nhất Nương làm bằng phương pháp đặc biệt, miếng thịt mềm, thấm ướp vừa miệng, lại thơm ngon. Thập Nhất Nương đầu tiên đem thịt bò Tây Tạng ướp với một loại gia vị

khien thịt mềm hơn, gia vị này thấm vào thịt khiến nó không còn mùi ngai ngái nữa, sau đó kho chung với gừng, tỏi và nước tương, đường, mắm, cuối cùng cho rượu vào kho để dậy mùi thơm, đến lúc cạn nước thì đem phơi khô, thịt bò Tây Tạng sẽ rất thơm ngon non mềm, khiến người khác ăn không ngừng miệng.

“Thập Nhất Nương, lần sau huynh sẽ nhờ người mua thêm thịt bò Tây Tạng về cho muội làm nữa”. Thập Lang bị mỹ thực choán hết đầu óc, vỗ ngực nói với Thập Nhất Nương.

“Phải là bò Tây Tạng chính gốc nha... Chứ bò Tây Tạng nuôi ở kinh thành không ngon được thể này đâu”.

Bên này Thập Nhất Nương và Thập Lang trò chuyện thì bên kia đã đánh nhau xong, An Quốc Công dừng tay, Tam Lang và Ngũ Lang quá trâu bò, một lão nhân như An Quốc Công không thể cùng bọn hắn so thể lực được.

“Thập Nhất Nương, thuốc này của con thật là hiệu quả, con để cho tổ phụ và Đại bá của con dùng một chút đi”. An Quốc Công trêu mếu nhìn cháu gái.

Thập Nhất Nương gật đầu: “Tổ phụ không tiếc tiền là được rồi, các dược liệu để nấu thuốc đều thuộc loại đắt đỏ, một thùng nước tắm này tính ra cũng phải hơn 50 vạn lượng bạc”. Thập Nhất Nương lộ ra khuôn mặt bất đắc dĩ, nếu không có Nhị Lang ca giời kiếm tiền thì An Gia làm sao có khả năng mua được dược liệu về nấu thuốc.

An Quốc Công suyết chút nữa lộ ra thần sắc đau lòng, hắn cẩn thận nhìn về phía An Nhị Lang: “Nhị Lang, nhà mình... nhà mình còn bạc không?”

An Nhị Lang vẻ mặt gian thương nhìn tổ phụ “Vốn là không có nhưng rất nhanh sẽ có thôi, hơn nữa còn có rất nhiều bạc”.

An Quốc Công yên tâm, cũng không quản An Nhị Lang làm cách nào, nhưng không lâu sau khi hắn biết cháu trai mình dùng cách gì kiếm bạc, mặt của hắn thực sự rất thối. Không hổ là cháu trai của lão tử, công phu lừa gạt, phẩm chất gian thương đã trở thành bậc nhất rồi, đến Hoàng đế nó cũng không tha!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121

Edit: Do Nguyen

Lần thứ hai An Tam Gia tắm nước thuốc, cơ thể vẫn không nhện được đau đớn mà run rẩy hai lần, Thập Nhất Nương an ủi: “Cha, hôm nay đau ít hơn lần trước, kinh mạch trên đùi đã thông được không ít rồi”.

Một đám nam tử An gia bị ép ngồi chờ sau khi Tam Gia tắm xong sẽ đến lượt bọn hắn phải vào tắm nước thuốc còn lại, Thập Lang mong chờ nhìn Thập Nhất Nương: “Chút nữa các huynh cũng sẽ đau ít hơn lần trước đúng không?”

Thập Nhất Nương liếc mắt nhìn họ: “Các huynh nói xem?” An Tam Gia sờ đi ít đau đớn là do nàng dùng dị năng đã thông kinh mạch, còn bọn họ? Xin lỗi, dị năng của nàng chỉ có giới hạn cần thời gian để phục hồi, nàng đã dùng hết năng lượng để chữa trị chân cho cha, bọn họ đành phải chịu đựng một chút...

Bọn người Thập Lang lập tức ừ ừ, có người còn lên lút muốn quay đầu đi trốn, An Quốc công tức giận xông lên đánh người, chỉ là đau một chút thôi mà cũng muốn trốn, đúng là lũ vô dụng!

Dưới ánh mắt muốn giết người của tổ phụ, đám thanh niên An Gia lập tức nhảy vào thùng tắm. Thùng rất lớn, đối với Thập Nhất Nương mà nói nó giống như một cái bể bơi, nhưng thanh niên An Gia ai nấy đều cao lớn khỏe mạnh nên phải chen chúc nhau ngâm mình, An Nhị Lang và An Ngũ Lang cùng nhìn nhau thầm tính toán.

An Nhị Lang: đệ đi ra ngoài, da dẻ đệ mềm mại chịu không nổi đau đớn này đâu, ra sớm một chút mới tốt.

An Ngũ Lang: huynh mới là người đầu tiên phải đi ra, huynh nhìn lại đi, thân thể huynh ốm yếu hư nhược, chút nữa không chịu nổi lại té xỉu, lại phiền đệ phải ôm huynh ra ngoài, biết điều thì huynh nên rời đi trước.

Ánh mắt hai người như muốn đánh nhau, An Thập Lang ở bên cạnh tuy rằng rất đau nhưng vẫn có thể nhẫn nại lên tiếng “Nhị ca, Ngũ ca, hai huynh liếc mắt đưa tình há?”

Hai người lửa giận ngút trời đập Thập Lang nằm bẹp dí vào trong nước “Tắm rửa cho đàng hoàng vào, cả đầu óc của đệ cũng phải ngâm nước luôn, hy vọng có thể thông minh hơn một chút”.

An Đại Lang hừ một tiếng, cơ thể đang chịu đựng đau đớn lan nhanh từng chút một, bức bối từng mất với cái đám lợn xộn kia, mọi người thức thời lập tức im lặng, ngàn vạn lần không được chọc đến Đại Lang ca, nếu hắn khó chịu sẽ bắt bọn họ mỗi ngày rèn luyện thể lực thêm mấy canh giờ nữa thì khó!

An Nhị Lang và An Ngũ Lang cùng nhìn An Đại Lang đầy bội phục vì sự uy mãnh của huynh ấy, đồng thời lại hâm mộ nhìn Thập Lang và Thập Nhất Nương, tiểu mập mạp nhỏ tuổi nhất, nàng đã nói qua người nào tuổi càng nhỏ cơ thể càng ít tạp chất, đúng là không thể tin nổi, bọn họ cứ nghĩ rằng Thập Lang béo như vậy, tạp chất trong người Thập Lang nhất định cũng nhiều như thịt của hắn, nhưng không, Thập Lang cực kỳ ít tạp chất.

Nếu Thập Nhất Nương biết nhất định sẽ cao hứng mà nói “đây đều là công lao của ta, mỗi ngày ta để Thập Lang huynh ăn thức ăn được lọc qua dị năng, sau đó mỗi ngày cùng hắn nhảy điệu thổ, cho nên thân thể mới tốt như thế”.

“Sao không thấy Thiên Bồng Nguyên Soái vậy?” Ngũ Lang hỏi Thập Lang.

“Nó thành tinh rồi, chắc đã đoán được chúng ta sẽ bắt nó ngâm nước thuốc như lần trước nên trốn từ sáng sớm”. Thập Lang tức giận nói tiếp “Chờ đệ tắm xong sẽ tìm nó ngay, có muốn trốn cũng phải xem đệ đồng ý hay không đã”. Thập Lang hung tợn nói, lần trước tắm xong, nó nhanh nhẹn hơn không ít, nhưng nhất định phải bắt nó đi chịu khổ chung mới được.

“Thập Nhất Nương, để tổ phụ và bá phụ xuống tắm luôn đi”.

An Đại Gia và An Nhị Gia đều dùng ánh mắt chờ mong nhìn Thập Nhất Nương.

Thập Nhất Nương hơi khó xử “Tổ phụ, từ từ tắm được không? Sẽ rất đau, chờ chân cha con tốt lên, con sẽ giúp tổ phụ tắm. Thập Nhất Nương không muốn người đau đớn như vậy”. Hiện tại dị năng của nàng chỉ đủ để trị thương cho cha, thật sự không thể giúp tổ phụ và hai vị đại bá được.

An Quốc Công cười lớn “Mấy thằng nhãi con này có thể chịu được, không có lý gì tổ phụ không thể chịu”.

Thanh niên An gia đã trải nghiệm hiệu quả tuyệt vời của nước thuốc, vì thế các trưởng bối An gia cũng chủ động muốn được tắm cường thân kiện thể như thế này.

Sau khi tiểu bối nhà họ An tắm xong, An Quốc Công cùng Đại Gia, Nhị Gia liền cởi quần áo bước vào thùng tắm.

An Quốc Công tuy gần 60 nhưng thân thể của người khiến Thập Nhất Nương nhìn không được kinh hô “Cơ thể ông nội! Trời ạ!”...

“Tiểu Phong! Mau đưa Thập Nhất Nương ra ngoài, cha và hai huynh tốt xấu gì cũng phải chờ khuê nữ của ta rồi đi mới được cởi quần áo, rất chướng mắt có biết không, con gái của ta sắp lớn rồi đó!” An Tam Gia nổi giận hét lớn.

Tiểu Phong không nói hai lời ôm Thập Nhất Nương chạy nhanh ra ngoài. Nháy mắt, Thập Nhất Nương thấy mình đã ở ngoài tiểu viện.

“Tam đệ, đệ nói cái gì, bộ dạng ai chướng mắt?”

Mới vừa nhảy vào thùng tắm, An Nhị Gia muốn xông lên gây sự với An Tam Gia, nhưng hắn nhanh chóng cảm giác được đau đớn giống như xương cốt bị người ta bẻ rồi từng khúc, da thịt giống như bị đinh sắt đâm xuyên qua, đau đến tê tâm liệt phế.

-----oOo-----

Sáng sớm tuyết ngừng rơi. Thập Nhất Nương dậy rất sớm nhìn bọn nha hoàn đang quét tước khắp nơi.

“Đã rất sạch rồi mà, không cần quét cũng được”.

“Sao có thể như vậy được”. Đông Mai vui vẻ nói “Công chúa tới chơi, chúng ta phải lưu lại ấn tượng tốt cho công chúa chứ”.

Quét dọn sạch sẽ là để gây ấn tượng tốt? Thập Nhất Nương sờ sờ mũi, lắc đầu rồi đi không muốn quấy rầy các nàng. Thập Nhất Nương chạy đến phòng bếp nhìn ngó đồ thức ăn của hôm nay.

Công chúa đến An phủ, nàng ấy không đi một mình mà đi cùng Thái tử.

“Tham kiến Thái tử điện hạ!” Thập Nhất Nương hành lễ.

“Là Tinh La ca ca”. Thái tử sửa lời nàng.

Thập Nhất Nương không để ý đến hắn, nàng lôi kéo công chúa đến tiểu viện của mình. An Khang công chúa giống như đang mơ, khi nào thì Tứ Lang để lại ôn nhu với một tiểu cô nương như vậy? Còn muốn Thập Nhất Nương gọi đệ ấy là ca ca nữa chứ.

“Gần đây thân thể công chúa thế nào?” Thập Nhất Nương quan tâm hỏi.

An Khang công chúa hồi phục tinh thần, mỉm cười nói “Tốt hơn nhiều, gần đây ta ăn được ngủ được, cũng không giống lúc trước mệt mỏi nữa, muối nói rất đúng, phải vận động nhiều thì mới khỏe được”.

Thập Nhất Nương yên tâm, “Tốt quá, buổi trưa chúng ta có thể ăn cá nướng, muối đang lo thân thể công chúa quá kém không ăn được đồ nướng”.

“Ta cái gì cũng ăn được”. Công chúa lắc đầu nói “Mẫu hậu nói điều quan trọng nhất của một người là phải ăn được, ngủ được, có cơ thể khỏe mạnh mới

làm nên việc lớn”.

Thập Nhất Nương vô cùng đồng ý, nàng bảo Hoa Lan mang lễ vật nàng đã chuẩn bị dâng lên cho công chúa. Đó là một bộ quần áo hình con thỏ màu hồng phấn.

An Khang công chúa hơi đỏ mặt “Thập Nhất Nương, có thích hợp không? Ta lớn thế này rồi...”

Thập Nhất Nương chảy nước miếng nhìn mỹ nhân thỏ trước mặt, An Khang công chúa quả là một mỹ nữ, làn da tuyết trắng, ngũ quan tinh xảo, người khác mặc trang phục thỏ thì hoạt bát đáng yêu, nhưng công chúa mặc vào lại khiến người ta liên tưởng đến tinh linh thỏ, thánh khiết không vướng bụi trần.

“Vô cùng thích hợp luôn, quần áo này công chúa mặc rất đẹp”. Thập Nhất Nương khen ngợi.

“Ta lại thấy muội mặc mới đẹp mắt”. An Khang công chúa tán thưởng, Thập Nhất Nương rất đáng yêu, làn da trắng hồng, ánh mắt có thần, giống như búp bê làm bằng gốm sứ.

Thập Nhất Nương ngoảnh mặt làm ngơ, búp bê gốm sứ có một đặc điểm béo. Công chúa khen kiểu này thật khiến tổn thương người ta đó.

“Thập Nhất Nương, muội gọi ta là Huy tỷ tỷ có được không?” Công chúa hơi ngại ngần nhìn Thập Nhất Nương “Muội cũng đã gọi Tứ Lang là Tinh La ca ca rồi mà”.

Thập Nhất Nương chau mày nhìn nàng “Muội gọi Thái tử là Tinh La ca ca rất không thích hợp, lúc trước là do muội không biết thân phận thật sự của huynh ấy, còn hiện giờ muội mà gọi công chúa như vậy...”

“Lén gọi là được mà, Tứ Lang và ta là tỷ đệ song sinh, rõ ràng ta lớn hơn hẳn một khắc nhưng hẳn lại không chịu gọi ta là tỷ tỷ”. Công chúa có chút bất bình, cho dù Tứ Lang ôn trọng hơn, thành thực và tài giỏi hơn nàng... nhưng sự thật nàng vẫn lớn hơn hẳn một khắc.

Thập Nhất Nương hơi khó xử, nhỏ nhẹ nói “Vậy muội gọi là công chúa tỷ tỷ nhé, chứ gọi thẳng tên thì không phải phép đâu”.

An Khang công chúa miễn cưỡng đồng ý, được rồi, công chúa tỷ tỷ cũng là tỷ tỷ... quan trọng là, cuối cùng nàng cũng có cảm giác mình là tỷ tỷ, cũng vì điều này nên cho dù Thập Nhất Nương bắt nàng nhảy bài con thỏ khiến thân thể có chút đau nhưng nàng vẫn vui vẻ luyện tập cùng muội muội.

Nàng là tỷ tỷ, Thập Nhất Nương nhỏ hơn nàng mà còn làm được, nàng – người lớn hơn cũng sẽ làm được.

“Công chúa tỷ tỷ, sau này tỷ phải thường xuyên tập luyện nha, tỷ sẽ khỏe mạnh hơn, không ốm đau bệnh tật nữa, mùa xuân năm sau chúng ta có thể cùng nhau đi leo núi rồi”.

Sau khi vận động, khuôn mặt công chúa đỏ bừng, nàng vừa uống trà sữa táo đỏ vừa liên tục gật đầu khen ngon.

“Tỷ đừng uống nhiều quá, chút nữa còn phải ăn cơm trưa đó”. Thập Nhất Nương nhắc nhở.

Cơm trưa được bày ở một cái đình nhỏ trong hậu viện, màn trướng thật dày bao lấy, bên trong có dùng than đá giữ ấm nên vô cùng thoải mái, bên ngoài đình là hoa mai đua nở xinh đẹp, trong không khí hương rượu phiêu lãng càng khiến người ta say mê.

“Mọi người thật biết hưởng thụ”. Thập Nhất Nương cố làm ra vẻ công tử phong lưu, cất lời trêu chọc “Hai vị tiểu thư xinh đẹp này, cho phép ta được mời hai vị tiểu thư một ly rượu được không?”

Thập Nhất Nương cười muốn sặc “Thập Nhất Nương ca, nếu huynh gầy đi khoảng 3- 40 cân, chắc chắn sẽ người đẹp nào đó chịu uống rượu huynh mời”.

An Khang công chúa nhìn thấy Thập Nhất Nương thì rất vui vẻ, tuy rằng hẳn hơi mập nhưng trên mặt luôn có ý cười ấm áp, vừa nhìn là biết đó là người hòa hảo dễ gần, hẳn từ tốt bụng “Lại đây uống rượu đi, đừng nói một ly, hai – ba ly đều được”.

Thập Nhất Nương hiếu kỳ nhìn công chúa, “Công chúa điện hạ giống Thái tử quá!”.

An Khang công chúa mỉm cười “Đương nhiên rồi, chúng ta là tỷ đệ song sinh mà”.

“Khi công chúa tỷ tỷ cười thì không giống Thái tử nữa”. Thập Nhất Nương nói tiếp, Thái tử điện hạ tựa như cao nguyên tuyết vực ngàn năm, tuy rất đẹp nhưng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo đến tận xương tủy, An Khang công chúa lại không như thế, khi nàng cười lại ôn nhu động lòng người khiến người ta muốn bảo hộ thương yêu.

“Không biết bộ dáng Thái tử cười lộ lên thì sẽ ra sao nhỉ?” Thập Nhất Nương hơi tò mò, “Khuôn mặt Thái tử càng ngày càng cứng ngắt, lâu lắm rồi chưa thấy Thái tử cười lần nào”.

“Muốn biết thì hỏi trực tiếp ta”. Một âm thanh đậm đặc trong trẻo truyền tới, Thập Nhất Nương giật mình, vận vẹo thân người... Quả nhiên là Thái tử điện hạ, hẳn tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn đến Thập Nhất Nương.

“Thái tử điện hạ...” Thập Nhất Nương có chút lắp bắp, “Ngài tốt nhất đừng cười... Da gà ta nổi hết tron rồi...” Thật là quá đáng sợ! Hẳn cùng với Nhị Lang ca rất giống nhau: khuôn mặt tươi cười nhưng trong lòng âm hiểm y chang nhau, ai biết bọn họ tính kế người khác như thế nào, nhìn nụ cười ấy khiến lòng người rét run... Vẫn là không cười sẽ tốt hơn...

“Tinh La ca ca, mau tới ăn cá nướng”. Thập Nhất Nương vui vẻ nói.

Thái tử khuôn mặt nhu hòa hơn nhiều, không nói gì bước về phía trước, đột nhiên đằng sau xuất hiện thêm một đám người “Thập Nhất Nương, các huynh có phần không?”.

“Nhị Lang ca, Tam Lang ca, Ngũ Lang ca, Lục Lang ca, Thất Lang ca...” Thập Nhất Nương điểm danh từng người, nhiều ca ca như vậy cũng hơi phiền toái, riêng màn chào hỏi cũng mất thời gian quá.

“Hôm nay các người không có chuyện gì làm há? Sao chạy hết đến đây vậy?” Tam Lang trừng mắt nói với bọn họ.

“Ha ha, hôm nay rảnh mà!”. Vài người di chuyển ánh mắt nhìn công chúa rồi sang nhìn Thái tử, mọi người chỉ là tò mò thôi, Thái tử mặt lạnh kia là đàn ông họ nhìn đã quen rồi, giờ cái mặt đó chuyển thành phụ nữ thì sẽ là cái dạng gì... Nhất định họ phải đi xem bằng được!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122

Trước tiên, Thập Nhất Nương đem cá ướp gia vị, quét lên trên thân cá một lớp dầu rồi nướng trên lửa đỏ, tiếp đó nàng làm nước chấm bằng cách rang tiêu rồi giã cho thật nhuyễn, đem gừng và đậu tương thái nhỏ trộn chung, thêm một chút dầu hào, một chút nước mắm cho dậy mùi, thêm vài giọt chanh để có vị sốt chua chua ngọt ngọt. Kết quả là, trong chiếc đĩa lớn tinh xảo bày trên mặt bàn có một chén nước chấm, mấy miếng cá nướng vàng cùng vài nhánh rau thơm trang trí khiến ai nhìn vào cũng tứa nước miếng.

Chỗ nào có mỹ thực thì sẽ có mặt Thập Lang. Thập Lang nhìn đĩa cá nướng không chớp mắt, trong mũi đều là mùi hương hấp dẫn “chết người” của nước chấm, trong đầu hẳn, Công chúa hay Thái tử gì cũng không bằng đồ ăn trước mắt!

Bọn người An Tam Lang cũng chưa ăn cơm, thấy cá được chế biến bằng phương pháp mới này đều khá tò mò, bọn họ không đợi được mời mà cứ tự nhiên tìm chỗ ngồi xuống.

Thập Nhất Nương áy náy nhìn An Khang công chúa, công chúa hơi thẹn thùng nhưng không có vẻ gì tức giận. Trên thực tế, nàng ấy lại cảm thấy vui vẻ đồng thời cũng hơi khâm trọng, nơi này tuy hơi nhiều người nhưng sự chú ý của bọn họ lại không nhằm vào nàng, công chúa thấy thoải mái kì lạ, nàng nghĩ chỉ cần người khác không nhìn chăm chăm vào nàng, nàng vẫn có thể ngồi giữa đám đông, nói không chừng lần sau nàng có thể tham gia cung yến, như thế mẫu hậu sẽ không phải khó xử giải thích với quần thần... Đạo này mẫu hậu rất lo lắng vì nàng đã qua tuổi cập kê, rất nhiều tiểu thư bằng tuổi nàng đều đã lo tìm hôn phối...

Thái tử điện hạ này giờ vẫn âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của An Khang công chúa, đến giờ hẳn mới thở phào nhẹ nhõm, Thái tử ôn nhu nhìn Thập Nhất Nương, hẳn cảm thấy lời nói của vị cao tăng trước kia rất đúng, Thập Nhất Nương thật sự là phúc tinh, chỉ cần ở gần nàng thì sẽ may mắn. Nếu không có Thập Nhất Nương, ngay thời điểm hấn sinh bệnh ở Tây Bắc cũng không thể khỏi nhanh như vậy, còn Huy Nương... nếu không có nàng ấy, Huy Nương đã bị người ta hại chết rồi...

Sau lần đó, hấn cùng Hoàng đế đã cho người điều tra để tìm ra kẻ nào dùng mê thuật ép Huy Nương nhảy hồ tự tử nhưng vẫn không có kết quả, lúc đó, Thái tử và Hoàng đế nghĩ đến mà thót tim, dưới hồ nước ấy là đủ loại cá thượng vàng hạ cám, lỡ như rơi vào dù người đó bơi lội giỏi thế nào cũng sẽ bị lũ cá đông nghìn nghịt xông đến rúc rĩa từng thớ thịt, nói chi đến một tiểu thư yếu đuối như Huy Nương.

An Tam Lang hơi bất an, ánh mắt của Thái tử nhìn Thập Nhất Nương hình như hơi mập mờ thì phải...

Ăn xong một lượt cá nướng, An Tam Lang bèn nghĩ cách đưa Thái tử đi chỗ khác, cha nói quả nhiên là đúng, Thập Nhất Nương và Thái tử phải cách xa một chút mới tốt.

Kết thúc bữa ăn, thanh niên An gia lần lượt rời đi, chỉ có duy nhất An Nhị Lang ở lại.

“Nhị Lang ca, có việc gì à?”

“Đương nhiên rồi”. An Nhị Lang nhìn công chúa đầy thâm ý rồi mỉm cười nói, “Bách Kim Lâu vừa đưa mấy món trang sức mới đến đây, Thập Nhất Nương và công chúa nhìn xem, thích cái nào thì giữ cái đấy”.

An Khang công chúa mãnh liệt lắc đầu “Không cần đâu, ta không thể lấy không của người như vậy”.

Thập Nhất Nương vỗ vai nàng trấn an “Công chúa tỷ tỷ, nhìn một chút thôi mà, cũng có thể mấy món đó xấu xí không khiến chúng ta vừa mắt đâu”.

Nhưng thực tế, Thập Nhất Nương nói sai rồi, nhìn thấy những món trang sức xinh đẹp và độc đáo này, công chúa còn ước gì mỗi ngày đều được ngắm nghía chúng... An Khang công chúa khó khăn lắm mới dời được tầm mắt, cái này là cây trâm tinh xảo dùng kim cương tạo hình bông hoa trong suốt,

dưới ánh nắng tỏa ra thất thái quang mang, còn kia là bộ điều hình con bướm rực rỡ bằng đá quý bảy màu, còn có cây trầm gắn viên trân châu long nhân vừa cao quý vừa kiêu hãnh...

An Nhị Lang thu hết biểu tình công chúa vào trong mắt, khoe miệng cong lên.

“Hôm nay được diện kiến công chúa thật là vui mừng ngoài ý muốn”. An Nhị Lang mỉm cười nói tiếp “nếu không, tiểu dân còn phải nghĩ biện pháp đưa mấy món trang sức này dâng lên Hoàng hậu nương nương, có công chúa ở đây thật tốt quá”.

Công chúa nhìn An Nhị Lang nhỏ nhẹ “Nhị Lang ca, huynh là ca ca của Thập Nhất Nương, ta cũng sẽ gọi huynh là ca ca, huynh đừng tự xưng là tiểu dân, ta không thích như vậy”.

Ý cười trong mắt An Nhị Lang càng lúc càng sâu “Được công chúa gọi một tiếng ca ca, huynh cảm thấy thật là “tam sinh hữu hạnh”, khụ khụ... nhưng hiện nay huynh đang khó xử một vấn đề, không biết công chúa có thể giúp đỡ hay không?”

Trước giờ An Khang công chúa chưa từng được người nào nhờ cậy chuyện gì, nay lại có An Nhị Lang chân thành nhờ vả, nàng bỗng nhiên cảm thấy mình rất có năng lực, chỉ thiếu điều mạnh mẽ vỗ ngực nhận lời thôi. “Đương nhiên được rồi, khụ khụ... nếu ta... bản cung có thể làm, tất nhiên sẽ giúp huynh”.

An Nhị Lang chân thành nhìn công chúa “Chuyện này cả Đại Hạ quốc cũng chỉ có một mình công chúa là làm được, huynh tuyệt đối không làm khó công chúa, cũng không khiến công chúa khó xử”.

An Khang công chúa thấy vai mình ngập tràn trách nhiệm, nặng nề đứng lên nghiêm túc nói “Chỉ cần không trái với luật pháp, bản cung nhất định hỗ trợ”.

An Nhị Lang thấy gian kế đã thành công bèn cười vui vẻ nói “Vậy thì tốt rồi, huynh muốn nhờ công chúa, chính là thỉnh công chúa mang toàn bộ trang sức này về cung, sau đó ở yến hội hoặc trong các buổi lễ Hoàng hậu nương nương tuyên triệu các vị cáo mệnh phụ nhân thì công chúa tận lực mang các món trang sức này lên người để cho bọn họ nhìn thấy”.

Giúp đỡ thế này sao? An Khang công chúa hoa mắt, cái này rõ ràng là hối lộ mà, “Không được, tuyệt đối không được! Mẫu hậu từng nói không được nhận quà hối lộ của người khác, bản cung không thể nhận những trang sức này, chúng quá giá trị, ta... ta...”

“Cái này không phải hối lộ, mà huynh đưa nó cho Hoàng hậu và công chúa mang lên người khi tiếp khách, kỳ hạn là 1 năm, đúng 1 năm sau trả lại cho huynh là được”. An Nhị Lang lộ ra nụ cười ôn nhu trấn an công chúa. “Yêu cầu duy nhất của huynh là Nương nương và Công chúa trước mặt người ngoài hãy mang chúng lên người, chỉ như vậy thôi”.

Làn da trắng nõn, đôi mắt đen lay lay... Thiếu niên “ôn nhu nhã nhặn” của An gia giờ đây trong mắt chỉ có hình bóng nhỏ bé, phiêu dật như tinh linh của An Khang công chúa.

Thập Nhất Nương nói rất đúng, các vị ca ca của Thập Nhất Nương đều rất tốt... An Khang công chúa hơi đỏ mặt, cố gắng ra vẻ tự nhiên cắt lời “Thật xin lỗi, ta... ta không thể làm được, nói thế nào... ta đều cảm thấy ta và mẫu hậu quá tiện nghi rồi, huynh sẽ bị thua thiệt”.

Thập Nhất Nương không kiên nhẫn nổi nữa, nàng biết Nhị ca mình là gian thương, nàng cũng biết Nhị ca mình có bản lĩnh đôi trắng thay đen xoạch, rõ ràng muốn giới thiệu sản phẩm, muốn thuê người không công lại khiến họ mang ơn mình, nàng thật hết nói nổi. “Công chúa tỷ tỷ, tỷ bị Nhị ca chiếm tiện nghi mà còn nói tốt cho huynh ấy sao, việc này một chút lợi ích tỷ tỷ cũng chẳng có đâu, người được lợi duy nhất là huynh ấy, tỷ đừng phí lời nói chuyện với huynh ấy nữa”.

“Thập Nhất Nương”. An Nhị Lang kêu khổ “Huynh là ca ca của muội đó, sao lại không giúp huynh?”

Thập Nhất Nương nói tiếp “Huynh lừa gạt người ngoài muội mặc kệ, nhưng công chúa tỷ tỷ không phải người ngoài, muội không cho phép huynh lừa nàng, công chúa tỷ tỷ, muội sẽ cẩn thận nói cho tỷ biết”.

An Khang công chúa bị Thập Nhất Nương kéo đi nhưng nàng lại cảm thấy vô cùng vui vẻ, Thập Nhất Nương nói nàng không phải người ngoài...

“Nói vậy, ta giúp Nhị ca đeo trang sức, các mệnh phụ phu nhân ấy sẽ bị hấp dẫn mà cũng mua theo?” An Khang công chúa không dám tin, “Chuyện đơn giản như vậy sao? Ta vừa không tốn bạc, vừa không cần mở miệng kêu bọn họ mua giúp Nhị ca, ta chỉ việc đeo chúng lên người cho bọn họ nhìn thấy...”

Thập Nhất Nương mỉm cười nói “Đúng vậy, trong việc này, Nhị ca là người được lợi nhất, cho nên huynh ấy mới nói đây là thỉnh cầu, công chúa tỷ tỷ có thể trở về truyền đạt lại với Hoàng hậu nương nương”.

An Khang công chúa giống như nằm mơ, nàng mang một lượng lớn trang sức về cung. Hoàng thượng và Hoàng hậu vừa nhìn ngắm từng món trang sức tinh mỹ vừa nhìn nhau.

“Hoàng thượng, ta thấy chuyện này hình như không thích hợp!”. Hoàng hậu hơi mơ hồ nói “Cái này... hình như chúng ta đang lợi dụng thân phận mà kiếm lợi rồi”.

“Trong luật pháp cũng không quy định chuyện này”. An Khang công chúa lật lật giờ giờ quyển luật pháp Đại Hạ nghiên cứu này giờ đột nhiên lên tiếng.

“Mẫu hậu nghĩ...” Hoàng hậu khó khăn dời tầm mắt khỏi những món trang sức xinh đẹp, “Vẫn nên trả lại cho An Nhị Lang thôi, nếu người ngoài biết

Hoàng gia giúp đỡ thương nhân sẽ bị Ngự sử lên án”.

“Nhưng chúng ta cũng đâu có làm gì lộ liễu đâu, chúng ta cũng không ép họ mua bán gì cả...” sau khi được Thập Nhất Nương “lên lớp”, An Khang công chúa đã bắt đầu lập luận đâu ra đấy bày tỏ quan điểm của mình, “mẫu hậu, chúng ta tuy là người ở giữa nhưng chúng ta cũng không có thu lợi gì mà”.

“Nhưng chúng ta cũng không thể nhận hối lộ...” Hoàng hậu cố gắng chống chế...

“Nhị ca cũng không có yêu cầu gì đặc biệt, cũng không kêu chúng ta làm gì quá đáng, con và mẫu hậu chỉ cần đeo chúng khi có nhiều người, điều này vừa mang lại uy thế cho hoàng gia, vừa giúp huynh ấy giới thiệu trang sức..., không có tổn hại gì với triều đình mà”.

Thái tử thấy sự yêu thích của mẫu hậu và tỷ tỷ đối với mấy món trang sức này, lại hiểu khó xử của mẫu hậu, hần quyết định nhanh chóng “Cứ giữ đi, việc này không nghiêm trọng đâu”.

Hoàng đế lộ ra nụ cười khổ, hôm nay An Nhị Gia vừa nói với hần biện pháp “tay không xây học viện”, giờ lại thêm việc này... “Xảo Xảo, Huy Nương, hai người không chỉ nhận lấy trang sức này, còn phải nói với Nhị Lang, lần sau mang những thứ đẹp nhất, tinh xảo nhất đến đây, phụ nữ của Hoàng gia chỉ đeo những thứ tốt nhất”.

Được lời của Hoàng đế, Hoàng hậu cùng công chúa phần chần ướm thử từng món trang sức xinh đẹp lên người, Hoàng đế nháy mắt bảo Thái tử đến thư phòng bàn chuyện.

“Hôm nay An Nhị Gia cũng vừa nói với ta sáng kiến kiếm tiền xây mới học viện hoàng cung”. Hoàng đế thờ dãi, “Sáng kiến này... rất... rất... tóm lại trước đó chưa từng có”.

Thái tử không nhanh không chậm nhấp một chén trà, cha con bọn họ hôm nay có rất nhiều chuyện phải thương lượng thật lâu, vì thế phải uống trà để giữ cho đầu óc thanh tỉnh, sáng suốt mà nghị sự.

“Phụ hoàng, quốc khố thật sự không còn bạc”. Thái tử nói lời khẳng định. “Cho dù muốn tu sửa hoàng cung một chút cũng không đủ bạc”.

Hoàng đế bực tức cau mày “Con không biết đấy thôi, Ngự sử rất quá đáng, hần không muốn ta dùng bạc quốc khố để tu sửa hoàng cung, hần còn lớn tiếng nói cái gì mà: từ xưa đến nay Hoàng đế xa xỉ thì muôn dân lầm than, ép bức quá thì dân chúng sẽ tạo phản, hần không muốn chúng ta tu sửa hoàng cung còn lôi kéo quan viên... Thật tức chết ta”.

Thái tử nghe phụ hoàng mình thao thao bất tuyệt một hồi, hần ngẫm nghĩ rồi lên tiếng “Phụ hoàng nghĩ thử xem, Hoàng cung này chỉ muốn tu sửa một chút cũng gây ra xáo xáo, nào là bạc quốc khố không còn, nào là tiêu xài phung phí, nghĩ sâu xa hơn, thân phận hoàng đế còn không thoải mái bằng một gian thương...” Phụ hoàng của hần cũng có lỗi với mẫu hậu và tỷ tỷ, tiền để khi xưa sủng ái hậu cung, đến phí tản thiêu thất cũng được ban thưởng tiền bạc xa xỉ, trang sức hiếm lạ không hề thiếu... Giờ đây, thân là Hoàng hậu và công chúa cao quý của một quốc gia, mà quần áo trang sức của hai người họ đều quá đối tầm thường, còn không bằng phụ nữ mấy nhà phú gia mới nổi. Càng nghĩ Thái tử càng thấy đau lòng...

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123

“Cho nên, quốc khố và tư khố cần phải tách ra một cách rõ ràng”. Thái tử nói tiếp. “Hàng năm phải quy định rõ tỷ lệ bạc tích trữ của tư khố so với quốc khố, như thế khi Phụ hoàng dùng tiền của mình chi tiêu vào bất cứ việc gì, Ngự sử sẽ không thể ngăn cản được. Bạc trong quốc khố hoàn toàn trở thành tài sản chung của quốc gia, tư khố bị ít đi chắc chắn sẽ có nhiều kẻ phản đối, nhưng lợi ích của chuyện này là: tuy Phụ hoàng công chính liêm minh, bách quan cũng tự nhận mình liêm khiết nhưng con cháu đời sau ai có thể bảo đảm sẽ tốt đẹp như vậy, chỉ có cách tách bạch rõ ràng quốc khố và tư khố thì hậu nhân mới có nền nếp chi tiêu hợp lý, không tự tiện dùng bạc quốc khố cho chuyện riêng tư”.

Hoàng thượng phiền não đi tới đi lui, Tiên đế là tấm gương trước mắt, hần nuôi một đồng nữ nhân, có lúc hần còn đem bạc dùng cứu trợ nạn dân để mua sắm trang sức ban thưởng cho hậu cung phi tử, nhờ sự “phá gia” của Tiên đế mà hiện nay Hoàng thượng đương triều nghèo rớt mòng tơi y như một tên khát cái. Nếu thật sự ban sắc lệnh tách bạch quốc khố và tư khố, lỡ gặp chuyện cần tiêu nhiều bạc chẳng phải Hoàng thất lại càng túng quẫn, càng trở thành đề tài để người người chế giễu hay sao.

“Muốn kiếm tiền, thì chúng ta cứ việc kinh doanh”. Thái tử vừa uống trà vừa nói “Chẳng phải An Gia đã gợi ý chúng ta rồi sao!”.

Hoàng thượng dường như bừng tỉnh “Chính là ý đó?” Hoàng thất chọn lựa sử dụng đồ đặc tốt nhất, ban tặng cho các cửa hiệu được chọn danh hào “đệ nhất”, chắc chắn sẽ có rất nhiều thương gia ăm ỉ muốn Hoàng thất dùng sản phẩm của nhà mình.

“Đúng vậy” Thái tử mỉm cười “Chúng ta sẽ dùng cách này, như chuyện của An Nhị Lang, nhi thần nghĩ hần sẽ rất vui nếu mẫu hậu và Huy Nương giới thiệu trang sức cho hần, đến lúc đó chúng ta hoàn toàn có quyền yêu cầu tiền lãi, có tiền là có thêm một phần sinh ý, tới khi tư khố tách ra khỏi quốc khố, Hoàng thất cũng không đến mức quá khó khăn”.

Sự việc diễn biến ngày càng thuận lợi, Hoàng thượng triệu kiến An Nhị Lang, thấy được việc kinh doanh buôn bán rộng lớn và số tiền lãi thu được hàng tháng của Nhị Lang, Hoàng thượng thiếu điều chảy nước miếng, trong khi hẳn là Hoàng đế mà còn không bằng An gia, bạc trong quốc khố tuy nhiều nhưng hẳn không thể dùng tùy tiện được, nếu không một đám quần thần sẽ làm loạn cả lên... “Nếu lão tử cũng kiếm được nhiều tiền, lão tử sẽ không thèm đếm xỉa đến bạc trong quốc khố nữa...” Hoàng thượng càng nghĩ càng thấy bức bối quan Ngự sử.

Hoàng thượng vô cùng phần chấn chuẩn bị ra lệnh, chỉ là tách quốc khố và tư khố thôi mà. Lão tử sẽ tự kiếm tiền nuôi vợ con của lão tử, về phần đòi cháu?... Tư Lang là người rất có năng lực, mai này khi có con nó sẽ đủ khả năng lo cho con cái mà không cần tiền trong quốc khố, còn đòi chất thì... Haizz, lúc đó lão tử cũng nhắm mắt rồi, không quản nữa.

Hoàng thượng phát thiệp mời cho thương gia khắp thiên hạ, bá quan biết được tin này đều chết lặng, chắc chắn... còn gì là mặt mũi Hoàng gia. Muốn xây học viện hoàng gia miễn phí ư? Nhóm Ngự sử chuẩn bị viết sớ ngăn cản thì bị tin tức các thương gia ầm ầm kéo về kinh thành mà hoảng sợ.

“Nhà ta kinh doanh gạch ngói, bảo đảm là gạch ngói tốt nhất thiên hạ”.

“Lão tử buôn bán sơn nước các loại, là công thức 5 đời gia truyền, bảo đảm trăm năm sau cũng không bị sâu mọt, không bị phai màu”.

Mọi người tranh nhau đóng góp xây dựng học viện mà điên cả rồi, vì mọi người không ngừng hiến tặng mà Công bộ cũng ngấm ngấm đem sơ đồ phác thảo học viện sửa chữa lại mấy lần, càng lúc càng to rộng, uy thế hơn với hy vọng Hoàng thượng sẽ lựa chọn bản vẽ của bọn hắn.

Tại lúc Hoàng thượng quăng bom lần thứ hai vào đám đại thần (chuyện tách quốc khố và tư khố), cả triều đình xôn xao bàn tán suốt mấy ngày liền.

“Đây quả thật là chuyện tốt!” Người đồng ý thì không ngớt tán dương “Cần phải quy định rõ trong luật pháp, Hoàng thất không được tiêu xài phung phí phạm vào quốc khố, Thánh thượng thật anh minh”.

“Chuyện này không được, năm nay thiên tai đại nạn đã nhiều, bạc trong quốc khố còn không đủ dùng, giờ chia tách như thế, việc đầu tiên là phải cấp cho Hoàng gia số vốn để làm tư khố, bạc đã ít giờ lại còn bị chia. Tuyệt đối không được!”.

“Sao người không nghĩ đến sau này, những lúc mùa màng bội thu, khi đó bạc sẽ về quốc khố, Hoàng gia hoàn toàn không đụng đến được”.

Thập Nhất Nương hơi dăm chiêu nghe khách nhân ở Bách Vị Lâu nghị luận. “Ca ca, đây là chủ ý của huynh sao?”

An Tam Lang ngũ quan như ngọc lộ ra nụ cười ôn nhu nhẹ nhàng “Không phải, huynh chỉ gợi ý thôi, còn chuyện Thái tử và Hoàng thượng có chịu tiếp nhận ý kiến đó hay không, huynh không quản được”.

Thập Nhất Nương cười hi hi nói “Muội thấy rất tốt, mọi người cứ nói bạc quốc khố không nhiều nhưng tại sao mấy đời Hoàng thất lại có thể nuôi nhiều nữ nhân như vậy, rồi lại sinh con đàn cháu đống, cứ nối tiếp cái vòng luẩn quẩn nuôi không nổi mà vẫn cứ cố đẻ, rồi lại muối mặt xuất bạc ra, lại bị quần thần lên án, chẳng phải là càng mất hết thể diện sao!”.

An Tam Lang hơi trầm mặc, mới tí tuổi đầu mà đã lo đến chuyện sinh con đẻ cái, Thập Nhất Nương, trong đầu muội đang chứa cái gì vậy? Quốc khố là kho bạc của toàn thiên hạ, phải dùng để giải quyết chuyện thiên hạ, sao muội muội nhà mình cứ toàn nghĩ đến chuyện nữ nhân, chuyện sinh đẻ... .

Tóm lại quốc sự và Thập Nhất Nương dường như không có tỷ lệ liên hệ nào cả, không khéo nàng lại suy nghĩ méo mó gì thì khỗ.

Gần đây, công chúa càng lúc càng thường xuyên đến An phủ tìm Thập Nhất Nương, Thập Nhất Nương lại cứ “vô tình” mời thêm người đến góp vui. Lúc đầu chỉ là vài người, sau đó là mười mấy người rồi tăng lên vài chục người, công chúa dần dần tự nhiên, thoải mái và chơi đùa vui vẻ. Thập Nhất Nương cuối cùng đã thờ phào nhẹ nhõm, An Khang công chúa đã bắt đầu thể hiện được phong phạm hoàng gia rồi.

Hoàng hậu vô cùng cảm kích Thập Nhất Nương, hơn nữa An Nhị Lang lại góp thêm cổ phần vào chuyện làm ăn của Hoàng gia, giúp họ có được một số vốn ban đầu, sau đó Nhị Lang còn trả phí quảng cáo sản phẩm cho Hoàng hậu và Công chúa, vì thế Hoàng hậu đang tận hưởng cảm giác mình là người có tiền, cô nhân nói quả không sai “Chỉ cần trong tay người có ngân lượng, dù người có nói gà thành vịt người khác cũng không dám cãi”. Hoàng hậu rất ủng hộ Hoàng thượng tách bạch quốc khố và tư khố, dù sao từ xưa đến nay nàng theo Hoàng thượng chịu khổ trăm bề, cũng chưa được hưởng thụ tí gì từ quốc khố, chưa từng có thì sao gọi là mất được chứ. Sự rộng lượng đó của Hoàng hậu khiến thanh danh hiền đức của nàng truyền rộng khắp kinh thành, từ nông phu áo vải đến quan viên quyền quý, mỗi khi nhắc đến Hoàng hậu, ai nấy cũng đều tôn kính.

Hoàng hậu được danh tiếng tốt, vì thế lại càng quý mến An gia, hơn nữa An Khang công chúa ngày càng khỏe mạnh, vui tươi hoạt bát, không sợ đám đông vì thế Hoàng hậu vô cùng cảm kích Thập Nhất Nương, nàng muốn tặng thêm lễ vật cho Thập Nhất Nương để bày tỏ sự cảm kích ấy.

“Tư Lang, con nói xem mẫu hậu nên ban thưởng cái gì cho Thập Nhất Nương đây?” Hoàng hậu dẫn đo suy nghĩ, trước kia nàng có thể tặng một ít trang sức gì đó nhưng từ khi An Nhị Lang kinh doanh trang sức, những sản phẩm của An gia đã là đệ nhất thiên hạ rồi, nàng còn mặt mũi nào mà ban thưởng trang sức cho Thập Nhất Nương nữa.

“Mẫu hậu tặng cái gì cũng được!”. Thái tử rất khẳng định nói “Chỉ cần xuất phát từ tấm lòng, cho dù là tượng đất Thập Nhất Nương cũng sẽ thích”.

Hoàng hậu trừng mắt “Chẳng lẽ lại tặng Thập Nhất Nương búp bê, con muốn mẫu hậu mất mặt à?”

Thái tử cười khỏ, nữ nhân chính là phiền toái như vậy “Con chỉ muốn nói Thập Nhất Nương không phải là người xem trọng giá trị vật chất của lễ vật, mẫu hậu tùy tiện tặng món gì cũng được mà”.

Hoàng hậu không thèm để ý đến hấn nữa, nàng tự mình lăm bằm “An Nhị Lang là thương nhân nổi tiếng, hấn lại yêu thương muối muối như vậy, Thập Nhất Nương chưa từng thiếu cái gì, ta chỉ có thể tặng nàng ấy thứ nàng ấy yêu thích, Thập Nhất Nương thích gì nhỉ?”

“Thích ăn”. Về điều này Thái tử hoàn toàn chắc chắn. Hấn nghĩ đến bộ dáng tham ăn đáng yêu của nàng liền không nhịn được mỉm cười.

Hoàng hậu rung động trong lòng, thái độ của Tứ Lang khi nói về Thập Nhất Nương hết sức ôn nhu... Nàng cẩn thận suy xét lại, hình như mình nghĩ quá xa rồi, Thập Nhất Nương vẫn chỉ là trẻ con, muốn trưởng thành cần 3, 4 năm nữa, nàng liền thờ dài, Thập Nhất Nương thật là đứa bé tốt, qua chuyện cứu sống Huy Nương có thể thấy Thập Nhất Nương vừa có trí vừa có dũng, khi gặp chuyện có thể bình tĩnh xử lý, quả không hổ danh là khuê nữ An gia, đáng tiếc nàng còn quá nhỏ, nếu không nàng và Tứ Lang sẽ rất xứng đôi.

Một xe lớn chở nguyên liệu nấu ăn quý hiếm được đưa đến An phủ, Thập Nhất Nương thích thú đến phát điên.

“Hừ”. An Quốc công ghét bỏ “Coi như Hoàng thượng còn có chút lương tâm, cái này coi như phí bù đắp bọn họ ăn chùa rau dưa của chúng ta mấy tháng qua”.

“Vì thế lần sau Hoàng gia cho người đến nhà mình lấy rau dưa, tổ phụ đừng khó chịu nữa nhé” Thập Nhất Nương mỉm cười lấy lòng An Quốc công.

“Không được!” An Quốc công nhảy dựng “Làm sao so sánh như vậy được, cái đồng nguyên liệu này là người khác tiến cống cho Hoàng thượng, hấn cũng chẳng mất tí công lao gì, còn rau dưa nhà chúng ta là do tổ phụ và Thập Nhất Nương cùng nhau chăm bón, rau dưa nhà mình chính là công sức, mồ hôi của tổ phụ, Hoàng thượng đưa đồng đồ này đến chẳng qua là mượn hoa hiến Phật, không đủ thành ý”.

“Tổ phụ, người được tiện nghi rồi, đừng khoe mẽ nữa”. Thập Lang lắc đầu nói “Hoàng thượng tặng nguyên liệu nấu ăn cho nhà mình, không biết bao nhiêu người ngoài kia hâm mộ chúng ta, người còn chê Hoàng gia thành ý không đủ, lỡ người khác nghe được sẽ mắng An gia lòng tham không đáy đó”.

“Hừ, lão tử xem kẻ nào dám”. An Quốc công không giận mà uy nói.

“Wow, vi cá, tay gấu, có quả dưa, á... còn có mực nữa”. Thập Nhất Nương không thèm để ý đến vị tổ phụ trẻ con của mình, nàng nhào đến đồng nguyên liệu nấu ăn, mắt chớp chớp thêm thường “con thích nhất là ăn mực nướng, cực kỳ ngon luôn”.

Thập Lang tò mò đi tới nhìn, hấn không biết cái gì gọi là “mực”, hấn nhìn chăm chăm vào vật thể lạ có cái đầu hơi tròn, bụng trắng trắng hồng hồng. Hấn cầm vật thể ấy lên bóp bóp mấy cái, Thập Nhất Nương hoảng hốt nói “Thập Lang ca, đừng bóp, sờ nhẹ thôi”.

Một dòng nước đen từ trong bụng vật thể lạ bắn thẳng ra ngoài, Thập Nhất Nương buồn cười nhìn khuôn mặt Thập Lang bị nước bắn lên đen thui, giống như một cái bánh bao trắng bị người ta đổ mực lên loang lổ.

“Nhanh đi rửa mặt đi, xấu quá”. Thập Nhất Nương hời hức.

Thập Lang lấy tay lau lau vết nước đen trên mặt, “Huynh làm sao biết được trong bụng con này có giấu nước mực đen chứ, Thập Nhất Nương, nước mực này có giống mực viết chữ trong thư phòng không?”

Thập Nhất Nương nhìn không được cười lớn “Ha ha... Huynh ngây thơ quá... Cái này không phải là mực viết chữ. Nước trong bụng con mực này không phải là nước thường đâu, nước đó là vũ khí của chúng, khi chúng gặp kẻ thù, chúng sẽ phun mực ra, khiến kẻ thù bị phủ màng nước đen, cái gì cũng không thấy được, chúng mới dễ dàng trốn thoát”.

“Con vật mà cũng có mực nước... Thế giới này thật là kì quái, nhìn nó xấu xí đen thui vậy, ta không thèm ăn”. Thập Lang ghét bỏ nhìn mấy con mực.

“Ăn rất ngon, chỉ sợ đến lúc đó huynh ăn không ngừng luôn á”. Thập Nhất Nương mỉm cười nói “Đây là hải sản, hải sản ăn rất ngon, chi tiết là không có cua bẻ với tôm hùm”...

Quả nhiên sau đó Thập Lang ăn không dừng được, mấy con mực sau khi tắm ướp gia vị được nướng trên vỉ sắt, mùi thơm tỏa ra bốn phía, hơn nữa Thập Nhất Nương còn làm nước chấm thật ngon, không phải mỗi Thập Lang mà cả An gia đều ăn không ngừng miệng.

“Ăn cực ngon, đồ biển đúng là mỹ vị”. Thập Lang cảm động nói với Thập Nhất Nương “Muội muội, huynh thật tiếc hận không được sống ở biển, để mỗi ngày đều có thể ăn ngon như thế này”.

An Ngũ Lang miệng đầy dầu mỡ liên tục gật đầu “Thập Lang, có cơ hội chúng ta đi biển nhé, Thập Nhất Nương nói ở đó có loại cá còn to hơn cả con voi đó. Nhiều thịt như thế ăn mới sướng miệng”.

Thập Nhất Nương thầm nghĩ “con cá đó là cá voi. Nhưng ăn thịt cá voi là phạm pháp”. Thập Nhất Nương buồn bực nhìn hai vị ca ca của mình bị đồ ăn làm cho mờ mắt, “Cái này đơn giản thôi, các huynh có thể xin đi trấn thủ mấy địa phương gần biển, như thế mỗi ngày đều sẽ được ăn hải sản mà”.

Thập Lang cắn một miếng mực nướng to rồi nói tiếp “Huynh vẫn không hiểu, con mực này trong bụng nó có nước mực màu đen, mà sao người nó vẫn không bị nhuộm đen nhỉ?”

“Cái này muội không biết, hơn nữa muội cũng không biết nước mực trong bụng nó có ăn được không luôn á”.

“Đề huynh ăn thử”. Thập Lang hứng trí bùng bùng, trong chuyện ăn uống Thập Lang luôn có tinh thần quả cảm không sợ chết.

Chương 124

Qua sang năm, Thập Nhất Nương sẽ thêm một tuổi, nàng cao hơn một chút nhưng nhìn chung đáng người vẫn tròn trịa lắm, người khác khi dậy thì sẽ phát triển chiều cao, riêng Thập Nhất Nương cứ mãi tăng chiều ngang khiến Tôn thị và Phuong thị bắt đầu lo lắng. Lẽ ra giai đoạn này trẻ con ngủ một đêm sẽ cao thêm một tấc, sao Thập Nhất Nương nhìn mãi chẳng thấy cao bao nhiêu. An Tam Gia vốc người cao ráo, mẫu thân của Thập Nhất Nương cũng không phải lùn, cứ nhìn An Tam Gia sẽ thấy, đáng người của Tam Gia rất giống An Quốc công đều cao lớn anh khí, sao Thập Nhất Nương và An Tam Gia lại khác nhau như thế chứ?

Phuong thị và Tôn thị lo lắng đi hỏi Hồ đại phu. Hồ đại phu lại cười nói rằng không sao, Thập Nhất Nương mê man ba năm, lớn lên chậm một chút so với người khác, rất có khả năng Thập Nhất Nương phải qua 15 tuổi mới bắt đầu có quý thủy, tốt nhất là hôn sự của nàng so với các cô nương cùng trang lứa phải chậm trễ ít nhất 1 - 2 năm.

Tôn thị và Phuong thị thở phào nhẹ nhõm, tốt rồi, chậm trễ hôn sự một hai năm không phải là chuyện gì to tát, nếu có thể, nam nhân của An gia chỉ hận không thể hoãn chuyện hôn nhân của con bé thêm 10 – 20 năm nữa.

Tại cung yến chiêu đãi các mệnh phụ phu nhân, khi nghe Tôn thị nói về tình trạng thân thể của Thập Nhất Nương như thế, Hoàng hậu hơi tiếc nuối, Tứ Lang của bà không chờ được, thực sự không chờ được. Trong dân gian, tiểu cô nương 13 – 14 tuổi đều đã thành thân, giới quý tộc tuy hơi trễ một chút nhưng đến 16 – 17 tuổi cũng phải thành gia lập thất, theo như Phuong thị và Tôn thị nói, Thập Nhất Nương phải đủ 18 tuổi mới có thể lấy chồng sanh con, trong khi Hoàng hậu đang mong ngóng từng ngày để ôm cháu nội, quả thật là quá trễ.

Dựa theo quan hệ của Hoàng gia và dân ông An già, Hoàng hậu và Phuong thị dần trở nên thân thiết, Phuong thị vốn là người ôn hòa, nhã nhặn, ở Tây Bắc một thời gian dài đã thắng thần bộc trực hơn, rất hợp với tính cách của Hoàng hậu. Hai người trở thành bạn thân, điểm chung dễ thấy nhất ở họ là rất ghét thói nói năng lòng vòng của giới thượng lưu quý tộc.

“Haizz, Đại Lang nhà ta gặp con gái là luống cuống, ngong nghịu, không biết cách khiến cho con gái vui vẻ”. Phuong thị nhún mày ảo não.

“Tứ Lang nhà ta càng kỳ quặc hơn, gặp các tiểu cô nương, nó cứ trưng cái mặt lạnh tanh giống như người ta thiếu nợ nó không bằng. Các vị tiểu thư nhìn nó như núi băng, ai đứng bên cạnh nó chắc chắn đều chết rét”. Hoàng hậu cũng buồn rầu không kém.

“Ngoại hình hay tính cách, tài năng của Thái tử điện hạ đều vô cùng hoàn mỹ, chỉ sợ đến lúc đó nương nương sẽ phiền chán vì hắn có quá nhiều mỹ nhân bên cạnh”. Phuong thị nói chuyện thật tình, đừng nói đến địa vị Thái tử, với gương mặt đó, không cần nói chuyện chỉ cần hắt mồm cười nhẹ một cái thôi, các tiểu thư sẽ nổi đuôi nhau không dứt mà tranh nhau nhào vào lòng hắn. Nếu xét kỹ lại, An Đại Lang mới thật là khuôn mặt lạnh tanh khiến các cô nương ghét bỏ.

Hoàng hậu không đồng ý, “Bổn cung không cần nhiều con dâu, lắm người – lắm phiền phức”. Tiên đế sùng một đám mỹ nhân, sinh ra một đoàn con cái nhưng trải qua các cuộc tàn sát vì quyền lực mà còn lại được mấy người đâu! Hoàng hậu chỉ hy vọng Tứ Lang lấy một người vợ, sinh ra vài đứa bé là tốt rồi, nếu sinh nhiều quá, nàng làm bà bà sẽ không thể quan tâm chăm sóc chúng nó được. Khi người lớn không quan tâm dạy dỗ được hải tử, chúng lớn lên suy nghĩ lệch lạc, lại gây ra chuyện nôi da xáo thịt không cần thiết. Như Tiên đế, hắn sinh ra mười mấy người con, đến tên cũng lười đặt cho tử tế, đám cung nhân thường lên cười nhạo con cháu hoàng gia còn không bằng con cái binh dân bách tính.

“Cũng đúng, An gia không cưới vợ bé nên mọi chuyện trong nhà đều hòa thuận êm ấm”. Phuong thị tán thành “Haizz, đáng tiếc Đại Lang nhà ta không được các cô nương yêu thích, ta đã nói với hắn rất nhiều lần là phải ôn hòa hơn một chút, nhưng hắn làm không được, kiểu như nếu lỡ cười một cái là sẽ chết vậy, có cô nương nhà nào lại muốn cưới một phu quân cả ngày mặt hầm hầm không có nổi một nụ cười kia chứ”.

Hai bà mẹ vì chuyện chung thân đại sự của con cái mà sầu khổ, họ còn trao đổi với nhau tư liệu mới nhất về các tiểu cô nương tài sắc của kinh thành, rồi cùng nhau ngắm nghía, bình luận, lựa chọn...

“Nói đến hôn sự, An Khang công chúa cũng đến lúc cập kê, không biết Hoàng hậu nương nương đã có dự tính gì chưa?” Phuong thị thuận miệng hỏi.

Tập tài liệu trong tay Hoàng hậu rơi xuống đất, mặt Hoàng hậu lúc đỏ lúc trắng vì ngượng ngùng. Phuong thị nhìn qua đã hiểu, thì ra đến bây giờ Hoàng hậu cũng chưa từng nghĩ qua chuyện lập gia đình cho An Khang công chúa.

“À, Hoàng hậu đừng lo, An Khang công chúa vẫn còn nhỏ, chờ thêm 2 năm nữa rồi hẵng tính”. Phuong thị nhanh nhay nói tiếp “Nương nương nhìn đi, như Thập Nhất Nương nhà ta, để nó đủ 16 tuổi rồi từ tính cũng không muộn mà”.

Tâm trạng Hoàng hậu như con sóng nhỏ, dập dềnh lúc lên lúc xuống, nàng tự trách có người mẹ nào như nàng không? Nàng cả ngày đều nghĩ cách cho Tứ Lang cưới vợ, lại hồn nhiên quên mất chuyện chung thân đại sự của nữ nhi càng cấp bách hơn, nam nhân 15 tuổi lấy vợ là sớm, thế nhưng nữ nhi 15 tuổi gả chồng là đã muộn. Trong khi Tứ Lang và Huy Nương là chị em song sinh. Người làm mẹ như nàng quả thật... tệ quá!

Màn đêm buông xuống, Hoàng hậu uể oải chẳng còn chút tinh thần, Hoàng thượng không khỏi lo lắng.

“Huy Nương còn nhỏ”. Hoàng thượng sắc mặt cũng ngưng ngưng không kém Hoàng hậu. “Đợi thêm 2 năm nữa cũng không muộn”. Nghĩ đến cảnh nữ nhi xuất giá, Hoàng đế không hề vui vẻ, khuê nữ của hắn vẫn còn quá nhỏ chưa hiểu sự đời.

“Phải tìm”. Hoàng hậu lấy lại bình tĩnh lật tìm trong đồng tư liệu nam thanh nữ tú kinh thành “Chúng ta trước mắt phải tìm được người thích hợp, rồi bảo hắn chờ 2 – 3 năm nữa đến lúc Huy Nương có thể xuất giá là tốt nhất”. Điều quan trọng trước mắt là phải tìm cho Huy Nương một vị hôn phu tài tử, nhất định phải tìm cho bằng được...

-----o0o-----

“Quan Chân sư phụ”. Hoàng hậu nương nương xúc động cất tiếng hỏi vị tăng nhân mặc bạch y, khuôn mặt của hắn tuấn mỹ thánh khiết như tiên tử “Phổ Tuệ đại sư còn đang bế quan sao? Có thể giúp bản cung xem một quẻ được không? Bản cung muốn hỏi về hôn sự của Tứ Lang và An Khang công chúa!”.

Quan Chân chấp hai tay, khuôn mặt mỉm cười rạng rỡ như Phật quang tỏa chiếu “Hoàng hậu nương nương, thật xin lỗi, sư phụ vẫn chưa xuất quan”.

Hoàng hậu nhìn Quan Chân bằng ánh mắt chờ mong “Quan Chân sư phụ có thể tự mình xem giúp bản cung một quẻ được không?”. Người ta đồn rằng Quan Chân thừa kế bản lĩnh của Phổ Tuệ đại sư, như vậy chắc hắn cũng am hiểu tướng mạo về tướng số.

Quan Chân lẩm bẩm niệm một hồi, tay liên tục lần tràng hạt: “Hoàng hậu nương nương, An Khang công chúa và Thái tử điện hạ mệnh cách quá nặng, vô cùng khó xem, nhưng sư phụ từng nói qua, số mệnh của Thái tử và công chúa tuy không tốt nhưng luôn có quý nhân giúp đỡ, không cần vội vã, số mệnh sẽ giúp Thái tử tìm được quý nhân, đến lúc đó, có quý nhân bên cạnh đương nhiên sẽ giúp Thái tử cải mệnh, hôn sự viên mãn, hạnh phúc cả đời. Hoàng hậu nương nương cũng không cần quá lo lắng cho An Khang công chúa, quý nhân này cũng sẽ dần thay đổi mệnh cách của công chúa, nhờ thế mà nàng sẽ có một đời suôn sẻ...”

Quý nhân? Hoàng hậu bỗng trở nên hồ đồ? Ai là quý nhân? Số mệnh sẽ an bài Thái tử gặp được quý nhân của hắn sao? Nhưng Tứ Lang ở các yến hội gặp gỡ các vị tiểu thư chưa bao giờ tích cực, luôn tìm cách đi đường vòng để tránh nhìn thấy bọn họ, vậy làm sao hắn gặp được quý nhân của đời hắn đây?

“... Phổ Tuệ đại sư có nói qua là Thái tử bao nhiêu tuổi sẽ thành thân không? Thành thân bao lâu sẽ sinh con cái?” Hoàng hậu được voi đòi tiên, ước gì được nghe Phổ Tuệ đại sư nói rằng Thái tử sang năm thành thân, rồi sang năm sau nữa sẽ sinh ra cháu cho nàng ấm lòng.

Quan Chân sư phụ ung dung mỉm cười “Hoàng hậu nương nương đến lúc đó sẽ biết ai là quý nhân của Thái tử, còn chuyện lúc nào thành thân, bao giờ sinh con... Nương nương, thiên cơ không thể lộ thêm được nữa, Quan Chân chỉ có thể nói cho người biết những điều mà sư phụ từng nói qua, quý nhân này là ân nhân cứu mạng của Thái tử, chỉ cần quý nhân ấy vẫn còn bên cạnh Thái tử, điện hạ chắc chắn sẽ được một đời bình an thuận lợi”.

“Khoan đã!” Hoàng hậu hoảng hốt cất lời “Ân nhân cứu mạng? Ý của Phổ Tuệ đại sư là: Thái tử sẽ gặp họa sát thân?”

“Nương nương đừng vội” Quan Chân an ủi “Thái tử sẽ bình yên vô sự”.

Hoàng hậu gấp đến mức không giữ được bình tĩnh, “Đây là tai họa gì? Lúc nào sẽ phát sinh? Thái tử bị làm sao? Hay là từ hôm nay bản cung không cho Thái tử ra khỏi cửa, như vậy có tránh được tai họa hay không?”

“Tránh cũng không thoát được” Quan Chân nói tiếp “Nương nương càng muốn tránh, càng khiến cho tai họa phát sinh biến cố nguy hiểm hơn nhiều, mong nương nương thuận theo tự nhiên thì Thái tử sẽ bình an vô sự”.

Hoàng hậu ngần ngại nhưng không dám nói với Hoàng thượng và Thái tử, sợ hai người họ càng thêm phiền não, trong đầu nàng chỉ có duy nhất một suy nghĩ: Phải tìm được quý nhân! Càng nhanh càng tốt! Phải lập tức an bài cho nàng ấy và Thái tử thành thân. Quan Chân sư phụ cũng đã nói sau khi kết hôn, đời này của Thái tử sẽ bình an thuận lợi, vợ chồng ân ái, như vậy thì, vị quý nhân này chắc chắn là người trong lòng của Thái tử!

Hoàng hậu hiểu ra vấn đề, nàng tìm cách nói bóng nói gió hỏi Thái tử có người trong lòng chưa? Tứ Lang bị Hoàng hậu làm phiền đến mức không chịu nổi, hắn yên lặng nhìn mẹ mình: “Mẫu hậu, người bây giờ chỉ mới 40, nếu người thật sự muốn ôm trẻ nhỏ, không bằng người cùng Phụ hoàng sinh thêm một đứa nữa đi!”.

Tên tiểu tử chết tiệt! Hoàng hậu đỏ mặt dữ dội, nàng từng tuổi này rồi còn sinh đẻ cái gì nữa chứ!

“Bản cung muốn ôm cháu chứ không phải muốn ôm con”. Hoàng hậu tức giận nói.

“Vậy người ôm cháu ngoại đi”. Thái tử hời hợt nói tiếp: “Người lập tức ra lệnh cho tỷ tỷ và tỷ phu trở lại kinh thành, người sẽ có một lúc mấy đứa cháu ôm không xuể đó”.

Hoàng hậu nổi trận lôi đình, nàng quyết định sau này tăng cường mở yến hội rồi bắt buộc Thái tử tham gia, nàng phải ép hắn nhanh chóng gặp được quý nhân, sớm lấy một người vợ về quản lý hắn.

-----o0o-----

Xuân về vạn vật sinh sôi, vì Hoàng hậu nương nương năn nỉ hết lời, Hoàng đế buộc lòng phải mở hội du xuân. Lý do vô cùng đơn giản: Hoàng hậu nhà hắn nói mùa xuân trăm hoa đua nở, cũng là mùa động vật tìm bạn đời duy trì nòi giống, vì thế nam thanh nữ tú khắp nơi cũng nên gặp gỡ nhau, tạo điều

kiện cho xuân tâm nảy mầm, trong không khí tràn ngập mùi yêu đương này, nói không chừng Tứ Lang cũng sẽ dễ dàng động lòng trước một cô nương thanh tú nhà nào đấy.

Hoàng đế khòe miệng co rút, haizz... Hoàng hậu lẽ nào đang so sánh con trai nhà mình với động vật đang mùa động dục?

“Wow... đến chỗ săn thú đi!” Thập Nhất Nương hào hứng thu xếp đồ đạc mang theo người.

“Tiểu thư, người mang theo nhiều hà bao vậy sao?”

“Có vấn đề gì không?”

“Rất có vấn đề đó! Người khác sẽ cho rằng tiểu thư thân kinh không bình thường đó!”. Hoa Lan nói như đinh đóng cột, nhìn mớ đồ ăn trong đồng hà bao ấy mà muốn nhức đầu.

“Sai rồi, họ sẽ nghĩ ta đang cất giấu hàng hóa”

“Có ai nghĩ trong đồng hà bao này đều là đồ ăn chứ!”.

“Là ta sợ đói mà”. Thập Nhất Nương chớp chớp cặp mắt đáng thương nhìn Hoa Lan.

“Vây cũng không được mang theo nhiều hà bao, nhiều nhất là thêm một cái nữa thôi”. Hoa Lan hơi mềm lòng nói.

“Ba cái”. Thập Nhất Nương tiếp tục dùng ánh mắt đáng thương để xin xỏ “Ta sẽ len lén cất kỹ, không để người khác thấy đâu”.

Thập Nhất Nương thăm bữu môi, haizz, quên đi, chốc nữa nàng sẽ chém giết giành giật đồ ăn từ Ngũ Lang và Thập Lang, bọn họ chắc sẽ mang theo không ít hà bao đựng thức ăn đâu nhĩ... .

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125

“Mẫu hậu, con phải thay 5 bộ quần áo á?” An Khang công chúa khó hiểu hỏi lại “Chỉ là săn thú thôi mà, ở nơi rừng núi như thế này đứng ra phải lo lắng chuyện bị muỗi đốt, sao lại quan tâm đến xấu đẹp, có liên quan gì đâu?”

Hoàng hậu lấy ra một bộ váy mới “Sao lại không liên quan, liên quan rất lớn nữa đó, Huy Nương, thay bộ váy này đi, An Nhị Lang nói đây là sản phẩm mới nhất của Bách Y Các, hơn nữa chỉ làm ra một bộ duy nhất dành cho con, Nhị Lang còn nói, nếu các tiểu thư khác cũng mặc giống quần áo của Huy Nương thì khác nào đánh vào mặt Hoàng gia chúng ta”.

“Mẫu hậu, bộ váy này quý giá quá!” Dưới ánh mặt trời, An Khang công chúa thấy những hoa văn màu xanh biếc tỏa sáng lung linh, tựa như những con bướm đang nhảy múa vô cùng tinh xảo, mặc bộ này ra ngoài nhất định sẽ hấp dẫn vô số ánh mắt. An Khang công chúa tuy yêu thích cái đẹp nhưng nàng không muốn mình quá nổi bật, nàng lắc đầu phản đối: “Mẫu hậu, chúng ta đi săn thú, trên mặt đất dơ bẩn, hơn nữa còn có nhiều bụi gai, lỡ làm hư quần áo, chúng ta phải đền cả vạn lượng đó”. An Nhị Lang thường xuyên đưa quần áo và trang sức quý giá vào hoàng cung cho Hoàng hậu và công chúa, hai người mặc vào xuất hiện trước các phu nhân và tiểu thư giống như một hình thức giới thiệu sản phẩm, vì thế đối với giá cả các loại quần áo, An Khang công chúa vẫn biết khá rõ.

Sống nghèo túng mười mấy năm, An Khang công chúa nhìn đồng quần áo và trang sức xa hoa này mà xót ruột, nhiều lúc nàng rất muốn nói với An Nhị Lang rằng: huynh đừng trả công ta bằng quần áo và trang sức nữa, đổi thành bạc được không?

Hoàng hậu đang luyến tiếc lắm, vì thế nàng kiên trì nhét mấy bộ quần áo đắt giá và một ít trang sức quý báu vào hành lý của công chúa, “Thôi, con là công chúa Đại Hạ, lẽ nào lại không mặc quần áo quý giá, tóm lại, lần xuất cung này con phải ăn mặc trang điểm thật lộng lẫy xinh đẹp... Mẫu hậu muốn người trong thiên hạ đều biết An Khang công chúa là viên minh châu của Hoàng thất”. Đến lúc đó, những người muốn xin cưới con sẽ xếp hàng dài...

An Khang công chúa bắt đầu đi thờ dài, đành vậy, nàng sẽ cố gắng thỏa mãn lòng hư vinh của mẫu hậu, mang theo thì mang thôi.

Thập Nhất Nương phàn chán ngồi trên lưng ngựa, khu vực hoàng gia tổ chức săn bắn cây cối dày đặc, cỏ cao đến nửa người, nhất định sẽ có rất nhiều động vật.

Diêu Tam Nương nhìn đông nhìn tây, thu vào tầm mắt là rất nhiều lều trại, các cô nương ăn mặc hoa hòe lộng lẫy, nhìn vào không nghĩ các nàng ấy đi săn thú mà cứ tưởng đi chơi xuân.

“Woww, An Khang công chúa kia... nàng ấy hôm nay xinh đẹp quá”.

“Đúng vậy, cái váy công chúa mặc có phải là “Lam điệp mộng” không? Đi dưới ánh mặt trời giống như có hàng ngàn con bướm đang cất cánh bay lên, nghe nói thể gian chỉ có một bộ váy duy nhất này thôi, 100 tú nương của Bách Y Các phải mất hơn 3 tháng mới hoàn thành đó, ta còn nghe nói có người ra giá 3 vạn lượng nhưng Bách Y Các không chịu bán”.

“Bộ váy này quá đẹp, nhưng An Khang công chúa lại càng xinh đẹp hơn”. Một vị tiểu thư hâm mộ nhìn đám công tử thế gia đang vây quanh An Khang công chúa.

“An Khang công chúa lớn lên giống Thái tử quá! Đã thế nàng còn cao giống Hoàng hậu nương nương”.

Tăng Bát Nương kinh ngạc nhìn An Khang công chúa, xem ra muốn lấy chồng phải tìm cho được nam nhân đẹp trai, nhìn dung nhan xấu xí của Hoàng hậu nương nương, nếu không nhờ Hoàng đế khuôn mặt anh tuấn thì để ra An Khang công chúa sẽ xấu chết người. Hiện tại, An Khang công chúa quá xinh đẹp khiến các vị tiểu thư đều lu mờ, nàng chưa lập gia đình đã khiến 8/10 ánh mắt các vị thiếu gia công tử nơi đây đều tập trung vào nàng, làm hại đám tiểu thư phí công trang điểm...

“Biểu tỳ, Tô Nhị Lang kia”. Diêu Tam Nương vui sướng khi người gặp họa “Tỷ xem, hần cười con ngựa hiền lành nhất, còn không bằng các tiểu cô nương, một chút khí khái nam tử cũng không có, nhìn qua nhìn lại, chỉ có An Đại Lang là uy vũ nhất”.

Tuy Tăng Bát Nương thấy Tô Nhị Lang lòng rất vui mừng nhưng cũng phải thừa nhận tất cả nam tử đều oai phong cười hắc mã thì hình ảnh Tô Nhị Lang đang ung dung trên lưng bạch mã trở nên nhu nhược, yếu kém vô cùng.

“Tô Nhị ca là văn nhân, tất nhiên không thể cường tráng như võ tướng được”. Tăng Bát Nương vì người trong lòng mà lên tiếng giải thích.

“Hừ, muội thấy hần chết vì sĩ diện thì có, không biết cười ngựa săn thú thì cứ nói, việc gì một hai cử đòi cười ngựa, nói thật ra là được, mọi người sẽ thông cảm, muội ghét nhất là bộ dạng già vờ giả vịt đó”.

“Đó là thông dong tự tin”. Tăng Bát Nương không hiểu vì sao Diêu Tam Nương cứ bắt lỗi Tô Nhị Lang. “Hần nói đều là lời thật, cũng không hề bốc phét, hần tuổi trẻ tài hoa, vì thế có chút cao ngạo không chịu thua kém người khác cũng bình thường mà”.

“Muội thấy An Đại Lang chỉ lớn hơn hần vài tuổi, nhưng rất trầm ổn, hơn nữa lại có 10 phần khí khái nam tử”. Diêu Tam Nương nói thầm, không hiểu vì sao biểu tỳ lại thích mấy tên nam nhân ẻo là như vậy.

“Tỷ không nói An Đại Lang ca không tốt” Tăng Bát Nương nói “Nhưng muội thấy đó, Đại Lang ca khi vui khi buồn gì cũng chỉ có một biểu cảm, như vậy khó ở chung lắm. Ai biết được khi nào hần vui, lúc nào hần buồn chứ”.

“Chỉ cần tỷ mở miệng hỏi huynh ấy là được rồi”. Diêu Tam Nương nói thầm “Muội thấy chỉ cần hỏi thì huynh ấy nhất định sẽ nói”.

Đột nhiên hai mắt Diêu Tam Nương sáng lên: “Ồ, Thập Nhất Nương kia!”.

Thập Nhất Nương nghe có người gọi tên mình, thúc ngựa chạy nhanh đến.

Các tiểu cô nương nhìn Thập Nhất Nương cười ngựa đầy hâm mộ, Diêu Tam Nương hoan hô “Thập Nhất Nương thật là lợi hại, tỷ cười được ngựa luôn kìa”.

“Bình thường thôi mà, ở Tây Bắc, cứ 10 cô nương thì hết 8 người đều biết cười ngựa”. Thập Nhất Nương chào hỏi mọi người “Tăng tỷ tỷ, có muốn cười ngựa đi dạo không?”

Tăng Bát Nương hâm mộ vô cùng “Không được, tỷ mặc váy, không cười ngựa được”.

Diêu Tam Nương khuôn mặt mát mẻ “Biết vậy muội đã mặc quần áo cười ngựa”.

“Thập Nhất Nương”. An Khang công chúa đang bị vây trong một đám công tử liền nhanh chân thoát ra, chạy đến bên Thập Nhất Nương. “Nhìn muội thật anh khí!”

Thập Nhất Nương mặc một bộ y phục cười ngựa màu đỏ rực, con ngựa bên dưới cũng là màu đỏ, cả người Thập Nhất Nương như một ngọn lửa bùng bùng sức sống “Công chúa tỷ tỷ có muốn cười ngựa không?”

An Khang công chúa buồn hiu “Ta không biết cười ngựa, chưa từng học”.

Thập Nhất Nương tự tin: “Muội sẽ dạy tỷ, đơn giản lắm, trước kia muội chỉ học nửa canh giờ đã có thể cười ngựa rồi, các ca ca đều giật mình, tổ phụ muội cũng khen muội có năng khiếu đó”. Thập Nhất Nương rất đắc ý, khi nàng còn ở mặt thế, các loại thú biến dị đều rất khó chơi, vậy mà nàng đều biến chúng thành ngựa cho nàng cưỡi. Vì thế nàng cưỡi ngựa ở thời đại này rất dễ dàng, còn dễ hơn là cưỡi Trữ Bị Lương.

“Thật sao? Tốt quá!” An Khang công chúa hai mắt tỏa sáng.

“Muội nữa. Muội cũng muốn!” Diêu Tam Nương la to “Thập Nhất Nương, đừng quên muội”.

“Không thành vấn đề, nhóm người Đỗ tỷ tỷ bên kia cũng sẽ cười ngựa, chút nữa các tỷ ấy sang đây dạy muội một chút, nhưng mọi người ăn mặc như vậy không thích hợp lắm”. Thập Nhất Nương nháu mày nhìn các vị tiểu thư ăn mặc hoa hòe lòe loẹt “Có mang theo quần áo gọn gàng hơn không?”

An Khang công chúa uể oải nói “Ta không mang theo, mẩu hậu nhét vào hành lý của ta toàn quần áo xinh đẹp, mặc vào vận động không tiện”.

Điều Tam Nương cũng nhủ mảy “Thập Nhất Nương, muội cũng không mang”.

Các tiểu thư kinh thành đều cư xử nhã nhặn, ăn nói nhẹ nhàng, có ai nghĩ sẽ thật sự sẵn thú cưỡi ngựa đâu.

“Ta mang theo mấy bộ, Tam Nương và ta dáng người giống nhau, mặc của ta vậy, còn công chúa tỷ tỷ chắc sẽ vừa với quần áo của Đỗ tỷ tỷ”.

Nhìn An Khang công chúa trên lưng ngựa, Hoàng hậu chút nữa là học mẫu, Huy Nương, con và quần áo xinh đẹp có thù với nhau hả?

“Chậm một chút, chậm một chút”. An Khang công chúa hồi hộp ngồi trước Đỗ Ngũ Nương. Con ngựa bước đi từng bước đều làm công chúa lo sợ đến mức cơ bắp đều cứng đờ.

Đỗ Ngũ Nương tròn mắt, nếu chậm nữa thì không cần cưỡi ngựa, đi bộ là được rồi.

“Công chúa thả lỏng một chút, không sao thật mà, người xem, người ta đi bộ còn nhanh hơn chúng ta cưỡi ngựa đó”.

An Khang công chúa ngượng ngùng “xin lỗi, ta nhát gan quá, vậy thì đi nhanh hơn một chút, ta sẽ từ từ quen thôi”.

“Con ngựa này cũng thật xinh đẹp”. Điều Tam Nương thay quần áo xong vọt đến bên người Thập Nhất Nương, giờ tay định sờ đầu con ngựa của Thập Nhất Nương “Nhìn nó cũng xứng với bộ quần áo khi khôi này của tỷ lắm”.

Con ngựa đỏ nhìn Điều Tam Nương khinh thường, nó thờ phỉ phò, ngẩng đầu hí vang, móng trước cào cào đập mạnh trên cỏ, Điều Tam Nương khiếp sợ lùi về sau mấy bước “Tính tình con ngựa này không tốt tí nào”.

“Nó tên là Tia Chóp, vốn là ngựa hoang nên hơi cao ngạo, nhưng nó chính là vua của loài ngựa, tốc độ rất nhanh. Tia Chóp, cho ta chút mặt mũi nha, người để cho Tam Nương cưỡi lên đi, về nhà ta sẽ cho người ăn đường ngọt”.

Con ngựa miễn cưỡng cúi thấp xuống để Điều Tam Nương leo lên.

Điều Tam Nương ngồi trên lưng ngựa, hưng phấn giống như tướng quân đi đánh trận “Thập Nhất Nương, nhanh chút, đi nhanh lên...”

Ý này rất hợp với Thập Nhất Nương, nàng cho ngựa phóng như bay, gió mạnh thổi qua làn tóc, thổi rất khuôn mặt, Điều Tam Nương có cảm giác muốn bay lên trời.

Thái tử xanh mặt nhìn con ngựa phía trước phóng như bay, hấn vô cùng lo lắng vội kéo áo của An Ngũ Lang, tay Thái tử còn giữ chặt cổ tay Ngũ Lang: “Ngũ Lang, Thập Nhất Nương chỉ mới biết cưỡi ngựa, sao lại để nàng cưỡi con ngựa hoang hung hãn kia chứ?”

“Con ngựa này là do Thập Nhất Nương chọn, nàng muốn cưỡi Tia Chóp, Tia Chóp cũng vui vẻ cho nàng cưỡi, chúng ta cũng đâu còn cách nào”. An Ngũ Lang nhìn cổ tay trắng nõn của Thái tử giữ chặt tay mình, khẽ nhủ mảy: “Điện hạ, đừng lo lắng, tổ phụ ta nói người cưỡi ngựa giỏi nhất An gia chính là Thập Nhất Nương, nàng ấy trời sinh là người lớn lên trên lưng ngựa”.

Thái tử thoáng thả lỏng nhưng đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm Thập Nhất Nương, thấy nàng chở thêm một người mà tư thế cưỡi ngựa vẫn thành thạo mới yên lòng.

“Thái tử và An Ngũ Lang, bọn chúng xảy ra chuyện gì?” Hoàng thượng nghe cung nữ báo lại mà nhủ mảy “Thái tử thừa biết phải giữ thái độ ôn hòa với An gia, tại sao trước mặt quần thần lại có xung đột với An Ngũ Lang?”

“Hoàng thượng đừng lo lắng”. Hoàng hậu cười nói, “Ta cũng không yên tâm nên sai người đi tìm hiểu, chỉ là Thái tử lo lắng Thập Nhất Nương xảy ra chuyện mới nóng nảy chất vấn An Ngũ Lang thôi”.

Hoàng thượng yên lòng, “Thì ra là thế, Tứ Lang rất quan tâm Thập Nhất Nương, cũng khó trách nó nóng nảy như thế”.

“Còn nữa, Huy Nương khiến ta tức chết mất thôi”. Hoàng hậu tức giận nói “Rõ ràng ta đã bảo nó phải ăn mặc trang điểm xinh đẹp thướt tha, nó lại cố ý đi thay quần áo, lại còn cưỡi ngựa, nó thừa biết nam nhân kinh thành đều thích những cô nương thủy mị nhã nhặn mà còn làm những chuyện kinh động như thế”.

“ừ, khuê nữ của chúng ta, bọn chúng dám chê bai sao?” Hoàng thượng không vui nói “Cưỡi ngựa có gì không tốt? nàng xem Huy Nương vui vẻ kia, cưỡi ngựa còn giúp thân thể khỏe mạnh, sắc mặt con bé hồng hào, so với các tiểu thư đánh phấn thoa son còn xinh đẹp hơn, không hổ danh là khuê nữ của trẫm”. Nói là nói như thế, nhưng người làm cha như hấn vẫn không yên tâm, Hoàng thượng lập tức sai người âm thầm đi theo để bảo vệ An Khang công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

